မင်္ဂလာတိုက်ကျော်

ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော

ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ်
ဇာတ်ဝတ္ထု

ပထမတွဲ

ခင်ချိုထွန်းစာပေ

အမှတ် ၈၆၊ ၃၇-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မင်္ဂလာဘုံကျော်

ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော

ပုံတော်စုံ

ငါးရာ့ငါးဆယ် ဇာတ်ဝတ္ထု

(ပထမတွဲ၊ ဇာတ်ပေါင်း-၁၅၀)

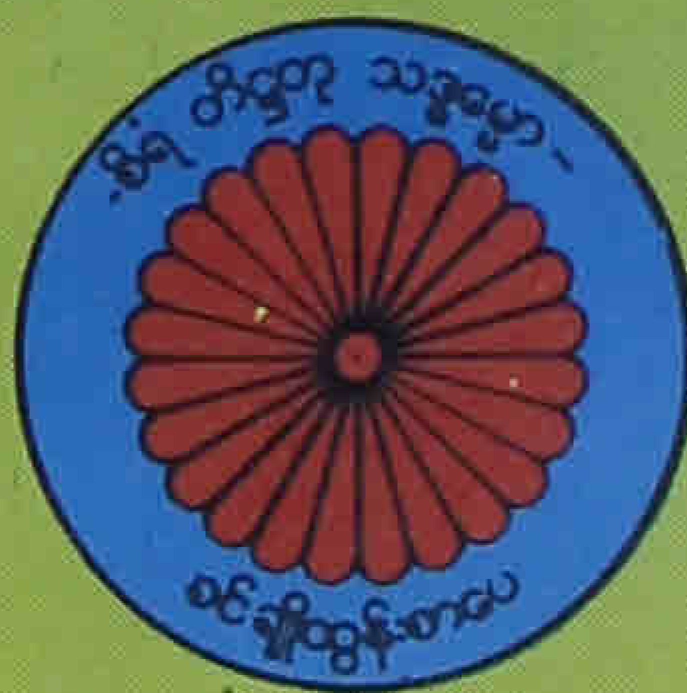

ခင်ချိုထွန်းစာပေ

အမှတ်၊ ၈၆၊၁၇လမ်း၊ရန်ကုန်မြို့

(၅၅၀-ပတွဲ)

ဘာသာရေးစာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

(၃၆/၉၅) (၄)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

(၁၈/၉၅) (၄)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသားရိုက်

ဦးသိန်းထွန်း (၀၄၈၂၂)

သိန်းထွန်းအော့ဖ်ဆက်

၅၀-၅၂၊ ဒဂုံသီရိလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းကြီးရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀

ထုတ်ဝေခြင်း

၁၉၉၅၊ မေလ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်ကြီး (မြ ၀၉၈၆)

ရွှေပုရပိုက်စာပေ

၅၊ တင့်ဆန်းလမ်း၊ ဥတ္တလစ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

ခင်ချိုထွန်းစာပေ

အမှတ် ၈၆၊ ၃၇လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း-၇၅၅၄၄

သန်းမြင့်မြင့်စာအုပ်ဆိုင်

အမှတ် ၃၇၊ ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံ၊

ဒဂုံစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

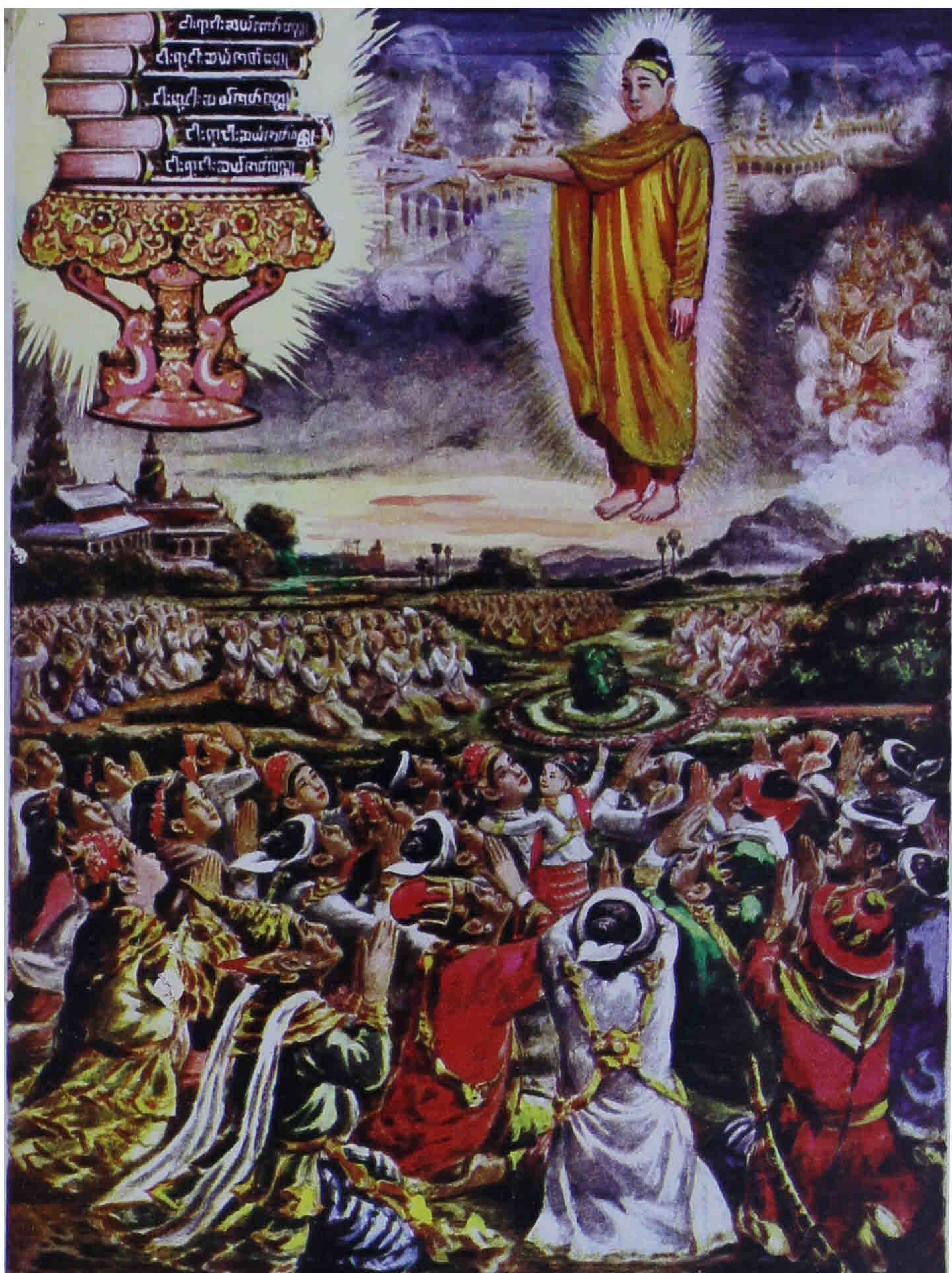

သာကီဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ မာန်တံခွန်ကို နှိမ်ချိုးခြင်းအကျိုးငှါ အမျိုးမျိုးသော
တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူစဉ်

နိဒါန်း

ကိုယ်တိုင်လည်းသိ၊ သိထိုက်သူကိုလည်းသိစေ

မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် သင်္ချေလေးရပ် တစ်သိန်းကပ် ကာလပတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အတွက် အင်္ဂါခြေလက် အသက်ကိုပါစွန့်လျက် ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ဖြည့်ဆည်းမှုးတော်မူခဲ့သဖြင့်လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူလေသည်။

ပထမစွမ်းအား ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိထိုက်, သိသင့်သော တရားမှန်သမျှကို အကြွင်းအကျန်မရှိစေဘဲ မိမိအလိုလို ကိုယ်တော်တိုင်သိမြင်တော်မူပြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့အကြွင်းအကျန်မရှိ ကုန်စင်အောင်သိတော်မူခြင်းသည်လည်း "သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း"ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ "ပထမ-စွမ်းအား" ဖြစ်သည်။

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ပထမစွမ်းအားဖြင့် သိပြီးဖြစ်သော တရားများတွင် ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာဆိုင်သောတရား, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့်သာဆိုင်သော တရား, ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သာ ဆိုင်သောတရား, အနာဂါမ်-သကဒါဂါမ်-သောတာပန်တို့နှင့်သာ အသီးသီးဆိုင်သော တရားတို့ဟူ၍ အကန့်အသပ် အပိုင်းအခြားရှိ၏။

ထိုသို့ အကန့်အသပ်, အပိုင်းအခြားရှိသော တရားများစွာတို့မှ ထိုက်သင့်ရာရာ တရားတော်တို့ကို ထိုက်သင့်ရာရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပိုင်းခြား၍ သိစေ, ရစေတော်မူလေသည်။ ထိုသို့သိစေ, ရစေတော်မူသောကြောင့်လည်း ထိုထိုသိပြီး, ရပြီးသူတို့သည် နိဗ္ဗူသောင်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တက်လှမ်း အေးငြိမ်း၍ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

ဒုတိယစွမ်းအား ထိုသို့ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြရခြင်းသည်၊ ထိုထိုသိထိုက်သူတို့အား "သိသောတရား၊ များအပြား၌၊ ဟောထားစဖွယ်၊ နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း" ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ "ဒုတိယ-စွမ်းအား"ဖြင့် ဟောနည်းဟောပုံ နည်းစုံ ဟောကြားတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်းကျယ် စုံလင်သောနည်းတို့ဖြင့် ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုံးမရာတွင်လည်း ဓမ္မပဋိဂ္ဂါဟက-တရားတော်ကို ခံယူသူတို့တွင် တရားရမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကျွတ်ထိုက်သူ

တို့တွင် မည်၏သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွင် မည့်သည်ဣန္ဒြေနှင့် စရိုက်လွန်ကဲသည် အစရှိ သည်ဖြင့် သေချာစွာသိသဖြင့် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုထိုဣန္ဒြေ, စရိုက်တို့နှင့် လိုက် လျောညီထွေရှိစေရန် ရွေးချယ် ညွှန်ကြား ဟောတော်မူသောအားဖြင့် မဂ်လမ်း, ဖိုလ်လမ်းသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပြီး သံသရာဝဋ်ဇာတ်တွင် အဝိဇ္ဇာ, တဏှာတို့၏ စိုးမိုးချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သည့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင် ခံစားနိုင်သော သစ္စာအသိ, မဂ္ဂင်ကျင့်စဉ်တို့ဖြင့် ရရှိခံစားကြရပေသည်။

တတိယစွမ်းအား ထိုသို့ အဝိဇ္ဇာ, တဏှာ–တို့၏ စိုးအုပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတည်ထောင် ခံစားနိုင် ခြင်းမှာ "ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ဣန္ဒြေစရိုက်၊ သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ် စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း" ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ "တတိယ–စွမ်းအား"ဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကျွတ်ထိုက်–မကျွတ်ထိုက်သော ဣန္ဒြေ, စရိုက်တို့သိပြီး သိတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်လျောညီထွေ ဟောကြားတော်မူလေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များကို ဟောကြားပုံ

ကေနိပါတ်မှ အသီတိနိပါတ်အထိ ဇာတ်တော်များနှင့် မဟာနိပါတ် ဇာတ်တော်များတွင် ဘုရားရှင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသောအကြောင်းအားလျော်စွာ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းတို့တွင် တစ်ထပ်တည်းတူညီသော ဖြစ်ရပ်တို့ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပြန်ပြောင်းကြည့်ရှု၍ စံပြုဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ နှီးနွှယ်ဆက်စပ် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပုံကို စုံလင် ပြည့်ဝအောင် ဟောကြားသဖြင့် အေးငြိမ်းမှုကို ခံစားကြရပေသည်။

အကြောင်းရင်းခံ (ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့) ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် တိုက်ရိုက်အကျိုး မများစေသော်လည်း အခြားသော တရားနာပရိသတ်တို့မှာ အကျိုးခံစားကြရပေ သည်။ ထိုသို့ အကျိုးခံစားစေနိုင်အောင်လည်း ထိုထိုပရိသတ်၏ စရိုက်နှင့် ထိုက်တန်သောဖြစ်ရပ်ကို ရွေးထုတ်စီစဉ် တန်ဆာဆင်၍ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များသည် "ဥပမာယ မိဓေကစ္စေ အတ္ထံ ဇာနန္တိ ပဏ္ဍိတာ"ဟူသော စကားအရ ဥပမာဖြင့်ဖော်ပြလျှင် သိလွယ်မြင်လွယ်ကြသဖြင့် ဥပမာနှင့်တူသော တိုက်ရိုက်ဖြစ်ရပ်တို့ဖြင့် ကျွတ်ထိုက်–တရားသိထိုက်သော သတ္တဝါ တို့အား တရားသံဝေဂဖြစ်စေရန် တရားသိစေရန် အလွယ်ကူဆုံးသော ဟောပြော နည်းဖြင့် ဟောထားသော ဇာတ်တော်များဖြစ်၏။

ယင်းဇာတ်တော် များသည် မှုရင်းအရေအတွက်အားဖြင့် ၅၄၇–ဇာတ်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်ဝေါ်လွယ်စေရန်အတွက် (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဟု ခေါ်တွင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ (ပုဂံဝန်ထောက်မင်းပြုစုသော ဇာတ်စာရင်းတွင်ကား– ၁။ ဝေလာမ ဇာတ်၊ ၂။ မဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်၊ ၃။ သုမေဓပဏ္ဍိတဇာတ်–ဟူသော ဇာတ် ၃– ဇာတ်တို့ကို ပကိဏ္ဏကနိပါတ်၏ အဆုံး၌ ထည့်သွင်းရေတွက်ကာ (ပကိဏ္ဏက– ၁၆ ဖြစ်၍) ဇာတ်ပေါင်း (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဖြစ်လေသည်။)

ဇာတ်အဋ္ဌကထာဆရာ လင်္ကာဒီပမည်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း (ယခုအခေါ်–သီရိလင်္ကာ)၌ မဟာနာမ–မင်းအုပ်စိုးစဉ် သာသနာသက္ကရာဇ် ၉၃၀–ခုနှစ်ကျော်လောက်တွင် အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဃောသမထေရ်သည် ပိဋကတော်များ၏ အဖွင့်အဋ္ဌကထာကျမ်းများ ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အဋ္ဌကထာကျမ်းများကို ပြုစုရေးသားရာ၌ ခုဒ္ဒကနိကာယ်တွင် ပါဝင်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အကျဉ်းဂါထာများဖြင့် ဟောထားအပ်သည့် ဇာတကပါဠိတို့ကို အကျယ်ဖွင့်ဆို၍ "ဇာတကဋ္ဌကထာ"ကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော် (၁၁၁၅ – ၁၁၈၃) အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ ရေးသားခဲ့သော ဇာတကဋ္ဌထာများသည် ပါဠိဘာသာဖြင့် ရေးသားဖွင့်ဆိုထားသော ကျမ်းစာများဖြစ်၍ ပါဠိဘာသာကို မကျွမ်းကျင်သော လူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဖတ်ရှုလေ့လာဖို့ ခက်ခဲလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်အကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် ပါဠိဘာသာ မကျွမ်းကျင်သူများအတွက် အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာများကို အပြည့်အစုံ ဝီရိယကြီးစွာ-မြန်မာစကားပြေ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ပေသည်။ ယင်းညောင်ကန်ဆရာတော်သည် အလုံမြို့၊ ညောင်ကန်ကျေးရွာ၌ ၁၁၁၅–ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ အသက် ၁၅–နှစ်တွင် သာမဏေပြုကြောင်းနှင့် ၁၁၈၃–ခုနှစ်၊ သက်တော်–၆၈၊ သိက္ခာတော် ၄၈–ဝါ အရတွင် ပျံလွန်တော်မူကြောင်း မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့ရှိရလေသည်။

ဋီကာ, နိဿယ, ဂဏ္ဌိနှင့် မြန်မာပြန် အဋ္ဌကထာမြန်မာပြန်များ မပေါ်မီ ဇာတ်ဋီကာနှစ်ကျမ်း, ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကျမ်း, ဇာတ်ဂဏ္ဌိကျမ်း, ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယကျမ်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေသည်။ ဋီကာကျမ်းများမှာ သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) အနုရာဓမြို့၏အနောက် ဗဒရတိတ္ထကျောင်းနေ အရှင်ဓမ္မပါလ မထေရ်ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာနှင့် ပဋ္ဌမသင်္ဂါယနာတင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး(မင်းတုန်း) လက်ထက် မောင်းထောင်ကြီး

ရွာဇာတ်၊ ဒုတိယမောင်းထောင်ဆရာတော် ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာဟူ၍ ဋီကာနှစ်ကျမ်း ရှိခဲ့လေသည်။ စကားပြေမြန်မာပြန်များမှာ ပိဋကတ်တော်သမိုင်းအရ–တပယင်းမြို့ စိုင်စုမုန်တိုင်းပင်ဆရာတော် ရေးသားသော စကားပြေနှင့် မင်္ဂလာဘုံကျော် စံကျောင်းတော်နေ ဒုတိယညောင်ကန်ဆရာတော် ရေးသားသော (ယခုဖတ်ရှုရမည့်) စကားပြေဟူ၍ နှစ်ကျမ်းမျှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာစကားပြေမပြန်ခင် ကမ္ဘာတွင်နှံ့.

ဤဇာတ်တော်များမှာ မြန်မာဘာသာဖြင့် မပြန်ဆိုမီ ရေးယခင်ကပင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်းကို အရိပ်အမြွက် သိရှိရပေသည်။ ၎င်းမှာ သက္ကတစာပေတွင် ထင်ရှားသော ပဉ္စတန္တ ရကျမ်းတစ်စောင်ရှိလေရာ ယင်းကျမ်းတွင် ပါရှိသော မူလအခြေခံများကို ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဇာတ်တော်များနှင့် တူညီစွာတွေ့ရှိရကြောင်း သက္ကတကျမ်းကျင်သူတို့၏ အဆိုအရ သိရှိရလေသည်။ ထိုပဉ္စတန္တရကျမ်းမှာ ဘာသာအမျိုးမျိုးပြန်ဆိုထားသည့် ကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေသောကြောင့် ဇာတ်တော်များသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်း ထောက်ရှုသိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြန့်ချိထုတ်ဝေ

ကမ္ဘာသို့ သွယ်ဝိုက်ပျံ့နှံ့နေသော ဇာတ်တော်များကို မြန်မာပြည်သူတို့ အလွယ်တကူ ကြည့်ရှုမှတ်သားနိုင်ရန် ပါဠိတော်ဂါထာများကို အနက်ပြန်ဆို နိဿယရေးပြီး အဋ္ဌကထာ ပါဠိဘာသာများကို မြန်မာစကားပြေ ရေးသားပြန်ဆိုထားသော "ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုများ" အပြည့်အစုံ(ပထမ တွဲမှ ပဉ္စမတွဲအထိ) ငါးတွဲလုံးကို "ခင်ချိုထွန်းစာပေ၊ အမှတ် ၈၆/၃၇–လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့"မှ တန်ဖိုးအရင်းအနှီးများစွာဖြင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ၍ စာချစ်သူ ဓမ္မသုတေသီများအတွက် မေတ္တာ စေတနာရှေ့ထား၍ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိလိုက်ပေသတည်း။

ပါဠိဆရာကြီးဦးစိုးမြင့်
(သာသနဓဇသိရီပဝရဓမ္မာစရိယ)
၁၃၃၆–ခု၊ ၁၉၉၅–ခု

မာတိကာ

(ပထမတွဲ ဇာတ်ပေါင်း-၁၅၀)

(ဧကကနိပါတ်)

စာတ်အမည် အကြောင်းအရာဖော်ပြချက် စာမျက်နှာ

ပဏ္ဏာသနှင့်ပရိညာဉ်

(အပဏ္ဏကဝဂ်)

၁။ **အပဏ္ဏကဇာတ်**။ = တိတ္ထိတပည့်ငါးရာတို့ ထပ်ကာထပ်ကာ အယူပြောင်း ၂
အတိတ်ဝတ္ထု = မိုက်သောလှည်းကုန်သည်များ ဘီးလူးစားခံရခြင်း ၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း= ဘုရားလောင်း ပညာရှိလှည်းကုန်သည်မှူး ၁၇
၂။ **ဝဏ္ဏုပထဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = တရားမရ၍ ဝီရိယကိုလျှော့ချသောရဟန်း ၁၇
အတိတ်ဝတ္ထု = ဝီရိယကိုမလျှော့၍ ရေရရှိသော ကုန်သည် ၂၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း လှည်းကုန်သည်မှူး ၂၃
၃။ **သေရိဝါဏိဇဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဝီရိယကိုလျှော့သော ရဟန်းတစ်ပါး ၂၃
အတိတ်ဝတ္ထု = ကောက်ကျစ်သောကြောင့် ရွှေခွက်မရသော ရွှဲကုန်သည် ၂၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိ ရွှဲကုန်သည် ၂၇
၄။ **စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မဟာပန်, စူလပန်-မထေရ်တို့အကြောင်း ၂၈
အတိတ်ဝတ္ထု = ကြွက်သေတစ်ခုအရင်းပြု၍ လေးလနှင့်ငွေနှစ်သိန်းရ ၃၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း စူဠသူဌေး ၄၁
၅။ **တဏ္ဍုလနာဠိဇာတ်**။ = စာရေးတံမဲမချတတ်သော လာဠုဒါယီမထေရ် ၄၂
အတိတ်ဝတ္ထု = ဗာရာဏသီပြည်တန်ဖိုး ဆန်တစ်ကွမ်းစားဖြတ်သည့်ရာဖြတ် ၄၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိသောရာဖြတ် ၄၆
၆။ **ဒေဝဓမ္မဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ပစ္စည်းဓိမ်ရစ်အရှက်အကြောက်ပစ်သောရဟန်း ၄၇
အတိတ်ဝတ္ထု = ကဲ့ရဲ့မည်ကို ရှက်ကြောက်၍ ညီဝမ်းကွဲကိုသာတောင်း ၄၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အစ်ကိုမင်းသား ၅၃
၇။ **ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်**။ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု=ဝါသဘခတ္တိယာ, ဝိဋဋူဘတို့၏ဘဝ ရာထူးကျို ၅၃
အတိတ်ဝတ္ထု = ချင်သွေးမှန်ကမစွန့်ရ၊ သစ္စာစကားကြောင့် မွေးမြူရ ၅၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကဋ္ဌဝါဟနမင်းကြီး ၅၆
၈။ **ဂါမဏိဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဝီရိယလျှော့သော ရဟန်းတော်တစ်ပါး ၅၇
အတိတ်ဝတ္ထု = ဆရာ့ကျေးဇူးကို သိသောတပည့် ၅၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိဆရာ ၅၈

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၉။ **မဃဒေဝဇာတ်**။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြတ်စွာဘုရား၏ နိက္ခမပါရမီ	၅၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဆံပင်ဖြူမြင်ရုံနှင့် တောထွက်သောမင်း	၅၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မဃဒေဝမင်း	၆၁
၁၀။ **သုခဝိဟာရီဇာတ်**။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ချမ်းသာစွာနေလေ့ရှိသော ဘဒ္ဒိယထေရ်	၆၁
	အတိတ်ဝတ္ထု = မင်းအဖြစ်ထက် ရသေ့ပြုရခြင်းက ချမ်းသာ	၆၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဂိုဏ်းဆရာ	၆၄

(၂-သီလဝဂ်)

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၁။ **လက္ခဏမိဂဇာတ်**။	= ဘုရားကိုအာခံ၍ အခြံအရံမှယုတ်သော ဒေဝဒတ်	၆၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = အသိဉာဏ်မရှိ၍ အခြံအရံပျက်စီးသော သမင်	၆၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဖခင်သမင်	၆၉
၂။ **နိဂြောဓမိဂဇာတ်**။	= ဘုရား၏ဉာဏ်တော်ကြောင့် မထေရ်မိသားနှစ်ဦးချမ်းသာ	၇၀
	အတိတ်ဝတ္ထု = ကိုယ်ဝန်ရှိသမင်မကို အသက်ချင်းလှယ်ကယ်သောသမင်	၇၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နိဂြောဓသမင်	၈၁
၃။ **ကဏ္ဍိဇာတ်**။	= မယားဟောင်းဖြားယောင်းခံရသော ရဟန်းတစ်ပါး	၈၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = သမင်မငယ်ကိုတပ်မက်၍ အသက်ဆုံးရသောသမင်	၈၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်	၈၄
၄။ **ဝါတမိဂဇာတ်**။	= ရသတဏှာအရင်းခံ၍ မူရင်းပြန်လူထွက်ရသော ရဟန်း	၈၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = ပျားရည်ဆမ်းမျက်ကိုမင်၍ နန်းတွင်းဝင်ရသော သမင်	၈၇
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီမင်း	၈၉
၅။ **ခရာဒိယဇာတ်**။	= ရဟန်းတို့၏ အဆုံးအမကို မခံ, ဆုံးမခက်သော ရဟန်း	၈၉
	အတိတ်ဝတ္ထု = မိဂမာယာကို မတတ်၍ အသက်သေရသောသမင်	၉၀
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆုံးမတတ်သောသမင်ကြီး	၉၁
၆။ **တိပလ္လတ္ထဇာတ်**။	= ကျင့်ဝတ်သိက္ခာအလိုရှိသော ရှင်ရာဟုလာ ကုဋီ၌အိပ်ရ	၉၁
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဆုံးမခံတတ်၍ အသက်ဘေးမှ လွတ်သော သမင်	၉၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆုံးမတတ်သော ဦးရီးသမင်	၉၇
၇။ **မာလုတဇာတ်**။	= အချမ်းပြဿနာမေးသော တောထွက်ရဟန်းကြီးနှစ်ပါး	၉၇
	အတိတ်ဝတ္ထု = ခြင်္သေ့နှင့်ကျားတို့၏ အချမ်းပြဿနာအငြင်းအခုံ	၉၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပြဿနာဖြေသောရသေ့	၉၉

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၈။ **မတကဘတ္တဇာတ်။**	= သေသူအတွက်ဆိတ်ကိုသတ်၍ ပြုသော မတကဘတ်	၉၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= အသတ်ခံရမည့်ဆိတ်၏ ရယ်ခြင်း–ငိုခြင်း	၁၀၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်	၁၀၂
၉။ **အာယာစိတဇာတ်**	= သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို သတ်၍ နတ်တို့အားပူဇော်ခြင်း	၁၀၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပညောင်ပင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်ဝန်ခံသော သူကြွယ်	၁၀၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်	၁၀၄
၁၀။ **နဠပါနဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု=နဠပါနရေကန်မှကျူရိုးများအဆစ်ပိတ်မရှိ	၁၀၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဘုရားလောင်းမျောက်မင်း ပါရမီသစ္စာ မိဋ္ဌာန်ပြုခြင်း	၁၀၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း	၁၀၈

(၃–ကုရုင်္ဂဝဂ်)

၁။ **ကုရုင်္ဂမိဂဇာတ်။**	= ဘုရားရှင်အားသတ်ရန် ဒေဝဒတ်၏ နည်းမျိုးစုံစကား	၁၀၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဆတ်ကိုသတ်ရန် မုဆိုးအကြံ ဆတ်သိ	၁၀၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဆတ်သတ္တဝါ	၁၁၁
၂။ **ကုက္ကုရဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဆွေမျိုးတို့၏အကျိုးကို ကျင့်ဆောင်ခြင်း	၁၁၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= မင်း၏ရထားမှသားရေ ခွေးစား၍ ခွေးတို့ကိုသတ်	၁၁၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ခွေးပညာရှိ	၁၁၅
၃။ **ဘောဇာဇာနီယဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဝီရိယလျှော့သော ရဟန်းတစ်ပါး	၁၁၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= သေအံ့သော ဒဏ်ရာရလျက် ရန်သူကိုအနိုင်တိုက်သော သိန္ဓောမြင်း	၁၁၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သိန္ဓောမြင်း	၁၁၉
၄။ **အာဇညဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဝီရိယလျှော့သော ရဟန်းတစ်ပါး	၁၁၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= သေအံ့သောဒဏ်ရာရလျက် ရန်သူကိုတိုက်သောမြင်း	၁၂၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သိန္ဓောမြင်း	၁၂၁
၅။ **တိတ္ထဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးမှားပုံ	၁၂၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= ယုတ်သောရေဆိပ်၌ ရေမချိုးသော မြင်း	၁၂၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၁၂၇
၆။ **မဟိဠာမုခဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဒေဝဒတ်၏ဆွမ်းကိုစားသောရဟန်း	၁၂၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မင်္ဂလာဆင်ပင် အကျင့်ပျက်	၁၂၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၁၃၂

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၇။ **အဘိဏှဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= အကျွမ်းဝင်သော ရဟန်းနှင့်လူ	၁၃၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= အလွန်အကျွမ်းဝင်သော ဆင်နှင့်ခွေး	၁၃၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၁၃၅
၈။ **နန္ဒိဝိသာလဇာတ်။**	= ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ကို ဆဲခြင်း	၁၃၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကြမ်းတမ်း, ဆဲရေးစကားကို နွားပင်မကြိုက်	၁၃၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း နန္ဒိဝိသာလနွားလား	၁၃၈
၉။ **ကဏှဇာတ်။**	= မြတ်စွာဘုရားယမိုက်ပြာဋိဟာဖြင့် အကျိုးဆောင်	၁၃၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= သခင်အမယ်အို၏ အကျိုးဆောင်သောနွား	၁၄၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အယျိကကာဠက–နွားလား	၁၄၂
၁၀။ **မုနိကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= အပျိုကြီးဖြားယောင်းဖျက်ဆီးခံရသော ရဟန်း	၁၄၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= မိန်းမပျိုမင်္ဂလာပွဲအတွက် အသက်ပေးရသောဝက်	၁၄၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မဟာလောဟိတ–နွားလား	၁၄၅

(၄–ကုလာဝကဝဂ်)

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၁။ **ကုလာဝကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ရေကိုမစစ်ဘဲသောက်သော ရဟန်း	၁၄၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= အသက်မသတ်သော မာဃလုလင်တို့နှင့် သိကြားအဖြစ်	၁၄၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း	၁၅၆
၂။ **နစ္စဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=ပစ္စည်းဥစ္စာမက် အရှက်အကြောက်မရှိသော ရဟန်း	၁၅၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= အရှက်မရှိ အမြီးထောင်က,သောဥဒေါင်း ဟင်္သာမကိုမရ	၁၅၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်း	၁၅၉
၃။ **သမ္မောဒမာနဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဆွေတော်မျိုးတော်တို့မှ ခေါင်းခုတစ်ခု အစွဲပြုသည့် ရန်ပွဲ	၁၅၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ငုံးများပျက်စီးကြရခြင်း	၁၆၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိငုံး	၁၆၂
၄။ **မစ္ဆဇာတ်။**	= လက်အတွေကောင်း မယားဟောင်းကို မပြတ်နိုင်သောရဟန်း	၁၆၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= မ–နောက်လိုက်သည့်ငါး ကွန်မိခံရ	၁၆၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပုရောဟိတ်	၁၆၅
၅။ **ဝဋ္ဋကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာများ ဒေသစာရီကြွချိန် တောမီးငြိမ်းခြင်း	၁၆၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= အသိုက်တွင်းမှ ငုံးငှက်ငယ်၏ သစ္စာအစွမ်း	၁၆၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ငုံးငှက်ငယ်	၁၇၁

စာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၆။ **သကုဏစာတ်။**	= ကျောက်းမီးလောင်သော ရဟန်းတစ်ပါးတရားမရ	၁၇၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= နေရာသစ်ပင်မီးလောင်၍ ငှက်အချို့သေ	၁၇၂
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိငှက်	၁၇၃
၇။ **တိတ္တိရစာတ်။**	= အရှင်သာရိပုတ္တရာ အိပ်ရန်နေရာမရ၍ သစ်ပင်ရင်း၌နေရ	၁၇၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= ခါ, မျောက်, ဆင်တို့အချင်းချင်းရိုသေရန် အသက်စစ်	၁၇၆
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ခါ–ပညာရှိ	၁၇၈
၈။ **ဗကစာတ်။**	= သင်္ကန်းဟောင်းဖြင့် အဝတ်သစ်ကိုလှည့်စားလဲယူသော ရဟန်း	၁၇၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ငါးတို့ကို လှည့်စားဖြားယောင်း၍ စားသောဗျိုင်း	၁၈၁
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရက္ခစိုးနတ်	၁၈၄
၉။ **နန္ဒစာတ်။**	= အရပ်တစ်ခု၌ ရှိသော်၍ အရပ်တစ်ခု၌ မာန်တက်သော ရဟန်း	၁၈၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဥစ္စာမြှုပ်ရာအရပ်ရောက်လျှင် မာန်တက်သောကျွန်	၁၈၆
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိသူကြွယ်	၁၈၇
၁၀။ **ခဒိရင်္ဂါရစာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = နတ်ကတားသော်လည်း အလှူကို မနား နတ်ကိုပင်ဒဏ်ထား	၁၈၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= မာရ်နတ်တားသော်လည်း ဆွမ်းလှူခြင်းမပျက်	၁၉၇
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဆွမ်းလှူသော ဗာရာဏသီသူဌေး	၂၀၁

(၅–အတ္ထကာမဝဂ်)

၁။ **လောသကစာတ်**	= ဝန်တိုခဲ့ဖူး၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီး တစ်ကြိမ်သာဝမ်းပြည့်စားရ	၂၀၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= မစ္ဆရိယဆိုးကြောင့် အာဂန္တုကိုမနှီးဘဲ ဆွမ်းစားသွားသောရဟန်း	၂၀၆
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ	၂၁၂
၂။ **ကပေါတစာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၂၁၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= အစာ၌လျှပ်ပေါ်သောကြောင့် သေဆုံးရသောကျီး	၂၁၃
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ခိုငှက်	၂၁၇
၃။ **ဝေဠုကစာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၂၁၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= မြွေဟောက်ကိုမွေးစား၍ မြွေဟောက်ကိုက်၍ ရသေ့သေ	၂၁၇
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဂိုဏ်းဆရာရသေ့	၂၁၉
၄။ **မကသစာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မှက်တို့နှင့်စစ်တိုက်သော လူမိုက်များ	၂၁၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဖခင်ဦးခေါင်းမှမှက်ကို ပုဆိန်ဖြင့်ခုတ်သတ်သောသား	၂၂၁
စာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိကုန်သည်	၂၂၂

ဇာတ်အမည် အကြောင်းအရာဖော်ပြချက် စာမျက်နှာ

၅။ **ရောဟိဏီဇာတ်။** = အမိ၌နားသောယင်ကို ကျည်ပွေ့ဖြင့် ရိုက်သောသမီး ၂၂၂
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၂၂၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သူဌေး ၂.
၆။ **အာရာမဒူသဇာတ်။** = အပင်ကိုနုတ်၍ အမြစ်ကိုသာ ရေလောင်းခြင်း ၂၂၄
အတိတ်ဝတ္ထု = အပင်ကိုနုတ်၍အမြစ်ကိုသာရေလောင်းသောမျောက်များ ၂၂၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိယောက်ျား ၂၂၇
၇။ **ဝါရုဏိဒူသကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အရက်၌ ဆားခတ်ရောင်းသောသူ ၂၂၇
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၂၂၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး ၂၂၉
၈။ **ဝေဒဗ္ဗဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းတစ်ပါး ၂၃၀
အတိတ်ဝတ္ထု = မှာထားသည်ကိုမနာယူဘဲ ရတနာမိုးရွာစေ၍သေရခြင်း ၂၃၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပုဏ္ဏားဆရာ၏တပည့် ၂၃၅
၉။ **နက္ခတ္တဇာတ်။** = နက္ခတ်မကောင်းဟူသော စကားကြောင့် ဧနီးလောင်းဆုံးရှုံးရ ၂၃၅
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၂၃၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိယောက်ျား ၂၃၈
၁၀။ **ဒုမ္မေဓဇာတ်။** = မြတ်စွာဘုရား လောကအစည်းအပွားကို ကျင့်တော်မူခြင်း ၂၃၉
အတိတ်ဝတ္ထု=ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကိုတား၍ သားသတ္တဝါတို့အကျိုးကို ကျင့်တော်မူခြင်း ၂၃၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီမင်း ၂၄၂

(၆–အာသီသဝဂ်)

၁။ **မဟာသီလဝဇာတ်။** = အားထုတ်ခြင်း ဝီရိယကို လျှော့သော ရဟန်းတစ်ပါး ၂၄၂
အတိတ်ဝတ္ထု = ဝီရိယကိုမလျှော့သောကြောင့် မင်းစည်းစိမ်ပြန်ရခြင်း ၂၄၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မဟာသီလဝမင်း ၂၅၁
၂။ **စူဠဇနကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဝီရိယကို လျှော့သော ရဟန်းတစ်ပါး ၂၅၁
အတိတ်ဝတ္ထု = မဟာဇနကဇာတ်တွင် ထင်ရှားမည်ဖြစ်ကြောင်း ၂၅၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း စူဠဇနကမင်း ၂၅၂
၃။ **ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အဆိပ်ခတ်သောသေရည်ဖြင့်
အနာထပိဏ်သူဌေးကိုလုရန်ကြံခြင်း ၂၅၂
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူဗာရာဏသီသူဌေးကို လုရန်ကြံခြင်း ၂၅၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး ၂၅၅

ဇာတ်အမည် အကြောင်းအရာဖော်ပြချက် စာမျက်နှာ

(၈–ဝရုဏဝဂ်)

၁။ **ဝရုဏဇာတ်။** = အခါလွန်မှ ပြုလုပ်အားထုတ်၍ ပေါင်ရိုးကျိုးသော ရဟန်း ၃၂၀
အတိတ်ဝတ္ထု = ပျင်းရိသူ၏ ထင်းစိုကြောင့် ခရီးသွားခြင်း အန္တရာယ်ဖြစ် ၃၂၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆရာပုဏ္ဏား ၃၂၆
၂။ **သီလဝနာဂရာဇဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သော ဒေဝဒတ် ၃၂၆
အတိတ်ဝတ္ထု = အသက်ကယ်ဖူးသော ကျေးဇူးကို မသိသောမုဆိုး မြေမျို ၃၂၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သီလဝဆင်မင်း ၃၃၁
၃။ **သစ္စံကိရဇာတ်။** = မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ရန်အားထုတ်သော ဒေဝဒတ် ၃၃၁
အတိတ်ဝတ္ထု = အသက်ကယ်ဖူးသော ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှား၍ သေရသောမင်း ၃၃၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မင်းအဖြစ်အပ်နှင်းခံရသော ရသေ့ ၃၃၇
၄။ **ရုက္ခဓမ္မဇာတ်။** = ရေကိုအကြောင်းပြု၍ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ ရန်ပွဲ ၃၃၈
အတိတ်ဝတ္ထု = အညီအညွတ်တွဲလျှင် သစ်ပင်ကိုသော်လည်း လေမလှဲနိုင် ၃၃၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိရုက္ခစိုးနတ် ၃၄၀
၅။ **မစ္ဆဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် မိုးရွာခြင်း ၃၄၁
အတိတ်ဝတ္ထု = ငါးရံ့မင်း၏ သစ္စာတန်ခိုးကြောင့် မိုးရွာခြင်း ၃၄၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ငါးရံ့မင်း ၃၄၅
၆။ **အသင်္ကိယဇာတ်** = မိမိကိုယ်ကိုစောင့်ကသူတစ်ပါးကိုလည်းစောင့်ခြင်းမည်၏ ၃၄၅
အတိတ်ဝတ္ထု = မိမိ၏ချမ်းသမာဓိကို စောင့်သောရသေ့ကြောင့်
ကုန်သည်များဘေးကင်း ၃၄၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ ၃၄၈
၇။ **မဟာသုပိနဇာတ်** = ကောသလမင်း၏ အိပ်မက်တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက် ၃၄၈
အတိတ်ဝတ္ထု = ရှေးအခါ ဗာရာဏသီမင်းလည်း ကောသလမင်းကဲ့သို့ မြင်မက် ၃၆၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ ၃၇၀
၈။ **ဣလ္လိသဇာတ်။** = မစ္ဆရိယသူဌေးကို အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ဆုံးမခြင်း ၃၇၁
အတိတ်ဝတ္ထု = မျိုးနွယ်ကိုဖျက်၍ ဝန်တိုသော သူဌေးအား အဖသိကြားဆုံးမ ၃၇၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆေတ္တာသည် (ခေါင်းရိတ်သမား) ၃၈၅
၉။ **ခရဿရဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ခိုးသားဓားပြနှင့်ပေါင်း၍ ရသောဥစ္စာ
ထက်ဝက်စားသော အမတ် ၃၈၅
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၃၈၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိယောက်ျား ၃၈၇

ဇာတ်အမည် အကြောင်းအရာဖော်ပြချက် စာမျက်နှာ

၃။ **တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်**။ = မာတုဂါမကြောင့် သာသနာမှ ငြီးငွေ့သော ရဟန်း ၂၉၀

အတိတ်ဝတ္ထု=မိန်းမသည် အမျက်ထွက်, ကျေးဇူးဖျက်, ကုန်းတိုက်, ပြစ်မှားတတ် ၂၉၁

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တက္ကပဏ္ဍိတ ၂၉၃

၄။ **ဒုရာဇာနဇာတ်**။ = မာတုဂါမတို့၏ အလိုကို သိနိုင်ခဲ၍ ဘုရားထံမလာ ၂၉၅

အတိတ်ဝတ္ထု = မိန်းမအတွက် အသိခက်၍ ဆရာ့ထံမလာနိုင်ကြောင်း ၂၉၆

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ၂၉၈

၅။ **အနဘိရတိဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု= မယားနှိပ်စက်စိတ်ဓာတ်ပျက်၍ ဘုရားထံလာခြင်းပျက်ကွက် ၂၉၈

အတိတ်ဝတ္ထု = မယားနှိပ်စက်စိတ်ဓာတ်ပျက်၍ ဆရာ့ထံလာခြင်းပျက်ကွက် ၂၉၉

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ၃၀၀

၆။ **မုဒုလက္ခဏဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု= ဣန္ဒြေကို ဖျက်၍ မာတုဂါမကို ကြည့်သဖြင့် တုန်လှုပ်သောရဟန်း ၃၀၀

အတိတ်ဝတ္ထု = မိဖုရား၏ ဝိသဘာဂအာရုံကြောင့် ဈာန်လျှောသော ရသေ့ ၃၀၂

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ ၃၀၆

၇။ **ဥစ္ဆင်္ဂဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လင်သည်မိန်းမ၏ အဝတ်၊ လင်မရှိက တစ်သိန်းတန်အဝတ်အချိုးနှီး ၃၀၆

အတိတ်ဝတ္ထု = လင်ယူလျှင် သားရ၏ မောင်ကိုသာ ပေးရန်တောင်းသူ ၃၀၉

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဇာရာဏသီမင်း ၃၁၀

၈။ **သာကေတဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြတ်စွာဘုရား၏အမိအဖ ၅၁၀–၅၀၀ ဖြစ်ဖူးသောဇနီးမောင်နှံ ၃၁၀

အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်း ၃၁၁

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ထိုအခါသားဖြစ် ၃၁၂

၉။ **ဝိသဝန္တဇာတ်**။ = အရှင်သာရိပုတ္တရာ မုန့်ခဲဖွယ်ကို မစားတော့ခြင်းအကြောင်း ၃၁၂

အတိတ်ဝတ္ထု = စွန့်ပြီးသောအဆိပ်ကို ပြန်မယူဘဲအသေခံမည့်မြွေ ၃၁၃

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မြွေဆရာဆေးသမား ၃၁၄

၁၀။ **ကုဒ္ဒါလဇာတ်**။ = ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်လိုက် ရဟန်းပြုလိုက် ၃၁၅

အတိတ်ဝတ္ထု=ပေါက်တူးကြောင့် ၇-ကြိမ်လူထွက်ပြီးမှ "အောင်ပြီ"ဆိုသောရသေ့ ၃၁၆

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ ရသေ့ ၃၂၀

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၄။ **ကိံဖလဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = သစ်သီး၌ ကျွမ်းကျင်သော ဥယျာဉ်စောင့်	၂၅၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = သစ်သီး၌ ကျွမ်းကျင်၍နောက်ကိုမျှား အသက်ချမ်းသာ	၂၅၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း လှည်းကုန်သည်မှူး	၂၅၈
၅။ **ပဉ္စာဝုဓဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဝီရိယကိုလျှော့သော ရဟန်းတစ်ပါး	၂၅၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = လက်နက်ငါးမျိုးဖြင့် အစေးကပ်သော ဘီလူးကိုတိုက်ခြင်း	၂၅၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပဉ္စာဝုဓမင်းသား	၂၆၃
၆။ **ကဉ္စနက္ခန္ဓဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = သီလသိက္ခာတွေများ၍ မကျင့်နိုင်သဖြင့် လူထွက်လိုသော ရဟန်း	၂၆၃
	အတိတ်ဝတ္ထု = လေးသောခန် ဝေဖန်ရည်စူးသဖြင့် ပေါ့ပါးရခြင်း	၂၆၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရွှေတုံးရသော ယောက်ျား	၂၆၇
၇။ **ဝါနရိန္ဒဇာတ်။**	= မြတ်စွာဘုရားအားသတ်ရန် ဒေဝဒတ်ကြံစည်ခြင်း	၂၆၇
	အတိတ်ဝတ္ထု = မျောက်မင်းကို သတ်ရန်ကြံသော မိကျောင်း	၂၆၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း	၂၇၀
၈။ **တယောဓမ္မဇာတ်။**	= မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ရန် ဒေဝဒတ်အားထုတ်ခြင်း	၂၇၁
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဘုရားလောင်းမျောက်ကိုသတ်ရန် ကြံသောဖခင်မျောက်	၂၇၁
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သားမျောက်ငယ်	၂၇၄
၉။ **ဘေရိဝါဒကဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၂၇၄
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဖခင်စကားနားမထောင်သောကြောင့် ဥစ္စာပျက်စီး	၂၇၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆိုဆုံးမသော ဖခင်	၂၇၅
၁၀။ **သင်္ခဓမဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၂၇၆
	အတိတ်ဝတ္ထု = သား၏စကားနားမထောင်သော ဖခင်ကြောင့် ဥစ္စာဆုံး	၂၇၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သတိပေးသောသား	၂၇၇

(၇-ဣတ္ထိဝဂ်)

၁။ **အသာတမန္တဇာတ်။**	= မာတုဂါမကြောင့် သာသနာမှ ငြီးငွေ့သော ရဟန်း	၂၇၇
	အတိတ်ဝတ္ထု = အသာတမန္တရားဟူသည်ကို သင်သောလုလင်	၂၇၇
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ	၂၈၂
၂။ **အဏ္ဍဘူတဇာတ်။**	= မာတုဂါမကြောင့် သာသနာမှ ငြီးငွေ့သော ရဟန်း	၂၈၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = မိန်းမဟူဘိ ထိုဣတ္ထိကား မွေးသည်စလျက် အထိမ်းခက်၏	၂၈၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မာရာဏသီမင်း	၂၉၀

ဇာတ်အမည် အကြောင်းအရာဖော်ပြချက် စာမျက်နှာ

၁၀။ **ဘီမသေနဇာတ်**။ = သူတစ်ပါးတို့အား ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါး ၃၈၇
အတိတ်ဝတ္ထု = စိတ်ကြီးဝင်ကာ မှိုနိုရသူကို ကဲ့ရဲ့၍ နေရင်းပြန်ရသူ ၃၈၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဓနုဂ္ဂဟ–လေးသမား ၃၉၃

(၉–အပါယိမှဝဂ်)

၁။ **သုရာပါနဇာတ်**။ = နဂါးကိုဆုံးမနိုင်သောသာဂတထေရ် သေရည်ကြောင့်ပျက် ၃၉၃
အတိတ်ဝတ္ထု = သေရည်သောက်မိ၍ အရက်ကင်းမဲ့ က–ခုန်ကြသော ရသေ့များ ၃၉၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့တို့၏ ဆရာရသေ့ ၃၉၈
၂။ **မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းတစ်ပါး
အတိတ်ဝတ္ထု = – – ၃၉၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နတ်မင်း ၃၉၉
၃။ **ကာဠကဏ္ဏီဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အမည်သည်ခေါ်ရုံမျှသာ၊
အဆွေခင်ပွန်းကြောင့် ဥစ္စာတည်မြဲ ၃၉၉
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၄၀၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး ၄၀၃
၄။ **အတ္ထဿဒွါရဇာတ်**။ =အကျိုးစီးပွားပြဿနာမေးသော ခုနစ်နှစ်သားသူဌေးသား ၄၀၃
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၄၀၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး ၄၀၅
၅။ **ကိံပက္ကဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆွမ်းခံသွားရင်း တန်ဆာဆင်သော
မိန်းမကိုမြင်၍ သာသနာမှငြီးငွေ့သော ရဟန်း ၄၀၅
အတိတ်ဝတ္ထု = ဘုရားလောင်းစကားကြောင့် အဆိပ်သီး၏အဆိပ်သင့်ခြင်းမှလွတ် ၄၀၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း လှည်းကုန်သည်မှူး ၄၀၇
၆။ **သီလဝိမံသကဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မိမိအား မြတ်နိုးခြင်းသည် သီလကြောင့်
ဟုသိ၍ ရဟန်းပြုသောပုဏ္ဏား ၄၀၇
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၄၁၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ၄၁၁
၇။ **မင်္ဂလဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လောကီမင်္ဂလာကိုသာ ယုံကြည်၍ ကြွက်ခဲသော
ပုဆိုးအစုံကို စွန့်သောပုဏ္ဏား ၄၁၂
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၄၁၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ ၄၁၆

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၈။ **သာရမ္ဘဇာတ်။**	= နှုတ်လုံ့ထိုး(ဆဲရေးခြင်း)နှင့်စပ်၍ သိက္ခာပုဒ်ပညတ်ခြင်း	၄၁၆
အတိတ်ဝတ္ထု	=	၄၁၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သာရမ္ဘမည်သောနွား	၄၁၇
၉။ **ကုဟဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= အံ့ဖွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသောရဟန်းတစ်ပါး	၄၁၇
အတိတ်ဝတ္ထု	=ရွှေစင်နိက္ခတစ်ရာခိုးပြီး သီလရှိယောင်ဟန်ဆောင်သော ရသေ့ပျက်	၄၁၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိယောက်ျား	၄၂၀
၁၀။ **အကတညုဇာတ်။**	= ပြုဖူးသောကျေးဇူးကိုမသိ၍ ဖျက်ဆီးခံရ, ပျက်စီးရခြင်း	၄၂၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= ၎င်းအတူ	၄၂၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး	၄၂၃

(၁၀–လိတ္တဝဂ်)

၁။ **လိတ္တဇာတ်။**	= ပစ္စဝေက္ခဏာမဆင်ခြင်ဘဲသုံးဆောင်သော ရဟန်းများ	၄၂၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= မဆင်မခြင်ပြေ့ကြာန်ကိုငုံ၍ အဆိပ်သင့်ခြင်း	၄၂၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိကြွေအန်ကြူး	၄၂၆
၂။ **မဟာသာရဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ရှင်အာနန္ဒာ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် မင်း၏ပတ္တမြားဦးသျှောင်ကို ပြန်ဆောင်	၄၂၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= မျောက်မထံမှ မဟာသာရတန်ဆာရအောင်ယူသော အမတ်	၄၃၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၄၃၇
၃။ **ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= အကျွမ်းဝင်သူပစ္စည်း ပစ္စဝေက္ခဏာ မဆင်ခြင်ဘဲသုံးဆောင်သော ရဟန်းများ	၄၃၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= အကျွမ်းဝင်၍ ပြောင်မကို လျက်သော ကျားသေခြင်း	၄၃၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီမင်း	၄၄၀
၄။ **လောမဟံသဇာတ်။**	= ဘုရားရှင်အား ကျေးဇူးမဲ့ကဲ့ရဲ့သော သုနက္ခတ်	၄၄၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= ၉၁–ကမ္ဘာထက်က ဘုရားလောင်း မိစ္ဆာအယူကို ခံယူစုံစမ်းခြင်း	၄၄၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အဝတ်မဝတ်သော အာဇီဝက	၄၄၃
၅။ **မဟာသုဒဿနဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ကုသိနာရုံမြို့သည် ရှေးအခါက မြို့ကြီးဖြစ်ကြောင်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီးဟော	၄၄၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= ၎င်းအတူ	၄၄၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မဟာသုဒဿနစကြာမင်း	၄၄၆

ဇာတ်အမည် အကြောင်းအရာဖော်ပြချက် စာမျက်နှာ

၆။ **တေလပတ္တဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဇနပဒကလျာဏီ၏ ကောင်းခြင်းငါးပါး ၄၄၆
အတိတ်ဝတ္ထု = ကာမဂုဏ်ဖြင့် ဖြားယောင်းခြင်းကို လက်မခံ၍ မင်းဖြစ် ၄၄၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မင်းအဖြစ်ကို ရသောမင်းသား ၄၅၆
၇။ **နာမသိဒ္ဓိဇာတ်**။ = အမည်ဟောင်းမကြိုက်၍ အမည်သစ်ပြောင်းလိုခြင်း ၄၅၆
အတိတ်ဝတ္ထု = အမည်သည်အမည်မျှသာဖြစ်၍ အမည်ဟောင်းနှင့်သာနေသူ ၄၅၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ၄၆၀
၈။ **ကူဋဝါဏိဇဇာတ်**။ =ကုန်စပ်တူရောင်းပြီး ခွဲဝေမပေးလိုသော ကုန်သည်စဉ်းလဲ ၄၆၀
အတိတ်ဝတ္ထု=ပစ္စည်းခွဲဝေရာ အပိုလိုချင်၍ အဖကိုရုက္ခစိုးအတုလုပ်သောကုန်သည် ၄၆၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိကုန်သည် ၄၆၃
၉။ **ပရောသဟဿဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ပုထုဇဉ်တို့ကို မေးအပ်သောပြဿနာကို အရှင်သာရိပုတ္တရာဟောခြင်း ၄၆၃
အတိတ်ဝတ္ထု = ဆရာရသေ့ဆိုသော 'နတ္ထိကိဉ္စိ'ကို တပည့်ကြီးသာသိခြင်း ၄၆၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မဟာဗြဟ္မာဖြစ်သော ဆရာရသေ့ ၄၆၅
၁၀။ **အသာတရူပဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ခုနစ်နှစ်ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး ခုနစ်ရက်ဖွားရသော အရှင်သီဝလိအကြောင်း ၄၆၆
အတိတ်ဝတ္ထု=အမေ့စကားဖြင့် မြို့ကိုခုနစ်ရက်ပိတ်ဆို့ဖြတ်တောက်သော မင်းသား ၄၆၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ခမည်းတော်မင်းကြီး ၄၇၀

(၁၁–ပရောသတဝဂ်)

၁။ **ပရောသတဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ဂုဏ်အကြောင်း ၄၇၀
(ပရောသဟဿ–ဇာတ်နှင့်တူ) ၄၇၀
။
၂။ **ပဏ္ဏိကဇာတ်**။ = ဟင်းရွက်စိမ်းသည်အဖ သမီး၏သီလကို စမ်းသပ်ခြင်း ၄၇၁
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၄၇၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ် ၄၇၃
၃။ **ဝေရီဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အနာထပိဏ်သူဌေး ခိုးသူ့ဓားပြဘေးမှ လွတ်ရန် လှည်းဖြင့်ပြေးခြင်း ၄၇၄
အတိတ်ဝတ္ထု = ဘုရားလောင်းသူဌေးလည်း ပြေးခဲ့ဖူးခြင်း ၄၇၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး ၄၇၅

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၄။ **မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၄၇၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= ငရဲခံရသူတစ်ဦးအမေး ဘုရားလောင်းနတ်သားအဖြေ	၄၇၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အဖြေနတ်သား	၄၇၆
၅။ **ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အကြောက်လွန်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၄၇၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= ချွန်းကိုယ်စီကိုင်၍ ဝိုင်းရံသည်ကိုကြောက်၍ ဟိမဝန္တာသို့ ပြေးသောဆင်	၄၇၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရက္ခစိုးနတ်	၄၇၉
၆။ **ဥဒဉ္စနီဇာတ်။**	= အပျိုကြီးဖြားယောင်း၍ သာသနာမှငြီးငွေ့သော ရဟန်း	၄၇၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= မိန်းမဖျက်၍ ပျက်သောရသေ့ အဖထံသို့ ပြန်ပြေးခြင်း	၄၇၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဖခင်ရသေ့	၄၈၁
၇။ **သာလိတ္တကဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဟင်္သာ၏ မျက်စိကို ကျောက်စရစ်ဖြင့် ပစ်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၄၈၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= စကားများသော ပုရောဟိတ်ပါးစပ်သို့ ဆိတ်ချေးပစ်သွင်းသူ	၄၈၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၄၈၅
၈။ **ဗာဟိယဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အဆင်းလှသော လိစ္ဆဝိမင်းနှင့် ဝလွန်း၍ သူသေပုပ်နှင့်တူသော မယား	၄၈၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဝလွန်းသော်လည်း အရှက်အကြောက်ကိုမစွန့်၍ မိဖုယားကြီးဖြစ်	၄၈၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၄၈၇
၉။ **ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု= မြတ်စွာဘုရားအား ဆန်ကွဲမုန့်လှူရသော သူဆင်းရဲ သူဌေးဖြစ်	၄၈၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကြက်ဆူပင်စောင့်နတ်အား ဆန်ကွဲမုန့်ဖြင့် ပူဇော်၍ သူဌေးဖြစ်	၄၈၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ကြက်ဆူပင်စောင့်နတ်	၄၉၁
၁၀။ **သဗ္ဗသံဟာရကပဉ္ဇာဇာတ်။**	= ပညာပါရမီကို ဟောတော်မူသောအကြောင်း	၄၉၁
အတိတ်ဝတ္ထု	=	၄၉၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	၄၉၂

(၁၂-ဟံစိဝဂ်)

၁။ **ဂဒြဘပဉ္ဇာဇာတ်။**	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြည်းပြဿနာ၏ အကြောင်း	၄၉၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= 〃 ၎င်း	၄၉၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း		

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၂။ **အမရာဒေဝီပဉှာဇာတ်။**	= အမရာဒေဝီနှင့် မဟောသဓာပညာစမ်းကြခြင်း	၄၉၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= ၎င်း	၄၉၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း		
၃။ **သင်္ဂါလဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဂေါတမ၏ အကျင့်သည် တရားမဟုတ် မိမိအကျင့်သာဟုတ်၏ဟုပြော	၄၉၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဥစ္စာမက်မောသဖြင့် မြေခွေးလှည့်စားခြင်းခံရသော ပုဏ္ဏား	၄၉၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရက္ခစိုးနတ်	၄၉၆
၄။ **မိတ္တဝိန္ဒဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ပျင်းရိသောကြောင့် ဘုရားထံမစရာက်သော တောရွာနေ ရဟန်းအိုကြီးနှစ်ပါး	၄၉၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပျင်းရိသောငါးများ ဘုရားလောင်းကြောင့် သာကွန်မှလွတ်	၄၉၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မိတ္တဝိန္ဒငါး	၄၉၉
၅။ **အနုသာသိကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= မိမိ၏လာဘ်ယုတ်မည်မှကြောက် သူတစ်ပါးကိုခြောက် အပြစ်ကိုယ်ထံရောက်	၄၉၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= မိမိအစာရရာသို့ အခြားငှက်များ မသွားအောင် ဆုံးမသောငှက်မ	၅၀၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ငှက်မင်း	၅၀၂
၆။ **ဒုဗ္ဗစဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဆိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၅၀၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပညာရှိစကားနားမထောင်၍ လှံစူးသေရသော လှံခုန်ဆရာ	၅၀၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း လှံဆရာ၏တပည့်	၅၀၃
၇။ **တိတ္တိရဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= မိမိစကားက မိမိကိုပင် ပျက်စီးစေခြင်း	၅၀၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ့်အသံကြောင့်သေကြရသော ရသေ့နှင့်ခါ	၅၀၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဆရာရသေ့	၅၀၅
၈။ **ဝဋ္ဋကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= မင်းဘေးရောက်သဖြင့် ဘေးလွတ်ရာ (အရဟတ္တဖိုလ်)ကိုရှာသော သူဌေးသား	၅၀၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဘေးရန်ကျရောက်သည်ကို ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့်လွတ်စေသော ငုံးငှက်	၅၀၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ငုံးငှက်	၅၁၀
၉။ **အကာလရာဝီဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= အချိန်အခါမဟုတ်သည်၌ အသံပြုသော ရဟန်းတစ်ပါး	၅၁၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= အခါမဟုတ်သည်၌ တွန်၍ လည်လိမ်အသတ်ခံသောကြက်ဖ	၅၁၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ	၁၃၅

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၁၀။ **ဇန္ဓနမောက္ခဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဘုရားကို သူ့လင်ဟုစွပ်စွဲသော စိဉ္စမာဏဝိကာ (စိဉ္စမာန)	၅၁၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= သူ့အလိုမပါ၍ စွပ်စွဲသောမိဖုယား ပညာရှိပုဏ္ဏားကြောင့် ချမ်းသာ	၅၁၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား	၅၁၉

(၁၃–ကုသနာဠိဝဂ်)

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၁။ **ကုသနာဠိဇာတ်**	= မြတ်မြတ်, ယုတ်ယုတ်–အနာထပိဏ်သူဌေး ခင်ပွန်းပြုလုပ်	၅၁၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= မြတ်မြတ်, ယုတ်ယုတ်–မိတ်ဆွေလုပ်သင့်ကြောင်း ရုက္ခစိုးနတ်မင်းပြော	၅၂၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ကျူရုံစောင့်နတ်	၅၂၃
၂။ **ဒုမ္မေဓဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဘုရားရှင်၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မကြည်ဖြူ ငြူစူ၍သာနေသော ဒေဝဒတ်	၅၂၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကိုယ့်မင်္ဂလာဆင်ဖြူကိုပင် ငြူစူသောမင်း ဆုံးရှုံးရ၏	၅၂၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော်	၅၂၇
၃။ **နင်္ဂလီသဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= သင့်၏ မသင့်၏, ရာ–မရာကိုမသိဘဲ တရားဟောသော လာဠုဒါယီ	၅၂၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= နို့ဓမ်း, နို့ရည်ကိုလည်း ထွန်တုံးထွန်သန်နှင့်တူ၏ပြောသောသူ	၅၂၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ	၅၃၁
၄။ **အမ္ဗဇာတ်**။	= ဝတ်နှင့်ပြည့်သူ ရဟန်းတစ်ပါးကြောင့် ရဟန်းအများလာဘ်ရ	၅၃၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသူရသေ့တစ်ပါးကြောင့် ရသေ့အများ သစ်သီးရ	၅၃၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဆရာရသေ့	၅၃၄
၅။ **ကဋာဟကဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ကွဲရဲ့ရွတ်ချတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၅၃၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကွဲရဲ့ရွတ်ချလိမ်ညာတတ်သူ ဘုရားလောင်းကြောင့်သာ ချမ်းသာ	၅၃၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး	၅၃၉
၆။ **အသိလက္ခဏဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= သန်လျက်ကိုနမ်းသော လာဘ်စားသည့်ပုဏ္ဏား နှာခေါင်းပြတ်	၅၃၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ၎င်းအတူနှင့် အချို့သူအား စည်းစိမ်ရပုံ	၅၄၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း စည်းစိမ်ရသော တူဖြစ်သောမင်း	၅၄၄

ဇာတ်အမည် အကြောင်းအရာဖော်ပြချက် စာမျက်နှာ

၇။ **ကလဏ္ဍုကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု= ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါး ၅၄၄
အတိတ်ဝတ္ထု = ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ လိမ်ညာတတ်သူ ပမာဏမသိတော့ ဆုံးရှုံး ၅၄၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး ၅၄၆
၈။ **ဗိဠာရဝတဇာတ်။** = အံ့ဖွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါး ၅၄၆
အတိတ်ဝတ္ထု = တရားရှိဟန်အယောင်ဆောင် မြေခွေးကြွက်ခဲ၍ သေရ ၅၄၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကြွက်မင်း ၅၄၈
၉။ **အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇဇာတ်။** = အံ့ဖွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါး ၅၄၈
အတိတ်ဝတ္ထု = လိမ်ညာသောမြေခွေး ကြွက်ခဲ၍ သေရ ၅၄၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကြွက်မင်း ၅၅၀
၁၀။ **ကောသိယဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = သယောက်လင်ငယ်ထားပြီး
လေနာဟန်ဆောင်သော ပုဏ္ဏေးမ ၅၅၀
အတိတ်ဝတ္ထု = ၎င်းအတူ ၅၅၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ၅၅၄

(၁၄-အသမ္ပဒါနဝဂ်)

၁။ **အသမ္ပဒါနဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကျေးဇူးကို မသိတတ်သောဒေဝဒတ် ၅၅၄
အတိတ်ဝတ္ထု = ကုဋေလေးဆယ်ပေးပူ သောကျေးဇူးကို ဖွဲတစ်တုမ္ဘနှင့်ကျေးဇူးဆပ် ၅၅၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သခ်သူဌေး ၅၅၈
၂။ **ဘီရုကဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ ဘုရားရှင်အား
မာရ်နတ်သမီးများ ဖြားယောင်းခြင်း ၅၅၉
အတိတ်ဝတ္ထု = ကိလေသာဖြင့် ဖြားယောင်းသည်ကို လှည့်မကြည့်၍ မင်းဖြစ် ၅၆၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သောမင်းသား ၅၆၁
၃။ **ဃတာသနဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကျောင်းကို မီးလောင်၍ ကျောင်းမရှိသဖြင့်
တရားမရသောရဟန်း ၅၆၂
အတိတ်ဝတ္ထု = ရေမှမီးထ၍ နေရာသစ်ပင်မှ ပြောင်းရွှေ့ကြသောငှက်များ ၅၆၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ငှက်မင်း ၅၆၄
၄။ **ဈာနသောဓနဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = သင်္ကဿနဂိုရ် တံခါး၌
အကျဉ်းဟောတရား အရှင်သာရိပုတ္တရာ အကျယ်ဖြေ ၅၆၄
အတိတ်ဝတ္ထု=အလောင်းတော်ရသေ့၏ "နေဝသညီနာသညီ"စကားကို အမှန်ဖြေ ၅၆၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလော း ရသေ့ဘဝမှဖြစ်သော ဗြဟ္မာကြီး ၅၆၅

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၅။ **စန္ဒာဘဇာတ်**။	= သက်ဿနဂိုရ်မြို့တံခါး၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာ ပြဿနာဖြေ	၅၆၆
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဘုရားလောင်း၏ "စန္ဒာဘံ, သူရိယာဘံ"	
	စကားကို အမှန်ဖြေသောရသေ့	၅၆၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ဘဝမှဖြစ်သော ဗြဟ္မာကြီး	၅၆၇
၆။ **သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်**။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အတိုင်းမသိဘဲယာခင်းမှ	
	ကြက်သွန်နုတ်ယူသော ထုလ္လနန္ဒာဘိက္ခုနီ	၅၆၇
	အတိတ်ဝတ္ထု = အလိုကြီး၍ ရအပ်သော လာဘ်မှ ဆုတ်ယုတ်သောမိန်းမ	၅၆၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာ	၅၇၀
၇။ **ဗဗ္ဗုဇာတ်**။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ရဟန်းများအတိုင်းမသိ မုန့်အလှူခံ၍	
	ကာဏာအမျိုးသမီးလင်ပစ်ခံရ	၅၇၁
	အတိတ်ဝတ္ထု = ကြွက်ပေးသောအစာ စားပြီး ကြွက်ကိုသတ်လိုသော ကြောင်များ	၅၇၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကျောက်သွေးရွဲသမား	၅၇၅
၈။ **ဂေါဓာဇာတ်**။	= အံ့ဖွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၅၇၆
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဖွတ်သားစားလို၍ ဖွတ်ကိုဆောက်ပုတ်ဖြင့်ပစ်သော ရသေ့စဉ်းလဲ	၅၇၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဖွတ်သတ္တဝါ	၅၇၈
၉။ **ဥဘတောဘဋ္ဌဇာတ်**။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လူ့စည်းစိမ်နှင့် ရဟန်း၏အကျိုး	
	နှစ်မျိုးမှ ဆုံးရှုံးသော ဒေဝဒတ်	၅၇၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = အလိုရမ္မက်ကြီး၍ မိမိလည်း မျက်စိပျက်, မယားလည်းဒဏ်ထိ	၅၇၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်	၅၈၁
၁၀။ **ကာကဇာတ်**။	= ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အကျိုးအတွက် ဘုရားရှင်ကျင့်ခြင်း	၅၈၁
	အတိတ်ဝတ္ထု = ကျီး၌အဆီမရှိခြင်းအကြောင်းပြော၍	
	ကျီးအပေါင်းကိုဘေးမှလွတ်စေခြင်း	၅၈၁
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကျီးမင်း	၅၈၅

(၁၅-ကကဏ္ဍကဝဂ်)

၁။ **ဂေါဓာဇာတ်**။	= ဆန့်ကျင်ဘက်အဆွေခင်ပွန်းကိုပေါင်းသော ရဟန်းတစ်ပါး	၅၈၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဖွတ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပုတ်သင်နှင့် ပေါင်း၍ ဖွတ်များပျက်စီး	၅၈၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဖွတ်မင်း	၅၈၇

မာတိကာ (ဆ))

မာတိကာအမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၂။ **သင်္ဂါရဇာတ်**။	= ဒေဝဒတ်က ဘုရားကိုသတ်ရန် လုံ့လပြုခြင်း	၅၈၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဘုရားလောင်းမြေခွေးအား သတ်ရန်ကြံသော သေသောက်ကြူး	၅၈၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မြေခွေးမင်း	၅၉၀
၃။ **ဝိရောစဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဘုရားအတုပြု, သံဃာသင်းခွဲသော ဒေဝဒတ် အကန်ခံရ၍သွေးအန်	၅၉၀
အတိတ်ဝတ္ထု	=ခြင်္သေ့အတုပြု၍ ဆင်ကိုသတ်ရန်အားထုတ်သောမြေခွေး ဆင်နင်းခံရ	၅၉၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း	၅၉၄
၄။ **နင်္ဂုဋ္ဌဇာတ်**။	= **တက္ကတွန်းတို့၏ မိစ္ဆာအကျင့်, အကျိုးရှိ-မရှိ မေးလျှောက်**	၅၉၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= **ဘုရားလောင်း မီးကိုလုပ်ကျွေးခြင်းအယူမှ ပယ်စွန့်ခြင်း**	၅၉၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= **ဘုရားလောင်း မီးကို ငြိမ်းသတ်၍ ရသေ့ပြု**	၅၉၆
၅။ **ရာဓဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=မယားဟောင်းဖြားယောင်းခံရသော ရဟန်းတစ်ပါး	၅၉၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= မာတုဂါမတို့အား စောင့်ရှောက်ရန်မလွယ်ဟု ပြောပြီး ကျေးသားများတောသို့ဝင်	၅၉၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ပေါဋ္ဌပါဒကျေးငှက်	၅၉၉
၆။ **သမုဒ္ဒကာကဇာတ်**။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ရဟန်းအိုကြီးတစ်ပါး၏ မယားဟောင်းသေ၍ ရဟန်းအိုကြီးတွေငိုင်	၅၉၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကျီးမ သမုဒ္ဒရာ၌ကျသေ၍ သမုဒ္ဒရာရေကို ကုန်စေရန်လုပ်သောကျီးများ	၆၀၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်	၆၀၂
၇။ **ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်**။	= မယားဟောင်းကြောင့် သာသနာမှငြီးငွေ့သော ရဟန်း	၆၀၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= မိန်းမအလိုကို လိုက်သောကြောင့် တံကျင်အလျှိုခံရသော သူ	၆၀၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အာကာသစိုးနတ် .	၆၀၅
၈။ **သိင်္ဂါလဇာတ်**။	= ကိလေသာကိုမှီသောအကြံကြောင့် ငြီးငွေ့သောရဟန်းများ	၆၀၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= အစာကိုမက်၍ ဆင်သေ၏ ဝမ်းသို့ဝင်သော မြေခွေး	၆၀၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မြေခွေး	၆၁၀

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၉။ **ကောသမ္ဗဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဒေါသအမျက်ကြီးသော ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားအား ဘုရားဆုံးမ	၆၁၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကြမ်းတမ်းသော မင်းသားအား ဆုံးမသော ရသေ့	၆၁၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရသေ့	၆၁၇
၁၀။ **သဒ္ဒိဝဇာတ်။** ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဒေဝဒတ်ကို ကြည်ညိုပေါင်းသင်းမိ၍ ပူပန်ရသော အဇာတသတ်	၆၁၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကျားသေကို အသက်သွင်း၍ သေခြင်းသို့ရောက်ရ	၆၂၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ	၆၂၂

ဇာတ်ပေါင်း ၁၅၀-မာတိကာပြီး၏။

* * * * *

ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်ဝတ္ထု

ဧကနိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ ပဋိညာဉ်

အသင်္ချေယျာသု ဇာတီသု၊ ပူရေတွာ ပါရမီ သဗ္ဗာ။
ပတ္တံ သမ္ဗောဓိမုက္ကဋ္ဌံ၊ ဝန္ဒိတွာ ဓမ္မံ သံဃဉ္စ။
သေတိဘဿာမိနော ရညော၊ ဇေဋ္ဌပုတ္တေန ဘူပါလာ။
ဥပရာဇေန ဝုတ္တောဟံ၊ ဒီဃာမစ္စေဟိ ယာစိတော။
မြမ္မဘာသာယ ဘာသိဿံ၊ နိဗ္ဗာနဝဟဇာတကံ။

အဟံ၊ ငါသည်။ အသင်္ချေယျာသု၊ ရေတွက်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းကုန်သော။ ဇာတီသု၊ ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်တို့၌။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပါရမီ၊ ပါရမီတို့ကို။ ပူရေတွာ၊ ဖြည့်တော်မူ၍။ ဥက္ကဋ္ဌံ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ, အဂ္ဂသာဝက တို့၏ ဉာဏ်တော်ထက် ထူးမြတ်သော။ သမ္ဗောဓိံ၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်၏ နီးစွာသော အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်တော်ကို။ ပတ္တဉ္စ၊ ရတော်မူပြီးသော မြတ်စွာ

ဘုရားကိုရှင်း၊ ဓမ္မဥ္စ၊ ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကိုရှင်း။ သံဃဥ္စ၊ ရှစ်ယောက်သော သံဃာတော်ကိုရှင်း။ ဝန္ဒိတွာ-ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ဝန္ဒိတွာ၊ ရှိခိုးပြီး၍။

သေတိဘာသာမိနေ ရည်သော၊ ဆင်ဖြူများရှင် တရားမင်းမြတ်၏။ ဇေဋ္ဌပုတ္တေန၊ သားတော်ကြီးဖြစ်သော။ ဘူပါလာ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူ ရှင်လူအပေါင်းကို စောင့်ရှောက် တတ်သော။ ဥပရာဇေန၊ အိမ်ရှေ့မင်းမြတ်သည်။ ဝုတ္တောဟိ၊ အမိန့်တော်ရှိအပ်ကုန်သော။ ဒွိဟိ အမစ္စေဟိ၊ နှစ်ယောက်သောအမတ်တို့သည်။ ယာစိတော၊ တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗာနဝဟာဇာတကံ၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်သို့ ပို့ဆောင်တတ်သော ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ်, ဆယ်စောင်သော မဟာနိပါတ်ဇာတ်ကို။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ ဘာသာဖြင့်။ ဘာသိဿံ-ကထေဿာမိ၊ ဆိုပေအံ့။

၁–အပဏ္ဏကဝဂ် ၁-အပဏ္ဏကဇာတ်

ကျိန်းသေဖြစ်သောအလုပ်ကိုမှ လုပ်သင့်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာသော အပဏ္ဏက ဓမ္မဒေသနာကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဟောတော်မူသည်၊ အဘယ်သူကို အကြောင်းပြု၍ ဤစကားသည် ဖြစ်သနည်း ဟူမူကား— အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဤစကားသည် ဖြစ်၏။

တရံရောအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မိမိ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့ကို ခေါ်၍ များစွာကုန်သော ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းတို့ကိုရှင်း ဆီပျားတင်လဲ အဝတ် အလွှမ်း အစရှိသည်တို့ကိုရှင်း ယူခဲ့စေ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ဆီပျားတင်လဲ အစရှိကုန်သော ဆေးတို့ကိုရှင်း အဝတ် ပုဆိုးတို့ကိုရှင်း ရဟန်း သံဃာတို့အား လှူဒါန်း၍

ခြောက်ပါးကုန်သော နေရာ၏ အပြစ်တို့ကို ကြဉ်၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေ၏၊ ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ မြတ်စွာဘုရား၏ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာသော မျက်နှာတော်ကိုရင်း ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ် တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော တလံမျှလောက်သော ရောင်ခြည်တော်သည် ခြံရံအပ်သော ပြဟ္မာမင်း၏ ကိုယ်နှင့်တူသော ကိုယ်တော်ကိုရင်း အသွယ်အသွယ် အစုံအစုံ အစုအစု ဖြစ်ကုန်၍ ပြိုးပြိုးပြက် ထွက်လတ်ကုန်သော တခဲနက်ကုန်သော ဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်တို့ကိုရင်း ကြည့်ကုန်လျက် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အနီး၌လျှင် နေကုန်၏၊ ထိုအခါ နတ်နှင့်တကွသောလူအပေါင်းကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ်တို့အား ဆေးဒန်း မြင်းသီလာဖြင့် ပြီးသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ခြင်္သေ့သံကို ဟောက်သော ခြင်္သေ့ပျိုကဲ့သို့ ကျူးရင့်လျက်ကမ္ဘာပြုမိုဃ်းရွာဘိသကဲ့သို့ရင်း ကောင်းကင်ပြင်မှ မြစ်ရေအယဉ်သည် စီးလာဘိသကဲ့သို့ရင်း ရတနာပန်းကုံးကိုသီကုံးဘိသကဲ့ရင်း ရှစ်ပါးသော အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော နားချင်ဘွယ် နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသော ပြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံတော်ဖြင့် အထူးထူးသော နည်းနာနယတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သာယာစွာသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည် ဘုရားဟောတော်မူသော တရားတော်ကိုနာရကုန်၍ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေရာမှထကုန်၍ ကိုယ်တော်အား ဆယ်ပါး, ဉာဏ်တော်အား ဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးကုန်၍ သာသနာတော်မှ အပဖြစ်ကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ သရဏဂုံကို ဖျက်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ခြင်း သရဏဂုံကို ယူကုန်၏၊ ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည် ထိုအခါမှစ၍ အစဉ်တစိုက် အနာထပိဏ် သူဌေးနှင့်တကွ နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ကို ယူကုန်လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားကုန်၍ တရားတော်ကို နာကြကုန်၏၊ အလှူပေးကုန်၏၊ သီလစောင့်ကုန်၏၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှ တဖန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏၊ ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည် သဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏ ရာဇဂြိုဟ်

ပြည်သို့ ကြွတော်မူသော ကာလ၌ ထိုသရဏဂုံကို ဖျက်၍ တဖန် သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့၏ သရဏဂုံကို ယူကုန်၍ မိမိတို့ တည်မြဲတိုင်း ဌာန၌သာ တည်ပြန်ကုန်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရား သဗ္ဗညုသည်လည်း ခုနစ်လ, ရှစ်လတို့ကိုလွန်စေ၍ တဖန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့လျှင် ကြွတော်မူလာ၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တဖန်လည်း ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့ကို ဘုရားအထံတော်သို့ ခေါ်သွား၍ ဘုရားသဗ္ဗညုကို ပန်းနံ့သာအစ ရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်း ရှိခိုးခြင်းကိုပြု၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏၊ ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည်လည်း သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးကုန်၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကုန်၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည်ရှိသော် ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏တပည့်တို့သည် ယူအပ်ပြီးသော သရဏဂုံကိုဖျက်၍ တဖန် သာသနာတော်မှအပဖြစ်ကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ သရဏဂုံကိုသာလျှင် ယူကြကုန်၍ မူလရင်း၌ တည်သည့်အဖြစ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားသဗ္ဗညု အား ကြား လျှောက်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ကမ္ဘာအကုဋေတို့ပတ်လုံး မပြတ်ဖြစ်စေအပ်သော ကုသိုလ် စရိုက်တော် အာနုဘော်ကြောင့် နတ်နံ့သာအစရှိသော အထူးထူးသော နံ့သာ တို့ဖြင့်ပြည့်သော ရတနာကြုတ်ကိုဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့ ခံတွင်းတော် ကြာတိုက်ကို ဖွင့်လှစ်၍ သာယာစွာသော အသံတော်ကို မြွက်တော်မူလျက် သီတင်းသည်တို့ သင်တို့သည် သရဏဂုံသုံးပါးတို့ကို ဖျက်ကုန်၍ သာသနာတော်မှ အပဖြစ်ကုန် သော တိတ္ထိတို့၏ သရဏဂုံကို ယူကုန်သော ဟူသည် မှန်ကုန်သလောဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ ငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည် ဖုံးလွှမ်းအံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ ဟူ၍ လျှောက်ကုန်လတ်သော် နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည်တို့ အောက်အဝီစိ အထက်ဘဝဂ်ထက်ဝန်းကျင် အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော လောကဓာတ်တို့၌ သီလအစရှိကုန်သော ဂုဏ်ကျေး ဇူးတို့ဖြင့် ဘုရားနှင့်တူသောသူမည်သည်ကား မရှိ၊လွန်သောသူသည် အဘယ်မှာ

ရှိအံ့နည်း၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော အခြေမရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အခြေနှစ်ချောင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အခြေလေးချောင်း ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ( )[၁] သတ္တဝါတို့သည်ရှိကုန်၏၊ ထိုသတ္တဝါတို့တွင် ဘုရားကို အမြတ်ဆုံးဟူ၍ ဆိုအပ်၏၊ ဤလူ့ပြည်၌ရင်း နဂါးပြည် ဂဠုန်ပြည်၌ရင်း နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ရင်း ဘုရား,တရား,သံဃာနှင့်တူသော မြတ်သော ရတနာ မည်သည် မရှိ၊ မြတ်သော ရတနာသုံးပါးတို့၌ ကြည်ညိုကုန်ငြားအံ့ မြတ်သော ကောင်းကျိုးသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ အစရှိကုန်သော သုတ်တို့ဖြင့် ပြအပ်ကုန်သော ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဤသို့မြတ်သော ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရတနာသုံးပါးတို့ကို ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော သီတင်းသည် ယောကျ်ားတို့သည်ရင်း သီတင်းသည် မိန်းမတို့သည်ရင်း ငရဲအစရှိသည်တို့၌ ဖြစ်သောမည်သည်မရှိ၊ အပါယ်သို့လားခြင်းမှကားလွတ်၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရကုန်၏၊ အဘယ့်ကြောင့်သင်တို့သည် ဤသို့စခဲ့ သဘောရှိသော သရဏဂုံကို ဖျက်ကုန်၍ သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့အား ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သဖြင့် မသင့်မလျော်သည်ကို ပြုဘိသနည်းဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ဤအရာ၌လည်း ရတနာသုံးပါးတို့ကို ဆင်းရဲမှ လွတ်စေတတ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်ရင်း မြတ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်ရင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ကုန်သော သူတို့၏ အပါယ်တို့၌ ဖြစ်ခြင်း၏မရှိသော အဖြစ်ကို ပြအံ့သောငှါ—

“ယေကေစိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂတာသေ ။လ။ ဗဟူ ဝေ သရဏံ ယန္တိ ။လ။ ပမုစ္စတိ” ဟူသော ပါဠိတော်ကို ပြကုန်၏၊ ထိုပါဠိတော်၏အနက်ကား—

ယေကေစိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည်။ ဗုဒ္ဓံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ သံဃံ၊ သံဃာကို။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတာ တေ၊ ဆည်းကပ်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အပါယံ၊ အပါယ်သို့။

၁ ( ) ပါဠိ၌ ဗဟုပ္ပဒါဝါ-ဟု ပါရှိ၏။
အခြေများစွာ ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော-ဟု ဘာသာပြန်ပါလေ။

န ဂမိဿန္တိ၊ မလာႏၵကုန်လတ္တံ့။ မာနုသံ ဒေဟံ၊ လူ၌ဖြစ်သော ကိုယ်ကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ဒေဝကာယံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ပရိပူရေဿန္တိ၊ ပြည့်စေကုန်လတ္တံ့။

ဘယတဇ္ဇိတာ၊ ဘေးမှကြောက်ကုန်သော။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပဗ္ဗတာ စ၊ တောင်တို့ကိုငင်း။ ဝနာနိ စ၊ တောတို့ကိုငင်း။ အာရာမရုက္ခစေတျာနိ စ၊ အရံ ပူဇော်ရာ သစ်ပင်ကြီးတို့ကိုငင်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ခြင်းသို့။ ယန္တိ။ ရောက်ကုန်၏။

ခေါ၊ စင်စစ်။ ဧတံ သရဏံ၊ ထိုတောင် အစရှိသည်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းသည်။ န ခေမံ၊ ဘေးကို မလုံစေတတ်။ ဧတံ သရဏံ၊ ထိုတောင် အစရှိသည်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းသည်။ န ဥတ္တမံ၊ မမြတ်။ ဧတံ သရဏံ၊ ထိုတောင် အစရှိသည်ကို ကိုးကွယ်ခြင်းကို။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲမှ။ န ပမုစ္စတိ၊ မလွတ်။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဗုဒ္ဓဉ္စ၊ ဘုရားကိုငင်း။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားကိုငင်း။ သံဃဉ္စ၊ သံဃာကိုငင်း။ သရဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာဟူ၍။ ဂတော၊ ဆည်းကပ်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခသစ္စာငင်း။ ဒုက္ခသမုပ္ပါဒံ၊ ဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်သော သမုဒယသစ္စာငင်း။ ဒုက္ခဿ၊ ဆင်းရဲကို။ အတိက္ကမဉ္စ၊ လွန်သော နိရောဓသစ္စာငင်း။ ဒုက္ခူပသမဂါမိနံ၊ ဒုက္ခ၏ ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော။ အရိယံ၊ အရိယာ၏ အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော။ အဋ္ဌင်္ဂိကံ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ မဂ္ဂဉ္စ၊ မဂ္ဂ သစ္စာငင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်သော။ အရိယသစ္စာနိ၊ အရိယာအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော သစ္စာတို့ကို။ သမ္မပ္ပညာယ၊ မဘောက်မပြန်သော ကောင်းမြတ်သောပညာဖြင့်။ ပဿတိ၊ မြင်၏။

ခေါ၊စင်စစ်။ ဧတံ သရဏံ၊ ထိုဘုရားတရားသံဃာကိုကိုးကွယ်ခြင်း သည်။ ခေမံ၊ ဘေးကင်းစေတတ်၏။ ဧတံ သရဏံ၊ ထိုဘုရား တရား သံဃာကို ကိုးကွယ်ခြင်းသည်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်၏။ ဧတံ သရဏံ၊ ထိုဘုရား

တရား သံဃာကို ကိုးကွယ်ခြင်းကို။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ သမ္ဗုဒ္ဓဿ၊ ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲမှ။ ပမုစ္စတိ၊ လွတ်၏။

ဤကား သရဏဂုံ၏အကျိုးကိုပြသော ပါဠိတော်၏အနက်တည်း။

စင်စစ်လျှင် ထိုငါးရာကုန်သော တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့အား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမျှသော တရားဟူကို သာလျှင် ဟောတော်မူသည် မဟုတ်၊ ထိုမှတပါးလည်း သီတင်းသည်တို့ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း, တရားဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း, သံဃာ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းမည်သည်ကား သောတာပတ္တိမဂ် သောတာပတ္တိဖိုလ် သကဒါဂါမိမဂ် သကဒါဂါမိဖိုလ် အနာဂါမိမဂ် အနာဂါမိဖိုလ် အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတတ်၏၊ ဤသို့ အစရှိသော နည်းတို့ဖြင့်လည်း တရားကို ပြတော်မူ၍ သင်တို့သည် ဤသို့စဉ် သဘောရှိသော သရဏဂုံကိုဖျက်ကုန်သဖြင့် မသင့်လျော်သည်ကို ပြုဘိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤအရာ၌လည်း ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်း အစရှိကုန်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့၏ သောတာပတ္တိမဂ်, သောတာပတ္တိဖိုလ် အစရှိသည်ကို ပေးတတ်သည်၏ အဖြစ်ကို "ဧကဓမ္မော ဘိက္ခဝေ ။လ။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ" ဤသို့ အစရှိသော ပါဠိတော်တို့ဖြင့် ပြအပ်၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘာဝိတော၊ ပွားစေအပ်သော။ ဗဟုလီကတော၊ အကြိမ်များစွာ ပြုအပ်သော။ ဧကဓမ္မော၊ တပါးသော တရားသည်။ ဧကန္တနိဗ္ဗိဒါယ၊ စင်စစ် ဝဋ်၌ ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ။ ဝိရာဂါယ၊ ဝဋ်၌တပ်စွန်းခြင်းကင်းသော မဂ်ဖိုလ်ရခြင်းအကျိုးငှါ။ နိရောဓာယ၊ ဝဋ်၌ တပ်စွန်းတတ်သော တဏှာ၏ ချုပ်ခြင်းအကျိုးငှါ။ ဥပသမာယ၊ ဝဋ်၏ ငြိမ်းခြင်း အကျိုးငှါ။ အဘိညာယ၊ ထူးမြတ်သောဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို သိခြင်းအကျိုးငှါ။ သမ္ဗောဓာယ၊ မဘောက်မပြန် သစ္စာတရားကို သိခြင်းအကျိုးငှါ။ နိဗ္ဗာနာယ၊ အရဟတ္တဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို သိခြင်းအကျိုးငှါ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ သော ဧကဓမ္မော၊ ထိုတပါးသော တရား

သည်။ ကတာမော၊ အဘယ်သည်နည်း ဟူမူကား။ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဘန်တလဲလဲ အောက်မေ့ခြင်းတည်း။

ဤကား ဗုဒ္ဓါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း၏အကျိုးကိုပြသော ပါဠိတော်၏အနက်တည်း။

ဤသို့လည်း ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှသော မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးထူးအပြားပြားကုန်သော တရားတို့ဖြင့် သီတင်းသည်တို့ကိုဆုံးမတော်မူ၍ သီတင်းသည်တို့ ရှေးအခါ၌လည်း လူတို့သည် ကိုးကွယ်ရာ မဟုတ်သည်ကို ကိုးကွယ်ရာဟုတ်၏ဟူ၍ ကြံဆ၍ ယူသောအယူဖြင့် ဆန့်ကျင်စွာသော အယူကို ယူကုန်၍ ဘီလူးသိမ်းဆည်းသော ကန္တာရ၌ ဘီလူးတို့၏ အစာဖြစ်ကုန်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးကုန်၏၊ မချွတ်မယွင်း စင်စစ်ကေန်မှန်သော မဆန့်ကျင်သော အယူကို ယူကုန်သော သူတို့သည် ထိုကန္တာရ၌သာလျှင် ချမ်းသာသော အဖြစ်သို့ ရောက်ဘူးကုန်ပြီ၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက်ချီးမွမ်း၍ ဦးခေါင်းထက်၌ လက်အုပ်တင်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား ရှေးဦးစွာ ယခုအခါ၌ ဤသီတင်းသည်တို့၏ မြတ်သော သရဏဂုံကို ဖျက်၍ ချွတ်ယွင်းသောအယူကိုယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့အားထင်ရှားပါပြီ၊ ရှေးကာလ၌ကား ဘီလူးတို့သည် သိမ်းဆည်းအပ်သော ကန္တာရ၌ ချွတ်ယွင်းသောအယူကို ယူကုန်သော သူတို့၏ ပျက်စီးသော အဖြစ်သည်ငှင်း မချွတ်ယွင်းသောအယူကို ယူကုန်သောသူတို့၏ ချမ်းသာသော အဖြစ်သည်ငှင်း အကျွန်ုပ်တို့အားမထင်ရှားပါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကုန်သော အရှင်ဘုရားတို့အားသာ ထင်ရှားကုန်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်းပန်ပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့အား တိမ်မြုံစင်သော ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကို ထင်စေဘိသကဲ့သို့ ဤအကြောင်းကို ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရားသည် ထင်စွာပြုတော်မူပါလောဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်သည် သူကြွယ် ငါသည်တမူကား မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော ကာလပတ်လုံး ဆယ်ပါးကုန်သော ပါရမီတို့ကိုဖြည့်၍ လူနတ် အပေါင်းတို့၏ ယုံမှားသက်ာကိုပယ်ဖျောက်အံ့သောငှါသာလျှင်

သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရအပ်၏။ ခြသေ့်ဆီဖြင့် ရွှေကြုတ်ကို ပြည့်စေဘိသကဲ့သို့ ရှိသေစွာ သောတပသာဒတိုထား၍ နာလောဟူ၍ အနာထပိဏ် သူဌေးအား သတိကိုဖြစ်စေ၍ ဆီးနှင်းတိမ်တိုက်ကို ခွဲလှစ်၍ လပြည့်ဝန်းကို ဆောင်ဘိသကဲ့သို့ ဘဝတပါးသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အကြောင်းကို ထင်စွာပြုတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....အနာထပိဏ်သူဌေး-လွန်လေပြီးသောအခါ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် လှည်းကုန်သည်အမျိုး၌ဖြစ်၍ အစဉ်သဖြင့် အရွယ်ရောက်လတ်သော် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်သွယ်အံ့သောငှါသွား၏၊ ထိုလှည်းကုန်သည်သည် ရံခါ အရှေ့အရပ်မှ အနောက်အရပ်သို့ သွား၏၊ ရံခါ အနောက်အရပ်မှ အရှေ့အရပ်သို့သွား၏၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ပင်လျှင် တပါးဖြစ်သော မိုက်သောမလိမ္မာသော အကြောင်းဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကိုမသိသောလှည်းကုန်သည်သားသည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်မှ အဘိုးများစွာထိုက်သော ဥစ္စာတို့ကိုယူ၍ လှည်းငါးရာတို့ကို ပြည့်စေ၍ သွားအံ့သောငှါ အစီအရင်တို့ကို ပြု၍ထား၏၊ ထိုမိုက်သော လှည်းကုန်သည်သားသည်လည်း ထိုအတူပင်လျှင် ငါးရာသောလှည်းတို့ကို ပြည့်စေ၍ သွားအံ့သောငှါ အစီအရင်တို့ကို ပြု၍ထား၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ကြံ၏၊ ဤလှည်းကုန်သည်တို့သည် ငါနှင့်တကွသာလျှင် အကယ်၍ သွားသည်ဖြစ်ငြားအံ့၊ လှည်းသားတထောင်သည် တကွနက်သွားသည်ရှိသော် ခရီးသည် မလောက်လတ္တံ့၊ ထင်း ရေ အစရှိသည်တို့ကို ၎င်း နွားတို့၏ မြက်တို့ကို၎င်း ရခဲကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုလှည်းကုန်သည်သည် ၎င်း ငါသည်၎င်း ရှေ့မှသွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဤသို့ကြံ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုလှည်းကုန်သည်ကို ခေါ်စေ၍ ဤအကြောင်းကို ကြား၍ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့သည် တကွနက် သွားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ သင်သည် ရှေ့မှသွားလတ္တံ့လော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား နောက်မှ သွားလတ္တံ့လော ဤသို့ ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ ထိုမိုက်သောလှည်းကုန်သည့်သားသည် ကြံ၏၊ ငါသည် ရှေ့မှသွားသည်ရှိသော် များစွာကုန်သော အကျိုးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မပျက်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော ခရီးဖြင့် သွားရအံ့၊ နွားတို့သည်လည်း တခြားသောနွားတို့ မစားကုန်သေးသော မြက်ဦးကို စားရကုန်

လတ္တံ့၊ လူတို့အား သူတပါးတို့သည် မခူးအပ်သေးသော ဟင်းရွက်ဦးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရေသည် ကြည်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ အလိုရှိတိုင်း အဘိုးထား၍ ဥစ္စာကို ရောင်းရလတ္တံ့ဟု ကြံ၍၊ ထိုမိုက်သော လှည်းကုန်သည်သည် အဆွေငါသည် ရှေ့မှ သွားအံ့ ဤသို့ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း နောက်မှသွားခြင်း၌ များစွာကုန်သော အကျိုးတို့ကို မြင်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ရှေ့မှသွားကုန်သောသူတို့သည် ခရီး၌ မညီညွတ်ရာအရပ်၌ ညီညွတ်ခြင်းတို့ကိုပြုရကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့သည် ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သွားသော ခရီးဖြင့် သွားရအံ့၊ ရှေ့မှသွားသော နွားတို့သည် ဟောင်းကုန်ကြမ်းကုန်သောမြက်တို့ကို စားရကုန်၏၊ ငါတို့၏နွားတို့သည် တဘန် ပေါက်ကုန်သော ချိုသောမြက်တို့ကို စားရကုန်လတ္တံ့၊ သူတပါးတို့သည် ခူးအပ်ယူအပ်သော ဟင်းရွက်ရာမှပေါက်သော ဟင်းရွက်နုသည် ချိုသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရေမရှိသောအရပ်၌ တူး၍ ထိုရှေ့သွားသောလှည်းကုန်သည်တို့သည် ရေကို ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့၊ ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် တူးအပ်ကုန်သော ရေတွင်းတို့၌ ငါတို့သည် သောက်ရကုန်အံ့၊ အဘိုးထားခြင်းမည်သည်ကား လူတို့၏ ဇီဝိတိန္ဒြေကို ချခြင်းနှင့်တူ၏၊ ငါသည် နောက်မှသွား၍ ထိုရှေ့မှသွားကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် ထားအပ်ကုန်သော အဘိုးတို့ဖြင့် ဥစ္စာကို ရောင်းရအံ့၊ ဤသို့သော အကြံသည် ဘုရားလောင်းအား ဖြစ်၏၊ ဤသို့သော အကျိုးအာနိသင်တို့ကိုမြင်၍ အဆွေသည် ရှေ့မှသွားနှင့်လောဟု ဆို၏၊ အဆွေ-ကောင်းပြီဟုဆို၍ လှည်းကုန်သည် မိုက်သည် လှည်းတို့ကိုက,၍ ထွက်သွားလေသည်ရှိသော် အစဉ်သဖြင့် လူတို့၏နေရာမှလွန်၍ ကန္တာရ၏ အဦးအဝသို့ ရောက်၏။

ကန္တာရမည်သည်ကား စောရကန္တာရ,ဝါဠကန္တာရ,နိရုဒကကန္တာရ, အမနုဿကန္တာရ, အပ္ပဘက္ခကန္တာရဟူ၍ ငါးပါးအပြားရှိ၏၊ထိုငါးပါးသော ကန္တာရတို့တွင် ခိုးသူနေအပ်သော ခရီးသည် **စောရကန္တာရ** မည်၏၊ ခြင်္သေ့အစရှိသောသားရဲတို့နေအပ်သောခရီးသည် **ဝါဠကန္တာရ** မည်၏၊ အကြင်အရပ်၌ ချိုးအံ့သောငှါလည်း သောက်အံ့သောငှါလည်း ရေသည် မရှိ၊ ထိုအရပ်သည် **နိရုဒကကန္တာရ** မည်၏၊ ဘီလူးတို့နေအပ်သော အရပ်သည် **အမနုဿကန္တာရ** မည်၏၊ အဖျော်ခဲဘွယ် အစရှိ

သည်တို့မှကင်းသောအရပ်သည် အပ္ပဘက္ခကန္တာရ မည်၏၊ ဤငါးပါးသော ကန္တာရတို့တွင် ယိုလှည်းကုန်သည်တို့သွားသော ကန္တာရသည် ရေမရှိသော ကန္တာရလည်း ဖြစ်၏၊ ဘီလူးရှိသော ကန္တာရလည်းဖြစ်၏၊ ထိုကြောင့် ထိုမိုက်သော လှည်းကုန်သည်သည် လှည်းတို့၌ ကြီးကုန်ကြီးကုန်သော အိုးတို့ကိုတင်၍ ရေဖြင့်ပြည့်စေ၍ ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော ကန္တာရကို သွား၏။

ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်မိုက်၏ ကန္တာရအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကန္တာရ၌နေသော ဘီလူးသည် ဤသူတို့သည် ယူအပ်သော ရေကိုစွန့်စေ၍ အားနည်းသည်တို့ကို ပြု၍ ခပ်သိမ်းသောလူတို့ကို စားအံ့ဟု အလုံးစုံ ဖြူသော ပျိုသောနွားတို့ဖြင့်ကသော နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောယာဉ်ငယ်ကိုဖန်ဆင်း၍ ရေ, ညွန်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်ကုန်သော ကာ,လက်နက်စွဲကိုင်ကုန်သော တကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သောဘီလူးတို့ဖြင့်ခြံရံလျက် ကြာညို ကြာဖြူ ကြာနီ ကြာပဒုမာ ကြာပုဏ္ဍရိက် စသည်တို့ကိုယူ၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို စားကုန်လျက် ယိုစီးသော ရေပေါက်တို့ဖြင့်ရင်း၊ ညွန်တို့ဖြင့်ရင်း လာကုန်၏၊ လှည်းကုန်သည်တို့မည်သည်ကား အကြင်အခါ၌ ရှေ့မှလေသည်လာအံ့၊ ထိုအခါ ယာဉ်ငယ်၌နေ၍ အလုပ်အကျွေး ခြံရံကာ မြူကို ပယ်ရှားကုန်လျက် ရှေ့မှသွားကုန်၏၊ အကြင်အခါ၌ နောက်မှ လေလာအံ့၊ ထိုအခါ ထိုနည်းဖြင့်လျှင် နောက်မှသွားကုန်၏၊ ထိုအခါ၌ကား ရှေ့မှ လေသည် လာသည်ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုလှည်းကုန်သည်သည် ရှေ့မှ သွား၏၊ ထိုဘီလူးသည် လာလတ်သော လှည်းကုန်သည်ကို မြင်၍ မိမိ၏ ယာဉ်ငယ်ကို ခရီးမှဖဲစေ၍ အမောင် အဘယ်မှ လာသနည်း၊ ဤသို့ လှည်းကုန်သည်နှင့်တကွစကားပြောဆိုခြင်းကို ပြု၏၊ လှည်းကုန်သည်သည်လည်း မိမိယာဉ်ငယ်ကို ခရီးမှဖဲစေ၍ လှည်းတို့၏သွားရန်အခွင့်ကိုပေး၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေလျက် ထိုဘီလူးကိုဆို၏၊အရှင် ရှေးဦးစွာငါတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်မှ လာခဲ့ကုန်၏၊ သင်တို့သည်ကား ကြာညို ကြာဖြူ ကြာနီ ကုမုဒြာကြာ တို့ကို ပန်ကုန်၍ ကြာပဒုမာ ကြာပုဏ္ဍရိက်စည်းတို့ကို ကိုင်ကုန်၍ ကြာစွယ်ကြာရင်းတို့ကို စားကုန်၍ ညွန်ဖြင့် လိမ်းကျံကုန်သည်ဖြစ်၍ ယိုစီးကုန်သော ရေပေါက်

တို့ဖြင့် လာကုန်၏၊ သင်တို့သည် လာသောခရီး၌ မိုဃ်းရွာသလော၊ ကြာညို အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အိုင်တို့သည် ရှိကုန်သလောဟုမေး၏။

ဘီလူးသည် ထိုလှည်းကုန်သည်၏စကားကိုကြား၍ အဆွေ အဘယ်ကြောင့် ဤစကားကို ဆိုဘိသနည်း၊ ဤသို့သော တောအရေးသည် ထင်၏၊ ထိုသို့သော တောအရေးမှ စ၍ အလုံးစုံသော တောသည် တစပ်တည်းသော ရေရှိ၏၊ မိုဃ်းသည် မပြတ်ရွာ၏၊ ချောက်တို့သည် ရေဖြင့် ပြည့်ကုန်၏၊ ထိုထိုအရပ်၌ ပဒုမာကြာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော အိုင်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ဤသို့ဆို၍ အစဉ်သဖြင့် သွားကုန်သော လှည်းတို့တွင် ဤလှည်းတို့ကို ယူ၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားကုန်အံ့နည်းဟု ဘီလူးသည်မေး၏၊ ဤမည်သောဇနပုဒ်သို့ သွားအံ့ဟု လှည်းကုန်သည်ကဆို၏၊ ဤမည်သော ဤမည်သောလှည်း၌အဘယ် မည်သော ဘဏ္ဍာနည်းဟု ဘီလူးသည် မေး၏၊ ဤမည်သော ဤမည်သော ဘဏ္ဍာတည်းဟု လှည်းကုန်သည်က ဆို၏၊ နောက်မှလာလတ်သောလှည်းသည် အလွန်လျှင် လေးသည်ဖြစ်၍ လာ၏၊ ထိုလှည်း၌ အဘယ်မည်သော ဘဏ္ဍာ နည်းဟု မေး၏၊ ထိုလှည်း၌ ရေတည်းဟု လှည်းကုန်သည်က ဆို၏၊ ရှေ့က ရေးဦးစွာ ရေကို ဆောင်ခဲ့ကုန်သော သင်တို့သည် နှစ်သက်ဘွယ်ကို ပြုအပ်ပြီ၊ ဤကာလမှစ၍ကား ရေဖြင့်ကိစ္စမရှိ ရှေ့မှာ ရေသည်များ၏၊ ရေအိုးတို့ကို ခွဲ၍ ရေကိုစွန့်၍ ချမ်းသာသဖြင့် သွားလေကုန်လောဟု ဘီလူးသည်ဆို၏၊ ဤသို့ဆို၍ သင်တို့သည် သွားကြကုန်လော၊ ငါတို့အား ကြာမြင့်၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် စဉ်းငယ် သွား၍ ထိုလှည်းကုန်သည်တို့၏ မမြင်ရာ အရပ်သို့ရောက်၍ မိမိ၏ ဘီလူးမြို့သို့ သာလျှင် သွားလေ၏။

ထိုမိုက်သော လှည်းကုန်သည်သည်လည်း မိမိ၏မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဘီလူးစကားကို ယုံ၍ ရေအိုးတို့ကို ခွဲ၍ တလက်ဖက်မျှ ဖြစ်သောရေကို မကြွင်း စေမူ၍ အလုံးစုံကိုစွန့်၍ လှည်းတို့ကို နှင်၏၊ ရှေ့၌ အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်သော ရေသည် မရှိ၊ လူတို့ သောက်ရေကို မရကုန်သည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းကုန်၏၊ ထိုလှည်း ကုန်သည်တို့သည် နေဝင်သည်တိုင်အောင် သွားကုန်၍ လှည်းတို့ကို ချွတ်ကုန်၍ လှည့်သဖြင့် ထားကုန်၍ နွားတို့ကို လှည်းနံဘေးတို့၌ ချည်ကုန်၏၊ နွားတို့အား ရေသည်ရင်း၊ လူတို့အား ထမင်း ယာဂုသည်ရင်း မဖြစ်၊ လူတို့သည် အားနည်း

ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုထိုအရပ်၌ လျှောင်းကုန်၍အိပ်ကုန်၏၊ ညဥ့်အဘို့၏အခြားမဲ့၌ ဘီလူးမြို့မှ ဘီလူးတို့သည် လာလတ်ကုန်၍ အလုံးစုံသော နွားတို့ကိုင်း လူတို့ကိုင်း အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်လျက် အသားကို စားကုန်၍ အရိုးတို့ကို ချန်ခဲ့ကုန်၍ သွားကုန်၏၊ ဤသို့ တယောက်သော လှည်းကုန်သည်မိုက်ကို မှီ၍ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ လက်ရိုးအစရှိသည်တို့သည် ထက်ဝန်းကျင်သောအရပ်တို့၌ ဖရိုဖရဲရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့သည် ပြည့်မြဲတိုင်းသော ဝန်ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၍သာလျှင် တည်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း လှည်းကုန်သည် မိုက်၏ ထွက်သောနေ့မှစ၍ လခွဲကိုလွန်စေ၍ ငါးရာကုန်သောလှည်းတို့ဖြင့် မြို့မှ ထွက်၍ အစဉ်သဖြင့် ကန္တာရ အဦးအဝသို့ ရောက်၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုအရပ်၌ ရေအိုးတို့ကို ပြည့်စေ၍ များစွာသော ရေကိုယူ၍ သစ်ခက်တပ်၌ စည်လည်သဖြင့် လူတို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ ဤသို့ဆို၏၊ သင်တို့သည် ငါ့ကို မပန်မကြားမူ၍ တလက်ဖက်မျှသော ရေကိုလည်း မသုံးဆောင်ကြကုန်လင့်၊ ကန္တာရ၌ အဆိပ်ပင်တို့မည်သည် ရှိကုန်၏၊ သင်တို့သည် ရှေး၌ မစားဘူးသော အရွက်ကိုင်း အပွင့်ကိုင်း အသီးကိုင်း ငါ့ကိုမပန်ဘဲ မစားကုန်လင့်၊ဤသို့ လူတို့အား အဆုံးအမကိုပေး၍ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကန္တာရကို သွား၏၊ထိုကန္တာရအလယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် ဘီလူးသည် ရှေးနည်းဖြင့် သာလျှင် ဘုရားလောင်းအား ခရီးရင်ဆိုင်၌ မိမိကိုယ်ကိုပြ၏၊ ဘုရားလောင်း သည် ထိုဘီလူးကိုမြင်၍လျှင် ဤကန္တာရ၌ ရေသည်မရှိ၊ဤကန္တာရသည် နိရုဒက ကန္တာရ မည်၏၊ ဤသူသည် ကြောက်လည်းမကြောက်၊ မျက်စိလည်း နီ၏၊ ဤသူ၏အရိပ်လည်းမထင်၊ မချွတ်လျှင် ဤသူသည် ရှေကသွားသော လှည်းကုန် သည်မိုက်ကို အလုံးစုံရေကိုစွန့်စေ၍ ပင်ပန်းစေလျက် ပရိသတ်နှင့်တကွ စားအပ် သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အား ပညာရှိသည်၏အဖြစ် အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ် သည်၌ လိမ်မာသူ၏ အဖြစ်ကို မသိလေယောင် တကားဟု ကြံအောက်မေ့၏၊ ထိုနောင်မှ ဘီလူးကို ဆို၏၊ သင်တို့သည် သွားကြကုန်လော၊ ငါတို့ကုန်သည်တို့ မည်သည်ကား တပါးသောရေကိုမမြင်မူ၍ ယူခဲ့သောရေကို မစွန့်ကုန်၊မြင်သော အရပ်၌သာ ထိုရေကိုစွန့်၍ လှည်းတို့ကို ပေါ့သည်တို့ကိုပြု၍ သွားကုန်အံ့ဟု

ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ ဘီလူးသည် အတန်ငယ်သွား၍ မမြင်ရာအရပ်သို့ ဖဲ၍ မိမိတို့ ဘီလူးပြည်သို့သာလျှင် သွားလေ၏။

ဘီလူး သွားပြီးသည်ရှိသော်ကား လူတို့သည် ဘုရားလောင်းကို ဆိုကုန်၏၊ အရှင် ဤလူတို့သည် ဤညိုသော တောအရေးသည် ထင်၏၊ ဤအရပ်မှ စ၍ မပြတ်မိုးရွာ၏ဟု ဆို၍ ကြာညို ကြာဖြူ ကြာနီ ကုမုဒြာ ကြာပန်းတို့ကို ပန်ကုန်လျက် ကြာပဒုမာ ကြာပုဏ္ဍရိက်စည်းတို့ကို ယူကုန်၍ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို စားကုန်လျက် စိုသောအဝတ် စိုသောဆံ ယိုသောရေပေါက် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ လာကုန်၏၊ ရေကိုစွန့်၍ ပေါ့သောလှည်းတို့ဖြင့် လျင်စွာ သွားကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်သည် ထိုသူတို့၏ စကားကိုကြား၍ လှည်းတို့ကို ရပ်စေ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သောလူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ သင်တို့သည် ဤကန္တာရ၌ အိုင်သည် ၎င်း လေးထောင့်ကန်သည်၎င်း ရှိ၏ဟု တစုံတယောက်သောသူ၏ စကားကို ကြားဘူးသလောဟု မေး၏၊ အရှင် မကြားစဘူးဟု ဆိုကုန်၏၊ ဤကန္တာရသည် နိရုဒကကန္တာရ မည်၏ဟု ဆို၏၊ အရှင် ယခုပင်လျှင် အချို့ကုန်သော လူတို့သည် ဤညိုသော တောအရေး၏ ရှေ့မှ မိုးရွာ၏ဟု ပြောဆိုကုန်သည် တကားဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် မိုးသက်လေသည် အဘယ်မျှသော အရပ်သို့ လာသနည်း၊ အရှင် တယူဇနာမျှသောအရပ်သို့ လာ၏ဟု ဆိုကုန်၏၊သင်တို့တွင် အမှတ်မဲ့ဖြစ်သော တယောက်သောသူ၏လည်း ကိုယ်ကို မိုးသက်လေသည် ခတ်သလောဟု ဆို၏၊အရှင် မခတ်ပေဟု ဆိုကုန်၏၊မိုးတိမ်ညွန့်မည်သည်ကား အဘယ်မျှလောက်သော အရပ်၌ ထင်သနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် သုံးယူဇနာမျှလောက်သောအရပ်၌ ထင်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ သင်တို့တွင် တစုံတယောက်သောသူသည် တခုသောမိုးတိမ်ကို မြင်သလောဟု မေး၏၊ အရှင် မမြင်ဟု ဆိုကုန်လျှင် လျှပ်မည်သည်ကား အဘယ်မျှလောက်သော အရပ်၌ ထင်သနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် လေးယူဇနာအရပ်၌ထင်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊သင်တို့တွင် တစုံတယောက်သော သူသည် လျှပ်ရောင်ကို မြင်သလောဟုမေး၏၊ အရှင် မမြင်ဟုဆိုကုန်၏၊ မိုးသံမည်သည်ကို အဘယ်မျှလောက်သော အရပ်က ကြားသနည်းဟုမေး၏၊ အရှင် တယူဇနာမျှလောက်သော အရပ်က ကြား၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ သင်တို့တွင် တစုံ

တယောက်သော သူသည် မိုဃ်းသံကိုကြားသလောဟု မေး၏၊ အရှင်မကြားဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် လူမဟုတ်ကုန် ဘီလူးတို့တည်း၊ ထိုသူတို့သည် ငါတို့ကို ရေကိုစွန့်စေကုန်၍ အားနည်းသည်ကိုပြုကုန်၍ စားလိုကုန်ရကား လာကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ရှေ့ကသွားသောလှည်းကုန်သည်မိုက်သည် အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို မသိ၊ စင်စစ် ထိုလှည်းကုန်သည်မိုက်ကို ထိုဘီလူးတို့သည် ရေကို စွန့်စေ၍ ပင်ပန်းစေ၍ စားအပ်ပြီးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ လှည်းငါးရာတို့သည်လည်း ပြည့်မြဲတိုင်းသော ဝန်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်တည်ကုန်လတ္တံ့၊ယခုငါတို့သည် လှည်းတို့ကို မြင်ရကုန်အံ့၊ တလက်ဖက်မျှသော ရေကိုလည်း မစွန့်မူ၍ လျင်စွာ လျင်စွာ နှင်ကြလောဟု ဆို၍ လှည်းတို့ကို နှင်စေ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် သွားသည်ရှိသော် ပြည့်မြဲတိုင်းသော ဝန်ဖြင့် ပြည့်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော လှည်းငါးရာတို့ကိုရင်း နွားတို့၏ရင်း လူဘို့၏ရင်း ထက်ဝန်းကျင်သော အရပ်တို့၌ ဖရိုဖရဲရှိကုန်ေသာ လက်ရိုး အစရှိသည်တို့ကိုရင်း မြင်၍ လှည်းတို့ကိုလှည့်သဖြင့်သစ်ခက်တဲဖွဲ့စေ၍ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော လူတို့ကိုရင်း နွားတို့ကိုရင်း ညစာစားစေကုန်၍ လူတို့၏အလယ်၌ နွားတို့ကို အိပ်စေကုန်၍ မိမိသည် ဗိုလ်ပါတို့၏ အမှူးဖြစ်၍ သန်လျက်ကို လက်စွဲလျက် ညည့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး အစောင့်အရှောက်ကိုယူ၍ ရပ်လျက်သာလျှင် အရုဏ်ကို တက်စေ၏၊ နက်ဖြန် နေ့၌ နံနက် စောစောကလျှင် ခပ်သိမ်းသော ကိစ္စတို့ကို ပြီးစေ၍ နွားတို့ကို စားစေ၍ အားနည်းကုန်သော လှည်းတို့ကို စွန့်ပစ်စေခြင်း ခိုင်ခံ့ကုန်သော လှည်းတို့ကိုယူခဲ့စေခြင်း အဘိုးမထိုက်သောဘဏ္ဍာကိုစွန့်စေခြင်း အဘိုးများစွာထိုက်သော ဘဏ္ဍာကို တင်ခဲ့စေခြင်းတို့ကိုပြု၍ အလိုရှိရာ အရပ်သို့ ရောက်၍ နှစ်ဆတက်ဖြစ်သော အဘိုးဖြင့် ဘဏ္ဍာကိုရောင်း၍ အလုံးစုံသော ပရိသတ်ကိုယူ၍ တဘန်မိမိနေရာ ဗာရာဏသီပြည်သို့သာလျှင်ပြန်သွား၏၊နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤ တရားကို ဟောတော်မူ၍ သူကြွယ် ဤသို့ ရှေးသောအခါ၌ ကြံသဖြင့် ချွတ်ယွင်းသော အကြောင်းကို ယူကုန်သော သူတို့သည် ကြီးစွာသော ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီ၊ မချွတ်ယွင်းသော အကြောင်းကို ယူကုန်သော သူတို့ သည်ကား ဘီလူးတို့၏ လက်မှ လွတ်၍ ချမ်းသာသဖြင့် လိုရာအရပ်သို့ ရောက်၍

တဘန် မိမိတို့၏နေရာအရပ်သို့သာလျှင် ပြန်လည်ရကုန်ပြီဟုမိန့်တော်မူ၍ နှစ်ပါး ကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကိုစပ်၍ ဤအပဏ္ဏကမေဒေသနာ၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၁၊ အပဏ္ဏကံ ဌာနမေကေ၊ ဒုတိယံ အာဟု တက္ကိကာ။
တေဒညာယ မေဓာဝီ၊ တံ ဂဏှေယျ အပဏ္ဏကံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဧကေ၊ ဘုရားလောင်းအဦး အကြီးအမှူးရှိကုန်သောသူတို့သည်။ အပဏ္ဏကံ၊ ဧကန်စင်းစင်း ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်ကင်းစေတတ်သော အကျင့်မြတ်ကို။ ဌာနံ၊ အရေးအခွင့် သင့်တင့်သော အကြောင်းဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်ပြီ။ တက္ကိကာ၊ အကြံသာရှိ ဉာဏ်မရှိ၍ အမှန်မသိကုန်သော လှည်းကုန်သည်မိုက် လူတသိုက် တို့သည်။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခုမြောက်သော။ ပဏ္ဏကံ၊ ဧကန်စင်းစင်း ဆင်းရဲခြင်းမှ မလွတ်မကင်း စေဘတ်သော အကျင့်ကို။ ဌာနံ၊ အရေးအခွင့် သင့်တင့်သော အကြောင်းဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်ပြီ။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်ကား။ တေ၊ ဤ ပဏ္ဏက, အပဏ္ဏကအားဖြင့် နှစ်ပါးသော အကျင့်ကို။ အညာယ၊ ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်သည်ဖြစ်၍။ တံ အပဏ္ဏကံ၊ထိုမချွတ်မယွင်း မှန်လေခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲကင်းစေတတ်သော အကျင့်မြတ်ကို။ ဂဏှေယျ၊ ယူရာ၏။

ထိုဂါထာ၌သရဏဂုံသုံးပါး ငါးပါးသောသီလ ရှစ်ပါးသောသီလ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ ပစ္စယပဋိသေဝန-ဟူသော အလုံးစုံသော စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ ဣန္ဒြိယေသု ဂုတ္တဒွါရတာ ဘောဇနေမတ္တညုတာ ဇာဂရိယာနုယောဂ ဈာန် ဝိပဿနာ အဘိညာဉ် သမာပတ် အရိယမင် အရိယဖိုလ်ဟူသော ဤအလုံးစုံသည် အပဏ္ဏကဌာန မည်၏၊ ဤ အပဏ္ဏက အကျင့်မည် သည်ကား ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားသားတော် တို့၏ အကျင့်တည်း၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဘုရားတို့သည် အပဏ္ဏက အကျင့်ကိုသာလျှင် ကျင့်ကုန်၍ မြဲစွာသော ဝီရိယဖြင့် ပါရမီကိုဖြည့် ကုန်၍ ဗောဓိပင်၏အရင်း၌ ဘုရားဖြစ်ကုန်၏၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည် ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်တို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ ဘုရားသားတော်တို့သည်လည်း သာဝက ပါရမီဉာဏ်ကို သိကုန်၏၊ ထိုကြောင့် ပညာရှိသည် အပဏ္ဏက

အကျင့်ကိုသာလျှင် ယူရာ၏၊ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသီတင်းသည်တို့အား သုံးပါးသော ကုလသမ္ပတ္တိတို့ကိုရင်း ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်,ပြဟ္မာ့ပြည်နှစ်ဆယ်တို့၌ သမ္ပတ္တိတို့ကိုရင်း ပြပြီး၍ အဆုံး၌ အရဟတ္တမဂ်, အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတတ်သော အကျင့်သည် အပဏ္ဏက အကျင့်မည်၏၊ လေးပါးကုန်သော အပါယ်တို့၌ရင်း ငါးပါးကုန်သော ယုတ်သော အမျိုးတို့၌ရင်း ဖြစ်ခြင်းကို ပေးတတ်သော အကျင့်သည် ပဏ္ဏကအကျင့် မည်၏ဟု ဤအပဏ္ဏက ဓမ္မဒေသနာကို ပြတော်မူပြီး၍ အလွန် လေးပါးကုန်သော သစ္စာတို့ကို တဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ပြတော်မူ၏၊ဤသစ္စာလေးပါးကို ပြသည်၏အဆုံး၌ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုငါးရာကုန်သောတိတ္ထိတို့၏တပည့်ဖြစ်ဘူးကုန်သော သီတင်းသည်တို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ပြတော်မူပြီး၍ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မိုက်သောလှည်းကုန်သည့်သား ဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်၏ပရိသတ်သည် ထိုအခါ ထိုမိုက်သောလှည်းကုန်သည့်သား၏ ပရိသတ်ဖြစ်လေပြီ၊ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်သည် ထိုအခါ ပညာရှိသော လှည်းကုန်သည့်သား၏ ပရိသတ်ဖြစ်လေပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသော လှည်းကုန်သည့်သား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အကြောင်းမှန်က၊ အကျိုးရ၊ ချွတ်ကပျက်မည်သာ]

ရှေးဦးစွာသော အပဏ္ဏကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂—ဝဏ္ဏုပထဇာတ်

မပျင်းမရိသောသူသည် စိတ်နှလုံး၏ ငြိမ်းအေးခြင်းကိုရကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်းကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အကိလာသုနော" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဝဏ္ဏုပထဇာတ် ဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်

ကျောင်း၌ နေတော်မူလျက် ဟောတော်မူ၏၊ အဘယ်သူကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသနည်း ဟူမူကား–"လျှော့သော ဝီရိယရှိသော တယောက်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော တယောက်သော အမျိုးသားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ တရားတော်ကို နာရ၍ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကာမဂုဏ်၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ ရဟန်းပြု၍ ပဉ္စင်းဖြစ်သည်မှ ငါးနှစ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မာတိကာနှစ်စောင်ကို သင်ကြား၍ ဝိပဿနာအကျင့်ကိုကျင့်၍ ဘုရား၏အထံတော်၌ မိမိအလိုရှိအပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း ကိုယူ၍ တခုသောတောသို့ဝင်၍ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံးနေ၍ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး လုံ့လပြုငြားသော်လည်း အရိပ်အရောင်မျှကိုရင်း နိမိတ်မျှကိုရင်း ဖြစ်စေခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် လေးပါးကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဟောအပ်ကုန်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ငါသည် ပဒပရမဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်ကိုရခြင်းငှါ မထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့အား ဤကိုယ်၏အဖြစ်၌ မဂ်ကိုရင်း ဖိုလ်ကိုရင်း ရခြင်းငှါ မရှိယောင်တကား၊ တော၌နေ သဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း၊ ဘုရားအထံသို့သွား၍ အဆင်း၏တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ရောက်သော မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်ကို ဖူးမျှော်ကာ သာယာစွာသောတရားတော်ကို နာ၍သာ နေအံ့ဟုကြံ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့သာ လျှင် တဖန် ပြန်လာ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကိုမြင်ဘူးကုန်သော အဆွေခင်ပွန်း,မြဲသောအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ပြောဆိုကြကုန်၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် ဘုရားအထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ ရဟန်းတရားကို ကျင့်အံ့ဟုသွား၏၊ယခုအခါ၌ကား လာလတ်၍ အခြေအရံ အပေါင်းအဘော်၌ အလွန်မွေ့လျော်လျက် ကျက်စား၏၊သင့်အား ရဟန်းကိစ္စသည် အပြီးသို့ ရောက်ပြီလော ကျင့်စရာ မရှိပြီလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မဂ်ကိုရင်း ဖိုလ်ကိုရင်း မရသောကြောင့် ငါသည် မကျွတ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဝီရိယကိုစွန့်၍ လာ၏ဟု ဆို၏၊ ငါ့သျှင် သင်သည် မြဲသော ဝီရိယရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဝီရိယကို လွှတ်သဖြင့် သင်သည် မသင့်မလျော်သည်ကို ပြုဘိ၏၊ လာလှည့်၊ သင့်ကို

3 B

မြတ်စွာဘုရားအား ပြကုန်အံ့ဟု ထိုရဟန်းကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကိုမြင်လျှင် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အလိုမရှိသော ရဟန်းကိုယူ၍လာကုန်၏၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကို ပြုသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် ဤသို့စဉ် သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ရဟန်းတရားကို ကျင့်လျက် ဝီရိယကို လျှော့၍ လာ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် ဝီရိယကို လျှော့သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ ရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့စဉ် သဘောရှိသော ငါဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ အလိုနည်း၏ ဟူ၍၎င်း ရောင့်ရဲလွယ်၏ ဟူ၍၎င်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အလိုရှိ၏ ဟူ၍၎င်း အားထုတ်အပ်သော ဝီရိယရှိ၏ဟူ၍၎င်း ဤသို့ မိမိကိုယ်ကို မသိစေမူ၍ လျှော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းဟူ၍ သိစေဘိသနည်း၊ သင်သည် ရှေး၌လည်း ဝီရိယရှိသည် ဖြစ်ဘူးသည် မဟုတ်လော၊ တယောက်ထည်းသော သင်၏ ဝီရိယကိုမှီ၍ သဲကန္တာရ၌ လှည်းငါးရာတို့၌ လူတို့သည်၎င်း နွားတို့သည်၎င်း သောက်ရေကို ရကုန်၍ ချမ်းသာသည် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၌ အဘယ့်ကြောင့် ဝီရိယကိုလျှော့သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိသော စကားတော်ဖြင့် အထောက်အပံ့ကို ရသည်ဖြစ်၏၊ ထိုစကားကို ကြား ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ အရှင်ဘုရား ယခု အခါ၌ ဤရဟန်းသည် ဝီရိယကို လျှော့သည်၏ အဖြစ်သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ထင်ရှား၏၊ ရှေး၌ကား တယောက်ထည်းသော ထိုရဟန်း၏ ဝီရိယကိုမှီ၍ သဲကန္တာရ၌ နွား,လူ တို့၏ သောက်ရေကိုရကုန်၍ ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်သည် အကျွန်ုပ်တို့အား မထင်၊ အရှင်ဘုရား၏ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်အားသာလျှင် ထင်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့အားလည်း ထိုအကြောင်းကို ဟောတော်မူပါကုန်လောဟု တောင်းပန်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့သည် နာကုန်လောဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့အား သတိကို ဖြစ်စေ၍ ဘဝတပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလုပ်သော် ငါဘုရားလောင်းသည် လှည်းမှူး အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်သွယ်အံ့ သောငှါသွား၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ငါးဆယ့်ကိုးယူဇနာရှိသောသဲကန္တာရ ကိုသွား၏၊ထိုကန္တာရ၌ သဲတို့သည်သိမ်မွေ့ကုန်၏၊လက်ဆုပ်ဖြင့်ယူအပ်ကုန်သော သဲတို့သည် လက်၌မတည်ကုန်၊ နေထွက်သော အခါမှစ၍ မီးကျီးစုကဲ့သို့ ပူ၏၊ နင်းခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ထိုကြောင့် ထိုသဲကန္တာရ၌ သွားကုန်သော သူတို့ သည် ထင်း,ရေ,ဆီ,ဆန် အစရှိသည်တို့ကို လှည်းတို့ဖြင့်ယူကုန်၍ ညဥ့်၌သာလျှင် သွားကုန်၍ အရုဏ်တက်သော အခါ၌ လှည်းတို့ကို လှည့်သည်တို့ကို ပြုကုန်၍ အထက်၌ မဏ္ဍပ်ဆောက်ကုန်၍ စောစောကလျှင် အာဟာရကိစ္စကို ပြီးစေကုန်၍ အရိပ်၌နေကုန်လျက် နေ့ကိုကုန်စေ၍ နေဝင်သောအခါ၌ ညစာစား၍ နေသည် အေးလတ်သော် လှည်းတို့ကို က,ကုန်၍ သွားကုန်၏၊ သမုဒ္ဒရာ၌ သွားခြင်းနှင့် တူသည်သာလျှင်ဖြစ်သော သွားခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ကြည်းကုန်းသို့ ပို့ဆောင်တတ်သောသူမည်သည်ကို ရခြင်းငှါသင့်၏၊ထိုကြည်းကုန်းသို့ ပို့ဆောင် တတ်သောသူသည် ကြယ်အမှတ်ဖြင့် လှည်းအပေါင်းကို ပို့ဆောင်၏၊ထိုလှည်းမှူး သည်လည်း ထိုကာလ၌ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုကန္တာရသို့ သွားသည်ရှိသော် ငါးဆယ့်ကိုးယူဇနာရှိသော အရပ်တို့သို့ရောက်၍ ယခုအခါ၌ တညဥ့်တည်းဖြင့် လျှင် သဲကန္တာရမှလွတ်မြောက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုညစာစားကုန်၍ အလုံးစုံသော ထင်း,ရေတို့ကိုကုန်စေ၍ လှည်းတို့ကို က,စေ၍သွား၏၊ ကြည်းကုန်းသို့ ပို့ဆောင် တတ်သောသူသည်ကား ရှေးဦးစွာသော လှည်း၌ နေရာခင်း၍ ကောင်းကင်၌ ကြယ်ကိုကြည့်လျက် ဤအရပ်သို့ နှင်ကုန်လော၊ ဤအရပ်သို့ နှင်ကုန်လောဟု ဆို၍ အိပ်၏၊ ထိုကြည်းကုန်းသို့ ပို့ဆောင်တတ်သော သူသည် ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး မအိပ်ရ၍ ပင်ပန်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ပျော်လေ၏၊ ပြန်လည်၍ လာမြဲတိုင်းသောလမ်းကို ယူကုန်သောနွားတို့ကို မသိလေပြီ။

နွားတို့သည် တညဥ့်ပတ်လုံး သွားကုန်၏၊ ကြည်းကုန်းသို့ ပို့ဆောင်တတ် သောသူသည် အရုဏ်တက်သောအခါ၌ နိုးလတ်သည်ရှိသော် နက္ခတ်ကိုကြည့်၍ လှည်းတို့ကို ပြန်ကြကုန်လော၊ ပြန်ကြကုန်လောဟု ဆို၏၊ လှည်းတို့ကို အစီ

ဂ့်လလှယဝါုလ်းဇၞၜၢ ပြဴးၜုယဇၞယဇၞယၢ ၃့ဂြဴး၃မြဲဖ့်ၚ့ဂြဴးဖေးၡၜိကၜ့ၜ့

ၦဖေထဂၯံ ၊၈-၀၆၆

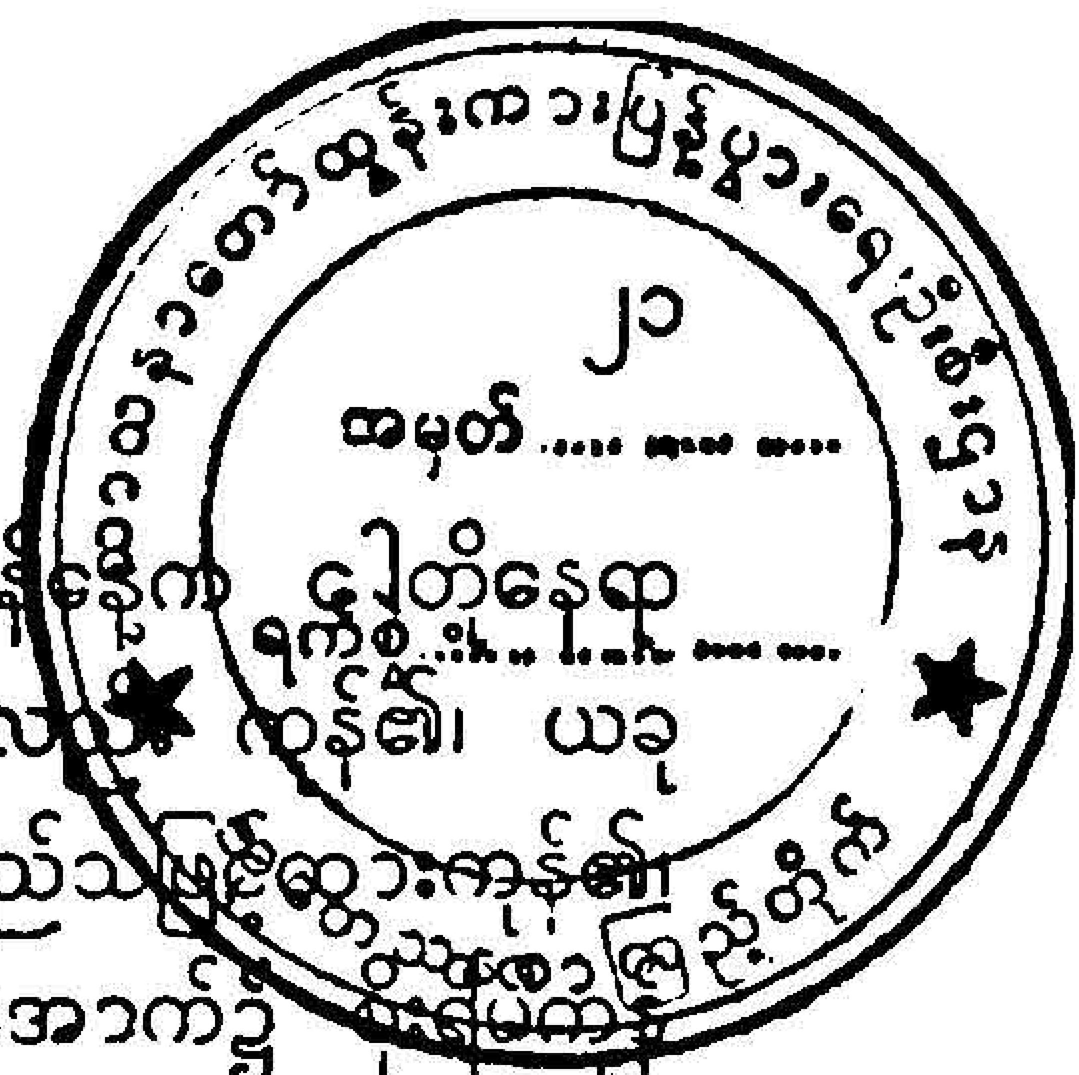

အစဉ်ကို ပြုကုန်စဉ်သာလျှင် နေထွက်၏၊ လူတို့သည် ယမန်နေ့က ငါတို့နေရာ သစ်ခက်တပ် အရပ်လျှင်တည်း၊ ငါတို့၏ ထင်း, ရေ သည်လည်း ကုန်၏၊ ယခု ငါတို့သည် ပျက်စီးကုန်ပြီဟု လှည်းတို့ကိုချွတ်ခဲကုန်၍ လည်သို့ ... အထက်၌ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်ကုန်၍ မိမိ, မိမိတို့၏ လှည်းအောက်၌ ... လျက် အိပ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါသည် ဝီရိယကို လျှော့သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့ဟု ဇောဇောက ချမ်းအေးသော အခါ၌လျှင် လှည့်လည်သည်ရှိသော် ကခုသော မြက်စုကိုမြင်၍ ဤမြက် တို့သည် အောက်၌ရေစိုသဖြင့် ပေါက်ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟုကြံ၍ ပေါက်တူး ကို ယူစေ၍ ထိုအရပ်ကို တူးစေ၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော အရပ်တိုင်အောင် တူးမိကုန်၏၊ ထိုမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်သို့တူး၍ ခတ်ကုန်သော သူတို့၏ ပေါက်တူးသည် အောက်ကျောက်ဖျာ၌ ခတ်မိ၏၊ ခပ်မိ ကာမျှ၌ ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည် ဝီရိယကို လျှော့ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း သည်ကား ဤကျောက်ဖျာ၏အောက်၌ ရေသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆင်းသက်၍ ကျောက်ဖျာ၌ရပ်လျက် ညွတ်၍ နားထောင်၍ အသံကို ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် အောက်၌ ရေစီးသံကို ကြား၍ တက်လတ်ပြီးသော် အလုပ်အကျွေး ငယ်ကို ဆို၏။

အမောင်—သင်သည် ဝီရိယကို လျှော့သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းကုန်သောငါတို့ သည် ပျက်စီးကြကုန်အံ့၊ သင်သည် ဝီရိယကိုမလျှော့မူ၍ ဤသံတူကိုယူ၍တွင်းသို့ ဆင်းသက်၍ ထိုကျောက်ဖျာ၌ ပုတ်ခတ်ခြင်းကို ပေးလောဟု ဆို၏၊ ထိုအလုပ် အကျွေးငယ်သည် ထိုဘုရားလောင်း၏စကားကို ဝန်ခံ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့ သည် လုံ့လကိုလျှော့၍ တည်ကုန်သော်လည်း ဝီရိယကိုမလျှော့ဘဲ ဆင်းသက်၍ ကျောက်ဖျာ၌ ပုတ်ခတ်ခြင်းကိုပေး၏၊ ကျောက်ဖျာအလယ်၌ ကျိုး၍ အောက် သို့ကျ၍ ဖီလာစီးသော ရေအယဉ်ကို ချုပ်၍တည်၏၊ ထန်းလုံးပမာဏ ရှိသော ရေကြောင်းသည် အထက်သို့ တက်၏၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော လှည်းကုန်သည်တို့ သည် ရေကိုသောက်ကုန်၍ ချိုးကုန်၍ အပိုအလွန်ဖြစ်ကုန်သော ဝင်ရိုးထမ်းပိုး တို့ကိုခွဲကုန်၍ ယာဂု ထမင်း ချက်စားကုန်၍ နွားတို့ကိုလည်း ကျွေးမွေးကုန်၍ နေဝင်သည်ရှိသော် ရေရှိသော အရပ်၏အနီး၌ တံခွန် ဆွဲခဲ့ကုန်၍ အလိုရှိရာ

အရပ်သို့ သွားကြကုန်၏၊ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် မိမိတို့ ဥစ္စာကိုရောင်းကုန်၍ နှစ်ဆ,သုံးဆသော လာဘ်ကို ရကုန်၍ မိမိတို့ နေရာအရပ်သို့သာလျှင် ပြန်ခဲ့ကုန်၏၊ ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် အသက်ထက်ဆုံးတည်ကုန်၍ ကံအလျောက် လားကြကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဒါန အစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြုကုန်၍ ကံအလျောက်သာလျှင် လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူ၍သာလျှင်—

၂။ အကိလာသုနော ဝဏ္ဏုပထေ ခဏန္တာ၊ ဥဒင်္ဂဏေ တတ္ထ ပပံ အဝိန္ဒုံ။
ဧဝံ မုနိ ဝီရိယဗလူပပန္နော၊ အကိလာသု ဝိန္ဒေ ဟဒယဿ သန္တိံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အကိလာသုနော၊ မပျင်းမရိကုန်သော လှည်းကုန်သည်တို့သည်။ ဝဏ္ဏုပထေ၊ သုံးရေမနီး သဲခရီး၌။ ခဏန္တာ၊ တူးကုန်လတ်သော်။ အင်္ဂဏေ၊ လူတို့၏သွားရာ မြေအပြင်ဖြစ်သော။ တတ္ထ ဝဏ္ဏုပထေ၊ ထိုသဲခရီး၌။ ပပံ၊ ရေကို။ အဝိန္ဒုံ၊ ရကုန်ပြီ။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဝီရိယဗလူပပန္နော၊ ဝီရိယ တည်းဟူသော ဗိုလ်မှူးနှင့် ပြည့်စုံသော။ အကိလာသု၊ မပျင်းမရိသော။ မုနိ၊ ပညာရှိသော ရဟန်းသည်။ ဟဒယဿ၊ စိတ်၏။ သန္တိံ၊ ငြိမ်းသည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော ဈာန် ဝိပဿနာပညာ အဘိညာဉ် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ဟု ဆိုအပ်သော အရိယာတို့၏ တရားကို။ ဝိန္ဒေ၊ ရရာ၏။

မုနိသည် အာဂါရိယမုနိ,အနာဂါရိယမုနိ,သေက္ခမုနိ, အသေက္ခမုနိ, ပစ္စေကမုနိ, မုနိမုနိ ဟူ၍ မုနိအပြား ၆-ပါးတို့တွင် ရအပ်ပြီးသောဖိုလ် သိအပ်ပြီးသော သာသနာရှိသော လူသည် **အာဂါရိယမုနိ** မည်၏၊ ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော ရဟန်းသည် **အနာဂါရိယမုနိ** မည်၏၊ သေက္ခ ခုနစ်ယောက်သည် **သေက္ခမုနိ** မည်၏၊ ရဟန္တာသည် **အသေက္ခမုနိ** မည်၏၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် **ပစ္စေကမုနိ** မည်၏၊ **သဗ္ဗညု** မြတ်စွာဘုရားသည် **မုနိမုနိ** မည်၏၊ ဤအရာ၌ အလုံးစုံသော မုနိကို ယူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မုနိဟူ၍ သိအပ်၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား....ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍ ခရီး၌ တူးကုန်လတ်သော် ရေကို ရကုန်၏၊ ထိုအတူ ဤသာသနာ တော်၌လည်း မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍ လုံ့လပြုသော ပညာရှိသော ရဟန်းသည် ဤစျာန်အစရှိသည် အပြားရှိသော စိတ်၏ငြိမ်းခြင်းကို ပြုတတ်သော တရားကို ရ၏၊ ရဟန်း ထိုသင်သည် ရှေး၌ ရေမျှ၏ အကျိုးငှါ လုံ့လကိုပြု၏၊ ယခုအခါ၌ဤသို့သဘောရှိသော မဂ်ဖိုလ်ကို ပေးတတ်သော ငွေ့ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေကြောင်း ဖြစ်သော သာသနာ၌ ဝီရိယကို အဘယ့်ကြောင့် လျှော့သနည်း ဟူလိုသော်။

ဤသို့ ဓမ္မဒေသနာတော်ကို ပြပြီး၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လျှော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း နှစ်ပါးသောဝတ္ထုတို့ကိုပြပြီး၍ အနုသန္ဓေစပ်၍ ယခုအခါ လျှော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဝီရိယကို မလျှော့မူ၍ ကျောက်ဖျာကို ဖောက်၍ လူများစွာအား ရေကို ပေးတတ်သော ဘုရားလောင်း လှည်းကုန်သည်၏ အလုပ်အကျွေးငယ် ဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းကုန်သော ပရိသတ် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်မှူးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၍ ဒေသနာကို ပြီးစေတော်မူ၏။

[ဝီရိယသွင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ လွတ်ကင်း ချမ်းသာရာ]

နှစ်ခုမြောက်သော ဝဏ္ဏုပထဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃–သေရိဝ ဝါဏိဇဇာတ်

ကောက်ကျစ်သောကြောင့် ရွှေခွက်မှ ယုတ်သော ရွှဲကုန်သည်အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်"ဣဓ စေနံ ဝိရာဓေသိ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤသေရိဝ ဝါဏိဇဇာတ် ဒေသနာတော်ကို သာဝတ္ထိပြည်

ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူလျက် တယောက်သော "လျှော့သော ဝီရိယ ရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးနည်းဖြင့် ရဟန်းတို့သည် ဆောင်အပ်သော ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၍ မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်း သင်သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော မဂ်ဖိုလ်ကို ပေးတတ်သော သာသနာ၌ ရဟန်းပြု၍ ဝီရိယကို လျှော့၍ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်မှ ယုတ်သော သေရိဝတိုင်းသား ရွှဲကုန်သည် ကဲ့သို့ ကြာမြင့်စွာ စိုးရိမ်ရလတ္တံ့၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ဖြစ်စေခြင်းငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေသည် ရှိသော် ငါးကမ္ဘာထက်၌ ဘုရားလောင်းသည် သေရိဝတိုင်း၌ ရွှဲကုန်သည် သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ရွှဲကုန်သည်သည် သေရိဝမည်သော လောဘ ရမ္မက် ကြီးသော ရွှဲကုန်သည်နှင့် တကွ ရောင်းအံ့သောငှါ သွားကုန်သည် ရှိသော် နီလဝါဟမည်သော မြစ်ကိုကူး၍ အရိဋ္ဌပုရမည်သော ပြည်သို့ ဝင်သည် ရှိသော် မြို့ခရီးတို့ကို ခွဲဝေ၍ မိမိသည်ရအပ်သောခရီးဖြင့် ဥစ္စာကို ရောင်းလျက် သွား၏၊ တယောက်သော လောဘရမ္မက်ကြီးသော ကုန်သည်သည်လည်း မိမိ သည် ရအပ်သော ခရီးကိုယူ၏၊ ထိုအရိဋ္ဌပုရမြို့၌သည်း တဦးသောသူဌေးအမျိုး သည် ပျက်စီးသည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သောသားသမီးညီနောင်တို့သည်၎င်း ဥစ္စာ သည်၎င်း ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ တယောက်သော သူငယ်မသည် အဘွား နှင့်တကွ ကြွင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုမြေးအဘွားနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း သူတပါး တို့၏ အခစားကိုပြု၍ အသက်မွေးရကုန်၏၊ ထိုမြေးအဘွားအိမ်၌ သော်ကား သူဌေးကြီးသည် သုံးဆောင်ဘူးသော အိုး၏ အကြား၌ ထားအပ်သောရွှေခွက် သည် ရှည်မြင့်စွာ မသုံးဆောင်အပ်သည်ဖြစ်၍ အညစ်အကြေးတက်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုမြေးအဘွားနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုခွက်၏ ရွှေခွက်၏အဖြစ်ကိုလည်းမသိကုန်၊ ထိုလောဘရမ္မက်ကြီးသော ကုန်သည်သည် ထိုအခါ၌ ရွှဲတို့ကိုဝယ်ကြကုန်လော၊ ရွှဲတို့ကို ဝယ်ကြကုန်လောဟု လှည့်လည်လျက် အိမ်တံခါးသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုသူငယ်မသည် ထိုရွှဲကုန်သည်ကိုမြင်၍ အဘွားကိုဆို၏၊ အဘွား-ငါ့အဘို တခုသော တန်ဆာကို ဝယ်ပါလောဟု ဆို၏၊ မြေးငယ် ငါတို့သည် ဆင်းရဲကုန်၏၊ အဘယ်ကိုပေး၍ ဝယ်ကုန်အံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ငါတို့အား ဤခွက်သည် ရှိ၏၊ ငါတို့အား ကျေးဇူးမရှိ၊ ဤခွက်ကိုပေး၍ ဝယ်လောဟုဆို၏၊ ထိုအဘွားသည် ရွှဲကုန်သည်ကို ခေါ်စေ၍ နေရာ၌နေစေ၍ ထိုခွက်ကိုပေး၍ အရှင် ဤခွက်ကို ယူ၍ သင့်နှမအား တစုံတခုကို ပေးလောဟု ဆို၏၊ ရွှဲကုန်သည်သည် ခွက်ကို ကိုင်၍ကြည့်လျှင် ရွှေခွက်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍အောက်မေ့၍ ခွက်၏ကျော၌လျှင် လှည့်လည်၍ အပ်ဖြင့် အရေးကိုင်၍ ရွှေခွက်အဖြစ်ကိုသိ၍ ဤသူတို့အား တစုံတခုကို မပေးမူ၍ ဤရွှေခွက်ကို ယူအံ့ဟု ကြံ၍ ဤခွက်သည် အဘယ် အဘိုး ထိုက်အံ့နည်း၊ ထိုခွက်သည် ပဲဝက်မျှသော အဘိုးကိုလည်း မထိုက်ဟူ၍ မြေ၌ ပစ်၍လျှင် နေရာမှထ၍ သွားလေ၏၊ တယောက်သောသူသည် ဝင်၍ထွက်သော ခရီးကို တယောက်သောသူသည် ဝင်ခြင်းငှါ ရ၏၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်း ရွှဲကုန်သည်သည် ထိုခရီးသို့ဝင်၍ ရွှဲတို့ကို ဝယ်ကြကုန်လော, ရွှဲတို့ကို ဝယ်ကြကုန်လောဟု ဆို၍ ထိုအိမ်တံခါးသို့လျှင် ရောက်လေ၏၊ တဖန် ထိုသူငယ်မသည် ထိုရှေးအတူလျှင် အဘွားကို ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုမြေးငယ်မကို အဘွားသည် ရှေးဦးစွာလာသော ကုန်သည်သည် ခွက်ကို မြေ၌ပစ်၍ သွားလေပြီ၊ ယခုအခါ အဘယ်ကိုပေး၍ ဝယ်ကုန်အံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ထိုရှေးကုန်သည်သည် ကြမ်းကြုတ်သောစကား ရှိ၏၊ ဤကုန်သည်သည်ကား ရှုချင်ဘွယ်ရှိ၏၊ နူးညံ့ပြေပြစ်သော စကားရှိ၏၊ ထိုခွက်ကိုယူငြားအံ့လည်း မသိဟုဆို၏၊ မြေးငယ် ထိုသို့တပြီးကား ခေါ်လောဟု ဆို၏၊ ထိုသူငယ်မသည်ထိုရွှဲကုန်သည်ကိုခေါ်၏၊ ထိုအခါ အိမ်သို့ဝင်၍နေသော ထိုရွှဲကုန်သည်အား ထိုခွက်ကို ပေးကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းကုန်သည်သည် ထိုခွက်၏ ရွှေခွက်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ အမိ ဤခွက်သည် အဘိုးတသိန်းထိုက်၏၊ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ဥစ္စာသည် ငါ၏လက်၌မရှိဟု ဆို၏၊ အရှင် ရှေးဦးစွာ လာသော ကုန်သည်သည် ဤခွက်သည် ပဲဝက်မျှကိုလည်း မထိုက်ဟူ၍ မြေ၌ပစ်၍ သွား၏၊ ဤခွက်သည်ကား သင်၏ ကောင်းမှုကြောင့် ရွှေခွက်ဖြစ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါတို့သည် ဤရွှေခွက်ကို သင့်အား ပေးအံ့၊ တစုံတခုမျှကိုလျှင် ငါတို့အား ပေး၍ ဤရွှေခွက်ကို ယူ၍ သွားလေလောဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုခဏ၌ လက်သို့ရောက်ကုန်သော

ငါးရာကုန်သော အသပြာတို့ကိုရင်း, အဘိုးငါးရာထိုက်သော ဥစ္စာတို့ကိုရင်း ပေး၍ ငါ့အား ဤချိန်ကိုရင်း ဤအိတ်ကိုရင်း ရှစ်သပြာတို့ကိုရင်း ပေးကုန်လောဟု ဤမျှကိုတောင်းယူ၍ သွားလေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ရှဲကုန်သည်သည် လျင်စွာလျှင် မြစ်နားသို့ရောက်၍ ကူးတို့သည်အား ရှစ်သပြာကိုပေး၍ လှေကို စီးလေ၏။

ထိုမိုက်သော ရှဲကုန်သည်လည်း တဖန် ထိုမြေးအဘွားအိမ်သို့ သွား၍ သင်တို့၏ခွက်ကို ဆောင်ခဲ့လော၊ သင်တို့အား တစုံတခုကိုလျှင် ပေးအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူငယ်မသည် ထိုရှဲကုန်သည်ကို ဆဲရေး၍ သင်သည် ငါတို့၏ အဘိုးတသိန်းထိုက်သောရွှေခွက်ကို ပဲဝက်မျှအဘိုးကိုပြု၏၊ သင်၏အရှင်နှင့်တူသောတယောက်သော တရားစောင့်သော ရှဲကုန်သည်သည် ငါတို့အား အဘိုးတထောင်ကိုပေး၍ ထိုရွှေခွက်ကို ယူ၍ သွားလေ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုရှဲကုန်သည်မိုက်သည် ထိုစကားကို ကြား၍လျှင် အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ထိုရွှေခွက်မှယုတ်၍ ဤကုန်သည်သည် ငါ့အား ရှုံးခြင်းကြီးကိုပြုခဲ့ပြီတကားဟု အလွန်ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သတိကိုထားအံ့သော်ငှါ မတတ်နိုင်ရကား မိန်းမောသည်ဖြစ်၍ မိမိလက်သို့ ရောက်ကုန်သော အသပြာတို့ကိုရင်း ဥစ္စာတို့ကိုရင်း အိမ်တံခါး၌ကြဲ၍ အဝတ်အရုံကို စွန့်၍ ချိန်ရိုးကို ဆောက်ပုတ်ပြု၍ ဘုရားလောင်း၏ ခြေရာအစဉ် လိုက်သည်ရှိသော် ထိုမြစ်ကမ်းနားသို့ရောက်၍ ကူးသွားသောဘုရားလောင်းကို မြင်၍ အို–ကူးတို့သည် လှေကို ပြန်စေလောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည်ကား အမောင် ကူးတို့သည် မပြန်လင့်ဟု မြစ်၏၊ မိုက်သော ရှဲကုန်သည်လည်း ထိုသို့ သွားသော ဘုရားလောင်းကို မြင်စဉ်ပင်လျှင် ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းသည် ဖြစ်၍ နှလုံးပူသည်ဖြစ်၏၊ ခံတွင်းမှ သွေးအန်၏၊ အိုင်၌ ညွန်ကဲ့သို့ နှလုံးကွဲ၏၊ ထိုရှဲကုန်သည်မိုက်သည် ဘုရားလောင်း၌ ရန်ညိုးဖွဲ့၍ ထိုမြစ်နား၌ပင်လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ဤကား ဘုရားလောင်း၌ ဒေဝဒတ်၏ ရှေးဦးစွာဖွဲ့သော ရန်ညိုးတည်း။

ဘုရားလောင်းသည် အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုကို ပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လားရ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူပြီး၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍သာလျှင်—

၃၊ ဣဓ စေနံ ဝိရာဓေသိ၊ သဒ္ဓမ္မဿ နိယာမတံ။
စိရံ တံ့ အနုတပ္ပေသိ၊ သေရိဝါယံဝ ဝါဏိဇော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ သဒ္ဓမ္မဿ၊ သူတော်ကောင်းတရား၏။ နေံ နိယာမတံ၊ ထိုလျှော်ကား လျှေငယ်ဟု ဆိုအပ်သော သောတာပတ္တိမဂ်ကို။ စေ ဝိရာဓေသိ၊ အကယ်၍ ချွတ်ယွင်းစေအံ့။ တံ၊ သင်သည်။ စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ အနုတပ္ပေသိ၊ ပူပန်ရလတ္တံ့။ ကော ဝိယ၊ အဘယ်သူကဲ့သို့နည်း။ သေရိဝေါ၊ သေရိဝ အမည်ရှိသော။ အယံ ဝါဏိဇော ဣဓ၀၊ရထိုက်သည့်အခိုက် မယူလိုက်ဘဲ ရှောင်လွှဲ သွယ်ဝိုက်သော ဤရွှဲကုန်သည် လူမိုက်ကဲ့သို့တည်း။

အဓိပ္ပါယ်ကား....ရှေး၌ သေရိဝမည်သော ရွှဲကုန်သည်သည် အဘိုး တသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကိုမရ၍ ထိုရွှေခွက်ကို ယူအံ့သောငှါ လုံ့လ မပြုမူ၍ ထိုရွှေခွက်မှ ယုတ်သည်ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ သင် သည်လည်း သာသနာတော်နှင့်စပ်သောရွှေခွက်နှင့်တူသော အရိယမဂ် ကို လျှော့သော ဝီရိယ ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မရ၍ ထိုအရိယမဂ်မှ ယုတ်သည်ဖြစ်၍ အခါလေးမြင့် အစဉ် စိုးရိမ်ရလတ္တံ့၊ ဝီရိယကို အကယ်၍ မလျှော့လတ္တံ့၊ ပညာရှိသော ရွှဲကုန်သည်သည် ရွှေခွက်ကို ရသကဲ့သို့ ထို့အတူ ငါဘုရား သာသနာတော်၌ ကိုးပါးအပြားရှိသည် လည်းဖြစ်သော လောကုတ္တရာတရားကို ရလတ္တံ့ ဟူလိုသော်။

ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် ဒေသနာ တော် အထွတ်ကိုယူလျက် ဤမေ့ဒေသနာကို ပြတော်မူပြီး၍ သစ္စာလေးပါး တို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လျှော့သော ဝီရိယရှိ သော ရဟန်းသည် မြတ်သော အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း—မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ပါးသောဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော် မူပြီး၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မိုက်သော ရွှဲကုန်သည် ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသော

ရှိကုန်သည် ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ဤသို့ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၍ ဒေသနာကို ပြီးစေတော်မူ၏။

[ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ၊ ရွှေခွက်လွှဲ၊ သေပွဲဝင်ရှာ သေရိဝါ]

သုံးခုမြောက်သော သေရိဝ ဝါဏိဇဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၄–စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်

ကြွက်သေကို အရင်းပြု၍ လေးလအတွင်း၌ ငွေနှစ်သိန်း ကြွယ်သော သူဌေးအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် "အပ္ပကေနာပိ မေဓာဝီ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဓမ္မဒေသနာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အမှီပြု၍ ဇီဝက၏ အမ္ဗဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ် "စူဠပန်မထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကား၌ စူဠပန်၏ အကြောင်းကိုရင်း ရဟန်း၏အဖြစ်ကိုရင်း ဆိုအပ်၏။ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အစဉ်ဖြစ်သော စကားတည်း။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဓနသေဋ္ဌိမည်သော သူဌေးမျိုး၏သမီးသည် မိမိ၏ ကျွန်နှင့်တကွသာလျှင် သံဝါသကိုပြု၍ တပါးကုန်သောသူတို့သည်လည်း ဤအမှုကို သိကုန်လတ္တံ့ဟု ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှါမတတ်ကောင်းကုန်၊ ငါ၏ အမိအဘတို့သည် ဤအပြစ်ကို အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့ အပိုင်းအပိုင်း ဖြတ်သည်ကို ပြုကုန်လတ္တံ့၊ အရပ်တပါးသို့သွား၍ နေကုန်အံ့ဟု လက်ရှိဥစ္စာကိုယူ၍ မြတ်သော တံခါးဖြင့်ထွက်၍ အမှတ်မရှိ မိမိတို့ကို တပါးကုန်သောသူတို့ မသိနိုင်ရာ အရပ်သို့သွား၍ နေကုန်အံ့ဟု နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည် သွားကုန်၏၊ တခုသောအရပ်၌ နေကုန်သော ထိုသူတို့၏ သံဝါသကို စွဲ၍ ထိုသူဌေးသမီး၏ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်သည် ဖြစ်လေ၏၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ကိုယ်ဝန်၏ ရင့်ခြင်းကိုစွဲ၍ လင်နှင့်တကွတိုင်ပင်၏၊ ငါ့အား ကိုယ်ဝန်သည် ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီ၊ အဆွေ အမျိုး အဆွေခင်ပွန်းတို့မှ ကင်းရာအရပ်၌ သားဖွားခြင်းမည်သည် နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့အား ဆင်းရဲသလျှင် ကတည်း၊ မိဘအိမ်သို့လျှင် သွားကြကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်၏၊ ထိုသူဌေးသမီး၏ လင်သည် ငါသည်

အကယ်၍သွားအံ့ ငါ၏အသက်သည်မရှိရာချေပြီဟုကြံ၍ ယနေ့သွားအံ့ နက်ဖြန်သွားအံ့ဟု နေ့တို့ကို လွန်စေ၏၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ကြံ၏၊ ဤယောကျ်ားသည် မိမိ၏အပြစ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သွားအံ့သောငှါ မဝံ့၊ မိဘတို့မည်သည် သားသမီး၌ စင်စစ် စီးပွားကိုသာ အလိုရှိကုန်၏၊ ဤယောကျ်ားသည် သွားသည်မူလည်းဖြစ်စေ မသွားသည်မူလည်းဖြစ်စေ ငါသည် သွားအံ့သောငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုသူဌေးသမီးသည် ထိုအိမ်မှထွက်လတ်သော် အိမ်၏ အသုံးအဆောင်တို့ကို သိုမှီး၍ မိမိ မိဘအိမ်သို့ သွားသည်၏အဖြစ်ကို အိမ်နီးချင်းတို့အား ကြားခဲ့၍ ခရီးသို့ သွားလေ၏။

ထိုနောင် ယောကျ်ားသည် အိမ်သို့ လာလတ်သည်ရှိသော် ထိုမိန်းမကို မမြင်မူ၍ အိမ်နီးချင်းတို့ကိုမေး၍ မိဘအိမ်သို့သွားလေ၏ဟုဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ လျင်စွာ အစဉ်လိုက်၍ ခရီးအကြား၌ မှီလေ၏၊ ထိုမိန်းမ၏လည်း ထိုခရီးအကြား၌ပင်လျှင် သားဖွားခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ရှင်မ ဤအမှုသည် အဘယ်အမှုနည်းဟုမေး၏၊အရှင်တယောက်သောသားသည် ဖွား၏ဟု ဆို၏၊ ယခုအခါ အဘယ်ကို ပြုကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏၊ အကြင်သားဖွားခြင်း၏ အကျိုးငှါ ငါတို့သည် မိဘအိမ်သို့ သွားကုန်ရာ၏၊ ငါ့အား ထိုသားဖွားခြင်းအမှုသည် ခရီးအကြား၌လျှင် ပြီးလေပြီ၊ ထိုအရပ်သို့ သွား၍ အဘယ်မှုကုန်အံ့နည်း ပြန်ကုန်အံ့ဟု နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း တူသော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြန်ကုန်၏၊ ထိုသူငယ်အားလည်း ခရီးအကြား၌ ဖွားသည်ဖြစ်သောကြောင့် “ပန္ထက”ဟူသောအမည်ကိုမှည့်ကုန်၏၊ထိုသူဌေးသမီးအား မမြင့်မီလျှင် တပါးလည်းဖြစ်သော ကိုယ်ဝန်သည် တည်၏၊ အလုံးစုံသောစကားကို ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်ချဲ့အပ်၏၊ ထိုသူငယ်အားလည်း ခရီး၌ဖွားသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ရှေးဦးစွာဖွားသောသူငယ်ကို“မဟာပန္ထက”ဟူသောအမည်ကိုပြု၍ နောက်ဖွားသော သူငယ်ကို “စူဠပန္ထက”ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ နှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုသူငယ်တို့ကို ယူ၍ မိမိတို့၏ အိမ်သို့သာလျှင် သွားကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌နေကုန်သော သူငယ်တို့တွင် ဤမဟာပန္ထကသူငယ်သည် တပါးကုန်သော သူငယ်တို့သည် ဘထွေးဟူ၍ရင်း ဘကြီးဟူ၍ရင်း အဘိုးဟူ၍ရင်း အဘွားဟူ၍ရင်း ဆိုကြကုန်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ အမိကို မေး၏၊ မိခင် တပါးကုန်သောသူငယ်တို့သည် ဘထွေးဟူ၍ရင်း ဘကြီးဟူ၍ရင်း အဘိုးဟူ၍ရင်း အဘွားဟူ၍ရင်း ဆိုကြကုန်၏၊ ငါတို့အား အဆွေအမျိုးတို့သည် မရှိပါကုန်သလောဟုမေး၏၊အမောင် ဤအရပ်၌ သင်တို့၏ အမျိုးတို့သည် မရှိကုန်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ကား ဓနသေဋ္ဌိမည်သော သူဌေးသည် သင်၏ အဘိုးတည်း၊ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အမောင်တို့၏ များစွာကုန်သော အဆွေအမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏ဟုဆို၏၊မိခင် အဘယ့်ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ မသွားကုန်သနည်း၊ မိခင် ငါတို့သည် သွားကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် မိမိ၏ မသွားသော အကြောင်းကို သားအား မဆိုမူ၍ သားသည် အဖန်တလဲလဲ ဆိုလတ်သော် လင်ကိုဆို၏၊ အရှင် ဤသူငယ်တို့သည် အလွန်ညှဉ်းဆဲကုန်၏၊ အမိအဘတို့သည် မြင်ကုန်၍ ငါတို့အသားကို စားကုန်လတ္တံ့လော၊ လာသည့် သူငယ်တို့အား အဘိုးအိမ်ကိုပြကုန်အံ့ဟုဆို၏၊ ငါသည် မျက်မှောက်သွားခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ သင့်ကိုကား ထိုသင်၏ အဘအိမ်သို့ ဆောင်အံ့ဟု ဆို၏၊ အရှင် ကောင်းပြီ တစုံတခုသော အကြောင်းဖြင့် သူငယ်တို့အား အဘိုးအိမ်ကိုလျှင် ပြခြင်းသည် သင့်၏ဟုဆို၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် သူငယ်တို့ကိုယူ၍ အစဉ်သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်၍ မြို့တံခါးဝယ် တခုသောစရပ်၌ သူငယ်တို့၏အမိသည် နှစ်ယောက်ကုန်သော သူငယ်တို့ကိုယူ၍ လာသည်၏အဖြစ်ကို မိဘတို့အား ကြားစေ၏။

ထိုမိဘတို့သည် ထိုသတင်းစကားကို ကြားကုန်၍ သံသရာ၌ ကျင်လည်ကုန်သောသူတို့အား သားသမီးမဖြစ်ဘူးသော သူမည်သည်မရှိ၊ ငါတို့အား ထိုသူတို့သည် ကြီးသောအပြစ်ကို ပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ငါတို့၏ မျက်စိမြင်ရာအရပ်၌ တည်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းကုန်၊ ဤမျှလောက်သောဥစ္စာကိုယူ၍ နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည် ချမ်းသာရာအရပ်သို့သွား၍ အသက်မွေးစေကုန်၊ သူငယ်တို့ကိုကား ဤအိမ်သို့သာလျှင် ပို့လာစေဟု ဆို၏၊ သူဌေးသမီးသည် မိဘတို့သည် ပို့လာစေသော ဥစ္စာကိုယူ၍ သူငယ်တို့ကို လာကုန်သော တမန်တို့၏လက်၌လျှင် ပေးလိုက်၍ ပို့လေစေ၏၊ သူငယ်တို့သည် အဘိုးအိမ်၌ကြီးကုန်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့တွင် စူဠပန္ထကသည် အလွန်ငယ်၏၊ မဟာပန္ထကသည်တမူကား အဘိုးနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နာအံ့သောငှါ လိုက်၏၊ထိုမဟာ

ပန္ထက၏ အမြဲ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ တရားနာစဉ် ရဟန်းပြုအံ့ သောငှါ စိတ်သည် ညွတ်၏၊ ထိုမဟာပန္ထကသည် အဘိုးကို ဆို၏၊ အဘိုးသည် အကယ်၍ ခွင့်လွှတ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆို၏၊ ငါ့မြေး အဘယ်သို့ ဆိုသနည်း၊ ငါသည် သင်၏ ရဟန်းပြုခြင်းကိုလျှင် အဘယ့်ကြောင့် မနှစ်သက်တုံအံ့နည်း၊ ငါသည် အလုံးစုံသော လူ၏လည်း ရဟန်း ပြုခြင်းကို နှစ်သက်သည်သာလျှင်တည်း၊ ငါ့မြေး အကယ်၍ တတ်နိုင်ငြားအံ့ ရဟန်းပြုလေလောဟု ခွင့်လွှတ်၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားလေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သူဌေးကြီး—သင်သည် သူငယ်တို့ကို ရသလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဪ—ရခဲ့၏၊ဤသူငယ်သည် အကျွန်ုပ်၏ မြေးတည်း၊ အရှင်ဘုရားတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုအံ့ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည် တပါးသော ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင် ဆောက်တည်သော ရဟန်းကို ဤသူငယ်ကို ရဟန်းပြုလေလော့ဟု စေတော်မူ၏၊ မထေရ်သည် မဟာပန္ထကအား တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသင်၍ ရှင်ပြု၏၊ ထိုမဟာပန္ထကသည် များစွာသော မြတ်စွာဘုရား ပါဠိတော်ကိုသင်၍ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်လတ်သော် ပဉ္စင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်း၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းကိုပြုသဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုမဟာပန္ထက မထေရ်သည် ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်၎င်း မဂ်ချမ်းသာဖြင့်၎င်း ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့်၎င်း လွန်စေလျက် ဤချမ်းသာကို စူဠပန္ထကအား ပေးခြင်းငှါ တတ်ကောင်းအံ့လောဟု ကြံ၏၊ ထိုနောင်မှ အဘိုးဖြစ်သော သူဌေးကြီးအထံသို့ သွား၍ သူဌေးကြီး သင်တို့သည် အကယ်၍ ခွင့်လွှတ်ကုန်အံ့၊ စူဠပန္ထကကို ရှင်ပြုကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ရှင်ပြုကုန်လောဟု ဆို၏၊ မထေရ်သည် စူဠပန္ထက သူငယ်ကို ရှင်ပြုစေ၍ ဆယ်ပါးကုန်သော သီလတို့၌ တည်စေ၏၊ စူဠပန္ထက သာမဏေသည် ရဟန်းပြုလျှင် နုန့်နှေးသော ပညာရှိ၏။

ပဒုမံ ယထာ ကောကနဒံ သုဂန္ဓံ၊ ပါတော သိယာ ဖုလ္လမဝီတဂန္ဓံ။
အင်္ဂီရသံ ပဿ ဝိရောစမာနံ၊ တပန္တမာဒိစ္စမိဝန္တလိက္ခေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို လေးလတို့ဖြင့် သင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။

အဝိတက္ကန္တံ၊ မကောင်းသော အနံ့ရှိထသော။ သုဂန္ဓံ၊ ကောင်းသော အနံ့ရှိထသော။ ကောကနဒံ ပဒုမံ၊ ကောကနဒကြာသည်။ ပါတော၊နံနက်အခါ၌။ဖုလ္လံ၊ ပွင့်၍။ ဝိရောစမာနံ၊ ထွန်းပသည်။ သိယာ ယထာစ၊ ဖြစ်ရာဘိ သကဲ့သို့ရင်း။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ အာဒိစ္စံ၊ နေမင်းသည်။ တပန္တံ ဣဝ စ၊ ထွန်းပ သကဲ့သို့ရင်း။ တထာ၊ထို့အတူ။ အင်္ဂီရသံ၊ကိုယ်တော်မှ ပြိုးပြိုးပြက်ထွက်သော ရောင်ခြည်ရှိသော။ ဝိရောစမာနံ၊ ထွန်းပသော မြတ်စွာဘုရားကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော။

ထိုစူဠပန် မထေရ်သည် ကဿပ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်၌ ရဟန်း ပညာရှိဖြစ်၍ နုန့်နွေးသော ပညာရှိသော ရဟန်းတယောက်၏ ပါဠိ တော်ကို သင်သောကာလ၌ ပြက်ရယ်ပြု၍ ကစားဘူးသတတ်၊ ထိုပါဠိ တော်ကို သင်သောရဟန်းသည် ပြက်ရယ် ပြုခြင်းကြောင့် ရှက်သည် ဖြစ်၍ ပါဠိသင်ခြင်း သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကိုမပြု၊ ထိုကံကြောင့် စူဠပန်သည် ရဟန်းပြု၍လျှင် နုန့်နွေးသော ပညာရှိသည်ဖြစ်၏၊ သင်တိုင်း သင်တိုင်း သောပုဒ်သည် အထက်ပုဒ်ကို သင်သော် ပျောက်၏၊ ဤဂါထာကို သင်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုစဉ် လေးလတို့သည် လွန်ကုန်၏။

ထိုအခါ စူဠပန်ကို မဟာပန်သည် သင်သည် ဤသာသနာတော်၌ မထိုက် သောသူတည်း၊ လေးလစဉ် တဂါထာကိုလည်း သင်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊သင်သည် ရဟန်းကိစ္စကို အဘယ်မှာ အပြီးသို့ ရောက်စေနိုင်အံ့နည်း၊ ဤမှ ထွက်လေလော ဟုဆို၍ ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်၏၊ စူဠပန်သည် ဘုရားသာသနာတော်၌ ချစ်သဖြင့် လူ၏အဖြစ်ကို မတောင့်တ၊ ထိုအခါ၌လည်း မဟာပန်သည် ဆွမ်းညွှန် ရဟန်း ဖြစ်၏၊ အဘယမင်းသားသည် မွေးမြူအပ်သော ဇီဝကသည် များစွာသော ပန်းနံ့သာကို ယူ၍ မိမိ၏ အမ္ဗဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ ဘုရားကိုပူဇော်လျက် တရားနာ၍ နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ မဟာပန်သို့ကပ်၍ အရှင် ဘုရား မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ရဟန်းသည် အဘယ်မျှ ရှိကုန်သနည်းဟု မေးလျှောက်၏၊သီတင်းသည် ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်၏ဟုဆို၏၊အရှင်ဘုရား နက်ဖြန် ဘုရားအမှူးရှိကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့ကို ဆောင်၍ အကျွန်ုပ်အိမ်၌ ဆွမ်းခံတော်မူပါဟု လျှောက်၏၊ သီတင်းသည် စူဠပန်မည်သော ရဟန်းသည်

နူန့်ညှံ့သော ပညာရှိ၏၊ မသက်သော တရားရှိ၏၊ ထိုစူဠပန်ကို ထား၍ ကြွင်းသောရဟန်းတို့အား ဘိတ်ခြင်းကို ဝန်ခံ၏ဟု မဟာပန်ထေရ်သည် ဆို၏၊ စူဠပန်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ ငါ၏ အစ်ကိုဖြစ်သော မထေရ်သည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံသည်ရှိသော် ငါ့ကို အပပြု၍ ဝန်ခံ၏၊ မချွတ်လျှင် ငါ့အစ်ကိုဖြစ်သော မထေရ်သည် ငါ၌ပျက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခု ငါ့အား ဤသာသနာဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း၊ လူထွက်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ အသက်မွေးအံ့ဟု ကြံ၏၊ ထိုစူဠပန်သည် နက်ဖြန်နေ့၌ စောစောကလျှင် လူထွက်အံ့ဟု သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထ ကာလ၌လျှင် လောကကို ကြည့်သည် ရှိသော် ဤအကြောင်းကို မြင်တော်မူ၍လျှင် ရှေးဦးစွာ သွား၍ စူဠပန်၏ သွားလတ္တံ့သော ခရီးဖြစ်သော မုတ်တံခါး၌ စင်္ကြံသွားလျက် နေတော်မူ၏၊ စူဠပန်သည် အိမ်သို့ သွားသည်ရှိသော် ဘုရားကို မြင်၍ ဘုရားအထံတော်သို့ ဆည်းကပ်၍ ရှိခိုး၏၊ ထိုအခါ စူဠပန်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် စူဠပန် သင်သည် အဘယ်အရပ်သို့လျှင် ယခုအခါ သွားရအံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အစ်ကိုသည် အကျွန်ုပ်ကို နှင်ထုတ်၏၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် လူထွက်၍ သွားအံ့ဟု လျှောက်၏၊ စူဠပန် သင်၏ရဟန်းအဖြစ်မည်သည်ကား ငါ၏အထံ၌ ဖြစ်၏၊ အစ်ကို နှင်လျက်လည်း အဘယ့်ကြောင့် ငါ၏အထံသို့ မလာသနည်း၊ လာလှည့် သင့်အား လူ၏အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း၊ ငါ့အထံ၌နေရလတ္တံ့ဟု စူဠပန်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋိဦး၌ နေစေ၍ စူဠပန် သင်သည် အရှေ့သို့ မျက်နှာပြု၍ ဤပုဆိုးပိုင်းကို "ရဇောဟရဏံ, ရဇောဟရဏံ"ဟု ဆို၍ ဆုပ်နယ် လျက် ဤအရပ်၌ နေရစ်လောဟု တန်ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းအပ်သော ဖြူစင်သော ပုဆိုးပိုင်းကို ပေး၍ ကာလကို ကြားသည်ရှိသော် ရဟန်းသံဃာခြံရံလျက် ဇီဝက အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူ၏။

စူဠပန်သည်လည်း နေကိုကြည့်လျက် ထိုပုဆိုးပိုင်းကို "ရဇောဟရဏံ,ရဇော ဟရဏံ"ဟု ဆို၍ ဆုပ်နယ်လျက် နေ၏၊ စူဠပန်၏ဆုပ်နယ်စဉ် ထိုပုဆိုးသည် ညစ်နွမ်း၏၊ ထိုနောင်မှ စူဠပန်သည် ဤပုဆိုးသည် ရှေး၌ အလွန်လျှင် ဖြူစင်၏၊ ဤအတ္တဘောကို မှီ၍ကား ရှေးသဘောကို စွန့်၍ ဤသို့ ညစ်နွမ်းခြင်းသည်

ဖြစ်၏ဟု ကြံ၍ သင်္ခါရ တရားတို့သည် အမြဲမရှိတကားဟု ကုန်ခြင်း ပျက်ခြင်းကို သိလျက် ဝိပဿနာကို ပွားစေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် စူဠပန်၏ စိတ်သည် ဝိပဿနာသို့ တက်၏ဟု သိတော်မူ၍ စူဠပန် သင်သည် ဤပုဆိုးပိုင်းသည် သာလျှင် ညစ်နွမ်း၏၊ မြေမှုန့်မြူသည်သာလျှင် မြူဖြစ်၏ဟုမထင်မှတ်လင့်၊ သင်၏ ကိုယ်တွင်း၌လည်း ရာဂမြူ အစရှိသည်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုရာဂမြူ အစရှိသည် တို့ကို ပယ်လောဟု မိန့်တော်မူ၍ ရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်လျက် ရှေ့က နေသကဲ့သို့ သိထင်စေသော အဆင်းတော်ရှိသည်ဖြစ်၍—

ရာဂေါ ရဇော န စ ပန ရေဏု ဝုစ္စတိ၊
ရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ ရဇောတိ။
ဧတံ ရဇံ ဝိပ္ပဇဟိတွာ ဘိက္ခဝေါ၊
ဝိဟရန္တိ တေ ဝိဂတရဇဿ သာသနေ။
ဒေါသော ။လ။ မောဟော ။လ။ သာသနေ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်တော်မူ၏။

ရာဂေါ၊ရာဂကို။ ရဇောတိ၊ မြူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ရေဏုပန၊ မြေမှုန့်ကိုကား။ ရဇောတိ၊ မြူဟူ၍။ န ဝုစ္စတိ၊ မဆိုအပ်။ ရဇောတိ ဧတံ နာမံ၊ရဇော ဟူသော ဤအမည်သည်။ ရာဂဿ၊ ရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ ဝိဂတ ရဇဿ၊ ကင်းသော ရာဂမြူရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏။ သာသနေ၊ သာသနာ တော်၌။ တေ ဘိက္ခဝေါ၊ ထို ရဟန်းတို့သည်။ ဧတံ ရဇံ၊ ထိုရာဂမြူကို။ ဝိပ္ပဇဟိတွာ၊ ပယ်ကုန်၍။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကုန်၏။

ဒေါသော၊ ဒေါသကို။ ရဇောတိ၊ မြူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ရေဏု ပန၊ မြေမှုန့်ကိုကား။ ရဇောတိ၊ မြူဟူ၍။ န ဝုစ္စတိ၊ မဆိုအပ်။ ရဇောတိ ဧတံ နာမံ၊ ရဇော ဟူသော ဤအမည်သည်။ ဒေါသဿ၊ ဒေါသ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည် တည်း။ ဝိဂတရဇဿ၊ကင်းသော ဒေါသမြူရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏။သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ တေ ဘိက္ခဝေါ၊ထိုရဟန်းတို့သည်။ ဧတံရဇံ၊ထိုဒေါသမြူကို။ ဝိပ္ပဇဟိတွာ၊ ပယ်ကုန်၍။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကုန်၏။

မောဟော၊ မောဟကို။ ရဇောတိ၊ မြူဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ရေဏု ပန၊ မြေမှုန့်ကိုကား။ ရဇောတိ၊ မြူဟူ၍။ န ဝုစ္စတိ၊ မဆိုအပ်။ ရဇောတိ ဧတံ နာမံ၊

ရဇောဟူသော ဤအမည်သည်။ မောဟာယ၊ မောဟ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ ဝိဂတရဇသာ၊ကင်းသော မောဟမြူရှိသောမြတ်စွာဘုရား၏။သာသနေ၊ သာသနာတော်၌။ တေ ဘိက္ခဝေါ၊ထိုရဟန်းတို့သည်။ ဧတံရဇံ၊ထိုမောဟမြူကို။ ဝိပ္ပဇဟိတွာ၊ ပယ်ကုန်၍။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကုန်၏။

ဤဂါထာ၏အဆုံး၌ စူဠပန်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုစူဠပန်အား ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွသာလျှင် ပိဋကတ်သုံးပုံတို့သည် ထင်ကုန်၏၊ ထိုစူဠပန်သည် ရှေး၌ မင်းဖြစ်၍ မြို့ကို လကျ်ာရစ်လှည့်စဉ် နဖူးမှ ချွေးထွက်သည်ရှိသော် ပုဆိုးဖြူဖြင့် နဖူးစွန်းကို သုတ်၏၊ ပုဆိုးသည် ညစ်နွမ်းသည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုမင်းသည် ဤကိုယ်ကိုမှီ၍ ဤသို့စဉ်သဘောရှိသော ပုဆိုးဖြူသည် သဘောကိုစွန့်၍ ညစ်နွမ်းသည်ဖြစ်၏၊ သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန် တကားဟု အနိစ္စ သညာကို ရဘူး၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုစူဠပန်အား "ရဇောဟရဏံ" ဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းသည်သာလျှင် မဂ်ဖိုလ်ကို ရခြင်း၏ အကြောင်း ဖြစ်၏။

အဘယမင်းသည် မွေးမြူအပ်သော ဇီဝကသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား အလှူရေစက်ကို ကပ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဇီဝက-ကျောင်း၌ ရဟန်းရှိသည် မဟုတ်လောဟုဆို၍ လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ပိတ်၏၊ မဟာပန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား ကျောင်း၌ ရဟန်းမရှိဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇီဝက ရဟန်းရှိသေးသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဇီဝကသည် ထိုသို့တပြီးကား အချင်း ယောကျ်ား သွားတည့်ချေ၊ ကျောင်း၌ ရဟန်း ရှိ-မရှိကို စုံစမ်းလေလောဟု ယောကျ်ားတယောက်ကို စေ၏၊ ထိုခဏ၌ စူဠပန်သည် ငါ့အစ်ကိုသည် ကျောင်း၌ ရဟန်းမရှိဟု ဆို၏၊ ကျောင်း၌ ရဟန်းရှိသည်၏အဖြင်ကို အစ်ကို မဟာပန် အား ထင်ရှားပြအံ့ဟု အလုံးစုံသော အမ္ဗဝန်ကျောင်းကို ရဟန်းဖြင့်သာလျှင် ပြည့်စေ၏၊ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းဆိုးကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သရဇ္ဈာယ် ကုန်၏၊ ဤသို့ တပါးသည်တပါးနှင့်မတူသော ရဟန်းတထောင်ကို ဖန်ဆင်း၏၊ မင်းချင်းယောကျ်ားသည် များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုမြင်၍ ပြန်ခဲ့၍ အရှင် အလုံးစုံသော အမ္ဗဝန်ကျောင်းသည် ရဟန်းတို့ဖြင့် ပြည့်၏ဟု ဇီဝကအားကြား

၏၊ စူဠပန်မထေရ်သည်လည်း ထို့အတူသာလျှင် ကိုယ်တထောင် ဖန်ဆင်း၍ ဆွမ်းစားသည့် ကာလကို ကြားသည်တိုင်အောင် မွေ့လျော်ဘွယ်သော အမ္ဗဝန်ကျောင်း၌ နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းချင်းယောကျ်ားကို ကျောင်းသို့သွား၍ စူဠပန်မည်သော ရဟန်းကို ဘုရားခေါ်တော်မူ၏ဟူ၍ ဆိုလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ မင်းချင်းယောကျ်ားသည် သွား၍ ဘုရားမိန့်တော်မူတိုင်း ဆိုသည်ရှိသော် ငါ စူဠပန်, ငါစူဠပန်ဟု ခံတွင်းတထောင်မြွက်၏၊ မင်ချင်း ယောကျ်ားသည် လာလတ်၍ အရှင်ဘုရား အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် စူဠပန်ချည်း မည်ကုန်သတတ်ဟု လျှောက်၏၊ ထိုသို့တပြီးကား သွား၍ အကြင်ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ ငါ စူဠပန်ဟု ဆို၏၊ ထိုရဟန်း၏လက်ကို ဆွဲခဲ့လော၊ ကြွင်းသောရဟန်းတို့သည် ကွယ်ကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ မင်းချင်းယောကျ်ားသည် ဘုရားမိန့်တော်မူတိုင်း ပြု၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် တထောင်မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကွယ်ကုန်၏၊ စူဠပန်မထေရ်သည် မင်းချင်းယောကျ်ားနှင့် တကွလာ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သည်ရှိသော် ဇီဝက စူဠပန်၏ သပိတ်ကို ယူလော့၊ ဤစူဠပန်သည် သင့်အား တရားအနုမောဒနာ ပြုလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဇီဝကသည် ဘုရားမိန့်တော်မူတိုင်း ပြု၏၊ စူဠပန် မထေရ်သည် ခြသေ့်ပျိုကဲ့သို့ ရဲရင့်သော အသံကိုမြွက်လျက် ပိဋကတ်သုံးပုံကို ချောက်ချားစေ၍ အနုမောဒနာ ပြု၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှထ၍ ရဟန်းသံဃာခြံရံလျက် ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၍ ရဟန်းတို့သည်ဝတ်ကိုပြုသည်ရှိသော် နေရာမှထ၍ ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ ရပ်လျက် ရဟန်းသံဃာအား ဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို ပေး၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟော၍ ရဟန်း သံဃာကို လွှတ်လိုက်၍ အမွှေးအကြိုင်ဖြင့် ထုံအပ်သော ဂန္ဓကုဋိသို့ဝင်၍ လကျ်ာနံပါးဖြင့် ခြသေ့်မင်း၏ အိပ်ခြင်းနှင့်တူသော လျောင်းခြင်းကို ပြုတော်မူ၏၊ ထိုနောင်မှ ညချမ်းအခါ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ထိုမှဤမှ စည်းဝေး၍ နီသော ကမ္ဗလာတင်းတိမ်ဖြင့် ရံဘိသကဲ့သို့ နေကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ မဟာပန်သည် စူဠပန်၏ အလိုကို မသိသည်ဖြစ်၍ လေးလတို့ဖြင့် တဂါထာကို သင်ခြင်းငှါ

မတတ်နိုင်၊ ဤစူဠပန်သည် နန့်နေ့း၏ဟု ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တမူကား ကိုယ်တော်၏ အတုမရှိသော တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသောကြောင့် စူဠပန်အား တကြိမ်သာလျှင် ဖြစ်သော ဆွမ်းပြင်သည်၏ အကြား၌ ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေး၏၊ ပိဋကတ်သုံးပုံတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့် တကွသာ လာကုန်၏၊ ဘုရားကိုယ်တော်တို့၏ အားတော်မည်သည် ဩော်....ကြီးမြတ်စွ တကားဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုန်းတော် ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်၌ ဤစကား ဖြစ်ကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ယခု ငါသွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဘုရားနေရာမှ ထတော်မူ၍ အလွန်နီသော နှစ်ထပ်သော သင်းပိုင်ကို ဝတ်တော်မူ၍ လျှပ်စစ် နွယ်ကဲ့သို့ ခါးပန်းကိုပမ်းတော်မူ၍ နီသောကမ္ဗလာနှင့်တူသော ဘုရားသင်္ကန်းတော်ကြီးကိုရုံတော်မူ၍ မွှေးကြိုင်စွာသော ဂန္ဓကုဋိမှထွက်၍ အမုန်ယစ်သော ဆင်မြတ်ကဲ့သို့၎င်း ခြင်္သေ့မင်း၏ တင့်တယ်စွာသော ထွက်သွားခြင်းဖြင့် ထွက်သွားသော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့၎င်း အတုမရှိသောဘုရား၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်အလယ်၌ ကောင်းစွာခင်းအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာတော်သို့ တက်၍ ခြောက်သွယ်သော ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်လျက် သမုဒြာ တဝှမ်းလုံးကို ချောက်ချားစေဘိသကဲ့သို့၎င်း ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထိပ်၌ တက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့၎င်း နေရာအလယ်၌ နေတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူသည် ရှိသော်ကား ရဟန်းသံဃာသည် စကားကို ဖြတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နူးညံ့သည်သာလျှင် ဖြစ်သော မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ပရိသတ်ကို ကြည့်တော်မူ၍ ဤပရိသတ်သည် အလွန်လျှင် တင့်တယ်၏၊ တယောက်သော ရဟန်း၏လည်း လက်လှုပ်ခြင်းသည်၎င်း ခြေလှုပ်ခြင်းသည်၎င်း ချောင်းညှံ့သံသည်၎င်း ချေဆတ်သော အသံသည်၎င်း မရှိ၊ အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ဘုရားအား ရိုသေခြင်းဖြင့် ရိုသေကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားတန်ခိုးတော်မှ ကြောက်ကုန်ရကား ငါသည် အာယုကပ်ပတ်လုံးလည်း စကားမဆိုမူ၍ နေကုန်သည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာစကား

ကို ဖြစ်စေ၍ မဆိုကုန်လတ္တံ့၊ စကားပြောစေခြင်း ဝတ်မည်သည်ကို ငါသည် သာလျှင် သိအပ်၏၊ ငါသည် ရှေးဦးစွာဆိုအံ့ဟု သာယာစွာသော ဗြဟ္မာမင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံတော်ဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခု အခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသည်၏ အကြား၌ ဖြစ်သော အဘယ်မည်သော စကားသည် သင်တို့အား အပြီးသို့ မရောက်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအရပ်၌ နေကုန်လျက် မဂ်ဖိုလ်၏ ဖီလာ ဖြစ်သော တပါးသော စကားကို မပြောပါကုန်၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ သာလျှင် ကျေးဇူးတော်ကိုကား ချီးမွမ်းကုန်လျက် နေပါကုန်၏၊ငါ့သျှင်တို့ မဟာပန်သည် စူဠပန်၏အလိုကို မသိ၍ လေးလတို့ဖြင့် တဂါထာကို သင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤစူဠပန်သည် နုန့်နှေး၏ဟု ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ကိုယ်တော်၏ အတုမရှိသော တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသောကြောင့် တကြိမ် သာလျှင်ဖြစ်သော ဆွမ်းပြင်သည်၏အကြား၌ ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏၊ဘုရားတို့ အားတော်မည်သည်ကား ဩော်....ကြီးမြတ်စွာ တကားဟု ချီးမွမ်း၍နေပါကုန်၏ဟူ၍ လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့စကားကို ကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ စူဠပန်သည် ငါ့ကိုမှီ၍ ယခု ရှေးဦးစွာ တရားတို့၌ တရားတို့၏ မျှားမြတ်သည်၏ အဖြစ်သို့သာ ရောက်သည် သာလျှင် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါ့ကိုမှီ၍ စည်းစိမ်တို့၌ စည်းစိမ်တို့၏ မျှားမြတ်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်ဘူးလေပြီဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့လည်း ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ဖြင့်စိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ် သော အကြောင်းကို ထင်စွာပြုတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည်သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်၍ စူဠသေဋ္ဌိဟူသော အမည်ရှိ၏၊ ထိုစူဠသူဌေးသည် ပညာရှိ၏ လိမ္မာ၏ ခပ်သိမ်းသောနိမိတ်တို့ကိုလည်း သိ၏၊ ထိုစူဠသူဌေးသည် တနေ့သ၌ မင်းအား ခစားအံ့သောငှါ သွားသည်ရှိသော် ခရီး အကြား၌ ကြွက်သေတခုကို မြင်၍

ထိုခဏ၌လျှင် နက္ခတ်ကိုတွက်၍ ပညာအမြင်ရှိသော အမျိုးသားသည် ဤကြွက်သေကိုယူ၍ သားမယားမွေးခြင်းငှါလည်း အမှုကို ပြုခြင်းငှါလည်း တတ်နိုင်၏၊ ဤသို့သော စကားကို ဆို၏။

ထိုအခါ တယောက်သောဆင်းရဲသောအမျိုးသားသည် စူဠသူဌေးစကားကို ကြား၍ ဤသူဌေးသည် မသိဘဲကိုမဆိုရာဟု ကြွက်သေကိုယူ၍ဈေး၌ကြောင်စာ အလို့ငှါရောင်း၍ တခြင်ရွေးသောအသပြာကိုရ၍ တခြင်ရွေးဖြင့်တင်လဲကိုဝယ်၍ အိုးတလုံးဖြင့် ရေကိုယူ၏၊ထိုအမျိုးသားသည် တောကလာသောပန်းသည်တို့ကို မြင်၍ အတန်ငယ် အတန်ငယ်သော တင်လဲစုကိုပေး၍ ရေမှုတ်ဖြင့် သောက်ရေကိုပေး၏၊ ပန်းသည်တို့သည် အမျိုးသားအား ပန်းတဆုပ်တဆုပ်စီ ပေးခဲ့ကုန်၏၊ အမျိုးသားသည်ထိုပန်းဘိုးဖြင့် နက်ဖြန်နေ့၌လည်း တင်လဲကိုလည်း ရေအိုးကိုလည်း ယူ၍ ပန်းအာရာမ်သို့သာလျှင်သွားလေ၏၊အမျိုးသားအား ထိုနေ့၌ ပန်းသည်တို့ သည်တဝက်ဆွတ်ကုန်ပြီးသော ပန်းပင်တို့ကိုပေး၍သွားကုန်၏၊ အမျိုးသားသည် မကြာခင်လျှင် ဤနည်းဖြင့် ရှစ်သပြာတို့ကို ရ၏၊ တဖန် မိုဃ်းနှင့်တကွသော လေလာသောနေ့၌ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ ခြောက်သော အရိုးအရွက်အခက်အပေါင်း သည် လေကြောင့်ကျ၏၊ ဥယျာဉ်စောင့်သည် စွန့်အပ်သောအကြောင်းကိုမမြင်၊ အမျိုးသားသည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ငါ့အား ထင်းသစ်ရွက်တို့ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ ငါသည် သင်၏ ဤထင်းသစ်ရွက်တို့ကိုထုတ်အံ့ဟု ဥယျာဉ်စောင့်ကို ဆို၏၊ ဥယျာဉ်စောင့်သည် အရှင် ယူလော့ဟု ဝန်ခံ၏၊ စူဠသူဌေး၏တပည့်သည် သူငယ်တို့၏ ကစားရာအရပ်သို့ သွား၍ တင်လဲကိုပေး၍ ခဏခြင်းဖြင့် ထင်း သစ်ရွက်တို့ကို ထုတ်စေ၍ ဥယျာဉ်တံခါး၌ စုစေ၏။

ထိုအခါ မင်း၏အိုးတော်လုပ်သည် မင်းအိမ်၌ အိုးဖုတ်အံ့သောငှါ ထင်းရှာ သည်ရှိသော် ဥယျာဉ်တံခါးသို့ရောက်၍ ထိုထင်းသစ်ရွက်တို့ကို မြင်၍ စူဠန္တေဝါသိ၏ လက်မှဝယ်၍ယူ၏၊ထိုနေ့၌စူဠန္တေဝါသိသည်ထင်းရောင်းသဖြင့် တဆယ့် ခြောက်သပြာကိုလည်းအိုးစရည်းအစရှိကုန်သောအိုးငါးခုတို့ကိုလည်းရ၏၊စူဠန္တေဝါ သိသည် နှစ်ဆယ့်လေးသပြာတို့ကိုရသည်ရှိသော် ငါ့အားဤဥစ္စာရကြောင်းသည် ရှိ၏ဟု မြို့တံခါး၏ အနီးအရပ်၌ တခုသောရေအိုးကို တည်၍ ငါးရာကုန်သော မြက်ရိတ်ယောကျ်ားတို့ကို ရေဖြင့် လုပ်ကျွေး၏၊ မြက်ရိတ် ယောကျ်ားတို့သည်

အဆွေ သင်သည် ငါတို့အား ကျေးဇူးများစွာ ပြု၏၊ သင့်အား အဘယ်ကို ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုကုန်၏၊ စူဠဗြဲဝါသိသည် ငါ့အား ကိစ္စရှိသော အခါ ကျေးဇူးကိုပြုလောဟု ဆို၍ ထိုမှဤမှ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ကြည်းကြောင်း အမှုကိုဆောင်သော သူနှင့်ရင်း ရေကြောင်း အမှုကို ဆောင်သောသူနှင့်ရင်း မိတ်ဖွဲ့၏၊ ထိုအမျိုးသားအား ကြည်းကြောင်းအမှုကို ရွက်ဆောင်သော အဆွေ ခင်ပွန်းသည် နက်ဖြန် ဤမြို့သို့မြင်းကုန်သည်သည် မြင်းငါးရာကိုယူလာလတ္တံ့ဟု ကြား၏၊ အမျိုးသားသည် ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏ စကားကိုကြား၍ မြက်ရိတ် ယောကျ်ားတို့ကို ယနေ့ ငါ့အား မြက်တစည်း တစည်းစီပေးကုန်လော၊ ငါသည် မြက်ကို မရောင်းမီ အစ်ကိုတို့ မြက်ကို မရောင်းကုန်လင့်ဟု ဆို၏၊ မြက်ရိတ် ယောကျ်ားတို့သည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍မြက်စည်းငါးရာတို့ကိုယူ၍ အမျိုးသား အိမ်၌ ချကုန်၏။

မြင်းကုန်သည်သည် အလုံးစုံသော မြို့၌ မြင်းစာမရ၍ အမျိုးသားအား အသပြာတထောင်ပေး၍ မြက်ကိုဝယ်၏၊ ထိုနောင်မှ နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့် အမျိုးသားအား ရေကြောင်း အမှုကို ဆောင်သော အဆွေခင်ပွန်းသည် ရေဆိပ်၌ လှေကြီးရောက်၏ဟု ကြား၏၊ အမျိုးသားသည် ဤဥစ္စာဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းသည် ရှိ၏ဟုကြံ၍ ရှစ်သပြာတို့ဖြင့် ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည် ခြံရံ လျက် အခိုက်အတန့်ငှါးသော ရထားကို ယူ၍ များစွာသော အခြွေအရံဖြင့် လှေဆိပ်သို့သွား၍ သစ္စာပြုဖြစ်သော ကခုသော လက်စွပ်ကို လှေသူကြီးအား ပေး၍ အနီးဖြစ်သော အရပ်၌ တင်းတိမ်ဖြင့် ရံစေ၍ နေလျက် အချင်းတို့ ပြင်ပမှ ကုန်သည်တို့သည် လာလတ်ကုန်သော် သုံးဆင့် ဆင့်သဖြင့် ငါ့ကို ကြားကုန်လောဟု စေ၍ လှေသည်လာ၏ဟုကြား၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ တရာမျှ ကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် ဥစ္စာကို ဝယ်ကုန်အံ့ဟု လာကြကုန်၏၊ သင်တို့သည် ဥစ္စာ မရကုန်လတ္တံ့၊ ဤမည်သော အရပ်၌ ကုန်သည်ကြီးသည် သစ္စာပြု ဖြစ်သော လက်စွပ်ကို ပေးအပ်ပြီဟု လှေသူကြီး ဆို၏။

ကုန်သည်တို့သည် လှေသူကြီး စကားကို ကြားကုန်၍ အမျိုးသား၏ အထံသို့လာကုန်၏၊ ခြေရင်းစောင့် အချင်းတို့သည် ရှေးပေးအပ်သော သညာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သုံးဆင့် ဆင့်သဖြင့် ကုန်သည်တို့၏ လာသော အဖြစ်ကို

ကြွားကုန်၏၊ တရာသော ကုန်သည်တို့သည် တထောင် တထောင်စီ ပေး၍ အမျိုးသားနှင့်တကွ လှေ၌ ဝယ်ရသော အဘိုးရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ တဘန် တထောင် တထောင်စီ ပေးကုန်၍ အမျိုးသား၏ အဘိုးကို လွှတ်စေ၍ ဘဏ္ဍာကို မိမိတို့၏ ဥစ္စာပြုကုန်၏၊ စူဠန္တေဝါသိသည် နှစ်သိမ်းကုန်သော အသပြာတို့ကို ယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၏၊ သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်သည်ဖြစ်၍ ကျေးဇူး ကြီးလှပေသည်ဟု အသပြာတသိန်းကို ယူခဲ့၍ စူဠသူဌေး၏ အထံသို့ သွား၏၊ ထိုအခါ အမျိုးသားကို စူဠသူဌေးသည် ချစ်သား သင်သည်အသို့ပြု၍ ဤဥစ္စာကို ရသနည်းဟု မေး၏၊ အမျိုးသားသည် အရှင်တို့သည် ဆိုအပ်သောအကြောင်း၌ တည်၍ လေးလတွင်းဖြင့်သာလျှင် ရအပ်၏ဟု ကြွက်သေကို အစပြု၍ အလုံးစုံ သောအကြောင်းကို ဆို၏၊ စူဠသူဌေးသည် အမျိုးသား၏စကားကို ကြားလျှင် ယခု ဤသို့ သဘောရှိသော သူငယ်ကို ငါ၏ ဥစ္စာပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု အရွယ် ရောက်သောသမီးကိုပေး၍ အလုံးစုံသော ဥစ္စာ၏ အရှင်ကိုပြု၏၊ အမျိုးသားသည် စူဠသူဌေး လွန်သဖြင့် ထိုမြို့၌ သူဌေး၏အရာကိုရ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဟော၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍—

၄၊ အပ္ပကေနပိ မေဓာဝီ၊ ပါဘတေန ဝိစက္ခဏော။
သမုဋ္ဌာပေတိ အတ္တာနံ၊ အဏုံ အဂ္ဂိံဝ သန္ဓမံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ အဏုံ၊ အနည်းငယ်သော။ အဂ္ဂိံ၊မီးကို။ သန္ဓမံ-သန္ဓမန္တော၊ နှုတ်သီးလေဖြင့် မှုတ်လျက်။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ အဂ္ဂိက္ခန္ဓံ၊ မီးပုံကြီးကို။ ကရောတိ ဣဝ၊ ပြုသကဲ့သို့။ ဝိစက္ခဏော၊ ကုန်သွယ်ခြင်း၌ လိမ္မာသော။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ အပ္ပကေနပိ၊အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော။ ပါဘတေန၊ ဥစ္စာအရင်းဖြင့်။ မဟန္တံ၊ များစွာသော။ ဓနဥ္စ၊ ဥစ္စာကိုရင်း။ ယသဥ္စ၊ အခြံအရံကိုရင်း။ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ တတ္ထ၊ ထိုများစွာသော ဥစ္စာအခြံအရံ၌။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သမုဋ္ဌာပေတိ၊ တည်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် စူဠပန်သည် ငါ့ကိုမှီ၍ ယခု အခါ၌ တရားတို့၌ တရားတို့၏ များမြတ်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်သည်သာလျှင်

မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း စည်းစိမ်တို့၌ စည်းစိမ်တို့၏ များမြတ်သည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဤဒေသနာကိုပြ၍ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို ဟော တော်မူပြီး၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ဟာခုအခါ စူဠပန်သည် ထိုအခါ စူဠန္တေဝါသိ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင်မူကား ထိုအခါ စူဠသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကြွက်သေတကောင်၊ အရင်းထောင်၊ မြားမြောင် ကြွယ်ဝရှာ]

လေးခုမြောက်သော စူဠသေဋ္ဌိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅—တဏ္ဍုလနာဠိဇာတ်

လောဘရမ္မက်ကြီးသဖြင့် ပျက်စီးသော အဘိုးဖြတ် ယောကျ်ားအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာ ဘုရားသည် "ကိမဂ္ဃတိ တဏ္ဍုလနာဠိကာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန် ဆာဆင်အပ်သော ဤ တဏ္ဍုလနာဠိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေ တော်မူစဉ် "လာဠုဒါယီမထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မလ္လာမင်း၏သားဖြစ်သော ဒဗ္ဗမထေရ်သည် သံဃာအား ဆွမ်းညွှန်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ စောစောကလျှင် စာရေးတံဆွမ်းကို ညွှန်သည်ရှိသော် လာဠုဒါယီ မထေရ်အား ရံခါ မြတ်သောဆွမ်းသည် ရောက်၏၊ ရံခါယုတ်သော ဆွမ်းသည် ရောက်၏၊ ထိုလာဠုဒါယီမထေရ်သည် ယုတ်သောဆွမ်းကိုရသောနေ့၌စာရေးတံ ဝေရာအရပ်၌ နှောက်ရှက်ခြင်းကို ပြု၏၊ ဒဗ္ဗသာလျှင် စာရေးတံကို ပေးခြင်းငှါ သိသလော၊ ငါတို့သည် မသိကုန်သလောဟု ဆို၏၊ လာဠုဒါယီသည် စာရေးတံ ဝေရာအရပ်၌ နှောက်ရှက်ခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် ယခုအခါ၌ သင်သည်ပင်လျှင် စာရေးတံကိုပေးလောဟု ဆို၍ စာရေးတံတောင်းကို ပေးလေကုန်၏၊ ထိုအခါမှ စ၍ ထိုလာဠုဒါယီမထေရ်သည် သံဃာအား စာရေးတံကိုပေး၏၊ ပေးသည်ရှိ သော်ကား ဤဆွမ်းသည် မြတ်သောဆွမ်းဟူ၍ရင်း၊ ယုတ်သောဆွမ်းဟူ၍ရင်း၊ ဤမည်သော ဝါစဉ်၌ မြတ်သော ဆွမ်းရောက်၏ဟူ၍ရင်း ဤမည်သော ဝါစဉ်၌ ယုတ်သော ဆွမ်းရောက်၏ဟူ၍ရင်း မသိ၊ အစဉ်ကိုသော်လည်း ဤမည်သော

ဝါစဉ်၌ တည်၏ဟူ၍ မမှတ်နိုင်၊ ရဟန်းတို့၏ တည်သော အခါ၌ ဤအရပ်၌ ဤအစဉ်ဟူ၍ မြေ၌ရှင်း နံရံ၌ရှင်း အရေးငင်၏၊ နက်ဖြန်နေ့ စာရေးတံ ဝေရာ အရပ်၌ ရဟန်းတို့သည် နည်းသည်မူလည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ များသည်မူလည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် နည်းကုန်လတ်သော် အောက်၌ အရေးကို ငင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် များကုန်လတ်သော် အထက်၌ အရေးကို ငင်၏၊ လာဠုဒါယီ မထေရ်သည် ထေရ်စဉ်ကို မသိသည်ဖြစ်၍ အရေး အမှတ်ဖြင့် စာရေးတံကို ပေး၏။

ထိုအခါလာဠုဒါယီမထေရ်ကို ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင် လာဠုဒါယီ အရေး မည်သည်ကား အောက်၌လည်း တည်၏၊ အထက်၌လည်း တည်၏၊ မြတ်သော ဆွမ်းသည်ကား ဤမည်သော ဝါစဉ်၌ တည်၏၊ ယုတ်သော ဆွမ်းသည်ကား ဤမည်သော ဝါစဉ်၌ တည်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ လာဠုဒါယီ မထေရ်သည် ရဟန်းတို့သည် စောဒနာအပ်သည်ရှိသော် မြတ်သောဆွမ်းသည် ဤမည်သောဝါစဉ်၌ တည်သည်၊ ယုတ်သောဆွမ်းသည် ဤမည်သော ဝါစဉ်၌ တည်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ဤအရေးသည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ တည်သနည်း၊ ငါသည် သင်တို့စကားကို အဘယ်သို့ ယုံရအံ့နည်း၊ ဤအရေးကို ယုံအံ့ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ လာဠုဒါယီကို ပဥ္စင်းငယ် တို့သည်ရှင်း သာမဏေ တို့သည်ရှင်း ငါ့သျှင် လာဠုဒါယီ သင်သည် စာရေးတံ ပေးသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် လာဘ်မှယုတ်ကုန်၏၊သင်သည် စာရေးတံပေးခြင်းငှါ မထိုက်၊ဤအရပ်မှ သွားလော့ဟု စာရေးတံဝေရာမှ နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ ထိုခဏ၌ စာရေးတံဝေရာ၌ ကြီးစွာသော အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သည်ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအသံကို ကြားတော်မူ၍ အာနန္ဒာ မထေရ်ကို အာနန္ဒာ စာရေးတံဝေရာ၌ ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်၏၊ ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ အာနန္ဒာ ယခုသာလျှင် လာဠုဒါယီသည် မိမိ၏မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တပါးကုန်သောသူတို့၏လာဘ်ယုတ်ခြင်းကို ပြုသည်ဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပြုသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အာနန္ဒာ မထေရ်သည်

ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြစိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝံတပါးသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏ အဘိုးပြတ်သော အမတ်ဖြစ်၏၊ ဆင်မြင်းစသည်တို့ကိုရင်း ပတ္တမြား, ရွှေငွေ စသည်တို့ကိုရင်း အဘိုးပြတ်စေ၏၊ အဘိုးပြတ်စေ၍ ဥစ္စာရှင်တို့အား ဥစ္စာအားလျော်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော အဘိုးကိုပေးစေ၏၊ မင်းသည်ကား လောဘ ကြီး၏၊ ထိုမင်းသည် လောဘကြီးသောကြောင့် ဤအဘိုးပြတ်သော သူသည် ဤသို့ အဘိုးပြတ်သည်ရှိသော် မကြာခင်လျှင် ငါ့အိမ်၌ ဥစ္စာသည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့၊တပါးသောသူကို အဘိုးပြတ်စေအံ့ဟုကြံ၏၊မင်းသည် ခြသေ့ံခံသော လေသွန်ပြူတင်းကိုဖွင့်လှစ်၍ မင်းယင်ပြင်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် တယောက်သော လျှပ်ပေါ် လော်လည်သော မိုက်သော ခရီးသွားယောကျ်ား ကို မင်းယင်ပြင်ဖြင့် သွားသည်ကိုမြင်၍ ဤသူသည် ငါ၏ အဘိုးပြတ် အမှုကို ပြုခြင်းငှါတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ထိုခရီးသွား ယောကျ်ားမိုက်ကို ခေါ်စေ၍ အချင်း သင်သည် ငါ၏ အဘိုးပြတ်အမှုကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ မင်းသည် မိမိဥစ္စာကို စောင့်ခြင်း အကျိုးငှါ ထိုခရီးသွားသော ယောကျ်ားမိုက်ကို အဘိုးပြတ်အရာ၌ ထား၏။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုခရီးသွားသော ယောကျ်ားမိုက်သည် ဆင်မြင်း စသည် တို့ကို အဘိုးပြတ်သည်ရှိသော် အဘိုးကို ယုတ်စေ၍ အလိုရှိတိုင်း ပြတ်၏၊ ထိုယောကျ်ားမိုက်၏ အရာအထူး၌ တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယောကျ်ား မိုက်သည် အကြင်အဘိုးကို ပြတ်၏၊ ထိုပြတ်သောအဘိုးသည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုကာလ၌ ဥတ္တရာပထမှ တယောက်သော မြင်းကုန်သည်သည် မြင်းငါးရာတို့ကို ဆောင်ခဲ့၏၊ မင်းသည် ထိုအဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားကို ခေါ်၍ မြင်းတို့ကို အဘိုးပြတ်စေ၏၊ အဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားသည် မြင်းငါးရာတို့၏ အဘိုးကို ဆန်တကွမ်းစားပြတ်၏၊ ပြတ်ပြီး၍ကား မြင်းကုန်သည်အား ဆန်တကွမ်းစားကို ပေးကုန်လောဟု ဆို၍ မြင်းတို့ကို တင်းကုပ်၌ ထားစေ၏၊ မြင်းကုန်သည်သည်

ရွေး၍ဖြစ်သော အဘိုးပြတ် အမတ်အိမ်သို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ယခုအဘယ်သို့ ပြုအပ်သနည်းဟုမေး၏၊ အဘိုးပြတ်ဟောင်းသည် ထိုအဘိုးပြတ် ယောကျ်ားမိုက်အား တံစိုးပေး၍ ရွေးဦးစွာ ငါတို့၏မြင်းတို့သည် ဆန်တကွမ်း စားကို ထိုက်၏ဟူ၍ သိအပ်ပြီ၊သင်တို့ကိုကား မှီ၍ ဆန်တကွမ်းစား၏ အဘိုးကို သိလိုကုန်၏၊ မင်း၏အထံသို့သွား၍ ဆန်တကွမ်းစားသည် ဤမည်သော အဘိုး ကို ထိုက်၏ဟု ငါတို့အား ဆိုခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မေးကုန်လော၊ တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု အကယ်၍ဆိုအံ့၊ ထိုအဘိုးပြတ်ငယ် ယောကျ်ားကို ခေါ်၍ မင်း၏ အထံသို့ သွားနှင့်ကုန်လော့၊ ငါလည်း မင်း၏ အထံသို့ လာအံ့ဟု ဆို၏၊ မြင်းကုန်သည်သည် ကောင်းပြီဟု ဘုရားလောင်းကို ဝန်ခံ၍ အဘိုးပြတ် ယောကျ်ားအား တံစိုးပေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၏၊ အဘိုးပြတ်ယောကျ်ား သည် တံစိုးကိုရလျှင် ဆန်တကွမ်းစားကို အဘိုးပြတ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား မင်းအိမ်သို့ သွားကုန်အံ့ဟု ထိုအဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားကိုခေါ်၍ မင်း၏ အထံသို့ သွား၏။

ဘုရားလောင်းသည်ငှင်း တပါးကုန်သော အမတ်တို့သည်ငှင်း လာကုန်၏၊ မြင်းကုန်သည်သည် မင်းကိုရှိခိုး၍ အရှင်မင်းကြီး မြင်းငါးရာတို့၏ ဆန်တကွမ်း စားထိုက်သည်၏အဖြစ်ကို သိရကုန်ပြီ၊ ရှင်မင်းကြီး၏ ဆန်တကွမ်းစားသည်ကား အဘယ်မျှထိုက်သနည်းဟု အဘိုးပြတ်ကို မေးတော်မူပါဦးလောဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် ထိုအကြောင်းကို မသိသည်ဖြစ်၍ အို အဘိုးပြတ် မြင်းငါးရာတို့သည် အဘယ်မျှထိုက်ကုန်သနည်းဟုမေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ဆန်တကွမ်းစားထိုက်ကုန် ၏ဟုဆို၏၊ အချင်း အဘိုးပြတ် မြင်းတို့သည် ရွေးဦးစွာ ဆန်တကွမ်းစား ထိုက် ကုန်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုဆန်တကွမ်းစားသည်ကား အဘယ်မျှထိုက်သနည်းဟု မေး ၏၊ ထိုအဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားမိုက်သည် ဆန်တကွမ်းစားသည် မြို့တွင်း တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ မြို့ပ ယူဇနာ သုံးရာနှင့်တကွသော ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို ထိုက်၏ဟုဆို၏၊ အဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားမိုက်သည် ရွေး၍မင်းလိုကိုလိုက်၍ ဆန်တကွမ်းစားကို မြင်းငါးရာတို့၏ အဘိုးကိုပြု၏၊ တဖန် ကုန်သည်၏ လက်မှ တံစိုးကိုရ၍ ထိုဆန်တကွမ်းစား၏အဘိုးကို အတွင်းတဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အပယူဇ နာသုံးရာနှင့် တကွသော ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို ပြု၏၊ ထိုအခါ၌ကား ဗာရာဏ

သီပြည်၏ တံတိုင်းအရံသည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိ၏၊ ဤ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော အရပ်သည် ဗာရာဏသီပြည်၏ အတွင်းအရပ်တည်း၊ အပဖြစ်သောတံတိုင်းသည် တမူကား ယူဇနာသုံးရာရှိ၏၊ဤသို့ အဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားမိုက်သည် အတွင်းအပနှင့်တကွ ကြီးစွာသော ဗာရာဏသီပြည်ကို ဆန်တကွမ်းစား၏အဘိုးကိုပြု၏၊ ထိုစကားကိုကြား၍ အမတ်တို့သည် လက်ခုပ်တီး၍ ရယ်ကုန်လျက် ငါတို့သည် ရှေး၌ မြေကိုဂုဏ်ရှိလည်း မင်းကိုဂုဏ်ရှိလည်း အဘိုးမပြတ်အပ်ဟု မှတ်ကုန်၏၊ ဤသို့ ကြီးစွာသောမင်းနှင့်တကွသော ဗာရာဏသီပြည်သည် ဆန်တကွမ်းစားမျှ ထိုက်သတတ်၊ အဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ား၏ ဉာဏ်၏ ပြည့်စုံခြင်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲရှိပေစွ၊ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤ အဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားသည် အဘယ်မှာ နေရှာချေသနည်း ငါတို့၏ မင်းအားသာလျှင် လျောက်ပတ်ပေစွဟု ဆိုလိုကုန်၍—

၅၊ ကိမဂ္ဃတိ တဏ္ဍုလနာဠိကာယံ၊ အဿာန မူလာယ ဝဒေဟိ ရာဇ။
ဗာရာဏသိံ သန္တရဗာဟိရံ၊ အယ မဂ္ဃတိ တဏ္ဍုလနာဠိကာ။

ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။

ရာဇ၊ မင်းကြီး။ အဿာနံ၊ မြင်းတို့၏။ မူလာယ၊ အဘိုးငှါ။ ပဝတ္တာ၊ ဖြစ်သော။ အယံ တဏ္ဍုလနာဠိကာ၊ ဤတကွမ်းစားသော ဆန်သည်။ ကိံ အဂ္ဃတိ၊ အဘယ်မျှထိုက်သနည်း။ ဝဒေဟိ၊ ဆိုလော။ အယံ တဏ္ဍုလနာဠိကာ၊ ဤဆန်တကွမ်းစားသည်။ သန္တရဗာဟိရံ၊ အတွင်းအပနှင့် တကွသော။ ဗာရာဏသိံ၊ ဗာရာဏသီပြည်ကို။ အဂ္ဃတိ၊ အကယ်၍ပင် ထိုက်သည်မှန်သလော။

ထိုအခါ မင်းသည် ရှက်သည်ဖြစ်၍ ထိုအဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားမိုက်ကို အဘိုးပြတ်အရာမှ ချထား၍ ဘုရားလောင်းအားသာလျှင် အဘိုးပြတ်အရာကို ပေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ လာဠုဒါယီသည် ထိုအခါ မိုက်သော အဘိုးပြတ်သော ယောကျ်ားဖြစ်ဘူးပြီ၊

ယခုအခါ ငါဘုရားသည်မူကား ထိုအခါ ပညာရှိသော အဘိုးပြတ်အမတ်သည် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိုက်သူအတွက်၊ အကျိုးပျက်၊ ယုတ်လျက် လာဘ်များစွာ]

ငါးခုမြောက်သော တဏ္ဍုလနာဠိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-ဒေဝဓမ္မဇာတ်

အရှက်အကြောက်ကို စောင့်အပ်သည့်အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒေဝဓမ္မဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "မထင်ရှားသော များသောဥစ္စာရှိသောရဟန်း"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော သူကြွယ်တယောက်သည် မယားသေသည်ရှိသော် ရဟန်းပြုသတတ်၊ ထိုသူကြွယ်သည် ရဟန်းပြုသော်လည်း မိမိ၏ အကျိုးငှါ ပရိဝုဏ်ကိုရင်း မီးတင်းကုပ်ကိုရင်း ဘဏ္ဍာတိုက်ခန်းကိုရင်း ပြုစေ၍ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ထောပတ် ဆန် စသည်တို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုသူကြွယ်သည် ရဟန်းပြုပြီး၍ကား မိမိကျွန်တို့ကို ခေါ်စေ၍ အလိုရှိတိုင်းသော အာဟာရကို ချက်စေ၍ သုံးဆောင်၏၊ များသော ပရိက္ခရာသည်လည်းဖြစ်၏၊ ညဉ့်၌ တပါးသော အဝတ်အရုံကို ဝတ်ရုံ၏၊ နေ့၌ တပါးသော အဝတ်အရုံကို ဝတ်ရုံ၏၊ ကျောင်းစွန်၌နေ၏၊ တနေ့သ၌ ထိုရဟန်း၏သင်္ကန်း အိပ်ရာလွှမ်း စသည်တို့ကို ထုတ်၍ ပရိဝုဏ်၌ ဖြန့်၍ လှန်းစဉ် များစွာကုန်သော ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် ပရိဝုဏ်သို့ရောက်ကုန်၍ သင်္ကန်းစသည်တို့ကို မြင်ကုန်၍ ဤသင်္ကန်းစသည်သည် အဘယ်သူ၏ ဥစ္စာတို့နည်းဟု မေးကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ၏ဥစ္စာတို့တည်းဟု ဆို၏၊ ငါ့သျှင် ဤသင်္ကန်းသည်ရင်း ဤသင်းပိုင်သည်ရင်း ဤအိပ်ရာလွှမ်းသည်ရင်း အလုံးစုံသော ဥစ္စာသည် သင်၏ ဥစ္စာချည်းပင်လောဟု မေးကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါ၏ ဥစ္စာချည်းပင်လျှင်တည်းဟု ဆိုလေ၏၊ ငါ့သျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းသုံးထည်တို့ကို

ခွင့်ပြုအပ်ကုန်သည် မဟုတ်တုံလော၊ သင်သည် ဤသို့ အလိုနည်းသော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဤသို့ များစွာသော ပရိက္ခရာ ရှိသည်ဖြစ်၏၊ လာလှည့် သင့်ကို မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆောင်ကုန်အံ့ဟု ဆို၍ ထိုရဟန်းကိုခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၍လျှင် ရဟန်းတို့ အလိုမရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော ဤရဟန်းကို ခေါ်၍ အဘယ့်ကြောင့် လာကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် များသောဘဏ္ဍာ များသော ပရိက္ခရာရှိ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်း သင်သည် များသောဥစ္စာ ရှိသတတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ ရဟန်း-သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်ကား များသော ဥစ္စာရှိသည် ဖြစ်သနည်း၊ ငါဘုရားသည် အလိုနည်းသော အဖြစ်၏ ဂုဏ်း ရောင့်ရဲလွယ်သော အဖြစ်၏ဂုဏ်း ဆိတ်ငြိမ်သော အဖြစ်၏ဂုဏ်း လုံ့လကို အားထုတ်ခြင်း၏ဂုဏ်း ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူသည် မဟုတ်တုံလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို ကြား၍ အမျက် ထွက်သည်ဖြစ်၍ ယခု ဤအကျင့်ဖြင့် ကျင့်တော့အံ့ဟု ကိုယ်ရုံကိုချ၍ ပရိသတ် အလယ်၌ သင်းပိုင်တထည်သာ ရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ထောက်ပံ့တော် မူလိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်း သင်သည် ရှေး၌ ဟိရိဩတ္တပ္ပ ရှာဘူးသည် မဟုတ်တုံလော၊ ဒကရက္ခိုသ် ဖြစ်သောကာလ၌လည်း ဟိရိဩတ္တပ္ပကိုရှာလျက် တော၌ တဆယ့်နှစ်နှစ်ပတ်လုံး နေဘူး၏၊ ဤသို့ဖြစ်လျက် အဘယ့်ကြောင့် ယခုအခါ၌ ဤသို့စဉ်သဘောရှိသော ဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌ ကိုယ်ရုံကိုချ၍ အရှက် အကြောက်ကို ပယ်၍ ရပ်သနည်းဟု မိန့်တော်၏၊ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကိုကြား၍ ဟိရိဩတ္တပ္ပကို ဖြစ်စေ၍ ထိုသင်္ကန်းကို ရုံ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာနေ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြစိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ကာသိတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ မိဖုယားဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏၊ မိဖုယားကြီးသည် ဆယ်လလွန်သဖြင့် သားဖွား၏၊ထိုသူငယ်အားအမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌“မဟိံသ”မင်းသားဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ထိုမဟိံသမင်းသား၏ ရှေးရှုပြေး၍ရင်း ထက်ဝန်းကျင်ပြေး၍ရင်း သွားတတ်သောကာလ၌သားငယ်တပါးဖွားပြန်၏၊ထိုညီငယ်အား“စန္ဒကုမာရ” ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကြကုန်၏၊ ထိုစန္ဒကုမာရ မင်းသား၏ ရှေးရှုပြေး၍ရင်း ထက်ဝန်းကျင်ပြေး၍ရင်း သွားတတ်သောကာလ၌ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည် သေ၏၊ မင်းသည် တပါးသော မိန်းမကို မြတ်သော မိဖုယားကြီးအရာ၌ ထား၏၊ ထိုမိဖုယားသည် မင်းအား ချစ်နှစ်သက်စေသည်ဖြစ်၏၊ ထိုမိန်းမသည် လည်း သံဝါသကိုစွဲ၍ တယောက်သောသားကိုဖွား၏၊ထိုသူငယ်အား“သူရိယ” မင်းသားဟူသော အမည်ကိုမှည့်ကုန်၏၊ မင်းသည် သားကိုမြင်၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိဖုယား သင့်အား ဆုပေး၏ဟု ဆို၏၊ မိဖုယားသည် ဆုကို လိုအပ်သော ကာလ၌ ယူအပ်သည်ကိုပြု၍ထား၏၊မိဖုယားသည် သားအရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် မင်းကြီးကို ရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ သားအား ဖွားသော ကာလ၌ ဆုကို ပေးအပ်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သားအား မင်းအဖြစ်ကို ပေးလောဟု ဆို၏။

မင်းသည် ငါ့သားကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ထွန်းပလျက် သွားကုန်၏၊ သင့်သားအား မင်းအဖြစ်ကို ပေးခြင်းငှါမတတ်ကောင်းဟုပယ်၏၊ အဖန်တလဲလဲ တောင်းသည်သာလျှင်ဖြစ်သော မိဖုယားကိုမြင်၍ မိဖုယား သည် ငါ၏ သားကြီးတို့၏ မကောင်းသော အမှုကိုလည်းကြံရာ၏ဟု သားတို့ကို ခေါ်စေ၍ ချစ်သားတို့ သူရိယမင်းသား၏ ဖွားသောကာလ၌ ဆုကိုပေးဘူး၏၊ ယခု သူရိယ မင်းသား၏ အမိသည် မင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏၊ ငါသည် သူရိယ မင်းသားအား မပေးလို၊ မိန်းမမည်သည်ကား ယုတ်မာ၏၊ ချစ်သား တို့အား ယုတ်မာသော အမှုကိုလည်း ကြံရာ၏၊ သင်တို့သည် တောသို့ဝင်၍ ငါလွန်သဖြင့် အမျိုး၏ဥစ္စာဖြစ်သော မြို့၌ မင်းပြုရစ်ကြကုန်လောဟု မှာခဲ့၍ မျက်ရည်ယိုလျက် ငိုကြွေး၍ ဦးခေါင်း၌နမ်း၍ လွှတ်လိုက်၏၊ အဘကို ရှိခိုး၍ ပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်ကုန်သော မင်းသားတို့ကို မင်းယင်ပြင်၌ ကစားသော

သူရိယမင်းသားသည် မြင်၍ ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ငါလည်း အစ်ကိုတို့နှင့် တကွ လိုက်အံ့ဟု မင်းသားကြီးတို့နှင့် တကွသာလျှင် ထွက်၏၊ ထိုမင်းသား တို့သည် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ခရီးမှဖဲ၍ သစ်ပင်ရင်း၌ နေ၍ သူရိယမင်းသားကို ညီတွေ့သူရိယမင်းသား အိုင်သို့သွား၍ ရေချိုး၍ရင်း သောက်၍ရင်း ပဒုမာရွက်တို့ဖြင့်ငါတို့ဘို့လည်း ရေကိုဆောင်ချေလောဟုဆို၏၊ ထိုအိုင်ကိုကား ဝေဿဝဏ်နတ်မင်း၏အထံမှ တယောက်သောဒကရက္ခိုသ်သည် ရအပ်၏၊ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းသည်လည်း ဒေဝဓမ္မကို သိကုန်သော သူတို့ကို သာလျှင် ထား၍ တပါးကုန်သော သူတို့သည် ဤအိုင်သို့ ဆင်းသက်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကို စားခြင်းငှါရ၏၊ မဆင်းသက်သော သူတို့ကို မရဟု ဒကရက္ခိုသ်ကို ဆို၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဒကရက္ခိုသ်သည် အကြင်သူတို့သည် အိုင်သို့ဆင်းသက်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကို ဒေဝဓမ္မကိုမေး၍ အကြင်သူတို့သည် မသိကုန်၊ ထိုသူတို့ကို စား၏၊ ထိုအခါ၌လျှင် သူရိယမင်းသားသည် အိုင်သို့သွား၍ မစုံမစမ်း ဆင်းသက်၏၊ ထိုအာ၊ သူရိယမင်းသားကို ဒကရက္ခိုသ်သည် ဖမ်း၍ ဒေဝဓမ္မကို သိ၏လောဟု မေး၏၊ သူရိယမင်းသားသည် ဒေဝဓမ္မတို့မည်သည်ကား နေ့၊လ တို့တည်းဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ သူရိယမင်းသားကို သင်သည် ဒေဝဓမ္မကိုမသိဟု ရေထဲသို့သွင်း၍ မိမိနေရာ၌ ထား၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း သူရိယမင်းသားသည် အလွန် ကြာမြင့်သည်ဖြစ်၍ စန္ဒမင်းသားကို စေပြန်၏၊ ဒကရက္ခိုသ်လည်း စန္ဒမင်းသား ကို ဖမ်း၍ ဒေဝဓမ္မတို့ကို သိ၏လောဟု မေး၏၊ ဩော်....သိ၏၊ ဒေဝဓမ္မတို့မည် သည်ကား အရပ်လေးမျက်နှာတို့တည်းဟု ဆို၏၊ ဒကရက္ခိုသ်သည် သင်သည် ဒေဝဓမ္မကို မသိဟု စန္ဒမင်းသားကို ယူ၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင် ထား၏။

ဘုရားလောင်းသည် စန္ဒမင်းသား ကြာပြန်သည် ရှိသော် တခုခုသော အန္တရာယ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၍ ထိုအိုင်သို့ ကိုယ်တိုင်သွား၍ ညီနှစ်ယောက်တို့ ၏လည်း ဆင်းသက်သော ခြေရာတို့ကိုမြင်၍ ဤအိုင်သည် ရက္ခိုသ်စောင့်သော အိုင်ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၍ သန်လျက်ကိုလွယ်၍ လေးကိုကိုင်၍ ရပ်၏၊ ဒကရက္ခိုသ် သည် ဘုရားအလောင်းတော် ရေသို့ မဆင်းမသက်သည်ကို မြင်၍ တောသွား ယောကျ်ားကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဘုရားအလောင်းကို အို-ယောကျ်ား သင်သည် ခရီး

ပန်းလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဤအိုင်သို့ဆင်းသက်၍ ချိုး၍ သောက်၍ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကိုစား၍ ပန်းတို့ကိုပန်၍ ချမ်းသာစွာ မသွားသနည်းဟုမေး၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဒကရက္ခိုသ်ကိုမြင်၍ ဤသူသည် ဘီလူးဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိ၍ သင်သည် ငါ့ညီတို့ကို ဖမ်းအပ်ကုန်သလောဟုမေး၏၊ ဩော်–ငါဖမ်းအပ် ကုန်၏ဟု ဆို၏၊ အဘယ့်ကြောင့် ဖမ်းအပ်သနည်းဟု ဆို၏၊ ဤအိုင်သို့ဆင်းသက် ကုန်သောသူတို့ကို ငါရ၏ဟုဆို၏၊ အလုံးစုံသောသူကိုလျှင် ရသလောဟုမေး၏။ အကြင်သူတို့သည် ဒေဝဓမ္မတို့ကို သိကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကိုထား၍ ကြွင်းသော သူတို့ကို ရကုန်၏ဟုဆို၏၊ သင်သည် ဒေဝဓမ္မတို့ဖြင့် အလိုရှိသလောဟု မေး၏၊ ဩော်–အလိုရှိ၏ဟု ဆို၏၊ အကယ်၍ အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ အလိုရှိသည် ရှိသော် ငါသည် ဒေဝဓမ္မကို ဟောအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား ဟောလော၊ ငါသည် ဒေဝဓမ္မတို့ကို နာအံ့ဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါသည် ဒေဝဓမ္မ တို့ကို ဟောအံ့၊ ငါသည် ညစ်နွမ်းသော ကိုယ်ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ ဒကရက္ခိုသ်သည် ဘုရားလောင်းကို ရေချိုးစေ၍ ရေကိုသောက်စေ၍ ပန်းတို့ကိုပန်စေ၍ နံ့သာတို့ ဖြင့် လိမ်းစေ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော မဏ္ဍပ်အလယ်၌ ပလ္လင်ကို ခင်း၍ပေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် နေရာ၌နေ၍ ဒကရက္ခိုသ်ကို ခြေရင်း၌နေစေ၍ ထိုသို့တပြီး ကား ကောင်းစွာထားသော သောတပသာဒရှိသည်ကို ဖြစ်စေ၍ ရှိသေစွာ ဒေဝဓမ္မကို နာလောဟု ဆို၍–

၆၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ၊ သုက္ကဓမ္မသမာဟိတာ။
သန္တော သပ္ပုရိသာ လောကေ၊ ဒေဝဓမ္မာတိ ဝုစ္စရေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

လောကေ၊ လောက၌။ ဟိရိဩတ္တပ္ပသမ္ပန္နာ၊ ဟိရိတရား ဩတ္တပ္ပတရားနှင့် ပြည့်စုံ ကုန်ထသော။ သုက္ကဓမ္မသမာဟိတာ၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပ အစရှိကုန်သော ကုသိုလ်တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သန္တော၊ ငြိမ်သက်သော ကာယကံ အစရှိသည်တို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သပ္ပုရိသာ၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို။ ဒေဝ ဓမ္မာတိ၊ ဒေဝဓမ္မတို့ဟူ၍။ ဝုစ္စရေ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။

သမ္မုတိနတ်, ဥပပတ္တိနတ်, ဝိသုဒ္ဓိနတ်တို့၏ အကျင့်တရားတို့သည် "ဒေဝဓမ္မ"တို့ မည်ကုန်၏၊ ထိုတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့သည်

လည်း "ဒေဝဓမ္မ"မည်ကုန်သေး၏၊ ထိုကြောင့် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်ဖြင့် ဒေဝဓမ္မတို့ကို ပြတော်မူလိုရကား—

သန္တော သပ္ပုရိသာ လောကေ၊ ဒေဝဓမ္မာတိ ဝုစ္စရေ—

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ရက္ခိုသ်သည် ဤဓမ္မဒေသနာကို နာရ၍ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းကို ပညာရှိ ငါသည် သင်တို့အား ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ တယောက်သော ညီကို ပေး၏၊ အဘယ်သူကို ဆောင်ခဲ့ရအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ညီငယ်ကို ဆောင်ခဲ့လောဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ ပညာရှိ သင်သည် ဒေဝဓမ္မကိုသက်သက်သာလျှင် သိ၏၊ ဒေဝဓမ္မတို့၌ကား မကျင့်ဟု ဆို၏၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု ဘုရားလောင်းဆို၏၊ အကြင်ကြောင့် ညီအကြီးကိုထား၍ ညီအငယ်ကိုပို့လာစေဆိုသော သင်သည် ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော်သောအမှုကိုမပြု ထို့ကြောင့်တည်းဟု ဒကရက္ခိုသ်ဆို၏၊ ဘီလူး ငါသည် ဒေဝဓမ္မတို့ကိုလည်း သိ၏၊ ဒေဝဓမ္မတို့၌လည်း ကျင့်၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ငါတို့သည် ဤတောသို့ ညီငယ်ကိုမှီ၍ ဝင်လာရကုန်၏၊ ထိုညီငယ်အကျိုးငှါငါတို့အဘကို ညီငယ်အမိသည် မင်းအဖြစ်ကိုတောင်း၏၊ ငါတို့အဘသည် ထိုသူကိုမပေးမူ၍ ငါတို့အား စောင့်ရှောက်အံ့သောငှါ တော၌နေခြင်းကို ခွင့်ပြု၏၊ သူရိယမင်းသားသည် လိုက်လာ၍ ငါတို့နှင့်တကွ လာ၏၊ သူရိယမင်းသားကို တော၌ ဘီလူးတယောက်သည် စားပြီဟုဆိုသော်လည်း တစုံတယောက်သောသူသည် မယုံလတ္တံ့၊ ထိုကြောင့် ငါသည်ကဲ့ရဲ့ခြင်းဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ သူရိယမင်းသားကိုသာလျှင် ပို့လာစေ၏ဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ ပညာရှိ ကောင်းစွ-ကောင်းစွ သင်သည် ဒေဝဓမ္မကိုလည်းသိ၏၊ ဒေဝဓမ္မ၌လည်း ကျင့်၏ဟု ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဒကရက္ခိုသ်သည် ဘုရားလောင်းအား ကောင်းချီးပေး၍ ညီနှစ်ယောက်တို့ကို ယူ၍ပေး၏။

ထိုအခါ ဒကရက္ခိုသ်ကို ဘုရားလောင်းဆို၏၊ အချင်း သင်သည် ရှေး၌လည်း မိမိပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံကြောင့် သူတပါးတို့၏ အသားအသွေးကိုစားတတ်သော ဘီလူး၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ယခု တဖန်လည်း မကောင်းမှုကိုသာလျှင် ပြုပြန်၏၊ ဤမကောင်းမှုကံသည် ငရဲအစရှိသည်တို့မှ လွတ်ခြင်းငှါ

အခွင့်မပေးလတ္တံ့၊ထို့ကြောင့် ဤအခါမှစ၍မကောင်းမှုကိုပယ်၍ ကောင်းမှုကို ပြုလေလောဟု ဘုရားလောင်းသည် ဘီလူးကိုဆုံးမ၍ ဘီလူးသည် စီရင်အပ်သော အစောင့်အရှောက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင်နေလျက် တနေ့သ၌ နက္ခတ်ကိုကြည့်၍ အဘ၏သေသောအဖြစ်ကိုသိ၍ ဘီလူးကိုခေါ်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ မင်းအဖြစ်ကို ယူ၍ စန္ဒမင်းသားအား အိမ်ရှေ့အရာကို သူရိယမင်းသားအား စစ်သူကြီးအရာကို ပေး၍ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောအရပ်၌ ဘီလူးနေရာကိုပြုစေ၍ ဤသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် နေရာကို ပြုစေသည်ရှိသော် ဘီလူးသည် ပန်းကုံးဦးကိုရင်း ပန်းပွင့်ဦးကိုရင်း ထမင်းဦးကိုရင်း ရ၏၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် နေရာကိုပြုစေ၏၊ မဟိံသမင်းသားသည် မင်းပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း—မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ပါးကုန်သောဝတ္ထုတို့ကိုဟော၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဥစ္စာများသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဒကရက္ခိုသ်ဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ သူရိယမင်းသား ဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါစန္ဒမင်းသားဖြစ်လေပြီ၊ယခုအခါငါဘုရားသည်လျှင်မူကား ထိုအခါ အစ်ကိုကြီး မဟိံသမင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ဟိရိ,ဩတ္တပ္ပ၊ ပြည့်စုံက၊ ဒေဝဓမ္မ ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်]

ခြောက်ခုမြောက်သော ဒေဝဓမ္မဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်

မိမိမှဖြစ်သော သားကို မစွန့်အပ်ကြောင်း

ပဌ၊ပြန်ဝ ဌ၊....နတ်နှင့်တကွသောလူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည်"ပုတ္တော တျာဟံ မဟာရာဇ"အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်

"ဝါသဘခတ္တိယာ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ဝါသဘခတ္တိယာ၏ဝတ္ထုသည်"ဒွါဒသကနိပါတ် ဘဒ္ဒသာလဇာတ်"၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ဝါသဘခတ္တိယာသည် မဟာနာမ် သာကီဝင်မင်း၏ သမီးဖြစ်သတတ်၊ နာဂမုဏ္ဍာ အမည်ရှိသော ကျွန်မ၏ဝမ်း၌ဖြစ်၏၊ကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုယားကြီးဖြစ်သတတ်၊ ဝါသဘခတ္တိယာသည် မင်းကိုစွဲ၍ သားကိုဖွား၏၊ မင်းသည်ကား ဝါသဘခတ္တိယာ၏ ကျွန်မအဖြစ်ကို နောက်မှသိ၍ မိဖုယားကြီးအရာကိုနုတ်၏၊ သား ဝိဋ္ဋူဘ၏လည်း အရာကိုနုတ်သည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုသားအမိနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း နန်းတော်တွင်း၌သာလျှင် နေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ နံနက်အခါ၌ ရဟန်းငါးရာ ခြံရံလျက် မင်းအိမ်သို့ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၍ မင်းကြီး ဝါသဘခတ္တိယာသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ မင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှောက်၏၊ မင်းကြီး ဝါသဘခတ္တိယာသည် အဘယ်သူ့သမီးနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊အရှင်ဘုရား မဟာနာမ်သာကီဝင်မင်း၏ သမီးတည်းဟု လျှောက်၏၊ လာလတ်သည်ရှိသော် အဘယ်သူ့သို့ လာသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သို့လာ၏ဟုလျှောက်၏၊မင်းကြီး ဤဝါသဘခတ္တိယာသည် မင်း၏သမီးတည်း၊ မင်းသို့သာလျှင် လာ၏၊ မင်းကိုသာလျှင် စွဲ၍ သားကိုရ၏၊ ထိုသားသည် အဘယ့်ကြောင့် အဘဉစ္စာဖြစ်သော တိုင်းနိုင်ငံ၏ အရှင်သည် မဖြစ်ရာသနည်း၊ ရှေးမင်းတို့သည် တခဏမျှနေသော မယားဖြစ်သော ထင်းခွေမိန်းမဝမ်း၌ သားကိုရ၍ သားအား မင်းအဖြစ်ကို ပေးဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြစ်မူသော်ငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဉယျာဉ်သို့သွား၍ ထိုဉယျာဉ်၌ အပွင့်အသီး၌ တပ်မက်မောသဖြင့် လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဉယျာဉ်တောအုပ်၌ သီချင်း သီ၍ ထင်းခွေသော ဆင်းရဲသော မိန်းမယောက်ကိုမြင်၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သံဝါသကို ပြု၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် ဘုရားလောင်းသည်

ထင်းခွေမိန်းမ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၏၊ ထိုပဋိသန္ဓေနေသောခဏ၌လျှင် ထင်းခွေမိန်းမ၏ဝမ်းသည် ဝရဇိန်ဖြင့်ပြည့်သကဲ့သို့ လေးလည်ဖြစ်၏၊ ထင်းခွေမိန်းမသည် ကိုယ်ဝန်တည်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ ရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား ကိုယ်ဝန်တည်၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် လက်စွပ်ကိုပေးခဲ့၍ သမီးသည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ လက်စွပ်ကိုရောင်း၍မွေးရစ်လော၊ သားတည်းအကယ်၍ဖြစ်အံ့၊လက်စွပ်နှင့်တကွ ငါ့အထံသို့ ဆောင်ခဲ့လောဟု ဆို၍ သွားလေ၏။

ထင်းခွေမိန်းမသည်လည်း ပြည့်သောကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းကို ဖွား၏၊ ဘုရားလောင်း၏ ရွှေရှု ပြေး၍ငင်း ထက်ဝန်းကျင် ပြေး၍ငင်း သွားတတ်သော ကာလ၌ ကစားရာအရပ်၌ ငါတို့ကို အဘမရှိသောသူသည် ပုတ်ခတ်၏ဟု သူငယ်တို့ဆိုကြကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍ အမိထံသို့ သွား၍ မိခင် ငါ့အဘသည် အဘယ်သူနည်းဟု မေး၏၊ ချစ်သား သင်သည် ဗာရာဏသီမင်း၏သားတည်းဟုဆို၏၊ မိခင် တစုံတခုသော သက်သေရှိသလောဟု မေး၏၊ ချစ်သား မင်းသည် ဤလက်စွပ်ကို ပေး၍ သမီးဖြစ်က လက်စွပ်ကိုရောင်း၍မွေးရစ်လော၊ သားသည်အကယ်၍ဖြစ်အံ့ လက်စွပ်နှင့်တကွ ငါ့အထံသို့ ဆောင်ခဲ့လောဟုဆို၏၊ မိခင်ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို အဘအထံသို့ မဆောင်သနည်းဟုဆို၏၊ ထင်းခွေမိန်းမသည် သား၏အလိုကိုသိ၍ မင်းအိမ်တံခါးသို့ သွား၍ မင်းအား ကြားလျှောက်စေ၏၊ မင်းလည်း ခေါ်စေ၍ ထင်းခွေမိန်းမသည်ဝင်၍ မင်းကိုရှိခိုး၍ ရှင်မင်းကြီး ဤသူငယ်သည် ရှင်မင်းကြီး သားတည်းဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် သိလျက်လည်း ပရိသတ်၏ အလယ်၌ရှက်ခြင်းကြောင့် ငါ့သားမဟုတ်ဟု ဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီး ဤလက်စွပ်သည် ရှင်မင်းကြီး၏ လက်စွပ်တည်း၊ ဤလက်စွပ်ကို သိတော်မူလောဟု လျှောက်၏၊ ဤလက်စွပ်သည်လည်း ငါ့လက်စွပ် မဟုတ်ဟု ဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီး သစ္စာပြုခြင်းကိုထား၍ အကျွန်ုပ်အား တပါးသောသက်သေမရှိ ဤသူငယ်သည် ရှင်မင်းကြီးတို့ကိုစွဲ၍ အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကောင်းကင်၌ တည်စေ၊ အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့ မြေသို့ကျ၍ သေစေဟု ဘုရားလောင်း၏ ခြေ၌ ကိုင်၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေလျက် သာယာစွာသော အသံဖြင့် အဘအား တရားဟောလိုရကား—

၇၊ ပုတ္တော တျာဟံ မဟာရာဇ၊ တွံ မံ ပေါသ ဇနာဓိပ။
အညေပိ ဒေဝေါ ပေါသေတိ၊ ကိဉ္စ ဒေဝေါ သကံ ပဇံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဇနာဓိပ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ပုတ္တော၊သားတည်း။ တွံ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပေါသ၊ မွေးမြူပါလော့။ ဒေဝေါ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ အညေပိ၊ တပါးကုန်သော သူတို့ကိုလည်း။ ပေါသေတိ၊ မွေးမြူ၏။ ဒေဝေါ၊ ရှင်မင်းကြီးသည်။ သကံ ပဇံ၊ မိမိသားကို။ ကိဉ္စ၊ အသို့မူ၍။ န ပေါသေတိ၊ မမွေးမြူသနည်း။

> သား မည်သည်ကား အတြဇသား, ခေတြဇသား, အန္တေဝါသိကသား, ဒိန္နကသား ဟူ၍ လေးပါးအပြားရှိ၏၊ ထိုလေးပါးတို့တွင် မိမိကိုယ်ကို စွဲ၍ ဖြစ်သောသားသည်"အတြဇသား"မည်၏၊အိပ်ရာအပြင် ပလ္လင် အစရှိသည်တို့၌ ဖြစ်သောသားသည် "ခေတြဇသား" မည်၏၊ အထံ၌ အတတ်သင်သော သားသည် "အန္တေဝါသိကသား" မည်၏။ မွေးစားစိမ့်သောငှါ ပေးအပ်သော သားသည် "ဒိန္နကသား"မည်၏၊ ထိုလေးပါးတို့တွင် ဤအရာ၌ အတြဇ သားကို ရည်၍ ပုတ္တောဟု ဆိုသတည်း။

မင်းသည် ကောင်းကင်၌နေ၍ ဤသို့တရားဟောသော ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို နာရ၍ ချစ်သား လာလော၊ ငါသည်လျှင်မွေးအံ့,ငါသည်လျှင် မွေးအံ့ဟုလက်ဖြန့်၏၊တပါးသောသူတို့သည်လည်းလက်တထောင်ကိုဖြန့်လင့်ကြကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တပါးသောသူ၏လက်၌ မသက်မူ၍ မင်း၏လက်၌ သက်၍ ရင်ခွင်၌ နေ၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား အိမ်ရှေ့မင်း၏ အဖြစ်ကို ပေး၍ အမိကို မိဖုယားကြီးအရာ၌ ထား၏၊ဘုရားလောင်းသည် အဘလွန်သဖြင့် ကဋ္ဌဝါဟန မည်သော မင်းဖြစ်၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း—မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလမင်းကြီးအားဤမွေဒေသနာကိုဆောင်၍ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို ပြတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍

ယခုအခါ မဟာမာယာသည် ထိုအခါ အမိဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် ထိုအခါ အဘဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကဏ္ဍဝါဟနမင်းကြီး ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဇာတိယုတ်မြတ်၊ အမိလုပ်၊ ဘမြတ်ပဓာန မွေခံရ]

ခုနစ်ခုမြောက်သော ကဏ္ဍဝါဟနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈—ဂါမဏိဇာတ်

ပညာရှိ အဆုံးအမခံတည်၍ အကျိုးထူး ခံစားရကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန် အတိတ်ဝတ္ထု—နတ်နှင့်တကွသော လူကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် "အပိ အတရမာနာနံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂါမဏိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "လျော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ဤဂါမဏိဇာတ်၌ကား ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်ရင်း အတိတ်ဝတ္ထုသည်ရင်း ဧကာဒသကနိပါတ် သံဝရဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ အတိတ်ဝတ္ထုသည် သံဝရဇာတ်၌ရင်း ဂါမဏိဇာတ်၌ရင်း တူမျှသည် သာလျှင်တည်း။ ဂါထာသည်ကား ထူး၏၊ ဂါမဏိမင်းသားသည် ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမခံတည်၍ အစ်ကိုတရာတို့၏ ညီအငယ်ဖြစ်လျက်လည်း အစ်ကိုတရာ ခြံရံသည်ဖြစ်၍ ထီးဖြူ၏အောက်၌ဖြစ်သော ပလ္လင်၌နေလျက် မိမိ၏စည်းစိမ် အခြံအရံ၏ပြည့်စုံခြင်းကိုကြည့်၍ ငါ၏ စည်းစိမ်အခြံအရံသည် ငါတို့ဆရာ၏ဥစ္စာတည်းဟု နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍—

၈၊ အပိ အတရမာနာနံ၊ ဖလာသာဝ သမိဇ္ဈတိ။
ဝိပက္ကဗြဟ္မစရိယောသ္မိ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ ဂါမဏိ။

ဟူသော ဤဥဒါန်းဂါထာကို ကျူးရင့်၏။

အတရမာနာနံ၊ ပညာရှိတို့၏ အဆုံးအမခံတည်၍ အဆောတလျင် မပြုမူ၍ အသင့်အားဖြင့် အမှုကို ပြုကုန်သော သူတို့အား။ **ဖလာသာ၊** တောင့်တအပ်သော အကျိုးသည်။ **သမိဇ္ဈတိ ဧဝ၊** ပြည့်စုံသည်သာတည်း။ **ဂါမဏိ၊** ဂါမဏိ။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိပက္ကမြဲပ္ပာမှစရိယော၊ အကျိုးဖြစ်ပြီးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဝါ-အကျိုးဖြစ်ပြီးသော စည်းစိမ် အခြံအရံရှိသည်။ အသ္မိ၊ဖြစ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ တွံ၊ သင်သည်။ ဇာနာဟိ၊ သိလော့။

အို-ဂါမဏိ သင်သည် ထိုအကြောင်းကို ဤသို့သိလော၊ ဆရာကိုမှီ၍အစ်ကို တရာကိုလွန်၍ ဤကြီးစွာသောမင်းအဖြစ်သို့ သင်သည်ရောက်၏ဟု ဝမ်းမြောက်သောစကားကို ကျူးရင့်၏၊ ဂါမဏိမင်းသည် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ခုနစ်ရက်, ရှစ်ရက်လွန်သဖြင့်လျှင် အလုံးစုံသော အစ်ကိုတို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ နေရာအရပ်သို့ သွားကြကုန်၏၊ ဂါမဏိမင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လားရ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ ဟောတော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လျော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ပါးကုန်သောဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ လျော့သော ဝီရိယရှိသောရဟန်းသည် ထိုအခါဂါမဏိမင်းဖြစ်ပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပညာရှိထံ၊ နည်းနာခံ၊ နိုင်ငံစိုးထွတ်ချာ]

ရှစ်ခုမြောက်သော ဂါမဏိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-မဃဒေဝဇာတ်

ဆံဖြူကိုမြင်၍ တောထွက်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဥတ္တမင်္ဂရုဟာ မယှံ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဃဒေဝဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် မြတ်သော "တောထွက်တော်မူခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုမြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို အောက် နိဒါန်းစကား၌ ဆိုအပ်ပြီးသည်.

သာလျှင်တည်း၊ ထိုကာလ၌ကား ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားတို့၏ တောထွက်တော်မူခြင်းကို ချီးမွမ်းလျက် နေကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားတို့၏နေရာ၌နေတော်မူလျက် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်ဘုရား တပါးသောစကားဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် မစည်းဝေးကုန်၊ အရှင်ဘုရားတို့၏သာလျှင် တောထွက်တော်မူခြင်းကို ချီးမွမ်းကုန်လျက် နေကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုသာလျှင် တောထွက်သည်မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း တောထွက်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြစိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်း မိထိလာပြည်၌ မဃဒေဝမင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုမဃဒေဝမင်းသည် တရားစောင့်၏၊တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ ထိုမင်းသည် အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကာလပတ်လုံး မင်းသားငယ်တို့၏ ကစားခြင်းကိုပြု၍ အနှစ်ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကာလပတ်လုံး အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကို ပြု၍ အနှစ် ရှစ်သောင်း လေးထောင် ကာလပတ်လုံး မြတ်သောမင်း၏အဖြစ်ကို ပြု၍ ရှည်စွာသော ကာလကို ကုန်စေ၍ တနေ့သ၌ ဆတ္တာသည်ကို အချင်းဆတ္တာသည် အကြင်အခါ၌ ငါ၏ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူကို မြင်ငြားအံ့၊ ထိုသို့ မြင်သည်ရှိသော် ငါ့အား ကြားလျှောက်လောဟုဆို၏၊ ဆတ္တာသည်လည်း ရှည်စွာသော ကာလကို ကုန်စေ၍ တနေ့သ၌ မင်း၏ မျက်စဉ်းညိုသို့ အဆင်းနှင့် တူကုန်သော ဆံတို့၏ အကြား၌ ဆံဖြူတပင်ကို မြင်၍ အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးအား ဆံဖြူတပင်သည် ထင်၏ဟုကြားလျှောက်၏၊ ထိုသို့တပြီးကား အချင်းဆတ္တာသည် ငါ၏လက်၌ထိုဆံဖြူကိုနုတ်၍တင်လောဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရွှေမွေးညှပ်ဖြင့် နုတ်၍ မင်း၏ လက်၌ တင်၏။

ထိုအခါ မင်း၏အသက်သည် ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကြွင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း ဆံဖြူကိုမြင်၍ သေမင်း လာလတ်၍ အနီး၌ တည်ဘိသကဲ့သို့ရင်း မိမိကိုယ်သည် ပြောင်ပြောင်တောက်သော သစ်ရွက်မိုးအိမ်သို့ဝင်၍

နေရဘိသကဲ့သို့ရင်း ထင်မှတ်လျက် ထိလန့်ခြင်းသို့ ရောက်၍ ဆို-မိုက်စွာသော မဃဒေဝမင်း သင်သည် ဆံဖြူသည်တိုင်အောင် ဤကိလေသာတို့ကို စွန့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်တကားဟု ကြံ၏၊ မဃဒေဝမင်း၏ ဤဆံဖြူရောက်သည်၏ အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်သည့်အတွင်း၌ ပူခြင်းသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်မှ ချွေးတို့သည် ယိုကုန်၏၊ ပုဆိုးတို့သည် ညှစ်၍ ပစ်အပ်သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ကုန်၏။ မဃဒေဝ မင်းသည် ယနေ့ပင်လျှင် ငါသည် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုသင့်၏ဟု ကြံ၍ ဆတ္တာသည်အား အခွန်တသိန်းထွက်သော ရွာကို ဆုပေး၍ သားကြီးကို ခေါ်စေ၍ ချစ်သား ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူသည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ငါသည် အိုမင်းပြီ၊ငါသည် လူ၌ဖြစ်သောကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားအပ်ပြီးသာလျှင်ကတည်း၊ ယခုအခါ နတ်၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့ကိုရှာအံ့၊ငါ့အား တောထွက်ခါတန်ပြီ၊ သင်သည် ဤမင်းအဖြစ်ကို ယူလော၊ ငါကား ရဟန်းပြု၍ မဃဒေဝဥယျာဉ်၌ နေလျက် တရားကို ကျင့်အံ့ဟု ဆို၏၊ ဤသို့ ရဟန်းပြုလိုသော မဃဒေဝမင်းကို အမတ်တို့သည် ကပ်၍ အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ရဟန်းပြုခြင်း အကြောင်းသည် အသို့နည်းဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ဆံဖြူကို လက်ဖြင့် ယူ၍ အမတ်တို့အား—

၉၊ ဥတ္တမင်္ဂရုဟာ မယှံ၊ ဣမေ ဇာတာ ဝယောဟရာ။
ပါတုဘူတာ ဒေဝဒူတာ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာသမယော မမ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော အမစ္စာ၊ အိုအမတ်တို့။ ဒေဝဒူတာ၊ သေမင်း၏ တမန်ဖြစ်ကုန်သော။ ဝါ-ဒေဝဒူတာ၊ နတ်နှင့်တူသော တမန်ဖြစ်ကုန်သော။ ဝါ-ဒေဝဒူတာ၊ ဝိသုဒ္ဓိနတ်ဖြစ်ကုန်သော ဘုရားလောင်း၏ တမန်ဖြစ်ကုန်သော။ ဝယောဟရာ၊ အရွယ်သုံးပါးတို့ကို ဆောင်ကုန်သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ မယှံ၊ငါ့အား။ ဣမေ ဥတ္တမင်္ဂရုဟာ၊ ဤဆံဖြူတို့သည်။ ပါတုဘူတာ၊ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ မမ၊ ငါ့အား။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ သမယော၊ ရဟန်းပြုခါတန်ပြီ။

မဃဒေဝမင်းသည် ဤသို့ဆို၍ ထိုနေ့သာလျှင် မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ မဃဒေဝ သရက်ဥယျာဉ်၌နေလျက် အနှစ်ရှစ်သောင်း လေးထောင် တို့ပတ်လုံး ဗြဟ္မဝိဟာရ လေးပါးကိုပွားစေ၍ မယုတ်သောဈာန်၌ တည်လျက်

ထိုဘဝမှ စုတေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်၍ တဖန် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေ၍ မိထိလာပြည်၌လျှင် နေမိမည်သော မင်းဖြစ်၍ ဆုတ်နစ်သော မိမိအနွယ်ကိုစပ်၍ ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌ ရဟန်းပြု၍ ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားစေ၍ တဖန် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

သမ္ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုသာလျှင် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို တောထွက်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း တောထွက်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု ဤ မဂ္ဃဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သောရဟန်းတို့သည် အနာဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဆတ္တာသည်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ သားဖြစ်ပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဃဒေဝမင်း ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆံဖြူကိုပင်၊ သံဝေတင်၊ တောခွင် မြန်းလေတာ]

ကိုးခုမြောက်သော မဃဒေဝဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁၀—သုခဝိဟာရီဇာတ်

ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကိုဆုံးမတော်မူဘတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် "ယဥ္စ အညေ န ရက္ခန္တိ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုခဝိဟာရီဇာတ်ကို အနုပိယမြို့ကိုမှီ၍ အနုပိယ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူစဉ် ချမ်းသာစွာနေလေ့ရှိသော "ဘဒ္ဒိယမထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ခြောက်ယောက်သောမင်းတို့၏ အစည်းအဝေး၌ ဥပါလိလျှင် ခုနစ်ယောက်မြောက်ရှိသော ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိသော ဘဒ္ဒိယမထေရ်သည်

ရဟန်းပြု၏၊ ထိုခုနစ်ယောက်သော မထေရ်တို့တွင် ဘဒ္ဒိယမထေရ်၊ ကိမိလမထေရ်၊ ဘဂုမထေရ်၊ ဉပါလိမထေရ်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏၊ အာနန္ဒာမထေရ်သည် သောတာပန်ဖြစ်၏၊ အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုကို ရ၏၊ ဒေဝဒတ်သည် ဈာန်ရ၏၊ ခြောက်ယောက်သော မင်းတို့၏ အနုပိယမြို့သို့တိုင်အောင်သောဝတ္ထုသည် "ခဏ္ဍဟာလ"ဇာတ်၌ ထင်စွာ ပြလတ္တံ့။

အရှင် ဘဒ္ဒိယသည်ကား မင်းဖြစ်သော ကာလ၌ မိမိ၏ ရှေးဦးစွာ အစောင့်အရှောက်တို့ကိုထားခြင်းသည်လည်း၊ များစွာကုန်သော အစောင့်အရှောက်တို့ဖြင့် စောင့်ရှောက်၍ မြတ်သောပြာသာဒ်အပြင်ထက် မြတ်သောအိပ်ရာ၌ အိပ်လျက်လည်း မိမိအား ကြောက်ခြင်း ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ တောအစရှိသည်တို့တွင် အမှတ်မရှိသောအရပ်၌ နေလျက်လည်း မိမိ၏ ကင်းသောဘေးရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း မြင်သည်ဖြစ်၍ ဩော်—ချမ်းသာစွ ဩော်—ချမ်းသာစွဟု ဝမ်းသာသော စကားကို ကျူးရင့်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုစကားကို ကြားကုန်၍ အရှင် ဘဒ္ဒိယမထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြား၏ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဘဒ္ဒိယသည် ယခုသာလျှင် ချမ်းသာစွာ နေလေ့ရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ချမ်းသာစွာနေလေ့ရှိသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြစိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု—လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားသူကြွယ်ဖြစ်၍ ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုလည်း ရဟန်းအဖြစ်၌ အကျိုးအာနိသင်ကိုလည်းမြင်၍ ကာမတို့ကိုစွန့်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏၊ ဘုရားလောင်း၏ အခြံအရံသည်လည်း များ၏၊ ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မိုးကာလ၌ ဟိမဝန္တာမှ ထွက်ခဲ့၍ ရသေ့အပေါင်းခြံရံလျက် ရွာနိဂုံးစသည်တို့၌ ဒေသစာရီ သွားသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်းကိုမှီ၍ မင်းဉယျာဉ်၌နေ၏၊ မိုးတွင်းလေးလပတ်လုံးနေ၍ မင်းကိုပန်ကြား၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို မင်းကြီးသည် အရှင်

ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် အိမ်မင်းကုန်ပြီ၊ အရှင်ဘုရားတို့အား ဟိမဝန္တာ၌နေ သဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ တပည့်တို့ကို ဟိမဝန္တာသို့လွှတ်၍ အရှင်ဘုရား တို့သည် ဥယျာဉ်၌လျှင် နေကုန်လောဟု တောင်းပန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် တပည့်ကြီးအား ရသေ့ငါးရာကို အပ်နှင်း၏၊ သင်သည် သွားလေလော၊ ဤရသေ့တို့နှင့်တကွ ဟိမဝန္တာ၌ နေလေလော၊ ငါသည် ဤ ဥယျာဉ်၌လျှင် နေရစ်အံ့ဟု တပည့်တို့ကိုလွှတ်လိုက်၍ မိမိသည်လျှင် ဥယျာဉ်၌ ကား နေခြင်းကို ပြု၏၊ ဘုရားလောင်း၏ တပည့်ကြီးသည်ကား မင်းအဖြစ်မှ ရဟန်းပြု၏၊ ကြီးစွာသောမင်း၏ အဖြစ်ကိုစွန့်၍ ကသိုဏ်းပရိကံကိုပြု၍ ရှစ်ပါး သော သမာပတ်ကိုရ၏၊ ရသေ့တို့နှင့်တကွ ဟိမဝန္တာ၌နေသော တပည့်ကြီးသည် တနေ့သ၌ ဆရာကိုဖူးမြင်လိုသည်ဖြစ်၍ ရသေ့တို့ကိုခေါ်၍ သင်တို့သည် မငြိုးငွေ့ သည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ၌သာလျှင် နေနှင့်ကြကုန်လော၊ ငါသည် ဆရာကိုရှိခိုး၍ လာအံ့ဟု ဆို၍ ဆရာ့အထံသို့ သွား၍ ပျူငှါ လောကဝတ်ကိုပြု၍ တခုသော သပေါ့အခင်းကိုဖြန့်၍ ဆရာ့အထံ၌သာလျှင် လျောင်း၏၊ ထိုအခါ မင်းသည် ရသေ့ကို ဖူးမြင်အံ့ဟု ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရှိခိုး၍ တင့်အပ် လျောက်ပတ်စွာနေ၏၊ တပည့်ကြီးဖြစ်သော ရသေ့သည် မင်းကြီးကိုမြင်၍လည်း မထ၊ လျောင်းလျက် သာလျှင် "ဩော်—ချမ်းသာစွ, ဩော်—ချမ်းသာစွ"ဟု ဝမ်းမြောက်သော စကားကို ကျူးရင့်၏၊ မင်းသည် ဤရသေ့သည် ငါ့ကိုမြင်၍လည်းမထဟု နှလုံး မသာသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းကို အရှင်ဘုရား ဤရသေ့သည် အလိုရှိတိုင်း စားသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဥဒါန်းကျူးရင့်လျက် ချမ်းသာစွာ အိပ်ခြင်း ကိုသာ ပြု၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းကြီး ဤရသေ့သည် ရှေး၌ သင်ကဲ့သို့သော တယောက်သော မင်းသည် ဖြစ်ဘူး၏၊ ထိုရသေ့သည် ငါသည် ရှေးလူဖြစ်သော ကာလ၌ မင်း၏ အသရေကို ခံစားလျက် လက်နက်စွဲကုန်သော များစွာကုန် သောသူတို့သည် စောင့်ရှောက်ငြားသော်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာ မည်သည်ကို မရစဘူးဟု မိမိ၏ ရဟန်းချမ်းသာကိုရင်း ဈာန်ချမ်းသာကိုရင်း စွဲ၍ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်၏၊ ဤသို့ဆိုပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား တရားစကားကို ဟောခြင်းငှါ—

၁၀၊ ယဥ္ဆ အညေ န ရက္ခန္တိ၊ ယော စ အညေ န ရက္ခတိ။
သ ဝေ ရာဇ သုခံ သေတိ၊ ကာမေသု အနပေက္ခဝါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယဥ္ဆ၊ အကြင်သူကိုလည်း။ အညေ၊ တပါးကုန်သော သူတို့သည်။ န ရက္ခန္တိ၊ မစောင့်ရှောက်ကုန်။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ အညေ၊ တပါးသောသူတို့ကို။ န ရက္ခတိ၊ မစောင့်ရှောက်။ ကာမေသု၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမတို့၌။ အနပေက္ခဝါ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသော။ သ-သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

ဤ"သုခံ သေတိ"ဟူသောပုဒ်သည် အဦးအမြတ်ဖြစ်သောဣရိယာပုထ် တပါးကိုသာလျှင် ပြသောပုဒ်တည်း၊ စင်စစ်ကား ချမ်းသာစွာ အိပ်ရကာသာလျှင် မဟုတ်သေး၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏၊ ချမ်းသာစွာ ရပ်ရ၏၊ ချမ်းသာစွာ ထိုင်ရ၏၊ ချမ်းသာစွာ လျှောက်ရ၏၊ ဤသို့ ခပ်သိမ်းသော ဣရိယာပုထ်တို့၌ ချမ်းသာသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

မင်းသည် တရားဒေသနာကို နာရ၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှိခိုး၍ နန်းတော်သို့သာလျှင် သွား၏၊ တပည့်ကြီးသည်လည်း ဆရာကို ရှိခိုး၍ ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင် သွားလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်ကား ထိုဥယျာဉ်၌နေလျက် မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း...မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်၍ပြတော်မူ၍ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဘဒ္ဒိယမထေရ်သည် ထိုအခါ တပည့်ကြီးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂိုဏ်းဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာ၊ ပယ်က လွန်ချမ်းသာ]

ဆယ်ခုမြောက်သော သုခဝိဟာရိဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်ကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏စီးပွား ချမ်းသာအကျိုးငှါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့ မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ် မယ်တော် အသျှင်မိဖုယားမြတ်သည် ဆောက် လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော်ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော ဧကနိပါတ်၌ ရှေးဦးစွာသော အပဏ္ဏကဝဂ်သည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ် အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

အပဏ္ဏကဝဂ် ပြီး၏။

၂—သီလဝဂ် ၁၁—လက္ခဏမိဂဇာတ်

မလိမ္မာသောကြောင့် အခြံအရံမှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဟောတိ သီလဝတံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤလက္ခဏမိဂဇာတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် “ဒေဝဒတ်” ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ဒေဝဒတ်၏ ဝတ္ထု လေးသွားတို့ကို စေလွှတ်သည်တိုင်အောင်သော အခဏ်း သည် “ခဏ္ဍဟာလဇာတ်”၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ နေပါလဆင်ကို လွှတ်သည်တိုင် အောင်သော အခဏ်းကား “စူဠဟံသဇာတ်”၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ မြေမျိုသည် တိုင်အောင်သော အခဏ်းကား “ဒွါဒသကနိပါတ် သမုဒ္ဒဝါဏိဇဇာတ်”၌ ထင် စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားကိုချဲဦးအံ့ အခါတပါး၌ ဒေဝဒတ်သည် ငါးပါး သော ဝတ္ထုတို့ကိုတောင်းပန်၍မရသည်ရှိသော် သံဃာကိုခွဲ၍ ငါးရာသောရဟန်းတို့ကို ယူ၍ ဂယာသီသ၌ နေ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား ဉာဏ်ရင့်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို သာရိပုတ္တရာ, မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ သင်တို့၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်း ငါးရာတို့သည် ဒေဝဒတ်၏ အယူကိုနှစ်သက်ကြကုန်၍ ဒေဝဒတ်နှင့်အတူ သွားကုန်၏၊ယခုတမူကား သင်ချစ်သားတို့သည် များစွာကုန်သောရဟန်းတို့နှင့်

တက္ကသွား၍ ထိုရဟန်းတို့အား တရားဟော၍ ထိုရဟန်းတို့ကို အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် နိုးစေပြီးသော် ယူ၍ လာကြကုန်လောဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို အရှင်သာရိပုတ္တရာ, မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ထိုဂယာသီသသို့ သွား၍ ထိုငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့အား တရားဟော၍ အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် နိုးစေပြီးသော် နက်ဖြန် အရုဏ်တက်သောအခါ၌ ထိုငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့ကို ယူ၍ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့သာ လာကုန်၏၊လာလတ်၍ကား အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ရပ်သောကာလ၌ ရဟန်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ကို ချီးမွမ်းကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်ကုန်၏၊ အဘယ်သို့ လျှောက်ကုန်သနည်းဟူမူကား ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော ဓမ္မသေနာပတိ မထေရ်သည် ငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံ၍လာလျက် အလွန်လျှင် တင့်တယ်ပေစွ၊ ဒေဝဒတ်သည် တမူကား အခြံအရံမရှိသည်ဖြစ်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တရာသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်သည် မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း တင့်တယ်သည်သာလျှင်တည်း၊ ဒေဝဒတ်သည်ကား ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိအမျိုးအပေါင်းမှ ယုတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ယုတ်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြစိမ့်သောငှါ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ ဘုန်တော်ကြီးမြတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောအကြောင်းကို ထင်စွာပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု .... လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တယောက်သော မဂဓမည်သောမင်းသည်မင်းပြု၏၊ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် သမင်မျိုး၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၍ ကြီးခြင်းသို့ရောက်လတ်သော် သမင်တထောင် ခြံရံလျက်တော၌သာလျှင်နေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းအား လက္ခဏမည်သောသား, ကာဠမည်သော သားဟူ၍ နှစ်ခုသောသားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ထိုဘုရားလောင်း သည် မိမိ၏ကြီးရင့်သောကာလ၌ အမောင်တို့ ငါသည် ယခုအခါ၌ အိုမင်းပြီ၊ သင်တို့သည် ဤအခြံအရံ အပေါင်းကို ဆောင်ကြလေကုန်လော့ဟု ငါးရာ ငါးရာကုန်သော သမင်တို့ကို တဦးတဦးသော သားအား အပ်နှင်း၏၊ ထိုအခါမှ

စ၍ ထိုနှစ်ခုသော သမင်တို့သည် သားအပေါင်းကို ဆောင်ကုန်၏၊ မဂဓတိုင်း၌ လည်း ကောက်မှည့်သောကာလ၌ ကောက်ဖြင့်မှည့်သော တော၌ သမင်တို့၏ ဘေးရန်သည်ဖြစ်၏၊ လူတို့သည် ကောက်ကိုစားကုန်သော သမင်တို့ကို သတ်အံ့ သောငှါ ထိုထိုသောအရပ်၌ တွင်းကို တူးကုန်၏၊ တံကျင်တို့ကို စိုက်ကုန်၏၊ ကျောက်ယန္တရားတို့ကို လွှတ်ကုန်၏၊ စဉ်းလဲသော ကြော့ကွင်း အစရှိသည်တို့ကို ထောင်ကုန်၏၊ များစွာသော သမင်တို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောက်၏ ပြည့်စုံသောအခါကိုသိ၍ နှစ်ခုသောသားတို့ကို ခေါ်၍ ဤသို့ဆို၏။

အမောင်တို့ ဤအခါသည်ကား ကောက်ပြည့်စုံသောအခါတည်း၊ များစွာ ကုန်သော သမင်တို့လည်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ အိုကုန်သော ငါတို့ သည်ကား တစုံတခုသောဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့် တခုသောအရပ်၌ ကာလကိုလွန်စေ ကုန်အံ့၊ သင်တို့သည် သင်တို့၏ သမင်အပေါင်းတို့ကိုယူကုန်၍ တောင်ခြေရင်း သို့ဝင်ကုန်၍ ကောက်တို့ကို သိမ်းဆည်းပြီးသော ကာလ၌ သင်တို့သည် လာကြ ကုန်လောဟုဆို၏၊ ထိုသမင်တို့သည် ကောင်းပြီဟု အဘစကားကို နားထောင် ကုန်၍ အခြံအရံနှင့်တကွ ထွက်ကုန်၏၊ လူတို့သည် ဤကာလ၌ သမင်တို့သည် တောင်ကိုတက်ကုန်၏၊ ဤကာလ၌ တောင်မှဆင်းကုန်၏ဟု သမင်တို့သွားသော လမ်းကိုသိကုန်၏၊လူတို့သည် ဖုံးလွှမ်းရာအရပ်၌ ပုန်းအောင်းနေကုန်လျက် များ စွာကုန်သော သမင်တို့ကို ပစ်သတ်ကုန်၏၊ ကာဠမည်သောသမင်သည်လည်း မိမိ ၏ အသိဉာဏ် နုန့်နှေးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဤအခါ၌ မသွားအပ်ဟူ၍ မသိ ရကား သမင်အပေါင်းကိုယူ၍ နံနက်အခါ၌ရင်း ညချမ်းအခါ၌ရင်း ညဦးယံ အခါ၌ရင်း မိုးသောက်ယံအခါ၌ရင်း ရွာတံခါးအနီး၌ သွား၏၊ လူတို့သည် ထို ထိုအရပ်၌ ပကတိအားဖြင့် တည်ကုန်လျက်ရင်း ပုန်းအောင်း ကုန်လျက်ရင်း များစွာသော သမင်တို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏၊ ဤသို့ ထိုကာဠမည် သော သမင်သည် မိမိနုန့်နှေးသော ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် များစွာကုန် သော သမင်တို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ အနည်းငယ်သာလျှင် ဖြစ်ကုန် သော သမင်တို့ဖြင့် တောသို့ဝင်လာ၏။

လက္ခဏမည်သော သမင်သည်ကား ပညာရှိ၏ လိမ္မာ၏ အကြောင်းကို သိတတ်၏၊ ထိုအခါ မသွားအပ်ဟူ၍ သိ၏၊ ထိုလက္ခဏသမင်သည် ရွာတံခါး၏ နီးသောအရပ်၌လည်း မသွား နေ့၌လည်းမသွား ညဦးယံအခါ၌လည်း မသွား မိုးသောက်ထအခါ၌လည်း မသွား သမင်အပေါင်းကိုယူ၍ သန်းခေါင်ယံ၌သာ သွား၏၊ ထို့ကြောင့် တခုသောသမင်ကိုလည်း မပျက်စီးစေမူ၍ တောသို့ ဝင်ရ၏၊ ထိုသမင်တို့သည် ထိုတော၌ လေးလပတ်လုံး နေကုန်ပြီး၍ ကောက်တို့ကို သိမ်းဆည်းကုန်ပြီးသည်ရှိသော် တောင်မှသက်ကုန်၏၊ ကာဠမည်သော သမင်သည် ပြန်လာသော်လည်း အကြွင်းမဲ့ သမင်တို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ တကိုယ်တည်းသာလျှင် ပြန်လာ၏၊ လက္ခဏသမင်သည်ကား တခုသောသမင်ကိုမျှ မပျက်စီးစေမူ၍ ငါးရာကုန်သော သမင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မိဘတို့၏အထံသို့ ပြန်လာ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် လာလတ်ကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော သားတို့ကိုလည်း မြင်၍ သမင်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ ပြောဆိုလျက်—

၁၁၊ ဟောတိ သီလဝတံ အတ္ထော၊ ပဋိသန္ထာရဝုတ္တိနံ။
လက္ခဏံ ပဿ အာယန္တံ၊ ဉာတိသံဃပုရက္ခတံ။
အထ ပဿသိမံ ကာဠံ၊ သုဝိဟီနံဝ ဉာတိဘိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သီလဝတံ၊ အကျင့်သီလ ရှိကုန်သော။ ပဋိသန္ထာရဝုတ္တိနံ၊ ဓမ္မပဋိသန္ထာရ, အာမိသပဋိသန္ထာရဟူသော ဖြစ်ခြင်းရှိကုန်သောသူတို့အား။ အတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဉာတိသံဃပုရက္ခတံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက်။ အာယန္တံ၊ လာလတ်သော။ လက္ခဏဥ္စ၊ လက္ခဏကိုလည်း။ ပဿ၊ ရှုပါလော။ အထ၊ ထိုမှို။ ဉာတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့မှ။ သုဝိဟီနံဝ၊ အလွန်ယုတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ ဣမံ ကာဠဥ္စ၊ ဤကာဠမည်သော သမင်ကိုကိုလည်း။ ပဿသိ၊ ရှုပါလော။

ဤဂါထာ၌ မကောင်းသည်မှ ကြဉ်စေခြင်း အဆုံးအမ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဓမ္မပဋိသန္ထာရကို သိအပ်၏၊ ကျက်စားရာသို့ သွားခြင်း နာသူတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်း တရားနှင့် လျော်စွာ စောင့်ရှောက်ခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် အာမိသပဋိသန္ထာရကို သိအပ်၏၊ ဤနှစ်ပါးကုန်သော

ပဋိသန္ထာရတို့၌ တည်ကုန်သော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သောပညာရှိတို့အား အစီးအပွားမည်သည်ဖြစ်၏ဟု ဆိုလိုသည်၊ ထိုအစီး အပွားဖြစ်ခြင်းကို သက်သေပြုလိုရကား "လက္ခဏံ ပဿ" အစရှိသည်တို့ကို ဆိုသတည်း၊ အဓိပ္ပါယ်ကား အကျင့် သီလ အာစာရနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ တခုသော သမင်ကိုမျှလည်း မပျက်စီးစေမူ၍ ဆွေမျိုးအပေါင်းသည် ခြံရံလျက် လာလတ်သော လက္ခဏကိုလည်း ကြည့်ပါလော၊ အကျင့် သီလ ပဋိသန္ထာရ၏ပြည့်စုံခြင်းမှကင်းသည်ဖြစ်၍ နုန့်နှေးသော ပညာရှိသော တခုသော အဆွေ အမျိုးကို မကြွင်းစေမူ၍ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့မှ အလွန်ကင်းသည်ဖြစ်၍လျှင် တကိုယ်တည်း လာလတ်သော ကာဠမည်သော သမင်ကိုလည်း ကြည့်ပါလော ဟူလိုသည်။

ဤသို့သားကို နှစ်သက်စေပြီး၍ကား ဘုရားလောင်းသည် အသက် အပိုင်းအခြား ကာလပတ်လုံး တည်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တရာသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆွေမျိုးအပေါင်းခြံရံလျက် တင့်တယ်သည် မဟုတ်သေးရှေး၌လည်း တင့်တယ်ဘူးသည် သာလျှင်တည်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဂိုဏ်းအခြွေအရံမှ ကင်းသည်မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း ကင်းဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူလျက် ဤဓမ္မဒေသနာကိုပြတော်မူ၍ နှစ်ပါးသော ဝတ္ထုတို့ကို ဟောတော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ကာဠမည်သော သမင်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါဒေဝဒတ်၏ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကာဠမည်သော သမင်၏ ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ လက္ခဏမည်သောသမင်ဖြစ်ဘူးပြီး ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ လက္ခဏသမင်၏ ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလ မယ်တော်သည် ထိုအခါ လက္ခဏသမင်,ကာဠသမင်တို့၏အမိဖြစ်ဘူးပြီ၊ယခုအခါငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ လက္ခဏသမင်,ကာဠသမင်တို့၏အဘဖြစ်ဘူးပြီဟူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အသိအမှန်၊ မရှိပြန်၊ ခြံရံယုတ်တတ်စွာ]

ရှေးဦးစွာသော လက္ခဏမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁၂–နိဂြောဓမိဂဇာတ်

အသက်ချင်း လှယ်၍ ကယ်ဘူးသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်"နိဂြောဓမေဝ သေဝေယျ"အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော နိဂြောဓမိဂဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "ကုမာရ ကဿပ မထေရ်၏ အမိ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုမထေရ်၏ အမိသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ များသော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေး၏သမီး ဖြစ်သတည်း၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် များစွာသော ကုသိုလ်မူလရှိ၏၊ ဝိပဿနာလက်ဖြင့် သုံးသပ် ဆုပ်နယ်အပ်သော သင်္ခါရတရားရှိ၏၊ ပစ္ဆိမဘဝိက သတ္တဝါဖြစ်၏၊ အိုး၏ အတွင်း၌ရှိသော ဆီမီးကဲ့သို့ ထိုသူဌေးသမီး၏ နှလုံး၌လည်း အရဟတ္တဖိုလ်၏ ဥပနိဿယသည် ထွန်းပ၏၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ကိုယ်ကို သိသောကာလမှစ၍ အိမ်၌မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ ရဟန်းပြုလိုရကား အမိအဘတို့ကို မိခင်ဘခင်တို့ အိမ်၌ အကျွန်ုပ်သည်မမွေ့လျော် အကျွန်ုပ်သည် ဝဋ္ဋဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော ဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလို၏၊ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းပြုကုန်လောဟု ဆို၏၊ ချစ်သမီးအသို့ဆိုဘိသနည်း ဤအမျိုးသည် များသောစည်းစိမ်ရှင်ဖြစ်၏၊ချစ်သမီးသည်လည်း ငါတို့၏တယောက်ထည်းသော သမီးဖြစ်ခဲ့၏၊ ချစ်သမီးသည် ရဟန်းပြုခြင်းငှါ အခွင့်မရထိုက် တကားဟု မိဘတို့ ဆိုကုန်၏၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် အကြိမ်ကြိမ် ခွင့်တောင်းသော်လည်း မိဘတို့ထံမှ ရဟန်းပြုခွင့်ကို မရ၍ မရသည်ပင်ဖြစ်စေဦး လင့်အိမ်သို့ရောက်သော အခါမှ လင်ကို နှစ်သိမ့်စေ၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံ၏။

ထိုသူဌေးသမီးသည် အရွယ်ရောက်၍ လင့်အိမ်သို့ ရောက်သည်တွင် လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ ရိုသေ၍ သီလနှင့်ပြည့်စုံစွာ ကောင်းသော အကျင့်ရှိလျက် အိမ်၌ နေ၏၊ ထိုအခါ ထိုသူဌေးသမီးအား သံဝါသကိုအစွဲပြု၍ ကိုယ်ဝန်တည်လေ၏၊ ထိုသူဌေးသမီးသည် ကိုယ်ဝန်တည်သည်၏အဖြစ်ကိုမသိ၊ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နက္ခတ်သဘင်ကို ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ အလုံးစုံသော မြို့သူတို့သည် နက္ခတ်သဘင် ကစားကုန်၏၊ မြို့သည် နတ်ပြည်ကဲ့သို့ ဆင်ယင်အပ်သော တန်ဆာနှင့်စပ်၏၊ ထိုသူဌေးသမီးသည်ကား မြတ်သော နက္ခတ်သဘင် ကစားခြင်းသည် ဖြစ်ငြား

သော်လည်း မိမိကိုယ်ကို မလိမ်းမကျံ မဆင်ယင်ဘဲ ပကတိ အသွင်ဖြင့်သာလျှင် သွား၏၊ ထိုအခါ လင်သည် ရှင်မ တမ္မိုလုံးသည် နက္ခတ်သဘင်ကိုမှီ၏၊သင်သည် တမူကား ကိုယ်ကို မသုတ်သင် မဆင်ယင် တကားဟု ဆို၏။

အရှင့်သား အကျွန်ုပ်ကိုယ်သည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော အပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်၏၊ ဤသို့သောကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်သဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း ဤကိုယ်ကို နတ်လည်း မဖန်ဆင်း ပြဟ္မာလည်း မဖန်ဆင်း ဤကိုယ်သည် ရွှေဖြင့်လည်း မပြီး ပတ္တမြားဖြင့်လည်းမပြီး စန္ဒကူးနံ့သာဖြူဖြင့်လည်းမပြီး ပုဏ္ဍရိက်ကြာ ကုမုဒြာ ကြာ ကြာညို ကြာနီ ကြာဖြူတို့၏ ပွင့်ချပ်တို့၌လည်း မဖြစ် မသေ နေရသည် လည်း မဟုတ်သေး၊ မသေနေရသောဆေးဖြင့် ပြည့်သည်လည်းမဟုတ် စင်စစ် သော်ကား မစင်ဖြင့် ပြည့်၏၊ အပုပ်အစပ်၌ ဖြစ်၏၊ မမြဲသော သဘောရှိ၏၊ နန္ဒင်း ကသယ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သော သဘောရှိ၏၊ ဆုပ်နယ်အပ် သော သဘောရှိ၏၊ ကွဲပြိုတတ်သော သဘောရှိ၏၊ ပျက်စီးတတ်သော သဘော ရှိ၏၊ စက်ဆုပ်ဘွယ်သောအာဟာရကြောင့်ပွား၍တဏှာကိုဖြစ်စေ၏၊ စိုးရိမ်ခြင်း တို့၏ အကြောင်းဖြစ်၏၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့၏ တည်ရာဖြစ်၏၊ ခပ်သိမ်းသောရောဂါ တို့၏ တည်ရာဖြစ်၏၊ ညဉ်းဆဲခြင်းတို့ကို ခံယူတတ်၏၊ အတွင်း၌ပုပ်၏၊ အမြဲလျှင် အဝသို့ အပုပ်အစပ်တို့ ယို၏၊ ပိုးမျိုးတို့နေရာဖြစ်၏၊ သုသာန်မြေ၌ လျောင်းရ လတ္တံ့သည်ဖြစ်၏၊ သေခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏၊ လူအပေါင်း၏ မျက်စိမြင်ကောင်း သောအရပ်၌ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဤကိုယ်သည် အရိုးအကြောတို့နှင့်ယှဉ်လျက် အတွင်းရေ အသားတို့သည် လိမ်းကျံလျက် အပရေသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်ရကား အဟုတ် အမှန်အားဖြင့် သတ္တဝါအများ ကာမသားတို့အား မထင်၊ အသည်း စည်ပေါင်းအိမ် နှလုံး အဆုပ် အညှို အဖျဉ်း နှပ် တံတွေး ချွေး အဆီခဲ သွေး အစေး သည်းခြေ ဆီကြည်တို့ဖြင့် အူသိမ် အူမ ဝမ်းတို့၌ ပြည့်၏။

ထိုမှတပါးလည်း ဤကိုယ်၏ ဒွါရကိုးပေါက်တို့မှ အစဉ်တစိုက်လျှင် မစင် မကြယ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်တို့သည် ယိုစီး၏၊ မျက်စိမှမျက်ချေး နားမှနဖာချေး နှာခေါင်းမှနှပ် ခံတွင်းမှ ရံခါသလိပ် ရံခါသည်းခြေ ကိုယ်မှ ချွေးကြီး ချွေးငယ် တို့သည် ယိုစီးကုန်၏၊ ထို့မှိုလည်း ဤကိုယ်၏အတွင်းသည် အပဖြစ်တုံငြားအံ့ နှင်တံကိုင်၍ ကျီးခွေးတို့ကို မြစ်ရရာသည်မဟုတ်လော၊ ဤကိုယ်သည် မကောင်း

သောအနံ့ရှိ၏၊ မစင်ကြွယ်ဘည်သာ ဖြစ်၏၊ ခွေးကောင်ပုပ်သဖွယ် ဖြစ်၏၊လူနတ်တို့၏ မျက်စိသဖွယ် ဖြစ်ကုန်သော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည် ဤကိုယ်ကို ကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်၏၊ သူမိုက်တို့သာလျှင် နှစ်သက်အပ်၏၊ စိုသောအရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်၏၊ ဤကိုယ်သည် အမာကြီးဟူ၍ ဆိုအပ်သော ကိုးပေါက်သော ဒွါရရှိ၏၊ ဤကိုယ်၏ အလုံးစုံသော ဒွါရကိုးပေါက်တို့မှ ပုပ်သော အနံ့ရှိကုန်သော မစင်ဘင်ပုပ်တို့သည် ယိုစီးကုန်၏။

အရှင့်သား ဤသို့သဘောရှိသော ကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်သဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ ဤသို့သဘောရှိသော ကိုယ်ကို တန်ဆာ ဆင်ခြင်းသည် မစင်ဖြင့်ပြည့်သောအိုး၏ အဝ၌ ပန်းချီဆေးဝါး ရေးသား ဆင်ယင်ဘိသကဲ့သို့ မရှိတုံလောဟု သူဌေးသမီး ဆို၏၊ သူဌေးသမီးသည် ဆိုသော စကားကိုကြား၍ ရှင်မသင်သည် ဤကိုယ်၏အပြစ်ကို သို့စဉ်မြင်လျက် အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းမပြုဘဲနေဘိသနည်းဟု ဆို၏၊ အရှင့်သား အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုခွင့်ကို ရပါသည်ဖြစ်မူကား ယနေ့ပင်လျှင် ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု သူဌေးသမီးဆို၏၊ သူဌေးသားသည် ကောင်းပြီ အကျွန်ုပ် ရှင်မကို ရဟန်းပြုပါစေအံ့ဟု ဆို၏၊ ဒါလူကြီးကိုဖြစ်စေ၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုလျက် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ကျောင်းသို့ပို့၍ ရဟန်းပြုစေသည်ရှိသော် ဒေဝဒတ် အဝင် အပါဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြုစေ၏၊ ရဟန်းအဖြစ်ကိုရပြီး၍ ပြည့်စုံသော အကြံရှိရကား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းမိန်းမ၏ ကိုယ်ဝန်ရင့်လတ်သော် ဂလန္ဒြေတို့၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းတို့သည်ဖြစ်၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် လက်ဘမိုးထူခြင်း ဝမ်းရေကြီးခြင်းကိုမြင်၍ ရှင်မ သင်သည် ကိုယ်ဝန်စွဲယောင်တကား အဘယ့်ကြောင့် ဤအမှုသည် ဖြစ်တုံဘိသနည်းဟု မေး၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမလည်း ရှင်မတို့ ဤမည်သောအကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ဝန်စွဲသည်ဟူ၍ကား အကျွန်ုပ် မသိ၊ အကျွန်ုပ်အား သီလသည်မူကား ပြည့်စုံပါ၏ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ထိုကိုယ်ဝန်စွဲသော ရဟန်းမိန်းမကို ဒေဝဒတ်အထံသို့ ဆောင်ကုန်၍ အရှင်ဘုရား ဤအမျိုးသမီးသည် ငြိုငြင်သဖြင့် လင်ကိုနှစ်သိမ့်စေ၍ ရဟန်းအဖြစ်ကိုရ၏၊ ယခုမူကား ဤရှင်မအားကိုယ်ဝန်စွဲခြင်းသည်

ဖြစ်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကိုယ်ဝန်ကို ရဟန်းဖြစ်မှရသည်ကိုဂင်း လူဖြစ်စဉ်က ရလေသည်ကိုဂင်း မသိနိုင်ကုန်၊ ယခု အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်းဟု ဒေဝဒတ်ကို မေးလျှောက်ကုန်၏၊ ဒေဝဒတ်သည် ပညာ မရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ဂင်း ခန္တီ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ မရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်ဂင်း ဒေဝဒတ်၏ ဩဝါဒခံ ရဟန်းမိန်းမသည် ဝမ်းဖြင့်ကိုယ်ဝန်ကိုလွယ်၏၊ ဒေဝဒတ်သည်လည်း ထိုရဟန်းမိန်းမကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်၏ဟူ၍ ငါ့အား လူကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ဖြစ်ရာချေ၏၊ ငါသည် ဤရဟန်းမိန်းမကို လူထွက်စေသင့်၏ဟု ကြံ၏၊ ဤသို့ ကြံပြီး၍ ဒေဝဒတ်သည် မဆင်ခြင်မူ၍လျှင် ကျောက်ခဲတုံးကို လှိမ့်ဘိသကဲ့သို့ ပြေးတည့်၍ သင်တို့သွားကြကုန်၊ ဤရဟန်းမိန်းမကိုလူထွက်စေလေကုန်ဟုဆို၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဒေဝဒတ်၏စကားကို ကြားကုန်၍ ရှိခိုးကုန်လျက် ကျောင်းသို့ သွားကြကုန်၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းမိန်းမငယ်သည် ရှင်မတို့ ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း ရှင်ဒေဝဒတ်အထံ ရဟန်းမပြု၊ ကျွန်ုပ်သည် လောက၌ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌သာ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုရဟန်း ပြုခြင်းကိုလည်း လွယ်လင့်တကူ ရသည်မဟုတ်၊ငြိုငြင်သဖြင့်သာလျှင်ရအပ်၏၊ အကျွန်ုပ်ကိုလူဝတ်မလဲကြပါလင့်ကုန်ဦး၊ ကျွန်ုပ်ကို ဘုရားအထံတော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဆောင်ယူသွားကြပါကုန်ဦး ဟူ၍ ဆို၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်ကို ဆောင်၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ လေးဆယ့်ငါးယူဇနာ ခရီးကို လွန်၍ အစဉ်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးကုန်၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤရဟန်း မိန်းမငယ်အား လူဖြစ်စဉ်ကာလ၌ ကိုယ်ဝန်သည် အကယ်၍တည်၏၊ဤသို့ လူဖြစ်စဉ်ကာလ၌တည်ငြားသော်လည်း ရဟန်းဂေါတမသည် ရှင်ဒေဝဒတ် စွန့်ပစ်အပ်သော ရဟန်းမိန်းမငယ်ကို ယူ၍ သွားဘိသလောဟု တိတ္ထိတို့၏ကဲ့ရဲ့ခွင့်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ထိုကြောင့် ကဲ့ရဲ့စကားကို ဖြတ်အံ့သောငှါ မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၏အလယ်၌ ဤတရားကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှါသင့်၏ဟု ကြံတော်မူ၏၊ ကြံပြီး၍ နက်ဖြန်နေ့၌ ပသေနဒီကောသလမင်း မဟာအနာထပိဏ်သူဌေး စူဠအနာထပိဏ်သူဌေး ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး တို့ကိုဂင်း တပါးကုန်သော ကျော်စောထင်ရှားကုန်သော အမျိုးကြီးတို့ကိုဂင်း

ခေါ် စေတော်မူ၍ ညချမ်းအခါ၌ လေးပါးကုန်သောပရိသတ်တို့သည် စည်းဝေးကုန်လတ်သော် အရှင်ဥပါလိ မထေရ်ကို ဥပါလိ သင်သည် သွားလေလော၊ လေးပါးသော ပရိသတ်အလယ်၌ ဤရဟန်း မိန်းမငယ်၏ အမှုကို သုတ်သင်လောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင် ဥပါလိ မထေရ်သည် ကောင်းပါပြီ အရှင်ဘုရားဟု ဝန်ခံလျက် ပရိသတ်အလယ်သို့သွား၍ ခင်းအပ်သောမိမိနေရာ၌နေပြီးသော် မင်း၏ ရှေ့၌ ဝိသာခါ ဤရဟန်း မိန်းမငယ်သည် ဤမည်သော ကာလ၌ ဤမည်သောနေ့၌ ရဟန်းပြု၏၊ အဟုတ်အမှန်ကိုသိ၍ ဤကိုယ်ဝန်ကို ရှေး၌ရှင်း နောက်၌ရှင်း ရသည်၏ အဖြစ်ကို သိအောင်ပြုလောဟု ဝိသာခါ ဒါယိကာမအား ဤအမှုကို အပ်နှင်း၏၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ တင်းတိမ်တို့ကို ကာစေပြီးသော် တင်းတိမ်တွင်း၌ ရဟန်းမိန်းမငယ်၏ လက်ခြေ ချက် ဝမ်း အဆုံးရှိကုန်သော အင်္ဂါတို့ကိုကြည့်၍ လ,ရက်တို့ကိုတွက်လတ်သော် လူဖြစ်စဉ်·ကာလက သန္ဓေရသည့် အဖြစ်ကို အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် သိ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။

ထိုအခါ ဥပါလိမထေရ်သည် ပရိသတ်လေးပါး အလယ်၌ ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်ကို သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သည်ကို ပြု၏၊ ရဟန်းမိန်းမငယ်သည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီးသည်ရှိသော် ရဟန်းသံဃာကိုလည်း ရှိခိုး၍ ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်တကွ ကျောင်းသို့လျှင် ပြန်သွား၏၊ ရဟန်းမိန်းမငယ်သည် ကိုယ်ဝန်၏ ရင့်ခြင်းကို စွဲ၍ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ပန်ဆင်အပ်သော ဆုရှိသော ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော သားကို ဖွား၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်းကြီးသည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ကျောင်းအနီးဖြင့် သွားလတ်သော် သူငယ်သံကို ကြား၍ အမတ်တို့ကို မေး၏၊ အမတ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ အရှင်မင်းကြီး ရဟန်းမိန်းမငယ်သည် သားဖွား၏၊ ထိုအသံသည် သူငယ်၏ အသံတည်းဟု လျှောက်ကုန်၏၊ အချင်းတို့ ရဟန်းမိန်းမတို့အား သူငယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်း မည်သည်ကား ပလိဗောဓ ဖြစ်၏၊ ထိုသူငယ်ကို ငါတို့လုပ်ကျွေးကုန်အံ့ဟု ဆို၍ မင်းသည် ထိုသူငယ်ကို ကချေသည်မိန်းမတို့အား ပေးစေ၍ မင်းသားတို့၏ အခြံအရံအစောင့်အရှောက်ဖြင့် ကြီးစေ၏၊ အမည်မှည့်သော နေ့၌လည်း ထိုသူငယ်အား "ကဿပ" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုသူငယ်ကို မင်းသားတို့၏ အခြံအရံ အစောင့်အရှောက်ဖြင့်လျှင် ကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကုမာရကဿပဟု သိကြကုန်၏၊ ကုမာရကဿပသည် ခုနစ်နှစ် ရှိလတ်သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်ဝယ် သာမဏေပြု၍ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်လတ်သော် ပဉ္စင်းအဖြစ်ကိုရ၍ ကာလရှည်လတ်သော် ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ဆန်းကြယ်စွာ တရားဟောတတ်သော ဓမ္မကထိက ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ကုမာရကဿပ မထေရ်ကို "ဧတဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမသာဝကာနံ စိတြကထိကာနံ ယဒိဒံ ကုမာရ ကဿပေါ"ဟု ဧတဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူ၏၊ ကုမာရ ကဿပ မထေရ်သည် နောက်ဝမ္မိကသုတ်ကို ဟောတော်မူသောအခါ၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏၊ ကုမာရ ကဿပမထေရ်၏ မယ်တော် ရဟန်း မိန်းမသည်လည်း ဝိပဿနာကိုပွား စေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏၊ ကုမာရ ကဿပ မထေရ်သည် ဘုရားသာ သနာတော်ဝယ် ကောင်းကင်လယ်၌ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ထင်ရှား၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဝိပဿီ အစရှိသော ရှေးဘုရားတို့ကဲ့သို့ ကောင်းသော လာခြင်း ရှိတော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်မှ နောက်၌ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့တော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့အား အဆုံးအမကိုပေး၍ ဂန္ဓကုဋိ တိုက်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ယူကုန်၍ မိမိ မိမိတို့၏ ညဥ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာ ဌာနတို့၌ နေ့အဘို့ကို ကုန်စေ၍ ညချမ်းအခါ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် မိမိ၏ ပညာမရှိသည်၏အဖြစ် ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာ မရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကုမာရကဿပ မထေရ်ကိုရင်း၊ မထေရ်၏ မယ်တော် မထေရီမကိုရင်း ဖျက်ဆီးအပ်၏၊သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်တမူကား ကိုယ်တော် ဓမ္မရာဇ် ဖြစ်တော်မူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း၊ ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း မထေရ်မိသား နှစ်ပါးတို့၏လည်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်တော်မူ၏ဟု ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းကုန်လျက် နေကြကုန်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားရှင်တို့၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ ခင်းအပ်သော နေရာတော်၌ နေတော် မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ ငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် သင်တို့

စည်းဝေးကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သော အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားဖြင့်သာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု အလုံးစုံသောစကားကို ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော မိသားတို့၏ အထောက် အပံ့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဖြစ်ဘူးသည်သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာဖြစ်စိမ့်သော ငှါ ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် သမင်မျိုး၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အမိဝမ်းမှ ဖွားသည်ရှိသော် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏၊ ဘုရားလောင်း၏ မျက်လုံးတို့သည်ကား ပတ္တမြားလုံးနှင့် တူကုန်၏၊ ဦးချိုတို့သည် ငွေပန်းဆိုင်းအဆင်းနှင့် တူကုန်၏၊ မျက်နှာသည် နီသော ကမ္ဗလာအစု၏ အဆင်းနှင့်တူ၏၊ လက်ခြေ အပိုင်းအခြားတို့သည် ချိပ်ရည်တို့ဖြင့် ဆိုးအပ်ကုန်သကဲ့သို့ ရှိကုန်၏၊ မြီးဆံသည် စာမရီ၏မြီးဆံကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ရွှေသမင်၏ ကိုယ်သည်ကား ကြီး၏၊ မြင်းငယ်အတိုင်းအရှည် ရှိ၏၊ ဘုရားအလောင်း ရွှေသမင်သည် သမင်ငါးရာ ခြံရံလျက်တော၌နေ၏၊ အမည်အားဖြင့် နိဂြောဓသမင်မည်၏၊ ထိုနိဂြောဓသမင်၏ အနီး၌ သမင်ငါးရာ အခြံအရံရှိသော သာခမိဂ အမည်ရှိသော တပါးသောသမင်သည်လည်း နေ၏၊ ထိုသာခမိဂမည်သော သမင်သည်လည်း ရွှေအဆင်းနှင့်တူ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် သမင်သတ်ခြင်းအမှု၌ လေ့လာ၏၊ အမဲနှင့်ကင်း၍ ထမင်းမစား၊ လူတို့အမှုကိုဖျက်၍ ခပ်သိမ်းသော ဇနပုဒ်သူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သမင်သတ်အံ့သောငှါသွား၏၊ လူတို့သည် ဤမင်းကြီးကား ငါတို့အမှုတို့ကို ဖျက်၏၊ ငါတို့သည် ဥယျာဉ်၌ သားတို့၏ အစာကိုထား၍ ရေကိုပြည့်စုံစေ၍ များစွာကုန်သောသားတို့ကို ဥယျာဉ်သို့သွင်း၍ တံခါး

ဖွဲ့၍ မင်းကြီးအား အပ်နှင်းရကုန်သော် ကောင်း၏ဟု ကြံကုန်၏၊ ကြံကုန်ပြီး၍ ထိုခပ်သိမ်းသောလူတို့ကို ဉယျာဉ်၌ သားတို့၏အစာ မြက်တို့ကို ပေါက်ရောက်စေ၍ ရေကိုပြည့်စေ၍ တံခါးကိုယှဉ်စေပြီးသော် ပိုက်တန်းဆောက်ပုတ် စသည်တို့ကိုယူ၍ လက်စွဲကုန်လျက် တောသို့ဝင်ကုန်၍ သားတို့ကို ရှာကုန်လတ်သော် အလယ်၌ တည်ကုန်သော သားတို့ကို ယူကုန်အံ့ဟု တယူဇနာမျှသော အရပ်ကို ခြုံ၍ ခြံရံကုန်သည်ရှိသော် နိဂြောဓသမင်, သာခသမင်တို့၏ နေရာ အရပ်ကို အလယ်ထား၍ခြံရံကုန်၏၊ထိုအခါ လူတို့သည် သမင်အပေါင်းကိုမြင်၍ သစ်ပင် ချုံ အစရှိသည်တို့ကိုရင်း မြေကိုရင်း ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကုန်လျက် သမင်အပေါင်းကိုနေရာအရပ်မှထုတ်၍ သန်လျက် လှံလေးအစရှိသောလက်နက် တို့ကိုကိုင်ကုန်၍ သည်းစွာသောအသံတို့ကို ဟစ်ကြွေးကုန်လျက် သမင်အပေါင်း ကို ဉယျာဉ်သို့ သွားစေကုန်ပြီးသော် တံခါးကိုပိတ်၍ မင်းအထံသို့ ကပ်လျက် ရှင်မင်းကြီး အရှင်တို့သည် မပြတ် သမင်တောသို့ သွားကုန်လျက် အကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုကို ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် တောမှ သမင်တို့ကို ဆောင်ကုန်၍ ရှင်မင်းကြီးတို့၏ ဉယျာဉ်တော်ကို ပြည့်စေအပ်ပြီ၊ ရှင်မင်းကြီးသည် ယနေ့မှစ၍ ထိုသမင်တို့၏ အသားကို စားတော်မူလော့ဟု မင်းကိုပန်၍ ဖဲလေကုန်၏။

မင်းကြီးသည် ထိုသူတို့စကားကိုကြားသဖြင့် ဉယျာဉ်သို့သွား၍ သမင်တို့ကို ကြည့်လတ်သော် နှစ်ခုကုန်သော ရွှေသမင်တို့ကို မြင်၍ ထိုရွှေသမင်တို့အား ဘေးမဲ့ကို ပေး၏၊ ထိုအခါမှ စ၍ကား ရံခါ မင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် သွား၍ တခုသောသမင်ကိုပစ်၍ ဆောင်၏ ရံခါ စားတော်ချက်သည် သွား၍ တခုသော သမင်ကိုပစ်၍ ဆောင်၏၊ သမင်တို့သည် လေးကိုမြင်ကုန်၍ သေဘေးမှကြောက် ကုန်ရကား ပြေးကုန်၏၊ နှစ်ခု သုံးခုကုန်သော သမင်တို့သည် ထိခိုက်ခြင်းကို ရကုန်၍ ပင်ပန်းကုန်၏၊ ထိုထိခိုက်သော သမင်တို့သည် နာသည်မှုလည်း ဖြစ် ကုန်၏၊ သေခြင်းသို့မှုလည်း ရောက်ကုန်၏၊ သမင် အပေါင်းတို့သည် ထို အကြောင်းကို ဘုရားအလောင်းအား ကြားကုန်၏၊ဘုရားလောင်းသည် သာခ သမင်ကို ခေါ်စေ၍ အဆွေ များစွာကုန်သော သမင်တို့သည် ပျက်စီးကုန်၏၊ စင်စစ်သဖြင့် သေရအံ့သည်ရှိသော် ချမ်းသာကို ရသည်မဖြစ်လတ္တံ့၊ ယနေ့မှစ၍ သမင်တို့ကို မြှားဖြင့် မပစ်စေကုန်လင့်၊ စဉ်းတီတုံး ထားရာအရပ်၌ သမင်တို့၏

အလှည့်ဖြစ်စေ၊ တရက်သည်ကား ငါ့ပရိသတ်၏ အလှည့်ဖြစ်စေ၊ တရက်သည်ကား သင့်ပရိသတ်၏ အလှည့်ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ အလှည့်ရောက်သော သမင်သည် သွား၍ စဉ်းတီတုံး၌ လည်ကိုထားသဖြင့် အိပ်စေ၊ ဤသို့ဖြစ်မှ သမင်တို့သည် မပင်ပန်းရကုန်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ သာခသမင်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏၊ထိုအခါမှစ၍ အလှည့်ရောက်သော သမင်သည်သာလျှင် သွား၍ စဉ်းတီတုံး၌ လည်ကိုထား၍ အိပ်၏၊ စားတော်ချက်သည် လာလတ်၍ စဉ်းတီတုံး၌အိပ်သောသမင်ကိုလျှင် ယူ၍သွား၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ သာခသမင်၏ပရိသတ်ဖြစ်သော သန္ဓေရှိသောတခုသော သမင်မ၏အလှည့်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုသမင်မသည် သာခသမင်သို့ကပ်၍ အရှင် အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ဝန်ရှိ၏၊ သားဖွား၍ မိသား နှစ်ယောက်တို့သည် အလှည့်သို့ ရောက်ပါကုန်လတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်အလှည့်ကို လွှန်ပါစေဦးလော့ဟု ဆို၏၊ သာခသမင်သည် သင့်အလှည့်ကို တပါးကုန်သော သမင်တို့အား ရောက်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ သင်သာလျှင် သင့်အလှည့်ကို သိရလတ္တံ့ သွားလေလောဟု ဆို၏၊ ထိုသမင်မသည် သာခမည်သော သမင်မင်း၏ အထံမှ အထောက်အပံ့ကို မရလတ်သော် ဘုရားလောင်း အထံသို့ကပ်၍ အကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသမင်မ၏ စကားကိုကြား၍ သမင်မငယ် သင်ဆိုတိုင်းဖြစ်စေ သင်သည် သွားလေငါသည် သင့်အလှည့်ကို လွှန်စေအံ့ဟုဆို၍ မိမိသည် စဉ်းတီတုံး၌ ဦးခေါင်းထား၍ အိပ်၏၊ စားတော်ချက်သည် ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ ဘေးမဲ့ကိုရပြီးသော သမင်မင်းသည် စဉ်းတီတုံး၌ အိပ်၏၊ အကြောင်းအသို့တုံနည်းဟု လျင်စွာသွား၍ မင်းကြီးအား လျှောက်၏၊ မင်းသည် ထိုခဏ၌လျှင် ရထားစီး၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် လာလတ်၍ ဘုရားလောင်းကို မြင်လတ်သော် ကောင်းမြတ်သော သမင်မင်း အကျွန်ုပ်သည် အသင့်အား ဘေးမဲ့ကို ပေးသည် မဟုတ်တုံလော၊ အဘယ့်ကြောင့် သမင်မင်းသည် ဤစဉ်းတီတုံး၌ အိပ်ဘိသနည်းဟု ဆို၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ကိုယ်ဝန်ရှိသော သမင်မသည် လာ၍ အကျွန်ုပ်၏ အလှည့်ကို တပါးသော သမင်အား ရောက်ပါစေဟု ဆို၏၊ အကျွန်ုပ်သည် တယောက်သောသူ၏ သေခြင်းဆင်းရဲကို တယောက်သောသူ၏ အထက်၌

၅၅၀-၀၊ နိဂြောဓမိဂဇာတ်

သန္ဓေရှိသော သမင်မ၏ အလှည့်အစား ဘုရားလောင်းသမင် အလှည့်ဝင်နေပုံ

တင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်ဝန်ရှိသော သမင်မအား ပေး၍ ကိုယ်ဝန်ရှိသော သမင်မငယ်၏ အနီးသို့ ရောက်သော သေခြင်းကို ယူ၍ ဤစဉ်းတီတုံး၌အိပ်၏၊ မြတ်သော မင်းကြီး အရှင်တို့သည် တစုံတခုကို မရွံရှာလင့်ကုန်ဟု ဆို၏၊ မင်းကြီးသည် အရှင် ရွှေသမင်မင်း အကျွန်ုပ်သည် သင် သမင်မင်းကဲ့သို့ သဘောရှိသော ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို လူတို့တွင်လည်း မမြင်စဘူး၊ ထို့ကြောင့် သင် သမင်မင်းအား အကျွန်ုပ်ကြည်ညို၏၊ သင် သမင်မင်းအားရင်း ကိုယ်ဝန်ရှိသောသမင်မအားရင်း ဘေးမဲ့ကို ပေး၏ဟု ဆို၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး နှစ်ခုသော သမင်တို့သည် ဘေးမဲ့ကို ရအပ်ပြီးသည်ရှိသော် ကြွင်းသောသမင်တို့သည် အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ အရှင် ရွှေသမင်မင်း ကြွင်းသော သမင်တို့အားလည်း ဘေးမဲ့ကို အကျွန်ုပ်ပေးပါ၏ဟု မင်းကြီးဆို၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ဤသို့ ပေးသော်လည်း ဥယျာဉ်၌ သမင်တို့သည်သာလျှင် ဘေးမဲ့ကို ရကုန်လတ္တံ့၊ ကြွင်းသော သမင်တို့သည် အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု ဘုရားလောင်းဆို၏၊ အရှင် သမင်မင်း ထိုသမင်တို့အားလည်း ဘေးမဲ့ကို အကျွန်ုပ်ပေး၏ဟု ဆို၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ရှေးဦးစွာ သမင်တို့သည် ဘေးမဲ့ကို ရကုန်၏၊ ကြွင်းကုန်သော အခြေလေးချောင်း ရှိကုန်သော သားတို့သည် အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ အရှင် သမင်မင်း ထိုကြွင်းသော အခြေလေးချောင်း ရှိကုန်သော သားတို့အားလည်း ဘေးမဲ့ကို အကျွန်ုပ်ပေး၏ဟု မင်းကြီးဆို၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ရှေးဦးစွာအခြေလေးချောင်းရှိကုန်သော သားတို့သည် ဘေးမဲ့ကိုရကုန်၏၊ငှက်အပေါင်းတို့သည်အသို့ပြုရအံ့နည်းဟုဘုရားလောင်းဆို၏၊ အရှင် ရွှေသမင်မင်း ထိုငှက်တို့အားလည်း ဘေးမဲ့ကိုအကျွန်ုပ်ပေး၏ဟု မင်းကြီး ဆို၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ရှေးဦးစွာ ငှက်တို့အား ဘေးမဲ့ကို ရကုန်၏၊ ရေ၌နေကုန်သော ငါး,လိပ်တို့သည် အသို့ပြုကုန်အံ့နည်းဟု ဘုရားလောင်းဆို၏၊ အရှင် ရွှေသမင်မင်း ထိုငါး,လိပ်တို့အားလည်း ဘေးမဲ့ကို အကျွန်ုပ်ပေး၏ဟု မင်းကြီး ဆို၏၊ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် မင်းကိုခပ်သိမ်းကုန်သောသတ္တဝါတို့အားဘေးမဲ့ ပေးခြင်းကိုတောင်းပြီးလျှင် ထ၍ ငါးပါးကုန်သောသီလတို့၌ မင်းကိုတည်စေ၍ မြတ်သောမင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးသည် တရားကိုကျင့်လော၊ အမိအဘသားသမီး

ရဟန်း ပုဏ္ဏား နိဂုံး ဇနပုဒ်နေဖြစ်ကုန်သော အိမ်ရှင်တို့၌ တရားကို ကျင့်သည် ရှိသော် ခန္ဓာပျက်ခြင်း တည်းဟူသော စုတိ၏ နောက်၌ ကောင်းမှုကိုပြုသော သူတို့၏ လားရာဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ လားရကုန်လတ္တံ့ဟု မင်းအား ဘုရားကဲ့ သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟော၍ နှစ်ရက်သုံးရက်တို့ပတ်လုံး ဥယျာဉ်၌ နေ၍ မင်းကြီးအား ဩဝါဒကိုပေးပြီးလျှင် သမင်အပေါင်း ခြံရံလျက်တောသို့ ဝင်၍ ထိုကိုယ်ဝန်ရှိသော သမင်မသည်လည်း ပန်းအချက်နှင့်တူသော သားကို ဖွား၏၊ ထိုသမင်ငယ်သည်ကား မြူးရွှင်လျက် သာခသမင်အထံသို့ သွား၏၊ ထိုအခါ သားသမင်ငယ်ကို အမိသည် သာခသမင် အထံသို့ သွားလတ်သည်ကို မြင်၍ ချစ်သား ယနေ့မှစ၍ သင်သည် သာခသမင် အထံသို့ မသွားနှင့်၊ နိဂြောဓသမင်၏ အထံသို့ သွားလေလောဟု ဆုံးမလို၍—

၁၂၊ နိဂြောဓမေဝ သေဝေယျ၊ န သာခမုပသံဝသေ။
နိဂြောဓသ္မိံ မတံ သေယျော၊ ယဉ္စေ သာခသ္မိ ဇီဝိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ နိဂြောဓမေဝ၊ နိဂြောဓ သမင်မင်းကိုသာလျှင်။ ဟိတကာမော၊အစီးအပွားကို လိုသောသူသည်။ သေဝေယျ၊ မှီဝဲရာ၏။ သာခံ၊သာခ သမင်ကို။ နဥပသံဝသေ၊မမှီဝဲရာ။နိဂြောဓသ္မိံ၊နိဂြောဓသမင်၏ခြေရင်း၌။မတံ၊ သေရခြင်းသည်လည်း။ သေယျော၊ ကောင်းမြတ်၏။ သာခသ္မိံ၊ သာခသမင်၏ အထံ၌။ ယံဇီဝိတံ၊ အကြင်အသက်ရှင်ရခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ရှိ၏။ တံ၊ ထိုအသက် ရှင်ရခြင်းသည်။ နေဝ သေယျော၊ မကောင်းမြတ်သာလျှင်ကတည်း။

ထိုအခါမှစ၍ကား ဘေးမဲ့ကိုရကုန်သော သမင်တို့သည် လူတို့၏ ကောက် တို့ကိုစားကုန်၏၊လူတို့သည် ဤသမင်တို့ကား ဘေးမဲ့ကိုရကုန်၏ဟူ၍ သမင်တို့ကို ပစ်ခြင်းငှါလည်း ချောက်လှန့်ခြင်းငှါလည်း မဝံ့ကုန်၊ ထိုလူတို့သည် မင်းယင်ပြင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်၏၊ မင်းသည်ကား ကြည်ညိုသဖြင့် နိဂြောဓသမင်မင်းအား ဘေးမဲ့အဖြစ်ကို ပေးအပ်၏၊ ငါသည် မင်းအဖြစ်ကိုသော်စွန့်အံ့၊ ထိုပဋိညာဉ်ကိုမဖျက်၊ ငါ့နိုင်ငံ၌ တစုံတယောက်သော သူသည် သမင်တို့ကို မပစ်မခတ်ရဟူ၍ ဆို၏၊ နိဂြောဓသမင်မင်းသည် ထိုသတင်း စကားကို ကြားလတ်သော် သမင်အပေါင်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ သင်တို့သည်

ယနေ့မှစ၍ သူတပါးတို့၏ ကောက်ကို မစားကြကုန်လင့်ဟု သမင်တို့ကိုဆုံးမ၍ လူတို့အား ယနေ့မှစ၍ ကောက်လုပ်ကုန်သော သူတို့သည် ကောက်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ စည်းစောင်းရမ်းကို မလုပ်စေသတည်း၊လယ်ကိုကာရံ၍ သစ်ရွက်အမှတ်ကို ဖွဲ့စေကုန်သတည်းဟု အကြောင်းကိုကြား၏၊ ထိုအခါမှစ၍ လယ်တို့၌ သစ်ရွက်ဖွဲ့သော အမှတ်သည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအခါမှ စ၍ သစ်ရွက်အမှတ်ကို လွန်စေသော သမင်မည်သည်မရှိ၊ ဤသစ်ရွက် အမှတ်ကို မလွန်ခြင်းသည်တမူကား ထိုသမင်တို့အား ဘုရားလောင်းမှရသော ဩဝါဒဖြစ်သတတ်၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ သမင်အပေါင်းကို ဆုံးမပြီး၍ အသက်အပိုင်းအခြားကာလပတ်လုံးတည်၍ သမင်တို့နှင့်တကွ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်သဖြင့် ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ငါကား ယခုသာလျှင် ကုမာရကဿပ၏ အမိဖြစ်သော ရဟန်းမိန်းမ၏ရင်း ကုမာရ ကဿပ၏ရင်း ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးကို ဟောတော်မူ၍ ဝတ္ထုနှစ်ပါးတို့ကိုပြလျက် အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ သာခသမင်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်၏ ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ သာခသမင်၏ အခြံအရံ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါမထေရ်မသည် ထိုအခါ သားငယ်အမိသမင်မ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ယခုအခါ ကုမာရကဿပသည် ထိုအခါ သမင်မသား ဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ နိဗ္ဗောဓသမင် ဖြစ်ဘူးလေပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကရုဏာထား၊ လောင်းဘုရားကြောင့်၊ အများသတ္တ၊ ချမ်းသာရ၏]

နှစ်ခုမြောက်သော နိဗ္ဗောဓမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃—ကဏ္ဍိဇာတ်

ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်မောရ၍ အသက်ပျက်စီးသော သမင်၏အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဓိရတ္ထု ကဏ္ဍိနံ သလ္လံ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကဏ္ဍိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "မယားဟောင်းသည် ဖြားယောင်း အပ်သော ရဟန်းကို" အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုမယားဟောင်း၏ ဖြားယောင်းခြင်းသည်ကား "အဋ္ဌကနိပါတ် ဣန္ဒြိယဇာတ်"၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ရဟန်း သင်သည် ရှေး၌လည်း ထိုမိန်းမကိုမှီ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေ၍ မီးကျီးစု၌ ကျက်ဘူးလေပြီဟု ထိုရဟန်းကို မိန့်တော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြစိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝတပါး ဖုံးလွှမ်းသောအကြောင်းကို ထင်စွာ ပြတော်မူ၏။

> ဤဇာတ်မှ နောက်၌ကား ရဟန်းတို့၏ တောင်းပန်ခြင်းကိုငင်း ဘဝတပါး ဖုံးလွှမ်းသည်၏အဖြစ်ကိုငင်း မဆိုမူ၍ 'အတီတံအာဟရိ'မျှကိုသာလျှင်ဆိုပေကုန်အံ့၊ ဤမျှကိုသာလျှင် ဆိုငြားသော်လည်း ရဟန်းတို့၏ တောင်းပန်ခြင်းကိုငင်း တိမ်တိုက်တွင်းမှ လမင်းကို ထုတ်ဆောင်သော ဥပမာကိုငင်း ဘဝတပါး ဖုံးလွှမ်းသောအကြောင်း၏ အဖြစ်ကိုငင်း ဤအလုံးစုံကို ရှေး ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် ယှဉ်၍ သိအပ်၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓမင်းသည် မင်းပြု၏၊ မဂဓပြည်သူတို့၏ ကောက်မှည့်သောအခါ သမင်တို့အား ကြီးစွာသောဘေးသည် ဖြစ်၏၊ ထိုသမင်တို့သည် တောင်ခြေရင်း၌ နေကုန်၏၊ ထိုသမင်တို့တွင် တောင်ခြေရင်း၌နေသော တခုသောသမင်သည် ရပ်စွန်ရွာနား၌ နေသော သမင်မငယ်တခုနှင့် မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကိုပြု၍ ထိုသမင်တို့၏ တောင်ခြေရင်းမှ သက်လတ်၍ တဖန် ရွာ၏အနီးသို့ သက်သောကာလ၌ သမင်မငယ်၌ တပ်စွန်း

ခြင်းစိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် တောတောင်သို့ မပြန်မူ၍ ထိုရွာနီးနေ သမင်တို့နှင့်အတူတကွသာလျှင် ရွာ၏အနီးသို့လိုက်၏၊ ထိုအခါ သမင်မယ်သည် အရှင်သင်ကား တောတောင်နေ သမင်ဖြစ်၏၊ ရွာအနီးအရပ်မည်သည်လည်း ရှိရာဘွယ်ရှိ၏၊ ဘေးဘျမ်းရှိ၏၊ ငါတို့နှင့်အတူ ရွာနီးအရပ်သို့ မလိုက်လင့်ဟု ဆို၏၊ ထိုသမင်သည် အဆွေခင်ပွန်း သမင်မ၌ ကြိုက်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မပြန်မူ၍ အတူတကွသာလျှင် လိုက်၏၊ မဂဓတိုင်းသားတို့သည် ယခုအခါ သမင်တို့၏ တောင်မှဆင်းလာသောအခါတည်းဟု သိကုန်၍ ခရီးအနီးအပါး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အုံတို့၌နေကုန်၍ ထိုသမင်နှစ်ခုတို့၏ လာသောလမ်း၌ တယောက်သော မုဆိုးသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောအုံ၌ နေ၏၊ သမင်မယ်သည် လူနံ့နံ၍ တယောက်သောမုဆိုး စောင့်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုသမင်မိုက်ကို ရှေ့က သွားစေ၍ မိမိကား နောက်ကလိုက်၏၊ မုဆိုးသည် မြှားတချက်ပစ်သဖြင့်လျှင် သမင်ကို ထိုအရပ်၌ လည်းစေ၏၊ သမင်မယ်သည် သမင်မိုက်အား မြှားမှန်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ခုန်လွှားလျက် လေကဲ့သို့မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးလေ၏၊ မုဆိုးသည် အုံမှထွက်၍ သမင်ကို ဖျက်ယူပြီးလျှင် မီးထည့်၍ မီးကျီးတို့၌ ကောင်းသောအသားကို ကင်လျက် စားပြီးသော် ရေသောက်၍ ကြွင်းသော အသားတို့ကို ယိုစီးကုန်သော သွေးပေါက်တို့ဖြင့် ထမ်းယူ၍ သားမယားတို့ကို ကျွေးမွေးလိုရကား အိမ်သို့ သွား၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုတောအုပ်၌ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်ဖြစ်၍ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်သည် ထိုအကြောင်းကို မြင်၍ ဤသမင်မိုက်၏ သေခြင်းသည် အမိကို အမှီပြု၍ မဖြစ်၊ အဘကို အမှီပြု၍လည်း မဖြစ်၊ စင်စစ်အမှန်ကား ကာမကို အမှီပြု၍ သေခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ သတ္တဝါတို့သည် ကာမဂုဏ်ကြောင့် သုဂတိ၌ လက်ဖြတ်ခြင်း အစရှိသော ဆင်းရဲသို့ရင်း ဒုဂ္ဂတိ၌ ငါးပါးအပြားရှိသော နှောင်ဖွဲ့ခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ရင်း ရောက်ကုန်၏၊ သူတပါးတို့အား သေခြင်း ဆင်းရဲကို ဖြစ်စေခြင်းမည်သည်ကိုလည်း ဤလောက၌ ကဲ့ရဲ့အပ်သလျှင်ကတည်း၊ အကြင်ဇနပုဒ်ကို မိန်းမသည် စီရင်ဆုံးမ၏၊ မိန်းမအကြီးမူသော ထိုဇနပုဒ်ကိုလည်း ကဲ့ရဲ့အပ်သလျှင်ကတည်း၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည် မိန်းမ၏အလိုသို့လိုက်ကုန်၏၊

ထိုသူတို့ကိုလည်း ကဲ့ရဲ့အပ်သည် သာလျှင်ကတည်းဟု ဂါထာဖြင့် သုံးစွဲသော ဂရဟာ ဝတ္ထုတို့ကိုပြ၍ တောစောင့်နတ်တို့သည် ကောင်းချီး ပေးကုန်လျက် နှံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုတောအုပ်ကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်—

၃၊ ဓိရတ္ထု ကဏ္ဋကိနံ သလ္လံ၊ ပုရိသံ ဂါဠဝေဓိနံ။
ဓိရတ္ထု တံ ဇနပဒံ၊ ယတ္ထိတ္ထီ ပရိဏာယိကာ။
တေ စာပိ ဓိက္ကိတာ သတ္တာ၊ ယေ ဣတ္ထီနံ ဝသံ ဂတာ။

ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် တရားဟော၏။

ဘောဓေ္တာ၊ အချင်းတို့။ သလ္လံ၊ စူးဝင်တတ်သော။ ကဏ္ဋကိနံ၊ မြှားရှိထသော။ ဂါဠဝေဓိနံ၊ ပြင်းစွာပစ်တတ်သော။ ပုရိသံ၊ ယောကျ်ားကို။ ဓိရတ္ထု၊ နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ဇနပုဒ်၌။ ဣတ္ထီ၊ မိန်းမသည်။ ပရိဏာယိကာ၊ အမှုကိစ္စကို စီရင်၏၊ ဝ. ဇနပဒံ၊ ထိုဇနပုဒ်ကိုလည်း။ ဓိရတ္ထု၊ နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ ယေ သတ္တာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ ဣတ္ထီနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ ဂတာ၊ လိုက်ကုန်၏။ တေ စာပိ သတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကိုလည်း။ ဓိက္ကိတာ၊ နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွဲ့ ကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တဂါထာဖြင့် သုံးပါးကုန်သောဂရဟာဝတ္ထုတို့ကို ပြ၍ တောကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် ဘုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားကို ပြလေပြီ၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ သစ္စာတို့ကို ပြသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ပါးသောဝတ္ထုတို့ကိုဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်တော်မူ၍ ယခုအခါငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်ထိုအခါ တောင်၌နေသော သမင်ဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါ ငြီးငွေ့သော ရဟန်း၏မယားဟောင်းသည် ထိုအခါ သမင်မယ်ဖြစ်လေပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကာမဂုဏ်၌ အပြစ်ကိုပြ၍ တရားဟောတတ်သော ရုက္ခစိုဝ်းနတ် ဖြစ်လေပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကာမကိုလိုက်၊ တပ်နှစ်ငြိုက်၊ အငိုက်မိကာ သေတတ်ရှာ]

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကဏ္ဍိဇာတ် ပြီး၏။

၁၄—ဝါတမိဂဇာတ်

ရသတဏှာကို အစွဲပြု၍ မရောက်တန်သော အရပ်သို့ ရောက်ရသည့် အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "န ကိရတ္ထိ ရသေဟိ ပါပိယော"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝါတမိဂ ဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်"စူဠပိဏ္ဍပါတိက တိဿမထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ များစွာသော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေး၏ သားဖြစ်သော တိဿသူငယ်သည် တနေ့သ၌ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဘုရားတရားတော်ကို နာရလတ်တော် ရဟန်းပြုလိုရကား ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၍ မိဘတို့သည် ခွင့်မပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဘုရားပယ်တော်မူအပ်သည်ရှိသော် ရဋ္ဌပါလ မထေရ်ကဲ့သို့ ခုနစ်ရက်အာဟာရကို ဖြတ်သဖြင့် မိဘတို့ကို ခွင့်ပြုစေ၍ ဘုရားအထံ၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် တိဿသူဌေးသားကိုရဟန်းပြု၍ လခွဲပတ်လုံး ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ အမျိုးသားသည် ဓုတင် တဆယ့်သုံးပါးကို ဆောက်တည်၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံသွားလျက် ကာလကို လွန်စေ၏၊ ထိုတိဿမထေရ်အား စူဠပိဏ္ဍပါတိက တိဿမထေရ်ဟု ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ဘုရားသာသနာတော်၌ ကျော်စော ထင်ရှား၏၊ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နက္ခတ်သဘင် ကစားခြင်းသည် ဖြစ်လတ်သော် တိဿမထေရ်၏ မိဘတို့သည် အကြင် ဝတ်စားတန်ဆာကို တိဿမထေရ်သည် လူဖြစ်စဉ် ကာလ၌ ဝတ်စား ဆင်ယင်အပ်၏၊ ထိုဝတ်စား တန်ဆာကို ရတနာပန်းတောင်း၌ ထည့်၍ ရင်၌ထား၍ တပါးကုန်သော နက္ခတ်သဘင်တို့၌ ငါတို့သားသည် ဝတ်စားတန်ဆာဖြင့်ဆင်ယင်လျက် ပွဲသဘင်ကစား၏၊ ထိုတယောက်ထည်းသော ငါတို့သားကို ရဟန်းဂေါတမယူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့သွား၏၊ထိုငါတို့

သားသည် ယခုအခါ အဘယ်၌ နေထိုင်လိမ့်နည်း၊ အဘယ်၌ ရလိမ့်နည်းဟု ဆို၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်၏။

ထိုအခါ တယောက်သော ပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုအိမ်သို့ သွား၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသော သူဌေးမကို မြင်လတ်သော် ရှင်မ အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်းဟု မေး၏၊ သူဌေးမသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၏၊ ရှင်မ အရှင့်သားသည် အဘယ်ကို ကြိုက်တတ်သနည်းဟု မေး၏၊ ဤမည်သော ဤမည်သော အစာအာဟာရကို ကြိုက်တတ်၏ဟု သူဌေးမဆို၏၊ ရှင်မ ဤအိမ်၌ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို ကျွန်ုပ်အား အရှင်တို့သည် ပေးကုန်ငြားအံ့၊ အရှင့်သားကို အကျွန်ုပ် ဆောင်ချေအံ့ဟု ပြည့်တန်ဆာမက ဆို၏၊ ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ရိက္ခာပေး၍ သူဌေးမသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ပြည့်တန်ဆာမကို ရှင်မ သွားပါချေ ရှင်မ အစွမ်းဖြင့် ငါ့သားကို ဆောင်ပါချေဟု စေလိုက်၏၊ ပြည့်တန်ဆာမသည် လည်း ပေါင်းချုပ်စီးလျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ မထေရ်၏ ဆွမ်းခံလမ်း၌ နေရာအိမ်ကိုယူ၍ သူဌေးအိမ်မှလာကုန်သောသူတို့ကို မထေရ်အား မမြင်စေဘဲ မိမိအခြံအရံဖြင့်သာ ခြံရံ၍လျက် ဆွမ်းခံဝင်သော မထေရ်အား လက်ဦးစွာ တဟင်းချိုသော ယာဂုကိုရင်း အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော ဆွမ်းကိုရင်း ရသတဏှာဖြင့်နှောင်ဖွဲ့၍ အစဉ်သဖြင့်အိမ်၌နေစေလျက် ဆွမ်းကိုလှူလတ်သော် မိမိအလိုသို့ လိုက်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ နာဟန်ပြုလျက် အိမ်တွင်း၌ အိပ်၏။

မထေရ်သည်လည်း ဆွမ်းခံသောအခါ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံလျက် ထိုအိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်၏၊ ပြည့်တန်ဆာမ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သူသည် မထေရ်၏သပိတ်ကိုယူ၍ မထေရ်ကို အိမ်၌နေစေ၏၊ မထေရ်သည် သီဘင်းသည်မ ကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်ဘုရား သီတင်းသည်မသည် မကျန်းမမာ နာသည်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ကို ဖူးမြင်လိုပါသတည်းဟု လျှောက်၏၊ မထေရ်သည် ရသတဏှာဖြင့် ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ မိမိဆောက်တည်သောဝတ်ကို ဖျက်၍ ပြည့်တန်ဆာမ အိပ်ရာ အရပ်သို့ ဝင်လေ၏၊ ပြည့်တန်ဆာမသည် မိမိလာသော အကြောင်းကိုပြောဆို၍ မထေရ်အား ဖြားယောင်း၍ ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့လျက် လူထွက်စေ၍ မိမိအလိုသို့ လိုက်စေလျက် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သာလျှင် သွား၏၊ ထိုအကြောင်းသည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်၏၊

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် စူဠပိဏ္ဍပါတိက တိဿ မထေရ်ကို တယောက်သော ပြည့်တန်ဆာမသည် ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့လျက် ယူ၍ သွားသတတ်ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော တရားဟောပလ္လင်၌ နေတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ယခုဘဝ၌သာလျှင် ထိုရဟန်းသည် ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုပြည့်တန်ဆာမ၏ အလိုသို့လိုက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ထိုပြည့်တန်ဆာမ၏ အလိုသို့ လိုက်ဘူးသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် သဉ္ဇယမည်သော ဉယျာဉ်စောင့်သည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ တခုသော ဝါတမိဂ [၁] သည် ထိုဉယျာဉ်သို့ လာလတ်၍ သဉ္ဇယကို မြင်လတ်သော် ပြေး၏၊ သဉ္ဇယသည်လည်း ဝါတမိဂလာသည်ကို ခြိမ်းခြောက်၍ မနှင်၊ ဝါတမိဂသည် အကြိမ်ကြိမ်လာ၍ ဉယျာဉ်၌လျှင် ကျက်စား၏၊ ဉယျာဉ်စောင့်သည် ဉယျာဉ်မှ အထူးထူးအပြားပြား များကုန်သော ပန်းသစ်သီးတို့ကို ယူ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မင်းအားဆက်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဉယျာဉ်စောင့်ကို အချင်းဉယျာဉ်စောင့် ဉယျာဉ်၌ တစုံတခုသော အံ့ဘွယ်သရဲကို မြင်ရသလောဟု မင်းသည် မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး တပါးကိုကား မမြင်ရ၊ ဝါတမိဂတခုသည် တမူကားလာလတ်၍ ကျက်စားသည်ကို မြင်ရ၏ဟု ဉယျာဉ်စောင့်သည်လျှောက်၏၊ ထိုဝါတမိဂကို သင်ဖမ်းနိုင်အံ့လောဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး အတန်ငယ်သော ပျားကိုရမူကား နန်းတော်တွင်းသို့ သွင်းနိုင်ပါ၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် ဉယျာဉ်စောင့်အား ပျားကို ပေးစေ၏။

ဉယျာဉ်စောင့်သည် ပျားကိုယူ၍ ဉယျာဉ်သို့ရောက်လျှင် ဝါတမိဂ၏ ကျက်စားရာအရပ်၌ မြက်တို့ကို ပျားဖြင့်လူး၍ ပုန်းအောင်းလျက် နေ၏၊ သမင်သည် လာလတ်၍ ပျားလူးမြက်တို့ကို စားရသော် ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်ရကား

၁၊ သမင်ပျို (ဂမနေန ဝါတသမော မိဂေါ ဝါတမိဂေါ၊ အဘိဓာန်ဋီကာ)

အရပ်တပါးသို့ မသွားမူ၍ ဥယျာဉ်သို့သာလျှင် လာ၏၊ ဥယျာဉ်စောင့်သည် သမင်၏ ပျားလူးမြက်တို့၌ တပ်မက်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ အစဉ်သဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ပြ၏၊ သမင်သည် ဥယျာဉ်စောင့်ကိုမြင်လျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပြေးလျက် အဘန်တလဲလဲ မြင်ရလတ်သော် အကျွမ်းဝင်ခြင်းသို့ ရောက်၍ အစဉ်သဖြင့် ဥယျာဉ်စောင့်၏လက်၌ တင်ထားအပ်ကုန်သော မြက်တို့ကိုစား၏၊ ဥယျာဉ်စောင့်သည် ထိုသမင်၏ အကျွမ်းဝင်ခြင်းသို့ ရောက်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ မင်းအိမ်တိုင်အောင်ခရီးကို ဖျာတို့ဖြင့်ကာစေ၍ ထိုထိုအရပ်၌ သစ်ခက်ကို ချိုး၍ချစေလျက် ပျားဗူးကို ပခုံး၌လွယ်၍ မြက်စည်းတို့ကို လက်ကတီး၌ထား၍ ပျားလူးမြက်တို့ကို သမင်၏ရှေ့မှကြဲလျက် မင်းအိမ်တွင်းသို့လျှင် ရောက်၏၊ သမင်သည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်ပြီးသော် တံခါးကိုပိတ်ကုန်၏၊သမင်သည် လူတို့ကိုမြင်၍တုန်လှုပ်လျက် သေဘေးမှကြောက်၍ နန်းတွင်း မင်းယင်ပြင်၌ ထိုမှ ဤမှ ပြေး၏၊ မင်းသည် ပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်၍ တုန်လှုပ်သော ထိုသမင်ကိုမြင်လတ်သော် ဝါတမိဂသမင်သည်ကား လူတို့ကိုမြင်ရာအရပ်သို့ ခုနစ်ရက်မလာ ထိတ်လန့်ရာအရပ်သို့ တသက်ပတ်လုံး မလာသည်ဖြစ်၏၊ဤသို့သဘောရှိသော တောကိုမှီသော ဝါတမိဂသမင်သည် ရသတဏှာသည် နှောင်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ သို့စဉ်သဘောရှိသော ဤအရပ်သို့ ရောက်လာ၏၊ အချင်းတို့ လောက၌ ရသတဏှာအောက် အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသော သဘောမည်သည် မရှိတကားဟု နှလုံးသွင်း၍—

၁၄၊ န ကိရတ္ထိ ရသေဟိ ပါပိယော၊ အာဝါသေဟိ ဝ သန္ထဝေဟိ ဝါ။
ဝါတမိဂံ ဂဟနနိဿိတံ၊ ဝသမာနေသိ ရသေဟိ သဉ္စယော။

ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် တရားဟောခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

ဘော၊ အချင်းတို့။ လောကေ၊ လောက၌။ ရသေဟိ၊ ဇိဝှါဝိညာဏ်ဖြင့် သိအပ်ကုန်သော အချိုအချဉ်အစရှိကုန်သော ရသတို့၌ တပ်စွန်းတတ်ကုန်သော လောဘတို့အောက်။ ပါပိယော၊ အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသော သဘောသည်။ နအတ္ထိကိရ၊ မရှိသတတ်။ ရသတဏှာ၊ရသတဏှာသည်။အာဝါသေဟိဝါ၊နေရာတို့၌ တပ်စွန်းတတ်ကုန်သော လောဘတို့အောက်ငင်း။ သန္ထဝေဟိဝါ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ တပ်စွန်းတတ်ကုန်သော လောဘတို့အောက်ငင်း။ ပါပတရာ ကိရ၊

အဆအရ အဆအထောင် အဆအသိန်းဖြင့် လွန်၍ ယုတ်မာသတတ်။ ဘော၊ အချင်းတို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ရသာနံ၊ အချိုအချဉ် အစရှိကုန်သော ရသတို့၌ တပ်စွန်းတတ်ကုန်သော လောဘတို့၏။ ပါပိယဘာဝံ၊ အလွန်တရာ ယုတ်မာသည်၏ အဖြစ်ကို။ ပဿထ၊ ရှုကြကုန်လော။ ဂဟာနနိဿိတံ၊ တောချုံကို မှီတတ်သော။ ဝါတမိဂံ၊ ဝါတမိဂသမင်ကို။ သဉ္ဇယော၊ သဉ္ဇယအမည်ရှိသော ဉယျာဉ်စောင့်သည်။ ရသေဟိ၊ ရသတို့ဖြင့်။ ဝသံ၊ မိမိအလိုသို့။ အာနေသိ၊ ဆောင်ပြီ။

ဤသို့ မင်းသည် ရသတဏှာ၏အပြစ်ကို ဟော၏၊ ဟောပြီး၍ကား ထိုသမင်ကို တောသို့လျှင် ပို့စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ထိုပြည့်တန်ဆာမကား ယခုဘဝ၌သာလျှင် တိဿကို ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့၍ မိမိအလိုသို့ လိုက်စေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးဘဝ၌လည်း လိုက်စေဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ပြည့်တန်ဆာမသည် ထိုအခါ သဉ္ဇယမည်သော ဉယျာဉ်စောင့် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ စူဠပိဏ္ဍပါတိကမထေရ်သည် ထိုအခါ ဝါတမိဂသမင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ရသာအကြိုက်၊ အလိုလိုက်၊ အမိုက်တွေ့မည်သာ]

ထေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝါတမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၅—ခရာဒိယဇာတ်

ပညာရှိတို့၏ အဆုံးအမကိုမခံ ငြင်းဆန်သောကြောင့် အသက်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးကြောင်း

ပဋိပ္ပုန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "အဋ္ဌက္ခုရံ ခရာဒိယေ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤခရာဒိယ

ဇာတ်ကို "ဆိုနိုင်ခက်သော မထင်ရှားသောရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော တော်မူ၏၊ ထိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းသည် ဆုံးမခြင်းကို မယူသတတ်၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည်ကား ဆုံးမခက်သော ဟူသည် ဆုံးမခြင်းကို မခံမယူတတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပါပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်ကား ရှေး၌လည်း ဆုံးမခက်သည်၏ အဖြစ် ကြောင့် ပညာရှိတို့ ဆုံးမခြင်းကို မနာယူ၍ ကျော့ကွင်း၌ မိနေရကား အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် သမင်ဖြစ်၍ သမင်အပေါင်း ခြံရံ လျက် တော၌နေ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ နှမတော် သမင်မသည် သား ကိုပြ၍ မောင်ကြီး ဤသမင်ကား မောင်ကြီးတူတည်း၊ ဤတူသမင်ကိုလည်း မိဂ မာယာကို မောင်ကြီး သင်ပါလောဟုအပ်၏၊ဘုရားလောင်းသည် ထိုတူကို ဤ မည်သောအချိန်၌လာ၍ မောင်သည် သင်လှည့်လောဟု ဆို၏၊ ထိုသမင်သည် မှာသောအချိန်၌မလာ၊ ထိုနေ့၌ကဲ့သို့ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ကြိမ်တို့ကို လွန်စေ၏၊ ထို သမင်သည် မိဂမာယာကို မသင်ဘဲလျက် ကျက်စားလတ်သော် ကျော့ကွင်း၌ မိ၏၊ ထိုသမင်၏အမိသည် မောင့်အထံသို့ကပ်၍ ငါ့မောင်ကြီး တူကို မောင်ကြီး သည် မိဂမာယာကို သင်ပါစေ၏လောဟု မေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဆုံးမသည်ကို နားမထောင်သော သမင်အား သင် မစုံရိမ်လင့်၊သင့်သားသည် မိဂမာယာကို မသင်ဟုဆို၍ ယခုလည်း ထိုသမင်ကို မဆုံးမလိုသည်သာဖြစ်၍—

၁၅၊ အဋ္ဌက္ခုရံ ခရာဒိယေ၊ မိဂံ ဝင်္ကာတိဝင်္ကိနံ။
သတ္တဟိ ကာလာတိက္ကန္တံ၊ န နံ ဩဝဒိတုဿဟေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ခရာဒိယေ၊ ခရာဒိယအမည်ရှိသောနှမ။ အဟံ၊ ငါကား။ အဋ္ဌက္ခုရံ၊ခွါရှစ်ခု ရှိသော။ ဝင်္ကာတိဝင်္ကိနံ၊ အတန်ငယ် အရင်းကောက်ခြင်း အလွန် အဖျား ကောက်ခြင်းရှိသော ဦးချိုရောက်ထသော။ သတ္တဟိ၊ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ကြိမ်

တို့ဖြင့်။ ကာလာတိက္ကန္တံ၊ ဆုံးမရာကာလကို လွန်ထသော။ နံ၊ ထိုအဆုံးအမခက် သမင်ပျက်ကို။ သြဝဒိတုံ၊ ဆုံးမခြင်းငှါ။ န ဥဿဟော၊ မစွမ်းနိုင်။

ဤစကားဖြင့် သင့်သားသမင်ကိုဆုံးမခြင်းငှါ ငါ့အားစိတ်မျှလည်း မဖြစ်ဟူသော အနက်ကို ပြ၏။

ထိုအခါ၌ ကျော့ကွင်းမိသော ထိုဆုံးမခက်သော သမင်ကို မုဆိုးသတ်၍ အသားကိုယူ၍ သွားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်း-သင်ကား ယခုသာလျှင် ဆုံးမခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆုံးမခက်သည်သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ဆုံးမခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ သမင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ နှမ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အဆုံးအမကို ပေးတတ်သော သမင် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆိုဆုံးမခက်၊ အသတ်ထွက်၊ သမင်ပျက် ဥပမာ]

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ခရာဒိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

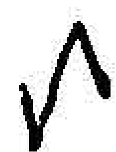

၁၆—တိပလ္လတ္ထဇာတ်

ဆိုဆုံးမလွယ်ခြင်း သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၏အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထု...နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "မိဂံ တိပလ္လတ္ထ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ တိပလ္လတ္ထဇာတ်ကို ကောသမ္ဗီပြည် ဆီးတော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အကျင့်သိက္ခာပုဒ်ကို အလိုရှိသော "ရာဟုလာမထေရ်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့၊ တရံရောအခါသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝစေတီ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည် ရှိသော် များစွာကုန်သော သီတင်းသည်ယောကျ်ား သီတင်းသည်မိန်းမ ရဟန်း ယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမတို့သည် တရား နာအံ့သောငှါ ကျောင်းတော်သို့

လာကုန်၏၊ နေ့အခါ တရားနာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ညကာလ ရောက်လတ်သည် ရှိသော်ကား သီတင်းသည်မိန်းမ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ပြန်သွားကုန်၏၊ထိုအခါမှ စ၍ ညဉ့်၌ တရားနာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊တရားနာသည်၏အဆုံး၌ မထေရ်ဖြစ်ကုန် သော ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့၏နေရာသို့ သွားကုန်၏၊ ပဉ္စင်းငယ် သာမဏေတို့ သည်ကား သီတင်းသည်တို့နှင့် တကွ အထူးဆည်းကပ်ရာ စရပ်၌ အိပ်ကုန်၏၊ ထိုပဉ္စင်းငယ် သာမဏေတို့သည် အိပ်ပျော်လတ်သော် အချို့သော သူတို့သည် ဃရုတ် ဃရက်မြည်သော ထွက်သက် ဝင်သက် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြိုးသံကဲ့သို့ မြည်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားတို့ကို ကြိတ်ကုန်လျက် အိပ်ကုန်၏၊ အချို့သောသူတို့ သည် အတန်ငယ်အိပ်၍ ထကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့၏ ဖောက်ပြန်သော အခြင်း အရာကို မြင်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အကြင် ရဟန်းသည်ကား လူသာမဏေနှင့် တမိုး တရံတည်းသော ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ အတူတကွ အိပ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ပါစိတ်အာပတ်သင့်၏ဟု သိက္ခာပုဒ်ကိုပညတ်တော် မူပြီး၍ ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏၊ ထိုကောသမ္ဗီပြည်၌ ရဟန်းတို့သည် အရှင်ရာဟုလာကို ငါ့သျှင် ရာဟုလာ မြတ်စွာဘုရားသည် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ် တော်မူအပ်ပြီ၊ယခု ငါ့သျှင်အိပ်ရာနေရာကို ငါ့သျှင်သိလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ရှေး၌ တမူကား ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၌ရိုသေသဖြင့်၎င်း ထိုရှင်ရာဟုလာ၏ သိက္ခာပုဒ်ကို အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကို စွဲ၍၎င်း မိမိနေရာအရပ်သို့ လာသော အရှင် ရာဟုလာကို အလွန် ချီးမြှောက်ကုန်၏၊ ညောင်စောင်းငယ်ကို ခင်း၍ ခေါင်းအုံးစိမ့်သောငှါ သင်္ကန်းကို ပေးကြကုန်၏၊ ထိုနေ့၌တမူကား သိက္ခာပုဒ်မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် နေရာအရပ်ကိုလည်း မပေးကုန်၊ ရာဟုလာ အရှင်မြတ် သည်လည်း ငါ၏ အဘဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့၎င်း ငါ၏ဥပဇ္ဈာယ်ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ အထံသို့၎င်း ငါ၏သရဏဂုံ ဆရာဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန် အထံသို့၎င်း ငါ၏ဘထွေးဟု အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်၏အထံသို့၎င်း မသွားမူ၍ ဗြဟ္မာ့ဗိမာန်သို့ ဝင်သော ဗြဟ္မာကဲ့သို့ ဘုရားသုံးဆောင်တော်မူသော ဝစ္စကုဋိ တော်သို့ ဝင်၍ အိပ်နေခြင်းကိုပြု၏၊ ထိုစကားသည် သင့်၏၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အသုံးအဆောင်ကုဋိသည် ကောင်းစွာ ပိတ်အပ်သော တံခါးရှိ၏၊ နံ့သာ အမွှေး

အကြိုင်တို့ဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေရှိ၏၊ နူးညံ့သော ပန်းဆိုင်းတို့ကို ထက်ဝန်းကျင် ဆွဲအပ်၏၊ ခပ်သိမ်းသော ညဉ့်ပတ်လုံး ထွန်းအပ်သောဆီမီးရှိ၏။ ရာဟုလာ အရှင်မြတ်သည် တမူကား ထိုဝစ္စကုဋိ၏ ဤဆိုအပ်ပြီးသော ပြည့်စုံခြင်းကိုစွဲ၍ ထိုဝစ္စကုဋိတော်၌ အိပ်နေခြင်းကို ပြုသည်မဟုတ်၊ ရဟန်းတို့သည်ကား အိပ်ရာနေရာအရပ်ကို သိလေလောဟု ဆိုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အဆုံးအမတော်၌ ရိုသေသဖြင့် သိက္ခာပုဒ်ကို အလိုရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုဝစ္စကုဋိတော်၌ အိပ်နေခြင်းကို ပြု၏။

အကြား အကြား၌လည်း ရဟန်းတို့သည် အဝေးမှလာလတ်သော အရှင်ရာဟုလာကို မြင်ကုန်၍ အရှင်ရာဟုလာကို စုံစမ်းအံ့သောငှါ တံမြက်ဆုပ်တံမြက်ချေးစွန့်သော တောင်းတို့ကို အပသို့ပစ်ကုန်၍ အရှင်ရာဟုလာ ရောက်သည်ရှိသော် ငါ့သျှင်တို့ ဤတံမြက်ဆုပ် ဟံမြက်ချေး စွန့်အပ်သော တောင်းများကို အဘယ်သူသည် စွန့်ပစ်သနည်းဟု ဆိုကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် အရှင် ရာဟုလာသည် ဤခရီးဖြင့် သွားသတည်းဟု ဆိုကုန်လတ်သော် အရှင်ရာဟုလာသည်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမှုကို မသိဟုမဆိုမူ၍လျှင် ထိုတံမြက်ဆုပ် တံမြက်ချေးစွန့်သောတောင်းများကို သိမ်းသိမ်းဆည်း၍ အရှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်အား သည်းခံတော်မူပါကုန်ဟု ကန်တော့၍သွား၏၊ ဤသို့လျှင် အရှင်ရာဟုလာ သိက္ခာပုဒ်ကို အလိုရှိ၏၊ ထိုအရှင်ရာဟုလာသည် ဤသို့ သိက္ခာပုဒ်ကို အလိုရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုသာလျှင် စွဲ၍ ထိုဝစ္စကုဋိတော်၌ အိပ်ခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အရုဏ်မတက်မီလျှင် ဝစ္စကုဋိတံခါး၌ရပ်၍ ချောင်းဆို့၏၊ ရှင်ရာဟုလာသည်လည်း ချောင်းဆို့၏၊ ဤသူကား အဘယ်သူနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် ရာဟုလာပါတည်းဟု ထွက်၍ ရှိခိုး၏၊ ရာဟုလာ သင်သည် ဤ၌ အဘယ့်ကြောင့် အိပ်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အိပ်ရာအရပ် မရှိသောကြောင့် အိပ်ရသည်ဖြစ်၏၊ ရှေး၌ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်အား ထောက်ပံ့ကုန်၏၊ ယခုအခါ မိမိတို့၏ အာပတ်သင့်ခြင်းမှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်အား နေရာအရပ်ကို မပေးကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤအရပ်ကား သူတပါးတို့နှင့် မစပ်သော အရပ်တည်းဟု ဤအိမ်၌ အိပ်၏ဟု

အရှင်ရာဟုလာသည် နားတော်လျှောက်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ရာဟုလာကိုစင်လျက် ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ စွန့်သေး၏၊ တပါးသော အမျိုးသားတို့ကို ရှင်ပြုကုန်၍ အသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ဓမ္မသံဝေဂသည် ဖြစ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် စောစောကလျှင် ရဟန်းတို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ သာရိပုတ္တရာ ယနေ့ အဘယ်မှာ ရာဟုလာ အိပ်၏ဟူ၍ ရာဟုလာ၏ အိပ်ရာအရပ်ကို သိ၏လောဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်ကို မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား မသိပေဟုနားတော်လျှောက်၏၊ သာရိပုတ္တရာ ယနေ့ ရာဟုလာသည် ဝစ္စကုဋိ၌ အိပ်၏၊ သာရိပုတ္တရာ ရာဟုလာကို သင်တို့သည် ဤသို့ စွန့်ကုန်လတ်သော် တပါးကုန်သော အမျိုးသားတို့ကို ရှင်ပြုကုန်၍ အသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်း၊ ဤသို့ စွန့်အပ်သည်ရှိသော် ဤသာသနာတော်၌ ရှင်ပြုကုန်၍ တည်ရာမရကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ယခုနေ့မှစ၍ လူသာမဏေတို့ကို တရက်နှစ်ရက် မိမိအထံ၌ အိပ်စေ၍ သုံးရက်မြောက်၌ လူသာမဏေတို့၏ အိပ်ရာနေရာအရပ်ကိုသိ၍ အပ၌ အိပ်စေကြကုန်လော၊ ဤသို့ အနုပညတ်ကို ပြုတော်မူ၍ တဖန် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် အရှင်ရာဟုလာ၏ ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုကြကုန်၏၊ အဘယ်သို့ ပြောဆိုကြကုန်သနည်းဟူမူကား ငါ့သျှင်တို့ အရှင်ရာဟုလာသည် သင်၏နေရာကို သိလေလောဟု ဆိုအပ်သည်ရှိသော် ငါ ဘုရားသားတည်း၊ သင်တို့သည်သာလျှင် ငါတို့ကျောင်းမှ ထွက်ကြကုန်လောဟု တယောက်သော ရဟန်းကိုလည်း မဆိုမူ၍ ဝစ္စကုဋိ၌ အိပ်နေခြင်းကို ပြု၏၊ ဤအရှင်ရာဟုလာသည် စင်စစ်သဖြင့် သိက္ခာပုဒ်ကို အလွန်လျှင် အလိုရှိ၏၊ ဤအရှင်ရာဟုလာကို ကြည့်ကြပါကုန်လောဟု ကျေးဇူးကို ပြောကြကုန်၏၊ ဤသို့ ထိုရဟန်းတို့သည် အရှင်ရာဟုလာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆို လတ်ကုန်သော် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော တရားဟောပလ္လင်၌ နေတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အရှင်ရာဟုလာ၏ သိက္ခာကို အလိုရှိသောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏၊တပါးသောစကားဖြင့် မစည်းဝေးပါကုန်ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့

ရာဟုလာကား ယခု အခါ၌သာလျှင် သိက္ခာကို အလိုရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးတိရစ္ဆာန်မျိုး၌ဖြစ်သော အခါ၌လည်း သိက္ခာကို အလိုရှိသည်သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တယောက်သော မဂဓမင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါဘုရားလောင်းသည် သမင်မျိုး၌ဖြစ်၍ သမင် အပေါင်းခြံရံလျက် တော၌ နေ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ နှမသည် မိမိ သားငယ်ကို ဆောင်ခဲ့၍ မောင်ကြီး ဤသမင်ကား မောင်ကြီး၏ တူတည်း၊ ဤသမင်အား မိဂမာယာကို မောင်ကြီး သင်ပါလေဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်း သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ တူချစ် သင်သွားလေဦး၊ဤမည်သောအခါမှလာ၍ သင်လှည့်လောဟု ဆို၏၊ ထိုသမင်သည် ဦးရီးမှာသော အခါကို မလွန်စေမူ၍ ဦးရီးအထံသို့ ဆည်းကပ်၍ မိဂမာယာကို သင်၏၊ မိဂမာယာကို သင်ပြီးသော် ထိုသမင်သည် တနေ့သ၌ တောဝယ် ကျက်စားလတ်သော် ကျော့ကွင်းမိ၍ မိသောအသံကို မြည်၏၊ သမင်အပေါင်းသည် ပြေး၍ သင့်သားကို ကျော့ကွင်း မိ၏ဟု အမိသမင်မကိုပြော၏၊ထိုသမင်မသည် မောင့်အထံသို့သွား၍ မောင်ကြီး တူကို မောင်ကြီးသည် မိဂမာယာကို သင်ပါ၏လောဟု မေး၏၊ ဘုရားလောင်း သည် နှမ သင်သည် သား၏တစုံတခုသော ဘေးဘျမ်းကိုမစိုးရိမ်လင့်၊ သင့်သား သည် မိဂမာယာကို ကောင်းစွာ သင်အပ်လေပြီ၊ ယခုပင် သင့်ကို ရွှင်စေလျက် လာလတ္တံ့ဟု ဆို၍—

၁၆၊ မိဂံ တိပလ္လတ္ထမနေကမာယံ၊
အဋ္ဌက္ခုရံ အစ္စရတ္တာပပါယိံ ။
ဧကေန သောတေန ဆမာဿသန္တော၊
ဆဟိ ကလာဟိ တိဘောတိ ဘောတိ ဘာဂိနေယျော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောတိ၊ အိုနှမ။ အဟံ၊ငါသည်။ တိပလ္လတ္ထံ၊နံပါးနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် အိပ်ခြင်း အဖြောင့်အိပ်ခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် သုံးပါးသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့် အိပ်ခြင်း ရှိထသော။ အနေကမာယံ၊ များသော လှည့်ပတ်ခြင်းရှိထသော။ အဋ္ဌက္ခုရံ၊ ခွါရှစ်ခုတို့နှင့် ပြည့်စုံ ထသော။ အစ္စရတ္တာပပါယိံ၊ ညဥ့်ဦးယံကို လွန်၍

သန်းခေါင်ယံမှ တောကလာ၍ ရေကို သောက်လေ့ရှိထသော။ "တနည်းကား သန်းခေါင်ယံ၌သာလျှင် ရေကို သောက်လေ့ရှိထသော။ မိဂံ၊ ငါ့တူ သမင်ကို။ မိဂမာယံ၊ မိဂမာယာကို။ ဥဂ္ဂဏှာပေယိ၊ သင်စေပြီ။ ကထံ၊ အသို့သင်သနည်း ဟူမူကား။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဘာဂိနေယျော၊ တူသမင်သည်။ ဧကေန သောတေန၊ မြေ၌ကပ်သော တဘက်သော နား နှာခေါင်းဖြင့်သာ။ဆမာယံ၊မြေ၌။ အဿသန္တော၊ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေလျက်။ ဆဟိ၊ အခြေလေးဘက်တို့ကိုဆန့်၍ နံပါးတဘက်ဖြင့်အိပ်ခြင်း ခွါတို့ဖြင့် မြေကို ယက်ခြင်း လျှာကို တွဲလျားကျစေခြင်း ဝမ်းကို ဖူးဖူးရောင်စေခြင်း ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကိုလွှတ်ခြင်း ထွက်သက် ဝင်သက်လေကိုချုပ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ခြောက်ပါးကုန်သော။ ကလာဟိ၊ အဘို့တို့ဖြင့်။ တနည်းကား—ဆဟိ၊ ခြေဖြင့် မြေကိုယူ၍ရွှေ့ရှင်ခြင်း တွန်းခြင်း နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌လွန့်ယက်ရာကိုဖြစ်စေခြင်း ဝမ်းကိုအထက်သို့ တက်စေခြင်း အောက်သို့ ရှုံ့ကျစေခြင်းဟူသော ခြောက်ပါး ကုန်သော။ ကလာဟိ၊ အဘို့တို့ဖြင့်။ လုဒ္ဒကံ၊ မုဆိုးကို။ အတိဘောတိ၊လွှမ်းမိုး နိုင်၏။ တထာ၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ မိဂမာယံ၊ မိဂမာယာကို။ ဥဂ္ဂဏှာပေယိ၊ သင်စေပြီ။

ထိုသမင် ငယ်သည်လည်း ကျော့ကွင်းမိလတ်သော် မတုန်မလှုပ်မူ၍လျှင် လက်ျာနံပါးဖြင့် လက်ခြေတို့ကို ဆန့်လျက် အိပ်၏၊ ခြေတို့၏အနီး အရပ်၌ ခွါတို့ဖြင့် ကန်၍ မြက်တို့ကို ကွာကျွတ်စေ၍ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို စွန့်၍ ဦးခေါင်းကိုကျစေ၍ လျှာကို ထွက်စေ၍ ကိုယ်ကို တံတွေး လိမ်းကျံသည်ကိုပြု၍ လေကိုယူသဖြင့် ဝမ်းကို ဖူးဖူးရောင်အောင်ပြု၍ မျက်စိတို့ကို လည်စေ၍ အောက် နား နှာခေါင်းဖြင့် ထွက်သက် ဝင်သက် လေကို သွားလာစေလျက် အထက် နား နှာခေါင်းက ထွက်သက် ဝင်သက် လေကို ချုပ်စေ၍ ကိုယ်အလုံးကို တောင့်မာစွာ ပြု၍ သေဟန်ကိုပြ၏၊ယင်ညိုတို့သည်လည်း ထိုသမင်ကို အုံကုန်၏၊ ထိုထိုအရပ်၌ ကျီးတို့သည် နားကုန်၏၊ မုဆိုးသည် လာလတ်၍ ဝမ်းကို လက်ဖြင့် ခတ်၍ စောစောကလျှင် မိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုကြောင့် ယခု ပုပ်လေပြီဟု ထိုသမင်၌မိသော ကြိုးတို့ကိုဖြေ၍ ယခု ဤ၌ပင်လျှင် ဤသမင်ကိုဖျက်၍အသား ကို ယူ၍ သွားအံ့ဟု သက်ကင်း၍ သစ်ခက် သစ်ရွက်တို့ကို ယူအံ့သောငှါ

အားထုတ်၏၊ သမင်ငယ်သည် အခြေလေးဘက်တို့ဖြင့် ရပ်၍ ကိုယ်ကိုခါလျက် လည်ကိုဆန့်လျက် ကြီးစွာသော လေကြောင့်ဖြစ်သော တိမ်ကဲ့သို့ မြန်လှစွာသော အဟုန်ဖြင့် အမိထံသို့ ပြေး၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့ ရာဟုလာသည် ယခုသာလျှင် သိက္ခာကိုအလိုရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သိက္ခာကို အလိုရှိသည်သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ တူသမင်ငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ အမိ သမင်မ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဦးရီးသမင် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆုံးမသည်ခါ၊ လိုက်နာပါ၊ ပမာ-ရာဟုလာ]

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တိပလ္လတ္ထဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၇–မာလုတဇာတ်

ခြင်္သေ့ ကျားတို့၏ ပြဿနာကို ဘုရားလောင်း ရသေ့ ဖြေခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားလည်း "ကာဠေ ဝါ ယဒိ ဝါ ဇုဏှေ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမာလုတဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "တောထွက်ရဟန်းကြီးနှစ်ယောက်"တို့ကိုအကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ကောသလဇနပုဒ်၌ တခုသော တောကျောင်း၌ နေကုန်သတတ်၊ တပါးသည် ကာဠမထေရ်မည်၏၊ တပါးသည်ကား ဇုဏှမထေရ် မည်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဇုဏှမထေရ်သည် ကာဠမထေရ်ကို အရှင်ကာဠ အဘယ်ကာလ၌ ချမ်းခြင်းမည်သည် ဖြစ်သနည်းဟု မေး၏၊ ကာဠမထေရ်သည် အရှင်ဇုဏှ ချမ်းခြင်းမည်သည်ကား လဆုတ်အခါ၌ ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုနောက်မှ တနေ့သ၌ ကာဠမထေရ်သည် ဇုဏှမထေရ်ကို အရှင်ဇုဏှ အဘယ်ကာလ၌ ချမ်းခြင်းမည်သည် ဖြစ်သနည်းဟု မေး၏၊ ထိုဇုဏှ

မထေရ်သည် အရှင်ကာ၌ ချမ်းခြင်းမည်သည် လဆန်းအခါ၌ ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုနှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ယုံမှားခြင်းကို ဖြတ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အဘယ်ကာလ၌ ချမ်းခြင်းမည်သည် ဖြစ်သနည်းဟု လျှောက်ကုန်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ရှေး၌လည်း သင်တို့ပြဿနာကို ငါဖြေဘူးပြီ၊ ဘဝဖုံးလွှမ်းအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား သင်တို့ မမှတ်မိနိုင်ကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ တခုသော တောင်ခြေရင်း၌ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ခြင်္သေ့နှင့်ကျား နှစ်ခုတို့သည် တခုသော လိုဏ်၌ နေကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ထို တောင်ခြေရင်း၌လျှင် နေ၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ခြင်္သေ့ ကျားတို့အား ချမ်းခြင်းကို အမှီပြု၍ ငြင်းခုံခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ကျားသည် လဆုတ်၌သာလျှင် ချမ်း၏ဟု ဆို၏၊ ခြင်္သေ့သည် လဆန်း၌သာလျှင် ချမ်း၏ဟု ဆို၏၊ ထိုကျား ခြင်္သေ့တို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ယုံမှားခြင်းကို ဖြတ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား ဘုရားလောင်း အရှင်ရသေ့ကို မေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့သည်—

၁၇၊ ကာဠေ ဝါ ယဒိ ဝါ ဇုဏှေ၊ ယဒါ ဝါယတိ မာလုတော။
ဝါတဇာနိ ဟိ သီတာနိ၊ ဉဘောတ္ထ မပရာဇိတာ။

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ သီတာနိ၊ အချမ်းတို့သည်။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဝါတဇာနိ၊ လေကြောင့်ဖြစ်ကုန်၏၊ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ မာလုတော၊ လေသည်။ ကာဠေ ဝါ၊ လဆုတ်၌မူလည်း။ ဝါယတိ၊ လာအံ့။ ယဒိ၊ ထို့မြို့။ ဇုဏှေ ဝါ၊ လဆန်း၌မူလည်း။ ဝါယတိ၊ လာအံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သီတံ၊ အချမ်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဉဘော၊ နှစ်ဦးသော သူတို့သည်။ ဧတ္ထ၊ ဤပြဿနာ၌။ အပရာဇိတာ၊ မရှုံးကြကုန်။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော အဆွေ ခင်ပွန်းတို့ကို မှတ်စေ၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ရှေး၌လည်း ငါသည် သင်တို့၏ ပြဿနာကို ဖြေဘူးပြီဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ နှစ်ပါးကုန်သော မထေရ်တို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍ ယခုအခါ ကာဠုဒါယီမထေရ်သည် ထိုအခါ ကျား ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ယခုအခါ ဇုဏှမထေရ်သည် ထိုအခါ ခြင်္သေ့ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပြဿနာကိုဖြေသော ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အချမ်းဟူက၊ လေကြောင့်ပ၊ မုချ ဖြစ်သည်သာ]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မာလုတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၈–မတကဘတ္တဇာတ်

ဆိတ်တို့ကိုသတ်၍ သေသူတို့အား ရည်မှတ်သဖြင့် လှူဒါန်းခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဝေံ စေ သတ္တာ ဇာနေယျုံ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မတကဘတ္တ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်"မတကဘတ်"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုကာလ၌ လူတို့သည် များစွာကုန်သော ဆိတ်မြန်မာ, ဆိတ်ကုလား စသည်တို့ကို သတ်ကုန်၍ သေကုန်သော ဆွေမျိုးတို့ကို ရည်၍ မတကဘတ် မည်သည်ကို လှူကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုသို့လှူကုန်သော လူတို့ကို မြင်ကုန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား ယခုလူတို့သည် များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ကုန်၍ မတကဘတ် မည်သည်ကို လှူကုန်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား ဤသို့ မတကဘတ်ကို လှူကုန်အံ့ဟု ပါဏာတိပါတကို ပြုရာ၌ အကျိုးစီးပွားသည်ရှိသလောဟု မြတ်စွာဘုရားကိုမေးလျှောက်ကုန်၏၊ သဗ္ဗညု

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ မတကဘတ်ကို လှူအံ့ဟု ပြုအပ်သော ပါဏာတိပါတ၌လည်း တစုံတခုသော အစီးအပွားမည်သည် မရှိ၊ ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် နေကုန်လျက် တရားဟောကုန်၍ ဤမတကဘတ်ကိုလှူအံ့ဟု ပါဏာတိပါတကိုပြုသောအရာ၌အပြစ်ကိုဟောကုန်၍အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပါကျွန်းသူတို့ကို ထိုအယူကို စွန့်စေကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ၌ကား ဘဝဖုံးလွှမ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့် တဖန် မထင်ရှားသတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ရဟန်းတို့လွန်လေပြီးသောအခါ၌ဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတဘက်သို့ ရောက်သော ဒိသာပါမောက္ခဖြစ်သော တယောက်သော ဆရာပုဏ္ဏားသည် မတကဘတ်ကို လှူအံ့ဟု တခုသော ဆိတ်ကုလားကို ယူခဲ့စေ၍ တပည့်တို့ကို အမောင်တို့ ဤဆိတ်ကုလားကို မြစ်သို့ဆောင်၍ ရေချိုး၍ လည်၌ ပန်းကုံးစွပ်၍ နံ့သာလက်ငါးချောင်းရာကို ပေး၍ ဆောင်ခဲ့ကြကုန်ဟု ဆို၏၊ ထိုတပည့်တို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍ ထိုဆိတ်ကုလားကို ယူကုန်လျက် မြစ်သို့သွားကုန်၍ ရေချိုးကုန်ပြီးသော် လည်၌ ပန်းကုံးကို စွပ်ကုန်၍ မြစ်နား၌ ထားကုန်၏၊ ထိုဆိတ်ကုလားသည် မိမိ၏ ရှေးဘဝကိုမြင်၍ ငါသည် ယနေ့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲမှ လွတ်မပေအံ့ဟု ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ မြေအိုးကိုခွဲဘိသကဲ့သို့ သည်းစွာသော ရယ်ခြင်းကို ရယ်၍ တဖန်ပုဏ္ဏားသည် ငါ့ကိုသတ်၍ ငါခံရသော ဆင်းရဲကို ရလတ္တံ့ဟု ပုဏ္ဏား၌ သနားခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ သည်းစွာသော အသံဖြင့် ငို၏။

ထိုအခါ ထိုဆိတ်ကို ထိုလုလင်တို့သည် အချင်းဆိတ် သင်သည် သည်းစွာသော အသံဖြင့် ရယ်လည်းရယ်၏၊ ငိုလည်းငို၏၊ အဘယ့်ကြောင့်လျှင် ရယ်ဘိသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့်ကား ငိုဘိသနည်းဟု မေးကုန်၏၊ သင်တို့သည် ဤအကြောင်းကို မိမိတို့၏ ဆရာ့အထံ၌ မေးကြကုန်လောဟု ဆိတ်ကဆိုလျှင် ထိုလုလင်တို့သည် ထိုဆိတ်ကို ယူကုန်လျက် သွားကုန်၍ ဤအကြောင်းကို ဆရာအား ကြားကုန်၏၊ ဆရာသည် ထိုလုလင်တို့၏စကားကို ကြား၍ ဆိတ်ကို အချင်းဆိတ် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်ရယ်သနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်း

ဟု မေး၏၊ ဆိတ်သည် မိမိပြုသောအမှုကို ဇာတိဿရဉာဏ်[၁]ဖြင့် အောက်မေ့၍ ပုဏ္ဏားအား ပြောဆို၏၊ ပုဏ္ဏား ငါသည် ရှေး၌ သင်ကဲ့သို့ ဗေဒင်ရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ်တတ်သောပုဏ္ဏားဖြစ်၍ မတကဘတ်လှူအံ့ဟု တခုသော ဆိတ်ကုလား ကို သတ်၍ မတကဘတ်ကို လှူဘူး၏၊ ထိုငါသည် တခုသော ဆိတ်ကုလားကို သတ်ဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လေးရာ့ကိုးဆယ့်ကိုးဘဝတို့၌ ခေါင်းပြတ်ခြင်း သို့ ရောက်လေပြီ၊ ဤဘဝသည်ကား အဆုံးစွန်၌ တည်သော ငါးရာတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဘဝတည်း၊ ထိုငါသည် ယနေ့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲမှ လွတ်ရအံ့ဟုဝမ်းမြောက်၏၊ထို့ကြောင့် ရယ်သတည်း၊ ငိုသောငါသည် တမူကား ရှေးဦးစွာ တခုသော ဆိတ်ကို သတ်၍ ဘဝငါးရာပတ်လုံး ဦးခေါင်း ပြတ်ခြင်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ယနေ့ ထိုဆင်းရဲမှ လွတ်ရအံ့၊ ပုဏ္ဏားသည် တမူကား ငါ့ကို သတ်၍ ငါကဲ့သို့ ဘဝငါးရာပတ်လုံး ဦးခေါင်းပြတ်ခြင်း၏ ဆင်းရဲကို ခံရရှာလတ္တံ့ဟု သင်၌ သနားခြင်းကြောင့် ငို၏ဟု ဆိတ်ဆို၏။

အချင်းဆိတ် မကြောက်လင့်၊ သင့်ကို ငါမသတ်ဟု ပုဏ္ဏားဆို၏၊ ပုဏ္ဏား သင် အသို့ဆိုသနည်း၊ သင်သတ်သော်ငင်း မသတ်သော်ငင်း ယနေ့ ငါသည် သေခြင်းမှမလွတ်နိုင်ဟု ထိုဆိတ်ကဆို၏၊အချင်းဆိတ် သင်သည် မကြောက်လင့်၊ သင့်ကို အစောင့်အရှောက်ကိုယူ၍ သင်နှင့်တကွသာလျှင် ငါလိုက်အံ့ဟု ပုဏ္ဏား ဆို၏၊ ပုဏ္ဏား သင်၏ အစောင့်အရှောက်ကား အနည်းငယ်သာလျှင်ဖြစ်၏၊ငါပြု သော မကောင်းမှုသည်ကား ကြီး၏၊ အားရှိ၏ဟု ဆိတ်ကဆိုပြန်၏၊ပုဏ္ဏားသည် ဆိတ်ကို လွှတ်၍ ဤဆိတ်ကို တစုံတယောက်သော သူအား သတ်စိမ့်သောငှါ မပေးအံ့ဟု တပည့်တို့ကို ခေါ်၍ ဆိတ်နှင့် တကွသာလျှင် သွား၏၊ ဆိတ်ကို လွှတ်လျှင်ပင် တခုသော ကျောက်ဖျာကြီးကို အမှီပြု၍ ရောက်သော ချုံ၌ လည်ကို မော်၍ အရွက်တို့ကို စားအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် ထိုကျောက်ဖျာ၌ မိုးကြိုးကျ၏၊ တခုသော ကျောက်လွှာသည်ပြတ်၍ ဆိတ်၏ ဆန့်သောလည်၌ကျ၍ ဦးခေါင်းသည် ပြတ်လေ၏၊လူများသည် စည်းဝေးလာ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအရပ်၌ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်း သည် ထိုလူများမြင်စဉ်လျှင် နတ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် ကောင်းကင်ပြင်ဝယ်

၁၊ မိမိဖြစ်ခဲ့သောဘဝကို ပြန်လည်အောက်မေ့လျက် သိသောဉာဏ်။

ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေလျက် နေ၍ သတ္တဝါတို့သည် ဤသို့မကောင်းမှု၏ အကျိုးကို အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့၊ ပါဏာတိပါတကို မပြုလေကုန်ရာဟု သာယာသော အသံဖြင့် တရားဟောလိုရကား—

၁၈၊ ဧဝံ စေ သတ္တာ ဇာနေယျုံ၊ ဒုက္ခာယံ ဇာတိသမ္ဘဝေါ။
န ပါဏော ပါဏိနံ ဟညေ၊ ပါဏဃာတီ ဟိ သောစတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ ပါဏဃာတီ၊ သတ္တဝါကို သတ်သောသူသည်။ စတူသု အပါယေသု၊ အပါယ်လေးပါးတို့၌။ မဟာဒုက္ခံကြီးစွာသောဆင်းရဲကို။ အနုဘဝမာနော၊ ခံစားရလျက်။ ဒီဃရတ္တံ၊အခါလေးမြင့်။ ဟိ ယသ္မာ၊အကြင် ကြောင့်။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။အယံ ဇာတိ၊ထိုထိုဘဝ၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းသည်ရှင်း။ အယံ သမ္ဘဝေါ စ၊ ဤသို့ မသိစဉ် အစဉ်သဖြင့် ကြီးခြင်းသည်ရှင်း။ ဒုက္ခော၊ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း မုန်းသောသူတို့နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေါင်းဘော်ရခြင်း ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း လက် ခြေပြတ်ခြင်း အစရှိကုန်သော ဆင်းရဲတို့၏ တည်ရာဖြစ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ စေ ဇာနေယျုံ၊ အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့။ ပါဏော၊ သတ္တဝါသည်။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါကို။ န ဟညေ၊ မသတ်ရာ။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ငရဲဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍ တရားဟော တော်မူ၏၊ လူတို့သည် ထိုတရားကို နာရကုန်၍ ငရဲဘေးမှ ကြောက်ကုန်သဖြင့် ပါဏာတိပါတမှ ကြဉ်ကြကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း တရားဟော၍ လူများကို သီလ၌ တည်စေ၍ ကံအားလျော်စွာ လားရလေ၏၊ လူများသည် လည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူး ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သေသူရည်မှတ်၊ အလှူမြတ်၊ မသတ်ရှောင်ခွါ ပါဏာတိပါ]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မထကဘတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၉—အာယာစိတဘတ္တဇာတ်

သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ နတ်အားပူဇော်ခြင်း၌ အကျိုးမရှိသည်ကို ပြခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သစေ မုစ္စေ ပေစ္စ မုစ္စေ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အာယာစိတဘတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "နတ်တို့အား တောင်းပန်ခြင်း ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း အမှု"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအခါ လူတို့သည် ကုန်သွယ်အံ့သောငှါ သွားကုန်လတ်သည်ရှိသော် သတ္တဝါတို့ကို သတ်ကုန်၍ နတ်တို့အား ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုကုန်၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အန္တရာယ်မရှိသဖြင့် အကျိုး၏ ပြီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် လာကုန်၍ တဖန် ရှင်နတ်မင်းတို့အား ပူဇော်ပါကုန်အံ့ဟု တောင်းပန်ကုန်၍ သွားကြကုန်၏၊ ထိုကုန်သွယ်ခြင်းအမှု၌ အန္တရာယ်မရှိသဖြင့် အကျိုး၏ပြီးခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် လာလတ်ကုန်၍ နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဤအကျိုးပြီးခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ထင်မှတ်ရကား များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ကုန်၍ တောင်းပန်ခြင်းမှ လွတ်စိမ့်သောငှါ ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုအမှုကို မြင်ကုန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား ဤသတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ နတ်အား ပူဇော်သောအမှုကို ပြုရာ၌ အကျိုးရှိသလောဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ကာသိတိုင်း တခုသောရွာငယ်၏ တံခါး၌နေသော သူကြွယ်သည် ပညောင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်ခြင်းအမှုကိုဝန်ခံ၍ အန္တရာယ်မရှိသဖြင့် လာလတ်၍ များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ ဝန်ခံခြင်းမှလွတ်စေအံ့ဟု ပညောင်ပင်ရင်းသို့လာ၏၊ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်သည် ပညောင်ခွ၌ ရပ်၍—

၁၉၊ သစေ မုစ္စေ ပေစ္စ မုစ္စေ၊ မုစ္စမာနော ဟိ ဗဇ္ဈတိ။
နှ ဟေဝံ ဓီရာ မုစ္စန္တိ မုတ္တိ၊ ဗာလဿ ဗန္ဓနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောဟုရိယာ၊ အိုအချင်းယောကျ်ား။ တွံ၊သင်သည်။ သစေ မုစ္စေ၊အကယ်၍ ဝန်ခံခြင်းမှ လွတ်လိုငြားအံ့။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ မုစ္စေ၊ လွတ်အောင်ပြုရာ၏။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ မုစ္စမာနေ၊ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံခြင်းမှ လွတ်စေလိုသော သူကို။ ဗဇ္ဈတိ၊ မကောင်းမှုသည် မိ၏။ တသ္မာ၊ထို့ကြောင့်။ ဓီရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ နမုစ္စန္တိ၊ ဝန်ခံခြင်းကို မပြေကုန်။ ဗာလဿ၊သူမိုက်၏။ မုတ္တိ၊ ပါဏာတိပါတကိုပြု၍ ဝန်ခံခြင်းမှ လွတ်စေခြင်းသည်ကား။ ဗန္ဓနံ၊ မကောင်းမှုဖြင့် မိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်း ရုက္ခဒေဝိုးနတ်သည် ဤသို့ ဟော၏၊ ထိုအခါမှစ၍ လူတို့သည် ပါဏာတိပါတမှ ကြဉ်ကုန်လျက် တရားကို ကျင့်ကုန်၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ ရုက္ခဒေဝိုးနတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပါဏာတိပါတ်၊ သူ့သက်သတ်၊ ယင်နတ်ပူဇော် ခံဘို့မြော်]

ကိုးခုတို၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အာယာစိတဘတ္တဇာတ်သည်ပြီး၏။

၂၀—နဠပါနဇာတ်

ကျူရိုးတို့၌ အလုံးစုံ အခေါင်းပေါက်သောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဒိသွာ ပဒမနုတ္တိဏ္ဏံ"အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနဠပါနဇာတ်ကို ကောသလတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလတ်သော် နဠပါနရွာသို့ရောက်၍ နဠပါန ရေကန်နား ဆပ်သွားတော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်"ကျူရိုး"တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နဠပါနရေကန်၌ ရေချိုးကုန်၍ အပ်ကျည်ဘို့သာမဏေတို့ကို ကျူရိုးယူစေ၍ အလုံးစုံ၌လျှင် အပေါက်ရှိကုန်သော ထိုကျူရိုး

တို့ကိုမြင်ကုန်၍ ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်ကုန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် အပ်ကျည်ဘို့ ကျူးရိုးတို့ကို ယူစေကုန်၏၊ ထိုကျူရိုးတို့သည် အရင်းမှ အဖျားတိုင်အောင် အလုံးစုံလျှင် ပေါက်ကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းကား အသို့တုံနည်းဟု မေးလျှောက်ကုန်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤကျူရိုးတို့၏ပေါက်ခြင်းသည်ကား ငါ၏ ရှေးအဓိဋ္ဌာန်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ထိုကျူတောသည် လူမနေသောတောအရပ် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုရေကန်၌လည်း တယောက်သော ဒကရက္ခိုသ်သည် ရေသို့သက်တိုင်း သက်တိုင်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို စား၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် သမင်ပါးငယ် ပမာဏရှိသော မျောက်မင်းဖြစ်၍ မျောက်ရှစ်သောင်း ခြံရံလျက် မျောက်အပေါင်းကိုဆောင်၍ ထိုတော၌ နေ၏၊ ဘုရားလောင်း မျောက်မင်းသည် မျောက်အပေါင်းအား အမောင်တို့ ဤတော၌ အဆိပ်ပင်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ ဘီလူး သိမ်းဆည်းသော ရေကန်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ သင်တို့သည် မစားဘူးသော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို စားလိုကုန်သော်ငြားလည်း၊ မသောက်ဘူးသော ရေကို သောက်လိုကုန်သော်ငြား ငါ့ကို ပန်ကြားကုန်ဟု ဩဝါဒပေး၏၊ ထိုမျောက်တို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍ တနေ့သ၌ မရောက်ဘူးသော အရပ်သို့ ရောက်ကုန်လတ်သော် ထိုအခါ၌ များစွာသောနေ့ပတ်လုံး ကျက်စားကုန်၍ ရေကို ရှာကြကုန်လတ်သော် တခုသော ရေကန်ကို မြင်ကုန်၍ ရေကို မသောက်ကုန်ဦးဘဲ ဘုရားလောင်း၏ လာခြင်းကို မြှော်ကုန်လျက် နေကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် လာလတ်၍ အမောင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ရေကို မသောက်ကုန်သနည်းဟု ဆို၏၊ အရှင်တို့၏ လာခြင်းကိုမြှော်ကုန်လျက် နေပါကုန်သည်ဟု မျောက်တို့ဆိုကုန်၏၊ အမောင်တို့ ကောင်းပြီဟု ဘုရားလောင်းသည် ရေကန်ကိုဆင်ခြင်၍ ခြေရာကို ပိုင်းခြားကြည့်ရှုလတ်သော် သက်သောခြေရာကိုသာလျှင် မြင်၏၊ တက်သောခြေရာကို မမြင်၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ယုံမှားမရှိ ဤရေကန်ကို ဘီလူးစောင့်၏ဟုသိ၍ အမောင်တို့ ရေကို မသောက်ကုန်သော သင်တို့သည် ကောင်းသောအမှုကို ပြုအပ်၏၊ ဤရေကန်ကို ဘီလူး

စောင့်၏ဟု ဆိုလေ၏၊ ဒကရက္ခိုသ်သည်လည်း ထိုမျောက်တို့၏ မသက်မဆင်း သောအဖြစ်ကိုသိ၍ ညိုသောဝမ်း ဖြူသောမျက်နှာ နီသောလက်ခြေ ဖောက်ပြန် သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရေကို နှစ်ဖြာခွဲလျက် ထွက်လာ၏၊ သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုင်းငံ့၍ နေကြကုန်သနည်း၊ ဆင်း၍ ရေကို သောက်ကြကုန် လောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ဒကရက္ခိုသ်ကို ဘုရားလောင်းသည် သင်ကား ဤ ရေကန်၌ ဖြစ်သော ဒကရက္ခိုသ်လောဟု မေး၏၊ ဟုတ်၏ဟု ဒကရက္ခိုသ်ဆို၏၊ သင်ကား ရေကန်သို့ ဆင်းသက်သောသတ္တဝါတို့ကို ရသလောဟု မေး၏၊ရသည် မှန်၏၊ ငါကား ဤရေကန်သို့ သက်လတ်သော် အယုတ်သဖြင့် ငှက်ကိုအစပြု၍ တစုံတခုသောသတ္တဝါကို မလွတ်၊အလုံးစုံသော သင်တို့ကိုလည်း စားအံ့ဟုဆို၏၊ ငါတို့သည် ကိုယ်ကို သင့်အား စားစိမ့်သောငှါ မပေးကုန်ဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ သင်တို့သည် ရေကိုသောက်ကုန်အံ့လောဟု ဒကရက္ခိုသ်မေး၏၊ ငါတို့ သည် ရေကို သောက်ကုန်အံ့၊ ထိုသို့ သောက်ကုန်သော်လည်း သင့်နိုင်ငံသို့ မရောက်ကုန်လတ္တံ့ဟု ဘုရားလောင်းဆို၏၊ငါ့နိုင်ငံသို့ မရောက်ကုန်သည်ရှိသော် အသို့လျှင် ရေကို သင်တို့ သောက်ကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ဒကရက္ခိုသ်ဆို၏၊ ရေကန် သို့သက်၍ ရေသောက်ကုန်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်သလော၊ ရှစ်သောင်း ကုန်သော ငါတို့သည်လည်း ရေကန်သို့ မသက်ကုန်မူ၍ တချောင်းတချောင်း စီသော ကျူရိုးကို ယူကုန်၍ ကြာရိုးဖြင့် ရေကိုသောက်ကုန်သကဲ့သို့ သင့်ရေကန် မှ ရေကို သောက်ကုန်အံ့၊ ဤသို့ သောက်လတ်ကုန်သော ငါတို့ကို သင်သည် စားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ ဤအနက်ကို သိစေ တော်မူ၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၂၁၊ ဒိသွာ ပဒမနုတ္တိဏ္ဏံ၊ ဒိသွာ နောတရိတံ ပဒံ။
နဠေန ဝါရိံ ပိဿာမ၊ နေဝ မံ တွံ ဝဓိဿသိ။

ဟူသော ဤဂါထာ၏ ရှေးနှစ်ပါဒကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ရဟန်းတို့။ ကပိရာဇာ၊မျောက်မင်းသည်။ တဿာပေါက္ခရဏိယာ၊ ထိုရေကန်၌။ ဥတ္တိဏ္ဏံ၊ တက်သော။ ပဒံ၊ ခြေရာကို။ အနဒိသွာ၊ မမြင်မူ၍။ ဩတရိတံ၊ သက်သော။ ပဒံ၊ ခြေရာကိုသာ။ ဒိသွာန၊ မြင်၍။ အယံ၊ ဤ ရေကန်ကား။ အဒ္ဓါ၊စင်စစ်။အမနုဿပရိဂ္ဂဟိတာတိ၊ဘီလူးစောင့်သော ရေကန်

တည်းဟု။ ဥတ္တ၊ သိ၍။ တေန၊ ထိုဘီလူးနှင့်။ သဒ္ဓိ၊ တကွ။ သလ္လပန္တော၊ စကားပြောဟောလျက်။နင္ဂုနေ၊ကျူရိုးဖြင့်။ ဝါရိ၊ ရေကို။ မယံ၊ငါတို့သည်။ ပိဿာမ၊ သောက်ကုန်အံ့။ ပိဝံ၊ဤသို့ကျူရိုးဖြင့် ရေကိုသောက်သော။သပရိသံ၊ ပရိသတ်နှင့် တကွသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ တွံ၊ သင်သည်။ နေဝ ဝဓိဿသိ၊ မသတ်ရလတ္တံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟ၊ ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည်ဤသို့ဆိုပြီး၍ တခုသော ကျူရိုးကိုယူစေ၍ ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်၍ သစ္စာပြု၍ နှုတ်သီးဖြင့် မှုတ်၏၊ ကျူသည် အတွင်း၌ တစုံတခုသော အဆစ်ကို မကြွင်းစေမူ၍ အလုံးစုံသာလျှင် အခေါင်းရှိသည်ဖြစ်၏၊ဤအမှတ်ဖြင့် တပါးလည်းဖြစ်သော ကျူကိုဆောင်စေ၍ နှုတ်သီးဖြင့်မှုတ်၍မျှောက်အပေါင်း အားပေး၏၊ ဤသို့မှုတ်ရသည်ရှိသော် ပြီးစေခြင်းငှါမတတ်ကောင်း၊ ထိုကြောင့် ဤသို့ မယူလေအပ်၊ စင်စစ်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် ဤရေကန်ကို ရံ၍ ရောက်ကုန်သော အလုံးစုံသော ကျူတို့သည်လည်း တပေါက်တည်းဖြစ်စေကုန် သတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အစီးအပွားကိုဆောင်ရွက်သော ကျေးဇူး၏ များသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဘုရားလောင်းတို့အား အဓိဋ္ဌာန်သည် ပြည့်စုံ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ထိုရေကန်ကိုရံ၍ရောက်ကုန်သော အလုံးစုံသောကျူရိုး တို့သည်လည်း တပေါက်တည်းသာ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။

ဤ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ၌ တကမ္ဘာပတ်လုံး တည်ကုန်သော လေးပါးကုန်သော တန်ခိုးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုလေးပါးကုန်သော တန်ခိုးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူကား လ၌ ယုန်ရေးသည် အလုံးစုံသော ဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ဝဋ္ဋကဇာတ်၌ မီးငြိမ်းရာ အရပ်ကို အလုံးစုံသော ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာပတ်လုံးလည်း မီးတို့သည်မလောင်ကုန် လတ္တံ့၊ ဃဋီကာရ၏ နေရာအရပ်သည် ဤအလုံးစုံသော ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ ကပ်ပတ်လုံးလည်း မိုးမစွတ်သည်ဖြစ်၍ တည်လတ္တံ့၊ ဤရေကန်ကို ရံ၍ ရောက်ကုန်သောကျူတို့သည်လည်း အလုံးစုံသော ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ ပတ်လုံးလည်း တခုသော အပေါက်ရှိသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ဤလေးပါး တို့တည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ အမိဋ္ဌာန်ပြီး၍ တခုသောကျူကို ယူ၍ နေ၏၊ ထိုရှစ်သောင်းကုန်သော မျောက်တို့သည်လည်း တခု တခုစီသော ကျူကို ယူကုန်၍ ရေကန်ကိုဝန်းရံ၍ နေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကျူရိုးဖြင့်ငင်၍ ရေကိုသောက်သောကာလ၌ ထိုအလုံးစုံသောမျောက်တို့သည်လည်း ကမ်းနား၌ နေကုန်လျက် ရေကို သောက်ကုန်၏၊ ထိုသို့မျောက်တို့သည် ရေကိုသောက်ကုန်ပြီးသော် ဒကရက္ခိုသ်သည် တစုံတခုသော မျောက်ကို မရ၍ နှလုံးမသာ၍ မိမိနေရာသို့သာလျှင် ပြန်သွားလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ တောသို့ ဝင်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ကား ရဟန်းတို့ ဤကျူရိုးတို့၏ တခုတည်းသော အပေါက်ရှိသည်၏ အဖြစ်သည် ငါ၏သာလျှင် ရှေးအမိဋ္ဌာန်ကြောင့် ဖြစ်သတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ဒကရက္ခိုသ်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါငါဘုရား၏ ပရိသတ်သည် ထိုအခါ မျောက်မင်းပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ မျောက်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကျူ, လ, ဖုံး, အိမ်၊ ထုံးမတိမ်၊ ဘုန်းရှိန် ကမ္ဘာတည်]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နဠကပါနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃—ကုရုင်္ဂဝဂ် ၂၁—ကုရုင်္ဂမိဂဇာတ်

ဒေဝဒတ်အလောင်းသည် ဘုရားလောင်းအား သတ်ခြင်းငှါ ကြံသော်လည်း မကြံနိုင်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဉာတမေတံ ကုရုင်္ဂဿ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုရုင်္ဂမိဂဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ တပါးသောအခါ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းအလို့ငှါ လေးသမားတို့ကို

စေလွှတ်၏၊ ကျောက်ကိုလှိမ့်၏၊ နေပါလဆင်ကိုလွှတ်၏၊ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြု၏ဟု ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုလျက် နေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူလျက် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊အရှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြု၏ဟု ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခုသာလျှင် ငါ့အား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုသို့ လုံ့လပြုငြားသော်လည်း ငါ့ကို သတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ဆတ်မည်သော သားဖြစ်၍ တခုသောတောနေရာ၌ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို စား၍နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တပါးသော ကာလ၌ အသီးနှင့်ပြည့်စုံသော ယမနေပင်၌ ယမနေသီးတို့ကိုစားလျက် သွား၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ရွာ၌နေသော လင့်စောင့်မုဆိုးသည် အသီးသီးသော သစ်ပင်ရင်းတို့၌ သားတို့၏ ခြေရာတို့ကို စုံစမ်း၍ သစ်ပင်ထက်၌ လင့်ဆောက်၍နေလျက် သစ်သီးစားအံ့သောငှါ လာကုန်သော သားတို့ကို လှံဖြင့်ထိုး၍ ရကုန်သောအသားတို့ကို ရောင်းလျက် အသက်မွေး၏၊ ထိုမုဆိုးသည် တနေ့သ၌ ထိုယမနေပင်ရင်း၌ ဘုရားလောင်း၏ ခြေရာကိုမြင်၍ ထိုယမနေပင်၌ လင့်ဆောက်၍ စောစောကလျှင် ထမင်းစား၍ လှံကိုယူ၍ တောသို့ဝင်၍ ထိုယမနေပင်သို့ တက်၍ လင့်၌နေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း စောစောကလျှင် နေရာအရပ်မှ ထွက်၍ ယမနေသီးတို့ကို စားအံ့ဟု လာလတ်၍ ထိုယမနေပင်ရင်းသို့ အဆောတလျင် မဝင်မူ၍ ရံခါ လင့်၌နေသောမုဆိုးသည် သစ်ပင်တို့၌ လင့်ဆောက်၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော ဥပဒ္ဒဝေါသည် ရှိသလောဟု စုံစမ်းလျက် အပ၌သာလျှင် ရပ်၏၊ မုဆိုးလည်း ဘုရားလောင်း မလာသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ လင့်၌နေ၍လျှင် ယမနေ

သီးတို့ကို ပစ်၍ ပစ်၍ ဘုရားလောင်း၏ရှေ့၌ကျစေ၏၊ ဘုရားလောင်း ဆတ်သည် ဤ ယမနေသီးတို့သည် လာ၍ ရှေ့၌ ကျကုန်၏၊ အထက်၌ မုဆိုးရှိသလောဟု အဖန်တလဲလဲ ကြည့်သည်ရှိသော် မုဆိုးကိုမြင်၍ မမြင်သကဲ့သို့ပြု၍ အိုယမနေပင် ရှေး၌ သင်သည် အောက်သို့ တွဲလွဲဆွဲလျက် ဆောင်သကဲ့သို့ ဖြောင့်တန်းစွာ လျှင် သစ်သီးတို့ကို ကျစေ၏၊ ယခုကား သင်သည် သစ်ပင်၏တရားကို စွန့်၏၊ ဤသို့ သင်သည် သစ်ပင်တရားကို စွန့်သည်ရှိသော် ငါလည်း တပါး သစ်ပင် ရင်းသို့ ကပ်၍ ငါ၏အာဟာရကို ရှာရအံ့ဟု ဆိုလို၍—

၂၁၊ ဉာတမေတံ ကုရုင်္ဂဿ၊ ယံ တွံ သေပဏ္ဏိ သိယျသိ။
အညံ သေပဏ္ဏိ ဂစ္ဆာမိ၊ န မေ တေ ရုစ္စတေ ဖလံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်၏။

သေပဏ္ဏိ၊ ယမနေပင်။ တွံ၊ သင်သည်။ ယံ သိယျသိ၊ အကြင် ငါ့ရှေ့သို့ရှေး ရှု သစ်သီးတို့ကို ကျစေလျက်လိမ့်၏၊ တေ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ကုရုင်္ဂဿ၊ ဆတ် သည်။ ဉာတံ၊ သိအပ်၏။ တနည်းကား တေ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ကုရုင်္ဂဿ၊ ဆတ်အား။ ဉာတံ၊ ထင်ရှား၏။ မေ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်သစ်ပင်၏။ ဖလံ၊ အသီးကို။ န ရုစ္စတေ၊ မနှစ်သက်။ အဟံ၊ ငါသည်။ အညံ၊ တပါးသော။ သေပဏ္ဏိ၊ ယမနေပင်သို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားအံ့။

ထိုအခါ မုဆိုးသည် လင့်၌နေလျက်လှံကိုလွှတ်၍ သင်သည် သွားလေလော၊ ယခု သင့်ကို မထိုးမိ ချွတ်ယွင်း၏ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ပြန်၍ရပ်လျက် အို-ယောကျာ်း ယခု ငါ့ကို အကယ်၍ကား ချွတ်ယွင်း၏၊ သို့ချွတ်ယွင်းငြားသော် လည်း ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်တို့ကိုရင်း တဆယ့်ရှစ်ရပ်သော ဥဿဒရက် ငရဲတို့ကိုရင်း ငါးပါးအပြားရှိသော အနှောင်အဖွဲ့ အစရှိသည်တို့ကိုရင်း ညှဉ်းဆဲခြင်းတို့ကိုရင်း မချွတ်ယွင်းသည်သာလျှင်တည်းဟု ဆို၏၊ ဤသို့ ဆိုလျက်ပြေး၍ အလိုအား လျော်စွာ သွား၏၊ မုဆိုးလည်း ဆင်း၍ အလိုအားလျော်စွာ သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခု သာလျှင် ငါ့အား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါ့ အားသတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုသို့လုံ့လပြုငြားသော်လည်း

ငါ့ကို သတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ လင့်၌နေသောမုဆိုးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါဆတ်မည်သော သားဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လောင်းမြတ်ဗုဒ္ဓါ၊ သေစိမ့်ငှါ၊ ကြံရာမပြီး အချည်းနှီး]

ရှေးဦးစွာသော ကုရုင်္ဂမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၂—ကုက္ကုရဇာတ်

ဆွေမျိုးတို့၏ အကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယေ ကုက္ကုရာ"အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုရဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "အဆွေအမျိုးတို့၏အကျိုးကို ကျင့်ခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအကျင့်သည် "ဒွါဒသကနိပါတ်ဘဒ္ဒသာလဇာတ်"၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့. ဤဝတ္ထုကိုကား ဖြစ်စေ၍လျှင် လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော ကံကိုစွဲ၍ ခွေးအမျိုး၌ ဖြစ်၍ များစွာသော ခွေးအပေါင်းခြံရံလျက် သုသာန်မ၌ နေ၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်းသည် ကိုယ်လုံးဖြူသောသိန္ဓောမြင်းတို့ဖြင့် က,အပ်သော ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားကိုစီး၍ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ဥယျာဉ်၌ နေ့အဘို့ပတ်လုံး ကစား၍ နေဝင်သည်ရှိသော် မြို့သို့ဝင်၏၊ မင်း၏ ရထားမြတ်ကို ထားမြဲတိုင်းသာလျှင် မင်းယင်ပြင်၌ ထားကုန်၏၊ ရထားသည် ညဉ့်၌ မိုဃ်းရွာသည်ရှိသော် စွတ်၏၊ နန်းပြာသာဒ်ထက်မှ မင်းမျိုးတို့သည် မွေးစားသော ခွေးတို့သည် ဆင်းသက်ကုန်၍ ရထားကာသော သားရေကိုရင်း ဖွဲ့သော သားရေလွန်ကိုရင်း စားကုန်၏၊ နက်ဖြန် နေ့၌ မင်းအား ရှင်မင်းကြီး ပြွန်ပေါက်မှ ခွေးတို့ဝင်ကုန်၍ ရထား၏ ကာသော သားရေကိုရင်း

ဖွဲ့သော သားရေလွန်ကိုရင်း စားကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ခွေးတို့အား အမျက်ထွက်၍ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော အရပ်၌ ခွေးတို့ကို သတ်လေကုန်ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ခွေးတို့အား ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော အရပ်၌ သတ်အပ်ကုန်သော ခွေးတို့သည် ပြေးကုန်၍ သုသာန်မသို့ သွား၍ ဘုရားအလောင်း၏ အထံသို့ လာကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် များစွာကုန်သော သင်တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် စည်းဝေး ကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ ခွေးတို့သည် နန်းတော်တွင်း၌ ရထား၏ ကာသော သားရေကိုရင်း ဖွဲ့သော သားရေလွန်ကိုရင်း ခွေးတို့သည် စားကုန်သတတ်ဟု အမျက်ထွက်၍ မင်းသည် ခွေးတို့ကို သတ်စိမ့်သောငှါ စေ၏၊ များစွာကုန်သော ခွေးတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏၊ ကြီးစွာသော ဘေးဖြစ်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်းစောင့်ရှောက်သော အရပ်၌ များစွာကုန်သော ခွေးတို့အား စားခွင့်သည် မရှိ၊ ထိုသားရေကို စားသော အမှုသည်ကား နန်းတော်တွင်း၌ မင်းမျိုးတို့သည် မွေးစားအပ်သောခွေးတို့၏ အမှုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုကား ခိုးစားကုန်သော ခွေးတို့အား တစုံတခုသော ဘေးသည်မရှိ၊ မခိုးစားကုန်သော ခွေးတို့သာ သေရကုန်၏၊ ငါသည် ခွေး သူခိုးတို့ကို မင်းအားပြ၍ ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့အား အသက်အလှူကို လှူရမူကားကောင်း၏ဟု ကြံ၍ ဘုရားလောင်းသည် အဆွေအမျိုးတို့ကို သက်သာရာရစေ၍ သင်တို့သည် မကြောက်ကုန်လင့်၊ ငါသည် သင်တို့အား ဘေးမဲ့ကို ဆောင်အံ့၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါသည် မင်းကို ဖူးမြင်အံ့၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်တို့သည် ဤအရပ်၌လျှင် နေနှင့်ကြကုန်လောဟု ဆို၍ ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်၍ မေတ္တာဘာဝနာကို ရှေ့သွားပြု၍ ငါ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ခဲကိုရင်း ဆောက်ပုတ်ကိုရင်း တစုံတယောက်သော သူသည် ပစ်ခြင်းငှါ မဝံ့စေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ တကောင်တည်းလျှင် မြို့တွင်းသို့ ဝင်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ခွေးကို မြင်၍ တယောက်သော သတ္တဝါသည် အမျက်ထွက်၍ ကြည့်သောမည်သည်မရှိ၊ မင်းသည်လည်းခွေးတို့ကိုသတ်ခြင်းငှါ စေ၍ မိမိသည် ဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်၌ နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအရပ်သို့

ပြေးသွား၍ မင်း၏ နေရာအောက်သို့ ဝင်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းခွေးကို မင်းချင်းတို့သည် ထုတ်အံ့သောငှါ အားထုတ်ကုန်၏၊ မင်းသည် မြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းခွေးသည် အတန်ငယ် အပင်အပန်းဖြေ၍ နေရာအောက်မှ ထွက်ပြီးသော် မင်းကိုရှိခိုး၍ ရှင်မင်းကြီးတို့သည် ခွေးတို့ကို သတ်စေကုန်သလောဟုမေး၏၊ ငါသည် သတ်စေ၏ဟု ဆို၏၊ မင်းကြီး ခွေးတို့၏အပြစ်ကား အဘယ်နည်းဟု မေး၏၊ ရထားကို ကာရံသော သားရေကိုဂင်း ဖွဲ့သော သားရေလွန်ကိုဂင်း စားကုန်၏ဟု ဆို၏၊အကြင်ခွေးတို့သည် စားကုန်၏၊ ထိုခွေးတို့ကို သိပါသလောဟု မေး၏၊ မသိကုန်ဟု ဆို၏၊ မင်းကြီး ဤမည်သော ခွေးတို့သည် သားရေကို စားသော ခွေးသူခိုးတည်းဟု မှန်သောအားဖြင့် မသိမူ၍ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းသော အရပ်၌သာလျှင် သတ်စေခြင်းသည် မသင့်ဟု ဆို၏၊ ရထား၏ သားရေကို ခွေးတို့သည် စားကုန်သောကြောင့် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော အလုံးစုံသော ခွေးတို့ကို သတ်ကုန်လောဟု ခွေးတို့ကို သတ်စေခြင်းငှါ စေ၏၊ လူတို့သည် အလုံးစုံသောခွေးတို့ကိုလျှင် သတ်ကုန်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ၍ မသေရကုန်သော ခွေးတို့သည် ရှိကုန်သလောဟု မေး၏၊ ရှိ၏ ငါတို့အိမ်၌ မင်းမျိုးတို့သည် မွေးစားအပ်သော ခွေးတို့သည် မသေရကုန်ဟု ဆို၏။

မင်းကြီး ယခုပင်လျှင် ရှင်မင်းကြီးတို့သည် ရထား၏ သားရေကို ခွေးတို့သည် စားကုန်သောကြောင့် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းကုန်သော ခပ်သိမ်းကုန်သော ခွေးတို့ကိုသတ်ကုန်လောဟု ခွေးတို့ကိုသတ်စိမ့်သောငှါစေ၏ဟူ၍ဆိုကုန်၏၊ ယခုပင်လျှင် ရှင်မင်းကြီးတို့၏အိမ်၌ မင်းမျိုးတို့သည် မွေးအပ်သော ခွေးတို့ကား မသေရကုန်ဟု ဆို၏၊ ဤသို့ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် ရှင်မင်းကြီးတို့သည် ဆန္ဒအစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် အဂတိသို့ လိုက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်တုံလော၊ အဂတိသို့ လိုက်ခြင်းမည်သည်ကား မသင့်၊ မင်းကျင့်တရား မဟုတ်၊ မင်းမည်သည်ကား အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို ရှာတတ်သည့်ချိန်နှင့်တူသည်ဖြစ်သင့်၏၊ ယခုအခါ၌ မင်းမျိုးတို့သည် မွေးစားအပ်သောခွေးတို့ကား မသေရကုန်၊ အားနည်းသော ခွေးတို့သာ သေရကုန်၏၊ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်ကား အလုံးစုံသော ခွေးကို သတ်ခြင်းမဟုတ်၊ ဤခွေးသတ်ခြင်းသည် အားနည်းသော ခွေးတို့ကို သတ်ခြင်းမည်၏၊ ဤသို့ ဆိုပြီး၍

လည်း ဘုရားလောင်းသည် သာယာစွာသောအသံကိုမြွက်၍ ရှင်မင်းကြီး ရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကြင်အမှုကို ပြုကုန်၏၊ ထိုအမှုကား တရားမဟုတ်ဟု မင်းအား တရားဟောလိုရကား—

၂၂၊ ယေ ကုက္ကုရာ ရာဇကုလမှိ ဝဒ္ဓါ။
ကောလေယျကာ ဝဏ္ဏဗလူပပန္နာ။
တေမေ န ဝဇ္ဈာ မယမသ္မ ဝဇ္ဈာ၊
နာယံ သဃစ္စာ ဒုဗ္ဗလဃာတိကာယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ရာဇ၊ မင်းကြီး။ ယေကုက္ကုရာ၊အကြင်ခွေးတို့သည်။ရာဇကုလမှိ၊မင်းအိမ်၌။ ဝဒ္ဓါ၊ ကြီးကုန်၏။ ကောလေယျကာ၊ မင်းအိမ်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဏ္ဏဗလူပပန္နာ၊ အဆင်းအားနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ တေ မေ-တေ ဣမေ၊ထိုခွေးတို့ကား။ န ဝဇ္ဈာ၊ မသတ်အပ်ကုန်သော ခွေးတို့တည်း။မယံ၊ငါတို့သည်သာ။ ဝဇ္ဈာ၊သတ်အပ်ကုန်သောခွေးတို့သည်။ အသ္မ၊ဖြစ်ကုန်၏။ အယံ သဃစ္စာ၊ ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်။ န သဗ္ဗ သုန္ခသဃစ္စာ၊ အလုံးစုံသောခွေးတို့ကို သတ်ခြင်းမဟုတ်။ အယံ၊ ဤခွေးသတ်ခြင်းသည်။ ဒုဗ္ဗလဃာတိကာ၊အားနည်းသောခွေးတို့ကိုသာ သတ်ခြင်းမည်၏။

မင်းတို့မည်သည်ကား ခိုးသူတို့ကို နှိပ်စက်အပ်ကုန်၏၊ ခိုးသူမဟုတ်သော သူတို့ကို မနှိပ်စက်အပ်ကုန်၊ ဤအရာ၌ကား ခိုးစားကုန်သောခွေးတို့အား တစုံ တခုသောဘေးသည် မရှိ၊ မခိုးစားကုန်သော ခွေးတို့သာ သေရကုန်၏၊ အဲ့ဘွယ်ရှိစွ၊ ဤလောက၌ မသင့်မလျော်ခြင်းသည် ဖြစ်ခဲ၏ အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ ဤလောက၌ အဓမ္မသည် ဖြစ်ခဲ့၏ဟု ဘုရားလောင်းဆို၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်းစကားကို နာရ၍ ပညာရှိ သင်သည် ဤမည်သော ခွေးတို့သည် ရထား၏ သားရေကို စားကုန်၏ဟု သိသလောဟု မေး၏၊ သိ၏ဟု ဆို၏၊ အဘယ် ခွေးတို့သည် စားသနည်းဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီးတို့၏ နန်းတော်၌ နေကုန်သော မင်းမျိုးတို့သည် မွေးစားအပ်ကုန်သောခွေးတို့သည် စားကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုခွေးတို့သည် စားသောအဖြစ်ကို အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သိသနည်းဟုမေး၏၊ ငါသည်ထိုခွေးတို့စားသောအဖြစ်ကို ပြအံ့ဟု ဆို၏၊ ပညာရှိ ပြလောဟုဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီးတို့အိမ်၌ မင်းမျိုးတို့သည် မွေးစားအပ်သော ခွေးတို့ကိုခေါ်စေ၍ အတန်ငယ်သော

ယက်တက်ကိုရင်း နေစာမြက်တို့ကိုရင်း ဆောင်စေကုန်လောဟု ဆို၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်း ဆိုတိုင်း ပြု၏။

ထိုအခါ မင်းကိုဘုရားလောင်းသည်ဤမြက်တို့ကိုဆုံ၍ထောင်း၍ ယက်တက် ရည်ဖြင့် ဖျော်၍ ထိုခွေးတို့ကိုတိုက်ကုန်လောဟုဆို၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်း ဆိုတိုင်း တိုက်၏၊ သောက်တိုင်း သောက်တိုင်းကုန်သော ခွေးတို့သည် သားရေ တို့နှင့်တကွ အန်ကုန်၏၊ မင်းသည် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ ဖြေခြင်းသည် ဖြစ်ပေ၏ဟု နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားလော င်းအား ထီးဖြူဖြင့် ပူဇော်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း"မမ္ဗဒ္ဓရ မဟာရာဇ၊မာတာပိတူသုခတ္တိယ"အစရှိသော "တေသကုဏဇာတ်"*၌ လာကုန်သော မင်းကျင့်တရားကို ပြတတ်ကုန်သော ဆယ်ဂါထာတို့ဖြင့် မင်းအား တရားဟော၍ မင်းကြီး ဤအခါမှစ၍ မမေ့ မလျော့ဖြစ်လောဟုဆို၍ မင်းကို ငါးပါးကုန်သောသီလတို့၌ တည်စေ၍ ထီးဖြူ ကို မင်းအားသာလျှင် အပ်နှင်း၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏တရားစကားကို နာရ၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေး၍ ဘုရားလောင်းကိုအစပြု၍ ခပ်သိမ်းသောခွေးတို့အား မိမိ၏ဘောဇဉ်နှင့်တူသည်သာလျှင်ဖြစ်သော နိစ္စဘတ် ကို ဖြစ်စေ၍ ဘုရားလောင်း၏အဆုံးအမ၌တည်လျက် အသက်ထက်ဆုံး တည်၍ ဒါနအစရှိသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍စုတေသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏၊ဘုရားလောင်း ခွေးမင်း၏ အဆုံးအမတော်သည် အနှစ်တသောင်းနှစ်ထောင်တို့ပတ်လုံးတည်၏၊ ဘုရားလောင်း ခွေးမင်းသည်လည်း အသက်ထက်ဆုံးတည်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုသာ လျှင် ဆွေမျိုးတို့၏အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကျင့် ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာ သည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းသောပရိသတ် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ခွေးပညာရှိ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆွေမျိုးတွက်တာ၊ တို့ဘုန်းလျှာ၊ ကျင့်ရှာခဲ့လေပြီ]

နှစ်ခုမြောက်သော ကုက္ကုရဇာတ်သည်ပြီး၏၊

---

* တေသကုဏဇာတ်သနိပါတ်မှ၊

၂၃—ဘောဇာဇာနီယဇာတ်

တည်ရာကို မရအပ်သော အမှု၌လည်း ဝီရိယကို မလျှော့အပ်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အပိ ပဿေန သေမာနော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဘောဇာဇာနီယဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "လျှော့သော ဝီရိယရှိသော တယောက်သောရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုခဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်း ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် မိမိသည် တည်ရာကို မရအပ်သော အမှု၌ ဝီရိယကို ပြုကုန်၏၊ မြှားမှန်ကုန်လျက်လည်း ဝီရိယကို မလျှော့ကုန်သည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဘောဇာဇာနီယသိန္ဓောမျိုး၌ ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဗာရာဏသီမင်း၏ မင်္ဂလာမြင်းတော် ဖြစ်၏၊ ထိုမြင်းသည် အဘိုးတသိန်း ထိုက်သော ရွှေခွက်၌လျှင် အထူးထူးသော အရသာတို့နှင့်ပြည့်စုံသော သုံးနှစ်ပတ်လုံး နှံ့သာတို့ဖြင့်ထုံအပ်သော မွှေးသော သလေးဘောဇဉ်ကိုစားရ၏၊နံ့သာမျိုးလေးပါးတို့ဖြင့်လိမ်းကျံအပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော မြေ၌ နေရ၏၊ ထိုအရပ်ကို ကမ္ဗလာ တင်းတိမ်တို့ဖြင့် ကာရံစေ၏၊ အထက်၌ ရွှေကြယ်စီသော ပုဆိုးဗိတာန်ကို ကြက်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆွဲအပ်သောနံ့သာဆိုင်းပန်းဆိုင်းလည်းရှိ၏၊မငြိမ်းစေအပ်သော ဆီမီးလည်းဖြစ်၏၊ဗာရာဏသီမင်းအဖြစ်ကိုကား မတောင့်တသောသူ မည်သည် မရှိ၊ တပါးသောအခါ၌ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်ကို ရံ၍ ငါတို့အား မင်းအဖြစ်ကိုတည်း ပေးအံ့လော၊ စစ်ထိုးခြင်းကိုတည်း ပြုအံ့လောဟု ဗာရာဏသီမင်းအား အမှာစာ ပေးကုန်၏၊ မင်းသည် အမတ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ အမောင်တို့ ယခု အသို့ ပြုကြကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ရှင်မင်းကြီးတို့သည် လက်ဦးစွာ အစ၌လျှင်

စစ်ထိုးခြင်းငှါ မသွားအပ်၊ ဤအမည်ရှိသော မြင်းစီးသူရဲကို စေ၍ စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုစေကုန်လော၊ ထိုမြင်းစီးသူရဲ မတတ်နိုင်သည် ရှိသော် နောက်မှ သိရကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ထိုမြင်းစီးသူရဲကို ခေါ်စေ၍ အမောင် ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့နှင့် တကွ စစ်ထိုးခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့လောဟု ဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီး ဘောဇာဇာနီယ သိန္ဓောမြင်းကို အကယ်၍ ရသည် ဖြစ်အံ့၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းကို ထားဘိဦး၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်မင်းတို့နှင့်လည်း စစ်ထိုးခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါလတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ အမောင် မြင်းစီးသူရဲ ဘောဇာဇာနီယသိန္ဓောမြင်း သည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ တပါးသော မြင်းသည်မူလည်း ဖြစ်စေ၊ အကြင်မြင်းကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၏၊ ထိုမြင်းကို ယူ၍ စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုလောဟု ဆို၏။

ထိုမြင်းစီးသူရဲသည် ရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု မင်းကိုရှိခိုး၍ ပြာသာဒ်မှ သက်၍ဘောဇာဇာနီယသိန္ဓောမြင်းကို ဆောင်၍ကောင်းစွာချပ်ကိုဖွဲ့၍ မိမိသည်လည်း ချပ်ဖြင့် ကောင်းစွာဖွဲ့လျက် သန်လျက်ကို လွယ်၍ သိန္ဓောမြင်းမြတ်၏ ကျောက်ကုန်းထက် စီးလျက် မြို့မှထွက်၍ လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့ ပြိုးပြိုးပြက် သွားလျက် ရှေးဦးစွာသော ဗိုလ်စုကိုဖျက်၍ တယောက်သော မင်းကို အရှင် ဖမ်း၍ လျင်စွာ လာလတ်၍ မြို့သို့ ဗိုလ်ပါအား အပ်နှင်း၏၊ တဖန်သွား၍ နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိုလ်စုကို ဖျက်၍ နှစ်ယောက်မြောက်သော မင်းကို အရှင်ဖမ်း၍ ထိုအတူ သုံးယောက်မြောက်သော မင်းကို အရှင်ဖမ်း၍ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် ငါးယောက်ကုန်သော မင်းတို့ကို အရှင်ဖမ်း၍ ခြောက်ခု တို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိုလ်စုကို ဖျက်၍ ခြောက်ယောက်မြောက် မင်းကို ဖမ်းသောကာလ၌ ဘောဇာဇာနီယသိန္ဓောမြင်းသည် ဒဏ်ချက်ကို ရ၏၊ သွေး သည် ယို၏၊ အားကြီးကုန်သော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မြင်းစီးသူရဲသည် ထိုဘောဇာဇာနီယသိန္ဓောမြင်းအား မြှားမှန်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ဘောဇာဇာ နီယသိန္ဓောမြင်းကို မင်းအိမ်တံခါး၌ အိပ်စေ၏၊ အနှောင်အဖွဲ့ကို လျှော့သည်ကို ပြု၍ တပါးသော မြင်းကို ချပ်တန်ဆာဖြင့် ဖွဲ့ခြင်းငှါ အားထုတ်၏၊ ဘုရား လောင်းသည် မြတ်သော နံပါးဖြင့် လျောင်းလျက်လျှင် မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍ မြင်းစီးသူရဲကို ကြည့်၍ ဤမြင်းစီးသူရဲသည် တပါးသော မြင်းကို ဖွဲ့၏၊

ဤမြင်းသည်လည်း ခုနစ်ခုမြောက်၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိုလ်စုကို ဖျက်၍ ခုနစ်ယောက်မြောက်သော မင်းကို ဖမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ငါသည် ပြုအပ်သောအမှုသည်လည်း ပျက်လတ္တံ့၊ အတုမရှိသော မြင်းစီးသူရဲသည်လည်း ပျက်စီးလတ္တံ့၊ မင်းသည်လည်း သူ့လက်သို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ငါ့ကိုထား၍ တပါးသောမြင်းသည် ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဗိုလ်စုကိုဖျက်၍ ခုနစ်ယောက်မြောက်သော မင်းကို ဖမ်းခြင်းငှါ တတ်နိုင်သော မြင်းမည်သည် မရှိဟု လျောင်းလျက်လျှင် မြင်းစီးသူရဲကို ခေါ်၍ အချင်း မြင်းစီးသူရဲ ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိုလ်စုကိုဖျက်၍ ခုနစ်ယောက်မြောက်သောမင်းကိုဖမ်းခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော မြင်းမည်သည် ငါ့ကိုထား၍ တပါးမရှိ သင်ပြုအပ်သောအမှုကို ငါသည် မပျက်စေအံ့၊ ငါ့ကို ထစေ၍ ဖွဲ့လောဟု ဆိုလို၍—

၂၃၊ အပိ ပဿေန သေမာနော၊ သလ္လေဘိ သလ္လလီကတော။
သေယျောဝ ဝဠဝါ ဘောဇ္ဈော၁၊ ယုဉ္ဇ မညေဝ သာရထိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သာရထိ၊ မြင်းစီးသူရဲ။ သလ္လေဘိ၊မြှားတို့သည်။ သလ္လလီကတော၊ စူးသည်ဖြစ်၍။ ပဿေန၊လကျ်ာနံပါးဖြင့်။ သေမာနောအပိ၊လျောင်းငြားသော်လည်း။ ဘောဇ္ဈော စ၊ ဘောဇာဇာနီယ သိန္ဓောမြင်းသည်သာလျှင်။ ဝဠဝါ၊မြင်းယုတ်ထက်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ မညေဝ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။ ယုဉ္ဇ၊ ကလော့။

မြင်းစီးသူရဲသည် ဘုရားလောင်းကို ထစေ၍ မြှားမှန်ရာကို ဖွဲ့စည်း၍ ကောင်းစွာ ချုပ်တန်ဆာတို့ဖြင့် ဖွဲ့၍ မြင်း၏ ကျောက်ကုန်း၌ စီး၍ ခုနစ်ခုမြောက်သော ဗိုလ်စုကိုဖျက်၍ ခုနစ်ယောက်မြောက်သောမင်းကို အရှင်ဖမ်း၍ ဗိုလ်ပါအားပေးအပ်၏၊ဘုရားလောင်းကိုလည်း မင်းအိမ်တံခါးသို့ဆောင်ကုန်၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ရှုအံ့သောငှါ ထွက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို မင်းကြီး ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့ကို မသတ်ပါကုန်လင့်၊ သစ္စာရေတိုက်၍ လွှတ်တော်မူကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်အားရင်း မြင်းစီးသူရဲအားရင်း ပေးအပ်သော အခြံအရံကို မြင်းစီးသူရဲအားသာ ပေးကုန်လော၊ ခုနစ် ပြည်ထောင်သော

၁၊ ဘောဇ္ဈော (သီ) ဇေါဇော (က)

၅၅၀-ပ၊ ဘောဇာဇာနီယဇာတ်

သေလုနီးပါးဒါဏ်ရာရလျက် ဝိရိယကိုမလျှော့ဘဲ တိုက်ပွဲဝင်ရန်ပြင်နေပုံ

မင်းတို့ကို ဖမ်း၍ပေးသော သူမည်သည်ကို ဖျက်ခြင်းငှါမသင့်၊ သင်မင်းကြီး တို့သည်လည်း အလှူပေးကုန်လော၊ သီလစောင့်ကုန်လော၊ တရားသဖြင့် မင်းပြု ကုန်လောဟု ဆို၏၊ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား အဆုံးအမပေးပြီးသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းအား ဖွဲ့အပ်သော ချုပ်တန်ဆာကို ဖြေကုန်၏၊ ဘုရား လောင်းသည် ချုပ်တန်ဆာကို ဖြေစဉ်လျှင် စုတိချုပ်၏၊မင်းသည် ဘုရားလောင်း ၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်၍ မြင်းစီးသူရဲအား များစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေး၍ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကို တဖန် မိမိအား မပြစ်မှားစိမ့်သောငှါ သစ္စာ ဆိုစေ၍ မိမိ့မိမိတို့၏နေရာအရပ်တို့သို့ ပို့စေ၍ တရားနှင့်ညီစွာမင်းပြု၍ အသက် ၏အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် မိမိသည်တည်ရာကို မရအပ်သောအမှု၌လည်း ဝီရိယကိုပြုကုန်၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော မြွားမှန်ချက် ကိုရကုန်၍လည်း ဝီရိယကို မလျော့ကုန်၊ သင်သည်ကား ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ အဘယ့် ကြောင့် ဝီရိယကိုလျော့ဘိသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကိုပြတော် မူ၏၊ သစ္စာလေးပါးတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လျော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်၏၊ ယခုအခါ ရှင် သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ မြင်းစီးသူရဲ ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထို အခါ ဘောဇာဇာနီယသိန္ဓောမြင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ရှေးပညာရှင်၊ ပမာတင်၊ အစဉ်ဝီရိ၊ လုလ္လရှိလော့]

သုံးခုမြောက်သော ဘောဇာဇာနီယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၄—အာဇည ဇာတ်

ကြီးစွာသောဒဏ်ကို ခံရလျက် ဝီရိယကိုမလျော့သောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယဒါ ယဒါ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်

သော ဤ အာဇညဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "လျှော့သော ဝီရိယရှိသောရဟန်း"ကိုလျှင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်း ရှေး၌ ပညာရှိတို့သည် မိမိသည် တည်ရာကို မရအပ်သောအမှု၌လည်း ရအပ်သော ဒဏ်ချက်ရှိကုန်လျက်လည်း ဝီရိယကို ပြုကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ရှေးနည်းဖြင့်လျှင် ခုနစ်ပြည်ထောင်သောမင်းတို့သည် ရံကုန်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ရထားစီးသူရဲသည် ညီနောင်ဖြစ်ကုန်သော သိန္ဓောမြင်း နှစ်စီးတို့ကို ရထား၌ က,၍ မြို့မှထွက်၍ ခြောက်ခုသောဗိုလ်စုကို ဖျက်ဆီး၍ ခြောက်ယောက်သော မင်းတို့ကို ဖမ်း၏၊ ထိုခဏ၌ အစ်ကိုမြင်းကြီးသည် ဒဏ်ချက်ကိုရ၏၊ ရထားထိန်းသည် ရထားကိုနှင်လျက် မင်းအိမ်တံခါးသို့လာ၍ မြင်းကြီးကို ရထားမှချွတ်၍ ဖွဲ့သော ချပ်တန်ဆာကို လျှော့၍ နံပါးတဘက်ဖြင့် လျောင်းစေ၍ တပါးသော မြင်းကိုဖွဲ့ခြင်းငှါ အားထုတ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရထားထိန်းကိုမြင်၍ ရှေးနည်းဖြင့်လျှင်ကြံ၍ ရထားထိန်းကိုခေါ်၍ လျောင်းလျက်သာလျှင်—

၂၄၊ ယဒါ ယဒါ ယတ္ထ ယဒါ၊ ယတ္ထ ယတ္ထ ယဒါ ယဒါ။
အာဇညော ကုရုတေ ဝေဂံ၊ တတ္ထ ဟာယန္တိ ဝါဠဝါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သာရထိ၊ ရထားထိန်း။ ယဒါ ယဒါ၊ အကြင် အကြင်သို့ သဘောရှိသော နံနက်အစရှိသော ကာလ၌။ ယတ္ထ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသောခရီး စစ်မြေဦး ဖြစ်သော အရပ်၌။ ယဒါ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသော ခဏ၌။ ယတ္ထ ယတ္ထ၊ အကြင် အကြင်သို့ သဘောရှိကုန်သော စစ်ထိုးရာအရပ်တို့၌။ ယဒါ ယဒါ၊ အကြင် အကြင်သို့ သဘောရှိသော ဒဏ်ချက်ကို ရသော ကာလ, မရသော ကာလ၌။ အာဇညော၊ ရထားထိန်း၏ စိတ်နှစ်သက်သော အကြောင်းကို သိတတ်သော သဘောရှိပေသော သိန္ဓောမြင်းသာလျှင်။ ဝေဂံ၊ လုံ့လကို။ ကုရုတေ၊ ပြု၏။ တတ္ထ၊ ထိုလုံ့လပြုရာ၌။ ဝါဠဝါ၊ မြည်းမှဖြစ်ကုန်သော မြင်းယုတ်

တို့သည်။ ဟာယန္တိ၊ ယုတ်တတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဣမံသို့ ရထေ၊ ဤရထား၌။ မညေဝ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။ ယောဇေတိ၊ ကလော့။

ရထားထိန်းသည် ဘုရားလောင်းကို ထစေ၍ ရထား၌ ကပြီး၍ ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိုလ်ထုကိုဖျက်၍ ခုနစ်ယောက်မြောက်သောမင်းကိုယူ၍ ရထားကိုနှင်လျက် မင်းအိမ်တံခါးသို့သွား၍ သိန္ဓောမြင်းကိုချွတ်၏၊ဘုရားလောင်းသည် နံပါးတဘက်ဖြင့် လျောင်းလျက် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် မင်းအား အဆုံးအမကိုပေး၍ စုတိချုပ်၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ အလောင်းကိုသင်္ဂြိုဟ်၍ ရထားစီးသူရဲအား ဆုလာဘ်ကိုပေး၍ တရားနှင့်ညီစွာ မင်းပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သိန္ဓောမြင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဇာနည်သိန္ဓဝ၊ ဝီရိယ၊ စံပြဥပမာ ကြိုးစားရာ]

လေးခုမြောက်သော အာဇညဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၅–တိတ္ထဇာတ်

သူတပါး၏အလိုကို သိသဖြင့် မိမိအလိုသို့ ရောက်လွယ်သည့် အကြောင်း

ပဉ္စမဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လူအပေါင်းကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အညမညေဟိ တိတ္ထေဟိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတိတ္ထဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေတပည့်ဖြစ်သော တယောက်သော "ရွှေပန်းထိမ်သည့်သား ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အာသယာနုသယဉာဏ် [၁] သည် အကြင် အကြောင်းကြောင့်

၁၊ အလိုဆန္ဒနှင့် ဘဝအဆက်ဆက် ကိန်းစက်လာသော တရားကိုသိသောဉာဏ်။

ဘုရားတို့အားသာဖြစ်၏၊ တပါးကုန်သော သူတို့အားကား မဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် မိမိအား အာသယာနုသယဉာဏ်၏ မရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အတူနေတပည့်ရဟန်း၏ အလိုအာသယကို မသိသည်ဖြစ်၍ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသာလျှင် ဟော၏၊ ထိုအသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းသည် အတူနေ တပည့်ရဟန်းအား မလျောက်ပတ်၊ အဘယ့်ကြောင့် မလျောက်ပတ်သနည်းဟူမူကား ထိုရဟန်းသည် အစဉ်သဖြင့် ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ရွှေပန်းထိမ်သည် အိမ်၌သာလျှင် ပဋိသန္ဓေကို ယူ၏၊ ထိုသို့ အစဉ်သဖြင့် ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ရွှေပန်းထိမ်သည်အိမ်၌ ဖြစ်ရကား ထိုရဟန်း၏ အခါလေးမြင့် စင်ကြယ်စွာသော ရွှေကို မြင်ခြင်းကိုသာလျှင် လေ့လာဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းသည် မလျောက်ပတ်၊ ထိုရဟန်းသည် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၌ နိမိတ်မျှကိုလည်း ဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ လေးလတို့ကို လွန်စေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် မိမိ၏ အတူနေ တပည့်ရဟန်းအား အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဤရဟန်းသည် မချွတ် ဘုရားဆုံးမအပ်သော ရဟန်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ဆောင်အံ့ဟုကြံ၍ စောစောကလျှင် ထိုရဟန်းကိုခေါ်၍ ဘုရားအထံတော်သို့ သွား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သာရိပုတ္တရာ အဘယ့်ကြောင့် ထိုရဟန်းကိုခေါ်၍ လာသနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤရဟန်းအား ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေး၏၊ ဤရဟန်းသည် လေးလတို့ဖြင့် နိမိတ်မျှကိုလည်း မဖြစ်စေနိုင်၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤရဟန်းကား ဘုရားဆုံးမတော်မူအပ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံသို့ခေါ်၍လာ၏ဟု လျှောက်၏၊ သာရိပုတ္တရာ သင်သည် အတူနေ တပည့်ရဟန်းအား အဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးသနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်သော အရှင်ဘုရား အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေး၏ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတ္တရာ သင်၏ သန္တာန်၌ အာသယာနုသယဉာဏ်သည်မရှိ၊ သင်သည် သွားလေ၊ ညချမ်းအခါမှ လာ၍ သင်၏ အတူနေ တပည့်ရဟန်းကို ခေါ်၍ သွားလောဟု မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို လွှတ်လိုက်၍

ထိုရဟန်းအား နှစ်သက်ဘွယ်သော သင်္ကန်းကိုရင်း သင်းပိုင်ကိုရင်း ပေးစေ၍ ဤရဟန်းကို ခေါ်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါဝင်၍ မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို ပေး၍ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် တဖန် ကျောင်းသို့လာ၍ ဂန္ဓကုဋိ၌ နေ့အဘို့ကို ကုန်စေ၍ ညချမ်းအခါ၌ ထိုရဟန်းကိုခေါ်၍ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်လျက် သရက်ဥယျာဉ်၌ တခုသော လေးထောင့်ကန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုလေးထောင့်ကန်၌ ကြီးစွာသော ပဒုမာကြာရုံကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုပဒုမာကြာရုံ၌လည်း ကြီးစွာသော တခုသော ပဒုမာကြာပွင့်ကိုဖန်ဆင်း၍ ပဒုမာကြာပွင့်ကို ကြည့်လျက် နေလေလောဟု နေစေ၍ ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ပဒုမာပွင့်ကို အဖန်တလဲလဲကြည့်၏၊ ပဒုမာကြာပွင့်သည် ထိုရဟန်း၏ရှုစဉ်လျှင် အိုခြင်းသို့ ရောက်၍ အဆင်းပျက်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုပဒုမာကြာပွင့်၏ အစွန်းမှစ၍ ပွင့်ချပ်တို့သည် ကျကုန်လျက် ခဏခြင်းဖြင့် အလုံးစုံသော ပွင့်ချပ်တို့သည် ကြွေကုန်၏၊ ထိုနောင်မှ ဝတ်မှုံသည် ကြွေ၏၊ အချက်မျှသည်သာလျှင် ကြွင်း၏၊ ရဟန်းသည် ပဒုမာပွင့်ကိုကြည့်လျက် ပဒုမာကြာပွင့်သည် ယခုပင်လျှင် လှသော အဆင်းရှိ၏၊ ရှုဘွယ်ရှိ၏၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် ပဒုမာကြာ၏ အဆင်းသည် ဘောက်ပြန်၏၊ ပွင့်ချပ်တို့သည်ရင်း ဝတ်မှုံတို့သည်ရင်း ကြွေ၏၊ အချက်မျှသည် သာလျှင် ကြွင်း၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ပဒုမာကြာဖြစ်လျက် အိုခြင်းသည် ရောက်တုံသေး၏၊ ငါ၏ ကိုယ်အားသော်ကား အဘယ့်ကြောင့် အိုခြင်းသည် မရောက်လတ္တံ့နည်း၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သင်္ခါရတို့သည် အမြဲ မရှိကုန်ဟု ဝိပဿနာကို ဖြစ်စေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်း၏စိတ်သည် ဝိပဿနာသို့ တက်ပြီဟု သိတော်မူလျှင် အရောင် အဝါကို နှံ့စေ၍—

ဥစ္ဆိန္ဒ သိနေဟမတ္တနော၊ ကုမုဒံ သာရဒိကံဝ ပါဏိနာ။
သန္တိမဂ္ဂမေဝ ဗြူဟယ၊ နိဗ္ဗာနံ သုဂတေန ဒေသိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ သာရဒိကံ၊ တန်ဆောင်မုန်းလ၌ ပွင့်သော။ ကုမုဒံ၊ ကုမုဒြာ ကြာကို။ ပါဏိနာ၊ လက်ဖြင့်။ ဆိန္ဒတိ ဣဝ၊ ဖြတ်သကဲ့သို့။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သိနေဟံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ တွံ၊ သင်သည်။ ဥစ္ဆိန္ဒ၊ ဖြတ်လော့။ သုဂတေန၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ဒေသိတံ၊ ဟောတော်မူအပ်၏။ တွံ၊

သင်သည်။ သန္တိမဂ္ဂမေဝ၊ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ခရီးကိုသာလျှင်။ ဗြူဟယ၊ ပွားစေလော။

ထိုရဟန်းသည် ဂါထာ၏အဆုံး၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ငါသည် စင်စစ် ခပ်သိမ်းသော ဘဝမှ လွတ်၏ဟု ကြံ၍—

သော တုဋ္ဌဟဋ္ဌော ပရိပုဏ္ဏမာနသော၊
ခီဏာသဝေါ အန္တိမဒေဟဓာရီ။
ဝိသုဒ္ဓသီလော သုသမာဟိတိန္ဒြိယော၊
စန္ဒော ယထာ ရာဟုမုခါ ပမုတ္တော။
သမောတတံ [၁] မောဟမဟန္ဓကာရံ၊
ဝိနောဒယိံ သဗ္ဗမလံ အသေသံ။
အာလောကပဇ္ဇောတကရော [၂] ပဘင်္ကရော၊
သဟဿရံသီ ဝိယ ဘာဏုမာ နဘေ။

ဤသို့ အစရှိသော ဂါထာတို့ဖြင့် ဥဒါန်းကျူး၏။

ရာဟုမုခါ၊ရာဟုခံတွင်းမှ။ ပမုတ္တော၊လွတ်သော။ စန္ဒော ယထာ၊ လကဲ့သို့။ တုဋ္ဌဟဋ္ဌော၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်းသော။ ပရိပုဏ္ဏမာနသော၊ ပြည့်စုံသောစိတ်ရှိသော။ ခီဏာသဝေါ၊ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါရှိသော။ အန္တိမဒေဟဓာရီ၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်ကိုဆောင်သော။ ဝိသုဒ္ဓသီလော၊ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သောသီလရှိသော။သုသမာဟိတိန္ဒြိယော၊ ကောင်းစွာတည်ကြည်သော ဣန္ဒြေရှိသော။ သော ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းသည်။ မောဟမဟန္ဓကာရံ၊ မောဟဟူသော ကြီးစွာသော အမိုက်မှောင်ကို။ သမောတတံ၊ ဖြန့်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗမလံ၊ အလုံးစုံသော အညစ်အကြေးကို။ အသေသံ၊ အကြွင်းမဲ့။ ဝိနောဒယိံ၊ ဖျောက်ပြီ။ နဘေ၊ ကောင်းကင်၌။ သဟဿရံသီ၊ အထောင်သော ရောင်ခြည်ရှိသော။ ဘာဏုမာ၊ နေမင်းသည်။ ပဘင်္ကရော ဝိယ၊ အရောင်ကို ပြုသကဲ့သို့။ သော ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းသည်။ အာလောကပဇ္ဇောတကရော၊ အလင်းရောင်ကို ပြု၏။

၁၊ သမောကတံ(သျာ)၊ သမ္ဗာဟတံ(က) ၂၊ အာလောကမုဇ္ဇောတကရော (သီ၊ သျာ)

ဥဒါန်းကျူးပြီးလျှင် သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၏၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည်လည်း လာ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ မိမိ၏အတူနေ တပည့် ရဟန်းကို ခေါ်၍ သွား၏၊ ဤအကြောင်းသည် ရဟန်းတို့၏အတွင်း၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် အာသယာနုသယဉာဏ်၏ မရှိခြင်းကြောင့် မိမိအတူနေ တပည့်ရဟန်း၏ အလိုကို မသိနိုင်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား သိတော်မူ၍ တနေ့ခြင်းဖြင့်လျှင် ထိုရဟန်း အား ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးတော်မူ၏၊ ဘုရားတို့မည် သည်ကား ကြီးသော အာနုဘော်ရှိကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းကုန်လျက် နေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ခင်းအပ် သော နေရာ၌ နေတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေး ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးမားသော အရှင်ဘုရား တပါး သောစကားဖြင့် မစည်းဝေးပါကုန်၊ အရှင်ဘုရားတို့၏သာလျှင် တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေ တပည့်ရဟန်း၏ အလိုအာသယကိုသိ သော ဉာဏ်၏စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့ ငါသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ ထိုရဟန်း၏ အလို အာသယ အကြောင်း အခြင်းအရာကို သိတော်မူ၏၊ ထိုသိခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် ထိုရဟန်း၏ အလိုကိုသိသည် သာတည်းဟု မိန့်တော် မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား အကျိုးကို ၎င်း အကြောင်းကို၎င်း ဆုံးမ၏၊ ထိုအခါ မင်း၏ မင်္ဂလာမြင်း၏ ရေချိုးဆိပ်၌ တပါးသော မြည်းတို့၏ အမျိုးဖြစ်သော မြင်းယုတ်ကို ရေချိုးကုန်၏၊ မင်္ဂလာ မြင်းသည် မြင်းယုတ်ကို ရေချိုးသောဆိပ်သို့ သက်ခြင်းကို စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍ သက်ခြင်းကို အလိုမရှိ၊ မြင်းထိန်းသည်သွား၍ အရှင်မင်းကြီး မင်္ဂလာမြင်းသည် ရေဆိပ်သို့ သက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိဟု မင်းအားလျှောက်၏၊ မင်းသည် ပညာရှိ သွားချေ၊ မင်္ဂလာမြင်းသည် ရေဆိပ်သို့ ချသည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် မသက်သနည်း စုံစမ်းချေလောဟု ဘုရားလောင်းကို ဆို၏၊ ဘုရားလောင်း

သည် ရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု မြစ်နားသို့ သွား၍ မြင်းကိုကြည့်၍ မြင်း၏ ရောဂါ မရှိသည်ကိုသိ၍ အဘယ့်ကြောင့် ဤမြင်းသည် ရေဆိပ်သို့ မသက် သနည်းဟု စုံစမ်းလျက် ဤရေဆိပ်၌ ရှေးဦးစွာ တပါးသောမြင်းကို ရေချိုး သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဤမြင်းသည် စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍ ရေဆိပ်သို့ မသက်ယောင်တကားဟု ကြံ၍ အချင်းတို့ ဤရေဆိပ်၌ ရှေးဦး အဘယ်မြင်းကို ရေချိုးကုန်သနည်းဟု မြင်းထိန်းတို့ကိုမေး၏၊ အရှင် မထင်ရှားသော မြင်းယုတ် တို့ကို ရေချိုးကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤမင်္ဂလာမြင်းသည် မိမိ၏ သိန္ဓောမျိုး၌ ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍ ဤဆိပ်၌ ရေချိုး ခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ မင်္ဂလာမြင်းကို တပါးသောဆိပ်၌ ရေချိုးခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ထိုမြင်း၏ အလိုကိုသိ၍ အချင်း မြင်းထိန်း ရှေးဦးစွာ တပါးသောဆိပ်သို့ချ၍ လည်း ရေချိုးစေကုန်လော၊ သောက်လည်း သောက်စေကုန်လောဟု ဆိုလို၍—

၂၅၊ အညမညေဟိ တိတ္ထေဟိ၊ အဿံ ပါယေဟိ သာရထိ။
အစ္စာသနဿ သုဟိတော၊ ပါယာသဿပိ တပ္ပတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သာရထိ၊ မြင်းထိန်း။ အစ္စာသနဿ-အစ္စာသနေန၊ အလွန်စားသော။ ပါယာသဿပိ-ပါယာသေနပိ၊ ဃနာထမင်းဖြင့်လည်း။ သုဟိတော၊ ဝသည် ဖြစ်၍။ တပ္ပတိ၊ ရောင့်ရဲ၏။ အညမညေဟိ၊ တပါး တပါးကုန်သော။ တိတ္ထေ ဟိ၊ ရေဆိပ်တို့ဖြင့်။ အဿံ၊ မင်္ဂလာမြင်းကို။ ပါယေဟိ၊ ချိုးစေ သောက်စေ လော။

မြင်းထိန်းတို့သည် ဘုရားလောင်း၏စကားကို ကြားကုန်၍ မင်္ဂလာမြင်းကို တပါးသော ဆိပ်သို့ချ၏၊ သောက်လည်း သောက်စေကုန်၏၊ ချိုးလည်းချိုးစေ ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်္ဂလာမြင်းသည် ရေသောက်ပြီး၍ ရေချိုးသော ကာလ၌ မင်း၏အထံသို့ သွား၏၊ အမောင် အသို့နည်း၊ မင်္ဂလာမြင်းသည် ချိုးလည်း ချိုး၏၊ သောက်လည်း သောက်၏လောဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး ချိုးလည်း ချိုး၏၊ သောက်လည်း သောက်၏ဟု လျှောက်၏၊ ရှေးဦးစွာ အဘယ့်ကြောင့် ချိုးခြင်း သောက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိသနည်းဟု မေးလေ၏၊

ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့်ပါတည်းဟု အလုံးစုံကို လျှောက်၏။မင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိသော တိရစ္ဆာန်၏ အလိုကို စင်လျက်လည်း သိနိုင်၏၊ ပညာရှိစွ တကားဟု ဘုရားလောင်းအား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်တို့ကို ပေး၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ ဘုရားလောင်း သည်လည်း ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ငါသည် ယခုသာလျှင် ဤရဟန်း၏ အလိုကို သိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သိသည်သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ဤရဟန်းသည် ထိုအခါ မင်္ဂလာမြင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၌ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိ အမတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အလိုဆန္ဒ၊ သိလတ်က၊ မုချအမှန် အကျိုးသန်]
ငါးခုမြောက်သော တိတ္ထဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၆—မဟိဠာမုခဇာတ်

မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသောသူတို့ကို ဆည်းကပ်၍ အကျင့်သီလ ပျက်စီးသည်၏ အကြောင်း

ပေါရာဏံ စောရာနံ....နတ်နှင့်တကွသောလူအပေါင်းကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ပုရာဏ စောရာန ဝစော နိသမ္မ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သောဤမဟိဠာမုခဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် မင်းသားကို ကြည်ညိုစေ၍ လာဘ် ပူဇော်သကာကို ဖြစ်စေ၏၊ အဇာတသတ် မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ဂယာသီသ၌ ကျောင်းဆောက်၍ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာတို့ဖြင့် သုံးနှစ်ပတ်လုံး ထုံအပ်သော မွှေးကြိုင်သော သလေး ဘောဇဉ်၏ ဆွမ်းအိုး ငါးရာတို့ကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပို့စေ၏၊ လာဘ် ပူဇော် သက္ကာကို မှီ၍ ဒေဝဒတ်အား အခြံအရံ များ၏၊

ဒေဝဒတ်သည်အခြံအရံနှင့်တကွကျောင်း၌သာလျှင်နေ၏၊ထိုအခါရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေကုန်သော အဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်တို့တွင် တယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ရဟန်းပြု၏၊ တယောက်သော အဆွေ ခင်ပွန်းသည် ဒေဝဒတ်၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၏၊ ထိုနှစ်ယောက်သော ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ထိုအရပ်၌လည်း မြင်ကုန်၏၊ ကျောင်းသို့ သွားကုန်၍လည်း မြင်ကုန်သလျှင်ကတည်း။

ထိုအခါတနေ့သ၌ဒေဝဒတ်၏တပည့်သည်ဘုရားတပည့်ကိုဆို၏၊ငါ့သျှင်သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ချွေးကို ထွက်ယိုစေလျက် ဆွမ်းအလို့ငှါ အဘယ့်ကြောင့် သွားသနည်း၊ ဂယာသီသ၌ နေ၍လျှင် အထူးထူးသော အရသာ တို့ဖြင့် ကောင်းသော ဘောဇဉ်ကို စားလော၊ ဤသို့သဘောရှိသော ဃနာဆွမ်းသည် မရှိ၊ သင်သည် အယ့်ကြောင့် ဆင်းရဲကို ခံဘိသနည်း၊ သင်သည် စောစော ကလျှင် ဂယာသီသသို့ သွား၍ ဟင်းလျာနှင့် တကွသော ယာဂုကို သောက်၍ တဆယ့်ရှစ်ပါး အပြားရှိသောဘောဇဉ်ကိုစား၍ အထူးထူးသောအရသာတို့ဖြင့် ကောင်းသော ဘောဇဉ်ကို စားခြင်းငှါ မသင့်လောဟု ဆို၏၊ ထိုရဟန်းသည် အဖန်တလဲလဲဆိုလတ်သည်ရှိသော် သွားလိုသည်ဖြစ်၍ထိုနေ့မှစ၍ ဂယာသီသသို့ သွား၍စားပြီးသော်စောစောကလျှင်ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့လာ၏၊ထိုရဟန်းသည် ခပ်သိမ်းသောကာလ၌ ဖုံးလွှမ်းအုံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ဂယာသီသသို့ သွား၍ ဒေဝဒတ်အား တည်သောဆွမ်းကို စား၏ဟု မကြာမြင့်မီလျှင် ထင်ရှား၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင် သင်သည် ဒေဝဒတ်အား တည်သောဆွမ်းကိုစားသတတ်ဟူသည်မှန်သလောဟုမေးကုန်၏၊ အဘယ်သူသည် ဤသို့ ဆိုသနည်းဟု ဆို၏၊ ဤမည်သော သူလည်း ဆို၏၊ ဤမည်သောသူလည်းဆို၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ငါ့သျှင်တို့မှန်ပေ၏၊ငါသည် ဂယာသီသသို့သွား၍ စား၏၊ ငါ့အား ဒေဝဒတ်သည် ဆွမ်းကို မပေး၊ တပါးကုန်သော သူတို့သည် ပေးကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ်သည် ဘုရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆူးငြောင့်ဖြစ်၏၊ သီလမရှိ၊ အဇာတသတ်မင်းကို ကြည်ညိုစေ၍ အဓမ္မဖြင့် မိမိအား လာဘ် ပူဇော်သက္ကာကို ဖြစ်စေ၏၊ သင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှထွက်မြောက်စေတတ်သောသာသနာတော်၌ရဟန်းပြု၍ ဒေဝဒတ်၏

အစမ္မဖြင့် ဖြစ်သော ဘောဇဉ်ကို အဘယ့်ကြောင့် စားဘိသနည်း၊ လာလော သင့်ကို ဘုရားအထံသို့ ဆောင်ကုန်အံ့ဟု ထိုရဟန်းကို ခေါ်၍ တရားသဘင်သို့ သွားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်မြင်တော်မူ၍လျှင် ရဟန်းတို့အား အဘယ့်ကြောင့် အလို မရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ထိုရဟန်းကိုခေါ်၍ လာကြကုန်သနည်းဟု မိန့် တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဟုတ်၏၊ ဤရဟန်းသည် အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ဒေဝဒတ်၏ အစမ္မဖြင့်ဖြစ်သော ဘောဇဉ်ကို စား၏ဟု လျှောက်ကုန် ၏၊ ရဟန်း သင်သည် ဒေဝဒတ်၏ အစမ္မဖြင့်ဖြစ်သောဆွမ်းကို စားသတတ်ဟူ သည် မှန်သလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် အကျွန်ုပ်အား မပေး၊ တပါးကုန်သော သူတို့သည် ပေးကုန်၏၊ ထိုဆွမ်းကို အကျွန်ုပ်သည် စား၏ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် ဤဒေဝဒတ်၏ ဆွမ်းကို စားရာ၌ ရှောင်လွှဲခြင်းကို မပြုလင့်၊ ဒေဝဒတ်သည် အကျင့်မရှိ၊ သီလ မရှိ၊ အသို့မူ၍လျှင် သင်သည် ရဟန်းပြု၍ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်သို့ ဝင် လျက်လျှင် ဒေဝဒတ်၏ ဆွမ်းကိုစားဘိသနည်း၊ အခါခပ်သိမ်းလည်း သင်သည် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းလျှင် ဖြစ်ကုန်သောသူတို့သို့ ဆည်းကပ်ဘူး၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ် ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ အမတ်ဖြစ်၏၊ထိုအခါ မင်းအား မဟိင်္ဂ္ဃမုခမည်သော မင်္ဂလာဆင်သည် ရှိ၏၊ သီလရှိ၏၊ အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ တစုံတယောက်သောသူကို မညှဉ်းဆဲ၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ထိုဆင်၏ တင်းကုပ်အနီး ညဉ့်အတွင်း၌ ခိုးသူတို့သည် လာကုန်၍ ထိုဆင်၏အနီး၌ နေ ကုန်လျက် ခိုးသူတို့၏ စိုင်ပင်ခြင်းကို တိုင်ပင်ကြကုန်၏၊ ဤသို့ ဥမင်ကို တူးအပ် ၏၊ ဤသို့ ခြံစပ်ဖြတ်ခြင်းအမှုကို ပြုအပ်၏၊ ဥမင်ကိုရင်း ခြံစပ်ဖြတ်ရာကိုရင်း ခရီးနှင့်တူစွာ ရေဆိပ်နှင့်တူစွာ အမှိုက်မရှိ ချုံမရှိသည်ကိုပြု၍ ဥစ္စာကို ခိုးခြင်း ငှါ သင့်၏၊ ခိုးသောသူသည် သတ်၍သာလျှင် ခိုးအပ်၏၊ ဤသို့ ခိုးသည်ရှိသော် ထားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မဖြစ်လတ္တံ့၊ ခိုးသောသူ မည်သည်ကို

မသိလတ္တံ့၊ အကျင့်နှင့်ယှဉ်သည် မဖြစ်ရာ၊ ရှန့်ရင်းသည်ရင်း ကြမ်းကြုတ်သည် ရင်း နိုင်ထက်မှုတတ်သည်ရင်း ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ ခိုးသူတို့၏ တိုင်ပင်ခြင်းကို တိုင် ပင်ကုန်၏၊ ဤသို့ တိုင်ပင်၍ အချင်းချင်းသင်၍ သွားကြကုန်၏။

ဤသို့သော နည်းဖြင့်လျှင် နက်ဖြန် နေ့၌ရင်း တိုင်ပင်ကုန်၏၊ ဤသို့ များ သောနေ့တို့၌ ထိုအရပ်သို့လာ၍ တိုင်ပင်ကုန်၏၊ ထိုမင်္ဂလာဆင်သည် ထိုခိုးသူ တို့၏စကားကိုကြား၍ ငါ့ကို ထိုသူတို့သည် သင်ကုန်၏ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ယခု ငါသည် ရှန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာ နှိပ်စက်တတ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ နှလုံး သွင်းခြင်းကို ပြု၍ ထိုသို့သဘောရှိသည်ဖြစ်၏၊ စောစောကလျှင် လာသော ဆင်ထိန်းကို နှာမောင်းဖြင့်ယူ၍ မြေ၌ ပုတ်သတ်၏၊ တယောက်သော ဆင်ထိန်း ကိုလည်း ထို့အတူ သတ်၏၊ဤသို့ လာတိုင်း လာတိုင်းကုန်သော ဆင်ထိန်းတို့ကို သတ်လေသလျှင်ကတည်း၊ မဟိဠာမုခဆင်သည် ရူးသည်ဖြစ်၏၊ မြင်တိုင်းမြင် တိုင်းသောသူကို သတ်၏ဟု မင်းကြီးအား ကြားကုန်၏၊ မင်းသည် ဘုရား လောင်းကို ပညာရှိ သွားချေ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ထိုဆင်သည် ပျက် စီးလေသနည်း စုံစမ်းချေလောဟူ၍ စေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သွား၍ ထို ဆင်၏ကိုယ်၌ ရောဂါမရှိသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်လျှင် ဤဆင်သည် ပျက်စီးသနည်းဟု စုံစမ်းသည်ရှိသော် စင်စစ် အနီး၌ တစုံ တယောက်သောသူတို့၏ စကားကိုကြား၍ ငါ့ကို ထိုသူတို့သည် သင်ကုန်၏ဟူ သောအမှတ်ဖြင့် ပျက်စီးဘိ၏ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြု၍ ဆင်ထိန်းတို့ကို ဆင် တင်းကုပ်၏အနီး၌ ညဉ့်အခါ၌ တစုံတယောက်သော သူတို့သည် တစုံတခုသော စကားကို ဆိုဘူးကုန်သလောဟု မေး၏၊ အရှင် ဆိုဘူး၏၊ ခိုးသူတို့သည် လာ ကုန်၍ ဆိုကုန်၏ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် သွား၍ ရှင်မင်းကြီး ဆင်၏ကိုယ်၌ တစုံတခုသော ဖောက်ပြန်ခြင်းသည် မရှိ၊ ခိုးသူတို့၏စကားကိုကြား၍ ပျက်စီး၏ဟု မင်းအား ကြားလျှောက်၏၊ ယခု အသို့ပြုအံ့သောငှါ သင့်သနည်းဟု ဆို၏၊ သီလရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို ဆင်တင်းကုပ်၌ နေစေ၍ သီလအကျင့်စကားကို ပြောဆို ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဆို၏၊ အမောင် ဤသို့ပြုလောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သီလရှိသော ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ကို ဆင်တင်းကုပ်၌ နေစေ၍ အရှင်ဘုရားတို့

သီလအကျင့်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လော့ဟု ဆို၏၊ ထိုရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည် ဆင်တင်းကုပ်၏ အနီး၌ နေကုန်လျက် တစုံတယောက်သောသူတို့ကို မှားသော အားဖြင့် မသုံးသပ်အပ်၊ သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသည် ခန္တီ မေတ္တာ ကရုဏာနှင့် ယှဉ်သည်ဖြစ်ခြင်းငှါသင့်၏ဟု သီလစကားကိုပြောဆိုကုန်၏၊ထိုမင်္ဂလာဆင်သည် ထိုစကားကို ကြား၍ ငါ့ကို ထိုသူတို့သည် သင်ကုန်၏၊ ယနေ့မှစ၍ ငါသည် သီလရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ သီလရှိသည် ဖြစ်၏၊ မင်းသည် ဘုရား လောင်းကို အမောင် ဆင်သည် သီလရှိသည် ဖြစ်ပြီလော့ဟု မေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရှင်မင်းကြီး သီလရှိသည် ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ပျက်စီးပြီးသော ဆင်သည် ပညာရှိတို့ကို မှီ၍ ရှေးဖြစ်သော အကျင့်တရား၌ သာလျှင် တည်၏ဟု ဆိုလို၍—

၂၆၊ ပုရာဏစောရာန ဝစော နိသမ္မ၊ မဟိဠာမုခေါ ပေါထယ မန္ဝစာရီ။
သုသညတာနံ ဟိ ဝစော နိသမ္မ၊ ဂဇုတ္တမော သဗ္ဗဂုဏေသု အဋ္ဌာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊မင်းကြီး။ မဟိဠာမုခေါ၊ ဆင်မ၏မျက်နှာနှင့်တူသောဆင်သည်။ ပုရာဏ၊ရှေးမဆွက။ စောရာနံ၊ ခိုးသူတို့၏။ ဝစော၊စကားကို။ နိသမ္မ၊ကြား၍။ ပေါထယံ-ပေါထယန္တော၊ ပုတ်သတ်လျက်။ အနွစာရီ၊ အတုလိုက်၍ ကျင့်၏။ ဂဇုတ္တမော၊ မဟိဠာမုခဆင်မြတ်သည်။ သုသညတာနံ ဟိ၊ကောင်းစွာ ကိုယ်နှုတ် နှလုံးကို စောင့်ရှောက်ကုန်သောရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏သာလျှင်။ ဝစော၊စကားကို။ နိသမ္မ၊ကြား၍။ သဗ္ဗဂုဏေသု၊ခပ်သိမ်းကုန်သော ကျေးဇူးတို့၌။အဋ္ဌာ၊တည်၏။

မင်းသည် တိရစ္ဆာန်၏ အလိုကိုလည်း သိပေ၏ဟု ဘုရားလောင်းအား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေး၏၊ ထိုမင်းသည် အသက်ထက်ဆုံး တည်၍ ဘုရားလောင်းနှင့်အကွ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း...မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ရှေး၌လည်း သင်သည် မြင် တိုင်း မြင်တိုင်းကုန်သောသူတို့ကိုသာလျှင် ဆည်းကပ်ဘတ်၏၊ခိုးသူတို့၏ စကား ကို ကြား၍ ခိုးသူတို့သို့ ဆည်းကပ်၏၊တရားကိုစောင့်ကုန်သော သူတို့၏စကားကို ကြား၍ တရားစောင့်သောသူတို့သို့ ဆည်းကပ်ဘူး၏ဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို

ဆောင်၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ဆန့်ကျင်ဘက် အပေါင်းအဘော်ကို မှီဝဲသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မဟိဠာမုခဆင်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အမတ်ပညာရှိ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မြင်တွေ့ရာရာ၊ ဆည်းကပ်ပါ၊ မဂ်လာ မုခ မဟိဠ]

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟိဠာမုခဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၇–အဘိဏှဇာတ်

လွန်စွာ အကျွမ်းဝင်ကြသော တိရစ္ဆာန်နှစ်ခုတို့၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နှတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “နာလံ ကဗဠံ ပဒါတဝေ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအဘိဏှဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် တယောက်သော “သီတင်းသည်”ကိုရင်း“မထေရ်ကြီး”ကိုရင်းအကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊သာဝတ္ထိပြည်၌နှစ်ယောက်ကုန်သောအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ရှိကုန်သတတ်၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့တွင် တယောက်သော အဆွေ ခင်ပွန်းသည် ရဟန်းပြု၍ တယောက်သော အဆွေခင်ပွန်း၏ လူ၏ အိမ်သို့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သွား၏၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သီတင်းသည်သည် အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းအား ဆွမ်းကိုလှူ၍ မိမိလည်း စား၍ ထိုရဟန်းနှင့်တကွ ကျောင်းသို့ သွား၍ နေဝင်သည် တိုင်အောင် ရှေးဦးစွာ ပြောခြင်း အတုံ့ ပြောခြင်းဖြင့် နေ၍ မြို့သို့ ဝင်၏၊ အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းသည်လည်း ထိုအဆွေ ခင်ပွန်း သီတင်းသည်ကို မြို့တံခါးတိုင်အောင် ပို့လိုက်၍ ပြန်ခဲ့၏၊ ရဟန်းလူတို့၏ ထိုအကျွမ်းဝင်ခြင်းသည် ရဟန်းတို့ အတွင်း၌ ထင်ရှား၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းလူတို့၏ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ပြောဆိုကုန်လျက် တရား သဘင်၌ နေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ သင်တို့သည် အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် အရှင်ဘုရား ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းလူတို့သည်

ယခုသာလျှင် အကျွမ်းဝင်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အကျွမ်းဝင်ဘူး ကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏အမတ်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တခုသော ခွေးသည် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွား၍ မင်္ဂလာဆင်၏စားရာ အရပ်၌ ကျကုန်သော ထမင်းလုံးတို့ကို စား၏၊ ထိုခွေးသည် အစာကြောင့် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့လျက် မင်္ဂလာဆင်အား အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍ ဆင်၏အထံ၌ သာလျှင် စား၏၊ နှစ်ခုကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကင်း၍နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မင်္ဂလာဆင်သည် ခွေးကို နှာမောင်းဖြင့် ယူ၍ တပြောင်းပြန်ပြန်ကစား၏၊ မြှောက်၍ ဦးကင်း၌ တင်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တယောက်သော ရွာ၌နေသော သူသည် ဆင်ထိန်းအား အဘိုးပေး၍ ထိုခွေးကိုယူ၍ မိမိရွာသို့သွား၏၊ ထိုအခါမှစ၍ မင်္ဂလာဆင်သည် ခွေးကိုမမြင်သည်ဖြစ်၍ စားလည်းမစား သောက်လည်း မသောက် ရေလည်းမချိုး ထိုအကြောင်းကို မင်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ပညာရှိ သွားချေ အဘယ့်ကြောင့် ဆင်သည် ဤသို့ ပြုသနည်းဟု စုံစမ်းချေလောဟု စေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွား၍ ဆင်၏ နှလုံးမသာသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ ဤဆင်၏ ကိုယ်၌ ရောဂါသည်မထင်၊ ထိုဆင်အား တစုံတခုသော သတ္တဝါနှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့သည်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤမင်္ဂလာဆင်သည် အကျွမ်းဝင်သော သတ္တဝါကို မမြင်ရ၍ စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်လေယောင် တကားဟု နှလုံးသွင်း၍ ဆင်ထိန်းတို့ကို ဤဆင်အား တစုံတခုသော သတ္တဝါနှင့် အကျွမ်းဝင်သည် ရှိသလောဟု မေး၏၊ အရှင် ရှိ၏၊ တခုသော ခွေးနှင့်တကွ အားကြီးစွာသော ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုခွေးသည် ယခု အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ တယောက်သော လူသည် ဆောင်အပ်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသူ၏ နေရာအရပ်ကို သိကြကုန်၏လောဟု မေး၏၊ အရှင် အကျွန်ုပ်တို့ မသိကုန်ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအထံသို့သွား၍ ရှင်မင်းကြီး မင်္ဂလာဆင်အား တစုံတခုသောအနာ

သည် မရှိ၊ တခုသော ခွေးနှင့်တကွ အားကြီးသော အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည်ကား ဖြစ်၏၊ ထိုခွေးကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ မစား မသောက်တကားဟု ဆိုလို၍—

၂၇၊ နာလံ ကဗဠံ ပဒါတဝေ၊ န ပိဏ္ဍံ န ကုသေ န ဃံသိတုံ။
မညာမိ အဘိဏှဒဿနာ၊ နာဂေါ သ္နေဟမကာသိ ကုက္ကုရေ။

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ နာဂေါ၊ မင်္ဂလာဆင်သည်။ ကဗဠံ၊ ပေးအပ်သော ထမင်းလုပ်ကို။ ပဒါတဝေ၊ ယူခြင်းငှါ။ နာလံ-အသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ ပိဏ္ဍံ၊ လုံး၍ပေးအပ်သော ထမင်းဆုပ်ကို။ ပဒါတဝေ၊ ယူခြင်းငှါ။ နာလံ-အသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ ကုသေ၊ စားစိမ့်သောငှါ ပေးအပ်ကုန်သော မြက်တို့ကို။ ပဒါတဝေ၊ ယူခြင်းငှါ။ နာလံ-အသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ ဃံသိတုံ၊ ရေချိုးသောကာလ၌ ကိုယ်ကိုပွတ်ခြင်းငှါ။ နာလံ-အသမတ္ထော၊ မစွမ်းနိုင်။ နာဂေါ၊ မင်္ဂလာဆင်သည်။ အဘိဏှဒဿနာ၊ မပြတ်မြင်သဖြင့်။ ကုက္ကုရေ၊ ခွေး၌။ သ္နေဟံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ အကာသိ မညာမိ၊ ပြု၏ဟု အကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ ပညာရှိ ယခု အသို့ပြုအပ်သနည်းဟု မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ငါတို့မင်္ဂလာဆင်၏ အဘော်ဖြစ်သော ခွေးကို တယောက်သောသူသည် ယူ၍ သွားသတတ်၊ အကြင်သူ၏အိမ်၌ ထို ခွေးကိုမြင်၏၊ ထိုသူအား ဤမည်သောဒဏ်ပေးအံ့ဟု စည်ကိုလည်စေလောဟုဆို၍ မင်းသည်ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြုစေ၏၊ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုယောကျ်ားသည် ခွေးကိုလွှတ်၏၊ ခွေးသည် လျင်မြန်စွာပြေး၍ ဆင်၏ အထံသို့သာလျှင် သွား၏၊ ဆင်သည် ထိုခွေးကို နှာမောင်းဖြင့်ယူ၍ ဦးကင်း၌ထား၍ မျက်ရေယိုလျက် ငို၍ ဦးကင်းမှချ၍ ခွေးသည် စားပြီးသည်ရှိသော် နောက်မှ မိမိစား၏၊ထို တိရစ္ဆာန်၏ အလိုကိုလည်း သိနိုင်၏ဟု မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ကြီးသော စည်းစိမ်ကို ပေး၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤအဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော လူ ရဟန်းတို့သည် ယခုသာလျှင် အကျွမ်းဝင်ကုန်လေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အကျွမ်းဝင်ဘူးကုန်သည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍

ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ လေးပါးသော သစ္စာစကားဖြင့် လည်စေ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ သီတင်းသည်သည် ထိုအခါ ခွေးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မထေရ်သည် ထိုအခါ မင်္ဂလာဆင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အမတ်ပညာရှိ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ချစ်သူမတွေ့၊ ရင်မှာဆွေ့၊ မြေ့မြေ့နွမ်းလျှာ ဆင်ပမာ]

ခုနစ်ခုမြောက်သော အဘိဏှဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၈—နန္ဒိဝိသာလဇာတ်

ရှုန့်ရင်း ကြမ်းတန်းစွာ မပြောမဆိုအပ်သည့် အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသောလူတို့ကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "မနုညမေဝ ဘာသေယျ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ နန္ဒိဝိသာလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်"ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ ဆဲရေးခြင်း"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ခိုက်ရန်ကိုပြုကုန်လျက် သီလကိုချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေး ရှုတ်ချကုန်၏၊ နှုတ်လုံ့ထိုးကုန်၏၊ ဆယ်ပါးသော အက္ကောသ ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဆဲရေး ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကိုခေါ်စေ၍ ရဟန်းတို့သင်တို့သည်ခိုက်ရန်ပြုကုန်သတတ်ဟူသည်ကား မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်ကုန် သည်ရှိသော် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ရှုန့်ရင်းကြမ်းတန်းသော စကားမည် သည်ကို တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း မနှစ်သက်ကုန်၊ ရှေး၌လည်း တခုသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော နွားသည် မိမိကို ကြမ်းကြုတ်သော စကားဖြင့် ဆိုသော ပုဏ္ဏားကို အသပြာ တထောင်ကို ရှုံးစေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ ဂန္ဓာရတိုင်း ထက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဂန္ဓာရမင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် နွားအမျိုး၌ ဖြစ်၏၊

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ငယ်သော ကာလ၌လျှင် ပုဏ္ဏား တယောက်သည် နွားလှူတတ်သော ဒါယကာတို့၏ အထံမှရ၍ နန္ဒိဝိသာလ ဟူသော အမည်ကို မှည့်၍ သား၏အရာ၌ထား၍ ချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍ ယာဂု ထမင်း အစရှိသည် တို့ကို ပေး၍ မွေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ ရောက်သည် ရှိသော် ဤပုဏ္ဏားသည် ငြိုငြင်သဖြင့် ငါ့ကို လုပ်ကျွေး၏၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ငါနှင့်တကွ ထပ်တူမျှသော တပါးသော နွားမည်သည် မရှိ၊ ငါသည် မိမိ၏ အားကိုပြ၍ ပုဏ္ဏားအား မွေးကျေးဇူးကို ဆပ်ရမူကား ကောင်း၏ဟု ကြံ၏၊ နန္ဒိဝိသာလသည် တနေ့သ၌ ပုဏ္ဏားကို ပုဏ္ဏား သွားချေ ဂေါဝိတ္တကသူဌေးသို့ ကပ်၍ 'ငါ၏ နွားသည် တစပ်ထည်းဖွဲ့အပ်သော လှည်းတရာကို လိမ့်စေနိုင်၏ဟု ဆို၍ အသပြာ တထောင်ဖြင့် လောင်းခြင်းကို ပြုလောဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် သူဌေးအထံသို့ သွား၍ ဤမြို့၌ အဘယ်သူ၏ နွားသည် စွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံ သနည်းဟု စကားကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို ဂေါဝိတ္တက သူဌေးသည် ဤမည်သောသူ၏ နွားသည်လည်း စွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သောသူ၏ နွားသည်လည်း စွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ဆို၍ အလုံးစုံသောမြို့၌ကား ငါတို့ နွားနှင့်တူသော နွားသည် မရှိဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ငါ့အား "တစပ်ထည်း ဖွဲ့အပ်သော လှည်းတရာ"ကို လိမ့်စေခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော တခုသော နွားသည် ရှိ၏ဟုဆို၏၊ ဂေါဝိတ္တကသူဌေးသည် ဤသို့သဘောရှိသောနွားသည် အဘယ်မှာ ရှိသနည်းဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ငါ့အိမ်၌ရှိ၏ဟုဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား အသပြာ တထောင်ဖြင့် လောင်းခြင်းကို ပြုလောဟု သူဌေးက ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ကောင်းပြီ ပြုအံ့ဟု အသပြာ တထောင်ဖြင့် လောင်းခြင်းကို ပြု၏။

ပုဏ္ဏားသည် လှည်းတရာကို "သဲကျောက်စရစ်တို့ဖြင့်"သာလျှင် ပြည့်စေ၍ အစဉ်သဖြင့် ထား၍ အလုံးစုံသော လှည်းတို့ကို "ဝင်ရိုး၌ ဖွဲ့သောလွန်ဖြင့်" တပေါင်းတည်းဖွဲ့၍ နန္ဒိဝိသာလကိုရေချိုး၍ နံ့သာလက်ငါးချောင်းရာကိုပေး၍ လည်၌ပန်းကုံးစွပ်၍ ရှေးဦးစွာသောလှည်းဦး၌ တကောင်တည်းကိုသာလျှင်က၍ မိမိသည်လည်းလှည်းဦး၌ထိုင်၍ "နှင်တံ"ကိုမြှောက်၍"ကောက်ကျစ်"သောနွား သွားလော၊"ကောက်ကျစ်"သောနွားဝန်ကိုဆောင်လော့ဟုဆို၏၊ဘုရားလောင်း သည် မကောက်ကျစ်သောငါ့ကို ကောက်ကျစ်၏ဟူသောစကားဖြင့် ဆို၏ဟူ၍

ခြေလေးဘက်တို့ကို တိုင်တို့ကဲ့သို့ မလှုပ်သည့်တို့ကိုပြု၍ ရပ်၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် ဂေါဝိတ္တကသူဌေးသည် ပုဏ္ဏားကိုအသပြာတထောင်ကိုလျှော်စေ၏၊ပုဏ္ဏားသည် အသပြာ တထောင်မှ ရှုံးသည်ဖြစ်၍ နွားကိုချွတ်၍ အိမ်သို့သွား၍ စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်ရကား လျောင်း၏၊ နန္ဒိဝိသာလသည် ကျက်စား၍ လာပြီးသည်ရှိသော် စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သော ပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ ကပ်လျက် ပုဏ္ဏား အဘယ့်ကြောင့် အိပ်သနည်းဟု မေး၏၊ အသပြာတထောင်မှရှုံးသောငါ့အား အဘယ်မှာ အိပ်ပျော်အံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏား ငါသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင့် အိမ်၌နေသဖြင့် တစုံတခုသော ခွဲဘူးသောအိုးသည်လည်း ရှိသလော၊ နင်းနယ် ဘူးသော တစုံတခုသော ဥစ္စာသည်လည်း ရှိသလော၊ အရာမဟုတ်သည့်၌ စွန့် ဘူးသော ကျင်ကြီးကျင်ငယ်သည်မှုလည်း ရှိသလောဟုမေး၏၊ ချစ်သား မရှိပေ ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့လျက် ငါ့ကို အဘယ့်ကြောင့် ကောက်ကျစ်၏ဟူသော စကား ဖြင့် ဆိုဘိသနည်း၊ ဤအပြစ်သည် သင်၏အပြစ်သာလျှင်တည်း၊ ငါ့အားကား အပြစ်မရှိ၊ သွားချေ ဂေါဝိတ္တက သူဌေးနှင့်တကွ အသပြာ နှစ်ထောင်တို့ဖြင့် လောင်းခြင်းကို ပြုချေဦးလော၊ မကောက်ကျစ်သော ငါ့ကို သက်သက် ကောက်ကျစ်၏ဟူသောစကားဖြင့် မခေါ်ဝေါ်လင့်ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်းစကားကိုကြား၍ အသပြာ နှစ်ထောင်တို့ဖြင့် လောင်းခြင်းကို ပြု၍ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် လှည်းတရာကို တစပ်တည်းဖွဲ့၍ နန္ဒိဝိသာလကို တန်ဆာဆင်၍ ရှေးဦးစွာသော လှည်းဦး၌ က,၏၊ အဘယ်သို့ က,သနည်းဟူမူကား ထမ်းပိုးဦး၌ မလှုပ်မအောင်ဖွဲ့၍ တခုသော အစွန်းဖြင့် နန္ဒိဝိသာလကို က,၍ တခုသော အစွန်းကို လွန်ဖြင့်ရစ်၍ ထမ်းပိုးစွန်းကိုရင်း ဝင်ရိုးကိုရင်း၊လှည်းအိမ်ထုပ်ကိုရင်း မှီ၍ ဦးပြည်းသစ်သားကိုထောက်၍ လွန်ဖြင့် မလှုပ်အောင် ဖွဲ့၍ ထား၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ထမ်းပိုးသည် ထိုသို့ရင်း ဤသို့ရင်း မရွေ၊ တကောင်တည်းသော နွားသည်လျှင် ငင်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် လှည်းဦး၌ထိုင်၍ နန္ဒိဝိသာလ၏ ကျောက်ကုန်းကို သုံးသပ်၍ ကောင်းသောနွား သွားပါလော၊ ကောင်းသော နွား ဝန်ကို ဆောင်ပါလောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အလွန်ဖွဲ့အပ်သော လှည်းတရာကို တဟုန်တည်းခြင်း ငင်၍ နောက်၌တည်သော လှည်းကို ရှေ့၌

တည်သော လှည်း၏ နေရာ၌သာလျှင် တည်စေ၏၊ ဂေါဝိတ္တက သူဌေးသည် ရှုံးသည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားအား အသပြာ နှစ်ထောင်တို့ကိုပေး၍ တပါးကုန်သော သူတို့သည်လည်း ဘုရားလောင်းအား များစွာသောဥစ္စာကို ပေးကုန်၏၊အလုံး စုံသောဥစ္စာသည် ပုဏ္ဏားအားသာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ ဘုရားလောင်းကို မှီ၍ များစွာသော ဥစ္စာကို ရ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ကြမ်းကြုတ်သော စကားမည်သည်ကို တစုံတယောက်သောသူသည် မနှစ်သက် ဟု ဟောတော်မူ၍ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးသော် သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်၍—

၂၈၊ မနုညမေဝ ဘာသေယျ၊ နာမနုညံ ကုဒါစနံ။
မနုညံ ဘာသမာနဿ၊ ဂရုံ ဘာရံ ဥဒဒ္ဓရိ။
မနဥ္စ နံ အလာဘေသိ [၁]၊ တေန စတ္တမနော အဟု။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပရေန၊ တပါးသောသူနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဘာသ မာနော၊ ဆိုသောသူသည်။ မနုညမေဝ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော စကားကိုသာ လျှင်။ ဘာသေယျ၊ ဆိုရာ၏။ အမနုညံ၊ မနှစ်သက်ဘွယ်သော စကားကို။ ကုဒါစနံ၊ တရံတဆစ်မျှ။ န ဘာသေယျ၊ မဆိုရာ။ မနုညံ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော စကားကို။ ဘာသမာနဿ၊ ဆိုသောပုဏ္ဏား၏။ ဂရုံ၊ လေးသော။ ဘာရံ၊ လှည်းတရာကို။ ဥဒဒ္ဓရိ၊ ငင်၍ တည်စေပြီ။ တံ၊ ထိုပုဏ္ဏားကို။ မနဥ္စ၊ ဥစ္စာကို လည်း။ အလာဘေသိ၊ ရစေပြီ။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ တေန၊ ထို့ ကြောင့်။ အတ္တမနော၊ နှစ်သက်သည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် "မနုညမေဝ ဘာသေယျ" အစရှိ သော ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထို အခါ ပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ နန္ဒိဝိသာလ နွားဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ချစ်ဘွယ်သိမ်းကျုံး၊ နှုတ်လျှိုသုံး၊ အားလုံးကြိုက်တာ သတ္တဝါ]

ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နန္ဒိဝိသာလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၊ အလဗ္ဘေသိ (သီ)

၂၉—ကဏှဇာတ်

တပါးသူတို့ မဆောင်မယူနိုင်သောဝန်ကို ကိုယ်တော်သာလျှင် ဆောင်နိုင်သော ထုံးဖောင်း ဘုရားလောင်း နွား၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နုတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယတော ယတော ဂရုံ ဓုရံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကဏှဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ် "ယမိုက် ပြာဋိဟာ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုယမိုက်ပြာဋိဟာ သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်တော်မူသော စကားနှင့် တကွ "ဧကရသကနိပါတ် သရဘမိဂဇာတ်"၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကား ယမိုက်ပြာဋိဟာကိုပြတော်မူ၍ နတ်ပြည်၌သုံးလပတ်လုံးဝါဆို၍ မဟာ ပဝါရဏာနေ့၌ သင်္ကဿ မြို့တံခါး၌ သက်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူပြီးသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် တရား သဘင်၌ စည်းဝေး၍ ငါ့သျှင်တို့ ဘုရားတို့မည်သည်ကား "အတုမရှိ ရွက်ဆောင်" နိုင်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရွက်ဆောင်အပ်သောဝန်"ကို တပါးသော ရွက် ဆောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ၊ ဆရာ ခြောက်ယောက်တို့သည် သာလျှင် ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ပြကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၍ တခုသော ပြာဋိဟာကို လည်း မပြနိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ အတုမရှိ ရွက်ဆောင်နိုင် ၏ဟု ဘုရားကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းကုန်လျက်နေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွ တော်မူလာ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား တပါးသောစကားဖြင့် မစည်းဝေးပါ ကုန်၊ ဤသို့သဘောရှိသော အရှင်ဘုရားတို့၏ ကျေးဇူးစကားဖြင့်သာလျှင် စည်း ဝေးပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ငါ ဘုရားသည် ရွက်ဆောင်အပ်သောဝန်ကို အဘယ်သူသည် ရွက်ဆောင်နိုင်လတ္တံ့ နည်း၊ ရှေး၌ တိရစ္ဆာန် အမျိုး၌ ဖြစ်လျက်လည်း ငါသည် မိမိနှင့် ထပ်တူ ရွက် ဆောင်နိုင်သော တစုံတယောက်သောသူကို မရစဘူးဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေ ပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် နွားအမျိုး၌ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို အရှင်တို့သည် နွားငယ်ဖြစ်စဉ်ကာလ၌လျှင် တယောက်သော သက်ကြီးမ၏အိမ်၌နေ၍ ထိုသက်ကြီးမအား အိမ်၌နေရသော အခတည်းဟု ပိုင်းခြား၍ ပေးကုန်၏၊ထိုသက်ကြီးမသည် ထိုနွားငယ်ကိုယာဂုထမင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးလျက် သားအရာ၌ထား၍ မွေး၏၊ ထိုနွားသည် အယျိကကာဠကဟူ၍ သာလျှင် အမည်တွင်၏၊ အရွယ်သို့ ရောက်သည် ရှိသော်လည်း မျက်စဉ်းညို အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရွာ၌ နွားတို့နှင့်တကွ ကျက်စား၏၊ သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရွာသူ သားငယ်တို့သည် ချိုတို့၌ရင်း နားတို့၌ရင်း ကိုင်၍ တွဲလျားဆွဲကုန်၏၊ အမြီး၌ကိုင်၍ ကစားကုန်၏၊ကျောက်ကုန်း၌လည်း စီးကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းနွားသည် တနေ့သ၌ ငါ့အမိသည် ဆင်းရဲ၏၊ ငါ့ကိုသားအရာ၌ထား၍ ဆင်းရဲသဖြင့် မွေး၏၊ ငါသည်အခစားပြု၍ အမိကိုဆင်းရဲမှ လွတ်စေရမူကား ကောင်း၏ဟု ကြံ၍ ထိုဘုရားလောင်းနွားသည် ထိုနေ့မှစ၍ အခကိုစုံစမ်းလျက်သွား၏၊ တနေ့သ၌တယောက်သောလှည်းကုန်သည့်သားသည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် မညီညွတ်သောဆိတ်သို့ ရောက်လေ၏၊ ထိုလှည်းကုန်သည်၏နွားတို့သည် လှည်းတို့ကို တက်စေအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ငါးရာကုန်သောလှည်းတို့၌ ထမ်းပိုးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် က,အပ်ကုန်သော နွားတို့သည် တစီးသောလှည်းကိုလည်း ထုတ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း နွားတို့နှင့်တကွ ဆိပ်၏အနီး၌ သွား၏။

လှည်းကုန်သည့်သားလည်း နွားတို့၏လက္ခဏာကိုပြသောကျမ်းကို တတ်၏၊ လှည်းကုန်သည့်သားသည် ထိုနွားတို့၏ အတွင်း၌ ဤလှည်းတို့ကို ထုတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော နွားဥသဘအာဇာနည်ကို စုံစမ်းသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ ဤအာဇာနည် နွားသည် ငါ၏လှည်းကို ထုတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့၊ အဘယ်သူသည်လျှင် ထိုနွား၏ အရှင်နည်းဟု နွားကျောင်းသားတို့ကို မေး၏၊ မေးပြီး၍ ငါသည် နွားကို လှည်းတို့၌ က,၍ လှည်းတို့ကို ထုတ်ပြီးသည်ရှိသော် အခကို ပေးအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုနွားကျောင်းသားတို့သည် ယူ၍က,လော ဤနွား၏အရှင်သည် ဤအရပ်၌ မရှိဟု ဆိုကုန်၏၊ လှည်းကုန်သည့် သားသည် နွားကို

နွားခေါင်း၌ ကြိုးငယ်ဖြင့်ဖွဲ့၍ ငင်သည်ရှိသော် လှုပ်စိမ့်သောငှါလည်း မတတ်နိုင်၊ ဘုရားလောင်းသည် အခကိုဆိုမှလိုက်ဦးအံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ မလိုက်သတတ်၊ လှည်းကုန်သည့်သားသည် ဘုရားလောင်း၏ အလိုကိုသိ၍ အရှင် သင်သည် လှည်းငါးရာတို့ကို ထုတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် တခုသော လှည်း၏ နှစ်သပြာတို့ကို အခပြု၍ တထောင်ကို ပေးအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မိမိအလိုလိုသာလျှင် သွား၏။

ထိုအခါ ထိုနွားကို ယောကျ်ားတို့သည် လှည်းတို့၌ က,ကုန်၏၊ ထိုအခါ လှည်းတို့ကို တဟုန်တည်းဖြင့်သာလျှင် ငင်၍ ကြည်း၌ တည်စေ၏၊ ဤသို့သော နည်းဖြင့် လှည်းငါးရာတို့ကိုတင်၏၊ လှည်းကုန်သည့် သားသည် တစီးတစီးသော လှည်း၏ တသပြာ တသပြာကိုပြု၍ ငါးရာကုန်သော ဥစ္စာတို့ကို ထုပ်၍ ဘုရားလောင်း၏ လည်၌ ဖွဲ့၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါ့အား ဤသူသည် ပိုင်ခြားတိုင်းသော အခကိုမပေး၊ ယခု ထိုသူအား သွားစိမ့်သောငှါ မပေးအံ့ဟုသွား၍ အလုံးစုံသော လှည်း၏ရှေ့မှ ခရီးကိုမြစ်၍ရပ်၏၊ ဖဲစိမ့်သောငှါ လုံ့လပြုကုန်သော်လည်း ဘုရားလောင်းကို ဖဲ့စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ လှည်းကုန်သည့်သားသည် ဤနွားသည် မိမိအခ၏ ယုတ်သည်၏အဖြစ်ကို သိယောင်တကားဟု တခုသော လှည်း၌ နှစ်သပြာ နှစ်သပြာတို့ကိုပြု၍ တထောင်ထုပ်ကို ဖွဲ့၍ ဤဥစ္စာထုပ်သည် သင်၏လှည်းကို ထုတ်သော အခတည်းဟု လည်၌ဆွဲ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တထောင်သော ဥစ္စာကိုယူ၍ အမိ၏အထံသို့သွား၏၊ ရွာသူသားငယ်တို့သည် အဘယ်မည်သော ဤအထုပ်ကို အယျိကကာဠက၏လည်၌ ဆွဲသနည်းဟု ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ လာကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သူငယ်တို့ကို ချောက်လိုက်၍ အဝေးမှလျှင် ပြေးစေလျက် အမိအထံသို့သွား၏၊ လှည်းငါးရာတို့ကို ထုတ်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နီသော မျက်စိတို့ဖြင့် ပင်ပန်းခြင်းသည် ထင်၏။

အဖွားမသည် ဘုရားလောင်း၏ လည်၌ ဥစ္စာတထောင်ထုပ်ကိုမြင်၍ ချစ်သား ဤဥစ္စာကို သင်သည် အဘယ်မှာ ရသနည်းဟု မေးပြီးလျှင် နွားကျောင်းသားတို့ကိုလည်း မေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ချစ်သား သင်သည် ရအပ်သော အခဖြင့် ငါ့အသက်ကို မွေးလိုသလော၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ သဘော

ရှိသော ဆင်းရဲကို ခံဘိသနည်းဟုဆို၍ ဘုရားလောင်းကို ရေနွေးဖြင့် ရေချိုး၍ ကိုယ်အလုံးကို ဆီဖြင့်လိမ်း၍ ရေကို သောက်စေ၍ လျောက်ပတ်သောဘောဇဉ်ကိုကျွေး၍ အသက်၏အဆုံး၌ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် အတုမဲ့ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အတုမဲ့ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤမွေဒေသနာကို ဆောင်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍—

၂၉၊ ယတော ယတော ဂရုံ ဓုရံ၊ ယတော ဂမ္ဘီရဝတ္တနီ။
တဒါဿု ကဏှံ ယုဉ္ဇန္တိ၊ သွာဿု တံ ဝဟတေ ဓုရံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ယတော ယတော၊ အကြင်အကြင်အရပ်၌။ ဂရုံ ဓုရံ၊ လေးသောဝန်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ယတော၊ အကြင်အရပ်၌။ ဂမ္ဘီရဝတ္တနီ၊ နက်သော ခရီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်အံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကဏှံ၊ ကဏှကို။ ယုဉ္ဇန္တိ၊ ကကုန်၏။ သော၊ ထိုကဏှသည်။ တံ ဓုရံ၊ ထိုလေးစွာသော ဝန်ကို။ ဝဟတေ၊ ရွက်ဆောင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ထိုအခါကဏှသည် သာလျှင် ထိုဝန်ကို ရွက်ဆောင်၏ဟု ပြတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ သက်ကြီးမ ဖြစ်ဘူးလေပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အယျိကကာဠကမည်သော နွားဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မွေးကျေးဇူးသိ၊ မြတ်ဗောဓိ၊ ကျင့်သည့်ပမာ လိုက်ကြပါ]

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကဏှဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၀—မုနိကဇာတ်

အပျိုကြီး ဖျက်ဆီးသောကြောင့် ပျက်စီးရာတိုင်သောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "မာ မုနိကဿ ပိဟယိ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ

ဆင်အပ်သော ဤမုနိကဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသော ရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအပျိုကြီးဖြားယောင်းခြင်းသည်"တေရသကနိပါတ်စူဠနာရဒကဿပဇာတ်" ၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထိုရဟန်းကို ရဟန်း သင်သည် ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ အဘယ်သူကိုမှီ၍ ငြီးငွေ့ပါသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ထိုအပျိုကြီး၏ ဖြားယောင်းခြင်းကို မှီ၍ ငြီးငွေ့ပါသတည်းဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ယခုသာလျှင် ဤအပျိုဟိုင်းမသည် သင်၏အကျိုး မဲ့ကိုပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သင်သည် ဤအပျိုကြီး၏ ထိမ်းမြားသော နေ့၌ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၍ လူများ၏ လက်သုပ်ဟင်းလျာ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ဘူး၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တခုသောရွာငယ်၌ တယောက်သော သူကြွယ်၏အိမ်၌ နွား၏အမျိုး၌ မဟာလောဟိတဟူသော အမည်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ ညီငယ်သည် စူဠလောဟိတမည်၏၊ ထိုနှစ်ခုကုန်သော ညီနောင်တို့ကို မှီ၍ ထိုအိမ်၌ အမှုကို ရွက်ဆောင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအိမ်၌ကား တယောက်သောသူငယ်မသည်ရှိ၏၊ ထိုသူငယ်မကို တယောက်သောမြို့၌နေသော အမျိုးသားသည် မိမိ၏သားဘို့တောင်းဆို၏၊ ထိုသူငယ်မ၏ မိဘတို့သည်လည်း သူငယ်မကို ထိမ်းမြားသောကာလ၌ လာကုန်သော ဧည့်သည်တို့၏ လက်သုပ်ဟင်းလျာ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ယာဂု ထမင်းကို ပေး၍ မုနိကမည်သော ဝက်ကိုမွေးကုန်၏၊ ထိုမုနိကဝက်ကိုမြင်၍ စူဠလောဟိတသည် အစ်ကို ဤအိမ်၌ အမှုကို ရွက်ဆောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ်သော် နှစ်ခုကုန်သော ညီနောင် ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ကိုမှီ၍ ဖြစ်၏၊ဤသူတို့သည်ကား ငါတို့အား မြက်သစ်ရွက် စသည်တို့ကို ပေးကုန်၏၊ ဝက်ကို ယာဂု ထမင်းဖြင့် မွေးကုန်၏၊ အဘယ့်ကြောင့် လျှင် ထိုဝက်သည် ဤယာဂုထမင်းကို ရသနည်းဟု မေး၏။

ထိုအခါ စူဠလောဟိတအား အစ်ကိုသည် ညီထွေးစူဠလောဟိတ သင်သည် ဝက်၏ အစာကို မချစ်လင့်၊ ဤဝက်သည် သေအံ့သော ထမင်းကို စား၏၊

ဤသူငယ်မ၏ ထိမ်းမြားသော အခါ၌ လာကုန်သော ဧည့်သည်တို့၏ လက်သုပ်ဟင်းလျာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်းကုန်၍ ဤသူတို့သည်ဝက်ကိုမွေးကုန်၏၊ ဤနေ့မှ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့် ထိုသူတို့သည် လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ ထိုဝက်ကို ခြေတို့၌ ငင်ကုန်လျက် ညောင်စောင်းအောက်မှ ထုတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ ဧည့်သည်တို့၏ လက်သုပ် ဟင်းလျာ ပြုသည်ကို မြင်ရလတ္တံ့ဟု ဆိုလို၍—

၃၀၊ မာ မုနိကဿ ပိဟယိ၊ အာတုရန္နာနိ ဘုဥ္ဇတိ၊
အပ္ပေါဿုက္ကော ဘုသံ ခါဒ၊ ဧတံ ဒီဃာယုလက္ခဏံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

တာတ စူဠလောဟိတ၊ ညီထွေး စူဠလောဟိတ။ မုနိကဿ၊ မုနိက၏။ ဘောဇနံ၊ အစာကို။ မာ ပိဟယိ၊ မချစ်လင့်။ မုနိကော၊ မုနိကသည်။ အာတုရန္နာနိ၊ သေအံ့သော ထမင်းတို့ကို။ ဘုဥ္ဇတိ၊ စား၏။ တွံ၊ သင်သည်။ အပ္ပေါဿုက္ကော၊ ကြောင့်ကြမဲ့သည်ဖြစ်၍။ ဘုသံ၊ ဖွဲ့ကို။ ခါဒ၊ စားလော့။ ဧတံ၊ထိုဖွဲ့ကိုစားခြင်းသည်။ ဒီဃာယုလက္ခဏံ၊အသက်ရှည်ခြင်း လက္ခဏာတည်း။

ထို့နောင် မကြာမြင့်မီလျှင် ထိုလူတို့သည် လာကုန်၏၊ မုနိကကို သတ်၍ အထူးထူး အပြားပြား ကုန်သော အဆောက် အဦတို့ဖြင့် ချက်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် စူဠလောဟိတကို ညီထွေး သင်သည်မုနိကကိုမြင်ပြီလောဟု ဆို၏၊ အစ်ကို ငါသည် မုနိက၏ အစာ၏အကျိုးကို မြင်ပြီ၊ ထိုအစာကို စားရသောထက် ငါတို့၏ မြက် သစ်ရွက် ဖွဲ့သည်သာလျှင် အဆအရာ အဆအထောင် မြတ်လည်း မြတ်၏၊ အပြစ်လည်း ကင်း၏၊ အသက်ရှည်ခြင်း၏ လက္ခဏာလည်း ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ဤသို့လျှင် သင်သည် ရှေး၌လည်း သူငယ်မကိုမှီ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၍ လက်သုပ် ဟင်းလျာ၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် သအနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် ထိုအခါမုနိကဝက်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ယခုအခါအပျိုကြီးသည်ထိုအခါ

သူငယ်မ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ စူဠလောဟိတ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဟာလောဟိတ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အလိုနည်းလတ်၊ အကျင့်မြတ်၊ မှတ်အပ်သေချာ သက်ရှည်ရာ]

ဆယ်ခုမြောက်သော မုနိကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄—ကုလာဝကဝဂ် ၁၁—ကုလာဝကဇာတ်

သူတပါးတို့၏အသက်ကို မပျက်စီးစေမူ၍ မိမိအသက်ကိုစွန့်အပ်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ကုလာဝကာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကုလာဝကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "မစစ်မူ၍ ရေကို သောက်သောရဟန်း" ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ သာဝတ္ထိပြည်မှ နှစ်ယောက်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ပဉ္စင်းငယ်တို့သည် ဇနပုဒ်သို့သွား၍ တခုသော ချမ်းသာသောအရပ်၌ အလိုအားလျော်စွာ နေကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကုန်အံ့ဟု တဖန် ထိုဇနပုဒ်မှထွက်ခဲ့၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှုလာကုန်၏၊ တယောက်သော ပဉ္စင်းငယ်အား လက်၌ ရေစစ်သည်ရှိ၏၊ တယောက်သော ပဉ္စင်းငယ်အားကားမရှိ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ပဉ္စင်းငယ်တို့သည်လည်း တပေါင်းတည်း ရေကိုစစ်၍ သောက်ကုန်၏ ထိုရဟန်းနှစ်ယောက်တို့သည် တနေ့သ၌ ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ရေစစ်ရှင်ဖြစ်သော ရဟန်းသည် ရေစစ်မရှိသောရဟန်းအား ရေစစ်ကိုမပေးမူ၍ မိမိသည်သာလျှင် ရေကို စစ်၍ သောက်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း အစဉ်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ နေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော စကားကို ဆိုတော်မူ၍ သင်တို့သည် အဘယ်အရပ်မှ လာကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောသလ ဇနပုဒ်ဝယ် တခုသော ရွာငယ်၌

နေကုန်၍ ထိုရွာမှ ထွက်ခဲ့၍ အရှင်ဘုရားတို့ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ သင်တို့သည် ညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လာကြကုန်သလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ရေစစ်မရှိသော ရဟန်းသည် အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် ခရီး အကြား၌ အကျွန်ုပ်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ ရေစစ်ကိုမပေးဟု လျှောက်၏၊တယောက် သော ရဟန်းသည်လည်း အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် ရေကိုမစစ်မူ၍ သိလျက် ပိုးနှင့်တကွသော ရေကို သောက်၏ဟု လျှောက်၏၊ ရဟန်း သင်သည် သိ လျက် ပိုးနှင့်တကွသော ရေကို သောက်သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေး တော်မူ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မစစ်သောရေကို သောက်မိ၏ဟု လျှောက်၏၊မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန်း ရှေး၌ ပညာရှိတို့သည် နတ်ပြည်၌ မင်းပြုကုန်လျက် စစ်ရှုံး ၍ သမုဒ္ဒရာအပြင်ဖြင့် ပြေးကုန်သည်ရှိသော် အစိုးရခြင်းကိုမှီ၍ အသက်သတ် ခြင်းကို မပြုကုန်အံ့ဟု ရှေးဦးစွာ ကြီးသော စည်းစိမ်ကို စွန့်၍ ဂဠုန်ငယ်တို့အား အသက်ကိုပေး၍ ရထားကို ပြန်စေဘူးကုန်သည်ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီး သော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု.... လွန်လေပြီးသော အခါ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ တယောက်သော မဂဓမင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ယခု လက်ထက် သိကြားမင်းသည် ရှေးဘဝဝယ် မဂဓတိုင်း မစလရွာငယ်၌ ဖြစ် သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမစလရွာငယ်၌လျှင် မြတ်သော အမျိုးသား၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းကို အမည်မှည့်သောနေ့၌ မာဃသတို့သားဟူ၍သာ လျှင် အမည်မှည့်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် မာဃလုလင်ဟူ၍ ထင်ရှား၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ အမိအဘတို့သည် တူသော အမျိုးသို့မှ အိမ်မှ သတို့သမီးငယ်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သားသမီးတို့ ဖြစ်ပွားလျက် အလှူ၏အရှင် ဖြစ်၏၊ ငါးပါးကုန်သော သီလတို့ကို စောင့်၏၊ ထိုရွာငယ်၌လည်း သုံးကျိပ် သုံးယောက်ကုန်သော အမျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုသုံးကျိပ် သုံးယောက်ကုန်သော အမျိုးဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် ရွာလယ်၌ တည်၍ ရွာမှုကို ပြုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တည်ရာအရပ်၌ ခြေတို့ဖြင့် မြေမှုန့်ကို ယက်၍ အရပ်ကို မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည်ကို ပြု၍နေ၏၊ ထိုအခါ တယောက်သောသူသည် လာလတ်၍ ထိုမွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောအရပ်၌

နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တပါးသောအရပ်ကို မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသည်ကိုပြု၍ နေပြန်၏၊ ထိုအရပ်၌လည်း တယောက်သော သူသည် လာ၍ နေပြန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တပါးသော အရပ်ကိုရင်း တပါးသောအရပ်ကိုရင်း ဤသို့ နေလေတိုင်းသော အရပ်ကို မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည်ကိုပြု၍ နေ၏၊ နောက်အခါ ထိုအရပ်၌ မဏ္ဍပ်ကို ပြုစေ၏၊မဏ္ဍပ်ကိုလည်းပယ်၍ စရပ်ကိုဆောက်၏၊ ထိုအရပ်၌ ပျဉ်အခင်းတို့ကို ခင်း၍ သောက်ရေအိုးတို့ကို တည်စေ၏။

နောက်အခါ၌ထိုသုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သောသူတို့သည်ဘုရားလောင်းနှင့် တူသောဆန္ဒရှိကုန်၏၊ ထိုသုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ဘုရားလောင်း သည် ပဉ္စသီလတို့၌ တည်စေ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ သုံးကျိပ်သုံးယောက်သောသူတို့နှင့် တကွ ကောင်းမှုတို့ကိုပွားစေကုန်၏၊ထိုသုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သောသူတို့သည် ဘုရားလောင်းနှင့်သာလျှင် အတူတကွ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကုန်လျက် စောစော ကလျှင် ထ၍ ပဲကွပ် ပုဆိန် ကျည်ပွေ့ လက်စွဲကုန်လျက် ခရီးလမ်းဆုံအစရှိသည် တို့၌ ကျည်ပွေ့ဖြင့် ကျောက်တို့ကို ကော်၍ လှိမ့်ကုန်၏၊ လှည်းတို့၏ ဝင်ရိုးကို ထိကုန်သော သစ်ပင်တို့ကို ပယ်ကုန်၍ မညီမညွတ်သည်တို့ကို ညီညွတ်စွာ ပြုကုန်၏၊ တံတား ခင်းကုန်၏၊ လေးထောင့် ကန်တို့ကို တူးကုန်၏၊ စရပ် ဆောက်ကုန်၏၊ အလှူအစရှိသည်တို့ကို ပေးကုန်၏၊ သီလ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့ များသောအားဖြင့် အလုံးစုံသော ရွာသားတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ အဆုံး အမ၌ တည်ကုန်၍ သီလတို့ကို စောင့်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုသူတို့၏ ရွာစားသည် ငါသည် ရှေး၌ထိုသူတို့သည် သေသောက်ကုန်သော် ပါဏာတိပါတ အစရှိသည် တို့ကို ပြုကုန်သည်ရှိသော် အသပြာ အစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဥစ္စာ စည်းစိမ်ကို ရ၏၊ ယခုအခါ၌ကား မာဃလုလင်သည် သီလကို စောင့်စေ၏၊ ထိုသူတို့အား ပါဏာတိပါတ အစရှိသည်တို့ကို ပြုခြင်းငှါ မပေး။

ယခုအခါ၌ကား ထိုသူတို့ကို မစောင့်စေအံ့ဟု ကြံ၍ အမျက် ထွက်သည် ဖြစ်၍ မင်းသို့ကပ်၍ ရှင်မင်းကြီး များစွာကုန်သော ခိုးသူတို့သည် ရွာဖျက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုကုန်လျက် သွားကုန်၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် ထိုစကား ကိုကြား၍ အချင်းသွားလေ ဆောင်ခဲ့လောဟု ဆို၏၊ ထိုရွာစားသည် သွား၍ အလုံးစုံသောသူတို့ကို နှောင်ဖွဲ့၍ဆောင်ခဲ့၍ ရှင်မင်းကြီး ခိုးသူတို့ကိုဆောင်အပ်

ကုန်ပြီဟု မင်းအား ကြားလျှောက်၏၊ မင်းသည် ထိုသူတို့၏ အမှုကိုမသုတ်သင်မူ၍ ထိုသူတို့ကို ဆင်ဖြင့် နင်းစေကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုနောက်မှ အလုံးစုံသော သူတို့ကို မင်းယင်ပြင်၌ အိပ်စေ၍ ဆင်ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူတို့အား အဆုံးအမကိုပေး၏၊ သင်တို့သည် သီလကို ဆင်ခြင်ကြကုန်လော၊ ဂုံးတိုက်သော ရွာစား၌ရင်း မင်း၌ရင်း ဆင်၌ရင်း မိမိ၏ကိုယ်၌ရင်း အတူအမျှသာလျှင်ဖြစ်သော မေတ္တာကို ပွားစေကြကုန်လောဟု အဆုံးအမကို ပေး၏၊ သုံးကျိပ်သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုသူတို့အား နင်းစိမ့်သောငှါ ဆင်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုဆင်သည် ဆောင်အပ်ကုန်သော်လည်း အနီးသို့ကပ်ခြင်းငှါ မဝံ့၊ သည်းစွာသော အသံကို ပြု၍သာလျှင် ပြေး၏၊ တပါးသော ဆင်ကို ဆောင်ကုန်၏၊ ထိုဆင်တို့သည်လည်း ထိုအတူသာလျှင် ပြေးကုန်၏၊ မင်းသည် ထိုသူတို့၏ လက်၌ တစုံတခုသော ဆေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ စီစစ်ကြကုန်လောဟု ဆို၏၊ စီစစ်ကုန်သည်ရှိသော် မမြင်ကုန်၍ ရှင်မင်းကြီး မရှိဟုလျှောက်ကုန်၏၊ထိုသို့ဆေးမပြီးတကား တစုံတခုသော မန္တရားတို့ကို သရဇ္ဈာယ် ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူတို့ကို သင်တို့အား သရဇ္ဈာယ်အပ်သော မန္တရားသည် ရှိသလောဟု မေးကြကုန်ဦးလောဟု ဆို၏၊ မင်းချင်းတို့သည် မေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ မင်းချင်း တို့သည် အရှင်မင်းကြီး ရှိသတတ်ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော ထိုသူတို့ကို ခေါ်စေ၍ သင်တို့တတ်သောမန္တရားကို ဆိုလောဟု ဆို၏၊ဘုရားလောင်းသည် ရှင်မင်းကြီးအကျွန်ုပ်တို့အားတပါးသောမန္တရားသည် မရှိ၊ သုံးကျိပ် သုံးယောက်ရှိသော လူဖြစ်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့ သည်ကား သူ့အသက်ကို မသတ်ကုန်၊ သူတပါး ဥစ္စာကို မခိုးကုန်၊ မှားသော အကျင့်ကို မကျင့်ကုန်၊ မုသာဝါဒကို မဆိုကုန်၊ သေ မသောက်ကုန်၊ မေတ္တာကို ပွားစေကုန်၏၊ အလှူပေးကုန်၏၊ ခရီးကို ညီညွတ်စွာ ပြုကုန်၏၊ လေးထောင့်ကန်တို့ကို တူးကုန်၏၊ စရပ် ဆောက်ကုန်၏၊ ဤသည်ကား အကျွန်ုပ်တို့၏ မန္တရားလည်း မည်၏၊ ပရိတ်လည်း ဖြစ်၏၊ အစီးအပွားလည်း ဖြစ်၏ဟု ဆို၏။

မင်းသည် ထိုသူတို့အား ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ဂုံးတိုက်ခြင်းကို ပြုတတ်သော ရွာစား၏ အလုံးစုံသော အိမ်၌ဖြစ်သော စည်းစိမ်ကိုရင်း ထိုရွာစားကိုရင်း

ထိုသူတို့အားသာလျှင် ကျွန်ုပ်ပြု၍ ပေး၏၊ ထိုဆင်ကိုလည်း ထိုသူတို့အားသာလျှင် ပေး၏၊ထိုသူတို့သည်ထိုနေ့မှစ၍ အလိုအားလျော်စွာကောင်းမှုတို့ကိုပြုကုန်လျက် ခရီးမ လေးဆုံတို့၌ ကြီးစွာသော စရပ်ကို ဆောက်ကုန်အံ့ဟု လက်သမားတို့ကို ခေါ်၍ စရပ်ကို ဆောက်ကုန်၏၊ မိန်းမတို့၌ကား ကင်းသော ဆန္ဒရာဂရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုစရပ်၌ မာတုဂါမတို့အား ကုသိုလ်၏အဘို့ကို မပေးကုန်၊ ထိုအခါ၌လည်း ဘုရားလောင်း၏အိမ်၌ သုဓမ္မာလည်းတယောက်,သုစိတ္တာလည်း တယောက်, သုနန္ဒာလည်း တယောက်, သုဇာတာလည်း တယောက်, ဤလေးယောက်ကုန်သော မိန်းမတို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုလေးယောက်ကုန်သော မိန်းမတို့တွင် သုဓမ္မာသည် လက်သမားနှင့် တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ မောင်ကြီး ဤစရပ်၌ ငါ့ကို အကြီးပြုလော့ဟု ဆို၍ တံစိုး ပေး၍ လက်သမားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ရှေးကလျှင် ထုပိကာ သစ်ကို ခြောက်စေ၍ ရွေ၍ ထွင်း၍ ထုပိကာကို ပြီးစေ၍ အဝတ်ဖြင့်ရစ်၍ထား၏၊ ထိုအခါ စရပ်ကို ပြီးစေ၍ ထုပိကာ တင်သော ကာလ၌ တခုသော အဆောက်အဦကို ငါတို့သည် မအောက်မေ့မိကုန်ဟု ဆို၏၊ အချင်း အဘယ်မည်သော အဆောက်အဦနည်းဟု မေး၏ ထုပိကာကို ရခြင်းငှါသင့်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုထုပိကာကို ရသင့်သည် ဖြစ်စေ ငါတို့ ဆောက်ချေကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏၊ ယခု ခုတ်သော သစ်ဖြင့် ပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ရှေး၌သာလျှင် ခုတ်၍ ရွေ၍ ထွင်း၍ ထားသော ထုပိကာကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟုဆို၏၊ ယခုအသို့ပြုအံ့နည်းဟုဆိုကုန်၏၊ တစုံတယောက်သော သူ၏ အိမ်၌ ပြီးစေ၍ ထားအပ်သော ဟောင်းသော ထုပိကာသည် ရှိအံ့၊ ထိုထုပိကာကို ရှာအပ်၏ဟုဆို၏၊ ထိုသူသည် ရှာအပ်ကုန်သည်ရှိသော် သုဓမ္မာ၏ အိမ်၌ မြင်၍ အဘိုးဖြင့် မရကုန်၊ငါ့ကို စရပ်၌ ကုသိုလ်အဘို့ရှိသည်ကို အကယ်၍ ပြုကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ပေးအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါတို့သည် မာတုဂါမတို့အား ကုသိုလ်အဘို့ကို မပေးကုန်ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုသူတို့ကို လက်သမားသည်ဆို၏၊ အရှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ်သို့ ဆိုသနည်း၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကိုထား၍ တပါးသောမာတုဂါမကင်းရာအရပ်မည်သည် မရှိ၊ ထုပိကာကို ယူကုန်လော၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါတို့၏ အမှုသည် အပြီးသို့ ရောက်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူတို့သည် ကောင်းပြီဟု ထုပိကာကိုယူ၍

စရပ်ကို ပြီးစေ၍ ပျဉ်အခင်းတို့ကို ခင်းစေ၍ သောက်ရေအိုးတို့ကို တည်စေ၍ ယာဂုထမင်း စသည်တို့ကို အမြဲဖြစ်စေကုန်၏၊ စရပ်ကို တံတိုင်းဖြင့် ခြံရံ၍ တံခါးကိုယှဉ်စေ၍တံတိုင်းတွင်း၌သဲဖြူး၍ တံတိုင်း၏အပ၌ ထန်းပင်စသည်တို့ကို စိုက်ကုန်၏၊ သုစိတ္တာသည်လည်း ထိုအရပ်၌ ဥယျာဉ်ကို ပြု၏၊ ဤမည်သော အသီးအပွင့်နှင့်ပြည့်စုံသော သစ်ပင်မည်သည် ထိုဥယျာဉ်၌ မရှိဟူ၍ မဆိုအပ်၊ သုနန္ဒာသည်လည်း ထိုအရပ်၌လျှင် ငါးပါးသော အဆင်းရှိကုန်သော ပဒုမာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မွှေ့လျော်ဘွယ်ရှိသောရေကန်ကိုတူးစေ၏၊ သုဇာတာသည် တစုံတခုသော ကောင်းမှုကို မပြု၊ ဘုရားလောင်းသည် အမိအား လုပ်ကျွေးခြင်း အဘအား လုပ်ကျွေးခြင်း အမျိုး၌ ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော်သောအမှုကို ပြုခြင်း မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်း ကြမ်းကြုတ်သော စကားကိုမဆိုခြင်း ဂုံးတိုက်သော စကားကိုမဆိုခြင်း ဝန်တိုခြင်းကိုဖျောက်ခြင်း ဤ ကျင့်ဝတ်တရား ခုနစ်ပါးတို့ကို ပြည့်၍—

မာတာပေတ္တိဘရံ ဇန္တုံ၊ ကုလေ ဇေဋ္ဌာပစာယိနံ။
သဏှံ သခိလသမ္ဘာသံ၊ ပေသုဏေယျပ္ပဟာယိနံ။
မစ္ဆေရဝိနယေ ယုတ္တံ၊ သစ္စံ ကောဓာဘိဘုံ နရံ။
တံ ဝေ ဒေဝါ တာဝတိံသာ၊ အာဟု သပ္ပုရိသော ဣတိ။

ဟူသောဂါထာဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်သော အဖြစ်သို့ရောက်၍ အသက်၏အဆုံး၌ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။

မာတာပေတ္တိဘရံ၊ မိဘတို့ကို မွေးမြူတတ်သော။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဇေဋ္ဌာပစာယိနံ၊ ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော်လေ့ရှိသော။ သဏှံ၊ သိမ်မွေ့သော စကားကိုဆိုတတ်သော။ သခိလသမ္ဘာသံ၊ ပြေပြစ်သောစကားကိုဆိုတတ်သော။ ပေသုဏေယျပ္ပဟာယိနံ၊ ဂုံးတိုက်သောစကားကို ဆိုခြင်းကို ပယ်တတ်သော။ မစ္ဆေရဝိနယေ၊ ဝန်တိုခြင်းကို ဖျောက်ခြင်း၌။ ယုတ္တံ၊ ယှဉ်သော။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုတတ်သော။ ကောဓာဘိဘုံ၊ ဒေါသကိုပယ်သော။ ဇန္တုံ၊ သတ္တဝါဟုဆိုအပ်သော။ တံ နရံ၊ ထိုလူကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ တာဝတိံသာ ဒေဝါ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့သည်။ သပ္ပုရိသော ဣတိ၊ သူတော်ကောင်းဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကြကုန်၏။

ထိုမာဃလုလင်၏ ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌လျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုကာလ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အသုရာတို့သည် နေကုန်၏၊ သိကြားနတ်မင်းသည် ငါတို့အား သူတပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံသော မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်းဟု အသုရာတို့ကို နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော အဖျော်ကို သောက်စေ၍ မြင့်မိုရ်တောင်ခြေရင်းသို့ ပစ်ချစေ၏၊ ထိုအသုရာတို့သည် အသုရာပြည်သို့သာလျှင် ရောက်ကုန်၏၊ အသုရာပြည်မည်သည်ကား မြင့်မိုရ်တောင်၏ အောက်အပြင်၌ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ပမာဏ ရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော အရပ်တည်း၊ ထိုအရပ်၌ နတ်တို့၏ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကဲ့သို့ ဆန်းကြယ်သော သခွတ်မည်သော ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်သော သစ်ပင်သည်ဖြစ်၏၊ အသုရာတို့သည် ဆန်းကြယ်စွာသော သခွတ်ပွင့်သည် ပွင့်လတ်သည်ရှိသော် ဤပြည်သည် ငါတို့၏ နတ်ပြည်မဟုတ်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နတ်ပြည်၌ကား ပင်လယ်ကသစ်ပင်ပွင့်၏၊ ထိုအခါ သိကြားအိုသည် ငါတို့ကိုယစ်အောင်ပြု၍ ခြေ၌ကိုင်၍ မဟာသမုဒ္ဒါအပြင်၌ ပစ်ချ၍ ငါတို့နတ်ပြည်ကို ယူ၏၊ ငါတို့သည် သိကြားနှင့်တကွ စစ်ထိုးကုန်၍ ငါတို့၏နတ်ပြည်ကိုသာ ယူကုန်အံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ တိုင်ကို ပိုးရွတို့တက်ကုန်သကဲ့သို့ မြင့်မိုရ်တောင်ကိုလျှောက်၍ တက်ကုန်၏၊ သိကြားမင်းသည် အသုရာတို့သည် တက်ကုန်သတတ်ဟု ကြား၍ သမုဒ္ဒါအပြင်သို့သာလျှင်သက်၍ စစ်ထိုးလေသည်ရှိသော် ထိုအသုရာတို့မှ ရှုံးသည်ဖြစ်၍ ယူဇနာ တရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဝေဇယန္တာရထားဖြင့် တောင်သမုဒ္ဒါအထက်၌ ပြေးခြင်းငှါ အားထုတ်၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်း၏ ရထားသည် သမုဒ္ဒါအပြင်၌ လျင်စွာ သွားသည်ရှိသော် လက်ပံတောသို့ ရောက်၏၊ ရထား၏ သွားရာခရီး၌ လက်ပံတောသည် ကျူတောကဲ့သို့ပြတ်၍ သမုဒ္ဒါအပြင်၌ ကျ၏၊ ဂဠုန်ငယ်တို့သည် သမုဒ္ဒါအပြင်၌ ကျကုန်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသောမြည်ခြင်းကို မြည်ကုန်၏၊ သိကြားမင်းသည် အမောင် မာတလိ ဤအသံသည် အဘယ်မည်သော အသံနည်း၊ အလွန်လျှင် သနားဘွယ်ရှိသော အသံသည်ဖြစ်၏ဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး ရှင်မင်းကြီးတို့၏ ရထားဟုန်ကြောင့် လက်ပံတောသည် ကြေသည်ရှိသော် ကျကုန်သော ဂဠုန်ငယ်တို့သည် သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်ရတား တပြိုင်နက် သည်းစွာ

သော မြည်ခြင်းကို မြည်ကုန်၏ဟု လျှောက်၏၊ အမောင် မာတလိ ငါတို့ကို မှီ၍ ဂဠုန်ငယ်တို့သည် မပင်ပန်းစေကုန်လင့်၊ ငါတို့သည် အစိုးရခြင်းကိုမှီ၍ အသက်သတ်ခြင်းကို မပြုကုန်အံ့ဟု ဂဠုန်ငယ်တို့၏ အကျိုးငှါ ငါတို့သည် အသက်ကို စွန့်ကုန်၍ အသုရာတို့အား ပေးကုန်အံ့၊ ရထားကို နှစ်စေလောဟု ဆိုလို၍—

၃၁၊ ကုလာဝကာ မာတလိ သိမ္ဗလိသ္မိံ၊ ဤသာမုခေန ပရိဝဇ္ဇယဿု။
ကာမံ စဇာမ အသုရေသု ပါဏံ၊မာမေ [1] ဒိဇာ ဝိကုလာဝါ [2] အဟေသုံ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မာတလိ၊ မာတလိ။ သိမ္ဗလိသ္မိံ၊ လက်ပံပင်၌။ ကုလာဝကာ၊ ဂဠုန်ငယ် တို့သည်။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်၏၊ ဤသာမုခေန၊ ရထားဦးဖြင့်။ ပရိဝဇ္ဇယဿု၊ ရှောင်ကြဉ်ပါလော။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ အသုရေသု၊ အသုရာတို့၌။ ပါဏံ၊အသက် ကို။ စဇာမ၊ စွန့်ကြကုန်အံ့။ ဣမေ ဒိဇာ၊ ဤဂဠုန်ငယ်တို့သည်။ ဝိကုလာဝါ၊ ပျက်စီးသော အသိုက်ရှိကုန်သည်။ မာ အဟေသုံ၊ မဖြစ်စေကုန်လင့်။

ထောက်ပံ့ သင်္ဂြိုဟ်တတ်သော မာတလိနတ်သားသည် သိကြားမင်း၏ စကားကိုကြား၍ ရထားကို နှစ်စေ၍ တပါးသော ခရီးဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရှေ့ရှု ရထားကို ပြု၏၊ အသုရာတို့သည်ကား နှစ်လာသည်သာ ဖြစ်သော ထိုရထားကို မြင်ကုန်၍ မချွတ်တပါးကုန်သော စကြဝဠာတို့မှ သိကြားတို့သည် လာကုန်၏၊ ဗိုလ်ပါဟိုကို ရ၍ ရထားနှစ်လာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သေဘေးမှ ကြောက်ကုန် ရကား ပြေးကုန်၍ အသုရာပြည်သို့သာလျှင် ဝင်ကုန်၏၊ သိကြားမင်းသည်လည်း နတ်ပြည်သို့ဝင်၍ နှစ်ထပ်ကုန်သော နတ်ပြည်တို့၌ နတ်အပေါင်းတို့ဖြင့်ခြံရံလျက် မှိုလယ်၌ တည်၏၊ ထိုခဏ၌ မြေကိုဖောက်၍ ယူဇနာ တထောင်မြင့်သော ဝေဇယန္တာပြာသာဒ်ပေါက်၏၊ ရန်ကို အောင်သည်၏အဆုံး၌ ပေါက်သော ကြောင့် "ဝေဇယန္တာ" ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်း သည်ကား အသုရာတို့ကို မလာစိမ့်သောငှါ ငါးပါးကုန်သော အရပ်တို့၌ အစောင့်အရှောက်ကို ထား၏၊ ငါးပါးကုန်သော အစောင့်အရှောက်ထားခြင်း ကိုရည်၍—

၁၊ မာယိမေ (သီ၊ ဋ္ဌာ၊ က) ၂၊ ဝိက္ကုလာဝါ (က)

အန္တရာ ဒွိန္န အယုဇ္ဈပုရာနံ၊ ပဉ္စဝိဓာ ဌပိတာ အဘိရက္ခာ။
ဥရဂကရောဋိပယဿ စ ဟာရိ၊ မဒနယုတာ စတုရော စ မဟန္တာ။

ဟူသော ဤစကားကို ဆိုအပ်၏။

ဒွိန္နံ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ အယုဇ္ဈပုရာနံ၊ စစ်တိုက်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းကုန်သော တာဝတိံသာနတ်ပြည် အသုရာပြည်တို့၏။ အန္တရာ၊ အကြား၌။ ဥရဂ ကရောဋိ ပယဿဟာရိ စ၊ နဂါး, ဂဠုန်, ကုမ္ဘဏ်တို့ရှင်း။ မဒနယုတာ၊ ဘီလူးရှင်း။ စတုရော စ မဟန္တာ၊ မဟာရာဇ်နတ်မင်း လေးယောက်တို့ရှင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဉ္စဝိဓာ၊ ငါးပါး အပြားရှိကုန်သော။ အဘိရက္ခာ၊ အစောင့်အရှောက်တို့ကို။ သက္ကေန၊ သိကြားမင်းသည်။ ဌပိတာ၊ ထားအပ်ကုန်၏။

နှစ်ပါးကုန်သော ထာဝတိံသာနတ်ပြည် အသုရာပြည်တို့ကိုလည်း စစ်ထိုးသဖြင့် ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်, အသုရာပြည်တို့သည် "အယုဇ္ဈပုရ" မည်ကုန်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အကြင်အခါ၌ အသုရာတို့သည် အားရှိကုန်၏၊ ထိုအခါ နတ်တို့သည် ပြေးကုန်၍ နတ်ပြည်သို့ ဝင်ကုန်၍ တံခါးကို ပိတ်သည်ရှိသော် အသုရာတို့၏ အသိန်းတို့သည်လည်း တစုံတခုကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အကြင်အခါ၌ နတ်တို့သည် အားရှိကုန်၏၊ ထိုအခါ အသုရာတို့သည် ပြေးကုန်၍ အသုရာပြည်သို့ ဝင်ကုန်၍ တံခါးကို ပိတ်သည်ရှိသော် သိကြားတို့၏ အသိန်းတို့သည်လည်း တစုံတခုကို ပြုခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကုန်၊ထို့ကြောင့်ဤနှစ်ပါးကုန်သောတာဝတိံသာနတ်ပြည် အသုရာပြည်တို့သည် အယုဇ္ဈပုရ မည်ကုန်၏၊ ထိုအယုဇ္ဈပုရပြည်တို့၏ အကြား၌ နဂါးအစရှိသည်တို့၏ နေရာဖြစ်ကုန်သော ထိုငါးပါးကုန်သော အရပ်တို့၌ သိကြားမင်းသည် အစောင့်အရှောက်ကို ထားကုန်၏၊ ကရောဋိသဒ္ဒါဖြင့် ဂဠုန်တို့ကို ယူအပ်ကုန်၏၊ ဂဠုန်တို့အားကား ကရောဋိ မည်သော အဖျော်ဘောဇဉ်သည် ရှိသတတ်၊ ထို့ကြောင့် ကရောဋိဟူသော အမည်ကို ရကုန်၏၊ ထိုဂဠုန်တို့ကို ဒုတိယအာလိန်၌ အစောင့်အရှောက် ထားအပ်ကုန်၏၊ ပယဿဟာရိသဒ္ဒါဖြင့် ကုမ္ဘဏ်တို့ကို ယူအပ်ကုန်၏၊ ထိုကုမ္ဘဏ်တို့သည် ဒါနဝရက္ခိုသ်ဖြစ်သတတ်၊ ထိုကုမ္ဘဏ်တို့ကို တတိယအာလိန်၌ အစောင့်အရှောက် ထားအပ်ကုန်၏၊ မဒနယုတသဒ္ဒါဖြင့် ဘီလူးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏၊ ထိုဘီလူးတို့သည် မည်

မည္သတ် ကျင့်လေ့ရှိကုန်သတတ်၊ ထိုဘီလူးတို့ကို စတုတ္ထ အာလိန္ဒ၌ အစောင့် အရှောက် ထားအပ်ကုန်၏၊ စတုရော မဟန္တာဟူသော သဒ္ဒါဖြင့် လေးယောက် ကုန်သော မဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့ကို ယူအပ်ကုန်၏၊ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့ကို ပဉ္စမအာလိန္ဒ၌ အစောင့်အရှောက် ထားအပ်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့် အကြင်အခါ၌ အသုရာတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ စိတ်နောက် ကုန်သည်ရှိသော် နတ်ပြည်သို့ ကပ်ကုန်၏၊ ငါးပါးအပြားရှိကုန်သော စစ်ထိုးရာ အရပ်တို့၌ မြင့်မိုရ်တောင်၏ အကြင် ပဉ္စမအာလိန်သည် ရှိ၏၊ ထိုပဉ္စမအာလိန်ကို နဂါးတို့သည် ရံလျက် တည်ကုန်၏၊ ဤသို့ ကြွင်းကုန်သော အာလိန်တို့၌ ကြွင်းကုန်သော အစောင့် အရှောက်တို့သည်တည်ကုန်၏၊ ဤငါးပါးကုန်သော အရပ်တို့၌ကား အစောင့် အရှောက်ကို ထားခဲ့၍ သိကြားနတ်မင်းသည် နတ်စည်းစိမ်ကိုခံစား၏၊ သုဓမ္မာသည် စုတေခဲ့၍ သိကြားမင်း၏ ခြေရင်း၌လျှင် အလုပ်အကျွေး၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုသုဓမ္မာအား ထုပိကာလှူသော ကုသိုလ် အကျိုးဆက်ဖြင့် ယူဇနာငါးရာရှိသော သုဓမ္မာနတ်သဘင်သည် ဖြစ်၏၊ အကြင် နတ်သဘင်၌ နတ်ဖြစ်သော ထီးဖြူ၏အောက်၌ ခုနစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော ရွှေပလ္လင်၌ နေလျက် သိကြားနတ်မင်းသည် နတ်တို့၏ ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ပြု၏၊ သုစိတ္တာသည်လည်း စုတေခဲ့၍ ထိုသိကြားမင်း၏ သာလျှင် ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေး၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုသုစိတ္တာအား ဥယျာဉ်ကို ပြုသောအကျိုးဖြင့် စိတ္တလတာမည်သော ဥယျာဉ်သည် ဖြစ်၏၊ သုနန္ဒာ သည်လည်း စုတေခဲ့၍ သိကြားမင်း၏သာလျှင် ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေး၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုသုနန္ဒာအား လေးထောင့်ကန်တူးသော ကုသိုလ်၏ အကျိုးဖြင့် နန္ဒာမည်သော လေးထောင့်ကန်သည် ဖြစ်၏၊ သုဇာတာမူကား ကောင်းမှုကို မပြုသောကြောင့် တခုသော တောဝယ် ချောက်၌ ဗျိုင်းငှက်မ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။

သိကြားမင်းသည် သုဇာတာသည်မထင်၊ထိုသုဇာတာသည် အဘယ်မှာလျှင် ဖြစ်လေသနည်းဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဗျိုင်းမဖြစ်သည်ကိုမြင်၍ ထိုအရပ်သို့ သွား၍သုဇာတာကိုဆောင်၍နတ်ပြည်သို့သွား၍သုဇာတာအားမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော နတ်ပြည်ကိုရင်း သုဓမ္မာနတ်သဘင်ကိုရင်း စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်ကိုရင်း

နန္ဒာကန်ကိုရင်း ပြု၍ ထိုနတ်သမီးတို့သည် ကုသိုလ်ကံအဟုန်ဖြင့် ငါ၏ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေး၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လာကုန်၏၊ သင်သည်ကား ကုသိုလ်ကိုမပြု သောကြောင့် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ယနေ့မှစ၍ သီလကို စောင့်လော့ဟု ဗျိုင်းမကို ဆုံးမ၍ ပဥ္စသီတို့၌ တည်စေ၍ ထိုချောက်ကြားသို့သာလျှင်ဆောင် ၍ လွှတ်၏၊ ဗျိုင်းမသည်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ သီလစောင့်၏၊ သိကြားမင်းသည် နှစ်ရက်လွန်သဖြင့် သီလကိုစောင့်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏လောဟု သွား၍ ငါး၏ အသွင်ဖြင့် ပက်လက်ဖြစ်၍ ရှေ့မှအိပ်၏၊ ဗျိုင်းမသည် ငါးသေဟူသောအမှတ် ဖြင့် ဦးခေါင်း၌ ဖမ်း၏၊ ငါသည် အမြီးကို လှုပ်၏၊ ထိုအခါ ငါးကို အသက်ရှင် သောငါးဟု လွှတ်၏၊ သိကြားမင်းသည် ကောင်းစွကောင်းစွ သီလကိုစောင့် ခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ သွား၏၊ ဗျိုင်းမသည် ထိုဘဝမှစုတေခဲ့ ၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ အိုးထိန်းသည်အိမ်၌ ဖြစ်ပြန်လေ၏။

သိကြားမင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်သနည်းဟု ဆင်ခြင်ပြန်သည်ရှိသော် ယို အိုးထိန်းသည်အိမ်၌ ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ရွှေသခွါးသီးတို့ဖြင့် လှည်းယဉ် ကို ပြည့်စေ၍ ရွာလည်၌ သက်ကြီးအို၏အသွင်ဖြင့် ရထား၌စီး၍ သခွါးသီးတို့ ကို ဝယ်ကြကုန် သခွါးသီးတို့ကို ဝယ်ကြကုန်ဟု ဟစ်ကြော်၏၊ လူတို့သည် လာ ကုန်၍ အဘိုးပေးလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ငါသည် သီလစောင့်သော သူတို့အား ပေးအံ့၊ သင်တို့သည် သီလစောင့်ကြကုန်သလောဟု မေး၏၊ ငါတို့သည် သီလ မည်သည်ကို မသိကုန်၊ အဘိုးဖြင့် ပေးလောဟု ဆို၏၊ ငါ့အား အဘိုးဖြင့် အလို မရှိ၊ သီလစောင့်ကုန်သော သူတို့အားသာလျှင် ပေးအံ့ဟု ဆို၏၊ လူတို့သည် ဤသည်ကား တစုံတခုတည်း၊ သခွါးသီးမဟုတ်ဟုဆို၍ သွားကုန်၏၊ သူငယ်တော သည် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ငါ၏အကျိုးငှါ ဆောင်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သွား၍ အဘိုး သခွါးသီးကို ပေးလောဟု ဆို၏၊ အမိ သီလစောင့်၏လောဟု မေး၏၊ စောင့်၏ဟု ဆို၏၊ ဤသခွါးသီးကိုလည်း ငါသည် သင်၏အကျိုးငှါ သာလျှင် ဆောင်အပ်၏ဟု လှည်းယဉ်နှင့်တကွ အိမ်တံခါး၌ထား၍ သွား၏၊ ထိုအိုးထိန်းသည့် သမီးသည်လည်း ထိုသခွါးသီးကို အသက်ထက်ဆုံး သုံးဆောင် ၍ သီလစောင့်၍ ထိုဘဝမှ စုတေသည်ရှိသော် ဝေပစိတ္တိအသုရာမင်း၏ သမီး အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏၊ ထိုသီလ၏အကျိုးဆက်ဖြင့် အလွန်အဆင်းလှ၏၊ ရွှေ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏၊သူတပါးတို့နှင့် မဆက်ဆံသောအဆင်းရှိသော

ကိုယ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ထိုဝေပစိတ္တိအသုရာသည် သုဇာတာ၏ အရွယ်ရောက်သော ကာလ၌ ငါ၏သမီးသည် မိမိ စိတ်နှစ်သက်သော လင်ကို ယူစေသတည်းဟု အသုရာတို့ကို စည်းဝေးစေ၏။

သိကြားမင်းသည် သုဇာတာသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်သနည်းဟု ကြည့်သည်ရှိသော် အသုရာပြည်၌ ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ သုဇာတာသည် စိတ်နှစ်သက်သောလင်ကို ယူသည်ရှိသော် ငါ့ကို ယူလတ္တံ့ဟု သူအိုအသွင် ဖန်ဆင်း၍ ထိုအရပ်သို့ သွား၏၊ သုဇာတာကို တန်ဆာဆင်၍ လျောက်ပတ်သော လင်ကို ယူလောဟု သုဇာတာ၏လက်၌ ပန်းကုံးကိုပေး၍ စည်းဝေးရာအရပ်သို့ဆောင်၍ မိမိ စိတ်နှစ်သက်သောလင်ကို ယူလောဟု ဆို၏၊ သုဇာတာသည် ကြည့်သည်ရှိသော် သိကြားကိုမြင်၍ ရှေး၌ ချစ်ဘူးသည်၏အစွမ်းဖြင့် ကြီးစွာသော ရေယဉ်သဖွယ်ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းသည် လွှမ်းအပ်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသူသည်လျှင် ငါ၏ လင်တည်းဟုဆို၍ သိကြားမင်း၏ အထက်၌ ပန်းကုံးကို ပစ်၍ယူ၏၊ အသုရာတို့သည် ဆိုကုန်၏၊ ငါတို့မင်းသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သမီးအား လျောက်ပတ်သော သမက်ကိုမရ၊ ဤသက်ကြီးအိုသည် ငါ့သမီးနှင့်တော်လျော်စွဟု ယခုပင် သက်ကြီးအိုသမက်ကိုရလေ၏ဟု ဆို၍ ဖဲကြလေကုန်၏၊ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာကို နတ်ပြည်သို့ ဆောင်၍ နှစ်ကုဋေငါးသန်းကုန်သော ကချေသည်တို့၏ အကြီးပြု၍ အသက်ထက်ဆုံး တည်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေးပညာရှိတို့သည် နတ်ပြည်ကို မင်းပြုရကုန်သော်လည်း မိမိတို့၏အသက်ကို စွန့်ကုန်လျက် ပါဏာတိပါတကို မပြုကုန်၊သင်သည် အဘယ်မူ၍လျှင် ဤသို့သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှထွက်စေတတ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ မစစ်သောပိုးနှင့်တကွသောရေကို သောက်ဘိသနည်းဟု ထိုရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည်ထိုအခါ မာတလိ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သိကြားဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကိုယ်ကျိုးအတွက်၊ သူများသက်၊ မပျက်ရှောင်ရှားရာ]

ရှေးဦးစွာသော ကုလာဝကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၂—နစ္စဇာတ်

အရှက်အကြောက်ကင်းသောကြောင့် မိန်းမရတနာမှယုတ်ဘူးကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ရုဒံ မနုညံ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနစ္စဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "များစွာသော ဘဏ္ဍာရှိသော တယောက်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု ဟောတော်မူ၏၊ ဤဝတ္ထုသည် အောက် "ဒေဝဓမ္မဇာတ်"*၌ ဝတ္ထုနှင့် တူသည်သာလျှင်တည်း၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ထိုရဟန်းကို ရဟန်း သင်သည် များစွာသော ဘဏ္ဍာရှိသတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်ကြောင့် များစွာသောဥစ္စာ ရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဤသို့သော စကားကို ကြား၍လျှင် အမျက်ထွက်၍ သင်းပိုင်ကိုယ်ရုံကို စွန့်၍ ဤနည်းဖြင့် ကျင့်ရအံ့လောဟု မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်၌ ကိုယ်ချည်းသက်သက် ရပ်၏၊ လူတို့သည် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိစွဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုအရပ်မှလျှင်ပြေး၍လူထွက်၏၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားရှေ့တော်၌စင်လျက် ဤသို့သဘောရှိသည်ကို ပြုဘိ၏ဟု ထိုရဟန်း၏ ကျေးဇူးမဲ့စကားကို ဆိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုငါလာတော်မူသောအခါ၌အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမိန့်တော်မူ၏၊အရှင်ဘုရား ထိုရဟန်းသည် အရှင်ဘုရားတို့၏ ရှေ့တော်၌စင်လျက် ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ အလယ်၌ အရှက်အကြောက်ကိုစွန့်၍ လူတို့သည် စက်ဆုပ်အပ်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်၍ သာသနာတော်မှ ယုတ်၏ဟု ထိုရဟန်း၏ ကျေးဇူးမဲ့သော စကားကိုဆိုလျက် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌လာလျှင် ထိုရဟန်းသည် အရှက် အကြောက် မရှိသည်ဖြစ်၍ သာသနာတော်တည်းဟူသော ရတနာမှ ယုတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မိန်းမရတနာကို ရခြင်းမှ ယုတ်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

---

* ကေကနိပါတ် ခြောက်ခုမြောက်ဇာတ်။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ ကမ္ဘာဦး၌ ခြင်္သေ့ကို အခြေလေးချောင်းရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့၌ မင်းပြုကုန်၏၊ အာနန္ဒာငါးကို ငါးတို့၌ မင်းပြုကုန်၏၊ ရွှေဟင်္သာကို ငှက်တို့၏ မင်းပြုကုန်၏၊ ထိုရွှေဟင်္သာ မင်း၏ သမီးဖြစ်သော ဟင်္သာမငယ်သည် အလွန်အဆင်းလှ၏၊ ထိုဟင်္သာမင်းသည် သမီးအား ဆုကိုပေး၏၊ ဟင်္သာမငယ်သည် မိမိစိတ်နှစ်သက်သောလင်ကို စုံစမ်းစေ၏၊ ဟင်္သာမင်းသည် ထိုဟင်္သာမငယ်အား ဆုပေး၍ ဟိမဝန္တာ၌အလုံးစုံသော ငှက်တို့ကို စည်းဝေးစေ၏၊ အထူးထူး အပြားပြားရှိကုန်သော ဟင်္သာ ဥဒေါင်း အစရှိသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် တပေါင်းတည်း လာကုန်၍ တခုသော ကြီးစွာသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌ စည်းဝေးကုန်၏၊ ဟင်္သာမင်းသည် မိမိနှစ်သက်သောလင်ကို လာ၍ ယူစေသတည်းဟု သမီးကို ခေါ်စေ၏၊ ထိုဟင်္သာမငယ်သည် ငှက်အပေါင်းကို ကြည့်သည်ရှိသော် ပတ္တမြား အဆင်းနှင့်တူသော လည်ရှိသော ဆန်းကြယ်သောအတောင်ရှိသော ဥဒေါင်းကိုမြင်၍ ဤဥဒေါင်းသည် ငါ၏လင်ဖြစ်စေသတည်းဟု ကြား၏။

ငှက်အပေါင်းသည် ဥဒေါင်းသို့ကပ်၍ အချင်း ဥဒေါင်း ဤမင်းသမီးသည် ဤမျှကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ လင်ကိုကြားသည်ရှိသော် သင်၌ ကြိုက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏ဟု ဆိုကြကုန်၏၊ ဥဒေါင်းသည် ငှက်အပေါင်းသည် ယနေ့ထက်တိုင်လည်း ငါ၏ အစွမ်းကို မမြင်ကုန်သေး၊ ယခု ပြအံ့ဟု အလွန်ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ အရှက်အကြောက်ကိုဖျက်၍ များစွာသောငှက်အပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ အတောင်ကိုဖြန့်၍ က,ခြင်းငှါ အားထုတ်၏၊ က,သည်ရှိသော် မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ရွှေဟင်္သာမင်းသည် ဤဥဒေါင်း၏အတွင်း၌ ဖြစ်သော အရှက်သည် မရှိသလျှင်ကတည်း၊ အပ၌ဖြစ်သော ကြောက်ခြင်းသည်မရှိသလျှင်ကတည်း၊ ပျက်သော အရှက်အကြောက် ရှိသော ထိုဥဒေါင်းအား ငါ့သမီးကို မပေးဟု ငှက်အပေါင်းတို့၏အလယ်၌ ဆိုလို၍—

၃၂၊ ရုဒံ မနုညံ ရုစိရာ စ ပိဋ္ဌိ၊ ဝေဠုရိယဝဏ္ဏူပနိဘာ စ ဂီဝါ။
ဗျာမမတ္တာနိ စ ပေခုဏာနိ၊ နစ္စေန တေ ဓီတရံ နော ဒဒါမိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅၀-၀၊ နစ္စဇာတ်

ရွှေဟသ်ာ၏ရှေ့၌ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ အတောင်ဖြန့်၍ ဥဒေါင်းကနေပုံ

မောဒမ၊ ဥဒေါင်း။ **တေ၊** သင်၏။ **ရုဒံ၊** တွန်သံသည်။ **မနုညံ၊** သာယာ၏။ **ပိဋ္ဌိ စ၊** ကျောက်ကုန်းသည်လည်း။ **ရုစိရာ၊** နှစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏၊ **ဂီဝါ စ၊** လည်သည်လည်း။ **ဝေဠုရိယဝဏ္ဏူပနိဘာ၊** ကြောင်မျက်ရွဲ [၁] မြညို အဆင်းနှင့်တူလေ၏၊ **ပေခုဏာနိ စ၊** မြီးဆံတို့သည်လည်း။ **ဗျာမမတ္တာနိ၊** တလံမျှ ရှိကုန်၏။ **နစ္စေန၊** က,ခြင်းကြောင့်။ **တေ၊** သင့်အား။ **မမ၊** ငါ၏။ **ဓီတရံ၊** သမီးကို။ **နော ဒဒါမိ၊** မပေး။

ဤသို့ဆို၍ ဟင်္သာမင်းသည် ပရိသတ်၏ အလယ်၌လျှင် မိမိ၏တူဖြစ်သော ဟင်္သာငယ်အား သမီးကိုပေး၏၊ ဥဒေါင်းသည် ဟင်္သာမကိုမရခြင်းကြောင့် ရှက်၍ ထိုအရပ်မှ ပျံ၍ပြေး၏၊ ဟင်္သာမင်းသည်လည်း မိမိ၏နေရာအရပ်သို့သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုသာလျှင် ထိုရဟန်းသည် အရှက်အကြောက်ကိုဖျက်၍ သာသနာတည်းဟူသော ရတနာမှ ယုတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မိန်းမရတနာကို ရခြင်းမှ ယုတ်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍ ယခုအခါ များသော ဘဏ္ဍာရှိသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဥဒေါင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဟင်္သာမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဥဒေါင်းပမာ၊ ရှက်ကြောက်ကွာ၊ ကညာ လာဘ်ကြီးပျက်]

နှစ်ခုမြောက်သော နစ္စဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၃–သမ္မောဒမာနဇာတ်

အချင်းချင်း မသင့်မတင့်သောကြောင့် ပျက်စီးသည်၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သမ္မောဒမာနာ ဂစ္ဆန္တိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ သမ္မောဒမာန ဇာတ်ကို ကပိလဝတ်ပြည်ကိုမှီ၍ နိဂြော

၁၊ ကြောင်မျက်ရွဲ=ရင်းသည်စိမ်းနုရောင်,စိမ်းညိုရောင်,ကြောင်တမျိုးဟု သုံးမျိုးရှိကြောင်းဆို၏။ (အဘိဓာန်နိဿယသစ် ဂါထာ ၄၉၁-တွင်ကြည့်)

ဓာရုံ ကျောင်း၌နေတော်မူစဉ် "ခေါင်းခုပုဆိုးကိုစွဲ၍ ဖြစ်သောခိုက်ရန်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းသည် "ကုဏာလဇာတ်* ၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ၌ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး အဆွေအမျိုးတို့၏ ထိုချင်းချင်းခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းသည်မသင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း ရှေးညီညွတ်သောကာလ၌ ရန်သူတို့ကို လွှမ်းမိုး၍ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ အကြင်အခါ၌ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏၊ အဆွေအမျိုး ဖြစ်ကုန်သော မင်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု…လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ငုံးအမျိုး၌ဖြစ်၍ အထောင်မကများစွာကုန်သော ငုံးအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံကုန်လျက် တော၌သာလျှင် နေကုန်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သောမုဆိုးသည် ထိုငုံးတို့၏ နေရာအရပ်သို့ ရောက်၍ ငုံးသံကိုပြု၍ ထိုငုံးတို့၏ စည်းဝေးသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ထိုငုံးတို့၏ အထက်၌ ကွန်ကိုပစ်၍ အစွန်းတို့၌ ငင်လျက် အလုံးစုံသောငုံးတို့ကို တပေါင်းတည်းပြု၍ တောင်းကိုပြည့်စေ၍ အိမ်သို့သွား၍ ငုံးတို့ကိုရောင်း၍ ထိုအဘိုးဖြင့် အသက်မွေး၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ငုံးတို့ကိုဆို၏၊ ဤမုဆိုးသည် ငါတို့၏ ဆွေမျိုးတို့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏၊ အကြင် အကြောင်းဖြင့် မုဆိုးတို့သည် ငါတို့ကို ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ငါသည် တခုသော ထိုအကြောင်းကိုသိ၏၊ ဤနေ့မှစ၍ မုဆိုးသည် သင်တို့၏အထက်၌ ကွန်ကိုပစ်လတ်သည်ရှိသော် တကောင်တကောင်စီ တခုတခုသော ကွန်ပေါက်၌ ဦးခေါင်းကိုထား၍ ကွန်ကိုချီ၍ အလိုရှိရာအရပ်သို့ဆောင်၍ ဆူးရှိသောချုံ၌ ပစ်ကုန်လော့၊ ဤသို့ ပစ်ပြီးသည်ရှိသော် အောက်မှ ထိုထိုအရပ်သို့ ပြေးကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ငုံးတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၏၊ နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ အထက်၌ ကွန်ကို ပစ်သည်ရှိသော် ထိုငုံးတို့သည် ဘုရားလောင်းပေးသော

* အသိတိနိပါတ်မှာ ပါသည်။

နည်းဖြင့်လျှင် ကွန်ကိုချီ၍ တခုသော ဆူးရှိသောချုံ၌ ပစ်၍ မိမိတို့သည် အောက်အဘို့ဖြင့် ထိုထိုအရပ်သို့ ပြေးလေကုန်၏၊ ငုံးမုဆိုးအား ချုံမှကွန်ကို ဖြေစဉ်လျှင် အချိန် လွန်လေသည်ဖြစ်၏၊ ငုံးမုဆိုးလည်း လက်ချည်းစည်းသာ လျှင် သွားလေ၏၊ နက်ဖြန်နေ့မှစ၍လည်း ငုံးတို့သည် ထို့အတူသာလျှင်ပြုကုန် ၏၊ ထိုမုဆိုးသည်လည်း နေဝင်သည့်တိုင်အောင် ကွန်ကိုဖြေ၍သာလျှင် တစုံတခု ကို မရ၍ လက်ချည်းစည်းသာလျှင် အိမ်သို့သွားရ၏။

ထိုအခါ မုဆိုး၏မယားသည် အမျက်ထွက်၍ သင်သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း လက်ချည်းစည်းသာလျှင် လာ၏၊ သင့်အား တပါးဖြစ်သောအပ၌ မွေးကျွေး အပ်သော မယားသည် ရှိယောင်တကားဟု ဆို၏၊ ငုံးမုဆိုးသည် ရှင်မ ငါ့အား တပါးသော မွေးကျွေးအပ်သော မယားမရှိ၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုငုံးတို့သည် ညီညွတ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သွားကုန်၏၊ ငါသည် ပစ်ကာမျှသော ကွန်ကိုယူ၍ ဆူးရှိသောချုံ၌ ပစ်၍ သွားကုန်၏၊ ထိုငုံးတို့သည် အခါခပ်သိမ်းလျှင် ညီညွတ် ကုန်သည်ဖြစ်၍ မနေကုန်လတ္တံ့၊ သင်သည် မစိုးရိမ်လင့်၊ အကြင်အခါ ထိုငုံး တို့သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ အလုံးစုံသော ငုံးတို့ကို သာလျှင် ယူ၍ သင်၏မျက်နှာကို ရွှင်စေလျက် လာအံ့ဟု မယားအားဆိုလို၍—

၃၃၊ သမ္မောဒမာနာ ဂစ္ဆန္တိ၊ ဇာလမာဒါယ ပက္ခိနော။
ယဒါ တေ ဝိဝဒိဿန္တိ၊ တဒါ ဧဟိန္တိ မေ ဝသံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ သမ္မောဒမာနာ၊ ညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပက္ခိနော၊ ငုံးတို့ သည်။ ဇာလံ၊ ကွန်ယက်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ တေ၊ ထိုငုံးတို့သည်။ ဝိဝဒိဿန္တိ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တေ၊ ထိုငုံးတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ ဧဟိန္တိ၊ ရောက် ကုန်လတ္တံ့။

ထိုသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် ငါသည် ထိုငုံးတို့ကိုယူ၍ သင်၏မျက်နှာကို ရွှင်လန်းစေလျက် လာအံ့ဟု မယားကို နှစ်သိမ့်စေ၏၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့် တခုသောငုံးသည် ကျက်စားရာအရပ်သို့ သက်သည်ရှိသော် အမှတ်မဲ့ဖြစ်၍

တပါးသော ငုံး၏ဦးခေါင်းကို နင်းမိ၏၊ နင်းမိသောငုံးသည် အဘယ်သူသည် ငါ့ဦးခေါင်းကို နင်းသနည်းဟု အမျက်ထွက်၏၊ငါသည် အမှတ်မဲ့ဖြစ်၍ နင်းမိ၏။ သင်သည် အမျက်မထွက်လင့်ဟု ဆိုသော်လည်း အမျက် ထွက်သည် သာလျှင် တည်း၊ ထိုငုံးနှစ်ခုတို့သည် အဖန်တလဲလဲ ဆိုကုန်သည်ရှိသော် သင်သည်သာ လျှင် ကွန်ကို ချီသလောဟု အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ပြုကုန်၏၊ ထိုငုံးတို့သည် ခိုက် ရန်ပြုကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ခိုက်ရန်ပြုရာ၌ ချမ်းသာသည့်အဖြစ် မည်သည် မရှိ၊ ယခုပင်လျှင် ထိုငုံးတို့သည် ကွန်ကို မချီကုန်လတ္တံ့၊ထို့ကြောင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ ငုံးမုဆိုးသည်လည်း အခွင့် ရလတ္တံ့၊ ငါသည် ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် မိမိပရိသတ်ကိုယူ၍ တပါးသောအရပ်သို့သွား၏။

ငုံးမုဆိုးသည်လည်း နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့် လာလတ်၍ ငုံးမြည်သံကို မြည်၍ စည်းဝေးလာကုန်သော ငုံးတို့၏အထက်၌ ကွန်ကိုပစ်၏၊ ထိုအခါ တခု သောငုံးသည် ကွန်ကို ချီသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ငုံး၏ အမွေးတို့သည် သင်၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ကျကုန်သတတ်၊ ယခု သင်သာလျှင် ချီလောဟု ဆို၏၊တပါး သော ငုံးသည် ကွန်ကို ချီသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ငုံး၏အတောင်တို့သည်လည်း သင်၏ အတောင်နှစ်ဘက်တို့၌ ကျကုန်သတတ်၊ ယခု သင်သည်သာလျှင် ချီ လောဟု ဆို၏၊ ဤသို့ ငုံးတို့၏ 'သင်ချီလော, သင်ချီလော'ဟု ဆိုကုန်စဉ်လျှင် မုဆိုးသည် ကွန်ကိုရှုံ့၍ ခပ်သိမ်းသော ငုံးတို့ကို တပေါင်းတည်းပြု၍ တောင်းကို ပြည့်စေ၍ မယားကို ရွှင်စေလျက် အိမ်သို့လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းကြီး ထိုဆွေမျိုးတို့၏ ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်း မည်သည်ကား မသင့်၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းသည် ပျက်စီးခြင်း၏ အခြေ အမြစ်သာလျှင် ဖြစ်၏ဟု ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခု အခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မလိမ်မာသောငုံး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိငုံး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ညီညွတ်မှုကင်း၊၊ ပျက်စီးခြင်း၊၊ အရင်းအမြစ်သာ]

သုံးခုမြောက်သော သမ္မောဒမာနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၄-မစ္ဆဇာတ်

မိန်းမနိုင်ငံသို့လိုက်၍ ပျက်စီးဘူးသည့် အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နှုတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "န မံ သီတံ န မံ ဥဏှံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမစ္ဆဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "မယားဟောင်းဖြားယောင်းသောရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို ရဟန်းသင်သည် ငြီးငွေ့သတတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ အဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေအပ်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ မယားဟောင်းသည် ငြီးငွေ့စေအပ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် နူးညံ့သော လက်အရသာ ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုမယားဟောင်းကို စွန့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ဤမိန်းမသည် ယခုသာလျှင် သင်၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်း၊သင်သည် ထိုမိန်းမကိုမှီ၍ သေခြင်းသို့ ရောက်လုသည်ရှိသော် ငါ့ကို စွဲ၍ သေခြင်းမှ လွတ်ဘူး၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ ပုရောဟိတ် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တံငါတို့သည် မြစ်၌ကွန်ပစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ တခုသောငါးကြီးသည် ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် မိမိ၏ငါးမနှင့်တကွ ကျက်စားလျက်လာ၏၊ထိုငါးကြီး၏ငါးမသည် ရှေ့၌သွားသည်ရှိသော် ကွန်နံ့နံလာ၍ ကွန်ကို ရှောင်လွှဲ၍ သွား၏၊ ကာမဂုဏ်၌ မက်မောသော လျှပ်ပေါ်သော ငါးကြီးသည်ကား ကွန်တွင်းသို့သာ ဝင်၏၊ တံငါတို့သည် ငါးကြီး၏ ကွန်တွင်းသို့ ဝင်သည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ ကွန်ကိုချီ၍ ငါးကိုယူ၍ မသတ်မူ၍လျှင် သဲပြင်၌ ပစ်ချ၍ ဤငါးကို မီးကျီး၌ကင်၍ စားကုန်အံ့ဟု မီးကျီးကိုပြုကုန်၏၊ တံကျင်ကို ချွေကုန်၏၊ ငါးသည် မီးကျီး၌ကင်သော ဆင်းရဲသည်ရင်း တံကျင်လျှိုသော ဆင်းရဲသည်ရင်း တပါးသော ဆင်းရဲသည်ရင်း ငါ့ကို မနှိပ်စက်နိုင်၊ ထိုငါးသည်

ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်သဖြင့် တပါးသော ငါးမသို့ လိုက်ယောင် တကားဟု ထိုငါးမအား ငါ၌ အကြင် နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ထိုငါးမအား ဖြစ်လတ္တံ့သော နှလုံး မသာယာခြင်းသည်လျှင် ငါ့ကို နှိပ်စက်၏ဟု ငိုကြွေး လိုသည်ဖြစ်၍—

၂၄၊ န မံ သီတံ န မံ ဥဏှံ၊ န မံ ဇာလသ္မိ ဗာဓနံ။
ယဉ္စ မံ မညတေ မစ္ဆီ၊ အညံ သော ရတိယာ ဂတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မံ၊ ငါ့ကို။ သီတံ၊ ရေမှ ထုတ်သော ကာလ၌ဖြစ်သော ချမ်းခြင်းသည်။ န ဗာဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဥဏှံ၊ အချမ်းကင်းသော ကာလ၌ ဖြစ်သော ပူခြင်းသည်။ န ဗာဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ တနည်းကား—မံ၊ ငါ့ကို။ ဥဏှံ၊ မီးကျီး တို့၌ကင်ခြင်းလျှင် အရင်းရှိသော အပူသည်။ န ဗာဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဇာလသ္မိံ၊ ကွန်၌။ ဗာဓနံ၊ သတ်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော ဆင်းရဲသည်။ န ဗာဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ စ-ကေဧဝ္ဝ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ မစ္ဆီ၊ ငါးမသည်။ သော၊ ထိုငါးသည်။ အညံ၊ ငါမှတပါးသောငါးမသို့။ ရတိယာ၊ ကာမဂုဏ်၌မွေ့လျော် သဖြင့်။ ဂတော၊ လိုက်လေပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယံ မညတေ၊ အကြင်အောက်မေ့ လိမ့်။ တံ၊ ထိုသို့အောက်မေ့ခြင်းသည်သာလျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဗာဓတိ၊ နှိပ်စက်၏။

ထိုငါးမသည် ကွန်၌ကျသောငါ့ကိုဤတံငါတို့သည် ယူအပ်သည်၏အဖြစ်ကို မသိသည် ဖြစ်၍ ငါ့ကို မမြင်သည်ရှိသော် တပါးသော ငါးမသို့ ကာမဂုဏ် မွေ့လျော်သဖြင့် လိုက်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံလိမ့်၊ နှလုံး မသာယာခြင်းသို့ ရောက်သော ငါးမ၏ ထိုကြံခြင်းသည်သာ ငါ့ကိုနှိပ်စက်၏ဟု သဲပြင်၌လျောင်း လျက် ငိုကြွေး၏၊ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်သည် ကျွန်အပေါင်းခြံရံလျက် ရေချိုး အံ့သောငှါ မြစ်ဆိပ်သို့ လာ၏၊ ပုရောဟိတ် သည်ကား ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အသံကို သိ၏၊ ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်အား ငါး၏ ငိုကြွေးသံကို ကြား၍ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ဤငါးသည် ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ငိုကြွေး၏၊ ဤသို့ ထိုငါးသည် ကိလေသာနှိပ်စက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍လျှင် သေသည်ရှိသော် ငရဲ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါကား ဤငါး၏ ကိုးကွယ်ရာ

ဖြစ်လတ္တံ့ဟု တံငါတို့၏ အထံသို့ သွား၍ အို တံငါတို့ သင်တို့သည် ငါတို့အား တနေ့မျှလည်း ဟင်းလျာတို့ ငါးကို မပေးကုန်ဟု ဆို၏။

တံငါတို့သည် အရှင် အရှင်တို့သည် အသို့ ဆိုကုန်သနည်း၊ အရှင်တို့သည် ကြိုက်လေသော ငါးကိုယူ၍ သွားကုန်လောဟု ဆို၏၊ ငါတို့အား တပါးသော ငါးဖြင့် အလိုမရှိ၊ ဤငါးကိုသာလျှင် ပေးကုန်လောဟု ဆို၏၊ အရှင် အရှင်တို့သည် ယူကုန်လောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုငါးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ယူ၍ မြစ်နားသို့နေ၍ အိုငါး ငါသည် ယနေ့ သင့်ကို အကယ်၍ မမြင်အံ့၊ သင်သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ရာ၏၊ ယနေ့မှစ၍ သင်သည် ကိလေသာအလိုသို့ လိုက်သည် မဖြစ်လင့်ဟု ဆုံးမ၍ ရေ၌လွှတ်၍ ရေချိုး၍ မြို့သို့ဝင်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ မယားဟောင်းသည် ထိုအခါ ငါးမ ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် ထိုအခါ ငါးကြီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ပုရောဟိတ် ဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိန်းမလိုလိုက်၊ ပျက်စီးဆိုက်၊ အမိုက်တွေ့ကာ ငါးသတ္တဝါ]

လေးခုမြောက်သော မစ္ဆဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၅—ဝဋ္ဋကဇာတ်

သစ္စာအာနုဘော်ဖြင့် တောမီးကျွင်းခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သန္တိ ပက္ခာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဝဋ္ဋကဇာတ်ကို မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူစဉ် "တောမီး၏ ငြိမ်းခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ အခါ တပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည် ရှိသော် မထင်ရှားသော မဂရွာငယ်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး

သည်မှ နောက်၌ ဆွမ်းခံရွာမှဖဲခဲ့၍ ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ခရီးကို ကြွတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ကြီးစွာသော တောမီးသည် ထလေ၏၊ ရှေ့မှရင်း နောက်မှရင်း များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုတောမီးသည်လည်း တလုံးတည်းသော အခိုးအလျှံရှိ၍ လွှမ်းလျက်လာ၏၊ ထိုရဟန်းအပေါင်း၌ အချို့ကုန်သော ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့သည် သေအံ့သောဘေးမှ ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မီးကြိုကို ပေးကုန်အံ့၊ ထိုမီးကြိုလောင်ရာအရပ်ကို တောမီးသည် မလွှမ်းလတ္တံ့ဟု ပွတ်ကျည် ပွတ်ခုံတို့ကိုလုပ်၍ မီးတို့ကို ပြုကုန်၏။

တပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ်မည်သော အမှုကို ပြုကြကုန်သနည်း၊ ကောင်းကင်လယ်၌တည်သော လ,ဝန်းကို မမြင်ကုန်သကဲ့သို့ရင်း အရှေ့လောကဓာတ်မှ တက်သော အထောင်မကသော ရောင်ခြည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော နေ,ဝန်းကို မမြင်ကုန်သကဲ့သို့ရင်း ကမ်းနား၌ ရပ်ကုန်လျက် သမုဒ္ဒရာကို မမြင်ကုန်သကဲ့သို့ရင်း မြင့်မိုရ်တောင်ကို မှီကုန်သော သူတို့သည် မြင့်မိုရ်တောင်ကို မမြင်ကုန်သကဲ့သို့ရင်း နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော မိမိနှင့်တကွ သွားသည်သာလျှင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကို မကြည့်ကုန်မူ၍ မီးကြိုကို ပေးကုန်အံ့ဟု သင်တို့သည် ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အစွမ်းမည်သည်ကို သင်တို့သည် မသိကုန်၊ လာကုန်လော မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုကုန်၏၊ ဆိုပြီး၍ ရှေ့မှရင်း နောက်မှရင်း သွားကုန်သော ခပ်သိမ်းကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် မထင်ရှားသောအရပ်၌ ရပ်၏၊ တောမီးသည် လွှမ်းဘိသကဲ့သို့ မြည်လျက်လာ၏၊ လာပြီး၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရပ်ရာအရပ်သို့ရောက်၍ ထိုအရပ်၏ ထက်ဝန်းကျင်မှ တဆယ့်ခြောက်ပယ်မျှသော အရပ်သို့ရောက်၍ ရေ၌ ပစ်အပ်သော မြက်မီးရှူးကဲ့သို့ ငြိမ်း၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ သုံးဆယ့်နှစ်ပယ်မျှသော အရပ်ကို လွှမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးစကားကို အားထုတ်ကုန်၏၊ ဘုရားတို့၏ ကျေးဇူးတော်မည်သည်ကား အံ့ဘွယ်သရဲရှိစွ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ စိတ်မရှိသော ဤတောမီးစင် ဖြစ်ပါလျက် ဘုရားတို့၏ တည်ရာအရပ်ကို

လွှမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ရေ၌ နှစ်အပ်သော မြက်မီး ရှူးကဲ့သို့ ငြိမ်း၏၊ ဘုရားတို့၏ အာနုဘော်မည်သည်ကား အံ့ဘွယ်သရဲရှိစွဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးစကားကို အားထုတ်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤအရပ်သို့ရောက်၍ ဤတောမီးသည် ငြိမ်း၏၊ ဤတောမီး၏ ငြိမ်းခြင်းသည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏ အစွမ်းမဟုတ်၊ ဤအစွမ်းသည်ကား ငါ၏ရှေး၌ဖြစ်သော သစ္စာ၏ အစွမ်းတည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤအရပ်၌ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာ ပတ်လုံးလည်း မီးမလောင်၊ ဤမီးမလောင်ခြင်းသည် ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်သော တန်ခိုး မည်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ထိုင်တော်မူစိမ့်သောငှါ ဒုကုဋ်ကို လေးထပ်ပြု၍ ခင်း၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၏၊ ရဟန်းအပေါင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ခြံရံ၍နေ၏၊ ထိုအခါ ရဟန်း အပေါင်းတို့သည် အရှင်ဘုရား ရှေးဦးစွာ ဤမီးငြိမ်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ်တို့အား ထင်ရှား၏၊လွန်လေပြီးသော မီးငြိမ်းခြင်းသည် မထင်၊ ထိုလွန်လေပြီးသော မီးငြိမ်းခြင်းကို ထင်စွာ ပြုတော်မူကုန်လောဟု ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန် အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်းဝယ် ထိုအရပ်၌ ပင်လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ငုံးမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ အမိဝမ်းမှဖွား၍ ဥခွံကို ခွဲသောကာလ၌ ကြီးစွာသော အိမ်ဂျင် ပမာဏရှိသော ငုံးဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို မိဘတို့သည် အသိုက်၌ အိပ်စေ၍ နှုတ်သီးဖြင့် အစာကိုဆောင်၍ မွေးကျွေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းအား အတောင်တို့ကိုဖြန့်၍ ကောင်းကင်၌ ပျံနိုင်သော အစွမ်းသည်ငှင်း ခြေတို့ကိုကြွ၍ ကြည်း၌ သွားနိုင်သော အစွမ်းသည်ငှင်း မရှိ၊ ထိုအရပ်ကိုလည်း နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း တောမီး လောင်၏၊ ထိုတောမီးသည် ထိုအခါ၌ သည်းစွာ မြည်ဟည်းလျက် ထိုအရပ်ကို လောင်၏၊ ငှက်အပေါင်းတို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ အသိုက်မှ ထွက်ကုန်၍ သေဘေးမှကြောက်ကုန်ရကား မြည်လျက် ပြေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ မိဘတို့သည်လည်း သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်ရကား ဘုရားလောင်းကို စွန့်၍ ပြေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်

အသိုက်၌ဝပ်လျက် လည့်ကိုချီ၍ လွှမ်း၍ လာသော တောမီးကို မြင်၍ ငါ့အား အတောင်တို့ကို ဖြန့်၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံနိုင်သော အစွမ်းသည် အကယ်၍ရှိအံ့ ပျံ၍ တပါး အရပ်သို့ သွားရာ၏၊ ခြေတို့ကို ကြွ၍ ကြည်း၌ သွားနိုင်သော အစွမ်းသည် အကယ်၍ ရှိအံ့ ခြေကို ကြွသဖြင့် တပါးသော အရပ်သို့ သွားလေရာ၏၊ ငါ၏ မိဘ တို့သည်လည်း သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တကောင်သော ငါ့ကို စွန့်၍ ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် လိုရကား ပြေးကုန်၏၊ ယခု ငါ့အား တပါးသော ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိ၊ မှီခိုရာ မရှိ၊ လည်းလျှောင်းရာ မရှိ၊ ယခု ငါသည် အသို့လျှင် ပြုခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု ကြံ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ဤလောက၌ သီလ ကျေးဇူးမည်သည် ရှိ၏၊ လွန်လေပြီးသော အခါ၌ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်၍ ဗောဓိအပြင်၌နေ၍ သစ္စာလေးပါးတို့ကို သိတော်မူကုန်သော သီလ,သမာဓိ, ပညာ,ဝိမုတ္တိ,အရဟတ္တဖိုလ်,ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် ပြည့်စုံကုန်သော မှန်ကန်ခြင်း ချစ်ခြင်း သနားခြင်း သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော အလုံးစုံ ကုန်သော သတ္တဝါတို့၌ အမျှဖြစ်သော မေတ္တာပွားခြင်း ရှိကုန်သော သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်တို့မည်သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုဘုရားရှင်တို့သည် သိအပ်ကုန်သော တရားကျေးဇူးတို့မည်သည် ရှိကုန်၏၊ ငါ၌လည်း တခုသော သစ္စာသည် ရှိ၏၊ ထင်ရှားရှိသော တခုသော သဘောတရားသည် ထင်၏၊ ထို့ကြောင့် လွန်ကုန် ပြီးသော ဘုရားရှင်တို့ကိုရင်း ထိုဘုရားရှင်တို့သည် ထိုးထွင်း၍ သိအပ်ကုန်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကိုရင်း ဆင်ခြင်၍ ငါ၌ထင်ရှားရှိသော သစ္စာ သဘောတရားကိုယူ၍ သစ္စာဆိုခြင်းကို ပြု၍ တောမီးကို ဖဲစေ၍ ယခု ငါသည် မိမိ၏ရင်း ကြွင်းသော ငှက်တို့၏ရင်း ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်ကို ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့်—

> အတ္ထိ လောကေ သီလဂုဏော၊ သစ္စံ သောစေယျနုဒ္ဒယာ။
> တေန သစ္စေန ကာဟာမိ၊ သစ္စကိရိယ မနုတ္တရံ [၁]။
> အာဝဇ္ဇေတွာ ဓမ္မဗလံ၊ သရိတွာ ပုဗ္ဗကေ ဇိနေ။
> သစ္စဗလ မဝဿာယ၊ သစ္စကိရိယ မကာသဟံ။

ဟူ၍ ဟောတော်မူအပ်၏။

၁၊ သစ္စကိရိယမနုတ္တမံ (သီ၊ သျာ၊ ဣ)

လောကေ၊ လောက၌။ သီလဂုဏော၊ သီလကျေးဇူးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သစ္စံ၊ သစ္စာကျေးဇူးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောစေယျနုဒ္ဒယာ၊ သီလ,မေတ္တာ, ကရုဏာ တည်းဟူသော တရားတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေန ဘစ္စေန၊ ထိုသစ္စာဖြင့်။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိ မြတ်သော။ သစ္စကိရိယံ၊ သစ္စာပြုခြင်းကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဓမ္မဗလံ၊ တရားတော်၏ အစွမ်းကို။ အာဝဇ္ဇေတွာ၊ ဆင်ခြင်၍။ ပုဗ္ဗကေ၊ ရှေး၌ဖြစ်ကုန်သော။ ဇိနေ၊ ဘုရားရှင်တို့ကို။ သရိတွာ၊ အောက်မေ့၍။ ◌စ္စဗလံ၊ သစ္စာ၏ အစွမ်းကို။ အဝဿာယ၊ မှီ၍။ သစ္စကိရိယံ၊ သစ္စာပြုခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြုဘူးပြီ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင်တို့၏ ကျေးဇူးတော်ကို ဆင်ခြင်၍ မိမိ၌ ထင်ရှားရှိသော သစ္စာသဘောကို အာရုံပြု၍ သစ္စာပြုလိုရကား—

၃၅၊ သန္တိ ပက္ခာ အပတနာ၊ သန္တိ ပါဒါ အဝဉ္စနာ။
မာတာပိတာ စ နိက္ခန္တာ၊ ဇာတဝေဒ ပဋိက္ကမ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဇာတဝေဒ၊ တောမီး။ မေ၊ ငါ့အား။ ပက္ခာ၊ အတောင်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေဟိ၊ ထိုအတောင်တို့ဖြင့်။ အပတနာ၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မေ၊ ငါ့အား။ ပါဒါ၊ ခြေတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေဟိ၊ ထိုခြေတို့ဖြင့်။ အဝဉ္စနာ၊ မြေ၌ သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။ မေ၊ ငါ၏။ မာတာပိတာ စ၊ မိဘတို့သည်လည်း။ နိက္ခန္တာ၊ ထွက်ပြေးခဲ့ကုန်ပြီ။ တွံ၊ သင် တောမီးသည်။ ပဋိက္ကမ၊ ဖဲလေလော့။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ငါ့အား အတောင်တို့၏ရှိသော အဖြစ်သည်ရင်း ထိုအတောင်ကိုဖြန့်၍ ကောင်းကင်သို့ မပျံနိုင်သည်၏ အဖြစ်သည်ရင်း ခြေတို့၏ ရှိသော အဖြစ်သည်ရင်း ထိုခြေတို့ကိုကြွ၍ မသွားနိုင်သော အဖြစ်သည်ရင်း မိဘတို့၏ ငါ့ကို အသိုက်၌ စွန့်၍ပြေးသော အဖြစ်သည်ရင်း မဖောက်မပြန် မှန်သည်သာလျှင် အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ တောမီး ထိုသစ္စာဖြင့် သင်သည် ဤအရပ်မှ ဖဲလေလောဟု အသိုက်၌ အိပ်လျက်လျှင် သစ္စာဆိုခြင်းကိုပြု၏၊ ဘုရားလောင်း၏

သစ္စာဆိုခြင်းနှင့်တကွ တဆယ့်ခြောက်ပယ်မျှသော အရပ်၌ တောမီးသည် ဖဲ၏၊ ဖဲသော တောမီးသည်လည်း လောင်လျက်လျှင် တပါးသောအရပ်သို့သွားသည် မဟုတ် စင်စစ်သော်ကား ရေ၌ နှစ်အပ်သော မြက်မီးရှူးကဲ့သို့ ထိုအရပ်၌လျှင် ငြိမ်း၏၊ ထို့ကြောင့်—

သဟ သစ္စေ ကတေ မယှံ၊ မဟာပဇ္ဇလိတော သိခီ။
ဝဇ္ဇေသိ သောဠသကရီသာနိ၊ ဥဒကံ ပတွာ ယထာ သိခီ။

ဟူ၍ ဟောတော်မူအပ်၏။

မယှံ-မယာ၊ ငါသည်။ သစ္စေ၊ သစ္စာကို။ ကတေ၊ ပြုသည်ရှိသော်။ သစ္စကိရိယာယ၊ သစ္စာပြုခြင်းနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဥဒကံ၊ရေသို့။ ပတွာ၊ ရောက်၍။ သိခီ၊ မီးသည်။ နိဗ္ဗာယတိ ယထာ၊ ငြိမ်းသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ မဟာပဇ္ဇလိတော၊ ကြီးသော အလျှံရှိသော။ သိခီ၊ တောမီးသည်။ သောဠသကရီသာနိ၊ [၁] တဆယ့်ခြောက်ပယ်တို့ကို။ ဝဇ္ဇေသိ၊ ကြဉ်၏။

ထိုအရပ်သည်ကား အလုံးစုံသော ဤဘဒ္ဒကပ် ကမ္ဘာပတ်လုံး မီးမလောင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်သော တန်ခိုးရှိသော အရပ်မည်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုသို့ ဘုရားလောင်းသည် သစ္စာဆိုခြင်းကိုပြု၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤအရပ်၌ မီး၏ မလွှမ်းခြင်းသည် ယခု ငါဘုရား၏ အစွမ်းမဟုတ်၊ ထိုအစွမ်းသည်ကား ရှေးငုံးငယ် ဖြစ်သော ကာလ၌ ငါဘုရားလောင်း၏ သာလျှင် သစ္စာအစွမ်း တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပန်, အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သကဒါဂါမ်, အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အနာဂါမ်, အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာ ဖြစ်ကုန်၏ဟု သိအပ်၏။

၁၊ အဋ္ဌကထာဆရာနှင့် အရှင်ဓမ္မပါလ ဆရာတို့အလို ခရီနှင့် အမွှဏညီမျှ၍ ၁၆-ဒေါဏ သည် တအမွှဏ၊ မူလဋီကာအလို ၄-ဒေါဏ၊ ကေစိတို့အလို ၆-ဒေါဏသည် တအမွှဏ မည်၏၊ ၄-အမွှဏ မျိုးကြဲလောက်ရာ အရပ်သည် ကရီသတခု ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ မိဘတို့သည် ထိုအခါ မိဘတို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ ငုံးဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မောခိလောင်းငုံး၊ သစ္စာသုံး၊ ရှောင်သည်းသွေခွါ မီးပမာ]

ငါးခုမြောက်သော ဝဋ္ဋကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၆—သကုဏဇာတ်

လျှောက်ပတ်သောအရပ်ကို သိရာသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယံ နိဿိတာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သကုဏဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "မီးလောင်သော ကျောင်းရှိသော ရဟန်း"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော ရဟန်းသည် ဘုရားအထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ ကောသလတိုင်း၌ တခုသော ပစ္စန္တရစ်ရွာကို အမှီပြု၍ တခုသောတောကျောင်း၌ နေသတတ်၊ထိုအခါထိုရဟန်း၏ ရှေးဦးစွာသောလ၌ လျှင် ကျောင်းကို မီးလောင်၏၊ထိုရဟန်းသည် ငါ၏ကျောင်းကို မီးလောင်သည် ဖြစ်၍ ငါသည် ဆင်းရဲစွာနေရ၏ဟု လူတို့အား ကြား၏၊ လူတို့သည် ယခု အကျွန်ုပ်တို့ လယ်သည် ရေခြောက်၏၊ လယ်၌ ရေသွင်းပြီး၍ ကျောင်းဆောက် ကုန်အံ့၊ ထိုလယ်၌ ရေသွင်းပြီးသော် မျိုးကြဲပြီး၍ ကျောင်းဆောက်ကုန်အံ့၊ မျိုးကြဲပြီးသော် စောင်းရန်း ပြုလုပ်ပြီး၍ ကျောင်းဆောက်ကုန်အံ့၊ စောင်းရန်း ပြုပြီးသော် ပေါင်းမြက် သုတ်သင်ပြီး၍ ကျောင်းဆောက်ကုန်အံ့၊ ရိတ်ပြီး၍ ကျောင်းဆောက်ကုန်အံ့၊ နယ်ပြီး၍ကျောင်းဆောက်ကုန်အံ့၊ဤသို့ ထိုထိုအမှုကို အဆုံးမရှိသည်ကို ပြု၍လျှင် ဝါတွင်းသုံးလကို လွန်စေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး လွင်တီးခေါင်၌ ဆင်းရဲစွာ နေရသည်ဖြစ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း၍ တရားအထူးကို ဖြစ်စိမ့်သော်ငှါ မတတ်နိုင်၊ ပဝါရဏာ ပြုပြီး၍ကား မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွား၍ ရှိခိုး၍ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းနှင့်တကွ စကားပြောဟော၍ ရဟန်း

သင်သည် ချမ်းသာသဖြင့် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး နေရ၏လော၊ သင့်အား ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် အပြီးသို့ ရောက်၏လောဟု မေးတော်မူ၏၊ ရဟန်းသည် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှောက်၍ အကျွန်ုပ်အားလျှောက်ပတ်သောကျောင်းကို မရသောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် အပြီးသို့ မရောက်ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ရှေး၌ တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း မိမိအား လျှောက်ပတ်သည့် မလျှောက်ပတ်သည့် အရပ်ကိုသိ၏၊ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မသိသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ငှက်မျိုး၌ဖြစ်၍ ငှက်အပေါင်း ခြံရံလျက် တောအရပ်၌ အခက်အခွနှင့် ပြည့်စုံသော သစ်ပင်ကြီးကို မှီ၍နေ၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ထိုသစ်ပင်၏အခက်တို့သည် အချင်းချင်း ထိခိုက်ကုန်သည်ရှိသော်အမှုန့်သည်ကျ၏၊အခိုးထ၏၊အမှုန့်အခိုးကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်းသည် ဤသစ်ခက်နှစ်ခုတို့သည် ဤသို့ ထိခိုက်သည်ရှိသော် မီးတို့သည် ထွက်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမီးသည်ကျ၍ သစ်ရွက်ဟောင်းတို့ကို လောင်လတ္တံ့၊ ထိုသစ်ရွက် မီးမှ စ၍ ဤသစ်ပင် ကိုလည်း လောင်လတ္တံ့၊ ဤအရပ်၌ ငါတို့သည် နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ဤအရပ်မှ ပြောင်း၍ တပါးအရပ်၌ နေခြင်းငှါသင့်၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ငှက်အပေါင်းအား—

၃၆၊ ယံ နိဿိတာ ဇဂတိရုဟံ ဝိဟင်္ဂမ၊ သွာယံ အဂ္ဂိံ ပမုဉ္စတိ။
ဒိသာ ဘဇထ ဝက္ကင်္ဂါ၊ ဇာတံ သရဏတော ဘယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဝက္ကင်္ဂါ၊ ငှက်အပေါင်းတို့။ ယံ ဇဂတိရုဟံ၊ အကြင် သစ်ပင်ကြီးကို။ ဝိဟင်္ဂမာ၊ ငှက်တို့သည်။ နိဿိတာ၊ မှီ၍ နေကုန်၏။ သွာယံ-သော အယံ ဇဂတိရုဟော၊ ထိုသစ်ပင်ကြီးသည်။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ ပမုဉ္စတိ၊ လွှတ်၏။အမှာက်၊ ငါတို့အား။ သရဏတော၊ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော သစ်ပင်မှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ဒိသာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့။ ဘဇထ၊ သွားကြကုန်လော။

ဘုရားလောင်းစကားကို နားထောင်ကုန်သော ငှက်ပညာရှိတို့သည် ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ တပြိုင်နက်သာလျှင် ပျံကုန်၍ တပါးသောအရပ်သို့ သွားကုန်၏၊ အကြင် ငှက်တို့သည် ပညာမရှိကုန်၊ ထိုငှက်တို့သည် ဤငှက်ကား တပေါက်မျှသောရေ၌ မိကျောင်းတို့ကို မြင်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ စကားကို မယူမူ၍ ထိုသစ်ပင်၌သာလျှင် နေကုန်၏၊ထိုနေ့ခင်မှ မကြာမြင့်မီလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ကြံအပ်သော အခြင်းအရာဖြင့်သာလျှင် မီးဖြစ်၍ ထိုသစ်ပင်ကို လောင်၏၊ အခိုးအလျှံ ထကုန်သည်ရှိသော် အခိုးသင့်သောငှက်တို့သည် တပါးအရပ်သို့သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မီး၌ကျ၍လျှင် သေကုန်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေး၌ တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း သစ်ပင်ဖျား၌နေကုန်လျက် မိမိအား လျောက်ပတ်သည့် မလျောက်ပတ်သည့် အရပ်ကို သိကြကုန်၏၊ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မသိသနည်းဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်သည် ထိုအခါ ဘုရားလောင်းစကားကို နားထောင်ကုန်သော ငှက်တို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိငှက် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လျောက်ပတ်,မလျောက်ပတ်၊ ထိုအရပ်၊ မပြတ်ခွဲဝေ သတိပေ]

ခြောက်ခုမြောက်သော သကုဏဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၃၇–တိတ္တိရ ဇာတ်

အသက်ဂုဏ်ကြီးသောသူတို့ကို ရိုသေထိုက်သောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယေ ဝုဍ္ဍမပစာယန္တိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတိတ္တိရဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည်သို့သွား၍ "အရှင် သာရိပုတ္တရာအား အိပ်ရာနေရာကို မြစ်ခြင်း"ကို အကြောင်းပြု ဟောတော်မူ၏၊ ထို

စကားကို ခဲ့ျဦးအံ့၊ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ကျောင်းဆောက်ပြီး၍ တမန်စေသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ထိုဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူတိုင်းနေ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားအံ့ဟု ခရီးကို သွား၏၊ ထိုအခါ၌လည်း ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ တပည့်တို့သည် ရှေ့မှ သွားကုန်၍ မထေရ်တို့သည် အိပ်ရာ နေရာကို မယူကုန်မီလျှင် ဤအိပ်ရာ နေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့, ဤအိပ်ရာ နေရာသည် ငါတို့ ကမ္မဝါဆရာတို့, ဤအိပ်ရာနေရာသည် ငါတို့ဘို့သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အိပ်ရာနေရာတို့ကို မြစ်ကုန်၏၊ နောက်မှ လာကုန်သော မထေရ်တို့သည် အိပ်ရာနေရာ တို့ကို မရကုန်၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ တပည့်တို့သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်ဘို့ အိပ်ရာ နေရာကို ရှာကုန်သော်လည်း မရကုန်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် အိပ်ရာနေရာကို မရသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၏ အနီးဖြစ်သော တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်သဖြင့်ရင်း စင်္ကြံသွားသဖြင့်ရင်း ညဥ့်ကိုလွန်စေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထအခါ၌ ထွက်၍ချောင်းဆုံ၏၊ သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်လည်း ချောင်းဆုံ၏၊ ဤသူကား အဘယ်သူနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် သာရိပုတ္တရာတည်းဟု လျှောက်၏၊ သာရိပုတ္တရာ ဤအခါ ဤအရပ်၌ အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ရှင်သာပုတ္တရာမထေရ်သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မထေရ်၏စကားကိုကြား၍ ရှေးဦးစွာ ယခု ငါဘုရား ထင်ရှားရှိစဉ်ပင်လျှင် ရဟန်းတို့သည် တပါးသည် တပါးအား ရိုသေတုံ့ဝပ်ခြင်း မရှိကုန်၊ငါပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသည်ရှိသော် အသို့လျှင် ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ဆင်ခြင်တော်မူ၏၊ ဆင်ခြင်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဓမ္မသံဝေဂသည် ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဥ့်သည် လင်းသည်ရှိသော် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ အဘယ်သူသည်လျှင် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးကိုထိုက်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။

အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသောသူသည် ထိုက်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ရဟန်းပြုသောသူသည် ထိုက်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သူကြွယ်မျိုးမှ ရဟန်းပြုသောသူသည် ထိုက်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ တပါးကုန်သော

ရဟန်းတို့သည် ဝိနည်းဓိုရ် ဓမ္မကထိက ပဌမစျာန်ကိုရသောရဟန်း ဒုတိယစျာန် တတိယစျာန် စတုတ္ထစျာန်ကို ရသောရဟန်းသည် ထိုက်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ တပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပန်သည် သကဒါဂါမ်သည် အနာဂါမ်သည် ရဟန္တာသည်ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရှိသောရဟန်းသည် ခြောက်ပါးသော အဘိညာဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် ထိုက်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ဤသို့ ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိ မိမိတို့၏ အလို၏ အစွမ်းအားဖြင့် နေရာဦး အစရှိသည်ကို ထိုက်ကုန်သောရဟန်းတို့ကိုဆိုသောကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ငါဘုရား သာသနာတော်၌ နေရာဦး အစရှိသည်တို့သို့ ရောက်၍ မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသောသူသည် ပမာဏမဟုတ်၊ ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော သူသည် ပမာဏမဟုတ်၊ သူကြွယ်မျိုးမှ ရဟန်းပြုသောသူသည် ပမာဏ မဟုတ်၊ ဝိနည်းဓိုရ်သည် ပမာဏမဟုတ်၊ သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ပမာဏ မဟုတ်၊ အဘိဓမ္မာကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ပမာဏမဟုတ်၊ ပဌမစျာန် အစရှိသည်ကို ရကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ပမာဏမဟုတ်၊ သောတာပန် အစရှိသည်တို့သည်လည်း ပမာဏမဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ စင်စစ်အားဖြင့်ဤငါဘုရား သာသနာတော်၌ သီတင်းကြီးစဉ်ကို မလွန်မူ၍ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီသောအမှု အရိုအသေအမှုကို ပြုအပ်၏၊ နေရာဦး ရေဦးကို ရအပ်၏၊ နေရာဦးအစရှိသည်ကိုရခြင်း၌ ဤသီတင်းကြီးခြင်းသည်သာလျှင်ပမာဏတည်း၊ ထို့ကြောင့် သီတင်းကြီးသော ရဟန်းသည် ထိုနေရာဦး အစရှိသည် တို့အား လျောက်ပတ်၏၊ ရဟန်းတို့ယခုအခါ၌ကားသာရိပုတ္တရာသည်ငါ၏အဂ္ဂသာဝက တည်း၊ငါ၏အတုတရားဓမ္မစက်ကို ဟောတတ်၏၊ငါ၏အခြားမဲ့၌ အိပ်ရာနေရာကို ရခြင်းငှါထိုက်၏၊ထိုသာရိပုတ္တရာသည် ဤညဉ့်၌ အိပ်ရာနေရာကို မရသည်ဖြစ်၍ သစ်ပင်ရင်း၌ ညဉ့်ကို လွန်စေ၏၊ သင်တို့သည် ယခုကပင်လျှင် ဤသို့ ရိုသေ တုံ့ဝပ်ခြင်းမရှိကုန်၊ ကာလသည် လွန်သော် အသို့ပြု၍လျှင် နေကြကုန်လတ္တံ့ နည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့ကို ဆုံးမအံ့သောငှါ ရဟန်းတို့ ရှေး၌ တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း ငါတို့သည် အချင်းချင်း မိုသေတုံ့ဝပ်ခြင်းမရှိဘဲ သဘောမတူသော အသက်မွေးခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကြင် နေရခြင်းကို ပြုကုန်အံ့၊ ထိုနေရခြင်းသည် မလျောက်ပတ်၊ ငါတို့တွင် ကြီးမြတ်သော သူကို

ကြည့်ကုန်၍ ထိုသူအား ရှိခိုးခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ငါတို့သည် ပြုကုန်အံ့ဟု ကြံကုန်၏၊ ကြံကြံ ကုန်ပြီး၍ ကောင်းစွာ စုံစမ်း၍ ဤသူသည် ငါတို့ထက် ကြီးမြတ်၏ဟု သိ၍ ထိုသူအား ရှိခိုးခြင်း အစရှိသည် တို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်ဘူး၏ဟူ မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ တခုသော ပညောင်ပင်ကြီးကို မှီကုန်၍ ခါ, မျောက်, ဆင် ဟူကုန်သော သုံးယောက် ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုအဆွေ ခင်ပွန်း တို့သည် အချင်းချင်း ရိုသေတုံ့ဝပ်ခြင်း မရှိကုန်၊ သဘောမတူသော အသက်မွေးခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါသုံးယောက်ကုန်သောအဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ငါတို့အား ဤသို့ နေခြင်းသည် မသင့်၊ ငါတို့တွင် အကြင်သူသည် ကြီးမြတ်၏၊ ထိုသူအား ရှိခိုးခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုကုန်လျက် နေရမူကား ကောင်း၏ဟု အကြံဖြစ်၏၊ ကြံ၍ ငါတို့တွင် အဘယ်သူသည် ကြီးသနည်းဟု ကြံကုန်လတ်သော် တနေ့သ၌ တခုသော အကြောင်းသည် ရှိ၏ဟုကြံ၍ သုံးယောက်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်း တို့သည်လည်း ပညောင်ပင်၌ နေကုန်၏၊ နေပြီး၍ ခါသည်ငှင်း မျောက်သည် ငှင်း ဆင်ကို အဆွေဆင် သင်သည် ဤပညောင်ပင်ကို အဘယ်မျှလျှင် ပမာဏ ရှိသော ကာလမှစ၍ သိသနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ထိုဆင်သည် အဆွေတို့ ငါသည် ဆင်ငယ် ဖြစ်သောကာလ၌ ဤပညောင်ပင်ငယ်ကို ပေါင်ကြားတို့၌ ထား၍ သွား၏၊ လွှမ်း၍ တည်သောကာလ၌ ဤပညောင်ပင်၏ အခက်ဖျားသည် ငါ၏ ချက်ရှိ၏၊ ငါသည် ဤပညောင်ပင်ကို ငယ်သောကာလမှစ၍ သိ၏ဟု ဆို၏၊ တဖန် နှစ်ယောက်ကုန်သော အဆွေ ခင်ပွန်းတို့သည် မျောက်ကို မေးကုန်၏၊ မျောက်သည် အဆွေတို့ ငါသည် ရှေး၌ မျောက်ငယ်ဖြစ်စဉ် မြေ၌ ထိုင်၍ လည်ကို မမော့မူ၍ ဤပညောင်ပင်၏ အညွန့်အဖျားတို့ကိုစား၏၊ ဤသို့ငါသည် ဤပညောင်ပင်ကို ငယ်သောကာလမှစ၍ သိ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ တပါး ကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော အဆွေ ခင်ပွန်းတို့သည်လည်း ရှေးနည်းဖြင့် သာလျှင် ခါကို မေးကုန်၏။

ခါသည် အဆွေတို့ ရှေး၌ ဤမည်သောအရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏၊ ထိုပညောင်ပင်ကြီး၏ အသီးတို့ကို စား၍ ဤအရပ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်၏၊

ထိုကျွင်ကြီးမှ ဤပညောင်ပင် ပေါက်၏၊ ဤသို့ ငါသည် ဤပညောင်ပင်ကို မဖြစ်မီကာလမှစ၍ သိ၏၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် သင်တို့ထက် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ကြီးမြတ်၏၊ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် မျောက်သည်၎င်း ဆင်သည်၎င်း အဆွေ ခါပညာရှိ သင်သည် ငါတို့ထက် ကြီးမြတ်၏၊ဤနေ့မှစ၍ ငါတို့သည် သင့်အား ကောင်းစွာပြုခြင်း အလေးပြုခြင်း မြတ်နိုးခြင်း ရှိခိုးခြင်း ပူဇော်ခြင်းတို့ကို၎င်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီသော အမှု အရိုအသေပြုသော အမှုကို၎င်း ပြုကုန်အံ့၊ သင်၏ အဆုံးအမ၌ ငါတို့သည် တည်ကုန်အံ့၊ သင်သည်ကား ငါတို့ အား ဆုံးမကံမြစ်ခြင်းကို ပြုလော့ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုနေ့မှစ၍ ခါသည် အဆွေ ခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့အား အဆုံးအမကိုပေး၏၊ သီလ၌ တည်စေ၏၊ မိမိသည် လည်း သီလကို ဆောက်တည်၏၊ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့ သည်လည်း ပဥ္စသီလ၌ တည်ကုန်၍ အချင်းချင်း တုံ့ဝပ်ကုန်သည် သဘောတူ သော အသက်မွေးမြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့ လား ကုန်၏၊ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ ပဥ္စသီ သီတင်းသည် တိတ္တိရဗြဟ္မစရိယ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုတိရစ္ဆာန်တို့ စင်လျက်လည်း အချင်းချင်း ရိုသေတုံ့ဝပ်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်သေး၏၊ သင်တို့သည် ဤသို့ကောင်းစွာဟောတော် မူအပ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုကုန်၍ အဘယ့်ကြောင့် အချင်းချင်း မရိုသေ မတုံ့ဝပ်ကုန်ဘဲ နေကြကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ယခုနေ့မှစ၍ သင် တို့အား သီတင်းကြီးစဉ်ကို မလွန်မူ၍ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီ သောအမှု အရိုအသေ ပြုသောအမှုကို၎င်း သီတင်းကြီးစဉ်ကို မလွန်မူ၍ နေရာဦး ရေဦးကို၎င်း ငါဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ယနေ့မှစ၍ သီတင်းငယ်သည် သီတင်းကြီးကို အိပ်ရာနေရာဖြင့် မမြစ်အပ်၊ အကြင်ရဟန်းသည် မြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍—

၃၇၊ ယေ ဝုဍ္ဎမပစာယန္တိ၊ နရာ ဓမ္မဿ ကောဝိဒါ။
ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ ပါသံသာ၊ သမ္ပရာယေ စ သုဂ္ဂတိံ ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဓမ္မဿ၊ ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော်သောတရားၨ၌။ ကောဝိဒါ၊ လိမ်မာကုန်သော။ ယေ နရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဝုဍ္ဍ၊ ကြီးသော သူကို။ အပစာယန္တိ၊ ပူဇော်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လျှင်။ပါသံသာ၊ချီးမွမ်းခြင်းငှါထိုက်ကုန်၏။ သမ္ပရာယေစ၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်း။ သုဂ္ဂတိံ၊သုဂတိသို့။ ယန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။

ဤဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကား....ရဟန်းတို့ မင်းတို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်၊ ကုန်သည်တို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်၊ သူဆင်းရဲတို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်၊ လူတို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်၊ ရဟန်းတို့သည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန်၊ တိရစ္ဆာန် တို့သည်မူ လည်း ဖြစ်စေကုန်၊ အကြင် အမှတ်မရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကြီးကုန်သော သူတို့အား ပူဇော်သောအမှု၌ လိမ်မာကုန်၏၊ ကျေးဇူး နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော အရွယ်အားဖြင့်ကြီးကုန်သော သူတို့အား ပူဇော် ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုအမှတ်မရှိကုန်သောသူတို့သည် ဤ အတ္တဘော ၌လည်း ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုတတ်သော သူတို့ဟူ ၍ ချီးမွမ်းထောမနာကို ခံရကုန်၏၊ ခန္ဓာကိုယ်၏ ပျက်သည်မှ နောက် ၌လည်း နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်၏ ဟူလိုသော်။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြီးသောသူတို့အား ပူဇော် သောတရား၏ ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ မောဂ္ဂ လာန်သည် ထိုအခါ ဆင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ မျောက်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ခါပညာရှိဖြစ်ဘူး ပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[အသက်ကြီးက၊ ရိုသေရ၊ ဗုဒ္ဓ လိုတော်ပါ]

ခုနစ်ခုမြောက်သော တိတ္တိရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၇—ဗကဇာတ်

တယောက်သည် တယောက်အား လှည့်ဖတ်ခြင်း အကြောင်း

ပဓ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နှုတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "နာစ္စန္တံ နိကတိပ္ပညော" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဗကဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "သင်္ကန်းစီးပွားပြုသော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေသော တယောက်သော ရဟန်းသည် အလုံးစုံသော သင်္ကန်းကို ပြုအပ်သော ဖြတ်ခြင်း စပ်ခြင်း စီရင်ခြင်း ချုပ်ခြင်းအစရှိသော အမှုသည်ရှိ၏၊ ထိုအမှု၌အလွန်လိမ်မာ၏၊ထိုရဟန်းသည် ထိုအမှု၌လိမ်မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သင်္ကန်းကို ပွားစေ၏၊ ထို့ကြောင့် သင်္ကန်းစီးပွားပြုတတ်သော ရဟန်းဟူ၍သာလျှင် ထင်ရှား၏၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟူမူကား ဆွေးမြေ့သော ပုဆိုးနွမ်းတို့၌ လက်အမှုကိုပြု၍ ကောင်းသော အတွေ့ရှိသော နှစ်သက်ဘွယ်သော သင်္ကန်းကိုပြု၍ ဆိုးသည်၏အဆုံး၌ မုံ့ညက်ရေဖြင့် ဆိုး၍ ခရုသင်းဖြင့် ပွတ်၍ အရောင်ရှိသည်ကို နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသည်ကို ပြု၍ ထား၏၊ သင်္ကန်းအမှုကို ပြုခြင်းငှါ မသိကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အစာမချေသေးသော သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို ယူကုန်၍ ထိုရဟန်း၏ အထံသို့ လာကုန်၍ ငါတို့သည် သင်္ကန်းအမှုကို ပြုခြင်းငှါ မသိကုန်၊ ငါတို့အား သင်္ကန်းကို ပြုကုန်လောဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ငါ့သျှင်တို့ သင်္ကန်းကို ပြုအပ်သည်ရှိသော် ကြာမြင့်မှုပြီး၏၊ ငါပြုအပ်ပြီးသော သင်္ကန်းသည်သာလျှင် ရှိ၏၊ ဤသင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို ထားခဲ့၍ ထိုသင်္ကန်းကိုယူ၍ သွားကုန်လောဟု ထုတ်၍ပြ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုသင်္ကန်း၏ အဆင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်လျှင် အကြောင်းကို မသိကုန်၍ ခိုင်၏ဟူသော အမှတ်ဖြင့် အစာ မချေသေးကုန်သော ပုဆိုးတို့ကို သင်္ကန်းစီးပွားပြုသော ရဟန်းအား ပေး၍ ထိုသင်္ကန်းနွမ်းကို ယူ၍ သွားကြကုန်၏၊ ထိုသင်္ကန်းကို ရဟန်းတို့သည် အတန်ငယ် ညစ်နွမ်းသော ကာလ၌ ရေနွေးဖြင့် ဖွပ်လျှော်သည်ရှိသော် ထိုသင်္ကန်းသည် မိမိ၏သဘောကို ပြ၏၊ ထိုထို အရပ်၌ **ဆွေးသော အရာသည် ထင်၏၊** ထိုရဟန်းတို့သည် နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ကြ

ကုန်၏၊ ဤသို့ လာတိုင်း လာတိုင်းကုန်သော ရဟန်းတို့ကို သင်္ကန်းနှမ်းတို့ဖြင့် လှည့်ပတ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အလုံးစုံသော အရပ်၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏၊ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ ထိုရဟန်းကဲ့သို့ တခုသော ရွာငယ်၌လည်း တယောက်သော သင်္ကန်းစီးပွားပြုသော ရဟန်းသည် ပုဆိုးနှမ်းဖြင့် လှည့်စား၏၊ ထိုရဟန်းအား အတူတကွ ဆည်းကပ်ဘူးသော အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော မြင်ဘူးသော အဆွေ ခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အရှင်ဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သင်္ကန်းစီးပွားပြုသော တယောက်သော ရဟန်းသည် ဤသို့ ပုဆိုးနှမ်းဖြင့် လှည့်စား၏ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါထိုရဟန်းအား ဤသို့အကြံသည်ဖြစ်၏၊ ယခု ငါသည် မြို့၌နေသော ရဟန်းကို လှည့်စားအံ့ဟု ညစ်နွမ်းသော သင်္ကန်းကို အလွန်နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသည် ကိုပြု၍ ကောင်းစွာ ဆိုး၍ ထိုသင်္ကန်းကိုရုံ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ သွား၏၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌နေသော လှည့်စားသောရဟန်းသည် ထိုသင်္ကန်းကိုမြင်လျှင် လောဘကို ဖြစ်စေ၍ အရှင်ဘုရား ဤသင်္ကန်းကို အရှင်ဘုရားတို့သည် ပြုအပ် သလောဟု မေး၏၊ ငါ့သျှင် ဟုတ်၏ဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ဤသင်္ကန်းကို အကျွန်ုပ်အား ပေးလော့၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် တပါးသော သင်္ကန်းကို ရကုန် လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ငါ့သျှင် ရွာငယ်၌နေသောငါတို့သည် ရခဲသောပစ္စည်းရှိကုန်၏၊ ဤကန်းကို ငါသည် သင့်အားပေး၍ မိမိသည် အဘယ်သင်္ကန်းကို ရုံရအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏အထံ၌ အစာမချေကုန်သေးသော သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုသင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို ယူ၍ အရှင်ဘုရားတို့အား သင်္ကန်းကို ပြုကုန်လောဟု ဆို၏၊ ငါ့သျှင် ငါသည် ဤသင်္ကန်း၌ လက်မှုဖြင့် ဖြစ်စေအပ်၏၊ သင်သည်ကား ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ငါသည် အသို့ပြုခြင်းငှါ တတ်ကောင်းအံ့နည်း၊ ထိုသင်္ကန်းကို ယူကုန်လောဟု ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေသော ရဟန်းအား နွမ်းသောသင်္ကန်းကို ပေး၍ အစာ မချေကုန်သေးသော သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို ယူ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေသော ရဟန်းကို လှည့်စား၍ ဖဲလေ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းသည်လည်း ထိုသင်္ကန်းကိုရုံ၍ နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့် ရေနွေးနှင့်ဖုပ်လျော်သည်ရှိသော် ဆွေးမြေ့သောပုဆိုးနှမ်း၏

အဖြစ်ကို သိ၍ ရှက်၏၊ ရှာ၍နေသော သက်န်းစီးပွားပြုသော ရဟန်းသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းကို လှည့်စားသတတ်ဟု ထိုရှာ၍နေသော ရဟန်း၏ လှည့်စားသည်၏ အဖြစ်သည် သံဃာ၏အလယ်၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ထိုစကားကို ပြောဟော ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူလာ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေး ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဇေတ ဝန်ကျောင်း၌ နေသော သက်န်းစီးပွားပြုသော ရဟန်းသည် ယခုသာလျှင် သူတပါးကို လှည့်စားသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လှည့်စားဘူးသည် သာလျှင်တည်း၊ ရှာငယ်၌နေသော ရဟန်းသည်လည်း ယခုသာလျှင် ဇေတဝန် ကျောင်း၌နေသော သက်န်းစီးပွားပြုသော ရဟန်းကို လှည့်စားသည် မဟုတ် သေး၊ ရှေး၌လည်း လှည့်စားဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏ ။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ တောအရပ်၌ ဘုရားလောင်းသည် မထင်ရှားသော ပဒုမာရောက်သော အိုင်ကို မှီ၍ ဖြစ်သော ရေခတက်ပင်၌ ရုက္ခစိုဝ်းနတ်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တပါးသော မကြီးလွန်းသော အိုင်ငယ်ဝယ် နွေအခါ ရေနည်း၏၊ဤအိုင်၌များစွာကုန်သော ငါတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏၊ ထိုအခါ တခုသောဗျိုင်းသည်ငါးတို့ကိုမြင်၍တခုသောအကြောင်းဖြင့် ဤငါးတို့ကို လှည့်စား၍ ငါစားအံ့ဟု သွား၍ ရေနား၌ကြံလျက်နေ၏၊ထိုအခါ ဗျိုင်းကို ငါးတို့သည် မြင်ကုန်၍ အရှင်သည် အဘယ်ကိုကြံ၍ နေသနည်းဟု မေးကြကုန်၏၊ ငါသည် သင်တို့ကို ကြံ၍ နေ၏ဟု ဆို၏၊ အရှင် ငါတို့ကို အသို့ ကြံသနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ဤအိုင်၌ ရေနည်း၏၊ အစာ နည်း၏၊ နွေသည်ကား များ၏၊ ယခု ဤငါးတို့ကို အသို့ ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ငါသည် သင်တို့ကို ကြံလျက် နေ၏၊ ငါ့စကားကို သင်တို့ အကယ်၍ လိုက်နာကုန်အံ့၊ ငါသည် သင်တို့တွင် တကောင်ကကောင်ကို နှုတ်သီးဖြင့်ယူ၍ တခုသော ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော ကြာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသောအိုင်ကြီးသို့ဆောင်၍ လွှတ်အံ့ဟုဆို၏။

အရှင် ကမ္ဘာဦးမှစ၍ ငါးတို့ကို ကြံသော ဗျိုင်းမည်သည် မရှိ၊ သင်သည် ငါတို့တွင် တကောင် တကောင်ကို စားလိုသလောဟု မေးကြကုန်၏၊ ငါသည် သင်တို့ကို မစားအံ့၊ အိုင် ရှိ, မရှိ အဖြစ်ကို ငါ့အား သင်တို့သည် မယုံကြည် ကြကုန်ငြားအံ့၊ တခုသော ငါးကို ငါနှင့်တကွ အိုင်ကို ကြည့်စိမ့်သောငှါ လိုက်စေကုန်လောဟု ဆို၏၊ ငါးတို့သည် ဗျိုင်းစကားကို ယုံကုန်၍ ဤငါးသည် ရေ၌ရင်း ကြည်း၌ရင်း စွမ်းနိုင်သောငါးတည်း၊ ဤငါးကိုဆောင်၍သွားလောဟု တခုသော မည်းနက်သော ငါးကြီးကို ပေးကုန်၏၊ ဗျိုင်းသည် ထိုငါးကြီးကို ယူဆောင်၍ အိုင်၌ လွှတ်၍ အလုံးစုံသော အိုင်ကိုပြ၍ တဖန်ဆောင်ခဲ့၍ ထိုငါး တို့၏ အထံ၌ လွှတ်၏၊ ထိုငါးကြီးသည် ငါးတို့အား အိုင်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ချီးမွမ်း၏၊ငါးတို့သည် ငါးကြီးစကားကိုကြားကြကုန်၍ သွားလိုကုန်သည်ဖြစ်၍ အရှင် ကောင်းပေစွ ငါတို့ကို ယူ၍ သွားပါလေလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ဗျိုင်းသည် ရှေးဦးစွာ မည်းနက်သော ငါးကြီးကိုလျှင် ယူ၍ အိုင်နားသို့ ဆောင်၍ အိုင်ကို ပြ၍ အိုင်နား၌ ပေါက်သော တခုသော ရေခတက်ပင်၌ နား၍ ထိုငါးကြီးကို သစ်ခွကြား၌ထား၍ နှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်လျက် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ အသားကိုစား၍ အရိုးတို့ကို သစ်ပင်ရင်း၌ချခဲ့၍ တဖန်လာ၍ ငါသည် ထိုငါးကို အိုင်၌ လွှတ်ခဲ့ပြီ၊ တပါးသော ငါးသည် လာစေသတည်းဟု ဆို၏၊ ဤနည်း ဖြင့်လျှင် တကောင် တကောင်ကို ယူ၍ အလုံးစုံသော ငါးတို့ကို စား၍ တဖန် လာပြန်သည်ရှိသော် တခုသောငါးကိုမျှလည်း မမြင်။

ဤအိုင်၌ တခုသော ဗုဇွန်သည်ကား ကြွင်းသေး၏၊ ဗျိုင်းသည် ထိုဗုဇွန် ကိုလည်း စားလိုသည်ဖြစ်၍ အိုဗုဇွန် ငါသည် ခပ်သိမ်းသော ငါးတို့ကိုဆောင်၍ ပဒုမာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော အိုင်၌ လွှတ်အပ်ကုန်ပြီ၊ လာလော့ သင့်ကိုလည်း ဆောင်အံ့ဟု ဆို၏၊ သင်သည် ငါ့ကို ဆောင်၍ သွားသည် ရှိသော် အသို့ ယူလတ္တံ့နည်းဟု မေး၏၊ ကိုက်၍ ယူအံ့ဟု ဆိုလေ၏၊ သင်သည် ဤသို့ ယူ၍ သွားသည်ရှိသော် ငါ့ကို ချလတ္တံ့၊ ငါသည် သင်နှင့်တကွ မလိုက်ဝံ့ဟု ဆို၏၊ မကြောက်လင့် ငါသည် သင့်ကို ကောင်းမွန်စွာ ယူ၍သွားအံ့ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ ဗုဇွန်သည် ဤဗျိုင်းအား ငါးကိုဆောင်၍ အိုင်နား၌ လွှတ်ခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ငါ့ကို အကယ်၍ လွှတ်မူကား ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မလွှတ်မူကား ဗျိုင်း၏

လည်ကိုဖြတ်၍ သတ်အံ့ဟု ကြံ၏၊ ထိုအခါ ဗျိုင်းကို အဆွေဗျိုင်း သင်၏ယူခြင်းသည် ကောင်းသော ယူခြင်းမဟုတ်၊ ငါတို့၏ ကိုင်ဆွဲခြင်းမူကား ကောင်းသော ကိုင်ဆွဲခြင်းတည်း၊ ငါသည် လက်မဖြင့် လည်ကို အကယ်၍ကိုင်ဆွဲရအံ့၊ သင့်လည်၌ ကောင်းစွာ ကိုင်ဆွဲ၍ သင်နှင့်တကွ လိုက်အံ့ဟု ဆို၏၊ ဗျိုင်းသည် ဗုဇ္ဇန်သည် ငါ့ကို လှည့်စားလို၏ဟု မသိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။

ဗုဇ္ဇန်သည် မိမိလက်မဖြင့် ပန်းဘဲတို့၏ညှပ်ဖြင့် ညှပ်ဘိသကဲ့သို့ ညှပ်၏၊ ဗျိုင်းသည် ဗုဇ္ဇန်ကို ဆောင်ပြီးသော် အိုင်ကိုပြ၍ ရေခတက်ပင်သို့ ရှေ့ရှုသွား၏၊ ဗုဇ္ဇန်သည် ဦးရီး ဤအိုင်ကား ထိုမှာတည်း၊ ဦးရီးကား ဤအရပ်သို့ အဘယ့်ကြောင့် ဆောင်သနည်းဟု ဆို၏၊ ဗျိုင်းသည်လည်း ဗုဇ္ဇန်အား ငါသည် အဘယ်မှာ သင့်ဦးရီး ဟုတ်သနည်း၊ သင်သည် ငါ၏နှမ သားမဟုတ်ဟု ဆိုလေ၏၊ ဆိုပြီး၍ ငါ့ကို ချီသွားသော ဤဗျိုင်းသည် ငါ၏ ကျွန်တည်းဟူသော အမှတ်ကို သင်ပြု ယောင်တကား၊ ရေခတက်ပင်ရင်း၌ ထိုငါးရိုးစုကို ရှုလော့၊ ငါသည် ထို အလုံးစုံသော ငါးတို့ကို စားအပ်ကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူသာလျှင် သင့်ကိုလည်း ငါစားအံ့ဟု ဆို၏၊ ဗုဇ္ဇန်သည် ထိုငါးတို့ကို မိမိတို့၏ မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သင်သည် စားရကုန်၏၊ ငါသည်ကား သင့်အား စားစိမ့်သောငှါမပေးအံ့၊ သင့်ကိုပင်လျှင် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ သင်သည် မိုက်သောကြောင့် ငါလှည့်စားသည်ကို မသိ၊ သေရကုန်သော် နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်လည်း သေရကုန်အံ့၊ ငါသည် သင့်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍ မြေ၌ ကျစေအံ့ဟု ဆို၍ ညှပ်ဖြင့် နှိပ်ဘိသကဲ့သို့ လက်မတို့ဖြင့် လည်ကိုနှိပ်၏၊ ဗျိုင်းသည် ခံတွင်းကိုဖွင့်လျက် မျက်စိတို့မှ မျက်ရေယိုလျက် သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍ အရှင် သင့်ကို မစားပါအံ့၊ သင်သည် ငါ့အား အသက်ကိုပေးလောဟု ဆို၏၊ အကယ်၍ မစားသည်ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ မစားသည်ရှိသော် အိုင်သို့ သက်၍ ငါ့ကို အိုင်၌လျှင်လွှတ်လော့ဟု ဆို၏၊ ဗျိုင်းသည် ပြန်၍ အိုင်သို့သာလျှင် သက်၍ ဗုဇ္ဇန်ကို အိုင်နားဝယ် ညွန်အပြင်၌ ထား၏၊ ဗုဇ္ဇန်သည် ကတ်ကျေးဖြင့် ကြာရိုးကို ဖြတ်သကဲ့သို့ ဗျိုင်း၏လည်ကို ဖြတ်၍ ရေသို့ဝင်၏၊ ထိုအံ့ဘွယ်သရဲ

ကိုမြင်၍ ရေခတက်ပင်၌ စောင့်သောနတ်သည် ကောင်းချီးကိုပေးလျက် တောကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် သာယာသောအသံဖြင့်—

၃၇၊ နာစ္စန္တံ နိကတိပ္ပညော၊ နိကတျာ သုခ မေဓတိ။
အာရာဓေတိ နိကတိပ္ပညော၊ ဗကော ကက္ကဋကာမိဝ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောဇန္တော၊ အချင်းတို့။ နိကတိပ္ပညော၊ လှည့်ပတ်တတ်သော ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နိကတျာ၊ လှည့်ပတ်သဖြင့်။ အစ္စန္တံ၊ စင်စစ်။ သုခံ-သုခသို့၊ ချမ်းသာရာ၌။ န ဧဓတိ၊ မတည်ရ။ သက္ကဋကာ၊ ဗုဇ္ဇန်မှ။ ဗကော၊ ဗျိုင်းသည်။ ဂီဝစ္ဆေဒံ၊ လည်ပြတ်ခြင်းသို့။ ပါပုဏိတ္တဝ၊ ရောက်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ နိကတိပ္ပညော၊ စဉ်းလဲစဉ်းစားဖြစ်သော ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ ကတပါပဿ၊ ပြုအပ်သော မကောင်းမှု၏။ ဖလံ၊အကျိုးကို။ အာရာဓေတိ၊ ရ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တောအလုံး ပဲ့တင် ထပ်စေလျက် တရားကို ဟော၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုသာလျှင် ရှာ၌နေသော သင်္ကန်းစီးပွားပြုသော ထိုရဟန်းသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေသော ရဟန်းကို လှည့်စားသည် မဟုတ်သေး၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၌လည်း လှည့်စားဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေသော သင်္ကန်းစီးပွားပြုသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဗျိုင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ရှာ၌နေသော သင်္ကန်းစီးပွား ပြုသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဗုဇ္ဇန် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရုက္ခစိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကောက်ကျစ်သူများ၊ သတိထား၊ စဉ်းစားကြရန် ဗျိုင်းသညာန်]

ရှစ်ခုမြောက်သော ဗကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၉—နန္ဒဇာတ်

တခုသောအရပ်၌ ရှိသေကျိုးနွံလျက် တခုသောအရပ်၌ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "မညေ သောဝဏ္ဏယော ရာသိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ နန္ဒဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ အတူနေတပည့်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆုံးမလွယ်သော စကားရှိ၏၊ ဆုံးမခြင်းငှါ ခံ၏၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်အား ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးကို ပြု၏၊ နောက်မှ တပါးသောအခါ၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုပန်၍ ဒေသစာရီ သွားသည်ရှိသော် ဒက္ခိဏာဂိရိ ဇနပုဒ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဒက္ခိဏာဂိရိ ဇနပုဒ်သို့ ရောက်သောကာလ၌ မာနဖြင့် ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ စကားကို မလိုက်နာ၊ ငါ့သျှင် သင်သည် ဤမည်သောအမှုကို ပြုပါလောဟု ဆိုသည်ရှိသော်ကား အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်သည်ဖြစ်၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုရဟန်း၏ အလိုကို မသိ၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ထိုအရပ်၌ ဒေသစာရီသွား၍ တဖန် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့၏၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ လာသောအခါမှစ၍ တဖန် ထိုသို့ သဘောရှိသည်သာ လျှင်ဖြစ်၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ တယောက်သောတပည့်သည် တခုသောအရပ်၌ တရာဖြင့်ဝယ်သော ကျွန်ကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ တခုသော အရပ်၌ကား ဤတပည့် ရဟန်းသည် မာနဖြင့် ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍ ဤမည်သောအမှုကို ပြုလောဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏ဟု ကြားလျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာ ဤရဟန်းသည် ယခုသာလျှင် ဤသို့ သဘောရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤရဟန်းသည် တခုသောအရပ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တရာသောဥစ္စာဖြင့် ဝယ်သော ကျွန်ကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ တခုသောအရပ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ဆန့်ကျင်

ဘက် ရန်သူ ဖြစ်ဘူး၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တယောက်သော သူကြွယ်မျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော တယောက်သော သူကြွယ်သည် မိမိသည် အသက်ကြီး၏၊ ထိုသူကြွယ်၏ မယားကား ပျိုသေး၏၊ ထိုသူကြွယ်ကိုမှီ၍ သားကိုရ၏၊ ထိုသူကြွယ်အိုသည် ဤမိန်းမသည် ပျို၏၊ ငါလွန်သဖြင့် တစုံတယောက်သော ယောကျ်ားကိုယူ၍ ဤဥစ္စာကိုဖျက်ဆီးရာ၏၊ ငါ့သားအား မပေးရာ၊ ငါသည် ဥစ္စာကို မြေ၌မြှုပ်ရမူကား ကောင်း၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ အိမ်၌ နန္ဒမည်သော ကျွန်ကိုခေါ်၍ တောသို့သွား၍ တခုသော အရပ်၌ ဥစ္စာကိုမြှုပ်၍ နန္ဒအား အမောင်နန္ဒ ဤဥစ္စာကို ငါလွန်သဖြင့် ငါ့သားအား ကြားရစ်လော၊ ထိုငါ့သားအား မစွန့်ရစ်လင့်ဟုကြား၍ ဆုံးမ၍သေ၏၊ ထိုသူကြွယ်၏ သားသည်လည်း အစဉ်သဖြင့် အရွယ်ရောက်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ သူကြွယ်သား၏အမိသည် ချစ်သား သင်၏ အဘသည် နန္ဒကျွန်ကိုခေါ်၍ ဥစ္စာကိုမြှုပ်၏၊ ထိုဥစ္စာကို ဖြစ်စေလောဟု ဆို၏။

ထိုသူကြွယ်သားသည် တနေ့သ၌ နန္ဒကျွန်ကို ဦးရီး ငါ၏အဘသည် မြှုပ်ထားအပ်သော တစုံတခု ဥစ္စာသည် ရှိသလောဟု မေး၏၊ အရှင် ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ အဘယ်မှာ မြှုပ်ထားသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် တော၌ မြှုပ်ထားအပ်သည်ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား ငါတို့ သွားကုန်အံ့ဟု ပေါက်တူး တောင်းကိုယူ၍ ဥစ္စာမြှုပ်ရာအရပ်သို့ သွားကုန်၍ ဦးရီး ဥစ္စာ အဘယ်မှာနည်းဟု ဆို၏၊ နန္ဒသည် တက်၍ ဥစ္စာထက်၌ ရပ်၍ ဥစ္စာကိုမှီ၍ မာန်ကိုဖြစ်စေ၍ ဟယ်—ကျွန်မသားအစေအပါး ဤအရပ်၌ သင်၏ဥစ္စာသည် အဘယ်မှာ ရှိသနည်းဟု သတို့သားကို ဆဲရေး၏၊ သတို့သားသည် နန္ဒ၏ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို မကြားသကဲ့သို့ပြု၍ ထိုသို့တပြီးကား ငါတို့သည် သွားကြကုန်အံ့ဟု နန္ဒကိုခေါ်၍ ပြန်ခဲ့၏။

တဖန် နှစ်ရက် သုံးရက်တို့ကို လွန်စေ၍ သွားပြန်၏၊ နန္ဒသည် ထိုအတူသာလျှင် ဆဲရေး၏၊ သတို့သားသည် နန္ဒနှင့်တကွ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို မဆိုမူ၍လျှင် ပြန်ခဲ့၍ ဤကျွန်သည် ဤအရပ်မှစ၍ ဥစ္စာကိုကြားအံ့ဟု ဆို၍

သွား၏၊ သွားပြီး၍ကား ငါ့ကိုဆဲရေး၏၊ ထိုဆဲရေးရာ၌ အကြောင်းကို ငါမသိ၊ ငါ့အဘ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော သူကြွယ်သည် ရှိသလျှင် ကတည်း၊ ထိုသူကြွယ်ကို မေး၍ ငါသိအံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့သွား၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြား၍ ဘခင် အကြောင်းအသို့နည်းဟု မေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ချစ်သား အကြင်အရပ်၌ တည်လျက် နန္ဒသည် သင့်ကို ဆဲရေး၏၊ ထိုအရပ်၌လျှင် သင့်အဘ၏ ဥစ္စာသည် ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် အကြင်အခါ၌ နန္ဒသည် သင့်အား ဆဲရေး၏၊ထိုအခါ၌ ဟယ်ကျွန် လာလောဟု နန္ဒကို ငင်၍ ပေါက်တူးကို ယူ၍ ထိုအရပ်ကို တူး၍ အမျိုး၏ဥစ္စာကို ထုတ်၍ ကျွန်ကို ချီရွက်စေ၍ ဥစ္စာကို ဆောင်ခဲ့လောဟု ဆိုလို၍—

၃၅၊ မညေ သောဝဏ္ဏယော ရာသိ၊ သောဝဏ္ဏမာလာ စ နန္ဒကော။
ယတ္ထ ဒါသော အာမဇာတော၊ ဌိတော ထုလ္လာနိ ဂဇ္ဇတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

တာတ၊ ချစ်သား။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ အာမဇာတော၊ အိမ်ကျွန်မသားဖြစ်သော။ နန္ဒကော၊ နန္ဒမည်သော။ ဒါသော၊ ကျွန်သည်။ ဌိတော၊ ရပ်လျက်။ ထုလ္လာနိ၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော စကားတို့ကို။ ဂဇ္ဇတိ၊ ဆို၏။ တတ္ထဝ၊ ထိုအရပ်၌လျှင်။ သောဝဏ္ဏယော ရာသိ စ၊ ရတနာတို့၏ အစုသည်၎င်း။ သောဝဏ္ဏမာလာ စ၊ ရွှေပန်းသည်၎င်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေ- မညာမိ၊ ငါထင်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် သတို့သားအား ဥစ္စာဆောင်ခြင်း၏အကြောင်းကို ကြား၏၊ သတို့သားသည် ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ အိမ်သို့သွား၍ နန္ဒကို ခေါ်၍ ဥစ္စာမြှုပ်ရာ အရပ်သို့ သွား၍ ဘုရားလောင်းဆုံးမတိုင်း ကျင့်၍ ထိုဥစ္စာကိုဆောင်၍ ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၍ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုကို ပြု၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤရဟန်းသည် ရှေး၌လည်း ဤသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်

မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ သာရိပုတ္တာရာ၏ အတူနေတပည့်သည် ထိုအခါ နန္ဒပြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသောသူကြွယ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆုံးမလွယ်လျက်၊ ဥစ္စာဘက်၊ ဆိုခက်နိုင်သည်သာ]

ကိုးခုမြောက်သော နန္ဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၀—ခဒိရင်္ဂါရဇာတ်

မာရ်နတ်ခြိမ်းချောက်သော်လည်း မကြောက်မရွံ့ အလှူကို မပျက်စေသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု…နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်"ကာမံ ပတာမိ နိရယံ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ခဒိရင်္ဂါရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အလှူ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ထိုစကားကို ချဲဦးအံ့၊ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ကျောင်းကိုသာလျှင်စွဲ၍ ငါးဆယ့်လေးကုဋေ သော ဥစ္စာတို့ကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်၌ လှူဒါန်း၏၊ သုံးပါး ကုန်သော ရတနာတို့ကိုထား၍ သာသနာတော်မှအပ၌ ရတနာဟူသော အမှတ် ကိုလျှင် မဖြစ်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူသည်ရှိသော် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သုံးကြိမ်ကုန်သော ဆည်းကပ်ခြင်းကြီးတို့ကိုဆည်းကပ်လေ၏၊ စောစောကလျှင် တကြိမ် ဆည်းကပ်၏၊ နံနက်စာ စားပြီးသော် တကြိမ် ဆည်းကပ်၏၊ ညချမ်းအခါ၌ တကြိမ် ဆည်းကပ်၏၊ တပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော အကြား အကြား၌ ဖြစ်သော ဆည်းကပ်ငယ်တို့သည် ဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း၊ သွားသည်ရှိသော်လည်း အဘယ်ကိုလျှင် ယူ၍ သွားသနည်းဟူမူကား သာမဏေ တို့သည်ငှင်း ပဉ္စင်းငယ်တို့သည်ငှင်း ငါ၏ လက်ကိုလည်း ကြည့်ကုန်ရာ၏ဟု လက်ချည်းစည်း မည်သည် မသွားစဘူး၊ စောစောကလျှင် ဆည်းကပ်သည် ရှိသော် ယာဂုကို ယူခဲ့စေ၍ ဆည်းကပ်၏၊ နံနက်စာ စားပြီးသည် ရှိသော် ထောပတ်,ဆီ,ပျား,တင်လဲ အစရှိသည်တို့ကို ယူခဲ့စေ၍ ဆည်းကပ်၏၊ ညချမ်း အခါ နံ့သာ, ပန်း, အဝတ် အစရှိသည်တို့ကို လက်စွဲလျက် ဆည်းကပ်၏၊

ဤသို့လျှင် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း စွန့်ကြဲသော အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အလှူ၌ ပမာဏမရှိ။

များစွာကုန်သော ကုန်သွယ်၍ အသက်မွေးကုန်သော သူတို့သည်လည်း အနာထပိဏ်သူဌေး၏ လက်မှ စာရင်းတင်၍ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အရေအတွက် ရှိသော ဥစ္စာကို မြီပြု၍ ယူကုန်၏၊ သူဌေးကြီးသည် ထိုကုန်သည်တို့ကို ဥစ္စာကို မဆောင်စေ၊သူဌေးကြီးသည် မြစ်နား၌ မြှုပ်၍ ထားအပ်ကုန်သော မြီပေးသော ဥစ္စာမှ တပါးကုန်သော အမျိုးဥစ္စာ ဖြစ်ကုန်သော တဆယ့်ရှစ်ကုဋေကုန်သော ဥစ္စာတို့သည် အစိရဝတီမြစ်ရေသည်မြစ်ကမ်းကိုဖြိုသည်ရှိသော် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်၍ တည်ကုန်၏၊ ပိတ်တိုင်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ကြေးအိုးတို့သည် သမုဒ္ဒရာ ဝမ်း၌ လိမ့်လျက် သွားကုန်၏၊ သူဌေး၏အိမ်၌ကား ငါးရာကုန်သောရဟန်းတို့ အား နိစ္စဘတ်သည် မပြတ်ဖြစ်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ သူဌေးကြီး၏ အိမ် သည် ရဟန်းသံဃာတို့၏ ခရီးလေးဆုံ၌ တူးအပ်သော ရေကန်နှင့် တူ၏၊ခပ်သိမ်း သော ရဟန်းတို့၏ မိဘအရာ၌ တည်၏၊ ထို့ကြောင့် အနာထပိဏ်သူဌေးအိမ်သို့ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကြွတော်မူ၏၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မထေရ်တို့သည် လည်း ကြွတော်မူသလျှင်ကတည်း၊ အိမ်သို့ ကြွသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော အိမ်မှ လာသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ကား ပမာဏသည်မရှိ၊ ထိုအိမ် သည်ကား ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ၏၊ တံခါးမုတ် ခုနစ်ဆင့်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်၏၊ ထိုအိမ်၏ လေးခုမြောက်သော တံခါးမုတ်၌ တယောက်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိနတ် သည် နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အိမ်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် မိမိ၏ဗိမာန်၌ တည်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ သူငယ်တို့ကိုယူ၍ မြေ၌ တည်၏၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မထေရ် တို့သည်ငှင်း ကြွင်းကုန်သော မထေရ်တို့သည်ငှင်း ဝင်ကုန်သည် ရှိသော်ငှင်း ထွက်ကုန်သည်ရှိသော်ငှင်း ထိုအတူသာလျှင်ပြုရ၏၊ထိုနတ်သည် ရဟန်းဂေါတမ သည်ငှင်း ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်တို့သည်ငှင်း ဤအိမ်သို့ ဝင်ကုန်သည်ရှိသော် ငါ့အား ချမ်းသာသော မည်သည်မရှိ၊ အခါခပ်သိမ်းသက်၍ မြေ၌တည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဤရဟန်းတို့သည် ဤအိမ် သို့မဝင်ကုန်၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ငါသည် ပြုခြင်းငှါသင့်၏ဟု ကြံ၏။

ထိုနောင်မှ တနေ့သ၌ အိပ်ရာသို့ကပ်သောအမှုဆောင်ကိုယ်စားလည်ကြီး၏ အထံသို့သွား၍ အရောင်ကို နှံ့စေလျက် တည်၏၊ ဤအရပ်၌ အဘယ်သူနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ငါသည် လေးခုမြောက်သော တံခါးမုတ်၌နေသောနတ်တည်းဟု ဆို၏၊ အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်းဟု ဆို၏၊ သင်တို့သည် သူဌေး၏အမှုအရာကို မြင်ကုန်သည်မဟုတ်လော၊ မိမိ၏ နောက်ကာလကိုမကြည့်မူ၍ ဥစ္စာကိုထုတ်၍ ရဟန်းဂေါတမအားသာလျှင် ပေး၏၊ ကုန်သွယ်ခြင်းကိုကား မယှဉ်စေ၊အမှုတို့ကို မဖြစ်စေ၊ သူဌေးကြီးသည် အကြင်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့် မိမိ၏ အမှုကိုပြု၏၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် သင်တို့သည် သူဌေးကြီးကို ဆုံးမကုန်လော၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်လည်း တပည့်နှင့် တကွသော ရဟန်းဂေါတမသည် ဤအိမ်သို့မဝင်၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် သင်တို့သည် ပြုကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ထိုနတ်ကို အမှုဆောင် ကိုယ်စားလည်ကြီးသည် နတ်မိုက် သူဌေးကြီးသည် ဥစ္စာကို စွန့်သည်ရှိသော် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော ဘုရားသာသနာတော်၌ စွန့်၏၊ ထိုသူဌေးကြီးသည် ဥသျှောင်ကိုကိုင်၍ ငါ့ကို ရောင်းစားသော်လည်း ငါသည် ထိုသူဌေးကြီးအား တစုံတခုသောစကားကို မဆို၊ သင်သည် သွားလေလောဟု ဆို၏။

နတ်သည် တဖန် တနေ့သ၌ သူဌေးကြီး၏ သားကြီးသို့ကပ်၍ ထိုအတူသာလျှင် ဆုံးမ၏၊ သားကြီးသည်လည်း နတ်ကို ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ခြိမ်းချောက်၏၊ သူဌေးနှင့်ကား တကွ စကားဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မပြတ်အလှူကိုသာ ပေး၍ ကုန်သွယ်ခြင်းကို မပြုသော သူဌေးကြီး၏ ဥစ္စာသည် အတိုးအပွား နည်းပါးလေသော် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထိုအခါ အစဉ်သာဖြင့် ဆင်းရဲသောအဖြစ်သို့ ရောက်သော သူဌေးကြီး၏ အဝတ် ပုဆိုး အိပ်ရာ နေရာ ဘောဇဉ်တို့သည်လည်း ရှေးနည်းနှင့်မတူကုန်၊ ဤသို့ ဖြစ်လျက်လည်း ရဟန်းသံဃာအား အလှူပေး၏၊ မွန်မြတ်သည်ကိုကား ပြု၍ ပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဘုရားကိုရှိခိုး၍နေသော အနာထပိဏ်သူဌေးကို မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် သင်၏အိမ်၌ အလှူကိုပေးရ၏လောဟု မေးတော်မူ၏၊ ထိုသူဌေးကြီးသည် အရှင်ဘုရား အလှူကို ပေးရ၏၊ထိုအလှူသည်ကား ရှုန့်ရင်း၏၊ ပအုံးရည်လျှင် အဖော်ရှိသော ဆန်ကွဲ ဆွမ်းတည်းဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ

သူဌေးကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် ရှုန့်ရင်းသောအလှူကို ပေးရ၏ဟု စိတ်ကို မတွန့်တိုစေလင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ စိတ်သည် မွန်မြတ်သည်ရှိသော် ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားတပည့်တော်တို့အား လှူအပ်သော အလှူသည်ကား ရှုန့်ရင်းသောမည်သည်မရှိ၊ အဘယ့်ကြောင့် နည်းဟူမူကား အကျိုးကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ စိတ်ကိုမွန်မြတ် သည်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်သောသူ၏ အလှူသည် ရှုန့်ရင်းသော မည်သည်မရှိ၊ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ဤသို့ဆိုလတ္တံ့သော—

နတ္ထိ စိတ္တေ ပသန္နမှိ၊ အပ္ပကာ နာမ ဒက္ခိဏာ။
တထာဂတေ ဝါ သမ္ဗုဒ္ဓေ၊ အထ ဝါ တဿ သာဝကေ။

န ကိရတ္ထိ အနောမဒဿိသု၊ ပါရိစရိယာ ဗုဒ္ဓေသု အပ္ပကာ။
သုက္ခာယ အလောဏိကာယ စ၊ ပဿ ဖလံ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိယာ။

ဟူသော ဤဂါထာပါဠိဖြင့် သိအပ်၏။

စိတ္တေ၊ စိတ်သည်။ ပသန္နမှိ၊ ကြည်ညိုသည်ရှိသော်။တထာဂတေ၊ ရှေးဘုရား တို့ကဲ့သို့ ကောင်းသောလာခြင်း ရှိတော်မူသော။ သမ္ဗုဒ္ဓေ ဝါ၊ မြတ်စွာဘုရား၌ရင်း။ အထ၊ ထို့မှို။ တဿ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏။ သာဝကေဝါ၊ တပည့်၌ရင်း။ အပ္ပကာ၊ နည်းသော။ ဒက္ခိဏာ နာမ၊ အလှူမည်သည်ကား။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

အနောမဒဿိသု၊ မြတ်သော မြင်ခြင်း ရှိတော် မူကုန်သော။ ဗုဒ္ဓေသု၊ ဘုရားရှင်တို့၌။ ပါရိစရိယာ၊ လုပ်ကျွေးခြင်းသည်။ အပ္ပကာ၊ နည်းသော မည်သည်။ န ကိရတ္ထိ၊ မရှိသတတ်။ သုက္ခာယ စ၊ ခြောက်သည်လည်း ဖြစ်ထသော။ အလောဏိကာယ စ၊ ဆားမခတ်သည်လည်း ဖြစ်ထသော။ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိယာ၊ မုယောဆွမ်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုလော။

မြတ်စွာဘုရားသည် တပါးသော စကားကိုလည်း ဟောတော်မူ၏၊ သူကြွယ် သင်သည် ရှေးဦးစွာရှုန့်ရင်းသောအလှူကိုလှူသည်ရှိသော် ရှစ်ယောက်ကုန်သော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လှူရ၏၊ ငါသည် ဝေလာမပုဏ္ဏားဖြစ်သော ကာလ၌ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး ထွန်တုံးပြတ်သည်ကိုပြု၍ ခုနစ်ပါးကုန်သော ရတနာတို့ကို

လှူသည်ရှိသော် မြစ်ကြီးငါးသွယ်တို့ကို တခုတည်းသောအယဉ်ဖြင့် ပြည့်သည်ကို ပြုဘိသကဲ့သို့လည်း အလှူကြီးကို ဖြစ်စေလျက် သရဏဂုံသုံးပါး ဆောက်တည် သည်လည်း ဖြစ်သော ပဥ္စသီ ဆောက်တည် သည်လည်း ဖြစ်သော တစုံ တယောက်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို မရ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည်ကို ဤသို့ ရခဲ ကုန်၏၊ ထိုကြောင့် ငါ၏အလှူသည် ရှုန်ရှင်း၏ဟု စိတ်ကို မတွန့်တိုစေလင့်ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ဤသို့လျှင်မိန့်တော်မူပြီး၍ကား ဝေလာမသုတ်ကိုဟောတော်မူ၏။

ထိုအခါ နတ်သည် သူဌေးကြီး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံသော ကာလ၌ သူဌေးကြီးနှင့် စကားဆိုခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ သူဌေးကြီးသည် ယခုအခါ၌ ဆင်းရဲ သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငါ၏ စကားကို ယူလတ္တံ့ဟု ထင်မှတ်၍ ညဉ့်အခါ၌ ကြက်သရေတိုက်သို့ ဝင်၍ အရောင်ကို နှံ့စေ၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်၏၊ သူဌေး ကြီးသည် ထိုနတ်ကို မြင်၍ ဤသူကား အဘယ်သူနည်းဟု မေး၏၊ သူဌေးကြီး အကျွန်ုပ်သည် လေးခုမြောက်သော တံခါးမုတ်၌ စောင့်သော နတ်တည်းဟု ဆို၏၊ သင်သည် အဘယ် အကျိုးငှါ လာသနည်းဟု မေး၏၊ သင့်အား ဆုံးမလိုသည် ဖြစ်၍ လာ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား ဆိုလောဟု ဆို၏၊ သူဌေးကြီး သင်သည် နောက်ကာလကို မကြံ၊ သားသမီးကို မကြည့်၊ ရဟန်း ဂေါတမ၏သာသနာ၌ များစွာသောဥစ္စာကိုစွန့်၏၊ ထိုသင်သည် အခါလေးမြင့် ဥစ္စာကိုစွန့်သဖြင့် ကုန်သွယ်ခြင်းအမှုကို မပြုခြင်းကြောင့် ရဟန်းဂေါတမကိုမှီ၍ ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်၏၊ ဤသို့ဖြစ်သော်လည်း ရဟန်းဂေါတမကို မလွှတ်၊ ယခုလည်း ရဟန်းတို့သည် သင်၏အိမ်သို့ ဝင်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း၊ ရှေးဦးစွာ ထိုရဟန်း တို့သည် အကြင်ဥစ္စာကို ဆောင်အပ်၏၊ ထိုဥစ္စာကို တဖန် ဆောင်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ယူအပ်သော ဥစ္စာသည် ယူမြဲတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်စေ၊ ယနေ့မှ စ၍ကား ကိုယ်တိုင်ရဟန်းဂေါတမ၏အထံသို့မသွားလေနှင့်၊ထိုရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်တို့အားလည်း ဤအိမ်သို့ ဝင်ခြင်းငှါ မပေးလင့်၊ ရဟန်းဂေါတမကို ပြန်၍လည်း မကြည့်ဘဲ မိမိ၏ ရောင်းခြင်း ဝယ်ခြင်း အမှုကို ပြု၍ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေလောဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုနတ်ကို အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဤသို့ ဆို၏၊ ဤစကား သည်ကား သင်သည် ငါ့အားပေးအပ်သော အဆုံးအမလောဟု မေး၏၊ အရှင်

ဟုတ်၏ဟု ဆို၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အရိယာ၏အဖြစ်ကို ပြုအပ်သော ငါ့ကို သင်ကဲ့သို့သော နတ်တို့၏အရာသည်ရင်း အထောင်သည်ရင်း အသိန်းသည်ရင်း တုန်လှုပ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရာ၊ ငါ၏ သဒ္ဓါခြင်းသည် မြင့်မိုရ်တောင်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာတည်၏၊ ငါသည် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော ရတနာတည်းဟူသော သာသနာတော်၌ ဥစ္စာကိုစွန့်၏၊ သင်သည် မသင့်သောစကားကို ဆို၏၊ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ဒဏ်ကို ပေးအပ်၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်သီလမရှိသော ဘုံ့သုတ်နှင့်တကွ ငါ့အား တအိမ်တည်း၌ နေခြင်းကိစ္စသည် မရှိ၊ လျင်စွာ ငါ့အိမ်မှထွက်၍ တပါးအရပ်သို့ သွားလောဟု ဆို၏။

နတ်သည် သောတာပန်ဖြစ်သော ဘုရားတပည့်စကားကိုကြား၍ ရပ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မိမိနေရာ အရပ်သို့သွား၍ သူငယ်တို့ကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ထွက်၏၊ ထွက်ပြီး၍ကား တပါးသောအရပ်၌ နေရာကိုမရသည်ဖြစ်၍ သူဌေးကြီးကိုကန်တော့၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် နေအံ့ဟုကြံ၍ မြို့စောင့်နတ်၏ အထံသို့ သွား၍ မြို့စောင့်နတ်ကို ရှိခိုး၍ ရပ်၏၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လာသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင် ငါသည် မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မစုံစမ်းဘဲ အနာထပိဏ် သူဌေးနှင့်တကွ စကားဆိုမိ၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ငါ့ကို အမျက်ထွက်၍ နေရာမှ နှင်ထုတ်၏၊ ငါ့ကို သူဌေးကြီးအထံသို့ဆောင်၍ သည်းခံစေ၍ နေရာကို ငါ့အား ပေးလောဟု ဆို၏၊ သင်သည် သူဌေးကြီးကို အသို့ ဆိုသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် ဤယနေ့မှစ၍ ဘုရားအား ဆည်းကပ်ခြင်း သံဃာအား ဆည်းကပ်ခြင်းကို မပြုလင့်၊ ရဟန်းဂေါတမအား အိမ်သို့ဝင်ခြင်းကို မပေးလင့်၊ ဤသို့ ငါသည် ဆိုမိ၏ဟု ဆို၏၊ သင်သည် မသင့်သောစကားကို ဆိုအပ်၏၊ သာသနာတော်၌ ဒဏ်ပေးအပ်၏၊ ငါသည် သင့်ကိုယူ၍ သူဌေးထံသို့ မသွားဝံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုတံခါးမှုတ်စောင့်နတ်သည် မြို့စောင့်နတ်၏အထံမှ တောင်းပန်ခြင်းကို မရ၍ လေးပါးကုန်သော နတ်မင်းကြီးတို့၏ အထံသို့ သွားလေ၏၊ ထိုနတ်မင်းကြီးတို့သည်လည်း ထိုအတူသာလျှင် ပယ်အပ်သည်ရှိသော် သိကြားနတ်မင်းသို့ကပ်၍ ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် နေရာအရပ်ကို မရသည်ဖြစ်၍ သူငယ်တို့ကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ သွားရ၏၊

အရှင်မင်းကြီးတို့ကို မှီ၍ အကျွန်ုပ်အား နေရာ အရပ်ကို ပေးကုန်လောဟု မြဲမြံစွာ တောင်း၏။

သိကြားမင်းသည်လည်း ထိုနတ်ကို သင်သည် မသင့်သောစကားကို ဆို၏၊ ဝဋ္ဋဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော သာသနာတော်၌ ဒဏ်ကို ပေးအပ်၏၊ ငါသည်လည်း သင့်ကိုမှီ၍ သူဌေးနှင့် ဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ သင့်အား သူဌေးကြီး၏ တခုသော သည်းခံခြင်း၏အကြောင်းကို ငါဆိုအံ့ဟု ဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီ ဆိုလောဟု ဆို၏၊ သူဌေးကြီးလက်မှ လူတို့သည် ကမ္ပည်းတင်၍ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အရေအတွက်ရှိသော ယူအပ်သော ဥစ္စာသည်ရှိ၏၊ သင်သည် ထိုသူဌေးကြီး၏ အမှတ်အသွင်ကိုယူ၍ တစုံတယောက်သောသူကို မသိစေမူ၍ ထိုကမ္ပည်းတို့ကိုယူ၍ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကုန်သော နတ်လုလင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လက်တဘက်ဖြင့် ထန်းရွက်ကို လက်တဘက်ဖြင့် ကညစ်ကိုယူ၍ ထိုသူတို့၏အိမ်သို့ သွား၍ အိမ်၏အလယ်၌ရပ်၍ မိမိနတ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် ထိုသူတို့ကို ခြိမ်းချောက်၍ ဤကမ္ပည်းသည် သင်တို့၏ မြီယူသော ကမ္ပည်းတည်း၊ ငါ၏သူဌေးသည် မိမိ၏ စည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံသော ကာလ၌ သင်တို့ကို တစုံတခုသော စကားကို မဆို၊ ယခု ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၍ သင်တို့သည် ယူအပ်သော အသပြာတို့ကို ပေးကုန်လောဟု မိမိနတ်၏ အာနုဘော်ကိုပြ၍ ခပ်သိမ်းသော ထိုတဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကိုဆောင်၍ သူဌေး၏ အချည်းနှီးသောကျီတို့ကို ပြည့်စေ၍ အစိရဝတီမြစ်နား၌ မြှုပ်ထားအပ်သော မြစ်ကမ်းပြိုသည်ရှိသော် သမုဒ္ဒရာသို့ဝင်၍ တည်သောဥစ္စာသည် ရှိ၏၊ ထိုဥစ္စာကိုလည်း မိမိ၏အာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်၍ ကျီတို့ကို ပြည့်စေ၍ ဤမည်သောအရပ်၌ တပါးလည်းဖြစ်သော အရှင်မရှိ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော ဥစ္စာသည်ရှိ၏၊ ထိုဥစ္စာကိုလည်းဆောင်၍ အချည်းနှီးသောကျီတို့ကို ပြည့်စေလော့၊ ဤငါးဆယ့်လေးကုဋေကုန်သော ဥစ္စာတို့ဖြင့် အချည်းနှီးသော ကျီတို့ကိုပြည့်စေခြင်းတည်းဟူသော ဤဒဏ်အမှုကိုပြု၍ သူဌေးကြီးကို ကန်တော့လောဟုဆို၏။

ထိုနတ်သည် အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု သိကြားမင်း စကားကို ဝန်ခံ၍ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင် အလုံးစုံသော ဥစ္စာကိုဆောင်၍ အချည်းနှီးသော ကျီတို့ကို ပြည့်စေ၍ သန်းခေါင်အခါ၌ သူဌေးကြီး၏ ကြက်သရေ

တိုက်သို့ ဝင်၍ အရောင်ကို နှံ့စေလျက် ကောင်းကင်၌ တည်၏၊ ဤသူသည် အဘယ်သူနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သူဌေးကြီး အကျွန်ုပ်သည် သင်၏ လေးခု မြောက်သော တံခါးမုတ်၌ စောင့်သော အလွန်မိုက်သောနတ်သည်း၊ အကျွန်ုပ် သည် ကြီးစွာသော မောဟဖြင့် မိုက်မဲတွေဝေခြင်းကြောင့် ဘုရားကျေးဇူးတော် ကိုမသိ၍ ရှေးဖြစ်ကုန်သောနေ့တို့၌ သင်တို့နှင့်တကွ ဆိုအပ်သော တစုံတခုသော စကားသည် ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို သင်တို့သည် သည်းခံပါကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်သည် သိကြားနတ်မင်း၏ စကားဖြင့် အရှင်တို့၏ မြီကို တောင်း၍ တဆယ့်ရှစ်ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကိုရင်း သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်သော တဆယ့်ရှစ် ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကိုရင်း ထိုထိုအရပ်၌ အရှင်မရှိသောဥစ္စာတို့၏ တဆယ့်ရှစ် ကုဋေတို့ကိုရင်း ဤသို့ ငါးဆယ့်လေးကုဋေကုန်သော ဥစ္စာတို့ကို ဆောင်၍ အချည်းနှီးသောကျီတို့ကိုပြည့်စေသဖြင့် ဒဏ်အမှုကိုပြုအပ်ပြီ၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်ကိုစွဲ၍ ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သော အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို အကျွန်ုပ်သည် ပေါင်းစုအပ်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် နေရာအရပ်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်း၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဆိုအပ်သောစကားကို နှလုံး၌မထား မူ၍ သူဌေးကြီး အရှင်တို့သည် သည်းခံပါကုန်လောဟု ဆို၏။

အနာထပိဏ် သူဌေးသည် နတ်၏ စကားကို ကြား၍ ဤ နတ်သည် အကျွန်ုပ်သည် ဒဏ်ကို ပြုအပ်ပြီဟု ဆို၏၊ မိမိအပြစ်ကိုလည်း ဝန်ခံ၏၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ဤနတ်ကိုဆောင်၍ မိမိ၏ ကျေးဇူးကို သိစေလတ္တံ့၊ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုနတ်ကိုပြအံ့ဟုကြံ၏၊ ထိုနောက်မှ ထိုနတ်ကို အချင်းနတ် ငါ့ကို အကယ်၍ကန်တော့လိုသည်ဖြစ်အံ့ မြတ်စွာဘုရားအထံ၌ ငါ့ကိုကန်တော့ လောဟု ဆို၏၊ ထိုနတ်သည် ကောင်းပြီ ဤသို့ ပြုအံ့၊ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ဆောင်၍ သွားလောဟု ဆို၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ကောင်းပြီဟု ဆို၍ ညဉ့်သည် လင်းသည်ရှိသော် စောစောကလျင် နတ်ကိုခေါ်၍ ဘုရားအထံ သွား၍ နတ်သည် ပြုအပ်သော အလုံးစုံသော အမှုကို မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနထပိဏ်သူဌေး၏ စကားကို ကြား၍ သူကြွယ် ဤလောက၌ မကောင်းမှုကိုပြုသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြင်ရွေလောက် မကောင်း

မှုသည် အကျိုးမပေးသေး၊ ထိုရွှေလောက်သောကာလပတ်လုံး ကောင်းကျိုးကို မြင်ရ၏၊ထိုမကောင်းမှုကိုပြုသောသူအား အကြင်အခါ၌ကား မကောင်းမှုသည် အကျိုးပေး၏၊ ထိုအခါ၌ မကောင်းကျိုးကိုသာလျှင် မြင်ရ၏၊ ကောင်းမှုကို ပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း အကြင်ရွှေလောက် ကောင်းမှုသည် အကျိုး မပေးသေး၊ ထိုရွှေလောက်သော ကာလပတ်လုံး မကောင်းကျိုးတို့ကို မြင်ရ၏၊ ကောင်းမှုကို ပြုသောသူအား အကြင်အခါ၌ကား ကောင်းမှုသည် အကျိုး ပေး၏၊ ထိုအခါ၌ ကောင်းကျိုးကိုသာ မြင်ရ၏ဟု ဟောတော်မူလို၍—

ပါပေါပိ ပဿတိ ဘဒြံ၊ ယာဝ ပါပံ န ပစ္စတိ။
ယဒါ စ ပစ္စတိ ပါပံ၊ အထ ပါပေါ ပါပါနိ ပဿတိ။

ဘဒြောပိ ပဿတိ ပါပံ၊ ယာဝ ဘဒြံ န ပစ္စတိ။
ယဒါ စ ပစ္စတိ ဘဒြံ၊ အထ ဘဒြော ဘဒြာနိ ပဿတိ။

ဟူသော ဓမ္မပဒ၌ ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ပါပေါပိ၊ မကောင်းမှုကို ပြုသော သူသည်လည်း။ ယာဝ၊ အကြင်ရွှေ လောက်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ န ပစ္စတိ၊ အကျိုး မပေးသေး။ တာဝ၊ ထိုရွှေလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ဘဒြံ၊ ကောင်းကျိုးကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။ ယဒါ စ၊ အကြင် အခါ၌လည်း။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ ပစ္စတိ၊ အကျိုးပေး၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ပါပေါ၊ မကောင်းမှုကို ပြုသောသူသည်။ ပါပါနိ၊ မကောင်းကျိုးတို့ကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။

ဘဒြောပိ၊ကောင်းမှုကိုပြုသောသူသည်လည်း။ ယာဝ၊အကြင်ရွှေလောက်။ ဘဒြံ၊ ကောင်းကျိုးသည်။ န ပစ္စတိ၊ အကျိုးမပေးသေး။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက် သော ကာလပတ်လုံး။ ပါပံ၊ မကောင်းကျိုးကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။ ယဒါ စ၊ အကြင်အခါ၌လည်း။ ဘဒြံ၊ ကောင်းမှုသည်။ ပစ္စတိ၊ အကျိုးပေး၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ဘဒြော၊ ကောင်းမှုကို ပြုသောသူသည်။ ဘဒြာနိ၊ ကောင်းကျိုး တို့ကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။

ဤ ဂါထာတို့၏ အဆုံး၌ကား နတ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏၊ ထိုနတ်သည် စက်တို့ဖြင့် မှတ်အပ်ကုန်သော မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်တို့၌ ဝပ်၍

အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရာဂဖြင့် တပ်စွန်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း ဒေါသဖြင့် ပြစ်မှားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း မောဟဖြင့် မိုက်မဲတွေဝေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း အဝိဇ္ဇာသည် မြှေးယှက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း အရှင်ဘုရားတို့၏ ကျေးဇူးတော်တို့ကို မသိခြင်းကြောင့် ယုတ်မာစွာသော အကြင်စကားကို ဆိုမိ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ထိုစကားကို သည်းခံတော်မူပါကုန်လော့ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့၍ သူဌေးကြီးကိုလည်း ကန်တော့၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှ ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ မိမိကျေးဇူးကို လျှောက်၏၊ အရှင်ဘုရား ဘုရားအား ဆည်းကပ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို မပြုလင့်ဟု မြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို ဤနတ်သည် မြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ အလှူကို မပေးအပ်ဟု ဤနတ်သည် မြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် လှူအပ်သည်သာလျှင်တည်း၊ အရှင်ဘုရား ဤကျေးဇူးသည် အကျွန်ုပ်ကျေးဇူး မဟုတ်လောဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ်သင်သည် သောတာပန်တည်း ဘုရားတပည့်တည်း မတုန်လှုပ်သော သဒ္ဓါခြင်းရှိ၏၊ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တတ်သော ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၏၊ သင့်ကို ဤတန်ခိုးနည်းသောနတ်သည် မြစ်သည်ရှိသော် မမြစ်နိုင်သောအဖြစ်သည် အံ့ဘွယ်သရဲ မရှိသေး၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဘုရားမဖြစ်မီ မရင့်သေးသော ဉာဏ်၌တည်ကုန်လျက် ကာမာဝစရ နတ်တို့ကို အစိုးရသော မာရ်နတ်သားသည် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ သင်သည် အကယ်၍ အလှူပေးအံ့၊ ဤမီးကျီးတွင်းရဲ၌ ကျက်ရလတ္တံ့ဟု အတောင်ရှစ်ဆယ်နက်သော မီးကျီးတွင်းကိုပြ၍ အလှူခံကို မပေးလင့်ဟု မြစ်ငြားသော်လည်း ပဒုမာအချက်၏ အလယ်၌ရပ်ကုန်၍ အကြင် အကြောင်းကြောင့် အလှူပေးဘူးကုန်၏၊ ဤအလှူ ပေးခြင်းသည်သာ အံ့ဘွယ်သရဲ ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်၍ အထူးထူးအပြားပြား သိမ်မွေ့ကုန်သော အဆောက်အဦတို့ဖြင့် နတ်သားငယ်ကဲ့သို့ ကြီးပွားလျက် အစဉ်သဖြင့် လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်

သို့ရောက်၍ တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော ကာလ၌လျှင် ခပ်သိမ်းသောအတတ်၌ အပြီးသို့ ရောက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အဘလွန်သဖြင့် သူဌေးအရာ၌တည်၍ မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌ အလှူတင်းကုပ်လေးခု မြို့လယ်၌တခု မိမိအိမ်တံခါး၌တခု ဤသို့ ခြောက်ခုကုန်သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်စေ၍ အလှူကြီးကို ပေး၏၊ သီလကို ဆောက်တည်၏၊ ဥပုသ်သုံးသောအမှုကို ပြု၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ နံနက်စာ စားသောအခါ၌ ဘုရားလောင်းအား အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော နှစ်သက်ဘွယ်သော ဘောဇဉ်ကို တည်သည်ရှိသော် တဆူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် နိရောဓ သမာပတ်မှထ၍ ဆွမ်းခံအံ့သောငှါ အခါကိုမှတ်၍ ယခု ငါသည် ဗာရာဏသီသူဌေး အိမ်တံခါးသို့ သွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကွမ်းရိုးဒန်ပူကိုစား၍ အနဝတတ်အိုင်၌ မျက်နှာသစ်တော်မူ၍ ဆေးဒန်း မြင်းသီလာဖြင့်ပြီးသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌ သင်းပိုင်ကိုဝတ်၍ လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့သော ခါးပန်းကို ပန်းတော်မူ၍ သင်္ကန်းကိုရုံ၍ တန်ခိုးဖြင့်ပြီးသော မြေသပိတ်ကိုယူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာ၍ ဘုရားလောင်းအား ထမင်းကို တည်လတ်သည်ရှိသော် အိမ်တံခါး၌ ရပ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်၍ နေရာမှထ၍ ရှိသေသောအခြင်းအရာကိုပြ၍ အမှုကိုပြုတတ်သော အချင်းကိုကြည့်၏၊ အရှင် အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်၏ သပိတ်ကို ဆောင်ခဲ့လေဟု ဆို၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် ယုတ်မာသော သူတို့အောက် အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် တန်ခိုးဖန်ဆင်းလျက် ထ၍ ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ယနေ့ထက်တိုင် ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး အာဟာရကို မရ ယနေ့ မရသည်ရှိသော် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုလည်း ဖျက်ဆီးအံ့၊ သူဌေး၏ အလှူအန္တရာယ်ကိုလည်း ပြုအံ့ဟု ကြံ၍ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် လာလတ်၍ အပြင်၏အတွင်း အတောင် ရှစ်ဆယ်မျှသော မီးကျီးတွင်းကို ဖန်ဆင်း၏၊ ထိုမီးကျီးတွင်းသည် ရှားမီးကျီးတို့ဖြင့် ပြည့်၏၊ အရောင်နှင့်တကွ ဖြစ်၏၊ အဝီစိငရဲကြီးကဲ့သို့ ထင်၏၊ ထိုမီးကျီးတွင်းကိုကား ဖန်ဆင်းပြီး၍ မိမိသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်၏၊ သပိတ်ကို ဆောင်အံ့သောငှါ သွားသော ယောကျ်ားသည် မီးကျီးတွင်းကိုမြင်၍ ကြီးသော ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်၍ ပြန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ချစ်သား အဘယ့်ကြောင့် ပြန်သနည်းဟု

မေး၏၊ အရှင် အပြင်၏အတွင်း၌ ကြီးစွာသော မီးကျီးတွင်းသည် အလျှံရှိ၏၊ အရောင်နှင့်တကွဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုနောင်မှ တပါးသောသူသည်လည်း ပြန်၏၊ ဤသို့ လာတိုင်း လာတိုင်း ကုန်သော ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည်လည်း ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လျင်စွာ ပြေးကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ယခု ငါ၏အလှူ၏ အန္တရာယ်ကို ပြုလိုသည်ဖြစ်၍ ဝသဝတ္တီနတ်ပြည်၌နေသော မာရ်နတ်သားသည် စစ်ပြုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော မာရ်နတ်အထောင် မာရ်နတ် အသိန်းသည်လည်း ငါ၏ မတုန်မလှုပ်သည်၏အဖြစ်ကို မသိသလျှင်ကတည်း၊ယခု ငါ၏ရင်း မာရ်နတ်သား၏ရင်း အားကြီးမြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိရအံ့ဟု စီရင်တိုင်းသာလျှင်ဖြစ်သော ထိုဆွမ်းခွက်ကို ယူ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့၍ မီးကျီးတွင်းနား၌ ရပ်၍ ကောင်းကင်သို့ မော်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် မာရ်နတ်သားကိုမြင်၍ သင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု မေး၏၊ ငါကား မာရ်နတ်တည်းဟု ဆို၏၊ ဤမီးကျီးတွင်းကို သင်သည် ဖန်ဆင်းအပ်သလောဟု မေး၏၊ ငါဖန်ဆင်းသည် မှန်၏ဟုဆို၏၊အဘယ်အကျိုးငှါ ဖန်ဆင်းသနည်းဟု မေး၏၊ သင်၏အလှူအန္တရာယ်ကိုပြုခြင်းအကျိုးငှါရင်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အသက်ကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှါရင်း ဖန်ဆင်း၏ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါသည် မိမိ၏အလှူ၏ အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါသင့်အား မပေးအံ့၊ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အသက်အန္တရာယ်ကိုပြုခြင်းငှါ သင့်အား မပေးအံ့၊ ယခု ငါ၏ရင်း သင်၏ရင်း အားကြီးမြတ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိရအံ့ဟု မီးကျီးတွင်း၏ ကမ်းနား၌ ရပ်၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤမီးကျီးတွင်း၌ ဦးစောက်ကျသော်လည်း မပြန်အံ့၊ စင်စစ် အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ် လှူသော ဘောဇဉ်ကို ခံတော်မူပါလောဟု ဆိုလို၍—

၄၀၊ ကာမံ ပတာမိ နိရယံ၊ ဥဒ္ဓံပါဒေါ အဝံသိရော။
နာနရိယံ ကရိဿာမိ၊ ဟန္ဒ ပိဏ္ဍံ ပဋိဂ္ဂဟ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ နိရယံ၊မီးကျီးတွင်းဟု ဆိုအပ်သောငရဲသို့။ဥဒ္ဓံပါဒေါ၊ အထက်၌ ခြေရှိသည်ဖြစ်၍။ အဝံသိရော၊ ဦးစောက်။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပတာမိ၊ ကျငြားအံ့။ တထာပိ၊ ထိုသို့ ကျသော်လည်း။

အနရိယံ၊မသူတော်တို့သည် ပြုအပ်သော အလှူမပေးခြင်း သီလမစောင့်ခြင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ကရိဿာမိ၊ မပြုအံ့။ တုမှေ၊ အရှင်ဘုရားတို့သည်။ ဟန္ဒ၊ လွတ်လွတ်။ ပိဏ္ဍံ၊ ဆွမ်းကို။ ပဋိဂ္ဂဟ၊ ခံတော်မူပါလော။

အဓိပ္ပါယ်ကား....အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းကို လှူသည် ရှိသော် စင်စစ်သဖြင့်လျှင် ဤမီးကျီးတွင်း ငရဲသို့ အထက်၌ ခြေရှိသည် ဖြစ်၍ ဦးစောက် အကယ်၍ ကျငြားအံ့၊ ထိုသို့ပင် ကျငြားသော်လည်း အကြင် အလှူမပေးခြင်းကိုရင်း သီလ မစောင့်ခြင်းကိုရင်း သူတော် ကောင်းတို့သည် မပြုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရင်း မသူတော်တို့သည် ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း"အနရိယ"ဟူ၍ဆိုအပ်၏၊ထိုအနရိယ ဟူ၍ ဆိုအပ်သောအလှူမပေးခြင်း သီလမစောင့်ခြင်းကို အကျွန်ုပ်သည် မပြုအံ့၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် လွတ်လွတ် အကျွန်ုပ် လှူအပ်သောဆွမ်းကို ခံတော်မူပါကုန်လောဟူ၍ ဆိုလိုသည်။

ဤသို့ ဆိုပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် မြဲမြံ စွာသော ဆောက်တည် ခြင်းဖြင့် ဆွမ်းခွက်ကို ကိုင်၍ မီးကျီး တွင်း၏ အထက်ဖြင့် သွားသည် ရှိသော် ထိုခဏ၌လျှင် အတောင်ရှစ်ဆယ်ရှိသော မီးကျီးတွင်း၏ အပြင်မှ အဆင့်ဆင့်ရောက်သော ပွင့်ချပ်တရာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော အပွင့် ရှိသော တခုသော ပဒုမာပင်သည် ပေါက်၍ ဘုရားလောင်း၏ ခြေတို့ကို ခံ၏၊ ထိုပဒုမာပွင့်မှ ပြည်တောင်းကြီး အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဝတ်မှုံသည် တက်၍ ဘုရားလောင်း၏ ထိပ်ထက်၌ တည်၍ အလုံးစုံသော ကိုယ်ကို ရွှေမှုန်ဖြင့် သွန်ကြဲဘိသကဲ့သို့ ပြု၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ပဒုမာ၏အချက်၌ ရပ်၍ အထူး ထူးသော မြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏သပိတ်၌ တည်စေ၏၊အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထိုဆွမ်းကိုခံ၍ အနုမောဒနာပြု၍ သပိတ်ကို ကောင်းကင်သို့ပစ်၍ လူများ၏မြင်စဉ်လျှင် မိမိသည်လည်း ကောင်းကင်သို့ တက်၍ အထူးထူး အပြားပြားရှိသော တိမ်လွှာအစဉ်ကို နင်းဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင်ကြွတော်မူ၏၊ မာရ်နတ်သားသည် စစ်ရှုံး၍ နှလုံးမသာယာ ခြင်းသို့ ရောက်၍ မိမိနေရာသို့သာလျှင် သွားလေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ပဒုမာ၏အချက်၌ ရပ်လျက်လျှင် လူများအား ဒါန, သီလကို ချီးမွမ်းသဖြင့်

တရားဟော၍ လူများလည်း ခြံရံလျက် မိမိအိမ်သို့သာလျှင် ဝင်၍ အသက်ထက်ဆုံး ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း.... မြတ်စွာဘုရားသည် သင်သည် ဤသို့ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ နတ်သည် အကြင် မတုန်မလှုပ်စေနိုင်၊ ဤမတုန်မလှုပ်ခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ပြုအပ်သော မတုန်မလှုပ်ခြင်းသည်သာလျှင် အံ့ဘွယ်သရဲ ရှိ၏ဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထိုဘဝ၌ပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မာရ်နတ်သားကို ရှုံးစေ၍ ပဒုမာ၏ အချက်၌ရပ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူသော ဗာရာဏသီ သူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သဒ္ဓါဝင်းလက်၊ မာရ်နတ်ဖျက်၊ လှူချက်အောင်သည်သာ]

ဆယ်ခုမြောက်သော ခဒိရင်္ဂါရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅—အတ္ထကာမဝဂ် ၄၁—လောသကဇာတ်

အစာအာဟာရ၌ ဝန်တိုခဲ့ဘူးသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရသည့်ဘဝတိုင်အောင် အာဟာရကို ဝလင်စွာ မသုံးဆောင်ရသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယော အတ္ထကာမဿ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ လောသကဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "လောသကတိဿ မည်သော မထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ ဤ လောသကတိဿ မည်သော မထေရ်သည် အဘယ်သူနည်း ဟူမူကား ကောသလတိုင်း၌ တယောက်သော မိမိအမျိုးကိုဖျက်ဆီးတတ်သော တံငါမျိုး၌ဖြစ်သော နည်းသော လာဘ်ရှိသော ရဟန်းတို့၌ ရဟန်းပြုသောသူတည်း၊ ထို လောသကတိဿ မထေရ်သည် ဖြစ်ရာအရပ်မှ စုတေ၍ ကောသလတိုင်း တခုသော အမျိုးတထောင်တို့၏ နေရာဖြစ်သော တံငါရွာ၌ တယောက်သော တံငါမ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူသတတ်၊ထိုလောသကတိဿ၏ ပဋိသန္ဓေယူသော

နေ၌ ထိုအမျိုးတထောင်သည် ကွန်လက်စွဲလျက် မြစ်၌ရင်း တဘက်ဆည်ကန် အစရှိသည်တို့၌ရင်း ငါးတို့ကိုရှာသည်ရှိသော် တခုသော ငယ်သောငါးကိုမျှ လည်းမရ၊ ထိုအခါမှစ၍ ထိုတံငါတို့သည် ယုတ်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း။

ထိုစကားသည် မှန်၏၊ လောသကတိဿသည် ပဋိသန္ဓေ နေသည်ရှိသော် သာလျှင် ထိုတံငါ၏ ရွာကို ခုနစ်ကြိမ် မီးလောင်၏၊ ခုနစ်ကြိမ် မင်းဒဏ်သင့်၏၊ ဤသို့ အစဉ်သဖြင့် ဆင်းရဲကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူတို့သည် ရှေး၌ ငါတို့အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသည် မရှိ၊ ယခုအခါ၌ကား ငါတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၏၊ ငါတို့၏ အတွင်း၌ တယောက်သော သူယုတ်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏၊ငါတို့ နှစ်စုခွဲဝေအံ့ဟုကြံကုန်၏၊ ကြံကုန်ပြီး၍ ငါးရာ ငါးရာကုန်သော အမျိုးတို့သည် တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ထိုအခါမှစ၍ အကြင် အစု၌ ထိုလောသကတိဿ၏ မိဘတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုအစုသည် ဆုတ်ယုတ်၏၊ တပါးသောအစုသည် ပွား၏၊ထိုသူတို့သည်လည်း ထိုအစုကိုလည်း နှစ်စုခွဲဝေကုန်၏၊ဤသို့အကြင် ရွှေလောက် တခုတည်းသော ထိုအမျိုးသည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုရွှေလောက် ခွဲဝေ၍ ထိုသူတို့၏ သူယုတ်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ပုတ်ခတ်ကုန်၍ နှင်ထုတ်ကုန်၏။

ယုံအခါ လောသကတိဿ၏ အမိသည် ငြိုငြင်သဖြင့် အသက်မွေးလျက် ကိုယ်ဝန်ရင့်သည်ရှိသော် တခုသော အရပ်၌ ဖွား၏၊ ပစ္ဆိမဘဝိက ဖြစ်သော သတ္တဝါကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှါ မတတ်ကောင်း၊ လောသကတိဿ၏ နှလုံး၌ အိုးတွင်း၌ ဆီမီးကဲ့သို့ အရဟတ္တဖိုလ်၏ ဥပနိဿယသည် ထွန်းပ၏၊ထိုလောသကတိဿ၏အမိသည် သူငယ်ကို လုပ်ကျွေး၍ ရွေ့ရှပြေး၍ရင်း ထက်ဝန်းကျင် ပြေး၍ရင်း သွားတတ်သောကာလ၌ တိဿအား တခုသောခွက်ကို လက်၌ ပေး၍ ချစ်သား တခုသော အိမ်သို့ ဝင်လေလောဟု စေလွှတ်၍ ပြေး၏၊ လောသကတိဿသည် ထိုနေ့မှစ၍ တယောက်ထည်း ဖြစ်၍လျှင် ထိုထိုအရပ်၌ ထမင်းကို ရှာ၍လျှင် တခုသောအရပ်၌ အိပ်၏၊ ရေလည်းမချိုး ကိုယ်ကိုလည်း မသုတ်သင် မြေဘုတ်ဘီလူးကဲ့သို့ ငြိုငြင်သဖြင့် အသက်ကို မွေး၏၊ လောသကတိဿသည် အစဉ်သဖြင့် ခုနစ်နှစ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တခုသောအိမ်တံခါး၌ ထမင်းအိုးဆေးရေကို သွန်ရာအရပ်၌ ကျီးကဲ့သို့ တလုံး တလုံးစီသော ထမင်းလုံးကို ရွေး၍ စား၏။

ထိုအခါ လောသကတိဿကို အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံသွားသည်ရှိသော် မြင်၍ ဤသတ္တဝါသည် အလွန်သနားဘွယ် ရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်၏၊ အဘယ် ရွာသားနည်းဟု ထိုလောသကတိဿ၌ မေတ္တာ စိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ အချင်း လာလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ လောသကတိဿသည် လာ၍ မထေရ်ကို ရှိခိုး၍ရပ်၏၊ ထိုအခါ လောသကတိဿကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် သင်သည် အဘယ် ရွာသားနည်း၊ သင်၏မိဘတို့သည် အဘယ်မှာ ရှိကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အဆွေ အပံ့ မရှိ၊ အကျွန်ုပ်၏ မိဘတို့သည် အကျွန်ုပ်ကိုမှီ၍ ပင်ပန်းကုန်၏ဟု အကျွန်ုပ်ကို စွန့်၍ ပြေးကုန်၏ဟု လျှောက်၏၊ သင်သည် ရဟန်းပြုလတ္တံ့လောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုလိုပါ၏၊ အကျွန်ုပ်နှင့် တူသော အထီး ကျန်သူကို အဘယ်သူ ရဟန်းပြုလတ္တံ့နည်းဟု လျှောက်၏၊ ငါသည် သင့်ကို ရဟန်း ပြုအံ့ဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ကောင်းပြီ၊ ရဟန်း ပြုပါကုန်လောဟု လျှောက်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် လောသကတိဿအား ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို ပေး၍ လောသကတိဿအား ကျောင်းသို့ ဆောင်၍ မိမိလက်ဖြင့်လျှင်ရေချိုး၍ ရှင်ပြု၍ အနှစ်နှစ်ဆယ် ပြည့်လေသော် ပဉ္စင်းခံ၏၊ ထိုမထေရ်သည် ကြီးသော ကာလ၌ လောသကတိဿ မထေရ်ဟူ၍ ထင်ရှား၏၊ ဘုန်းမရှိ နည်းသော လာဘ်ရှိ၏၊ထို့ကြောင့် အသဒိသအလှူပေးသောကာလ၌လည်းဝမ်းပြည့်အောင် အာဟာရကိုမစားရဘူး၊အသက်ရှင်ရုံမျှသော အာဟာရကိုသာလျှင် ရသဘတ်၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုလောသကတိဿ၏ သပိတ်၌ တဟင်းချိုသောယာဂုကို လောင်းသည်ရှိသော် သပိတ်သည် အနားရေးနှင့် မျှသကဲ့သို့ ထင်၏၊ ထိုအခါ လူတို့သည် ဤရဟန်း၏ သပိတ်သည် ပြည့်၏ဟု အောက်၌သာ ယာဂုကို လှူကုန်၏၊ ထိုလောသကတိဿရဟန်း၏ သပိတ်၌ ယာဂုကိုလောင်းသောကာလ လူတို့၏ခွက်၌ ယာဂုသည် ကွယ်၏ဟူ၍လည်း ဆိုကုန်၏၊ ခဲဘွယ် အစရှိသည် တို့၌လည်း ဤသို့ သဘောရှိသလျှင်ကတည်း၊ ထိုလောသကတိဿမထေရ်သည် နောက်အခါ၌ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ မြတ်သော ဖိုလ်ဟုဆိုအပ်သော အရဟတ္တ ဖိုလ်၌ တည်ငြားသော်လည်း နည်းသော လာဘ်ရှိသည် သာလျှင် ဖြစ်၏၊

ထိုအခါ ထိုလောသကတိဿ မထေရ်၏ အစဉ်သဖြင့် အာယုသင်္ခါရ တို့သည် ယုတ်ကုန်သည်ရှိသော် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော နေ့သည် ရောက်၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ဆင်ခြင်သည် ရှိသော် လောသကတိဿ မထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့သောအဖြစ်ကို သိ၍ ဤလောသကတိဿမထေရ်သည် ယနေ့ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလတ္တံ့၊ ယနေ့ ငါသည် ထိုလောသကတိဿအား အလို ပြည့်အောင် အာဟာရကို ပေးခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ထိုလောသကတိဿကို ခေါ်၍ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဝင်၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ထိုလောသကတိဿ ရဟန်းကို မှီ၍ ရှေးဦးစွာ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာကုန်သော လူတို့၏ လက်ကို ဖြန့်၍ ရှိခိုးခြင်းမျှကိုလည်း မရ၊ ထိုအခါ ထိုလောသကတိဿရဟန်းကို အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ငါ့သျှင် သွားလင့် ဆွမ်းစားစရပ်၌ နေလောဟု လွှတ် လိုက်၍ သွားလေ၏၊ ထိုလောသကတိဿမထေရ် သွားကာမျှ၌လျှင် လူတို့သည် အရှင်ကောင်းကြွလာ၏ဟု နေရာ၌နေစေ၍ဆွမ်းကျွေးကုန်၏၊အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ် ည်လည်း ဤဆွမ်းကို လောသကတိဿအား ပေးကုန်လောဟု ရအင်သော အာဟာရကို ပို့စေ၏၊ထိုအာဟာရကို ယူ၍လာကုန်သောသူတို့သည် လောသကတိဿမထေရ်ကို မမြင်ကုန်၍ မိမိတို့သာလျှင်စားကြကုန်၏၊ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ထ၍ ကျောင်းသို့ သွားသောကာလ၌ လောသကတိဿ မထေရ်သည် လာ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ရှိခိုး၏၊ အရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ပြန်၍ ငါ့သျှင် သင်သည် ဆွမ်းကို ရပြီလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မရဟု လျှောက်၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် သံဝေဂသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ကာလကို ကြည့်၏၊ ကာလသည် လွန်၏၊ အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် ငါ့သျှင် ထိုသို့မူလည်းဖြစ်စေ ဤအရပ်၌လျှင် နေလင့် လောဟု လောသကတိဿ မထေရ်ကို ဆွမ်းစားစရပ်၌ နေစေ၍ ကောသလ မင်းကြီးအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၏၊ မင်းသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ သပိတ်ကို ယူစေ၍ ဆွမ်း၏ အခါမဟုတ်ဟု သပိတ်ကို ပြည့်အောင် စတုမဓုကို လှူစေ၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ထိုစတုမဓုကို ယူခဲ့၍ လာလတ်၍ ငါ့သျှင် လာလော၊ သင်သည် ဤစတုမဓုကို ဘုဉ်းပေးလောဟု ဆို၍ သပိတ်ကို ကိုင်၍

ရပ်၏၊ ထိုလောသကတိဿသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၌ ရှိသေသဖြင့် မဘုဉ်းပေး။

ထိုအခါ လောသကတိဿကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ငါ့သျှင် လာလော၊ ငါသည် ဤသပိတ်ကို ကိုင်၍လျှင် ရပ်အံ့၊ သင်သည် ထိုင်၍ ဘုဉ်းပေးလော၊ ငါသည် သပိတ်ကို အကယ်၍ လက်မှလွှတ်အံ့၊ တစုံတခုသော အာဟာရသည် မရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ လောသကတိဿမထေရ်သည် အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် သပိတ်ကို ကိုင်၍ တည်စဉ် စတုမဓုကို ဘုဉ်းပေး၏၊ ထိုစတုမဓုသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏ မြတ်သော တန်ခိုး၏အစွမ်းအားဖြင့် ကုန်ခြင်းသို့မရောက်၊ထိုအခါ လောသကတိဿ မထေရ်သည် အလိုရှိတိုင်း ဝမ်းပြည့်သည်ကို ပြု၍စား၏၊ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ဝိပါက် နာမက္ခန္ဓာ ကဋတ္တာရုပ် အကြွင်းမရှိသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လောသကတိဿမထေရ်၏ အလောင်းအနီး၌ ရပ်တော်မူ၍ အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုစေ၍ ဓာတ်တော်တို့ကိုယူစေ၍ စေတီတည်စေကုန်၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ လောသကတိဿ မထေရ်သည် အံ့သွယ်သရဲရှိစွ၊ နည်းသောဘုန်းရှိ၏၊ နည်းသော လာဘ်ရှိ၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော နည်းသော ဘုန်းရှိသော နည်းသော လာဘ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်စင်လျှက်လည်း အဘယ်မှု၍ အရိယာတို့၏ တရားကို ရလေသနည်းဟု ပြောဆိုကုန်လျက် နေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူလာ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ရဟန်းတို့သည် အရှင်ဘုရား ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသည် မိမိ၏ နည်းသော လာဘ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကိုဂုဏ်း အရိယာတို့၏တရားကို ရသည်၏အဖြစ်ကိုဂုဏ်း မိမိသည်ပင်ပြု၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤရဟန်းသည် ရှေး၌ သူတပါးတို့၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကိုပြု၍ နည်းသော လာဘ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တဟူ၍ ဝိပဿနာရှု

ခြင်း၌ အလွန် အားထုတ်သော ကုသိုလ်၏ အာနုဘော်အားဖြင့် **အရိယာတို့၏** တရားကို ရသည်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို **ဆောင်တော်မူ၏။**

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော ကာလ၌ တယောက်သော ရဟန်းသည် တဦးသော သူကြွယ်ကို မှီ၍ ရွာငယ်ကျောင်း၌ နေ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့၏ သဘောနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သီလရှိ၏၊ အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တဟူ၍ ဝိပဿနာရှုခြင်း၌ အလွန် အားထုတ်၏၊ ထိုအခါ တပါးသော ရဟန္တာမထေရ်သည် ညီညွတ်သောနေခြင်းကို နေလျက် အစဉ်သဖြင့် ထိုရဟန်း၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော သူကြွယ်အိမ်သို့ ရောက်လာ၏၊ သူကြွယ်သည် ရဟန္တာမထေရ်၏ ဣရိယာပုထ်ကို ကြည်ညို၍ သပိတ်ကိုယူ၍ အိမ်သို့သွင်း၍ ရိုသေစွာ ဆွမ်းကျွေး၍ အတန်ငယ် တရားနာ၍ မထေရ်ကိုရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရာဖြစ်သော ကျောင်းသို့သာလျှင် အရှင်ဘုရားတို့သည် ကြွလင့်ကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ညချမ်းအခါ၌ လာ၍ ချီးမြှင့်ကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ရဟန္တာမထေရ်သည် ကျောင်းသို့သွား၍ ကျောင်းနေမထေရ်ကို ရှိခိုး၍ ပန်၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာနေ၏၊ ကျောင်းနေမထေရ်သည်လည်း အာဂန္တုကမထေရ်နှင့် စကားပြောဟော၍ ငါ့သျှင် သင်သည် ဆွမ်းအာဟာရကို ရပြီလောဟု မေး၏၊ ရပြီဟု ဆို၏၊ အဘယ်မှာ ရသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်သောရွာ၌ သူကြွယ်အိမ်၌ ရ၏ဟု ဆို၏၊ ဤသို့ဆို၍ မိမိ၏ကျောင်းကို ပန်ကြား၍ သုတ်သင်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို သိုမှီး၍ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်ရင်း ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့်ရင်း ကာလကို လွန်စေလျက် နေ၏။

ထိုသူကြွယ်သည်လည်း ညချမ်းအခါ၌ နံ့သာ ပန်းကိုရင်း ဆီမီးထွန်းစရာ ဆီကိုရင်းယူ၍ ကျောင်းသို့သွား၍ ကျောင်းနေမထေရ်ကို ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား တပါးသော အာဂန္တုကမထေရ်သည် လာသလောဟု မေး၏၊ လာ၏ဟု ဆို၏၊ ယခု အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ ဤမည်သော ကျောင်း၌ နေ၏ဟု ဆို၏၊ သူကြွယ်သည် ထိုအာဂန္တုက မထေရ်၏ အထံသို့သွား၍ ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာနေ၍ တရားနာ၍ ညချမ်းသောအခါ၌ စေတီကိုရင်း ဗောဓိပင်ကိုရင်း ပူဇော်၍ ဆီမီးထွန်း၍ နှစ်ပါးကုန်သော မထေရ်တို့ကိုရင်း ဘိတ်၍

သွားလေ၏၊ ကျောင်းနေ မထေရ်သည်လည်း ဤသူကြွယ်သည် ပျက်ပြီ၊ ဤအာဂန္တုကရဟန်းသည် ဤကျောင်း၌ အကယ်၍ နေလတ္တံ့၊ ဤသူကြွယ်သည် ငါ့ကို တစုံတခုသော အရာ၌ မရေတွက်နိုင်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ အာဂန္တုက မထေရ်၌ နှလုံးမသာသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်၍ ဤကျောင်း၌ ထိုအာဂန္တုကရဟန်း၏ မနေခွင့်ကို ငါပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ မထေရ်ကြီးတို့အား ဆည်းကပ် ခစားသော အခါ၌ လာသော ထိုအာဂန္တုက မထေရ်နှင့်တကွ တစုံတခုသော စကားကို မဆို၊ ရဟန္တာမထေရ်သည် ကျောင်းနေ မထေရ်၏ စိတ်အလိုကို သိ၍ ဤကျောင်းနေ မထေရ်သည် ငါ၏အလုပ်အကျွေး ဒါယကာ၌ငှင်း ဂိုဏ်းအခြေအရံ၌ငှင်း မတပ်စွန်းသည်၏ အဖြစ်ကို မသိလေဟု နှလုံးသွင်း၍ မိမိနေရာ အရပ်သို့ သွား၍ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့်ငှင်း ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့်ငှင်း ကာလကို လွန်စေ၏။

ကျောင်းနေ ရဟန်း သည်လည်း နက်ဖြန်နေ့၌ လက်သည်း အပြင်ဖြင့် ကျောက်စည်ကို ခတ်၍ လက်သည်းဖြင့် တံခါးကို ခေါက်၍ သူကြွယ်အိမ်သို့ သွား၏၊ သူကြွယ်သည် ထိုမထေရ်၏ သပိတ်ကိုယူ၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ နေစေ၍ အရှင်ဘုရား အာဂန္တုက မထေရ်သည် အဘယ်မှာ နေသနည်းဟု မေး၏၊ ငါသည် သင့်ဆရာ၏ အကြောင်းကို မသိ၊ ကျောက်စည်ကို ထိုးပါလျက်လည်း တံခါးကို ခေါက်ပါလျက်လည်း နိုးစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ယမန်နေ့ကပင် ဤအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကို စား၍ အစာ ကြေစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား ယခု အိပ်ပျော်သည်သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်သည် ကြည်ညိုသည်ရှိသော် ဤသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော အရာတို့၌ ကြည်ညို၏ဟု ဆို၏၊ ရဟန္တာမထေရ်သည်လည်း မိမိ၏ဆွမ်းခံအချိန်ကို မှတ်၍ ကိုယ်ကို သုတ်သင်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံ၍ တပါး အရပ်သို့ သွားလေ၏၊ ထိုသူကြွယ်သည် ကျောင်းနေမထေရ်ကို ထောပတ် ပျား သကာတို့ဖြင့် စီရင်အပ်သော ဃနာကို သောက်စေ၍ သပိတ်ကို နံ့သာမှုန့်တို့ဖြင့် ပွတ်၍ တဖန် ပြည့်စေ၍ အရှင်ဘုရား အာဂန္တုကမထေရ်သည် ခရီးပန်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤဃနာကို အာဂန္တုကမထေရ်ဘို့ အရှင်ဘုရားတို့သည် ဆောင်ကုန်လောဟု ဆို၍ ပေး၏။

ကျောင်းနေ မထေရ်သည် မပယ်မူ၍ သွားသည် ရှိသော် အာဂန္တုက ရဟန်းသည် ဤဿနာကို အကယ်၍ သောက်ရအံ့ လည်ကိုကိုင်၍ နှင်ထုတ်သော်လည်း မသွားလတ္တံ့၊ ဤဿနာကို လူတို့အား အကယ်၍ ပေးအံ့ ငါ့အမှုသည် ထင်ရှား ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရေ၌ အကယ်၍ လောင်းအံ့ ရေအပြင်၌ ထောပတ်သည် ထင်ရှားလတ္တံ့၊ မြေ၌ အကယ်၍ စွန့်အံ့ ကျီးကျသဖြင့် ထင်ရှားလတ္တံ့၊ ဤဿနာကို အဘယ်မှာလျှင် စွန့်ရအံ့နည်းဟု စုံစမ်းသည် ရှိသော် တခုသော မီးလောင်သော ယာကိုမြင်၍ မီးကျီးစု၌ထည့်၍ အထက်၌ မီးကျီးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ကျောင်းသို့သွားသည်ရှိသော် အာဂန္တုက ရဟန်းကို မမြင်၍လျှင် မချွတ် ထိုရဟန်းသည် ရဟန္တာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အလိုကို သိ၍ အရပ်တပါးသို့ သွားသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အံ့ဘွယ်သရဲရှိစွ၊ ငါသည် ဝမ်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မသင့်သော အရာကို ပြုမိ၏ဟုကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုဓော၌ ပင်လျှင် ထိုရဟန်းအား ကြီးစွာသောနှလုံးမသာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါမှ စ၍လျှင် ပြင်းစွာစိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်၍ မကြာမြင့်မီပင်လျှင် သေ၍ ငရဲ၌ဖြစ်လေ၏။

ထိုလောသက တိဿသည် များစွာကုန်သော နှစ်အသိန်းတို့ပတ်လုံး ငရဲ ခံရ၍ ဝိပါက် အကြွင်းအားဖြင့် ဘဝငါးရာတို့၌ ဘီလူးဖြစ်၍ တနေ့မျှလည်း ဝမ်းပြည့်အောင် အာဟာရကို မရစဘူး၊ တနေ့သ၌ကား ကိုယ်ဝန်အညစ် အကြေးကို ဝမ်းပြည့်အောင် စားရဘူး၏၊ တဖန် ဘဝငါးရာပတ်လုံး ခွေးဖြစ်၏၊ ထို ခွေးဖြစ်သော အခါ၌လည်း တနေ့သ၌ အန်သော ထမင်းကို ဝမ်းပြည့် အောင် စားရဘူး၏၊ ကြွင်းသော ကာလ၌ကား ထိုလောသက တိဿသည် ဝမ်းပြည့်အောင်သော အာဟာရကို မရစဘူး၊ ခွေးအဖြစ်မှ စုတေ၍ ကာသိ တိုင်း တခုသော အရပ်၌တည်သော ရွာဝယ် သူဆင်းရဲအမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ထိုလောသကတိဿ၏ ဖြစ်သောကာလမှစ၍ ထိုအမျိုးသည် အလွန်ဆင်းရဲသည် ဖြစ်၏၊ ချက်မှ အထက်၌ ဝမ်းပြည့်အောင် ပအုံးရည်မျှကိုလည်း မရစဘူး၊ ထိုသူငယ်အား မိတ္တဝိန္ဒက ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏၊ မိဘတို့သည် ငတ်မွတ်သော ဆင်းရဲကို သည်းခံအံ့သော ငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သူယုတ် သွားလေလောဟု မိတ္တဝိန္ဒကကို ပုတ်ခတ်၍ နှင်ထုတ်ကုန်၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ကိုးကွယ်ရာမရသည်ဖြစ်၍ သွားသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ လုလင် ငါးရာတို့ကို အတတ်သင်၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ရိက္ခာပေး၍ အတတ်သင်စေကုန်၏၊ မိတ္တဝိန္ဒက သည်လည်း ဘုရားလောင်း အထံ၌ အတတ်သင်၏၊ ထိုမိတ္တဝိန္ဒကသည် ကြမ်းကြုတ်၏၊ ဆုံးမခြင်း ငှါ မခံ့၊ ထိုထိုလူတို့ကို ပုတ်ခတ်၍ သွားတတ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဆုံးမ သော်လည်း အဆုံးအမကိုမယူ၊ မိတ္တဝိန္ဒကကိုမှီ၍ မိတ္တဝိန္ဒက ဆရာသည်လည်း လာဘ်နည်း၏၊ ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒကသည် လုလင်ငယ်တို့နှင့်တကွ ခိုက်ရန်ဖြစ် ၍ အဆုံးအမကို မယူဘဲ ထိုအရပ်မှ ပြေး၍ လှည့်လည်သည်ရှိသော် တခုသော ပစ္စန္တရစ်သို့ ရောက်၍ ထိုပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ တယောက်သော ဆင်းရဲသော မိန်းမနှင့် တကွ သံဝါသပြု၏၊ ထိုဆင်းရဲသော မိန်းမသည် မိတ္တဝိန္ဒကကိုမှီ၍ သားငယ် နှစ်ယောက်တို့ကို ဖွား၏၊ ရွာသားတို့သည် ငါတို့အား ကောင်းသော သတင်း မကောင်းသော သတင်းကို ကြားလော့ဟု မိတ္တဝိန္ဒကကို အခပေး၍ ရွာတံခါး၌ ကုဋိဝယ် နေစေကုန်၏၊ ထိုမိတ္တဝိန္ဒကကိုမှီ၍ ပစ္စန္တရစ်ရွာသားတို့သည် ခုနစ် ကြိမ် ရာဇဒဏ် သင့်ကုန်၏၊ ခုနစ်ကြိမ် ထိုသူတို့၏ အိမ်တို့ကို မီးလောင်ကုန်၏၊ ခုနစ်ကြိမ် တဘက်ဆည်ကန်သည် ပေါက်လေ၏၊ ပစ္စန္တရစ် ရွာသားတို့သည် ငါတို့အား မိတ္တဝိန္ဒက၏မလာမီ ရှေးကာလ၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဘေးဘျမ်း သည်မရှိ ယခု မိတ္တဝိန္ဒက၏ လာသောကာလမှစ၍ ငါတို့သည် ဆုတ်ယုတ်၏ဟု ကြံကုန်၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုမိတ္တဝိန္ဒကကို ပုတ်ခတ်ကုန်၍ နှင်ထုတ်ကုန်၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် မိမိသားငယ်တို့ကိုခေါ်၍ အရပ်တပါးသို့ သွားသည်ရှိသော် တခုသော ဘီလူးသိမ်းဆည်းသော ဒဏ္ဍာအုပ်သို့ ဝင်လေ၏၊ ထိုတော အရပ်၌ ဘီလူးတို့သည် မိတ္တဝိန္ဒက၏ သားငယ်တို့ကိုရင်း မယားကိုရင်း ဖမ်းယူ သတ်စား ကုန်၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ထိုတောအုပ်မှ ပြေးခဲ့၍ ထိုထိုအရပ်သို့ လှည့်လည်သည် ရှိသော် တခုသော ဂမ္ဘီရမည်သော သင်္ဘောဆိပ်ရွာသို့ သင်္ဘောလွှင့်သောနေ့၌ ပင်လျှင် ရောက်၍ အမှုလုပ်ပြု၍ သင်္ဘောကိုစီး၏၊ သင်္ဘောသည် သမုဒ္ဒြာ အပြင်သို့ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သွား၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သမုဒ္ဒြာအလယ် ၌ သံမယ်နန့ွက်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ တည်၏၊ သင်္ဘောသားတို့သည် သူယုတ် စာရေးတံကို စီရင်ကုန်၏၊ ခုနစ်ကြိမ် မိတ္တဝိန္ဒကအားသာလျှင်ရောက်၏၊သင်္ဘော

သားတို့သည် မိတ္တဝိန္ဒကအား တခုသော ဝါးစည်းကိုပေး၍ လက်၌ကိုင်စေ၍ သမုဒ္ဒရာအပြင်၌ ပစ်ကုန်၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကကို ပစ်ထည့်လျှင်ပင် သင်္ဘောသည်သွား၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကလည်း ဝါးစည်း၌ အိပ်၍ သမုဒ္ဒရာအပြင်၌ သွားသည်ရှိသော် ကဿပဘုရား ပွင့်သောအခါ၌ စောင့်အပ်သော သီလ၏ အကျိုးအားဖြင့် သမုဒ္ဒရာ အပြင်ဝယ် တခုသော ဖလ်ဗိမာန်၌ လေးယောက်သော နတ်သမီးတို့ ကိုရ၍ ထိုနတ်သမီးတို့အထံ၌ ချမ်းသာကို ခံစားလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နေ၏၊ ထိုဗိမာန်ရှင် ဖြစ်ကုန်သော ပြိတ္တာ နတ်သမီးတို့သည်ကား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ချမ်းသာကို ခံစားရကုန်၏၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆင်းရဲကို ခံစားရကုန်၏၊ ထိုအခါ နတ်သမီးတို့သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆင်းရဲကိုခံစားအံ့သောငှါ သွားကြကုန်သည် ရှိသော် အကြင် ရွှေလှော်က ငါတို့သည် မလာကုန်သေး၊ ထိုရွှေလှော်က ဤဗိမာန်၌ သင်သည် နေရစ်လောဟု ဆို၍ သွားကုန်၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ထိုနတ်သမီးတို့၏ သွားသောကာလ၌ ဝါးစည်း၌အိပ်၍ ရှေ့သို့သွားသည်ရှိသော် ငွေဗိမာန်၌ ရှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့ကို ရ၏၊ ထိုအရပ်မှလည်း တပါးအရပ်သို့ သွားသည်ရှိသော် ပတ္တမြားဗိမာန်၌ တကျိပ် ခြောက်ယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့ကိုရ၏၊ ရွှေဗိမာန်၌ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက် ကုန်သော နတ်သမီးတို့ကိုရ၏၊ ထိုနတ်သမီးတို့၏ စကားကိုလည်း နားမထောင်မူ၍ ရှေ့သို့သွားသည်ရှိသော် သမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်ကျွန်း၌ တခုသော ဘီလူးမသည် ဘီလူးတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် မြို့ကိုပြု၍ နေ၏၊ ထိုဘီလူးမြို့၌ တယောက်သော ဘီလူးမသည် ဆိတ်မ၏အသွင်ဖြင့် သွား၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဆိတ်မ၏ ဘီလူးမ၏ အဖြစ်ကို မသိသည်ဖြစ်၍ ဆိတ်သားကို စားအံ့ဟု ဆိတ်မကို ခြေ၌ ကိုင်၏၊ ဘီလူးမသည် ဘီလူးတို့၏အာနုဘော်ဖြင့် မိတ္တဝိန္ဒကကို ချီ၍ပစ်၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဘီလူးမသည် ပစ်အပ်သည်ရှိသော် သမုဒ္ဒရာအထက်၌ သွား၍ ဗာရာဏသီမြို့ ကျုံးအပြင်၌ တခုသော ဆူးရှိသော ချုံထက်၌ကျ၍ လိမ့်လျက် မြေ၌တည်၏။

ထိုအခါ၌လည်း ထိုကျုံးအပြင်၌ ကျက်စားကုန်သော မင်း၏ ဆိတ်မတို့ကို ခိုးသူတို့သည် သတ်ကြကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ကျောင်းသားတို့သည် ခိုးသူ တို့ကို ဖမ်းကုန်အံ့ဟု လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ပုန်း၍ နေကုန်၏၊ မိတ္တ ဝိန္ဒကသည် လိမ့်၍ မြေသို့ ကျသည်ရှိသော် ဆိတ်မတို့ကို မြင်၍ ငါသည်

သမုဒ္ဒြာအလယ် ကျွန်းတခု၌ ဆိတ်မကို ခြေ၌ကိုင်သည်ရှိသော် ထိုဆိတ်မသည် ပစ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဤကျွုးအပြင်၌ ကျလာ၏၊ ယခုလည်း ဆိတ်မကို ခြေ၌ အကယ်၍ ကိုင်အံ့ ဆိတ်မသည် ငါ့ကို ရှေး၌ သမုဒ္ဒြာအပြင် ဗိမာန်ရှင် ဖြစ်ကုန်သော နတ်သမီးတို့၏ အထံသို့ ပစ်လတ္တံ့ဟု ကြံပြီး၍ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဤသို့ မသင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်း၍ ဆိတ်မကို ခြေ၌ ကိုင်၏၊ ဆိတ်မသည် ကိုင်ကာမျှပင်လျှင် မြည်၏၊ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့သည် ထိုမှ ဤမှ လာကုန်၍ မိတ္တဝိန္ဒကကို ဖမ်းကုန်၍ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မင်းအိမ်၌ ဆိတ်တို့ကို စားသော သူခိုးတည်းဟု မိတ္တဝိန္ဒကကို ထောင်း သတ် ချည်နှောင်၍ မင်းအထံသို့ ဆောင်ကုန်၏။

ထိုခဏ၌ ဘုရားလောင်းသည် ငါးရာ ကုန်သော လုလင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မြို့မှထွက်၍ ရေချိုးအံ့သောငှါ သွားသည်ရှိသော် မိတ္တဝိန္ဒကကို မြင်၍ သိ၍ ထိုဆိတ်ကျောင်းသားတို့ကို အမောင်တို့ ဤသူသည် ငါ၏ တပည့်တည်း၊ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ထိုသူကို ဖမ်းကုန် သနည်းဟု ဆို၏၊ အရှင် ဤသူသည် ဆိတ်မကို ခြေ၌ ကိုင်၏၊ ထိုကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ဖမ်း၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသို့တပြီးကား မိတ္တဝိန္ဒကကို ငါ့အား ကျွန်ပြု၍ ပေးကုန်လော၊ ငါတို့ကိုမှီ၍ အသက် မွေးလတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့သည် အရှင် ကောင်းပြီဟု ဆိုကုန်၍ မိတ္တဝိန္ဒကကို လွှတ်၍သွားကုန်၏၊ ထိုအခါမိတ္တဝိန္ဒကကို ဘုရားလောင်းသည် မိတ္တဝိန္ဒက ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဘယ်သို့ သင် သွားသနည်းဟု မေး၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည် အလုံးစုံသော မိမိ ပြုအပ်သော အမှုကို ကြား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အကျိုး စီးပွားကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့၏ စကားကို နားမထောင်သောသူသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲသို့ ရောက်၏ဟု ဆိုလို၍—

၄၁၊ ယော အတ္ထကာမဿ ဟိတာနုကမ္ပိနော။
ဩဝဇ္ဇမာနော န ကရောတိ သာသနံ။
အဇိယာ ပါဒမောလမ္ဗ၊ [၁]
မိတ္တကော ဝိယ-သောစတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၊ ပါဒမောလုမ္ဗ (သီ၊ သျာ၊ ဣ၊ က)

မိတ္တကော၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည်။ အဇိယာ၊ ဆိတ်မ၏။ ပါဒံ၊ ခြေကို။ ဩလမ္ဗ၊ ဆွဲ၍။ သောစတိ ဝိယ၊ စိုးရိမ်ရသကဲ့သို့။ ဝေ-တထာ၊ထိုအတူ။ ဩဝဇ္ဇမာနေ၊ နူးညံ့သော အစီးအပွားကို အလိုရှိသော စိတ်ဖြင့် ဆုံးမအပ်လျက်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္ထကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော။ ဟိတာနု-ကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့် စောင့်ရှောက်သောသူ၏။ သာသနံ၊အဆုံးအမကို။ န ကရောတိ၊ နားမထောင်။ သော၊ ထိုသူသည်။ နိစ္စကာလံ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။

ဤ ဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် တရားဟော၏၊ ဤသို့ ထိုလောသက တိဿသည် ရဟန္တာမထေရ်၌ ပြစ်မှား၍ ဤမျှလောက်သော ကာလ သုံးကြိမ် သော အတ္တဘောတို့၌သာလျှင် ပမ်းပြည့်အောင်သော အာဟာရကို ရဘူး၏၊ ဘီလူးဖြစ်၍ တနေ့သည်၌ ကိုယ်ဝန် အညစ်အကြေးကို ရဘူး၏၊ ခွေးဖြစ်၍ တနေ့သည်၌ အန်သော ထမင်းကို ရဘူး၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသောနေ့၌ အရှင် သာရိပုတ္တရာ မထေရ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် စတုမဓုကို ရ၏၊ ဤသို့ သူတပါး၏ လာဘ်အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းမည်သည်ကား ကြီးသော အပြစ်ရှိ၏ဟု သိအပ်၏၊ ထိုကာလ၌ကား ထိုဆရာသည်ရင်း မိတ္တဝိန္ဒကသည်ရင်း ကံအား လျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤသို့ လောသကတိဿ မထေရ်သည် မိမိ၏ လာဘ်မရသည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း အရိယာတို့၏ တရားကို ရသည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း မိမိသည် ပင်လျှင် ပြု၏ဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ လောသကတိဿ မထေရ်သည် ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာ ပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ပစ္စည်းဝတ္ထု၊ ဝန်တိုမှု၊ ဓမ္မပဒေသံ ရှုကြရန်]

ရှေးဦးစွာသော လောသကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၂—ကပေါတဇာတ်

လျှပ်ပေါ်သောကြောင့် အသက်ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ရသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယော အဋ္ဌကာမဿ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကပေါတဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ်"တယောက်သော လျှပ်ပေါ်သောရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်း၏ လျှပ်ပေါ်သောအဖြစ်သည် "နဝကနိပါတ် ကာကဇာတ်"၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ၌ကား ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်သို့ဆောင်၍ အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် လျှပ်ပေါ်၏ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် လျှပ်ပေါ်သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်သည် ရှေး၌လည်း လျှပ်ပေါ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီ၊ ပညာရှိတို့သည်လည်း သင့်ကိုမှီ၍ မိမိနေရာမှ ယုတ်ဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ခိုအမျိုး၌ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ကောင်းမှုကို အလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုထိုအရပ်၌ ငှက်တို့အား ချမ်းသာစွာ နေစိမ့်သောငှာ တောင်းကြီးတို့ကို ဆွဲကုန်၏၊ ဗာရာဏသီသူဌေး၏လည်း ထမင်းချက်သည် မိမိစဖိုအိမ်၌ တခုသော တောင်းကြီးကို ဆွဲ၍ ထား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုတောင်း၌နေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် စောစောကလျှင်ထွက်၍ ကျက်စားရာအရပ်၌ ကျက်စား၍ ညအခါ လာ၍ ထိုတောင်း၌နေလျက် ကာလတိုကုန်စေ၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တခုသော ကျီးသည် စဖိုအိမ်၏အထက်ဖြင့် သွားသည်ရှိသော် အချဉ်, အချို, ငါးအမဲတို့၏ အမွှေးအကြိုင် အဆောက်အဦတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော အနံ့သည် နံ၍ လောဘကိုဖြစ်စေ၍ အဘယ်သူကိုမှီ၍လျှင် ဤငါး

အမဲတို့ကို ရအံ့နည်းဟုအနီး၌နေ၍ စုံစမ်းသည်ရှိသော် ညအခါ၌ ဘုရားလောင်း လာ၍ စဖိုအိမ်သို့ ဝင်သည်ကိုမြင်၍ ဤခိုကိုမှီ၍ ငါးအမဲကိုရအံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ နက်ဖြန်နေ့၌ စောစောကလျှင် လာလတ်၍ ဘုရားလောင်း၏ ထွက်၍ကျက်စား အံ့သောငှါ သွားသောကာလ၌ နောက်မှလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျီးကို ဘုရားလောင်းသည် အဆွေ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါတို့နှင့်တကွ ကျက်စားသနည်းဟု ဆို၏၊ အရှင် အရှင်တို့၏ အမူအရာကို အကျွန်ုပ်သည် နှစ်သက်၏၊ ဤနေ့မှစ၍ အရှင်တို့ကို အကျွန်ုပ်သည် ခစားအံ့ဟု ဆို၏၊ အဆွေ သင်တို့သည် တပါးသော အစာရှိကုန်၏၊ ငါတို့သည် တပါးသော အစာရှိကုန်၏၊ သင်တို့သည် ငါတို့အား ခစားခြင်းသည် ခဲခက်၏ဟု ဆို၏၊ အရှင် အရှင်တို့၏ အစာယူသောကာလ၌ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အစာကိုယူ၍ အရှင်တို့နှင့်တကွသာလျှင် လိုက်အံ့ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီ စင်စစ် သင်သည် မမေ့မလျော့သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကျီးကို ဆုံးမ၍ အစာကိုရှာ၍ မြက်စေ့ အစရှိသည်တို့ကို စား၏၊ ဘုရားလောင်း၏ ကား အစာကိုယူသော ကာလ၌ ကျီးသည် လာ၍ နွားချေးဆိုင်ကိုပယ်၍ ပိုးတို့ ကိုစား၍ ဝမ်းကို ပြည့်စေ၏၊ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့လာ၍ အရှင် အရှင်တို့ သည် အခါလေးမြင့် ကျက်စားကုန်၏၊ အလွန် အစားကြူးသည် ဖြစ်ခြင်းငှါ မသင့်ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် အစာကိုယူ၍ ညအခါ လာသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းနှင့် တကွသာလျှင် စဖိုအိမ်သို့ ဝင်၏၊ ထမင်းချက်သည် ငါတို့၏ ခိုသည် တပါးသော အဘော်ကိုလည်း ယူ၍လာ၏ဟု ကျီးဘို့လည်း တောင်းကို ထား၏၊ ထိုနေ့မှစ၍ နှစ်ခုကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ သူဌေးအား များစွာသောငါးအမဲတို့ကိုဆောင်ကုန်၏၊ ထိုငါးအမဲကိုယူ၍ ထမင်းချက်သည် စဖိုအိမ်၌ ထိုတိုအရပ်၌ ဆွဲ၏၊ ကျီးသည် ထိုငါးအမဲကိုမြင်၍ လောဘကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုကျီးသည် ကျက်စားရာ အရပ်သို့ မသွားမူ၍ ဤငါးအမဲကိုလျှင် ငါသည် စားအပ်၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ ညဉ့်၌ ညည်းညူလျက် အိပ်၏၊ နက်ဖြန်နေ့၌ ဘုရားလောင်းသည် ကျက်စားအံ့သောငှါ သွားသည်ရှိသော် အဆွေကျီး လာလောဟု ဆို၏၊ အရှင် အရှင်တို့သည်သွား ကုန်လောဟု အကျွန်ုပ်အား ဝမ်းအနာသည် ရှိ၏ဟုဆို၏၊ အဆွေ ကျီးတို့အား

ဝမ်းအနာမည်သည် တရံတဆစ်မျှမဖြစ်စဘူး၊ ညဥ့်သုံးယံတို့တွင် တပါးပါးသော ယံ၌ အစာကြေသည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဆီမီးစာကိုမျိုသောကာလ၌ကား ကျီးတို့အား တခဏမျှ ရောင့်ရဲခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ သင်သည် ဤ ငါးအမဲတို့ကို စားလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ လာလော လူတို့၏ အသုံးအဆောင် မည်သည်ကို သင်တို့သည် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခဲခက်၏၊ သင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကိုမပြုလင့်၊ ငါနှင့်တကွသာ ကျက်စားခြင်းငှါ သွားလောဟုဆို၏၊ အရှင် ငါသည် မတတ်နိုင်ဟူ၍ ကျီးဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား မိမိအမှုဖြင့် ထင်ရှားလတ္တံ့၊ လောဘ၏ အလိုသို့ မလိုက်မူ၍ မမေ့မလျော့ ဖြစ်ရစ်လောဟု ဆုံးမ၍ ဘုရားလောင်းသည် ကျက်စားအံ့သောငှါ သွား၏။

ထမင်းချက်သည် အထူးထူး အပြားပြားသော ငါးအမဲတို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ အငွေ့ထွက်စိမ့်သောငှါ အိုးတို့ကို အတန်ငယ်ဖွင့်၍ စဖိုအိမ်ပျဉ်ထက်၌ ထား၍ အပသို့ ထွက်၍ ချွေးသုတ်လျက် ရပ်၏၊ ထိုခဏ၌ ကျီးသည် တောင်းမှ ဦးခေါင်း မော်၍ စဖိုအိမ်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ထမင်းချက်၏ ထွက်သည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ ယခု ဤအခါကား ငါ၏ နှလုံးအလိုကို ပြည့်စေ၍ အမဲကို စားအံ့သော အခါတည်း၊ အမဲတုံးကြီးကိုတည်း စားရအံ့လော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ အမဲတုံးငယ်ကိုတည်း စားရအံ့လောဟု ကြံ၍ အမဲတုံးငယ်တို့ မည်သည်ကား ဝမ်းကို လျင်စွာ ပြည့်စေခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ အမဲတုံးကြီးကိုဆောင်၍ တောင်း၌ ထား၍ စားလျက် အိပ်အံ့ဟုကြံ၍ တောင်းမှပျံ၍ စဖိုအိမ်၌ နား၏၊ ထိုကျီးသည် စဖိုအိမ်၌ ကိရိ-ဟူသော အသံကိုပြု၏၊ ထမင်းချက်သည် ထိုအသံကို ကြား၍ ဤ အသံကား အဘယ်နည်းဟု နှလုံးသွင်း၍ ဝင်သည်ရှိသော် ကျီးကို မြင်၍ ဤကျီးပျက်သည် သူဌေးကြီးဘို့ချက်သော အမဲကိုစားလို၏၊ ငါသည်တမူကား သူဌေးကို မှီ၍ အသက်မွေး၏၊ ဤကျီးမိုက်ကို မှီ၍ အသက်မမွေး၊ ငါ့အား ဤကျီးမိုက်ဖြင့် အဘယ်မှုရအံ့နည်း၊တံခါးကိုပိတ်၍ ကျီးကိုဖမ်း၍ ကိုယ်အလုံး၌ အတောင်တို့ကို နုတ်၍ ချင်းစိမ်း, ဆား, ဇီယာ အစရှိသည်တို့ကို ထောင်း၍ ချဉ်သော ရက်တက်ဖြင့် မွှေ၍ ထိုရက်တက်ရည်ဖြင့် ထိုကျီး၏ ကိုယ်အလုံးကို လိမ်း၍ ကျီးကို တောင်း၌ ထား၏၊ ကျီးသည် သည်းစွာသော ဝေဒနာ နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ညည်းညူလျက် အိပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ညအခါ၌ လာလတ်၍

ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သောကျီးကို မြင်၍ လျှပ်ပေါ်သောကျီး ငါ့စကားကို နားမထောင်၍ သင်သည် လောဘကို မှီ၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု ဆိုလို၍—

၄၂၊ ယော အတ္ထကာမဿ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊
ဩဝဇ္ဇမာနော န ကရောတိ သာသနံ။

ကပေါတကဿ ဝစနံ အကတွာ၊
အမိတ္တဟတ္ထတ္တဂတောဝ သေတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယော၊ အကြင် သူသည်။ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ နူးညံ့သော အစီး အပွားကို အလိုရှိသော စိတ်ဖြင့် ဆုံးမလျက်။ အတ္ထကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော။ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့် စောင့်ရှောက်တတ်သောသူ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ န ကရောတိ၊ နားမထောင်။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကပေါတကဿ၊ ခို၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ အကတွာ၊ နားမထောင်၍။ အမိတ္တဟတ္ထတ္တဂတော၊ ရန်သူတို့၏ လက်သို့ ရောက်သော။ ကာကောဝ၊ ကျီးကဲ့သို့။ အနုသောစမာနော၊ စိုးရိမ်လျက်။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကိုဆို၍ ယခုအခါ ငါသည်လည်း ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု နှလုံးသွင်း၍ တပါးသော အရပ်သို့ သွားလေ၏၊ ကျီးသည်လည်း ထိုတောင်း၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ ထိုအခါကျီးကို ထမင်းချက်သည် တောင်းနှင့်တကွ ယူ၍ တံမြက်ချေးစွန့်ရာ အရပ်၌ စွန့်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်း သင်သည် ယခုသာလျှင် လျှပ်ပေါ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လျှပ်ပေါ်သည် သာလျှင်တည်း၊ သင်၏ လျှပ်ပေါ် ခြင်းကိုလည်း မှီ၍ ပညာရှိတို့သည်လည်း မိမိနေရာမှ ယုတ်ဘူးကုန်ပြီဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းသည် အနာဂါမိ ဖိုလ်ကို ရလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ကျီးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ခိုဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လောဘရမ္မက်၊ ငမ်းငမ်းတက်၊ အသက်ဆုံးရှာ ကျီးပမာ]

ရှစ်ခုမြောက်သော ကပေါတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၃–ဝေဠုကဇာတ်

ပညာရှိစကားကို နားမထောင်၍ မြွေ၏ခံတွင်း၌ အသက်ကုန်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူကတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယော အတ္ထကာမဿ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဝေဠုကဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ခွဲ၍ဦးအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းကို ရဟန်း သင်သည် ဆိုနိုင်ခက်သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း သင်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆိုနိုင်ခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်သည် သာလျှင်တည်း၊ ဆိုနိုင်ခက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် ပညာရှိတို့၏စကားကို မလိုက်နာမူ၍ မြွေ၏ခံတွင်းဝ၌ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကာသိတိုင်း၌ များစွာသော စည်းစိမ်ရှိသော အမျိုး၌ဖြစ်၏၊ လိမ်မာသောအဖြစ်သို့ရောက်၍ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုလည်း ရဟန်းအဖြစ်၌ အကျိုးဆက်ကိုလည်း မြင်၍ ကာမတို့ကို ပယ်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၏၊ ကသိုဏ်းပရိကံကို စီးဖြန်း၍ ငါးပါးသော အဘိညာဉ်တို့ကိုလည်း ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကိုလည်း ဖြစ်စေ၍ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက် နောက်အဘို့၌ များသော အခြံအရံရှိသော ငါးရာ

သော ရသေ့တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်၍ နေ၏၊ ထိုအခါ တခုသော မြွေဟောက်ငယ်သည် မိမိဓမ္မတာအားဖြင့် သွားသည်ရှိသော် တယောက်သော ရသေ့၏ကျောင်းသို့ ရောက်၏၊ ရသေ့သည် ထိုမြွေ၌ သားဟူသော ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ထိုမြွေကို တခုသော ဝါးလုံးခေါင်း၌ အိပ်စေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် "ဝေဠုက"ဟူသော အမည်ကိုသာ မှည့်ကုန်၏၊ ထိုမြွေကို သားဟူသောချစ်ခြင်း ဖြင့် မွေးစားသော ကာလမှစ၍ ထိုရသေ့အား "ဝေဠုကပိတာ"ဟူသောအမည် ကိုသာလျှင် မှည့်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တယောက်သော ရသေ့သည် မြွေဟောက်ကို မွေးစား၏ဟု ကြား၍ ထိုရသေ့ကို ခေါ်စေ၍ ရသေ့ သင်သည် မြွေဟောက်ကို မွေးစားသသတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မေး၏၊ မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မြွေဟောက်နှင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ထို မြွေ ဟောက်ကို မမွေးစားလင့်ဟု ဘုရားလောင်းဆို၏။

ရသေ့သည် ဘုရားလောင်းစကားကို မယူ မြွေဟောက်ကို စွန့်ခြင်းငှါ မတတ်ႏိုင်၊ ထိုဘုရားလောင်း ဆုံးမသောနေ့မှ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့်လျှင် ခပ်သိမ်းကုန်သော ရသေ့တို့သည် သစ်သီးကြီးငယ်အလို့ငှါ သွားကုန်၏၊ ရောက် ရာအရပ်၌ သစ်သီးကြီးငယ် ရလွယ်သောအဖြစ်ကို မြင်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် ထို အရပ်၌သာလျှင် နေကုန်၏၊ ဝေဠုက အဘသည်လည်း ထိုရသေ့တို့နှင့်တကွ သွားသည်ရှိသော် မြွေဟောက်ကို ဝါးလုံး၌သာလျှင် အိပ်စေ၍ ပိတ်လျက် သွား၏၊ ထိုဝေဠုက အဘသည် တဖန် ရသေ့တို့နှင့်တကွ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့် ပြန်လာ၍ ဝေဠုကအား အစာပေးအံ့ဟု ဝါးလုံးခေါင်းကို ဖွင့်၍ ချစ်သွား လာလော ဆာမွတ်သလောဟု လက်ကိုဖြန့်၏၊ မြွေဟောက်သည် နှစ်ရက် သုံးရက် အာဟာရ ပြတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုရသေ့အား အမျက် ထွက်၍ ဖြန့်သောလက်၌ ကိုက်၏၊ ရသေ့ကို ထိုအရပ်၌ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ တောသို့ ဝင်၏၊ ရသေ့တို့သည် ထိုဝေဠုကအဘကို မြင်ကုန်၍ ဘုရားလောင်းအား ကြားကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဝေဠုက အဘ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ပြုစေ၍ ရသေ့အပေါင်းတို့ အလယ်၌နေ၍ ရသေ့တို့အား ဆုံးမလိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်—

၅၅၀-ပ၊ ဝေဠုကဇာတ်

ရသေ့သည် မြွေဟောက်အား လက်ဖြန့်၍ ခေါ်ယူနေပုံ

၄၃၊ ယော အတ္ထကာမဿ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊
ဩဝဇ္ဇမာနော န ကရောတိ သာသနံ။
ဧဝံ သော နိဟတော သေတိ၊
ဝေဠုကဿ ယထာ ပိတာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အတ္ထကာမဿ၊ အကျိုးကို အလိုရှိသော။ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊ အစီးအပွားကို စောင့်ရှောက်လေ့ရှိသော သူသည်။ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ ဆုံးမလျက်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ န ကရောတိ၊ မလိုက်နာ။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေဠုကဿ၊ ဝေဠုက၏။ ပိတာ၊ အဘသည်။ နိဟတော၊ သေလျက်။ သေတိ ယထာ၊ အိပ်ရသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ နိဟတော၊ သေလျက်။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့အပေါင်းတို့ကိုဆုံးမ၍ လေးပါးကုန်သော ဗြဟ္မဝိဟာရကို ပွားစေလျက် အသက်၏ အဆုံး၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆိုနိုင်ခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်သည်သာတည်း၊ ဆိုနိုင်ခက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မြွေဟောက်ခံတွင်း၌ ပုပ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ဘူးပြီဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဝေဠုကအဘဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းသော ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂိုဏ်းဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပြောဆိုဆုံးမ၊ မနာက၊ မုချပျက်မည်သာ]

ဆုံးခုတိုင်၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝေဠုကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၄—မကသ ဇာတ်

ခြင်မှက်တို့နှင့် စစ်တိုက်သော လူမိုက်တို့၏ အကြောင်း

ပဋိပ္ပန္နဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သေယျော အမိတ္တော"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤမကာသဇာတ်ကို မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် တခုသော ရွာငယ်၌ "မိုက်ကုန်သော ရွာသား" တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါတပါး၌ သာဝတ္ထိပြည်မှ မဂဓတိုင်းသို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုမဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် တခုသော ရွာငယ်သို့ ရောက်တော်မူသတတ်၊ ထိုရွာငယ်သည်လည်း များသော အားဖြင့် အလွန်မိုက်သော လူတို့ဖြင့်သာလျှင် ပြန့်ပြော၏၊ ထိုရွာငယ်ဝယ် တနေ့သ၌ အလွန်မိုက်ကုန်သော လူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ အချင်းတို့ တောသို့ဝင်ကုန်၍ အမှုကို ပြုကုန်သော ငါတို့ကို မှက်တို့သည် ကိုက်ကုန်၏၊ ထိုမှက်တို့၏ ကိုက်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါတို့အား အမှုပျက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည်လျှင် လေးတို့ကိုငင်း တပါးသော လက်နက်တို့ကိုငင်း ယူ၍ သွားကုန်၍ မှက်တို့နှင့်တကွ စစ်ထိုးကုန်၍ အလုံးစုံသော မှက်တို့ကို ထိုးကုန်၍ငင်း ဖြတ်ကုန်၍ငင်း သတ်ကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်ကုန်၍ တောသို့ဝင်ကုန်၍ မှက်တို့ကို ထိုးကုန်အံ့ဟု အချင်းချင်း စစ်ထိုးကုန်၍ငင်း ပုတ်ခတ်ကုန်၍ငင်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၍ လာလတ်သည်ရှိသော် ရွာတွင်း၌ငင်း ရွာလယ်၌ငင်း ရွာတံခါး၌ငင်း အိပ်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် ရွာငယ်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၏၊ ကြွင်းကုန်သော ပညာရှိကုန်သော လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကုန်၍ ရွာတံခါး၌ မဏ္ဍပ်ကို ပြုကုန်၍ ဘုရားအမှူးရှိကုန်သော သံဃာအား ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ နေကြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထိုအရပ်၌ ပညာမရှိကုန်သော လူတို့ကို မြင်တော်မူ၍ သီတင်းသည်တို့ကို သီတင်းသည်တို့ များစွာကုန်သော ဤလူတို့သည် နာကုန်၏၊ ထိုလူတို့သည် အဘယ်အမှုကို ပြုကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား ထိုလူတို့သည်မှက်တို့နှင့်စစ်ထိုးခြင်းကိုပြုကုန်အံ့ဟုသွားကုန်၍အချင်းချင်း ထိုးကြကုန်၍ မိမိတို့သာ နာသည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည်တို့ ယခုသာလျှင် အလွန်မိုက်ကုန်သော ထိုလူတို့သည် မှက်တို့ကို ပုတ်ခတ်ကုန်အံ့ဟု မိမိတို့ကိုယ်ကို ပုတ်ခတ်ကုန်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မှက်တို့ကို ပုတ်ခတ်ကုန်အံ့ဟု အချင်းချင်း ပုတ်ခတ် ကုန်သော

လူတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်သလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏၊ ထိုလူတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....သီတင်းသည်တို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကုန်သွယ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုအခါ ကာသိတိုင်း၌ တခုသော ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ များစွာကုန်သော လက်သမားတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုရွာ၌ တယောက်သော သစ်ရွေသော လက်သမားသည် သစ်ကို ရွေ၏၊ ထိုအခါ တခုသော မှက်သည် ထိုလက်သမား၏ ကြေးနီခွက် ကျောက်ကုန်းနှင့် တူသော ဦးခေါင်း၌နား၍ လှံဖြင့် ထိုးဘိသကဲ့သို့ ဦးခေါင်း၌ နှုတ်သီးဖျားဖြင့် ထိုး၏၊ ထိုလက်သမားသည် မိမိအထံ၌နေသော သားကို ချစ်သား ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ မှက်သည် လှံဖြင့် ဆွဘိသကဲ့သို့ ထိုး၏၊ ထိုမှက်ကို မြစ်လောဟု ဆို၏၊ ဘခင်သည်းခံဦးလော တချက်တည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုမှက်ကို သတ်အံ့ဟုဆို၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မိမိ၏ဘဏ္ဍာကို ရှာသည်ရှိသော် ထိုရွာသို့ရောက်၍ ထိုလက်သမားတို့၏ စရပ်၌ နေ၏၊ ထိုအခါ၌လျှင် ထိုလက်သမားသည် သားကို ချစ်သား ဤမှက်ကို မြစ်လောဟု ဆို၏၊ ထိုသားသည် ဘခင် မြစ်အံ့ဟု ထက်လှစွာသော ပုဆိန်ကြီးကိုချီ၍ အဘ၏အနား၌ရပ်လျက် မှက်ကို ခတ်အံ့ဟု အဘဦးခေါင်းကို နှစ်ဖြာခွဲ၏၊ လက်သမားသည် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုလက်သမားသား၏ အမှုကိုမြင်၍ ရန်သူဖြစ်သော်လည်း ပညာရှိသည်သာလျှင် မြတ်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ရန်သူပညာရှိသည် ဒဏ်မှကြောက်သောကြောင့်လည်း လူကို မသတ်လတ္တံ့ဟုကြံ၍—

၄၄၊ သေယျော အမိတ္တော မတိယာ ဥပေတော၊
န တွေဝ မိတ္တော မတိဝိပ္ပဟီနော။
မကသံ ဝဓိဿန္တိ ဠေမူဠော၊
ပုတ္တော ပိတု အဗ္ဘိဒါ ဥတ္တမင်္ဂံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မတိယာ၊ ပညာနှင့်။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံသော။ အမိတ္တော၊ ရန်သူသည်။ သေယျော၊ မြတ်သေး၏။ မတိဝိပ္ပဟီနော၊ ပညာမှကင်းသော။ မိတ္တော၊အဆွေ

ခင်ပွန်းသည်။ န တွေဝ သေယျော၊ မမြတ်သလျှင်ကတည်း။ ငွေမှုဂေါ၊တံတွေး ယိုသော ခံတွင်းရှိသော သူမိုက်သည်။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်လျက်လည်း။ မကသံ၊ မှက်ကို။ ဝဓိဿံ၊ သတ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍၊ ပိတု၊ အဘ၏။ ဥတ္တမင်္ဂံ၊ ဦးခေါင်းကို။ အဗ္ဘိဒါ၊ နှစ်စိတ်ခွဲ၏။

ဤဂါထာကို ဆိုပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် နေရာမှထ၍ အမှုအလျောက် သွား၏၊ လက်သမား၏ အဆွေအမျိုးတို့သည် အလောင်းကောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ကို ပြုကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည်တို့ ဤသို့ ရှေး၌လည်း မှက်ကို သတ်ကုန်အံ့ဟု အဘကိုသတ်ကုန်သော လူတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီသလျှင် ကတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂါထာကိုဆိုပြီး၍ ဖဲသွားသော ပညာရှိကုန်သည် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ခြင်မှက်ကိုလျှဉ်း၊ စစ်ပွဲခင်း၊ ချင်းချင်းပျက်စီးရာ]

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မကသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၅–ရောဟိဏီဇာတ်

အမိ၌ ယင်အုံသည်ကို ကျည်ပွေ့ဖြင့်ရိုက်ခတ်၍ အမိသေသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သေယျော အမိတ္တော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ရောဟိဏီဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း တော်၌ နေတော်မူစဉ် "အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တယောက်သော ကျွန်မ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေးအား တယောက်သော ရောဟိဏီမည်သော ကျွန်မသည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုရောဟိဏီမည်သော ကျွန်မ၏ ကောက်နယ်ရာအရပ်၌ လာလတ်၍ အမိသည် အိပ်၏၊ ထိုအမိအိုကို ယင်တို့သည် ခြံရံကုန်လျက် အပ်ဖြင့်ထိုးဘိသကဲ့သို့ ကိုက်ကုန်၍ ထိုအမိအိုသည် သမီးကို ချစ်သမီး ငါ့ကို ယင်တို့သည် ကိုက်ကုန်၏၊ ထိုယင်တို့ကို မြစ်လောဟု ဆို၏၊ ထိုရောဟိဏီ

မည်သောသမီးသည် မြစ်အံ့ဟု ကျည်ပွေ့ကိုချီ၍ အမိ၏ကိုယ်၌ ယင်တို့ကိုသတ်၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍ အမိကို ကျည်ပွေ့ဖြင့် ခတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏၊ ထိုအမိကိုမြင်၍ ငါ၏အမိသည် သေပြီဟု ငိုအံ့ သောငှါ အားထုတ်၏၊ထိုအကြောင်းကို သူဌေးအား ကြားကုန်၏၊ သူဌေးသည် ထိုကျွန်မ၏ အလောင်းကောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုစေ၍ ကျောင်းသို့ သွား၍ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း သူကြွယ် ဤ ရောဟိဏီ မည်သော ကျွန်မသည် အမိ၏ ထိုကိုယ်၌ ယင်တို့ကို မြစ်အံ့ဟု ယခုအခါ၌သာလျှင် ကျည်ပွေ့ဖြင့် အမိကို သတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သတ်ဘူးသည် သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသူကြွယ်သည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....သူကြွယ်လွန်လေပြီးသောအခါဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ် မည်သော မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်၍ အဘလွန်သဖြင့် သူဌေးအရာသို့ ရောက်၏၊ ထိုသူဌေးအားလည်းရောဟိဏီ မည်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော ကျွန်မသည် ဖြစ်၏၊ ထိုကျွန်မသည်လည်း မိမိ၏ ကောက်နယ်ရာအရပ်သို့ လာလတ်၍ အိပ်သော အမိကို ယင်တို့သည် အုံကုန် သည်ဖြစ်၍ ချစ်သမီး ယင်တို့ကိုမြစ်လော၊ ဤသို့ ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ ဤအတူလျှင် ကျည်ပွေ့ဖြင့် ခတ်၍ အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီး၍ ငိုအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ဤလောက၌ ရန်သူဖြစ်ငြားသော်လည်း ပညာရှိသည်သာလျှင် မြတ်၏၊ ဤသို့ ကြံ၍....

၄၅၊ သေယျော အမိတ္တော မေဓာဝီ၊ ယဉ္စေ ဗာလာနုကမ္ပကော။
ပဿ ရောဟိဏိကံ ဇမ္မိံ၊ မာတရံ ဟန္တွာန သောစတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယဉ္စေ-ယော နာမ၊ အကြင် အမည်ရှိသော။ အနုကမ္ပကော၊ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တတော၊ ထိုသူမိုက်ထက်။ သတဂုဏေန၊ အဆအရာဖြင့်။ သဟဿဂုဏေန၊ အဆအထောင်ဖြင့်။ သတ သဟဿဂုဏေန၊ အဆအသိန်းဖြင့်။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ အမိတ္တော၊

ခင်ပွန်းသည်။ န တ္ထော သေယျော၊ မမြတ်သလျှင်ကတည်း။ ငွေမှုငေါ၊တံတွေး ထိုသော ခံတွင်းရှိသော သူမိုက်သည်။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်လျက်လည်း။ မကသံ၊ မှက်ကို။ ဝဓိဿံ၊ သတ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍၊ ပိတု၊ အဘ၏။ ဥတ္တမင်္ဂ၊ ဦးခေါင်းကို။ အဗ္ဘိဒါ၊ နှစ်စိတ်ခွဲ၏။

ဤဂါထာကို ဆိုပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် နေရာမှထ၍ အမှုအလျောက် သွား၏၊ လက်သမား၏ အဆွေအမျိုးတို့သည် အလောင်းကောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ကို ပြုကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည်တို့ ဤသို့ ရှေး၌လည်း မှက်ကို သတ်ကုန်အံ့ဟု အဘကိုသတ်ကုန်သော လူတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီသလျှင် ကတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂါထာကိုဆိုပြီး၍ ဖဲသွားသော ပညာရှိကုန်သည် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ခြင်မှက်ကိုလျှဉ်း၊ စစ်ပွဲခင်း၊ ချင်းချင်းပျက်စီးရာ]

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မကသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၅—ရောဟိဏီဇာတ်

အမိ၌ ယင်အုံသည်ကို ကျည်ပွေ့ဖြင့်ရိုက်ခတ်၍ **အမိသေသောအကြောင်း**

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သေယျော အမိတ္တော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ရောဟိဏီဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်း တော်၌ နေတော်မူစဉ် "အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တယောက်သော ကျွန်မ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေးအား တယောက်သော ရောဟိဏီမည်သော ကျွန်မသည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုရောဟိဏီမည်သော ကျွန်မ၏ ကောက်နယ်ရာအရပ်၌ လာလတ်၍ အမိသည် အိပ်၏၊ ထိုအမိအိုကို ယင်တို့သည် ခြံရံကုန်လျက် အပ်ဖြင့်ထိုးဘိသကဲ့သို့ ကိုက်ကုန်၍ ထိုအမိအိုသည် သမီးကို ချစ်သမီး ငါ့ကို ယင်တို့သည် ကိုက်ကုန်၏၊ ထိုယင်တို့ကို မြစ်လောဟု ဆို၏၊ ထိုရောဟိဏီ

မည်သောသမီးသည် မြစ်အဖွဲ့ဟု ကျည်ပွေ့ကိုချီ၍ အမိ၏ကိုယ်၌ ယင်တို့ကိုသတ်၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍ အမိကို ကျည်ပွေ့ဖြင့် ခတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏၊ ထိုအမိကိုမြင်၍ ငါ၏အမိသည် သေပြီဟု ငိုအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ထိုအကြောင်းကို သူဌေးအား ကြားကုန်၏၊ သူဌေးသည် ထိုကျွန်မ၏ အလောင်းကောင်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုစေ၍ ကျောင်းသို့ သွား၍ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားလည်း သူကြွယ် ဤ ရောဟိဏီ မည်သော ကျွန်မသည် အမိ၏ ထိုကိုယ်၌ ယင်တို့ကို မြစ်အံ့ဟု ယခုအခါ၌သာလျှင် ကျည်ပွေ့ဖြင့် အမိကို သတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သတ်ဘူးသည် သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသူကြွယ်သည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...သူကြွယ်လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ် မည်သော မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်၍ အဘလွန်သဖြင့် သူဌေးအရာသို့ ရောက်၏၊ ထိုသူဌေးအားလည်းရောဟိဏီ မည်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော ကျွန်မသည် ဖြစ်၏၊ ထိုကျွန်မသည်လည်း မိမိ၏ ကောက်နယ်ရာအရပ်သို့ လာလတ်၍ အိပ်သော အမိကို ယင်တို့သည် အုံကုန် သည်ဖြစ်၍ ချစ်သမီး ယင်တို့ကိုမြစ်လော၊ ဤသို့ ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ ဤအတူလျှင် ကျည်ပွေ့ဖြင့် ခတ်၍ အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီး၍ ငိုအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ဤလောက၌ ရန်သူဖြစ်ငြားသော်လည်း ပညာရှိသည်သာလျှင် မြတ်၏၊ ဤသို့ ကြံ၍....

၄၅၊ သေယျော အမိတ္တော မေဓာဝီ၊ ယဉ္စေ ဗာလာနုကမ္ပကော။
ပဿ ရောဟိဏိကံ ဇမ္မိံ၊ မာတရံ ဟန္တွာန သောစတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယဉ္စေ-ယော နာမ၊ အကြင် အမည်ရှိသော။ အနုကမ္ပကော၊ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တတော၊ ထိုသူမိုက်ထက်။ သတဂုဏေန၊ အဆအရာဖြင့်။ သဟဿဂုဏေန၊ အဆအထောင်ဖြင့်။ သတ သဟဿဂုဏေန၊ အဆအသိန်းဖြင့်။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသည်။ အမိတ္တော၊

ရန်သူဖြစ်ငြားသော်လည်း။ သေယျော၊ မြတ်သေး၏။ အနုကမ္ပကော၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ ယဋ္ဌေ သေယျော၊ မမြတ်သာလျှင်ကတည်း။ ဇမ္မိ၊ ယုတ်မာသော။ ရောဟိဏိကံ၊ ရောဟိဏီကို။ ပဿ၊ ရှုလော။ ရောဟိဏီ၊ ရောဟိဏီသည်။ မာတရံ၊ အမိကို။ ဟန္တ္ဝာန၊ သတ်၍။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ပညာရှိကိုချီးမွမ်းလျက် ဤဂါထာဖြင့် တရားဟော၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် ဤရောဟိဏီသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ယင်တို့ကို သတ်အံ့ဟူ၍ အမိကိုသတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သတ်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ရောဟိဏီ၏ အမိသည် ထိုအခါ ရောဟိဏီ၏ အမိဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ရောဟိဏီသည် ထိုအခါ ရောဟိဏီ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သူဌေးကြီး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အသိဉာဏ်ကင်း၊ ပြုမူခြင်း၊ မိရင်းမာတာ သေရရှာ]

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ရောဟိဏီဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၆—အာရာမဒူသကဇာတ်

အရံ ဥယျာဉ်ကို ဖျက်ဆီးသည်၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "န ဝေ အနတ္ထကုသလေန" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အာရာမ ဒူသက ဇာတ်ကို တခုသော ကောသလ ရွာငယ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဥယျာဉ်ဖျက် သူငယ်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် တခုသောရွာငယ်သို့ ရောက်တော်မူသတတ်၊ ထိုရွာငယ်၌ တယောက်သော သူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဘိတ်၍ မိမိဥယျာဉ်၌ နေစေ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အလှူကိုပေး၍ အရှင်ဘုရားတို့ အလိုတော်ရှိတိုင်း ဤဥယျာဉ်၌ နေတော်မူပါကုန်လောဟု

လျှောက်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထကုန်၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကို ခေါ်ကုန်၍ ဥယျာဉ်၌ လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် တခုသော မြေပြင်အရပ်ကိုမြင်၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကို သီတင်းသည် ဥယျာဉ်သည် တပါးသောအရပ်၌ ပြည့်စုံသောအရိပ်ရှိ၏၊ ဤအရပ်၌ကား တစုံတခုသော သစ်ပင်ကြီးသည်၎င်း သစ်ပင်ငယ်သည်၎င်းမရှိ၊ အကြောင်းကား အသို့နည်း၊ ဤသို့ မေးကုန်၏။

အရှင်ဘုရားတို့ ဥယျာဉ်ကို ပျိုးသောကာလ၌ တယောက်သော ရွာသားသူငယ်သည် ရေကိုလောင်းသည်ရှိသော် ဤအရပ်၌ သစ်ပင်တို့ကို အမြစ်ကို နုတ်သည်ကိုပြု၍ အမြစ်ပမာဏဖြင့် ရေကိုလောင်း၏၊ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ငယ်တို့သည် ညှိုးကုန်၍ သေကုန်၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ဤအရပ်၌ မြေအပြင်သာရှိ၏ဟု ဥယျာဉ်စောင့် လျှောက်၏၊ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုရွာသားသူငယ်သည် အရံကို ဖျက်ဆီးတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အရံကို ဖျက်ဆီးဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်၌ နက္ခတ်သဘင်ကို ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ နက္ခတ်သဘင် စည်သံကို ကြားသောကာလမှစ၍ အလုံးစုံသော မြို့နေလူတို့သည် နက္ခတ်သဘင်ကို မှီကုန်သည်ဖြစ်၍ လှည့်လည်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မင်းဥယျာဉ်၌ များစွာကုန်သော မျောက်တို့သည် နေကုန်၏၊ ဥယျာဉ်စောင့်သည် မြို့၌ နက္ခတ်သဘင်ကို ကြွေးကြော်ကုန်၏၊ အကြင်မျှလောက် ငါသည် မလာအံ့၊ ထိုမျှလောက် မျောက်တို့ကို ရေလောင်းကြကုန်လောဟုဆိုပြီး၍ ငါသည် နက္ခတ်သဘင် ကစားအံ့ ဤသို့ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ မျောက်အကြီးသို့ကပ်၍ အချင်း မျောက်ကြီး ဤဥယျာဉ်သည် သင်တို့အား ကျေးဇူးများ၏၊ သင်တို့သည် ဤဥယျာဉ်၌ အပွင့် အသီး အရွက်တို့ကို စားရကုန်၏၊ မြို့၌ နက္ခတ်သဘင်ကို ကြွေးကြော်၏၊ ငါသည် နက္ခတ်သဘင်ကို ကစားအံ့၊ အကြင်မျှလောက် ငါသည် မလာအံ့၊ ထိုမျှလောက် ဥယျာဉ်၌ သစ်ပင်ငယ်တို့၌ ရေကိုလောင်းအံ့သောငှါ တတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့လောဟု ဥယျာဉ်စောင့်သည် မေး၏၊

မျောက်ကြီးသည် ကောင်းပြီ လောင်းအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား မမေ့ မလျော့ ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လော့ဟု ရေလောင်းစိမ့်သောငှါ ထိုမျောက်တို့ အား သားရေအိတ်တို့ကိုရင်း သစ်သားအိုးတို့ကိုရင်း ပေး၍သွား၏။

မျောက်တို့သည် သားရေအိတ်တို့ကိုရင်း သစ်သားအိုးတို့ကိုရင်း ယူကုန်၍ သစ်ပင်ငယ်တို့၌ ရေလောင်းကုန်၏၊ ထိုအခါ မျောက်ငယ်တို့ကို မျောက်အကြီး သည် အိုမျောက်တို့ ရေမည်သည်ကို စောင့်အပ်၏၊ သင်တို့သည် သစ်ပင်ငယ်တို့၌ ရေလောင်းကုန်သည်ရှိသော် နုတ်၍ အမြစ်ကို ကြည့်ကုန်၍ နက်သော အမြစ် ရှိသော သစ်ပင်ငယ်တို့၌ ရေများစွာ လောင်းကြကုန်လော၊ တိမ်သော အမြစ်ရှိ ကုန်သော သစ်ပင်ငယ်တို့၌ ရေအတန်ငယ် လောင်းကြကုန်လော၊ နောက်၌ ငါ တို့အား ရေ ရခဲသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဤသို့ဆို၏၊ ထိုမျောက်ငယ်တို့သည် ကောင်းပြီ ဟု ဝန်ခံကုန်၍ ထိုမျောက်ကြီးဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ပညာရှိယောကျ်ားသည် မင်း၏ ဥယျာဉ်၌ ထိုမျောက်တို့ကို မျောက်ကြီးဆိုကိုင်း ပြုကုန်သည်တို့ကိုမြင်၍ အို မျောက်တို့ အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် သစ်ပင် ငယ်တို့ကို နုတ်၍ အမြစ်ပမာဏဖြင့် ရေလောင်းကြကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ ထို မျောက်တို့သည် ဤသို့ ငါတို့အား မျောက်ကြီးသည် ဆုံးမ၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထို ပညာရှိသော ယောကျ်ားသည် ထိုမျောက်တို့၏စကားကိုကြား၍ အို သူမိုက်တို့ ပညာ မရှိကုန်သော သူတို့သည် အကျိုးစီးပွားကို ပြုကုန်အံ့ဟု အကျိုးမဲ့ကိုသာ ပြုကုန်၏၊ စင်စစ် အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ ဤသို့ကြံ၍—

၄၆၊ န ဝေ အနတ္ထကုသလေန၊ အတ္ထစရိယာ သုခါဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒုမ္မေဓော၊ ကပိ အာရာမိကော ယထာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဒုမ္မေဓော၊ ပညာမရှိသော သူသည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ကရိဿာ မီတိ၊ ပြုအံ့ဟူ၍။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဟာပေတိ၊ ယုတ်စေတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အနတ္ထကုသလေန၊ အကျိုးရှိသည်၌ မလိမ္မာသောသူ သည်။ အတ္ထစရိယာ၊ ချမ်းသာ နှစ်ပါး ဟူသော အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်း သည်။ န သုခါဝဟာ၊ ချမ်းသာကို ဆောင်ရွက်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်။ အာရာမိကော၊ ဥယျာဉ်စောင့် ဖြစ်သော။ ကပိ၊ မျောက်သည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။

ကရိယာမိတိ၊ပြုအံ့ဟူ၍။ အနတ္ထမေဝ၊ အကျိုးမဲ့ကိုသာလျှင်။ ကရောတိယထာ၊ ပြုသကဲ့သို့။ ဝေ-တထာ၊ ထို့အတူ။ ယောကောစိ၊ အမှတ်မရှိသော။ အနတ္ထကုသလော၊ အကျိုးမရှိသည်၌ လိမ်မာသောသူသည်။ တနည်းကား....အကျိုးရှိသည်၌ မလိမ်မာသော သူသည်။ အတ္ထစရိယံ၊ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်းကို။ အာဝဟိတုံ၊ ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။

ဤသို့ ထိုပညာရှိသော ယောကျ်ားသည် ဤဂါထာဖြင့် မျောက်ကြီးကို ကဲ့ရဲ့၍ မိမိ၏ ပရိသတ်ကိုယူ၍ ဥယျာဉ်မှ ထွက်ခဲ့၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့ ဤရွာသားသူငယ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင်ဥယျာဉ်ကိုဖျက်ဆီးတတ်သည်မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်းဥယျာဉ်ကို ဖျက်ဆီးဘူးသလျှင်ကတည်းဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဥယျာဉ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ရွာသားသူငယ်သည် ထိုအခါ မျောက်ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသောယောကျ်ားဖြစ်ဘူးပြီဟု ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ပညာမဲ့သူ၊ အကျိုးထူ၊ ကျိုးမူ မရ ပျက်စီးစွ]

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အာရာမဒူသကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၇–ဝါရုဏိဒူသကဇာတ်

ထက်စွာသော သေကို ဖျက်ဆီးသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "န ဝေ အနတ္ထ ကုသလေန" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ဝါရုဏိဒူသက ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "သေကိုဖျက်ဆီးတတ်သောသူ"ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော တယောက်သော သေကုန်သည်သည် ထက်စွာသောသေကို ဖော်စပ်၍ ရွှေ ငွေ အစရှိကုန်သော သေဘိုး အရက်ဘိုးတို့ကိုယူ၍ ရောင်းနေစဉ် သေ အရက်သမားလူအများ စည်းဝေး ရောက်လာသည်ရှိသော် အမောင် သင်သည် အဘိုးကို

ယူ၍ သေကို ပေးလော၊ ဤသို့ တပည့်ကိုစေ၍ မိမိသည် ရေချိုးအံ့သောငှါ သွား၏၊ တပည့်သည် လူအများအား သေကိုပေးလျက် သေသောက်သည်၏ အကြား၌ အိမ်ဈေးအတွင်း၌ ဆားကိုဆောင်စေ၍ ခဲကုန်သော ထိုလူတို့ကိုမြင်၍ ဤသုရာသည် ဆားမရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသုရာ၌ ဆားကိုခတ်အံ့၊ ဤသို့နှလုံး သွင်း၍ သေအိုး၌ တကွမ်းစားမျှသော ဆားကို ခတ်၍ ထိုလူတို့အား သေကို ပေး၏၊ ထိုလူတို့သည် ခံတွင်း၌ ပြည့်စေ၍ စွန့်ကုန်၍ သင်သည် အသို့ ပြုအပ် သနည်းဟု မေးကုန်၏၊ သေကိုသောက်၍ ဆားကို ဆောင်စေကုန်သောသင်တို့ကို မြင်၍ ဆားနှင့် ယှဉ်စေပြီ ဤသို့ ဆို၏၊ သူမိုက် ဤသို့သဘောရှိသည် မည်သော နှစ်သက်ဘွယ်သော သေကို ဖျက်ဆီး၏ဟု ကဲ့ရဲ့၍ ထ၍ ဖဲကြကုန်၏။

သေကုန်သည်သည် လာလတ်၍ တယောက်သော သူကိုလည်း မမြင်၍ သေသောက်ကုန်သော သူတို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားကုန်သနည်းဟုမေး၏၊ တပည့်သည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၏၊ ထိုအခါ တပည့်ကို ဆရာသည် သူမိုက် ဤသို့ သဘောရှိသည် မည်သော သုရာကို သင်သည် ဖျက်ဆီးအပ်၏ဟု ကဲ့ရဲ့၍ ဤအကြောင်းကို အနာထပိဏ်သူဌေးအား ကြား၏၊ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် ယခုအခါ ငါ့အား စကားလက်ဆောင်သည် ရှိ၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် ဤသူသည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် သေကိုဖျက်ဆီးတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သေကို ဖျက်ဆီးဘူးသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူလျှင် အနာထပိဏ် သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....သူဌေး လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီ ပြည်၌ သူဌေးဖြစ်၏၊ ထိုသူဌေးကိုမှီ၍ တယောက်သော သေကုန်သည်သည် အသက်မွေး၏၊ ထိုသေကုန်သည်သည် ထက်စွာသော သေကိုဖော်၍ ဤသေကို ရောင်းလော၊ ဤသို့ တပည့်ကို ဆိုပြီးလျှင် မိမိသည်ရေချိုးအံ့သောငှါ သွား၏၊ တပည့်သည် ဆရာ ရေချိုးသွားကာမျှ၌လျှင် သေ၌ ဆားကိုခတ်၍ ဤနည်းဖြင့် သာလျှင် သေကို ဖျက်ဆီး၏၊ ထိုအခါ၌ ထိုတပည့်၏ ဆရာသည် လာလတ်၍

ထိုအကြောင်းကို သူဌေးအား ကြား၏၊ သူဌေးသည် အကျိုးရှိသည်၌ မလိမ်မာကုန်သော သူမိုက်တို့မည်သည်ကား အကျိုးစီးပွားကို ပြုအံ့ဟု အကျိုးမဲ့ကိုသာလျှင် ပြုကုန်၏ဟု ဤသို့ဆိုလို၍—

၄၇၊ န ဝေ အနတ္ထကုသလေန၊ အတ္ထစရိယာ သုခါဝဟာ။
ဟာပေတိ အတ္ထံ ဒုမ္မေဓော၊ ကောဏ္ဍညော ဝါရုဏိံ ယထာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဒုမ္မေဓော၊ ပညာမရှိသော သူသည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ကရိဿာမီတိ၊ ပြုအံ့ဟူ၍။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဟာပေတိ၊ ယုတ်စေ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အနတ္ထကုသလေန၊ အကျိုးမရှိသည်၌ လိမ်မာသော သူသည်။ တနည်းကား—အကျိုးရှိသည်၌ မလိမ်မာသောသူသည်။ အတ္ထစရိယာ၊ချမ်းသာနှစ်ပါး ဟူသော အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းသည်။ န သုခါဝဟာ၊ ချမ်းသာကို ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ကောဏ္ဍညော၊ ကောဏ္ဍညအမည်ရှိသော တပည့်သည်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ကရိဿာမီတိ၊ ပြုအံ့ဟူ၍။ လောဏံ၊ ဆားကို။ ပက္ခိပိတွာ၊ ခတ်၍။ ဝါရုဏိံ၊ သေကို။ ဝိနာသေတိ ယထာ၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ သဗ္ဗောပိ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော။ အနတ္ထကုသလော၊ အကျိုးမရှိသည်၌ လိမ်မာသောသူသည်။ တနည်းကား—အကျိုးရှိသည်၌ မလိမ်မာသောသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ဟာပေတိ၊ ယုတ်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် တရားဟော၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် ဤသူသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သေကို ဖျက်ဆီးတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဖျက်ဆီးဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ သေကို ဖျက်ဆီးတတ်သော သူသည်လျှင် ထိုအခါ သေကို ဖျက်ဆီးတတ်သောသူ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အကျိုးကိုပြု၊ မိုက်မဲမှု၊ ကျိုးစုပြာဖြာ ကျိုးမဲ့သာ]

ခုနစ်ခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝါရုဏိဒူသကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၇—ဝေဒဗ္ဗဇာတ်

ပညာရှိတို့စကားကို မနာယူသောကြောင့် ထက်စွာသော သန်လျက်ဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “အနုပါယေန ယော အတ္ထံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဒဗ္ဗဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် “ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်း”ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသင်သည် ဆိုနိုင်ခက်သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း သင်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆိုနိုင်ခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်သည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် ပညာရှိတို့၏ စကားကို မလိုက်နာမူ၍ ထက်စွာသော သန်လျက်ဖြင့် နှစ်ပိုင်း ဖြတ်အပ်သည် ဖြစ်၍ ခရီး၌ အိပ်ရဘူးလေပြီ၊ တယောက်သော သင့်ကို အမှီပြု၍ ယောကျ်ား တထောင်သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးလေပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တခုသောရွာငယ်၌ တယောက်သော ပုဏ္ဏားသည် ဝေဒဗ္ဗမည်သော မန္တရားကို တတ်၏၊ ထိုမန္တရားသည် အဘိုးအတိုင်းမသိ ထိုက်၏၊ မြတ်သောသူတို့အားသာ ထိုက်၏၊ နက္ခတ်၏ ယှဉ်ခြင်းကိုရသည်ရှိသော် ထိုမန္တရားကိုမန်း၍ ကောင်းကင်သို့ ကြည့်သည်ရှိသော် ကောင်းကင်မှ ရတနာ ခုနစ်ပါးဟူသော မိုဃ်းကို ရွာစေသတတ်၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏား၏အထံ၌ အတတ်ကိုသင်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်းကို ယူ၍ တစုံတခုသော ပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့် မိမိရွာမှထွက်၍ စေတတိုင်းသို့သွား၏၊ ခရီးအကြား၌ တခုသော တောအရပ်ဝယ် ငါးရာကုန်သောပေသနကမည်သော ခိုးသူတို့သည် ခရီးသွားတို့ကိုသတ်ဖြတ်ညှဥ်းဆဲခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ထိုခိုးသူတို့သည် ဘုရားလောင်းကိုရင်း ဝေဒဗ္ဗပုဏ္ဏားကိုရင်း ဖမ်းကုန်၏၊ အဘယ့်ကြောင့်လျှင်

ထိုခိုးသူတို့ကို ပေသနကစောရ ဟူ၍ ဆိုအပ်ကုန်သနည်း ဟူမူကား ထိုခိုးသူ တို့သည် နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ဖမ်းကုန်၍ တယောက်သော သူကို ဥစ္စာယူစိမ့်သောငှါ စေကုန်သတတ်၊ ထို့ကြောင့် ပေသနကစောရဟူ၍ ဆိုအပ် ကုန်၏၊ ထိုခိုးသူတို့သည်လည်း အဘနှင့်သားတို့ကို ဖမ်းကုန်၍ အဘကို သင်သည် ငါတို့အား ဥစ္စာကိုဆောင်ပြီးလျှင် သားကိုယူ၍ သွားလောဟုဆို၏၊ဤသို့သော နည်းဖြင့် အမိနှင့်သမီးတို့ကို ဖမ်းကုန်၍ အမိကို လွှတ်ကုန်၏၊ အစ်ကိုနှင့် ညီတို့ကို ဖမ်းကုန်၍ အစ်ကိုကြီးကို လွှတ်ကုန်၏၊ ဆရာနှင့် တပည့်တို့ကို ဖမ်းကုန်၍ တပည့်ကို လွှတ်ကုန်၏၊ ထိုခိုးသူတို့သည် ထိုကာလ၌လည်း ဝေဒဗ္ဗပုဏ္ဏားကို ဖမ်းကုန်၍ ဘုရားလောင်းကို လွှတ်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဆရာကို ရှိခိုး၍ ငါသည် တရက် နှစ်ရက် လွန်သဖြင့် လာအံ့၊ သင်တို့သည် မကြောက်ပါကုန်လင့်၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ့စကားကို လိုက်နာကုန်လော၊ ယနေ့ ဥစ္စာမိုးကို ရွာစေတတ်သော နက္ခတ်နှင့် ယှဉ် ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်တို့သည် ဆင်းရဲခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မန္တရားကို မန်း၍ ဥစ္စာမိုးကို မရွာစေကုန်လင့်၊ အကယ်၍ ရွာစေကုန်သည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သင်တို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ ငါးရာကုန်သော ဤ သူခိုးတို့သည်လည်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် ဆရာကို ဆုံးမ၍ ဥစ္စာဆောင်ခြင်း အကျိုးငှါ သွား၏၊ ခိုးသူတို့သည်လည်း နေဝင်သည် ရှိသော် ပုဏ္ဏားကို နှောင်ဖွဲ့၍ အိပ်စေ ကုန်၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် အရှေ့လောက ဓာတ်မှ ပြည့်သော လဝန်းသည် တက်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် နက္ခတ်ကို ကြည့်သည် ရှိသော် ဥစ္စာမိုး ရွာစေတတ်သော နက္ခတ်၏ ယှဉ်ခြင်းကို ရအပ်ပြီ၊ ခံစား အပ်သော ဆင်းရဲဖြင့် ငါ့အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ မန္တရားကိုမန်း၍ ရတနာမိုး ရွာစေ၍ ခိုးသူတို့အား ဥစ္စာကိုပေး၍ ချမ်းသာစွာ သွားအံ့ဟု ကြံ၍ ခိုးသူတို့ကို အို-ခိုးသူတို့ သင်တို့သည် ငါ့ကို အဘယ်အကျိုးငှါ ဖမ်းကုန် သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင် ဥစ္စာအလို့ငှါ ဖမ်းကုန်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ အချင်း ခိုးသူတို့ ဥစ္စာဖြင့် အလိုရှိသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ လျင်စွာ ငါ့ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွှတ်စေ၍ ဦးခေါင်း ဆေးပြီးလျှင် အသစ်သော အဝတ်ကို ဝတ်စေ၍ နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၍ ပန်းတို့ကိုပန်စေ၍ ထားကုန်

လော့ဟု ဆို၏၊ ခိုးသူတို့သည် ပုဏ္ဏားစကားကိုကြား၍ ပုဏ္ဏားဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် နက္ခတ် ယှဉ်ခြင်းကို သိ၍ မန္တရားကို မန်းပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ ကြည့်၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် ကောင်းကင်မှ ရတနာတို့သည် ကျကုန်၏၊ ခိုးသူတို့သည် ထိုဥစ္စာကို စုရုံး၍ အပေါ် ရုံပုဆိုးတို့၌ အထုပ်ကိုပြု၍ သွားကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် လည်း ထိုခိုးသူတို့၏ နောက်မှသာလျှင် သွား၏။

ထိုအခါ ထိုငါးရာကုန်သော ခိုးသူတို့ကို တပါးကုန်သော ငါးရာကုန်သော ခိုးသူတို့သည် ဖမ်းကုန်၏၊ သင်တို့သည် အဘယ်အကျိုးငှါဖမ်းကြကုန်သနည်းဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် ဥစ္စာအလို့ငှါဖမ်းကုန်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ သင်တို့အား ဥစ္စာဖြင့် အကယ်၍ အလိုရှိငြားအံ့ ဤပုဏ္ဏားကို ဖမ်းကြကုန်လော့၊ ဤပုဏ္ဏားသည် ကောင်းကင်ကို ကြည့်၍ ဥစ္စာမိုဃ်းကို ရွာစေ၏၊ ငါတို့အားလည်း ထိုဥစ္စာကို ပုဏ္ဏားသည်ပင်လျှင် ပေးအပ်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုခိုးသူတို့သည် ခိုးသူတို့ကို လွှတ်ကုန်၏၊ ငါတို့အားလည်း ဥစ္စာကို ပေးလော့ဟုဆို၍ ပုဏ္ဏားကို ဖမ်းကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ငါသည် သင်တို့အား ဥစ္စာကို ပေးငြားအံ့၊ ဥစ္စာမိုဃ်းကို ရွာစေ တတ်သော နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ခြင်းသည်ကား ဤနေ့မှ တနှစ်ထက်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်တို့အား ဥစ္စာဖြင့် အကယ်၍ အလိုရှိငြားအံ့ သည်းခံကြကုန်လော၊ ထိုအခါ ဥစ္စာမိုဃ်းကို ရွာစေအံ့ဟု ဆို၏။

ခိုးသူတို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်၍ ထိုပုဏ္ဏားကို အိုပုဏ္ဏားပျက် တပါးကုန်သော ခိုးသူတို့အား ယခုအခါ၌ပင်လျှင် ဥစ္စာမိုဃ်း ရွာစေ၏၊ ငါတို့ကို တပါးသော တနှစ်ပတ်လုံး သည်းခံစေ၏၊ ဤသို့ ဆိုကုန်၍ ထက်စွာသော သန်လျက်ဖြင့် ပုဏ္ဏားကို နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် ခရီး၌စွန့်၍ လျင်စွာ လိုက်ပြီးလျှင် ထိုခိုးသူတို့နှင့် တကွလျှင် စစ်ထိုး၍ ထိုအလုံးစုံကုန်သော သူတို့ကိုလည်း သတ်ပြီးလျှင် ဥစ္စာကို ယူ၍ တဖန် နှစ်စုတို့သည် ဖြစ်ကုန်၍ အချင်းချင်း စစ်ထိုးကြပြန်၍ နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်ကုန်သောယောကျ်ားတို့ကိုသတ်ကုန်၍ ဤနည်းဖြင့်လျှင် အကြင် မျှသောက် နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် ကြွင်းကုန်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုမျှလောက် အချင်းချင်း သတ်ကုန်၏၊ဤသို့ယောကျ်ားတထောင်သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထို ကြွင်းကုန်သော နှစ်ယောက် ကုန်သော သူတို့သည် ဥပါယ်ဖြင့် ထိုဥစ္စာကို ဆောင်၍ တခုသော ရွာ၏ အနီးဖြစ်သော

တောချုံရှိရာအရပ်၌ ဥစ္စာကို ဖုံးလွှမ်း၍ တယောက်သောသူသည် သန်လျက်ကို ကိုင်လျက် စောင့်၍နေ၏၊ တယောက်သောသူသည် ဆန်ကို ယူ၍ ထမင်းချက် အံ့သောငှါ ရွာသို့ဝင်၏၊ ဤလောဘမည်သည်လည်း ပျက်စီးခြင်း၏အကြောင်း လျှင်တည်း၊ ထို့ကြောင့် ဥစ္စာ၏အထက်၌နေသောသူသည် ထိုထမင်းချက်သော သူလာသည်ရှိသော် ဥစ္စာသည် နှစ်စုတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ကား ငါ သည် ထိုထမင်းချက်သောသူသည် လာကာမျှ၌ပင်လျှင် သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်၍ သတ်ရမူကား ကောင်း၏၊ ဤသို့ကြံပြီး၍ ဥစ္စာစောင့်သောသူသည် သန်လျက်ကို လွယ်၍ ထိုထမင်းချက်သောသူ၏လာခြင်းကိုမျှော်လျက်နေ၏၊ထမင်းချက်သော သူသည်လည်း ထိုဥစ္စာသည် နှစ်စုတို့သည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊အကယ်၍ကား ငါသည် ထိုဥစ္စာစောင့်သောသူကို ထမင်း၌ အဆိပ်ခတ်၍ ထိုယောကျ်ားကို စားစေပြီး လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေ၍ ငါတယောက်ချင်းသာလျှင် ဥစ္စာကို ယူရ မူကား ကောင်း၏၊ ဤသို့ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုထမင်းချက်သောသူသည် ထမင်း ချက်ပြီးသည်ရှိသော် မိမိသည်စား၍ အကြွင်း၌ အဆိပ်ကိုခတ်ပြီးလျှင် ထိုထမင်း ကိုယူ၍ ဥစ္စာစောင့်ရာအရပ်သို့ သွား၏၊ ထိုသူသည် ထမင်းခွက်ကိုချ၍ ရပ်ကာ မျှပင်လျှင် ဥစ္စာစောင့်သောသူသည် သန်လျက်ဖြင့် နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် ဖုံးလွှမ်း ရာအရပ်၌စွန့်၍ ထိုထမင်းကိုလည်း စား၍ မိမိသည်လည်း ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုဥစ္စာကိုမှီ၍ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ် ကုန်သော သူတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း တရက် နှစ်ရက် လွန်သဖြင့် ဥစ္စာကိုယူ၍ လာ လတ်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌ ဆရာကိုမမြင် ဖရိုဖရဲရှိသော ဥစ္စာကိုကားမြင်၍ ဆရာသည် ငါ့စကားကို မလိုက်နာမူ၍ ဥစ္စာမိုးဃ်းကို ရွာစေသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ရာသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၍ ခရီးမ၌ နှစ်ပိုင်းပြတ်သည်ကိုမြင်၍ ငါ့စကားကို မလိုက်နာသောကြောင့် သေလေပြီဟု ထင်းတို့ကို ထုတ်ပြီးလျှင် ထင်းပုံကိုပြု၍ ဆရာကို သင်္ဂြိုဟ်၍ တောပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ရှေ့သို့သွားသည်ရှိသော် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက် ကုန်သော ငါးရာကုန်သော ခိုးသူတို့ကိုရင်း ရှေ့မှနှစ်ရာ့ငါးကျိပ်ကုန်သော ခိုးသူ တို့ကိုရင်း ဤသို့ အစဉ်သဖြင့် အဆုံး၌ နှစ်ယောက်ကုန်သော ခိုးသူတို့ကိုရင်း

အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်တို့ကိုမြင်၍ နှစ်ယောက်တို့ဖြင့် ယုတ်သော ဤယောက်ျားတထောင်သည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ၊ တပါးကုန်သော ခိုးသူတို့သည်သာလျှင် ဖြစ်ရာ၏ ဤသို့ကြံ၏၊ ဤသို့ ကြံပြီး၍ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ခိုးသူတို့သည်လည်း တည်တံ့အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ထိုခိုးသူတို့သည် အဘယ်သို့ သွားကုန်သနည်း၊ ဤသို့ကြံ၍ သွားသည်ရှိသော် ထိုခိုးသူတို့၏ ဥစ္စာကို ယူ၍ တောချုံအရပ်သို့ဝင်ရာ ခရီးကို မြင်၍ သွားသည်ရှိသော် အထုပ်ဖြင့်ထုပ်အပ်သော ဥစ္စာအစုကိုမြင်၍ တယောက်သောသူကို ထမင်းခွက်ကိုဘိ၍ သေသည်ကို မြင်လေ၏၊ ထိုနောက်မှ ဤမည်သောအမှုကို ထိုသူတို့သည် ပြုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့သိ၍ အဘယ်သို့လျှင် ထိုတယောက်သော ယောက်ျားသည် သွားသနည်း၊ ဤသို့ စုံစမ်းသည်ရှိသော် တယောက်သော ယောက်ျား၏လည်း ဖုံးလွှမ်းရာအရပ်၌ ပစ်ထားအပ်သော အသေကောင်ကို မြင်၍ ငါတို့၏ ဆရာသည် ငါ့စကားကို မလိုက်နာမူ၍ မိမိ၏ ဆိုနိုင်ခက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မိမိသည်လည်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုဆရာသည် တပါးလည်း ဖြစ်သော ယောက်ျားတထောင်ကိုလည်း ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ၊ စင်စစ်ကား အကြောင်းမဟုတ် သဖြင့် မိမိ၏ စီးပွားခြင်းကို တောင့်တသောသူသည် ငါတို့၏ဆရာကဲ့သို့ ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့သာလျှင် ရောက်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ကြံ၍—

၄၇၊ အနုပါယေန ယော အတ္ထံ၊ ဣစ္ဆတိ သော ဝိဟညတိ။
စေတာ ဟနိံသု ဝေဒဗ္ဗံ၊ သဗ္ဗေ တေ ဗျသနမဇ္ဈဂူ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ အနုပါယေန၊ အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့်။ အတ္ထံ၊ စီးပွား ချမ်းသာကို။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်း၏။ တနည်းကား—ကြီးသော ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။ စေတာ၊ စေတတိုင်းသား ခိုးသူတို့သည်။ ဝေဒဗ္ဗံ၊ ဝေဒဗ္ဗပုဏ္ဏားကို။ ဟနိံသု၊ သတ်ကုန်ပြီ။ တေ သဗ္ဗေ၊ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ အဇ္ဈဂူ၊ ရောက်ကုန်ပြီ။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဂါတ်ဆိုဆရာသည် အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့် အရာမဟုတ်ရာ၌ လုံ့လကိုပြုလျက် ဥစ္စာမိုးယံးကို ရှာစေ၍ မိမိသည်လည်း အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ တပါးကုန်သော သူတို့၏လည်း ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းသည် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤအတူ တပါးလည်း ဖြစ်သော အကြင်သူသည် အယုတ်သဖြင့် မိမိ၏ စီးပွားချမ်းသာကို အလိုရှိသည် ဖြစ်၍ လုံ့လကို ပြုလတ္တံ့၊ ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏လည်း ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု တောကိုပဲ့တင်ထပ်စေ၍ နတ်တို့သည် ကောင်းချီးကိုပေးကုန်လျက် ဤဂါထာဖြင့် တရားကို ဟောလျက် ထိုဥစ္စာကို အကြောင်းဥပါယ်ဖြင့် မိမိအိမ်သို့ဆောင်၍ အလှူအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလျက် အသက်၏ အဆုံး၌ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေလျက် လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်း သင်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆိုနိုင်ခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်သည်သာလျှင်တည်း၊ ဆိုနိုင်ခက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ကား ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ၌ ဆိုနိုင်ခက်သောရဟန်းသည် ထိုအခါဝေဒဗ္ဗပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါတပည့်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆိုဆုံးမခက်၊ သူအတွက်၊ သေပျက် တထောင်သာ]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝေဒဗ္ဗဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄၉–နက္ခတ္တဇာတ်

မင်္ဂလာ၏ အန္တရာယ်ကို ပြုသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "နက္ခတ္တံ ပတိမာနေန္တံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ နက္ခတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်"တယောက်သော အာဇီဝက"ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သောအမျိုးသမီးကို ဇနပုဒ်၌နေသောတယောက်သော အမျိုးသားသည် မိမိ၏သားဘို့ တောင်း၍ ဤမည်သော နေ့ရက်၌ယူအံ့ ဤသို့

နေ့ရက်ကို မှတ်ပြီးလျှင် ထိုနေ့သည် ရောက်လတ်သည် ရှိသော် မိမိ၏ ဆရာ ဖြစ်သောအာဇီဝကကို အရှင်ဘုရား ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့သည်တခုသောမင်္ဂလာကို ပြုပါကုန်အံ့၊နက္ခတ်သည် ကောင်းပါအံ့လောဟု မေးသတတ်၊ထိုအာဇီဝကသည် ဤတကာတကား ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ မမေးမူ၍ နေ့ရက်ကို မှတ်သား၍ ယခုမှ မေးပြန်၏၊ ထိုသို့ မေးသည် မူလည်း ဖြစ်စေ ထိုတကာ၏ မင်္ဂလာကို ဖျက်အံ့၊ ဤသို့ အမျက်ထွက်၍ ယနေ့ နက္ခတ်မကောင်း၊ ယနေ့ မင်္ဂလာကို မပြုလင့်၊ မင်္ဂလာကို အကယ်၍ ပြုကုန်အံ့၊ မင်္ဂလာကို ပြုသော သူအား ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ အမျိုးဖြစ်ကုန်သော လူတို့သည် ထိုအာဇီဝက၏ စကားကို ယုံကြည်၍ ထိုနေ့ မသွားကုန်၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် အလုံးစုံသော မင်္ဂလာ ကိရိယာကိုပြု၍ ဇနပုဒ်သားတို့ မလာသည်ကို သိ၍ ထိုဇနပုဒ်သားတို့သည် ယနေ့ လာမည်ဟု နေ့ရက်ကို မှတ်သားကုန်၏၊ လာကား မလာကုန်၊ ငါတို့သည်လည်း များစွာကုန်သော ရိက္ခာအမှုကို ပြုအပ်ကုန်ပြီ၊ ထိုဇနပုဒ်သားတို့ဖြင့် ငါတို့အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ငါတို့၏ သမီးကို တပါးသော သူတို့အား ပေးကုန်အံ့ဟု စီရင်ပြီးတိုင်း သာလျှင် ဖြစ်သော မင်္ဂလာဖြင့် သမီးကို တပါးသော အမျိုးသားအား ပေးကုန်၏။

ဇနပုဒ်သားတို့သည် နက်ဖြန်နေ့၌ လာလတ်၍ ငါတို့အား သတို့သမီးကို ပေးကုန်လောဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုအခါ ဇနပုဒ်သားတို့ကို သာဝတ္ထိမြို့သားတို့သည် ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သော အိမ်ရှင်ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့မည်သည်ကား ယုတ်မာကုန်သော လူတို့တည်း၊ နေ့ရက်ကို မှတ်သား၍ မထေမဲ့မြင်ပြုသဖြင့် မလာကုန်၊ လာမြဲအတိုင်းသော ခရီးဖြင့်သာလျှင် ပြန်ကြကုန်လော၊ ငါတို့သည် တပါးကုန်သော သူတို့အား သတို့သမီးကို ပေးအပ်ပြီ၊ ဤသို့ ရေရွတ်ကုန်၏၊ ထိုဇနပုဒ်သားတို့သည် သာဝတ္ထိမြို့သားတို့နှင့်တကွ ခိုက်ရန်ကိုပြုကုန်၏၊ သတို့သမီးကို မရမူ၍ လာမြဲတိုင်းသော ခရီးဖြင့်သာလျှင် ပြန်ရကုန်၏၊ ထိုအာဇီဝကသည်လည်း ထိုလူတို့၏ မင်္ဂလာ၏ အန္တရာယ်ကို ပြုသောအဖြစ်သည် ရဟန်းတို့၏ အတွင်း၌ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏၊ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် ငါ့သျှင်တို့ အာဇီဝကသည် အမျိုး၏ မင်္ဂလာ အန္တရာယ်ကို ပြုအပ်၏ဟု ပြောဆိုလျက် နေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့

ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ထို ရဟန်းတို့သည် ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုအာဇီဝကသည် အမျိုး၏ မင်္ဂလာအန္တရာယ် ကို ပြုတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤအာဇီဝကသည် ထိုလူတို့အား အမျက်ထွက်၍ မင်္ဂလာ၏ အန္တရာယ်ကို ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော် မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီမြို့၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ဇနပုဒ်၌ နေကုန်သော သူတို့၏ သမီးကို တောင်း၍ နေ့ရက်ကို မှတ်သားပြီးမှ မိမိ၏ဆရာဖြစ်သော အာဇီဝကကို အရှင်ဘုရား ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့အား တခု သော မင်္ဂလာ ကိရိယာသည် ရှိ၏၊ နက္ခတ်သည် ကောင်းပါ၏လောဟု မေးကုန် ၏၊ ထိုဆရာဖြစ်သော အာဇီဝကသည် ဤဒါယကာတို့သည် မိမိတို့၏ အလိုအား ဖြင့် နေ့ရက်ကို မှတ်သားပြီးလျှင် ယခုမှ ငါ့ကို မေးကုန်၏၊ ဤသို့ အမျက်ထွက် ၍ ယနေ့ ထိုသူတို့၏ မင်္ဂလာ၏ အန္တရာယ်ကိုပြုအံ့ဟု ကြံ၍ ယနေ့သည် နက္ခတ် မကောင်း၊ အကယ်၍ မင်္ဂလာကို ပြုကုန်ငြားအံ့၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုမြို့သားတို့လည်း ဆရာအာဇီဝက၏ စကားကို ယုံကြည်၍ မလာကုန်၊ ဇနပုဒ်သားတို့သည် မြို့သားတို့၏ မလာခြင်းကိုသိကုန်၍ ထိုမြို့သားတို့သည် ယနေ့ နေ့ရက်ကို မှတ်သားပြီး၍လည်း မလာကုန်၊ထိုမြို့သား တို့ဖြင့် ငါတို့အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ တပါးကုန်သော သူတို့အား သမီးကို ပေးကုန်အံ့ဟု တပါးသောသူတို့အား သမီးကို ပေးကုန်၏၊ မြို့သားတို့ သည် နက်ဖြန်နေ့၌ လာလတ်ကုန်၍ သတို့သမီးကို တောင်းကုန်၏။

ဇနပုဒ်သားတို့သည် မြို့၌ နေကုန်သော သင်တို့ မည်သည်ကား အရှက် အကြောက် မရှိကုန်သော အိမ်ရှင်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ နေ့ရက်ကို မှတ်သားပြီး မှ သမီးကို မယူလာကုန်၊ ငါတို့သည် သင်တို့ မလာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် တပါး သောသူတို့အား ပေးကုန်ပြီဟု ဆိုကုန်၏၊ ငါတို့သည် ဆရာအာဇီဝကကိုမေး၍ နက္ခတ်မကောင်း ဤသို့သောစကားကိုကြား၍ မလာကုန်၊ ငါတို့အား သမီးကို ပေးကုန်လောဟု ဆိုကုန်၏၊ ငါတို့သည် သင်တို့၏ မလာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်

တပါးသော သူတို့အား ပေးကုန်ပြီ၊ ယခုမှ ပေးအပ်ပြီးသောသတို့သမီးကို ထဖန် အသို ဆောင်ရကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုမြို့သား ဇနပုဒ်သားတို့ သည် အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ကို ပြုကုန်စဉ် တခုသော အကြောင်းကြောင့် ဇနပုဒ်သို့သွားသော တယောက်သော မြို့နေ ပညာရှိ ယောကျ်ားသည် ငါတို့သည် ဆရာအာဇီဝကကို မေးကုန်၍ နက္ခတ်မကောင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မလာကုန်၊ ဤသို့ ဆိုကုန်သော ထိုမြို့သားတို့၏စကားကိုကြား၍ နက္ခတ်သည် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ သတို့သမီးကို ရသည်၏ အဖြစ်သည်သာလျှင် နက္ခတ်မဟုတ် သလော၊ ဤသို့ ဆိုလို၍—

၄၉၊ နက္ခတ္တံ ပတိမာနေန္တံ၊ အတ္ထော ဗာလံ ဥပစ္စဂါ။
အတ္ထော အတ္ထဿ နက္ခတ္တံ၊ ကိံ ကရိဿန္တိ တာရကာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

နက္ခတ္တံ၊ နက္ခတ်ကို။ ပတိမာနေန္တံ၊ ငံ့လင့်သော။ ဗာလံ၊ သူမိုက်ကို။ အတ္ထော၊ သတို့သမီးကို ရခြင်း ဟူသော အကျိုးသည်။ ဥပစ္စဂါ၊ လွန်၏။ အတ္ထော၊ လို အပ်သော အကျိုးသည်။ အတ္ထဿ၊ အလိုရှိတတ်သော သူ၏။ နက္ခတ္တံ၊ နက္ခတ် တည်း။ တာရကာ၊ ကောင်းကင်ကြယ်တို့သည်။ ကိံ အတ္ထံ၊ အဘယ်အကျိုး ကို။ ကရိဿန္တိ၊ ပြုစေနိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်း။

မြို့သားတို့သည် ခိုက်ရန်ကိုပြုကုန်၍ သတို့သမီးကို မရကုန်မူ၍ လာခဲ့ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤအာဇီဝကသည် ယခု အခါ၌သာလျှင် ထိုအမျိုး၏ မင်္ဂလာ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အာဇီဝကသည် ထိုအခါ ဆရာအာဇီဝက ဖြစ် ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ထိုအမျိုးသားတို့သည် သာလျှင် ထိုအခါ ထိုအမျိုးသားတို့ သည်သာလျှင် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ဂါထာကိုရွတ်၍ ရပ်သော ပညာရှိသောယောကျ်ား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ် ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိုက်သူကိုပင်၊ ဆရာတင်၊ ပျိုခင် လွှဲရရှာ]

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နက္ခတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၀—ဒုမ္မေဓဇာတ်

လောက၏အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဒုမ္မေဓာနံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒုမ္မေဓဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "လောက၏ အကျိုးစီးပွား ကျင့်ခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ထိုလောက၏အကျိုးစီးပွားကိုကျင့်ခြင်းသည် ဒွါဒသကနိပါတ် "မဟာကဏှဇာတ်"၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထို ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုယားကြီး၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူ၏၊ အမိဝမ်းမှဖွားသော ထိုဘုရားလောင်းအား အမည်ကိုမှည့်သောနေ့၌ ဗြဟ္မဒတ်သတို့သား ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိလတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်ကို သင်၍ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတဘက်သို့ ရောက်၍ တဆယ့်ရှစ်ပါးကုန်သော အတတ်တို့၏ အပြီးသို့ ရောက်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား အဘသည် အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကို ပေး၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌ နေကုန်သော လူတို့သည် နတ်တို့ကို ကိုးကွယ်ကုန်၏၊ နတ်တို့ကို ရှိခိုးကုန်၏၊ များစွာသော လူတို့သည် ဆိတ်မြန်မာ, ဆိတ်ကုလား,ကြက်,ဝက် အစရှိသည်တို့ကို သတ်ကုန်၍ အထူးထူး အပြားပြား ကုန်သော ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့်၎င်း အသား အသွေးတို့ဖြင့်၎င်း နတ်အား ပူဇော်သောအမှုကို ပြုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ယခုအခါ သတ္တဝါတို့သည် နတ်ကို ကိုးကွယ်ကုန်၏၊ များစွာကုန်သော လူတို့သည် သတ္တဝါတို့အား သတ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ လူများသည် များသောအားဖြင့် အဓမ္မ၌သာလျှင် တည်၏၊ ငါသည် အဘလွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ရမူကား တယောက်သော သူကိုလည်း မပင်ပန်းစေမူ၍ ဥပါယ်ဖြင့်သာလျှင် သတ္တဝါ သတ်ခြင်းကိုပြုအံ့သောငှါမပေးအံ့ ဤသို့ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ ရထားစီး၍ မြို့မှထွက်သည် ရှိသော် တခုသော ကြီးစွာသော ပညောင်ပင်၌ လူအများတို့သည် စည်းဝေးသည်ကို မြင်၍ ထိုပညောင်ပင်၌

ဖြစ်သော နတ်အထံ၌ သားသွီး စည်းစိမ် အခြံအရံ ဥစ္စာ အစရှိသည်တို့တွင် အကြင် အကြင် ဆုကို အလိုရှိကုန်၏၊ ထိုထိုဆုကို တောင်းကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ရထားမှ သက်၍ ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်ပြီးလျှင် နံ့သာပန်းတို့ဖြင့်ပူဇော်၍ ရေဖြင့်သွန်းခြင်းကိုပြု၍ ပညောင်ပင်ကို လက်ျာရစ်လှည့်၍ နတ်ကို ကိုးကွယ်သူကဲ့သို့သာလျှင် ဝင်လေ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ဤသို့သောနည်းဖြင့်လျှင် ရံခါရံခါ ဖြစ်သောကာလ၌ ထိုပညောင်ပင်သို့သွား၍ နတ်ကို ကိုးကွယ်သော သူကဲ့သို့ ပူဇော်ခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် နောက်အခါ၌ အဘလွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်၌ တည်၍ ဇလးပါးသော အဂတိကို ကြဉ်၍ ဆယ်ပါးသော မင်းကျင့်တရားတို့ကိုမပျက်စေမူ၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု လတ်သော် ငါ၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ရောက်ပြီ၊ မင်းအဖြစ်၌ တည်သည် ဖြစ်ပြီ၊ ငါသည်ကား ရှေး၌ တခုသောအကြင်ကိစ္စကိုကြံပြီ၊ ယခုအခါ ထိုကိစ္စကို အပြီးသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ အမတ်,ပုဏ္ဏား,သူကြွယ် အစရှိသည် တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ အချင်းတို့ ငါသည် အဘယ်အကြောင်းဖြင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်ကို သိကြကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး မသိပါဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ဤအမည်ရှိသော တခုသော ပညောင်ပင်ကို နံ့သာအစရှိသည် တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးသောငါ့ကို မြင်ဘူးကုန်၏လောဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး မြင်ဘူးပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ငါသည် မင်းအဖြစ်သို့ အကယ်၍ ရောက်အံ့၊ သင် နတ်အား ပူဇော်သော အမှုကို ပြုအံ့ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြု၏၊ ငါသည် ထိုနတ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် မင်းအဖြစ်ကိုရအင်ပြီ၊ ယခုအခါ နတ်အားပူဇော်ခြင်းအမှုကိုပြုအံ့၊ သင်တို့သည် ကြာမြင့်ခြင်းကိုမပြုမူ၍ လျင်စွာနတ်အား ပူဇော်ခြင်းအမှုကို စီရင်ကြကုန်လော ဤသို့ ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး အဘယ်ကိုယူရကုန်အံ့နည်းဟု လျှောက်ကုန်၏။

အချင်းတို့ ငါသည် နတ်အား တောင်းပန်သည်ရှိသော် ငါ၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ အကြင်သူတို့သည် ပါဏာတိပါတအစရှိကုန်သော ငါးပါးကုန်သော သီလမရှိ ကုန်သောသူတို့၏အမှုတို့ကိုရင်း ဆယ်ပါးကုန်သောအကုသလကမ္မပထတို့ကိုရင်း ယူ၍ ကျင့်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူတို့ကို သတ်၍ အူသိမ် အသား အသွေးတို့ဖြင့် နတ်ပူဇော်သောအမှုကို ပြုအံ့ဟု တောင်းပန်ဘူးပြီ၊ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည်

ငါတို့၏ မင်းသည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သော ကာလ၌လျှင် ငါသည် မင်းအဖြစ်သို့ အကယ်၍ ရောက်အံ့ ငါ၏တိုင်းနိုင်ငံ၌ အကြင်သူတို့သည် သီလမရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ကို သတ်စေ၍ နတ်ပူဇော်သောအမှုကို ပြုအံ့ဟု တောင်းပန်ခဲ့မိ၏၊ ထိုငါတို့မင်းသည် ယခုပင်လျှင် ငါးပါးသော သီလမရှိသော သူတို့၏အမှု, ဆယ်ပါးသော အကုသိုလ် အမှုတို့ကို ဆောက်တည်၍ ပြုကျင့်ကုန်သော သူတို့၏ လူပေါင်း အထောင်ကိုသတ်၍ ထိုသူတို့၏ နှလုံးသား အစရှိသည်ကို ယူ၍ နတ်အား ပူဇော်သောအမှုကို ပြုလို၏၊ ဤသို့ မှို့၌နေကုန်သော သူတို့သည် သိစေကုန်သတည်းဟု စည်လည်စေကုန်လော၊ ဤသို့ဆို၍ ယခုအခါ၌ အကြင်သူတို့သည် ဤနေ့မှစ၍ သီလမရှိကုန်သော သူတို့၏ အမှုတို့ကို ကျင့်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူတို့၏ လူပေါင်း အထောင်ကိုသတ်၍ ယဇ်ပူဇော်၍ တောင်းပန်ခြင်းမှ လွတ်စေအံ့ဟု ဤသို့သော အနက်ကို ထင်ရှားပြလိုရကား—

၅၀၊ ဒုမ္မေဓာနံ သဟဿေန၊ ယညော မေ ဥပယာစိတော။
ဣဒါနိ ခေါဟံ ယဇိဿာမိ၊ ဗဟု အဓမ္မိကော ဇနော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဒုမ္မေဓာနံ၊ ပညာမရှိကုန်သောသူတို့၏။ သဟဿေန၊ အထောင်ဖြင့်။ ယညော၊ ယဇ်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ ဥပယာစိတော၊ ပူဇော်အံ့ဟု ပညောင်စောင့်နတ်သို့ ကပ်၍ တောင်းပန်၏။ ဣဒါနိ ခေါ၊ ယခုအခါ၌သာလျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယဇိဿာမိ၊ ပူဇော်အံ့။ ဗဟု၊ များစွာသော။ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ အဓမ္မိကော၊ တရားမစောင့်။

အမတ်တို့သည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြားကုန်၍ ရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီမြို့၌ စည်လည်စေကုန်၏။ စည်သံကို ကြား၍ တပါးလည်းဖြစ်သော သီလမရှိကုန်သော သူတို့၏ အမှုကို ယူ၍ တည်သော တယောက်သော ယောကျ်ားသည်လည်း မဖြစ်၊ ဤသို့လျှင် အကြင်မျှလောက် ဘုရားလောင်းသည် မင်းပြု၏ ထိုမျှလောက် တယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ငါးပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော ဆယ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော သီလမရှိကုန်သော သူတို့၏ အမှုတို့တွင် တခုသော အမှုကိုမျှလည်း ပြုခြင်း

မည်သည် မထင်၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တယောက်သော သူကိုလည်း မပင်ပန်းစေမူ၍ အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံ၌ နေကုန်သော သူတို့ကို သီလ စောင့်စေ၍ မိမိသည်လည်း ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ အသက်၏ အဆုံး၌ မိမိပရိသတ်ကိုယူ၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေလျက် လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုအခါ ၌သာလျှင် လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကျင့်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ပရိသတ်ဖြစ် ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ ဟု ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လောကတ္ထတွက်၊ ကျင့်ပုံချက်၊ သေပျက်မရှိရာ]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒုမ္မေဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆—အာသီသဝဂ် ၅၁—မဟာသီလဝဇာတ်

ဝီရိယကို မလျှော့သောကြောင့် ပျက်စီးသောစည်းစိမ် တဖန်ဖြစ်လာသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အာသီသေထေဝ ပုရိသော" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာသီလဝ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "လျှော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လျှော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းကို ရဟန်း သင်သည် လျှော့သောဝီရိယရှိ သတတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နား တော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ သဿောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဝီရိယကို လျှော့သနည်း၊ ရှေး၌ ပညာရှိတို့သည် မင်းအဖြစ်မှ

ယုတ်ကုန်၍လည်း မိမိ ဝီရိယ၌ တည်၍ ပျက်စီးပြီးသော စည်းစိမ်အခြံအရံကို လည်း ဖြစ်စေဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းအား အမည်မှည့်သောနေ့၌ သီလဝ သတို့သားဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ထိုဘုရားလောင်းသည်တဆယ့်ခြောက် နှစ်အရွယ်ရှိလတ်သော်လျှင် အလုံးစုံသော အတတ်၌ အပြီးသို့ရောက်၍ နောက် အဘို့၌ အဘလွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်၌ တည်သည်ဖြစ်၍ မဟာသီလဝ အမည် ရှိသော မင်းသည် ဖြစ်၏၊ တရားကို စောင့်၏၊ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ ထိုမဟာ သီလဝမင်းသည် ဗာရာဏသီ မြို့ဝယ် တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ လေးဆောင်, မြို့လယ်၌ တဆောင်, နန်းတော်တံခါး၌ တဆောင်, ဤသို့ ခြောက်ဆောင် ကုန်သော အလှူ တင်းကုပ်တို့ကို အမြဲ ဆောက်လုပ်စေ၍ အထီးကျန်သသူ ခရီးသွားသော သူတို့အား အလှူပေး၏၊ သီလစောင့်၏၊ ဥပုသ် ဆောက်တည် ခြင်းကို ပြု၏၊ ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ရင်ခွင်၌ နေသောသားကို နှစ်သိမ့်စေဘိသကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို နှစ်သိမ့်စေလျက် တရား သဖြင့် မင်းပြု၏၊ ထို မဟာသီလဝ မင်း၏ တယောက်သော အမတ်သည် နန်းတော်တွင်း၌ ပြစ်မှား၍ နောက်အဘို့၌ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၍ အမတ်တို့သည် မင်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

မင်းသည် စုံစမ်းသည်ရှိသော် မိမိမျက်မှောက်အားဖြင့် သိ၍ ထိုအမတ်ကို ခေါ်စေ၍ အလွန်မိုက်သောသူ သင်သည် မသင့်သည်ကို ပြု၏၊ သင်သည် ငါ၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ နေခြင်းငှါ မထိုက်၊ သင်၏ဥစ္စာ သား မယားတို့ကို ယူ၍ တပါးသော အရပ်သို့ သွားလေလော ဟု တိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ် လိုက်၏၊ ထိုအမတ်သည် ကာသိတိုင်းကို လွန်၍ ကောသလဇနပုဒ်သို့ သွားပြီးလျှင် ကောသလမင်းကို ခစားသည် ရှိသော် အစဉ်သဖြင့် ကောသလ မင်း၏ အတွင်းသား အကျွမ်းဝင်သူသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအမတ်သည် တနေ့သ၌ ကောသလ မင်းကို အရှင်မင်းကြီး ဗာရာဏသီပြည် မည်သည်ကား ပျားကောင် မရှိသော ပျားလဘို့နှင့်တူ၏၊ မင်းသည်လည်း အလွန်နူးညံ့၏၊ အနည်းငယ်သာလျှင် ဖြစ်

သော ဗိုလ်ပါဆင်မြင်းဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်ကို ယူခြင်းငှါတတ်နိုင်၏ဟုလျှောက်၏၊ မင်းသည် ထိုအမတ်၏စကားကိုကြား၍ ဗာရာဏသီပြည်သည်ကား အလွန်ကြီး၏၊ ဤအမတ်သည်လည်း အနည်းငယ်သာလျှင်ဖြစ်သော ဗိုလ်ပါဆင်မြင်းဖြင့် ယူခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏ဟု ဆို၏၊ သူလျှိုခိုးသူသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ ကြံ၍ သင်သည် သူလျှိုယောင်တကားဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် သူလျှိုမဟုတ် မှန်သည်ကိုသာလျှင်ဆိုပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏စကားကို အကယ်၍ ယုံကြည်တော် မမူအံ့၊ လူတို့ကို စေ၍ ပစ္စန္တရစ်ကို ဖျက်ဆီးစေကုန်လော၊ ထိုလူတို့ကို ဖမ်း၍ မိမိအထံသို့ ဆောင်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့ကို ဥစ္စာပေး၍ လွှတ်လိုက်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ကောသလမင်းသည် ဤအမတ်သည်ကား အလွန်ရဲရင့်သည် ဖြစ်၍ ဆို၏၊ ထိုဗာရာဏသီမင်းကို ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းအံ့ဟု မိမိ၏ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့ကိုစေ၍ ပစ္စန္တရစ်ရွာကို ဖျက်ဆီးစေ၏၊ ထိုပစ္စန္တရစ်ရွာသားတို့သည် ထိုခိုးသူတို့ကိုဖမ်း၍ ဗာရာဏသီမင်းအားပြကုန်၏၊ မင်းသည် ခိုးသူတို့ကို မြင်၍ အမောင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ရွာကို ဖျက်ဆီးကုန်သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး အသက်မွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သောကြောင့် ဖျက်ဆီးကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ထိုသို့ အသက်မမွေးနိုင်သော်လည်း အဘယ့်ကြောင့် ငါ့အထံသို့ မလာကြကုန်သနည်း၊ ယနေ့မှစ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို မပြုကုန်လင့်ဟု ဆို၍ ထိုခိုးသူတို့အား ဥစ္စာကိုပေး၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုမင်းချင်း ယောကျ်ားတို့သည် သွားကုန်၍ ကောသလမင်းအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏၊ ကောသလမင်းသည် ဤမျှဖြင့်လည်း သွားခြင်းငှါမဝံ့သည်ဖြစ်၍ တဖန်စေ၍ တိုင်းလယ်၌ဖြစ်သောဇနပုဒ်ကို ဖျက်ဆီးစေ၏၊ ထိုမင်းချင်းတို့ကို မဟာသီလဝမင်းသည် ထိုရှေးအတူသာလျှင်ဥစ္စာပေး၍ လွှတ်လိုက်၏၊ ထိုကောသလမင်းသည် ဤမျှဖြင့်လည်း မသွားမူ၍ တဖန်စေ၍ မြို့လယ်ခရီးကို ဖျက်ဆီးစေ၏၊ မဟာသီလဝမင်းသည် ထိုမင်းချင်း ခိုးသူတို့အားလည်း ဥစ္စာပေး၍ လွှတ်လိုက်သည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုအခါ ကောသလမင်းသည် ဗာရာဏသီမင်းကား အလွန်လျှင် တရားစောင့်၏၊ တရားသဖြင့်မင်းဖြစ်၏ဟု သိ၍ ဗာရာဏသီပြည်ကို မင်းပြုအံ့ဟု ဗိုလ်ပါဆင်မြင်းကို ယူ၍

ထွက်၏၊ ထိုအခါကား ဗာရာဏသီမင်းအား အမုန်ရစ်သော ဆင်ကဲ့သို့ ရှေးရှု လာကုန်သော်လည်း မဆုတ်မနစ်သော သဘောရှိကုန်သော မိုယ်းကြိုးတို့သည် ဦးခေါင်း၌ ကျကုန်သော်လည်း မထိတ်မလန့်သော သဘော ရှိကုန်သော မဟာသီလဝမင်းသည် အလိုရှိသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌မင်းအဖြစ်ကို ယူခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော တထောင် အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော မပျက်သော လုံ့လ ရဲရင့်ခြင်းရှိကြကုန်သော သူရဲကြီးတို့သည် ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသူရဲကြီး တို့သည် ကောသလမင်း လာပြီဟု ကြားလျှင် မင်းသို့ကပ်ကုန်၍ ရှင်မင်းကြီး ကောသလမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်ကို ယူအံ့သောငှါ လာသတတ်၊ အကျွန်ုပ် တို့သည် သွားကုန်အံ့၊ ထိုကောသလမင်းကို အကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံအပိုင်းအခြားသို့ မဝင်မီ သတ်၍ ယူအံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။

မင်းသည် အမောင်တို့ ငါ့ကိုမှီ၍ တပါးကုန်သော လူတို့အား ပင်ပန်းခြင်း ကိစ္စသည်မရှိ၊တိုင်းပြည်ကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည် တိုင်းပြည်ကို ယူစေကုန်၊ မသွားကြကုန်လင့်ဟု မြစ်၏၊ ကောသလမင်းသည် နိုင်ငံအပိုင်းအခြားကိုလွန်၍ ဇနပုဒ်အလယ်သို့ဝင်၏၊ အမတ်တို့သည် တဖန်လည်း မင်းသို့ကပ်၍ ရှေးအတူ သာလျှင် လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် မြစ်၏၊ ကောသလ မင်းသည် မြို့ရိုး၌ရပ်၍ ပြည်ကိုတည်း ပေးမည်လော၊ စစ်ထိုးခြင်းကိုတည်း ပြု မည်လောဟု မဟာသီလဝမင်းအား စေလိုက်၏၊ မဟာသီလဝမင်းသည် ထိုသို့ သတင်းစကားကို ကြား၍ ငါ၌ စစ်ထိုးခြင်းသည် မရှိ တိုင်းပြည်ကို ယူလောဟု စကားတုံ့စေလိုက်၏၊ တဖန်လည်း အမတ်တို့သည် မင်းသို့ကပ်ကုန်၍ အရှင်မင်း ကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောသလမင်းအား မြို့သို့ ဝင်စိမ့်သောငှါ မပေးကုန် အံ့၊ မြို့ပ၌သာလျှင် ထိုကောသလမင်းကို သတ်၍ ယူကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန် ၏၊မင်းသည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင်မြစ်၍ မြို့တံခါးကိုဖွင့်စေ၍ အမတ်တထောင် နှင့်တကွ မြတ်သော အပြင်ရှိသောပလ္လင်၌နေ၏၊ ကောသလမင်းသည် များစွာ သော ဆင် မြင်း ဗိုလ်ပါဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့ကိုဝင်၏၊ ထိုကောသလမင်းသည် တယောက်သော ရန်သူကိုလည်း မမြင်သည်ဖြစ်၍ မဟာသီလဝမင်း၏ နန်း တော်တံခါးသို့သွား၍ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် မပိတ်သော တံခါးရှိသော နန်းတော်၌ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော မြတ်သော အပြင်ထက်၌နေသော

အပြစ်မရှိသော မဟာသီလဝမင်းကို အမတ်တထောင်နှင့်တကွ လက်ပြန်မြဲစွာ ဖွဲ့ခြင်းကိုဖွဲ့၍ အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်သို့ ဆောင်၍ လည်ပမာဏ ရှိကုန်သော တွင်းတို့ကိုတူး၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် တယောက်သောသူသည် လည်း လက်ကို ချီခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် မြေဖို့၍ မြှုပ်ကုန်လော၊ ညဉ့်၌ မြေခွေးတို့သည် လာကုန်၍ ထိုသူတို့အား ပြုအပ်သည် နှင့် ယှဉ်သည်ကို ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ကောသလမင်း ဆို၏။

လူတို့သည် ခိုးသူမင်း၏ အာဏာကိုကြားကုန်၍ မဟာသီလဝမင်းကို အမတ်တို့နှင့် တကွ လက်ပြန် မြဲစွာဖွဲ့၍ ထွက်ကုန်၏၊ ထိုကာလ၌လည်း မဟာသီလဝ မင်းကြီးသည် ခိုးသူမင်းအား ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းမျှကိုလည်း မပြု၊ ဤသို့ဖွဲ့၍ ဆောင် အပ်ကုန်သော ထိုအမတ်တို့တွင်လည်း တယောက်သော အမတ်သည်လည်း မဟာသီလဝမင်း၏ စကားကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှါ စွမ်းနိုင်သော မည်သည် မဖြစ်၊ ထိုမဟာသီလဝမင်း၏ ပရိသတ်တို့သည် ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်ပြီးသော ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်သတတ်၊ ထိုအခါ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် အမတ် နှင့်တကွသော မဟာသီလဝမင်းကို အစိမ်းပစ်ရာသုသာန်သို့ ဆောင်ကုန်၍ လည် ပမာဏရှိကုန်သော တွင်းတို့ကိုတူးကုန်၍ မဟာသီလဝမင်းကို အလယ်၌ ကြွင်း သော အမတ်တို့ကို နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ ဤအလုံးစုံသော သူတို့ကို တွင်းတို့၌ ချကုန်၍ မြေကိုလောင်း၍ ခိုင်ခံ့စွာ သိပ်၍ သွားကုန်၏၊ မဟာသီလဝမင်း သည် အမတ်တို့ကိုခေါ်၍ အမောင်တို့ သင်တို့သည် ခိုးသူမင်း၏ အထက်၌ အမျက် မပြုကုန်မူ၍ မေတ္တာကိုသာလျှင် ပွားစေကုန်လောဟု ဆုံးမ၏၊ သန်း ခေါင်အခါ၌ လူသားကို စားကုန်အံ့ဟု မြေခွေးတို့သည် လာကုန်၏။

ထိုမြေခွေးတို့ကို မြင်ကုန်၍ မင်းသည်ရှင်း အမတ်တို့သည်ရှင်း တပြိုင်နက် လျှင် အသံပြုကုန်၏၊ မြေခွေးတို့သည် ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးကုန်၏၊ ထို မြေခွေးတို့သည် ပြန်၍ ကြည့်ကုန်လတ်သော် နောက်မှ တစုံတယောက်သောသူ ၏ မလာသောအဖြစ်ကို သိ၍ တဖန် လာပြန်ကုန်၏၊ မင်း အမတ်တို့သည်လည်း ထို ရှေးအတူသာလျှင် အသံကို ပြုကုန်၏၊ ဤသို့ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် လာကုန်၍ တဖန် ကြည့်ကုန်လတ်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့တွင် တယောက်သော

သူ၏လည်း မလာသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ထိုသူတို့သည် သတ်အပ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သောသူတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ရဲရင့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြန်၍ တဖန် ထိုသူတို့သည် အသံပြုကုန်သော်လည်း မပြေးကုန်၊ မြေခွေးကြီးသည် မင်းကြီးသို့ ကပ်၏၊ ကြွင်းကုန်သော မြေခွေးတို့သည် ကြွင်းကုန်သော အမတ်တို့၏ အထံသို့ ကပ်ကုန်၏၊ မဟာသီလဝမင်းသည် ဥပါယ်၌ လိမ္မာ၏၊ ထိုမြေခွေးကြီး၏ မိမိ၏ အထံသို့ လာသောအဖြစ်ကို သိ၍ ကိုက်စိမ့်သောငှါ အခွင့်ပေးသကဲ့သို့ လည်ကို မော့၍ လည်၌ ကိုက်သော ထိုမြေခွေးကြီးကို မေးရိုးဖြင့် ငင်၍ ယန္တရား၌ ထည့်ဘိသကဲ့သို့ မြဲစွာ ကိုင်ညှပ်၏၊ ဆင်ပြောင်အားနှင့် တူသော အားရှိသော မဟာသီလဝမင်းသည် မေးရိုးဖြင့် ငင်၍ လည်၌ မြဲစွာ ကိုင်ညှပ်သည်ရှိသော် မြေခွေးသည် မိမိကိုယ်ကို လွတ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင် ရကား သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသော အသံကို မြည်၏၊ ကြွင်းကုန်သော မြေခွေး တို့သည် ထိုမြေခွေးကြီး၏အသံကိုကြားကုန်၍ တယောက်သောယောကျ်ားသည် ဖမ်းအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အမတ်တို့သို့ ကပ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အလုံးစုံကုန်သော မြေခွေး တို့သည် ပြေးကုန်၏။

မဟာသီလဝမင်းသည် မေးရိုးဖြင့် မြဲမြံစွာပြု၍ ဖမ်းအပ်သော မြေခွေးသည် ထိုမှ ဤမှ ရုန်းလတ်သည်ရှိသော် မြေသည် လျော့၏၊ ထိုမြေခွေးသည်လည်း သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် ခြေလေးဘက်တို့ဖြင့် မင်း၏အထက်အဘို့၌ မြေကို ယက်၏၊ မင်းသည် မြေ၏ လျော့သော အဖြစ်ကို သိ၍ မြေခွေးကို လွှတ်လိုက်၍ ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသော အားရှိသော အစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံသော မဟာသီလဝမင်းသည် ထိုမှ ဤမှ လွန့်လျက် လက်နှစ်ဘက်တို့ကို ချီ၍ တွင်း၀ အနားရေး၌ ထောက်၍ လေကြောင့်ပြတ်သော တိမ်ကဲ့သို့ ထွက်၍ တည်လျက် အမတ်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေ၍ မြေကိုယက်၍ အလုံးစုံသောသူတို့ကို ထုတ်ပြီးလျှင် အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်၌တည်၏၊ ထိုအခါ လူတို့သည် တယောက်သော လူသေကို အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်၌ စွန့်ကုန်သည် ရှိသော် နှစ်ယောက် ကုန်သော ဘီလူးတို့၏ နယ်စပ်၌ စွန့်ကုန်၏၊ ထိုဘီလူးတို့သည် ထိုလူသေကို ဝေဘန်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ငါတို့သည်

ဤလူသေကို ဝေဘန်အံ့သောငှါမတတ်နိုင်ကုန်၊ ဤမဟာသီလဝမင်းသည်တရားစောင့်၏၊ ဤမဟာသီလဝမင်းသည် ငါတို့အား ဝေဘန်၍ပေးလတ္တံ့၊ ထိုမဟာသီလဝမင်း၏အထံသို့ သွားကုန်အံ့ဟု ထိုလူသေကို ခြေ၌ကိုင်၍ ငင်ကုန်လျက် မဟာသီလဝမင်း၏ အထံသို့ သွား၍ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့အား ဝေ၍ပေးကုန်လောဟု ဆိုကုန်၏။

အချင်း ဘီလူးတို့ ငါသည် ဤလူသေကို သင်တို့အား ဝေ၍ပေးလို၏၊ ထိုသို့ပေးလိုငြားသော်လည်း ငါသည် မစင်ကြယ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ရေးဦးစွာ ရေချိုးအံ့ဟုဆို၏၊ ထိုဘီလူးတို့သည် ခိုးသူမင်းဘို့ ထားအပ်သော အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ရေကို မိမိတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်၍ မဟာသီလဝမင်းအား ရေချိုးစိမ့်သောငှါပေးကုန်၏၊ ရေချိုးပြီးလျှင်တည်သောမဟာသီလဝမင်းအား ခေါက်၍ထားအပ်ကုန်သောခိုးသူမင်း၏ပုဆိုးကို ဆောင်၍ပေးကုန်၏၊ ထိုပုဆိုးတို့ကို ဝတ်၍ တည်သော မဟာသီလဝမင်းအား နံ့သာမျိုးလေးပါး ထည့်သော ကြုတ်ကိုဆောင်၍ ပေးကုန်၏၊ နံ့သာတို့ကို လိမ်းကျံ၍ တည်သော မဟာသီလဝမင်းအား ရွှေကြုတ်တို့၌ရှင်း ပတ္တမြား ယပ်ခန်းတို့၌ရှင်း ထားအပ်ကုန်သော အထူးထူးသော ပန်းတို့ကိုလည်း ဆောင်၍ ပေးကုန်၏၊ ပန်းတို့ကို ပန်၍ တည်သောကာလ၌ တပါးသော အဘယ်အမှုကို ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု မေးကုန်၏၊ မဟာသီလဝမင်းသည် မိမိအား အရသာမွတ်သော အခြင်းအရာကို ပြ၏၊ ထိုဘီလူးတို့သည် သွားကုန်၍ ခိုးသူမင်းဘို့ ကောင်းစွာ စီရင်အပ်သော အထူးထူးသော မြတ်သောအရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ဆောင်၍ ပေးကုန်၏၊ မဟာသီလဝမင်းသည် ရေချိုးပြီး၍ နံ့သာ လိမ်းကျံပြီးသော် ကောင်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသောဘောဇဉ်ကို စားရ၏၊ ဘီလူးတို့သည် ခိုးသူမင်းဘို့ထားအပ်သော အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ထုံအပ်သော သောက်ရေကို ရွှေကရားနှင့် သာလျှင်ရှင်း ရွှေခွက်ယော်နှင့်ရှင်း တကွ ဆောင်ကုန်၏။

ထိုအခါ မဟာသီလဝမင်း၏ သောက်ရေကို သောက်၍ ခံတွင်းဆေး၍ လက်တို့ကို ဆေး၍ တည်သော ကာလ၌ ခိုးသူမင်းဘို့ ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော ငါးပါးသော နံ့သာမျိုးတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ထုံအပ်သော ကွမ်းကို ဆောင်၍

ပေးကုန်၏၊ ထိုကွမ်းကိုစား၍ တည်သောကာလ၌ တပါးသော အဘယ်အမှုကို ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု မေးကုန်၏၊ သင်တို့သည် သွား၍ ခိုးသူမင်း ဦးခေါင်းရင်း၌ ထားအပ်သော မင်္ဂလာ သန်လျက်ကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထို သန်လျက်ကိုလည်း သွား၍ ဆောင်ကုန်၏၊ မဟာသီလဝမင်းသည် သန်လျက်ကို ကိုင်၍ ထိုလူသေကို ဖြောင့်စွာ ထားစေပြီးလျှင် ဦးခေါင်းလယ်၌ သန်လျက်ဖြင့် ခြမ်း၍ နှစ်ခုတို့ကို ပြု၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော ဘီလူးတို့အား အညီအမျှဝေ၍ ပေး၏၊ ပေးပြီးလျှင် သန်လျက်ကိုဆေး၍ ဖွဲ့၍တည်၏၊ထိုအခါ ထိုဘီလူးတို့သည် လူသားကို စား၍ ဝကုန်သည်ရှိသော် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သောမင်းကြီး ရှင်မင်းကြီးအား တပါးသော အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်းဟု မေးကုန်၏၊ ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့သည် မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့် ငါ့ကို ကြက်သရေတိုက်၌ ထားကြကုန်လော၊ အမတ်တို့ကိုလည်း မိမိ မိမိတို့၏အိမ်တို့၌ တည်စေကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုဘီလူးတို့သည် အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍ မင်းကြီး ဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏၊ ထိုအခါ ခိုးသူမင်းသည် တန်ဆာဆင်အပ်သော ကြက်သရေတိုက်၌ ကြက်သရေရှိသော အိပ်ရာအပြင်ဝယ် လျောင်းလျက် အိပ်၏၊ မဟာသီလဝမင်းသည် ခိုးသူမင်း၏ မေ့လျော့စဉ် အိပ်ပျော်စဉ် သန်လျက်ဖျားဖြင့် ဝမ်းကို ခတ်၏၊ ထိုခိုးသူမင်းသည် ကြောက်သည်ဖြစ်၍ နိုးလတ်သော် ဆီမီးရောင်ဖြင့် မဟာသီလဝမင်းကြီးကို သိ၍ အိပ်ရာမှ ထပြီးလျှင် သတိကို ဖြစ်စေ၍ ရပ်လျက် မဟာသီလဝမင်းကြီးကို မြတ်သောမင်းကြီး ဤသို့ သဘောရှိသော ညဉ့်၌ ယူအပ်သော အစောင့်အရှောက်ရှိသော ပိတ်အပ်သော တံခါးရှိသော နန်းတော်၌ အစောင့်အရှောက် လူတို့ဖြင့် ဝင်နိုင်ခွင့်မရှိရာအရပ်၌ သန်လျက်ကို လွယ်၍ တန်ဆာ ဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သည်ဖြစ်၍ အသို့မူ၍လျှင် မင်းကြီးသည် ဤအိပ်ရာ အပြင်သို့ လာသနည်းဟု ဆို၏။

မဟာသီလဝ မင်းကြီးသည် မိမိ၏ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို အကျယ်အားဖြင့် ဆို၏၊ ထိုစကားကို ကြား၍ ခိုးသူမင်းသည် ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်သောမင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် လူစင်စစ် ဖြစ်ငြားသော်လည်း အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ကျေးဇူးကိုမသိ၊ တပါးကုန်သော သူတို့၏ အသွေးအသားကို စားကုန်သော ရန့်ရင်း ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော ဘီလူးတို့သည်ကား အရှင်

မင်းကြီး၏ ကျေးဇူးတို့ကို သိအပ်ကုန်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ယခုအခါ၌ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ရှင်မင်းကြီး၌ မပြစ်မှားအံ့ဟု သန်လျက်ကို ယူ၍ ကျိန်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် မဟာသီလဝ မင်းကြီးကို ကန်တော့၍ မြတ်သောအိပ်ရာ၌ အိပ်စေ၍ မိမိသည် ညောင်စောင်း ငယ်၌ အိပ်၍ ညဉ့်သည်လင်း၍ နေထွက်သော် စည်လည်စေ၍ အလုံးစုံသော စစ်သည်တို့ကိုရင်း အမတ်, ပုဏ္ဏား, သူကြွယ်တို့ကိုရင်း စည်းဝေးစေ၍ ထိုသူတို့ ရှေ့မှ ကောင်းကင်၌ လပြည့်ဝန်းကို ချီသကဲ့သို့ မဟာသီလဝမင်း၏ ကျေးဇူးတို့ကို ဆိုပြီးလျှင် ပရိသတ်၏ အလယ်၌သာလျှင် တဖန် မဟာသီလဝမင်းကြီးကို ကန်တော့၍ မင်းအဖြစ်ကို ဆောင်နှင်း၍ ယနေ့မှစ၍ အရှင်မင်းကြီးတို့အား ဖြစ်သော ခိုးသူ ဥပဒ္ဒဝေါသည် အကျွန်ုပ်တို့ ဝန်တည်း၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်သည် ယူအပ်သော အစောင့်အရှောက်ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းပြုကုန်လော၊ ဤသို့ဆို၍ ဂုံးတိုက်ခြင်းကို ပြုသော အမတ်အား အာဏာကိုပြု၍ မိမိဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းကို ယူ၍ မိမိ တိုင်းပြည်သို့သာလျှင် သွား၏၊ မဟာသီလဝမင်းကြီး သည်လည်း တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သည်ဖြစ်၍ ထီးဖြူအောက်၌ သမင်ဆိး ဆောင်အခြေတပ်သော ရွှေပလ္လင်၌ နေလျက် မိမိစည်းစိမ်သည်ရင်း အမတ် တသောင်အသက်ကို ရခြင်းသည်ရင်း ငါသည် တစုံတခုသော ဝီရိယကို မပြုသည်ရှိသော် မဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝီရိယ၏အစွမ်းဖြင့်ကား ငါသည် တိုင်းပြည်ကိုရင်း ဤစည်းစိမ် အခြံအရံကိုရင်း ရအပ်ပြီ၊ အမတ် တထောင်အား အသက်အလှူကို လည်း ပေးရပြီ၊ စင်စစ်ကား အာသာ ပြတ်ခြင်းကို မပြုမူ၍ ဝီရိယကိုသာလျှင် ပြုအပ်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ပြုအပ်သော ဝီရိယရှိသော သူအား အကျိုး မည်သည် ပြည့်စုံ၏ဟုကြံလျက် ဥဒါန်းကျူးရင့်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်—

၅၁၊ အာသီသေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနံ၊ ယထာ ဣစ္ဆိံ တထာ အဟု။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ အာသီသေထေဝ၊ အာသာကို ပြုရာသလျှင် ကတည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ အာသာကို ပြုခြင်း၌ မငြီးငွေ့ရာ။ ယထာ-ယံ သမ္ပတ္တိံ၊ အကြင် စည်းစိမ်ကို။ ဣစ္ဆိံ၊ အလိုရှိပြီ။

တထာ.တံ သမ္ဗတ္တိံ၊ ထိုစည်းစိမ်သို့။ ပတ္တံ၊ ရောက်သော။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ **အဟု** အဥ္စ၊ ယန္ဓေ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။ တနည်းကား— **အဥ္စ**၊ ယန္ဓေ။ အဟံ၊ ငါသည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။ **ယထာ**၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဣစ္ဆိံ၊ အလိုရှိပြီ။ တထာ၊ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့်။မေ၊ငါ့အား။အဟောသိ၊အကျိုးသည်။အဟု ဖြစ်ပြီ။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် အချင်းတို့ စင်စစ် အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့အား ဝီရိယ၏ အကျိုး မည်သည်ကား ပြည့်စုံ၏ဟု ဤဂါထာဖြင့် ဥဒါန်းကျူး၍ အသက်ထက်ဆုံး ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ ကံအား လျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လျော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ **ပြစ်မှားသော** အမတ်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ **အမတ်တထောင်**တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် သာလျှင် ထိုအခါ မဟာသီလဝမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဤသို့ဇာတ်ကို **ပေါင်းတော်မူ၏**။

[ဝီရိယရင်း၊ အားကိုသွင်း၊ ဘေးကင်းရန်ကွာ စည်းစိမ်ဖြာ]

ရှေးဦးစွာသော မဟာသီလဝဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၂–စူဠဇနကဇာတ်

ဝီရိယကို ကောင်းစွာအားထုတ်အပ်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန် နှင့် အတိတ်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဝါယမေထေဝ ပုရိသော"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤစူဠဇနကဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "လျော့သောဝီရိယရှိသောရဟန်း" ကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ထိုစူဠဇနကဇာတ်၌အကြင်စကားကို

ဆိုအပ်၏၊ အလုံးစုံသောထိုစကားသည်"မဟာဇနကဇာတ်"၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ အထူးသဖြင့်ကား စူဠဇနကမင်းသည် ထီးဖြူအောက်၌ နေလျက်—

၅၂၊ ဝါယမေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
ပဿာမိ ဝေါဟံ အတ္တာနံ၊ ဥဒကာ ထလမုဗ္ဘတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ဝါယမေထေဝ၊ လုံ့လကို ပြုရာသလျှင်ကတည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ လုံ့လကိုပြုခြင်း၌မငြီးငွေ့ရာ။ ဥဒကာ၊ ရေမှ။ ထလံ၊ ကြည်း၌။ ဥဗ္ဘတံ၊ တည်သော။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဿာမိ၊ မြင်၏။

ဤ စူဠဇနက ဇာတ်၌လည်း လျော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ စူဠဇနကမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဝီရိယ ဝတ၊ ကိ်နာမ၊ ကိစ္စ ဖြာဖြာ ပြီးစီးရာ]

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စူဠဇနကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၃—ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်

သေသောက်ကြူးတို့ လှည့်ဖတ်သည့် အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "တထေဝ ပုဏ္ဏာပါတိယော" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သောဤပုဏ္ဏပါတိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "အဆိပ်ခတ်သောသေ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တပါးသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ သေသောက်ကြူးတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ ငါတို့အား သေဘိုးသည် ကုန်ပြီ၊ အသို့ပြု၍လျှင် ရအံ့နည်းဟု ဆိုကြကုန်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ကြမ်းကြုတ်သော သေသောက်ကြူးသည် မကြံကြ

ကုန်လင့်၊ တခုသော ဥပါယ်သည်ရှိ၏ဟုဆို၏၊ အချင်းသေသောက်ကြူး အဘယ် မည်သော ဥပါယ်နည်းဟု ဆိုကြကုန်သည် ရှိသော် အနာထပိဏ် သူဌေးသည် လက်စွပ်တို့ကိုဝတ်၍ ပြေပြစ်သော ပုဆိုးကိုဝတ်လျက် မင်းခ, စားအံ့သောငှါ သွား၏၊ ငါသည် သေခွက်၌ မိန်းမောခြင်းကိုတို့ ပြုတတ်သော ဆေးကိုခတ်၍ နေပူ၌ သေကို စီရင်၍ ထိုင်ကုန်လျက် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ လာသောကာလ၌ သူဌေးကြီး ဤအရပ်သို့ လာတော်မူလောဟု ခေါ်၍ ထိုသုရာကို သောက်စေ၍ မိန်းမောသည်ဖြစ်သော အနာထပိဏ်သူဌေး၏ လက်စွပ်ကိုရင်း, ပုဆိုးတို့ကိုရင်း ယူ၍ သေဘိုးပြုကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍ ထိုသေသောက်ကြူးဆိုတိုင်း ပြုကုန်၍ အနာထပိဏ် သူဌေး၏ လာသော ကာလ၌ ခရီးဦးသို့ သွား၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင် ဤအရပ်သို့သာလျှင် လာတော်မူကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ အထံ၌ အလွန် နှစ်သက်ဘွယ် ရှိသော ဤသုရာကို အတန်ငယ်သောက်၍ သွားကုန်လောဟု ဆိုကုန်၏။

သောတာပန် ဖြစ်သော ဘုရားတပည့်သည် သုရာကို အဘယ်မှာ သောက်လတ္တံ့နည်း၊ အလိုမရှိသည် ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဤသေသောက်ကြူးတို့ကို စုံစမ်းအံ့ဟု ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏ အထံသို့ သွား၍ ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ဤသေကို ဤသေသောက်ကြူးတို့သည် ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ဖော်အပ်၏ဟု သိ၍ ယခုအခါ၌ ဤနေ့မှစ၍ ဤသေသောက်ကြူးတို့ကို ဤအရပ်မှ ပြေးစေအံ့ဟု ကြံ၍ ဟယ်—ပျက်ကုန်သော သေသောက်ကြူးတို့ သင်တို့သည် သေခွက်၌ဆေးခတ်၍ လာတိုင်း လာတိုင်း ကုန်သော သူတို့ကို သောက်စေပြီးလျှင် မိန်းမောစေခြင်းကိုပြု၍ လုယက်ကုန်အံ့ဟု သေတင်းကုပ်စီရင်၍ နေကုန်၏၊ စင်စစ် ဤသုရာကို ချီးမွမ်းကုန်၏၊ တယောက်သော သူသည်လည်း ထိုသေကို ချီ၍ သောက်ခြင်းငှါမဝံ့၊ ဤသေသည် အကယ်၍ အဆိတ်မခတ်အပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ သင်တို့သည်လျှင်လည်း သောက်ကုန်ရာ၏ဟု ဆို၏၊ ဆိုပြီး၍ ထိုသေသောက်ကြူးတို့ကို ခြိမ်းခြောက်၍ ထိုအရပ်မှ ပြေးစေ၍ မိမိအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် သေသောက်ကြူးတို့သည် ပြုအပ်သော အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်အံ့ဟု ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ကြားလျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ်

ရှေးဦးစွာ ယခုအခါ၌ သာလျှင် ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် သင့်ကိုလှည့်ပတ်လိုကုန်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့ကို လှည့်ပတ်လိုကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....သူဌေး လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီ သူဌေး ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ၌လည်း ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် ဤအတူသာလျှင် တိုင်ပင်ကုန်၍ ဗာရာဏသီသူဌေး၏ လာသောကာလ၌ ခရီးဦးသို့သွား၍ ဤအတူသာလျှင် ဆိုကုန်၏၊ သူဌေးသည် အလိုမရှိသည် ဖြစ်သော်လည်း သေသောက်ကြူးတို့ကို စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ဤမည်သော အမှုကို ပြု၍ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် လှည့်ပတ်လိုကုန်၏၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့ကို ဤအရပ်မှ ပြေးစေအံ့ဟု ကြံ၍ အို-သေသောက်ကြူးတို့ သုရာကို သောက်၍ မင်းအိမ်သို့ သွားခြင်းမည်သည် မသင့်၊ မင်းကို ဖူးမြင်၍ တဖန် ပြန်လာသော ငါသည် သိလတ္တံ့၊ သင်တို့သည် ဤအရပ်၌သာလျှင် နေနှင့်ကြကုန်လောဟု ဆို၏၊ ဆိုပြီး၍ မင်းခ, စားအံ့သော့ငှါ သွား၍ တဖန် ပြန်လာ၏၊ သေသောက်ကြူးတို့သည် အရှင် ဤအရပ်သို့ လာကုန်လောဟု ဆိုကုန်၏၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ဆေးနှင့်ယှဉ်ကုန်သော သုရာခွက်တို့ကို ကြည့်၍ အို-သေသောက်ကြူးတို့သင်တို့၏အမူအရာကို ငါသည်မနှစ်သက်၊ သင်တို့၏ သုရာခွက်တို့သည် ပြည့်မြဲတိုင်း သာလျှင် တည်ကုန်၏၊ သင်တို့သည် စင်စစ်လျှင် သုရာကို ချီးမွမ်းကုန်၏၊ထိုသို့ချီးမွမ်းသော်လည်း မသောက်ကြကုန်၊ ဤသုရာသည် နှစ်သက်ဘွယ်ရှိသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သင်တို့သည်လည်း သောက်ကုန်ရာ၏၊ ဤသုရာသည်ကား အဆိပ်နှင့်ယှဉ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆိုပြီး၍ ထိုသေသောက်ကြူးတို့၏ နှလုံးအလိုကို ဖျက်ဆီးလိုသည် ဖြစ်၍—

၅၃၊ တထေဝ ပုဏ္ဏာ ပါတိယော၊ အညာယံ ဝတ္တတေ ကထာ။
အာကာရကေန [၁] ဇာနာမိ၊ န စာယံ ဘဒ္ဒိကာ သုရာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၊ အာကာရကေန (သီ၊ သျာ၊ ဣ)

ပါတိယော၊ သေခွက်တို့သည်။ တထေဝ၊ ထိုရှေးအတူသာလျှင်။ ပုဏ္ဏာ၊ ပြည့်ကုန်၏။ အယံ ကထာ၊ ဤသုရာကောင်း၏ ဟူသော စကားသည်။ အညာ၊ မဟုတ်မမှန်သည်။ ဝတ္တတေ၊ ဖြစ်၏။ အာကာရကေနေ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့်။ စ-ကေနစေ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အယံ သုရာ၊ ဤသုရာကို။ န ဘဒ္ဒိကာ၊ မကောင်းဟူ၍။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။

ဤသို့လျှင် သေသောက်ကြူးတို့ကို နှိပ်စက်၍ အကြင် အခြင်းအရာအားဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သည် ရှိသော် တဖန် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို မပြုကုန်၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် သေသောက်ကြူးတို့ကို ခြိမ်းခြောက်၍ လွှတ်လိုက်၏၊ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် အသက်ထက်ဆုံး ဒါန အစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကုန်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ သေသောက်ကြူးတို့သည် ထိုအခါ သေသောက်ကြူးတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပညာရှိကို၊ လှည့်ပတ်ဆို၊ ဟန်ကိုရှုကြည့် အမှန်သိ]

သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏပါတိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၄—ကိံဖလဇာတ်

သစ်သီး၌ လိမ်မာသောသူ၏ အကြောင်း

ပဋိုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "နာယံ ရုက္ခော ဒုရာရုဟော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကိံဖလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "တယောက်သော သစ်သီး၌ လိမ်မာသော သီတင်းသည်" ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော သူကြွယ်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ပင့်ဘိတ်၍ မိမိ အာရာမ်၌ နေစေ၍ ယာဂု ခဲဘွယ်ကို လှူ၍ ဥယျာဉ်စောင့်ကို ရဟန်းတို့နှင့်ယကွ

ဥယျာဉ်၌ လှည့်လည်၍ သရက် အစရှိကုန်သော အထူးထူးသော သစ်သီးတို့ကို လှူလော့ဟု စေလိုက်သတတ်၊ ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ရဟန်း သံဃာကိုယူ၍ လှည့်လည်လျက် သစ်ပင်ကိုကြည့်၍သာလျှင် ဤအသီးကား စိမ်း၏၊ ဤအသီးကား ကောင်းစွာ မမှည့်သေး၊ ဤအသီးကား ကောင်းစွာ မှည့်၏ဟုသိ၏၊ အကြင်စကားကို ဥယျာဉ်စောင့်သည် ဆို၏၊ ထိုစကားသည် ဆိုတိုင်း မှန်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် သွားကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်ဘုရား ဤဥယျာဉ်စောင့်သည် သစ်သီး၌ လိမ္မာ၏၊ မြေ၌ရပ်လျက် သစ်သီးကို ကြည့်၍သာလျှင် ဤအသီးကား စိမ်း၏၊ ဤအသီးကား ကောင်းစွာ မှည့်၏ဟု သိ၏၊ အကြင်စကားကို ဥယျာဉ်စောင့်သည် ဆို၏၊ ထိုစကားသည် ဆိုတိုင်း မှန်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤဥယျာဉ်စောင့်သည်သာလျှင် သစ်သီး၌ လိမ္မာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ ပညာရှိတို့သည်လည်း သစ်သီး၌ လိမ္မာကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် လှည်းကုန်သည်အမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် တပါးသောကာလ၌ တောအုပ်ကြီးသို့ရောက်၍ တောအုပ်၏အဝ၌ရပ်၍ အလုံးစုံသောသူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဤတောအုပ်၌ အဆိပ်ပင် မည်သည်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ အဆိပ်ရွက်တို့သည်၎င်း အဆိပ်ပွင့်တို့သည်၎င်း အဆိပ်သီးတို့သည်၎င်း အဆိပ်ပျားတို့သည်၎င်း ဖြစ်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း၊ သင်တို့သည် ရှေး၌ မသုံးဆောင်ဘူးသော အမှတ်မရှိသောအရွက်ကို၎င်း အသီးကို၎င်း အပွင့်ကို၎င်း ငါ့ကို မပန်ကြားမူ၍ မစားကြကုန်လင့်ဟု ဆို၏၊ ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံကုန်၍ တောအုပ်ကြီးသို့ သက်ကုန်၏။

တောအုပ်ကြီး၏ အဝ၌လည်း တခုသော ရွာတံခါး၌ ကိံဖလမည်သော သစ်ပင်ရှိ၏၊ ထိုကိံဖလသစ်ပင်၏ ပင်စည် အခက်တို့သည်၎င်း အရွက် အပွင့် အသီးတို့သည်၎င်း အလုံးစုံတို့သည် သရက်နှင့် တူသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊

၅၅၀-ပ၊ ကိံဖလဇာတ်

သရက်နှင့်တူသော အဆိပ်သီးအား မစားကြရန် ဘုရားလောင်းတားမြစ်နေပုံ

သက်သက် အဆင်းသဏ္ဌာန်အားဖြင့်သာလျှင် သရက်နှင့် တူသည် မဟုတ် အနံ့ အရသာအားဖြင့်လည်း ထို ကိံဖလ သစ်ပင်၏ အစိမ်း အမှည့်ဖြစ်ကုန်သော အသီးတို့သည်ကား သရက်နှင့် တူသည်သာတည်း၊ စားအပ်သည် ရှိသော်ကား လတ်တလော သေစေတတ်သောအဆိပ်ကဲ့သို့ ထိုခဏ၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏၊ ရှေမှသွားကုန်သော အချို့ကုန်သော လျှပ်ပေါ်သောယောကျ်ား တို့သည် ဤသစ်ပင်ကား သရက်ပင်တည်း၊ ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့် အသီးကို စားကုန်၏၊ အချို့သော သူတို့သည် လှည်းကုန်သည်မှူးကို မေးကုန်၍ သာလျှင် စားကုန်အံ့ဟု ထိုသစ်သီးကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ရပ်ကုန်၏၊ ထိုလှည်းကုန်သည် တို့သည် လှည်းကုန်သည်မှူး လာသည်ရှိသော် ဤသရက်သီးတို့ကို စားကုန်အံ့ဟု ပန်ကြားကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤအသီးသည် သရက်သီးမဟုတ်ဟုသိ၏ ဤသစ်ပင်သည် ကိံဖလသစ်ပင် မည်၏၊ ဤသစ်ပင်သည် သရက်ပင်မဟုတ် မစားကြကုန်လင့်ဟု မြစ်၍ အကြင် သူတို့သည် စားကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကိုလည်း အန်စေပြီးလျှင် စတုမဓုကို တိုက်၍ အနာမရှိသည်တို့ကို ပြု၏၊ ရှေး၌ကား ဤသစ်ပင်ရင်း၌လူတို့သည် တဲနေခြင်းကိုပြုကုန်၍ သရက်သီးဟူသောအမှတ်ဖြင့် ဤအဆိပ်သီးတို့ကို စားကုန်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

နက်ဖြန်နေ့၌ရွာ၌နေကုန်သောသူတို့သည် ထွက်လာကုန်၍လူသေတို့ကိုမြင်၍ ခြေ၌ ကိုင်ပြီးလျှင် ဖုံးကွယ်ရာအရပ်၌စွန့်ကုန်၍ လှည်းငါးရာတို့နှင့်တကွသာလျှင် ထိုသူတို့၏ အလုံးစုံသော ဥစ္စာတို့ကို ယူ၍ သွားကုန်၏၊ ထိုရွာသားတို့သည် ထိုနေ့၌လည်း အရုဏ်တက်သောအခါ နွားသည် ငါ့ဘို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ လှည်းသည် ငါ့ဘို့ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဥစ္စာသည် ငါ့ဘို့ဖြစ်လတ္တံ့ဟု လျှင်စွာ ထိုသစ်ပင်သို့သွားကုန်၍ လူတို့ကို အနာမရှိသည်တို့ကိုမြင်၍ သင်တို့သည် အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့် ဤသစ်ပင်ကို ဤသစ်ပင်သည်သရက်ပင်မဟုတ်ဟု သိကြပါကုန်သနည်းဟု ဤသို့ မေးကုန်၏၊ ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် ငါတို့မသိကုန်၊ငါတို့၏ လှည်းကုန်သည် မှူး အကြီးသည် သိ၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ လူတို့သည် ဘုရားလောင်းကို ပညာရှိ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဤသစ်ပင်၏ သရက်ပင် မဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိသနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် နှစ်ပါးကုန်သောအကြောင်း တို့ဖြင့် သိ၏ဟု ဆိုလို၍—

၅၄၊ နာယံ ရုက္ခော ဒုရုရုဟော၊ နပိ ဂါမတော အာရကာ။
အာကာရကေန ဇာနာမိ၊ နာယံ သာဒုဖလော ဒုမော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အယံ ရုက္ခော၊ဤသစ်ပင်သည်။ ဒုရုရုဟော၊ပြုပြင်သဖြင့် တက်အပ်သည်။ န၊ မဟုတ်။ ဂါမတော၊ ရွာမှ။ နပိ အာရကာ၊ ဝေးလည်း မဝေး။ အာကာရကေန၊ ဤနှစ်ပါးသော အကြောင်းကြောင့်။ အယံ ရုက္ခော၊ ဤသစ်ပင်သည်။ သာဒု ဖလော၊ ချိုသော အသီးရှိသော။ ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်။ န၊ မဟုတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။

ဤသို့ လူအများအား တရားဟော၍ ချမ်းသာစွာသွားခြင်းဖြင့် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေး၌ ပညာရှိတို့သည်လည်း သစ်သီး၌ လိမ်မာကုန်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်မှူး ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်မှူး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဝင်၊ ပညာရှင်၊ သီးပင် လိမ်မာရာ]
လေးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကိံဖလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၅—ပဉ္စာဝုဓဇာတ်

ဝီရိယထုတ်အပ်သောအခါ၌ ဝီရိယထုတ်သောကြောင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်“ယော အလီနေန စိတ္တေန”အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပဉ္စာဝုဓဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်“တယောက်သော လျှော့သေးဝီရိယရှိသော ရဟန်း”ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုရဟန်းကို

မြတ်စွာဘုရားသည် ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်း သင်သည် လျော့သော ဝီရိယ ရှိသတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း ရှေးအခါကာလ၌ ပညာရှိတို့သည်လည်း ဝီရိယကိုပြုခြင်းငှါ သင့်သောအရာ၌ ဝီရိယကိုပြု၍ မင်းစည်းစိမ်သို့ရောက်ဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းအား အမည်မှည့်သောနေ့၌ တရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို အလုံးစုံသော လူ့ဘွယ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၍ လက္ခဏာတို့ကို မေးကုန်၏၊ လက္ခဏာ၌ လိမ်မာကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် လက္ခဏာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ အရှင်မင်းကြီး မင်းသားသည် ဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ လွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ငါးပါးသော လက်နက်အမှုဖြင့် ထင်ရှားသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ အလုံးစုံသောဇမ္ဗူဒိပ်၌ မြတ်သော ယောကျ်ား ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဟောကုန်၏၊ မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားတို့၏စကားကို ကြား၍ မင်းသားအား အမည်ကို မှည့်သည်ရှိသော် ပဥ္စာဝုဓမင်းသား ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏၊ ထိုအခါ သိကြားလိမ်မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သော ထိုပဥ္စာဝုဓမင်းသားကို မင်းကြီးသည် ခေါ်၍ အမောင် အတတ် သင်ချေလောဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး အဘယ်သူ၏ အထံ၌ သင်ရအံ့နည်းဟု လျှောက်၏၊ အမောင် သွားချေ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ့အထံ၌ သင်ချေလော၊ ဤဆရာ၏ အဘိုးကိုလည်း ပေးလေလောဟု ဆို၍ ထိုပဥ္စာဝုဓမင်းသားအား တထောင်သော အသပြာကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုပဥ္စာဝုဓ မင်းသားသည် ထိုတက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ အတတ်သင်၍ ဆရာ ပေးအပ်သော ငါးပါးသော လက်နက်တို့ကို ယူ၍ ဆရာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ဖွဲ့အပ်သော ငါးပါးသော လက်နက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီ ခရီးသို့ သွား၏၊ ထိုပဥ္စာဝုဓ မင်းသားသည် ခရီးအကြား၌ စေးသော အမွေးရောက်သော ဘီလူးသည် စောင့်အပ်သော တခုသော တောအုပ်

သို့ ရောက်၏၊ ထိုအခါ ပဥ္စာဝုဓမင်းသားကို တောအုပ်၏အဝ၌ လူတို့သည် မြင်ကုန်၍ အိုလုလင် ဤတောအုပ်သို့ မဝင်လင့်၊ ဤတောအုပ်၌ စေးသော အမွေးရောက်သော ဘီလူးသည် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းကုန်သော လူတို့ကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏ဟု တားမြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်ကိုကြံလျက် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော ကေသရာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ တောအုပ်သို့ ဝင်သည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တောအုပ်အလယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ထိုဘီလူးသည် ထန်းပင်ပမာဏရှိသည်ဖြစ်၍ စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော အိမ်ပမာဏရှိသော ဦးခေါင်းကိုရင်း သပိတ်ပမာဏရှိသော မျက်စိကိုရင်း ငှက်ပျောဘူးပမာဏရှိကုန်သော အစွယ်နှစ်ချောင်းတို့ကိုရင်း ဖန်ဆင်း၍ ဖြူသော မျက်နှာရှိသည် ပြောက်ကျားသောဝမ်းရှိသည် ညိုသော လက်ခြေ ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား ကိုယ်ကိုပြ၍ အဘယ်သို့သွားမည်နည်း ရပ်လော ငါ့အစာဖြစ်ပြီဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘီလူးကို ဘုရားလောင်းသည် ဘီလူး ငါသည် ကိုယ်ကိုကြံ၍ တောအုပ်သို့ ဝင်၏၊ သင်သည် မမေ့မလျော့ ငါ့အထံသို့ ချဉ်းလော၊ အဆိပ်လူးသော မြှားဖြင့် သင့်ကိုပစ်၍ ဤအရပ်၌ပင်လျှင် သတ်အံ့ဟု ခြိမ်းချောက်၍ လတ်ဟလော သေစေတတ်သော အဆိပ်လူးသော မြှားကိုဖွဲ့၍ လွှတ်၏၊ ထိုမြှားသည်လည်း ဘီလူး၏အမွေး၌သာလျှင် ကပ်ငြိ၏၊ ထို့နောက် တစင်းသော မြှားကိုလွှတ်၏၊ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ငါးဆယ်သောမြှားကိုလွှတ်၏၊ အလုံးစုံသော မြှားတို့သည် ဘီလူး၏ အမွေး၌သာ ကပ်ငြိကုန်၏၊ ဘီလူးသည် အလုံးစုံသော ထိုမြှားတို့ကို ခါ၍ မိမိ၏ ခြေရင်း၌သာ ကျစေ၍ ဘုရားလောင်း အထံသို့ကပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တဖန်လည်း ထိုဘီလူးကို ခြိမ်းချောက်၍ သန်လျက်ကိုင်၍ ခုတ်၏၊ သုံးဆယ့်သုံးလက်သစ် သံတွေဖြင့် လုပ်အပ်သော သန်လျက်သည် ဘီလူးအမွေး၌သာလျှင် ကပ်ငြိ၏။

ထိုအခါ ဘီလူးကိုတောင့်ဖြင့် ခတ်ပြန်၏၊ ထိုတောင့်သည်လည်း အမွေးတို့၌သာလျှင် ကပ်ငြိပြန်၏၊ ထိုတောင့် ကပ်ငြိသည်အဖြစ်ကို သိ၍ ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ခတ်ပြန်၏၊ ထို ဆောက်ပုတ်သည်လည်း အမွေးတို့၌ သာလျှင် ကပ်ငြိ၏၊ ဆောက်ပုတ် ကပ်ငြိသော အဖြစ်ကို သိ၍ အို ဘီလူး သင်သည် ငါ့ကို ပဥ္စာဝုဓ

မင်းသားဟူ၍ မကြားဘူးသလော၊ သင်သည် စောင့်အပ်သော တောအုပ်သို့ ဝင်သော ငါသည် လေးအစရှိသည်တို့ကို ကြံ၍မဝင်၊ စင်စစ်သော်ကား ကိုယ်ကို သာလျှင် ကြံ၍ ဝင်၏၊ ယနေ့ သင့်ကို သတ်၍ မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေသည်ကို ပြုအံ့ဟု ကြုံဝါးလျက် အသံကို ပြုပြီးလျှင် ပဲ့တင်ထပ်စေ၍ လက်ျာလက်ဖြင့် ဘီလူးကို သတ်၏၊ လက်သည် အမွေးတို့၌ကပ်ငြိ၏၊ လက်ဝဲလက်ဖြင့်သတ်ပြန်၍ ထိုလက်ဝဲ လက်သည်လည်း အမွေး၌ သာလျှင် ကပ်ငြိ၏၊ လက်ျာခြေဖြင့် ခတ်ပြန်၏၊ ထိုလက်ျာခြေသည်လည်း ကပ်ငြိ၏၊ လက်ဝဲခြေဖြင့် ခတ်ပြန်၏၊ ထိုလက်ဝဲခြေသည်လည်းကပ်ငြိ၏၊ ဦးခေါင်းဖြင့် သင့်ကိုဝှေ့၍ မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေသည်ကို ပြုအံ့ဟု ဦးခေါင်းဖြင့်ဝှေ့ပြန်၏၊ ထိုဦးခေါင်းသည်လည်း အမွေး တို့၌သာ ကပ်ငြိ၏၊ ထို ပဥ္စာဝုဓ မင်းသားသည် ငါးပါးသော ဌာနတို့ဖြင့် ထောင်အပ်သည်ဖြစ်၍ ငါးပါးသော ဌာနတို့၌ ဖွဲ့မိ၍ တွဲလျားရှိသော်လည်း ကြောက်ခြင်းမရှိသည်သာလျှင် ရွံရှားခြင်းမရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

ဘီလူးသည် ဤယောက်ျားကား တယောက်သော ယောက်ျား ခြင်္သေ့ တည်း၊ ယောက်ျား အာဇာနည်တည်း၊ ယောက်ျားမည်ကာမျှ သာမညသူ မဟုတ်ပေ၊ ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသောဘီလူးမည်သည် ဖမ်းအပ်သောသူဖြစ်လျက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းမျှလည်း မဖြစ်၊ ဤတောအုပ်၌ နေသော ငါသည် တယောက်တည်းဖြစ်သော ဤသို့ သဘောရှိသော ယောက်ျားကို ရှေး၌လည်း မမြင်စဘူး၊ အဘယ့်ကြောင့်လျှင် ဤယောက်ျား မကြောက်သနည်းဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုဘီလူးသည် ပဥ္စာဝုဓမင်းသားကို စားအံ့သောငှါ မဝံ့သည်ဖြစ်၍၊ လုလင် အဘယ့်ကြောင့်လျှင် သင်သည် သေခြင်းကိုမကြောက်သနည်းဟုမေး၏၊ ဘီလူး အဘယ့်ကြောင့် ကြောက်ရအံ့နည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ တခုသော အတ္တဘော၌ တကြိမ်သော သေခြင်းသည် မြဲသည်သာလျှင်တည်း၊ အကြောင်း တပါးလည်း ငါ၏ဝမ်း၌ ဝရဇိန်လက်နက်သည်ရှိ၏၊ ငါ့ကိုအကယ်၍စားငြားအံ့ ထိုဝရဇိန်လက်နက်ကို ကြေစိမ့်သောငှါမတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ထိုဝရဇိန်လက်နက်သည် သင်၏ အူတို့ကို အပိုင်းအပိုင်း ဖြတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလတ္တံ့၊ ဤသို့ သင်သည် သေခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ငါသည် မကြောက်ဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏။

ဤစကားကို ဘုရားလောင်းသည် မိမိကိုယ်တွင်း၌ ဉာဏ်လက်နက်ကိုရည်၍ ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘီလူးသည် ဤလုလင်သည် မှန်သော စကားကို သာလျှင် ဆို၏၊ ဤယောကျ်ားခြင်္သေ့၏ကိုယ်မှ ပဲနောက်စေ့မျှလည်း ဖြစ်သော အသားကို ငါ၏ဝမ်း၌ ကြေစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ထိုလုလင်ကိုလွှတ်အံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီးလျှင် သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းကို လွှတ်၍ လုလင်ယောကျ်ားခြင်္သေ့ သင့်အသားကို ငါသည် မစားအံ့၊ သင်သည် ယနေ့ ရာဟုခံတွင်းမှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ငါ့လက်မှလွတ်၍ အဆွေခင်ပွန်း အပေါင်းတို့ကို နှစ်သိမ့်စေလျက် သွားလေလောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ဘီလူးကို ဘုရားလောင်းသည် ဘီလူး ငါသည် သွားအံ့၊ သို့သော် သင်သည် ရှေး၌လည်း အကုသိုလ် အမှုကိုပြု၍ ကြမ်းကြုတ်သော သွေး အလိမ်းအလိမ်း ကပ်သော သူတပါး ၏ အသားကို စားတတ်သော ဘီလူး၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။

ဤဘဝ၌လည်း တည်၍ အကုသိုလ်ကိုသာလျှင် အကယ်၍ပြုအံ့၊ အမိုက်မှ အမိုက်သို့ လားရလတ္တံ့၊ ငါ့ကိုမြင်သောကာလမှစ၍ကား သင်သည်အကုသိုလ်ကို ပြုခြင်းငှါ မသင့်၊ ပါဏာတိပါတကံမည်သည်ကား ငရဲ၌၎င်း တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌၎င်း ပြိတ္တာဘုံ၌၎င်း ဖြစ်စေတတ်၏၊ လူတို့၌ ဖြစ်ရာအရပ်၌ အသက်တိုခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ ဤသို့ အစရှိသော နည်းဖြင့် ငါးပါးသော သီလမရှိကုန်သော သူတို့၏ အပြစ်ဟု ဆိုအပ်သော အမှုတို့၏ အပြစ်ကို၎င်း၊ ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၏ အကျိုးတို့ကို၎င်း ဟော၍ အထူးထူးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဘီလူးကို ခြိမ်းခြောက်လျက် တရားဟောပြီးလျှင် ဆုံးမ၍ မာန မရှိသည်ကို ပြု၍ ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၌ တည်စေ၍ ထိုဘီလူးကို ထိုတောအုပ်၌ သာလျှင် ပူဇော် သက္ကာရကို ခံတတ်သော နတ်ကိုပြု၍ အပ္ပမာဒတရားဖြင့် ဆုံးမ၍ တောအုပ်မှ ထွက်လျက် တောအုပ်၌ လူတို့အား ကြားခဲ့ပြီးလျှင် ဖွဲ့အပ်သော ငါးပါးသော လက်နက်ရှိလျက် ဗာရာဏသီသို့ သွား၍ မိဘတို့ကို ဖူးမြင်၍ နောက်အဘို့၌ မင်းအဖြစ်၌ တည်၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုလျက် ဒါန အစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၅၅၊ ယော အလီနေန စိတ္တေန၊ အလီနမနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏေ အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ယော နရော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ အလီနေန၊ တွန့်တိုခြင်းမရှိသော။ စိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ အလီနမနသော၊ ပကတိ အားဖြင့်လည်း မတွန့်တိုသော အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမဿ၊ ယောဂတို့ဖြင့် ဘေးမရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ ရောက်ခြင်းငှါ။ ကုသလံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ဓမ္မံ၊ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး အပြားရှိသော ဗောဓိပက္ခိယတရားကို။ ဘာဝေတိ၊ ပွားစေ၏။ သော နရော၊ ထိုယောကျ်ားသည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ အစဉ်သဖြင့်။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော အရဟတ္တမဂ်၏ အဆုံး၌ ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယဟု ရေတွက်အပ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ ပါပုဏေ၊ ရောက်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် ဒေသနာတော်၏ အထွဋ်ကို ယူ၍ အဆုံး၌ လေးပါးသော သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လျော့သော ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အင်္ဂုလိမာလသည် ထိုအခါ ဘီလူး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပဉ္စာဝုဓမင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ထိုက်သည့်ကာလ၊ ဝီရိယ၊ မုချပြုကာ ထီးစည်ငြာ]
ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပဉ္စာဝုဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၆–ကဥ္စနက္ခန္ဓဇာတ်

မျှားသောဝန်ကို ဆောင်နိုင်သောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်

ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကဠုနက္ခန္ဓ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "မထင်ရှားသော ရဟန်း"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော အမျိုးသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓမ္မဒေသနာတော်ကို နာရ၍ ရတနာတည်းဟူသော သာသနာတော်၌ ဝမ်းရေးကို မငဲ့ဘဲ ရဟန်းပြုသတတ်၊ ထိုအခါ ရဟန်းအား ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ငါ့သျှင် သီလမည်သည်ကား တပါးအပြားရှိ၏၊ သီလမည်သည်ကား နှစ်ပါး အပြားရှိ၏၊ သုံးပါး အပြားရှိ၏၊ လေးပါးအပြားရှိ၏၊ ငါးပါး အပြားရှိ၏၊ ခြောက်ပါး အပြားရှိ၏၊ ခုနစ်ပါး အပြားရှိ၏၊ ရှစ်ပါးအပြားရှိ၏၊ ကိုးပါး အပြားရှိ၏၊ ဆယ်ပါး အပြားရှိ၏၊ သီလမည်သည်ကား များသော အပြားရှိ၏၊ ဤသီလသည်ကား စူဠသီလမည်၏၊ ဤသီလသည်ကား မဇ္ဈိမသီလမည်၏၊ ဤသီလသည်ကား မဟာသီလမည်၏၊ ဤသီလသည်ကား ပါတိမောက္ခသံဝရ သီလမည်၏၊ ဤသီလသည်ကား ဣန္ဒြိယသံဝရ သီလမည်၏၊ ဤသီလသည်ကား အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိ သီလမည်၏၊ ဤသီလသည်ကား ပစ္စယပစ္စဝေက္ခဏ သီလမည်၏ဟု သီလကို ကြားကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ဤသီလမည်သည်ကား အလွန်များ၏၊ ငါသည် ဤမျှလောက်သောသီလကို ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ သီလကို ဖြည့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သောသူအားလည်း ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ငါသည် လူထွက်၍ ဒါနအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုလည်း ပြုအံ့၊ သား မယား တို့ကိုလည်း မွေးအံ့ဟု ကြံ၏၊ ဤသို့ ကြံပြီး၍ အရှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သီလကို စောင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ မတတ်နိုင်သော သူအားလည်း ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် လူထွက်အံ့၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို အရှင်ဘုရားတို့ယူကြကုန်လော ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ငါ့သျှင် ဤသို့မတတ်နိုင်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍သာလျှင် သွားလေလောဟု ဆိုကုန်၍ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ထိုရဟန်းကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ အလိုမရှိသော ရဟန်းကို ယူ၍ အဘယ့်ကြောင့် လာကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည်

ငါသည် သီလကိုစောင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု သပိတ်သက်န်းကို ဥပဇ္ဈာယ်အား ဆောင်နှင်း၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ယူ၍ လာကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းအား အဘယ့်ကြောင့် များစွာသော သီလတို့ကို ကြားကြကုန်သနည်း၊ အကြင်မျှလောက်သော သီလကို ဤရဟန်းသည် စောင့်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏၊ ထိုမျှလောက်သော သီလကို သာလျှင် ဟောကြားအပ်၏၊ ဤနေ့မှစ၍ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို တစုံတခုသော စကားကို မဆိုကြကုန်လင့်၊ ငါသည် ဤသီလ၌ပြုအပ်သည်ကို သိအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်း သင်သည် လာလှည့် သင့်အား များစွာသော သီလဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ သုံးပါးသော သီလတို့ကိုသာလျှင် စောင့်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား စောင့်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏ဟု နားတော်လျှောက်၏၊ ရဟန်း ထိုတို့တပြီးကား သင်သည် ဤနေ့မှစ၍ ကာယဒွါရ,ဝစီဒွါရ,မနောဒွါရ ဤဒွါရသုံးပါးတို့ကို စောင့်လော၊ ကိုယ်ဖြင့်မကောင်းမှုကို မပြုလင့်၊ နှုတ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုလင့်၊ စိတ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုလင့်၊ သွားလော လူမထွက်လင့်၊ ဤသီလ သုံးပါးတို့ကို သာလျှင် စောင့်လောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် ထိုရဟန်းသည် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ စောင့်အံ့ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့နှင့် တကွသာလျှင် သွား၏။

ထိုရဟန်းသည် ထိုသုံးပါးသော သီလကို ပြည့်စုံစေလျက်လျှင် ငါ၏ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် ဟောကြားအပ်သောသီလသည်လည်း ဤမျှသာလျှင်တည်း၊ ထိုဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည်ကား မိမိတို့၏ ဘုရားမဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငါ့ကို သိစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ကိုယ်တော်၏ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ကောင်းစွာ သိတော်မူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အတုမရှိသော တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤမျှသောသီလကို သုံးပါးကုန်သော ဒွါရတို့၌သာလျှင်တည်၍ ငါ့ကိုမှတ်စေ၏၊ စင်စစ် မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူ၏ဟု သိ၏၊ သိပြီး၍ ဝိပဿနာကို ပွါးစေ၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏၊ ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ တရားသဘင်၌

စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ များစွာကုန်သော သီလတို့ကို စောင့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု လူထွက်လိုသော ထိုရဟန်းကို အလုံးစုံသော သီလတို့ကို သုံးစုတို့ဖြင့် ချုံး၍ မှတ်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်စေတော် မူသတတ်၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အာနုဘော်မည်သည်ကား အံ့ဘွယ်ရှိစွဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတို့ကို ပြောဟောကုန်လျက် နေကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေးတော် မူ၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် အလွန် လေးသည်လည်း ဖြစ်သော ဝန်သည် အစု၏အစွမ်းအားဖြင့် ဝေဘန်၍ ပေးအပ်သည်ရှိသော် ပေါ့သကဲ့သို့ ဖြစ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် ကြီးစွာသော ရွှေတုံးကိုရ၍ ချီအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည် ရှိသော် ဝေဘန်ခြင်းကို ပြု၍ သွားဘူး ကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တခုသောရွာ၌ လယ်ထွန်သော ယောကျ်ားသည် စွန့်အပ်သော ဂါမခေတ်၌ထွန်၏၊ ရှေး၌လည်း ထိုရွာဝယ် တယောက်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်နှင့်ပြည့်စုံသော သူဌေးသည် လုံးပတ်ပေါင်ပမာဏရှိသော အလျားလေးတောင် ပမာဏရှိသော ရွှေတုံးကို မြှုပ်၍ သေ၏၊ထိုရွှေတုံး၌ ဘုရားလောင်း၏ ထွန်သွားသည်ငြိ၍တည်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သစ်မြစ်အစဉ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မြေကို ယက်သည်ရှိသော် ထိုရွှေတုံးကို မြင်၍ မြေဖြင့်ဖုံးလွှမ်း၍ နေဝင်သည်ရှိသော် ထမ်းပိုး ထွန်တုံး အစရှိသည်တို့ကို တင်အပ်သော အရပ်၌ ထား၍ ရွှေတုံးကို ယူ၍ သွားအံ့ဟု ရွှေတုံးကို ချီ၏၊ ချီခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ မတတ်နိုင်သည် ရှိသော် ထိုင်၍ ဤမျှသည် ဝမ်းကို မွေးခြင်းငှါ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမျှကို မြှုပ်၍ထားအံ့၊ ဤမျှကို အမှု၌ယှဉ်စေအံ့၊ ဤမျှသည် ဒါနအစရှိသောပုညကိရိယအကျိုးငှါဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့ လေးစုတို့ကို ပြု၏၊ ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း၏ ဝေဘန်သော ကာလ၌ ထိုရွှေတုံးသည်

ပေါ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရွှေတုံးကို ဆောင်ပြီးလျှင် လေးစုဝေဘန်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ ကံအား လျော်စွာ လား၏၊ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၅၆၊ ယော ပဟဋ္ဌေန စိတ္တေန၊ ပဟဋ္ဌမနသော နရော။
ဘာဝေတိ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏေ အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ ပဟဋ္ဌေန၊ နီဝရဏ ကင်းသဖြင့် ရွှင်လန်းသော။ စိတ္တေန၊ စိတ်ဖြင့်။ ပဟဋ္ဌမနသော၊ ရွှင်လန်းသော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍။ ယောဂက္ခေမဿ၊ ယောဂလေးပါးတို့ဖြင့် ဘေးမရှိသော နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ ရောက်ခြင်းငှါ။ ကုသလံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ဓမ္မံ၊ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး အပြားရှိသော ဗောဓိပက္ခိယ တရားကို။ ဘာဝေတိ၊ ပွားစေ၏။ သော နရော၊ ထိုသူသည်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ အစဉ်သဖြင့်။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းကို ပြုတတ်သော အရဟတ္တမဂ်၏ အဆုံး၌ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယဟူသော ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ ပါပုဏေ၊ ရောက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို အထွတ်ပြုသဖြင့် ဒေသနာကို ပြီးစေ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရွှေတုံးကို ရသောယောကျ်ား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လေးသည့်ဝန်တာ၊ ပေါ့စိမ့်ငှါ၊ စိတ်ဖြာဝေခွဲ ဉာဏ်နှင့်တွဲ]

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကဥ္စနက္ခန္ဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၇—ဝါနရိန္ဒဇာတ်

ရန်သူအောင်မှု ကြောင်းလေးခု အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယဿေတေစတုရောဓမ္မာ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်

ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဝါနရိန္ဒ ဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်၏ သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြုခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချီးအံ့၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ဒေဝဒတ်သည် သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြု၏ဟူသော စကားကို ကြား တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ့ကို သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုသို့လုံ့လပြုငြား သော်လည်း ထိတ်လန့်ခြင်းကိုမျှ ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ် ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မျောက်အမျိုး၌ ဖြစ်၍ ကြီးခြင်းကိုရ၍ မြင်းငယ်ပမာဏရှိသော အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသော တကောင် တည်းသာလျှင် ကျက်စားသော မျောက်ဖြစ်၍ မြစ်ကမ်းနား၌နေ၏၊ ထိုမြစ်၏ အလယ်၌ တခုသောကျွန်းသည် အထူးထူး အပြားပြားရှိကုန်သော သရက်, ပိန္နဲ အစရှိကုန်သော သစ်ပင်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်ပြောင် အားနှင့်တူသော ဗလရှိ၏၊ အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ မြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းမှခုန်၍ ကျွန်းငယ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းမှ မြစ်လယ်၌ တခုသော ကျောက်ဖျာသည်ရှိ ၏၊ ထိုကျောက်ဖျာ၌ ကျ၏၊ ထိုကျောက်ဖျာမှ ခုန်၍ ထိုကျွန်းငယ်၌ ကျ၏၊ ထိုကျွန်းငယ်၌ အထူးထူး အပြားပြားရှိကုန်သော သစ်သီးတို့ကို စား၍ ညချမ်း အခါ၌ ထိုနည်းဖြင့်လျှင် တဖန်ပြန်လာ၍ မိမိ၏ နေရာအရပ်၌ နေ၍ နက်ဖြန် နေ့၌လည်း ထိုရှေးအတူသာလျှင် ပြု၏၊ဤနည်းဖြင့် ထိုအရပ်၌ နေခြင်းကိုပြု၏။

ထိုကာလ၌ကား တခုသော မိကျောင်းသည် မယားနှင့်တကွ ထိုမြစ်နား၌ နေ၏၊ မိကျောင်း၏ မယားသည် ထိုမှဤမှသွားသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်း၏ နှလုံးသား၌ ချင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ မိကျောင်းဖိုကို အရှင် ဤ မျောက်မင်း၏ နှလုံးသား၌ ချင်ခြင်းသည် ငါ့အားဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ မိကျောင်း ဖိုသည် ရှင်မ ကောင်းပြီ ရလတ္တံ့ဟု ဆို၍ ယနေ့ ညချမ်းအခါ၌ ကျွန်းငယ် မှ လာသည်သာလျှင်ဖြစ်သော မျောက်မင်းကို ဖမ်းအံ့ဟု သွား၍ ကျောက် ဖျာ၌ ဝပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တနေ့ပတ်လုံး ကျက်စား၍ ညချမ်း အခါ ကျွန်းငယ်၌ ရပ်လျက်လျှင် ကျောက်ဖျာကို ကြည့်၍ ဤကျောက်ဖျာသည်

ယခုအခါ၌ မြင့်သည်ဖြစ်၍ ထင်၏၊ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ကြံ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရေပမာဏကိုရင်း၊ ကျောက်ဖျာပမာဏကိုရင်း ကောင်းစွာ မှတ်အပ်သည်သာ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်းအား ယနေ့ ဤမြစ်၌ ရေသည် လျော့လည်း မလျော့ တိုးလည်း မတိုး၊ ထိုသို့ ဖြစ်လျက်လည်း ဤ ကျောက်ဖျာသည် ကြီးသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထင်၏၊ အသို့တုံနည်း ဤကျောက်ဖျာ၌ ငါ့ကို ဖမ်းအံ့သောငှါ မိကျောင်းသည် ဝပ်၍နေသလော ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကျောက်ဖျာကို ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းအံ့ဟု ထို ကျွန်းငယ်၌ပင်လျှင် ရပ်လျက် ကျောက်ဖျာနှင့် စကားပြောသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ အို ကျောက်ဖျာဟု ခေါ်သည်ရှိသော် စကားတုံ့ကိုမရ၍ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် အိုကျောက်ဖျာ အိုကျောက်ဖျာဟု ဆို၏၊ ကျောက်ဖျာသည် အသို့စကားတုံ့ကို ပေးလတ္တံ့နည်း၊ တဖန်လည်း ထိုကျောက်ဖျာကို မျောက်မင်းသည် အိုကျောက် ဖျာ အဘယ့်ကြောင့် ယနေ့ ငါ့ကို စကားတုံ့မပေးသနည်းဟု ဆို၏။

မိကျောင်းသည် မျောက်မင်းစကားကို ကြား၍ မချွတ်လျှင် တပါးသော နေ့တို့၌ ကျောက်ဖျာသည် မျောက်မင်းအား စကားတုံ့ပေး၏၊ ယခုအခါ မျောက်မင်းအား စကားတုံ့ကို ပေးအံ့ဟု ကြံ၍ အိုမျောက်မင်း အသို့နည်းဟု ဆို၏၊ အဆွေ သင်ကား အသူ ဖြစ်သနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါကား မိကျောင်းဟု ဆို၏၊ အဘယ်အကျိုးငှါ ဤကျောက်ဖျာ၌ ဝပ်သနည်းဟု ဆို သည်ရှိသော် သင်၏ နှလုံးသားကို တောင့်တသည် ဖြစ်၍ နေသည်ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါ့အား သွားရာခရီးသည်မရှိ၊ ယနေ့ငါသည် ဤမိကျောင်း ကို လှည့်စားအပ်၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုအခါ မိကျောင်းကို အဆွေမိကျောင်း ငါသည် ကိုယ်ကို သင့်အား စွန့်အံ့၊ သင်သည် ခံတွင်းကိုဖွင့်၍ ငါ့ကို သင့်အထံ သို့ လာသောကာလ၌ ဖမ်းလောဟု ဆို၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ မိကျောင်း တို့အား ခံတွင်းကို ဖွင့်သည်ရှိသော် မျက်စိတို့သည် မှိတ်ကုန်၏၊ မိကျောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို မမှတ်မူ၍ ခံတွင်းကို ဖွင့်၏၊ မျက်စိတို့သည် မှိတ်ကုန်၏၊ မိကျောင်းသည် ခံတွင်းကိုဖွင့်၍ မျက်စိတို့ကိုမှိတ်၍ ဝပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ မျက်စိမှိတ်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ ကျွန်းငယ်မှခုန်လျက်သွား၍ မိကျောင်း၏ ထိပ်၌နင်း၍ မိကျောင်းထိပ်မှခုန်၍ လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့ ထွန်းပလျက် ထိုမှ ဘက်

ကမ်း၌တည်၏၊ မိကျောင်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကိုမြင်၍ ဤမျောက်မင်းသည် အလွန်သော အံ့ဘွယ်ကို ပြုအပ်၏ဟု ကြံ၍ အိုမျောက်မင်း ဤလောက၌ လေးပါးကုန်သော ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ရန်သူတို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏၊ ထို အလုံးစုံသော ကျေးဇူးတို့သည်လည်း သင်၏ကိုယ်တွင်း၌ ရှိယောင်တကားဟု ဆိုလို၍—

၅၇၊ ယဿေတေ စတုရော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝ။
သစ္စံ ဓမ္မော ဓိတိ စာဂေါ၊ ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဝါနရိန္ဒ၊ မျောက်မင်း။ တဝ၊ သင်၏။ အဇ္ဈတ္တရေ၊ ကိုယ်တွင်း၌။ သစ္စံ၊ သစ္စာ။ ဓမ္မော၊ ပညာ။ ဓိတိ၊ လုံ့လ။ စာဂေါ၊ စွန့်ခြင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတုရော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဧတေ ဓမ္မာ၊ ထိုကျေးဇူးတို့သည်။ သန္တိယထာ၊ ရှိကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ ယဿ၊ အကြင်သူ၏။ အဇ္ဈတ္တရေ၊ ကိုယ်တွင်း၌။ စတုရော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဧတေ ဓမ္မာ၊ ထိုကျေးဇူးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ရန်သူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ လွှန်နိုင်၏။

ဤသို့ မိကျောင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ချီးမွမ်း၍ မိမိနေရာ အရပ်သို့ သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကို သတ်အံ့သောငါ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုဘူးသည်သာလျှင်ကတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မိကျောင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ စိဉ္စမာနသည် ထိုအခါ မိကျောင်း၏ မယား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မျောက်မင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သစ္စာ, ပညာ၊ စာဂါ,လုံ့လ၊ ပြည့်စုံက၊ ဒိဋ္ဌရန်သူ လွတ်၏ဟူ]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝါနရိန္ဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၈—တယောဓမ္မဇာတ်

ဒေဝဒတ်အလောင်းသည် ဘုရားလောင်းအား သတ်အံ့ဟု ကြံသော်လည်း မိမိသည်သျှင် ပျက်စီးသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု…နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ယဿ ဧတေ တယော ဓမ္မာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတယောဓမ္မဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်၏ သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြုခြင်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု…လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဒေဝဒတ်သည် မျောက်အမျိုး၌ ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ မျောက်အပေါင်းကို ဆောင်သည်ရှိသော် မိမိကိုစွဲ၍ မွေးဖွားကုန်သော မျောက်ငယ်တို့ကို ဤမျောက်ငယ်တို့သည် ကြီးပွားခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော် မျောက်အပေါင်းကို ဆောင်ကုန်ရာ၏ဟု ကြောက်ခြင်းကြောင့် သွားတို့ဖြင့်ကိုက်၍ မျောက်ငယ်တို့၏ ဝှေးစေ့တို့ကို ထုတ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်မင်းကိုသျှင်စွဲ၍ တခုသောမျောက်မဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကို ယူ၏၊ ထိုအခါ မျောက်မသည် ကိုယ်ဝန်တည်သောအဖြစ်ကို သိ၍ မိမိကိုယ်ဝန်ကို စောင့်လိုသည်ဖြစ်၍ တပါးသောတောင်ခြေရင်းသို့သွား၏၊ ထိုမျောက်မသည် ရင့်သော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းကို ဖွား၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ကြီးခြင်းကိုစွဲ၍ လိမ်မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် အစွမ်းနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ အမိကို မိခင် ငါ၏ အဘကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ အမောင် ဤမည်သောတောင်ခြေရင်း၌ မျောက်အပေါင်းကို ဆောင်လျက် နေ၏ဟု ဆို၏၊ မိခင် အဘထံသို့ ငါ့ကို ဆောင်လောဟု ဆို၏၊ အမောင် သင်သည် အဘထံသို့ သွားခြင်းငှါ မသင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ သင့် အဘသည် မိမိကိုစွဲ၍ဖြစ်သော မျောက်ငယ်တို့ကို ဤမျောက်ငယ်တို့သည် မျောက်အပေါင်းကို ဆောင်ကုန်လတ္တံ့ဟု ဆောင်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် သွားတို့ဖြင့် ကိုက်၍ ဝှေးစေ့တို့ကို ထုတ်၏ဟု

ဆို၏၊ မိခင် ထိုအဘထံသို့ ငါ့ကို ဆောင်လော့၊ ငါသည် သိအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုမျောက်မသည် သားကိုယူ၍ အဘထံသို့ သွား၏။

ထိုဒေဝဒတ် အလောင်း မျောက်သည် မိမိသားကို မြင်၍ ဤမျောက်သည် ကြီးသည်ရှိသော် ငါ့အား မျောက်အပေါင်းကို ဆောင်ခြင်းငှါ မပေးလတ္တံ့၊ ယခုပင်လျှင် သတ်အံ့ဟု ထိုဘုရားလောင်းကို လည်၌ဘက်သကဲ့သို့ ပြု၍ မြဲစွာ နှိပ်၍ အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ကြံ၍ အမောင် လာလော့၊ ဤမျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး အဘယ်သို့ သွားကုန်သနည်းဟု ဘုရားလောင်းကို လည်၌ ဘက်သကဲ့သို့ ပြု၍ နှိပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်ကား ဆင်ပြောင်အားနှင့် တူသော အားရှိ၏၊ အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မင်းကို နှိပ်၏၊ ထိုအခါ မျောက်မင်း၏ အရိုးတို့သည် ကွဲအံ့သကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မျောက်မင်းအား ဤမျောက်ငယ်သည် ကြီးသည်ရှိသော် ငါ့ကို သတ်လတ္တံ့၊ အဘယ်ဥပါယ်ဖြင့် ရှေးဦးစွာလျှင် သတ်ရအံ့နည်း၊ ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်၏၊ ထိုနောက်မှ အနီး၌ ရက္ခိုသ်စောင့်သော ရေကန်သည်ရှိ၏၊ ထိုရေကန်၌ ထို မျောက်ငယ်ကို ရက္ခိုသ်စားစေအံ့ဟု ကြံ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို မျောက် မင်းသည် အမောင် ငါအိုပြီ၊ ဤ မျောက်အပေါင်းကို သင့်အား ဆောင်နှင်း အံ့၊ ယနေ့ပင်လျှင် သင့်ကို မင်းပြုစေအံ့၊ ဤမည်သော အရပ်၌ ကန်သည်ရှိ၏၊ ထိုကန်၌ ကုမုဒြာကြာနှစ်ပွင့် ဥပ္ပလကြာသုံးပွင့် ပဒုမာကြာငါးပွင့် ဤကြာ ပန်းတို့ကို ဆောင်ချေလောဟု ဆို၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ဘခင် ကောင်းပြီ၊ ဆောင်အံ့ဟု သွား၍ အဆော တလျှင် ရေကန်သို့ မသက်မူ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြေရာကို စုံစမ်းသည်ရှိသော် သက်သော ခြေရာကိုသာလျှင် မြင်၍ ဤရေကန်သည် ရက္ခိုသ်စောင့်သော ရေကန်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့အဘသည် ငါ့ကို သတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၍ ငါ့ကို ရက္ခိုသ်စားစေလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် ရေကန်သို့ မသက်ဘဲ ကြာပန်း တို့ကိုလည်း ယူအံ့ဟု ရေမရှိရာအရပ်သို့ သွား၍ အဟုန်ကို ယူ၍ ခုန်သည်ရှိသော် ရှေ့သို့သွားလျက် ရေမရှိသော ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက်သာလျှင် နှစ်ပွင့်သော ကြာပန်းတို့ကို ယူ၍ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ ကျ၏၊ ထိုမှာဘက်ကမ်းမှလည်း ဤမှာ ဘက်ကမ်းသို့ သွား၍ ထိုနည်းဖြင့်သာလျှင် နှစ်ပွင့်သော ကြာပန်းတို့ကို ယူ၍

ဤသို့ ကမ်းနားနှစ်ဘက်တို့၌ အစုကိုပြုလျက် ကြာပန်းတို့ကို ယူ၍၊ ရေစောင့် ရက္ခိုသ်၏ အာဏာတည်ရာ အရပ်သို့ မသက်၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဤကြာပန်းတို့ထက် အလွန်ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ထိုကြာပန်းတို့ကို တခုသော အရပ်၌ အစုကိုပြုစဉ် ထိုရေစောင့် ရက္ခိုသ်သည် ငါသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤသို့ သဘောရှိသော အံ့ဘွယ်သရဲဖြစ်သော ယောကျ်ားကို မမြင်စဘူး၊ ကြာပန်းတို့ကိုလည်း အလိုရှိတိုင်း ယူအပ်ကုန်၏၊ ငါ၏ အာဏာတည်ရာအရပ်သို့လည်း မသက်ဟု ရေကိုနှစ်ဖြာခွဲ၍ ရေမှတက်ပြီး၍ ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်၍ မျောက်မင်း ဤလောက၌ အကြင်သူ၏ ကိုယ်တွင်း၌ သုံးပါးကုန်သော ကျေးဇူးတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုသူသည် ရန်သူကို လွှန်နိုင်၏၊ ထိုအလုံးစုံသော ကျေးဇူးတို့သည်လည်း သင်၏ကိုယ်တွင်း၌ ရှိယောင်တကားဟု ဆိုလို၍—

၅၈၊ ယဿ ဧတေ [၁] တယော ဓမ္မာ၊ ဝါနရိန္ဒ ယထာ တဝ။
ဒက္ခိယံ သူရိယံ ပညာ၊ ဒိဋ္ဌံ သော အတိဝတ္တတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဝါနရိန္ဒ၊ မျောက်မင်း။ တဝ၊ သင်၏။ အဗ္ဘန္တရေ၊ ကိုယ်တွင်း၌။ ဒက္ခိယံ၊ ပညာနှင့်ယှဉ်သော မြတ်သောလုံ့လ။ သူရိယံ၊ ရဲရင့်ခြင်း။ ပညာ၊ ပညာ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တယော၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဧတေ ဓမ္မာ၊ ထိုကျေးဇူးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ ရန်သူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ လွှန်နိုင်၏။

ဤသို့ ရေစောင့် ရက္ခိုသ်သည် ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကိုပြု၍ ဤကြာပန်းတို့ကို အဘယ်အကျိုးငှါ ဆောင်ရွက်သနည်းဟု မေး၏၊ ငါ့ကို အဘသည် မင်းပြုစေလို၏၊ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဆောင်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ယောကျ်ားမြတ်သည် ကြာပန်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ မသင့်၊ ငါသည် ရွက်ဆောင်အံ့ဟု ကြာပန်းကို ချီ၍ ဘုရားလောင်း၏ နောက်မှ လိုက်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ အဘသည် အဝေးမှလျှင် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ငါသည် ဤမျောက်ငယ်ကို ရေစောင့်ရက္ခိုသ်၏ အစာ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု စေ၏၊ ထိုမျောက်ငယ်သည် ယခုအခါ၌ ရက္ခိုသ်ကို ကြာပန်းတို့ကို

၁၊ ယဿေတေ (သျာ၊ က)

ထမ်းစေ၍ လာ၏၊ ငါယခု ပျက်စီးပြီဟု ကြုံလတ်သော် နှလုံး ခုနစ်စိတ်ကွဲ ခြင်းသို့ ရောက်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ကြွင်းကုန် သော မျောက်တို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ ဘုရားလောင်းကို မင်းမြှောက်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မျောက်မင်း ဖြစ်ဘူး ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မျောက်မင်း၏သား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သူမျှားကိုဖျက်၊ ကိုယ်သာပျက်၊ အသက်သေရှာ မျောက်ပမာ]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တယောဓမ္မဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅၉—ဘေရိဝါဒကဇာတ်

အဘဆုံးမသည်ကို မနာသောကြောင့် ဥစ္စာပျက်စီးကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဓမေ ဓမေ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤဘေရိဝါဒကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် ဆိုနိုင်ခက်သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော် ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း သင်သည် ယခုအခါ၌သာ ဆိုနိုင်ခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်သည်သာ လျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် စည်တီးအမျိုး၌ ဖြစ် ၍ တခုသော ရွာငယ်၌ နေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီမြို့၌ နက္ခတ် သဘင် ကြွေးကြော်၏ဟု ကြား၍ သသင်အလယ်၌ စည်တီး၍ ဥစ္စာကို

ဆောင်အံ့ဟု သားကို ခေါ်၍ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွားပြီးလျှင် စည်တီး၍ များစွာသော ဥစ္စာကို ရ၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် ရသော ဥစ္စာကိုယူ၍ မိမိ ရွာသို့သွားသည်ရှိသော် ခိုးသူတို့နေသော တောသို့ရောက်၍ မပြတ်စည်တီးသော သားကို အမောင် မပြတ်မတီးမူ၍ ခရီးသွားသော မင်း၏စည်ကဲ့သို့ ရံခါ ရံခါ တီးလောဟု သားကို မြစ်၏၊ ထိုသားသည် အဘ မြစ်ငြားသော်လည်း စည်တီး သဖြင့်သာလျှင် ခိုးသူတို့ကို ပြေးစေအံ့ဟု ဆို၍ မပြတ်သာလျှင် တီး၏၊ ခိုးသူ တို့သည် ရှေးဦးစွာလျှင် စည်သံကို ကြား၍ မင်း၏ စည်သံသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ပြေးပြီးမှ အလွန်လျှင် တစပ်တည်းသော စည်သံကို ကြား၍ ဤစည်သည် မင်း၏ စည်သည် မဖြစ်လတ္တံ့ဟု လာလတ်ကုန်၍ စုံစမ်းသည်ရှိသော် နှစ်ယောက် ကုန်သော သူတို့ကိုလျှင် မြင်၍ ပုတ်ခတ် လုယက်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် စင်စစ် ငါတို့သည် ငြိုငြင်သဖြင့် ရအပ်သော ဥစ္စာကို တစပ်တည်းသော အသံကို ပြု၍ တီးလျက် ဖျက်ဆီး၏ဟု ဆိုလို၍—

၅၉၊ ဓမေ ဓမေ နာတိဓမေ၊ အတိဓန္တံ ဟိ ပါပကံ။
ဓန္တေန ဟိ သတံ လဒ္ဓံ၊ အတိဓန္တေန နာသိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဓမေ ဓမေ၊ ရံခါ ရံခါမှသာ တီးရာသလျှင် ကတည်း။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင် ကြောင့်။ အတိဓန္တံ၊ မပြတ်တီးခြင်းသည်။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ နာတိဓမေ၊ မပြတ်မတီးရာ။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဓန္တေန၊ ပွဲသဘင် အလယ်၌ စည်တီးသဖြင့်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်သော။ သတံ၊ တရာသော အသပြာကို။ အတိဓန္တေန၊ မပြတ်တီးသဖြင့်။ နာသိတံ၊ ဖျက်ဆီးအပ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ သား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အဘ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဥစ္စာရှာလျက်၊ ဆိုနိုင်ခက်၊ ယွင်းပျက် ဆုံးပါးရာ]

ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဘေရိဝါဒကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၀–သန်ဓမဇာတ်

သား၏ စကားကို အဘ နားမထောင်သောကြောင့် ဥစ္စာဆုံးပါးသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဓမေ ဓမေ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော၍သန်ဓမဇာတ်ကိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်း"ကို ပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် ဆိုနိုင်ခက်သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း သင်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆိုနိုင်ခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်ခရုသင်းမှုတ်ခသာအမျိုး၌ဖြစ်၏၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ နက္ခတ်သဘင်ကိုကြွေးကြော်သည်ရှိသော် အဘကို ခေါ်၍ ခရုသင်းမှုတ်သောအမှုဖြင့် ဥစ္စာကိုရ၍ လာသောကာလ၌ ခိုးသူရှိသောတော၌ မပြတ်ခရုသင်းမှုတ်သော အဘကို တားမြစ်၏၊ ထိုအဘသည် ခရုသင်းသံဖြင့် ခိုးသူတို့ကို ပြေးစေအံ့ဟု မပြတ်သာလျှင်မှုတ်၏၊ ခိုးသူတို့သည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် လာလတ်ကုန်၍ လုယက်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ဆိုလို၍—

၆၀၊ ဓမေ ဓမေ နာတိဓမေ၊ အတိဓန္တံ ဟိ ပါပကံ။
ဓန္တေနာဓိဂတာ ဘောဂါ၊ တေ တာတော ဝိဓမိ ဓမံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဓမေ ဓမေ၊ ရံခါ ရံခါမှသာလျှင် မှုတ်ရာ၏။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အတိဓန္တံ၊ မပြတ်မှုတ်ခြင်းသည်။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ နာတိဓမေ၊ မပြတ်မမှုတ်ရာ။ ဓန္တေန၊ ပွဲသဘင်၌ ခရုသင်းမှုတ်သဖြင့်။ ဘောဂါ၊

စည်းစိမ်တို့ကို။ အဓိဂတာ၊ ရအပ်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုဥစ္စာ စည်းစိမ်တို့ကို။ တာ တော၊ အဘသည်။ ဓမံ-ဓမန္တော၊ မပြတ်မှုတ်လျက်။ ဝိဓမိ၊ ဖျက်ဆီး၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဆိုနိုင်ခဲက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ အဘ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆိုနိုင်ခဲခက်၊ ဥစ္စာပျက်၊ ရှာလျက်ချည်းနှီး ကျိုးမပြီး]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သဉ်ဓမဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-ဣတ္ထိဝဂ် ၆၁-အသာတမန္တဇာတ်

မိန်းမတို့သည် ယုတ်မာသဖြင့် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ပေးတတ်သောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု—နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အသာ လောကိတ္ထိယော နာမ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ အသာတမန္တဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏ ထိုရဟန်းတွေ့သည် "ဥမ္မာဒန္တီ ဇာတ်"၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း မိန်းမတို့ သည်ကား ဆင်းရဲကို ပေးတတ်ကုန်၏၊ ယုတ်မာကုန်၏၊ သင်သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော ယုတ်မာသော မိန်းမကိုမှီ၍ အဘယ့်ကြောင့် သာသနာတော်မှ ငြီးငွေ့ သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းလည် ဂန္ဓာရတိုင်း တက္က သိုလ်ပြည်ဝယ် တဦးသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ လိမ်မာသောအဖြစ်သို့ ရောက် သည်ရှိသော် ဗေဒင်သုံးပုံတို့၌၎င်း၊ အလုံးစုံသော အတတ်တို့၌၎င်း အပြီးသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ်

တဦးသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ သားဖွားသောနေ့၌ မီးကိုယူ၍ မငြိမ်းစေမူ၍ ထားကုန်၏၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသတို့သားကို တဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသောအခါ၌ မိဘတို့သည် ချစ်သား ငါတို့သည် သင်ဖွားသောနေ့၌ မီးကိုယူ၍ ထားအပ်ကုန်ပြီ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ အကယ်၍ လားလိုငြားအံ့၊ သင်သည် မီးကိုယူ၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် မီးကိုလုပ်ကျွေး၍ ရှိခိုးလျက် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားသည်ဖြစ်လော့၊ အိမ်၌ အကယ်၍ နေလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ့အထံ၌ အတတ်ကို သင်၍ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ငါသည် တော၌ မီးကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ဥစ္စာကိုသာ ဖြစ်စေအံ့ဟု မိဘတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆရာ့အဘိုဖြစ်သော တထောင်သောအသပြာကိုယူ၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ အတတ်ကို သင်ပြီးလျှင် တဖန်ပြန်ခဲ့၏။

ထိုပုဏ္ဏားလုလင်၏ မိဘတို့သည် အိမ်၌ နေသဖြင့် အလိုမရှိကုန်၊ တော၌ မီးကို လုပ်ကျွေးစေလိုကုန်၏၊ ထိုအခါ လုလင်ကို အမိသည် မိန်းမတို့အပြစ်ကို သိစေ၍ တောသို့ ဝင်စေလို၏၊ တက္ကသိုလ်ဆရာသည် ပညာရှိ၏၊ လိမ်မာ၏၊ ငါ့သားအား မိန်းမတို့၏ အပြစ်ကို ပြောဆိုခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ချစ်သား အတတ်ကို သင်အပ်ပြီလောဟု မေး၏၊မိခင် သင်အပ်ပြီဟု ဆိုအပ်သည်ရှိသော် သင်သည် အသာတ မန္တန်ကိုလည်း သင်အပ်ပြီလောဟု မေး၏၊ မိခင် မသင်အပ်ဟု ဆို၏၊ ချစ်သားသည် အသာတမန္တန်ကို အကယ်၍ မသင်အပ်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတတ်သင်သည် မမည်၊ သွားချေ သင်၍ လာလောဟု ဆို၏၊ ထိုလုလင်သည် ကောင်းပြီဟု တဖန် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရှေးရှုသွား၏၊ ထိုဆရာ၏လည်း အမိသည် အသက်ကြီးသည် ဖြစ်၍ တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိ၏၊ ထိုဆရာသည် အမိအိုကို မိမိလက်ဖြင့် ရေချိုးလျက် စားမစလျက် သောက်စေလျက် လုပ်ကျွေး၏၊ တပါးကုန်သော လူတို့သည် ထိုသို့ပြုသော ဆရာကို မြင်၍ စက်ဆုပ်ကုန်၏၊ ထိုဆရာသည် ငါသည် တောသို့ဝင်၍ ထိုတော၌ အမိအိုကို လုပ်ကျွေးလျက် အကယ်၍ နေရမူကား ကောင်း၏ဟုကြံ၏၊ ထိုအခါ တခုသော ဆိတ်ငြိမ်သောတောဝယ် ရေရလွယ်ရာအရပ်၌ သစ်ရွက်မိုးသောအိမ်ကိုပြုစေ၍ ထောပတ်,ဆန် အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်စေ၍ အမိအိုကို ထမ်း၍ ထိုတောသို့ သွားပြီးလျှင် အမိကို လုပ်ကျွေးလျက် နေခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်

သည်လည်း တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဆရာကို မမြင်သည်ရှိသော် ဆရာသည် အဘယ်မှာ ရှိသနည်းဟု မေး၍ ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ တောသို့သွားပြီးလျှင် ဆရာကို ရှိခိုး၍ ရပ်၏။

ထိုအခါ လုလင်ကို ဆရာသည် အမောင် အဘယ့်ကြောင့်လျှင် အလွန်လျင်စွာ လာသနည်းဟု မေး၏၊ အကျွန်ုပ်ကို ဆရာတို့သည် အသာတမည်သော မန္တရားကို မသင်အပ်သည်မဟုတ်လောဟု ဆို၏၊ သင့်အား အသာတမည်သော မန္တရားကို သင်ရမည်၊ သင်ချေဟူ၍ အဘယ်သူသည် ဆိုသနည်းဟု မေး၏၊ ဆရာ အကျွန်ုပ်၏အမိသည် ဆိုအပ်၏ဟုဆို၏၊ဘုရားလောင်းသည် တစုံတခုသော အသာတမန္တရားမည်သည်မရှိ၊ ဤလုလင်၏ အမိသည် ဤလုလင်ကို မိန်းမတို့၏ အပြစ်ကို သိစေလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုအခါ လုလင်ကို အမောင် ကောင်းပြီ သင်အံ့၊ သင့်အား အသာတမည်သော မန္တရားကို ပေးအံ့၊ ယနေ့ကို အစပြု၍ ငါ၏အရာ၌ တည်၍ ငါ့အမိကို မိမိလက်ဖြင့် ရေချိုးလျက် စားစေလျက် သောက်စေလျက် လုပ်ကျွေးလော၊ ငါ့အမိအိုအား လက် ခြေ ဦးခေါင်း ကျောက်တို့ကို ဆုပ်နယ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ပြုလျက် ရှင်မ ရွှေဦးစွာ အိုခြင်းသို့ ရောက်သော ကာလ၌လည်း ရှင်မ၏ကိုယ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသေး၏၊ ပျိုစဉ်ကာလ၌ကား အဘယ်ဆိုဘွယ်ရှိအံ့နည်းဟု ဆိုလော၊ လက်ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုသောကာလ၌ လက်ခြေအစရှိသည်တို့၏ ကျေးဇူးကို ဆိုလေလော၊ သင့်အား ငါ့အမိအိုသည် အကြင် စကားကိုလည်း ဆိုလတ္တံ့၊ ထိုစကားကို ရှက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ မလျှို့ဝှက်မူ၍ ငါ့အား ကြားလော၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ရလတ္တံ့ဟု ဆို၏။

ထိုလုလင်သည် ဆရာ ကောင်းပြီဟု ဆရာ့စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ အလုံးစုံသော ဆရာဆိုတိုင်းသော အစီအရင်ကို ပြု၏၊ ထိုအခါ လုလင်သည် အဖန်တလဲလဲ ချီးမွမ်းသည်ရှိသော် ဤလုလင်သည် ငါနှင့်တကွ မွေ့လျော်လိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကန်းသော အိုသော ထိုမိန်းမ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကိလေသာသည်ဖြစ်၍ ချီးမွမ်းသော လုလင်ကို ငါနှင့်တကွ မွေ့လျော်ခြင်းငှါ အလိုရှိသလောဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရှင်မ ရွှေဦးစွာ ငါသည် အလိုရှိ၏၊ ဆရာကိုကား ခန့်ညား၏ဟု ဆို၏၊ ငါ့ကို အကယ်၍ အလိုရှိငြားအံ့၊ ငါ့သားကို သတ်လောဟု

ဆို၏၊ ငါသည် ဆရာ့အထံ၌ ဤမျှလောက်သော အတတ်တို့ကို သင်၍ ကိလေသာမျှကို မှီလျက် အဘယ်အကြောင်းဖြင့် သတ်ရအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား အကယ်၍ ငါ့ကို သင်မစွန့်သည်ဖြစ်အံ့၊ ငါသည်ပင်လျှင် ငါ့သားကို သတ်အံ့ဟု ဆို၏။

ဤသို့လျှင် မိန်းမတို့မည်သည်ကား ဆင်းရဲကို ပေးတတ်ကုန်၏၊ ယုတ်မာကုန်၏၊ထိုသို့သဘောရှိသည်မည်သော အရွယ်၌တည်ကုန်လျက် ရာဂစိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ ကိလေသာသို့ အစဉ်လိုက်ကုန်၏၊ ဤသို့ ကျေးဇူး ပြုတတ်သော သားကို သတ်လိုကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။

လုလင်သည် အလုံးစုံသော ထိုစကားကို ဘုရားလောင်းအား ကြား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် လုလင် သင်သည် ငါ့အား ကြားသဖြင့် ကောင်းစွာ ပြုအပ်၏ဟု ဆို၏၊ အမိအို၏ အသက်၏ အပိုင်းအခြားကို ကြည့်သည်ရှိသော် ယနေ့ပင်လျှင် သေလတ္တံ့ဟု သိ၍ လုလင် လာလှည့်၊ ထိုအမိအိုကို စုံစမ်းအံ့ဟု တခုသော ရေသဖန်းပင်ကို ဖြတ်၍ မိမိပမာဏဖြင့် သစ်သားရုပ်ကို ပြုပြီးလျှင် ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ခြုံ၍ မိမိ၏ အိပ်ရာ၌ ပက်လက် အိပ်စေ၍ ကြိုးငယ်ဖြင့် ဖွဲ့ပြီးလျှင် တပည့်ကို အမောင် ပုဆိန်ကိုယူပြီးလျှင် ငါ့အမိအား အမှတ်ကို ပေးလောဟု ဆို၏၊ လုလင်သည် သွား၍ ရှင်မ ဆရာသည် သစ်ရွက်မိုးသော အိမ်၌ မိမိအိပ်ရာဝယ် အိပ်၏၊ ငါသည် ကြိုးအမှတ်ကိုဖွဲ့အပ်ပြီ၊ ဤပုဆိန်ကိုယူ၍ သွားပြီးလျှင် အကယ်၍ တတ်နိုင်ငြားအံ့၊ ထိုဆရာကို သတ်လောဟု ဆို၏၊ သင်သည် ငါ့ကို စွန့်လတ္တံ့လောဟု မေး၏၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် စွန့်အံ့ နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအမိအိုသည် ပုဆိန်ကို ယူ၍ တုန်တုန် လှုပ်လှုပ် ထလျက် ကြိုးအမှတ်ဖြင့်သွားပြီးလျှင် လက်ဖြင့်စမ်း၍ ဤသူသည်ငါ့သားတည်း ဟူသော အမှတ်ဖြင့် သစ်သားရုပ်၏ မျက်နှာ၌ ပုဆိုးကိုပယ်လျက် တချက် တည်းဖြင့် သေစေအံ့ဟု လည်၌ ပေါက်၍ 'ခုန်း, ခုန်း' ဟူသော အသံဖြစ်သည် ရှိသော် သစ်သားအဖြစ်ကိုသိ၏၊ ထိုအခါ အမိအိုကို ဘုရားလောင်းသည် အမိ အဘယ်သို့ပြုသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါ့ကို လှည့်စားအပ်သည် ဖြစ်ပြီဟု ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် သေ၍ လည်း၏၊ (ထို အမိအိုသည် မိမိ၏ သစ်ရွက်မိုးသော အိမ်၌ အိပ်ငြားသော်လည်း ထိုခဏ၌သာလျှင် သေရာသည် သာလျှင်တည်း)။

ဘုရားလောင်းသည် အမိအို၏ သေသောအဖြစ်ကို သိလျှင် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ပြု၍ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မီးကို ငြိမ်းစေ၍ တောပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်ပြီးလျှင် လုလင်ကိုခေါ်၍ သစ်ရွက်မိုးသော အိမ်တံခါး၌နေ၍ အသာတမန္တရားမည်သည် အသီးအခြား မရှိ၊ မိန်းမတို့မည်သည် အသာတမည်ကုန်၏၊ အသာတမန္တရားကို သင်ချေလောဟု ငါ့အထံသို့ စေသော သင့်အမိသည် မိန်းမတို့၏အပြစ်ကို သိစိမ့်သောငှါ စေ၏၊ ယခုအခါ၌ကား သင်သည် မျက်မှောက်လျှင် အမိအို၏ အပြစ်ကို မြင်ရပြီ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် မိန်းမတို့မည်သည် ဆင်းရဲကို ပေးတတ်ကုန်၏၊ ယုတ်မာကုန်၏၊ ဤသို့ သိလေလောဟု ဆို၏၊ ထိုလုလင်သည် ဆရာကို ရှိခိုး၍ မိဘတို့၏ အထံသို့ သွား၏၊ ထိုအခါ လုလင်ကို အမိသည် အမောင် သင်သည် အသာတမည်သော မန္တရားကို သင်အပ်ပြီလောဟု မေး၏၊ မိခင် သင်အပ်ပြီဟု ဆို၏၊ အမောင် ယခုအခါ ဘယ်ကို ပြုလတ္တံ့နည်း၊ ရဟန်းပြု၍ မီးကိုတည်း လုပ်ကျွေးအံ့လော၊ အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌တည်း နေအံ့လောဟု မေး၏၊ လုလင်သည် မိခင် ငါသည် မျက်မှောက်အားဖြင့် မိန်းမတို့၏ အပြစ်တို့ကို မြင်ရပြီ၊ အိမ်၌ နေခြင်းဖြင့် ငါ့အား ကိစ္စမရှိ၊ ငါသည် ရဟန်းပြုအံ့ဟု မိမိအလိုကို ပြလိုရကား—

၆၁၊ အသာ လောကိတ္ထိယော နာမ၊ ဝေလာ တာသံ န ဝိဇ္ဇတိ။
သာရတ္တာ စ ပဂဗ္ဘာ စ၊ သိခီ သဗ္ဗဃသော ယထာ။
တာ ဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ဝိဝေက မနုဗြူဟယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

လောကေ၊ လောက၌။ ဣတ္ထိယော နာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား။ အသာ၊ ယုတ်မာကုန်၏။ တနည်းကား—အသာ၊ ဆင်းရဲကို ပေးတတ်ကုန်၏။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့အား။ ဝေလာ၊ အပိုင်းအခြားသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ သာရတ္တာစ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌သာ တပ်စွန်းတတ်ကုန်သည်ဖြင့်။ ပဂဗ္ဘာ စ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတို့ဖြင့် လွန်ကျူးတတ်ကုန်သည်ဖြင့်။ မဟန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သိခီ၊မီးသည်။ သဗ္ဗဃသော ယထာ၊ ကောင်း မကောင်း အလုံးစုံကို စားတတ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ လဒ္ဓံ လဒ္ဓံ၊ ရတိုင်း ရတိုင်းသော သူကို။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲတတ်ကုန်၏။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗ

ဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုအံ့။ ဝိဝေကာ၊ ကာယဝိဝေက, စိတ္တဝိဝေကကို။ အနုဗြူဟယံ၊ ပွားစေလျက်။ ဗြဟ္မလောက ပရာယနော၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လားသည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။

ဤသို့လျှင် မိန်းမတို့ကို ကဲ့ရဲ့၍ မိဘတို့ကို ရှိခိုး၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိသော ကာယဝိဝေက, စိတ္တဝိဝေကကို ပွားစေလျက် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤသို့လျှင် မိန်းမတို့မည်သည်ကား ယုတ်မာကုန်၏၊ ဆင်းရဲကို ပေးတတ်ကုန်၏၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်၏ဟု မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဟောတော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရား သည် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဘဒ္ဒကာပိလာနီသည် ထိုအခါ လုလင်၏အမိ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မဟာကဿပသည် ၎င်းအခါ လုလင်၏အဘ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ တပည့်လုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆင်းရဲယုတ်မာ၊ ပေးတတ်စွာ၊ ပမာမီးပြ ဇူဋ္ဌိယ]

ရှေးဦးစွာသော အသာတမန္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၂—အဏ္ဍဘူတဇာတ်

မိန်းမတို့ကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း၍ မလုံနိုင်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အဏ္ဍဘူတဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်း" ကိုပင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သတတ် ဟူသည်

မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်း မိန်းမတို့သည်ကား စောင့်ရှောက် ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် မိန်းမကို အမိ ဝမ်းခေါင်း အောင်းသော အခါမှ စ၍ စောင့်ရှောက်သော်လည်း စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်မိဖုယားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်၍ အလုံးစုံသော အတတ်တို့၌ အပြီးသို့ ရောက်၍ အဘ လွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပုရောဟိတ်နှင့်အတူ ကြွေအန် ကစား၏၊ ကစားလတ် သော်ကား—

သဗ္ဗာနဒီ ဝင်္ကဂတီ[၁]၊ သဗ္ဗေ ကဋ္ဌမယာ ဝနာ။
သဗ္ဗိတ္ထိယော ကရေ ပါပံ၊ လဘမာနေ နိဝါတကေ။

သဗ္ဗာနဒီ၊ ခပ်သိမ်းသော မြစ်တို့သည်။ ဝင်္ကဂတီ၊ ကောက်သောအလား ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော။ ဝနာ၊ တောတို့သည်။ ကဋ္ဌမယာ၊ ထင်းအတိသာ ဖြစ်ကုန်၏။ နိဝါတကေ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်ကို။ လဘမာနေ၊ ရသည်ရှိသော်။ သဗ္ဗိတ္ထိယော၊ ခပ်သိမ်းသော မိန်းမတို့သည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှု ကို။ ကရေ-ကရေယျုံ၊ ပြုကုန်ရာ၏။

ဤ ကြွေအန် သီချင်းကိုသီလျက် ငွေပျဉ်၌ ရွှေဖြင့် ပြုအပ်သော အန်လက် တို့ကို ပစ်၏၊ ဤသို့ ကစားသည်ရှိသော် မင်းသည်ကား အမြဲနိုင်၏၊ ပုရော ဟိတ်သည်ရှုံး၏၊ ထိုပုရောဟိတ်သည် အစဉ်သဖြင့် အိမ်၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာကုန် လတ်သည်ရှိသော် ကြံ၏၊ အဘယ်သို့ ကြံသနည်းဟူမူကား ဤသို့ဖြစ်သည် ရှိသော် ဤအိမ်၌ အလုံးစုံသော ဥစ္စာသည် ကုန်လတ္တံ့၊ ရှာ၍ ယောကျ်ားတပါး မရောက်ဘူးသော မိန်းမကို အိမ်သူပြုအံ့ဟု ကြံ၏၊ ထိုနောက်မှ ပုရောဟိတ်အား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်ပြန်၏၊ တပါးသော ယောကျ်ားကို မြင်ဘူးသော မိန်းမကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ အမိဝမ်းခေါင်း အောင်းသော

၁၊ ဝင်္ကဂတာ (သီ၊ သျာ)၊ ဝင်္ကနဒီ (က)

အခါမှစ၍ မိန်းမကို စောင့်ရှောက်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သော ထိုမိန်းမကို မိမိအလို၌ တည်စေ၍ တယောက်တည်းသော ယောကျ်ားရှိသည်ကိုပြု၍ မြဲစွာ အစောင့်အရှောက်ကို စီရင်၍ မင်းအိမ်၌ ဥစ္စာကို ဆောင်အံ့၊ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ထိုပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည်လည်း ဂုတ္တိ ပုရိသ လက္ခဏာ ကျမ်း၌လိမ်မာ၏၊ ထိုအခါ တယောက်သောကိုယ်ဝန်ဆောင်သော ဆင်းရဲသော မိန်းမကိုမြင်၍ သားမိန်းမ ဖွားလတ္တံ့သည်ကို သိ၍ ထိုမိန်းမကိုခေါ်စေပြီးလျှင် ရိက္ခာပေး၍ အိမ်၌သာလျှင် နေစေလျက် ဖွားသောကာလ၌ ဥစ္စာကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်၏၊ ထိုသတို့သမီးကို တပါးကုန်သော ယောကျ်ားတို့အား မြင်ခြင်းကို မပေးမူ၍ မိန်းမတို့၏ လက်၌သာ ပေး၍ မွေးစေ၏၊ အရွယ်သို့ ရောက်သော ကာလ၌ ထိုသတို့သမီးကို မိမိအလို၌ တည်စေ၍ အကြင်မျှလောက် ထိုသတို့ သမီးသည် မကြီးသေး၊ ထိုမျှလောက် မင်းနှင့်ကြွေအန်ကို မကစား၊ ထိုသတို့သမီး ကိုကား မိမိအလို၌ တည်စေ၍ မြတ်သောမင်းကြီး ကြွေအန်ကစားကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

မင်းကြီးသည် ကောင်းပြီဟု ရှေးနည်းဖြင့်သာ ကစား၏၊ မင်းကြီးသည် ကြွေအန်သီချင်းကို သီ၍ အန်လက်ကို ပစ်သော ကာလ၌ ပုရောဟိတ်သည် "ဌပေတွာ မမ မာဏဝိကံ"ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ပုရောဟိတ်သည် နိုင်၏၊ မင်းကြီးသည် ရှုံး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤပုဏ္ဏား၏ အိမ်၌ တယောက်တည်း သော ယောကျ်ားရှိသော တယောက်သော မိန်းမရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု စုံစမ်း သည်ရှိသော် ရှိသောအဖြစ်ကို သိ၍ မိန်းမ၏ သီလကို ဖျက်ဆီးစေအံ့ဟု တယောက်သော သေသောက်ကြူးကို ခေါ်စေ၍ ပုရောဟိတ် မိန်းမ၏ သီလကို ဖျက်ဆီးအံ့သော်ငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး တတ်နိုင်ပါ၏ ဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ သေသောက်ကြူးအား မင်းသည် ဥစ္စာပေး၍ ထိုသို့ တပြီးကား လျင်စွာပြီးစေလောဟု ထိုသေသောက်ကြူးကိုစေ၏၊ ထိုသေသောက် ကြူးသည် မင်းအထံမှ ဥစ္စာကိုယူ၍ နံ့သာ အခိုးအထုံ နံ့သာမှုန့် ပရုပ် အစရှိသည် တို့ကို ယူ၍ ထိုပုရောဟိတ်အိမ်မှ အနီး၌ အလုံးစုံသော နံ့သာဈေးကို ကျင်း၏၊ ပုရောဟိတ်၏အိမ်သည်လည်းဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ၏၊အလုံးစုံသောတံခါးမုတ်တို့၌လည်း မိန်းမ အစောင့်အရှောက်တို့သာ ထား၍ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ဝင်ခြင်းငှါ ရသော တပါးသော ယောကျ်ားမည်သည်မရှိ၊ အမှိုက်စွန့်သောတောင်းကိုလည်း

သုတ်သင်၍လျှင် သွင်းရ၏၊ ထိုလုလင်မကို ပုဏ္ဏားသာလျှင် မြင်ခြင်းငှါ ရ၏၊ ထိုလုလင်မအားလည်း တယောက်သော အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် ရှိ၏။

ထိုအခါ လုလင်မ၏ အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် နံ့သာဘိုး ပန်းဘိုးကိုယူ၍ သွားသည်ရှိသော် ထိုသေသောက်ကြူး၏ ဈေးအနီးဖြင့် သွား၏၊ ထိုသေသောက် ကြူးသည် ဤမိန်းမသည်ကား ထိုလုလင်မ၏ အလုပ်အကျွေးတည်းဟု ကောင်း စွာသိ၍ တနေ့သ၌ လာလတ်သော အလုပ်အကျွေးမိန်းမကို မြင်၍လျှင် ဈေး မှထ၍သွားပြီးလျှင် ထိုအလုပ်အကျွေးမိန်းမ၏ ခြေရင်း၌လည်း၍ လက်နှစ်ဘက် တို့ဖြင့် ခြေဖွဲ့မြဲစွာ ကိုင်၍ မိခင် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဘယ် အရပ်သို့ သွားသနည်းဟု ဆို၍ ငိုကြွေး၏၊ ကြွင်းကုန်သော အဖော်ဖြစ်ကုန်သော သေသောက်ကြူးတို့သည်လည်း တင့်အပ်သော အရပ်၌ ရပ်၍သာလျှင် လက်, ခြေ, မျက်နှာ သဏ္ဌာန်တို့ဖြင့်ရင်း၊ အသွင်အပြင်တို့ဖြင့်ရင်း အမိသားတို့သည် ထပ်မျှ တူကုန်သည် သာလျှင်တည်းဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုအလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သေသောက်ကြူးတို့ ဆိုကုန်သည်ရှိသော် မိမိသည် ကောင်းစွာယုံကြည်၍လည်း ဤသူသည် ငါ့သား ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိမိသည်လည်း ငိုခြင်းငှါ အားထုတ်၏၊ထို နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း ငိုကုန်၍ မျက်ရည်ယိုကုန်လျက် အချင်း ချင်း လည်ဘက်၍ တည်ကုန်၏။

ထိုအခါ သေသောက်ကြူးသည် မိခင် အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်းဟု မေး ၏၊ ချစ်သား ငါသည် ကိန္နရီမ၏ တင့်တယ်ခြင်း ဧမွယ်ခြင်းနှင့်တူသော အဆင်း ၏ တင့်တယ်ခြင်း အစုသို့ ရောက်သော ပုရောဟိတ်၏ ငယ်စွာသော မိန်းမအား လုပ်ကျွေးခြင်းကိုပြု၍ နေရ၏ဟု ဆို၏၊ မိခင် ယခုအခါ အဘယ်သို့ သွားအံ့နည်း ဟု မေး၏၊ ထိုလုလင်မတို့ နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့၏ အကျိုးငှါ သွားအံ့ဟု ဆို ၏၊ မိခင် သင်အား တပါးသော အရပ်သို့သွား၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ဤ နေ့မှစ၍ ငါ၏ အထံမှလျှင် ဆောင်လောဟု ဆို၍ အဘိုးမယူဘဲ များစွာကုန် သော ပန်းညို ကရဝေး အစရှိသည်တို့ကိုရင်း၊ အထူးထူးအပြားပြားသော ပန်း တို့ကိုရင်း ပေး၏၊လုလင်မသည် များစွာသော နံ့သာပန်းတို့ကိုမြင်၍ မိခင် ယနေ့ ငါတို့အား ပုဏ္ဏားသည် ကြည်ညိုသလောဟု ဆို၏၊ ချစ်သမီး အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ဆိုသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤနံ့သာ ပန်းတို့၏ များသည်၏အဖြစ်ကို

မြင်၍ ဆို၏ဟု လုလင်မယယ်က ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် များစွာ အဘိုးကိုမပေး၊ ငါ သည်ကား ထိုနှံသာပန်းတို့ကို ငါ့သားအထံမှ ဆောင်ခဲ့၏ဟု ဆို၏။

ထိုနေ့မှစ၍ အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် ပုဏ္ဏားပေးသော နံ့သာဘိုးကို မိမိယူ၍ သေသောက်ကြူးထံမှ နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်၏၊ သေသောက်ကြူးသည် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့် နာဟန်ကိုပြု၍ အိပ်၏၊ ထို အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သေသောက်ကြူး၏ ဈေးတံခါးသို့သွား၍ ထို သေသောက်ကြူးကို မမြင်သည်ရှိသော် ငါ့သားကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊သင့်သားအား မချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ထိုအလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သေသောက်ကြူး၏ အိပ်ရာသို့သွား၍ ထိုင်ပြီးလျှင် ကျောက်ကုန်း ကို ဆုပ်နယ်လျက် ချစ်သား သင့်အား အဘယ်မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း ဟု မေး၏၊ ထိုသေသောက်ကြူးသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ချစ်သား အဘယ် ကြောင့် မဆိုသနည်းဟု မေး၏၊ မိခင် သေငြားသော်လည်း မိခင်အား ဆိုခြင်း ငှါ မတတ်ကောင်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ချစ်သား ငါ့အားမဆိုမူ အဘယ်သူ အား ဆိုအံ့နည်း၊ ချစ်သား ဆိုလောဟုဆို၏၊ မိခင် ငါ့အား တပါးသောမချမ်း သာခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ထိုလုလင်မ၏ကား ကျေးဇူးကိုကြား၍ တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုလုလင်မကို ရသည်ရှိသော် အသက်ရှင်အံ့၊ မရသည်ရှိသော် ဤအရပ်၌ပင်လျှင် သေအံ့ဟု ဆို၏။

ချစ်သား ဤဝန်သည် ငါ၏ ဝန်တည်း၊ သင်သည် ထိုလုလင်မကို မှီ၍ မကြံလင့်ဟု သေသောက်ကြူးကို နှစ်သိမ့်စေ၍ များစွာကုန်သော ပန်း နံ့သာ အစရှိသည်တို့ကို ယူ၍ လုလင်မ၏ အထံသို့သွား၍ ချစ်သမီး ငါ၏ သားသည် ငါ့အထံမှ ချစ်သမီး၏ ကျေးဇူးစကားကိုကြား၍ တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ မိခင် သင့်သားကို ဆောင်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့၊ ငါသည် အခွင့်ပေးအပ်သလျှင်တည်းဟု ဆို၏၊ ထိုအလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် လုလင်မ၏စကားကိုကြားသည်ရှိသော် ထိုနေ့မှစ၍ ထိုလုလင်မ၏ အိမ်အဆောင် တို့မှ များစွာကုန်သော အမှိုက်တို့ကို စုရုံး၍ အစောင့်အရှောက် 'မိန်းမအပေါ်၌ စွန့်၏၊ ထိုအစောင့်အရှောက်မိန်းမသည် ထိုအမှိုက်စွန့်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ဖဲ၏၊ အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် ထိုနည်းဖြင့်လျှင် အကြင် မိန်းမသည်

တစုံတခုသော စကားကို ဆို၏၊ ထိုမိန်းမအပေါ်၌အမှိုက်ကို စွန့်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ အလုပ်အကျွေးမိန်းမသည် အကြင်ဝတ္ထုကို ဆောင်လည်းဆောင်၏၊ ထုတ်လည်း ထုတ်၏၊ ထိုဝတ္ထုကို တစုံတယောက်သော သူသည် သုတ်သင်ခြင်းငှါ မဝံ့၊ ထိုအခါ၌ အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သေသောက်ကြူးကို ပန်းခတောင်း၌ အိပ်စေ၍ လုလင်မအထံသို့ ဆောင်၏၊ သေသောက်ကြူးသည် လုလင်မ၏သီလကို ဖျက်ဆီး၍ တရက်နှစ်ရက် ပြာသာဒ်ထက်၌သာလျှင်နေ၏၊ ပုရောဟိတ် အပသို့ ထွက်သည်ရှိသော် နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် မွေ့လျော်ကုန်၏၊ ပုရောဟိတ် လာလတ်သည်ရှိသော် သေသောက်ကြူးသည် ပုန်း၍ နေ၏။

ထိုအခါ သေသောက်ကြူးကို လုလင်မသည် တရက် နှစ်ရက် လွန်သဖြင့် အရှင် ယခုအခါ သင်သည် သွားခြင်းငှါ သင့်ပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါသည် ပုဏ္ဏားကို ထောင်း၍ သွားလို၏ဟုဆို၏၊ ထိုလုလင်မသည် ဤသို့ထောင်းလိုသည် ရှိသော် ထောင်းစေအံ့ဟုဆို၍ သေသောက်ကြူးကို ပုန်း၍ နေစေပြီးလျှင် အရှင် ငါသည် သင်တို့စောင်းတီးသည်ရှိသော် က,ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု ဆို၏၊ ရှင်မ ကောင်းပြီ က,လောဟု ဆို၍ စောင်းတီး၏၊ သင်တို့ ကြည့်ကုန်သည်ရှိသော် ရှက်၏၊ သင့်မျက်နှာကို ပုဆိုးဖြင့်ဖွဲ့၍ က,အံ့ဟု ဆို၏၊ ငါ့ကို အကယ်၍ရှက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ ပြုလောဟု ဆို၏၊ လုလင်မသည် တခဲနက်သော ထူသောပုဆိုးကို ယူ၍ ထိုပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့ကို ပိတ်စေလျက် မျက်နှာကို ဖွဲ့၏၊ ပုဏ္ဏားသည် မျက်နှာကို ဖွဲ့စေပြီးသော် စောင်းကို တီး၏။

ထိုလုလင်မသည် တခဏမျှ က,၍ အရှင် ငါသည် သင့်ဦးခေါင်း၌ တကြိမ် ထောင်းလို၏ဟုဆို၏၊ မိန်းမ၌တပ်စွန်းခြင်းကြီးသောပုဏ္ဏားသည် တစုံတခုသော အကြောင်းကို မသိသည် ဖြစ်၍ ထောင်းလောဟု ဆို၏၊ လုလင်မသည် သေသောက်ကြူးအား အမှတ်ပေး၏၊ သေသောက်ကြူးသည် အသာအယာ လာလတ်၍ ပုဏ္ဏား၏ ကျောက်ကုန်း၌ ရပ်လျက် ဦးခေါင်း၌ တတောင်ဖြင့် ထောင်း၏၊ ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့သည် ထွက်အံ့သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဦးခေါင်း၌ ဖူးဖူးရောင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ သင်၏ လက်မဟုတ်ဟု လုလင်မကို ဆို၏၊ လုလင်မသည် မိမိ၏လက်ကိုမြှောက်၍ ပုဏ္ဏား လက်၌ ထား၏၊ လက်သည်ကား နူးညံ့၏၊ ထောင်းသည်ကား ပြင်းထန်လှ၏ဟု

ပုဏ္ဏားဆို၏၊သေသောက်ကြူးသည် ပုဏ္ဏားကိုထောင်းပြီးလျှင် ပုန်း၍နေ၏၊ လုလင်မသည် သေသောက်ကြူး ပုန်းသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏား၏မျက်နှာမှ ပုဆိုးကို ဖြေ၍ ဆီကို ယူပြီးလျှင် ဦးခေါင်း၌ ထောင်းရာကို ဆုပ်နယ်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် အပသို့ ထွက်သည်ရှိသော် တဖန် အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သေသောက်ကြူးကို တောင်း၌ အိပ်စေ၍ ထုတ်၏၊ ထိုသေသောက်ကြူးသည် မင်းအထံသို့ သွား၍ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် မိမိအား ခစားအံ့သောငှါ လာသော ပုဏ္ဏားကို ပုဏ္ဏား ယနေ့ ကြွေအန်ကစားကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု ပုဏ္ဏားဆို၏၊ မင်းသည် ကြွေအန်ကစားရာ အိမ်ကို တန်ဆာဆင်စေ၍ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ကြွေအန်သီချင်းကို သီ၍ ကြွေအန်လက်တို့ကိုပစ်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် လုလင်ငယ်မ၏သီလပျက်သောအဖြစ်ကို မသိ၍ "ဌပေတွာ မမ မာဏဝိကံ" ဟူ၍ ဆို၏၊ ဤသို့ ဆိုငြားသော်လည်း ရှုံးသည်သာလျှင်တည်း၊ မင်းကြီးသည် နိုင်၍ ပုဏ္ဏား အသို့ဆိုသနည်း၊ သင်၏ လုလင်ငယ်မ၏ သီလသည် ပျက်ပြီ၊ သင်သည် မာတုဂါမကို အမိဝမ်းခေါင်း အောင်းသည်မှစ၍ စောင့်သည်ရှိသော် ခုနစ်ဌာနတို့၌ အစောင့်အရှောက်ကို ပြုသည်ရှိသော် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်၏ဟု အောက်မေ့၏၊ မာတုဂါမ မည်သည်ကို ဝမ်း၌ ထည့်၍ သွားသော သူသည်လည်း စောင့်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ တယောက်သော ယောကျ်ားရှိသော မိန်းမမည်သည် မရှိ၊ သင်၏ လုလင်ငယ်မသည် က,လို၏ဟု ဆို၏၊ စောင်းကို တီးသော သင်၏မျက်နှာကို ပုဆိုးဖြင့် ဖွဲ့၍ မိမိ၏ သယောက်လင်ကို သင်၏ ဦးခေါင်း၌ တတောင်ဖြင့် ထောင်းစေ၍ လွှတ်လိုက်၏၊ ယခုအခါ အသို့ ထားတုံအံ့နည်းဟု ဆိုလို၍—

၆၂၊ ယံ ဗြာဟ္မဏော အဝါဒေသိ၊ ဝီဏံ သမုခဝေဌိတော။
အဏ္ဍာဘူတာ ဘတာ ဘရိယာ၊ တာသု ကော ဇာတု ဝိဿသေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယံ ယေန ကာရဏေန၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ သမုခဝေဌိတော၊ မျက်နှာနှင့်တကွ ထူစွာသော ပုဆိုးဖြင့် ရစ်အပ်သည် ဖြစ်၍။ ဝီဏံ၊စောင်းကို။ အဝါဒေသိ၊ တီးစေ၏။ တံ ကာရဏံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ န ဇာနာသိ၊ မသိ။ ဘရိယာ၊မယားကို။အဏ္ဍာဘူတာဘတာ၊

အမိဝမ်းမှ မဖွားမီကာလ၌လျှင် ဆောင်အပ်၏။ တနည်းကား–အဏ္ဍဘူတာ ဘတာ၊ အမိဝမ်းမှ မဖွားမီကာလ၌လျှင် မွေးမြူအပ်၏။ တာသုံ၊ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော မယားတို့၌လည်း။ ကော၊ အဘယ်မည်သော ပညာရှိသည်၊ ဇာတု၊ စင်စစ်။ ဝိဿသေ၊ ယုံကြည်ရာအံနည်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားအား တရားဟော၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း၏တရားကိုနာရ၍ အိမ်သို့သွားပြီးလျှင် လုလင်ငယ်မကို သင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို ပြုသတတ်ဟု ဆို၏၊ အရှင် အဘယ်သူ ဤသို့ ဆိုသနည်း၊ငါမပြု ငါသည်ပင်လျှင် သင့်ကိုထောင်း၏၊တပါးသောသူမထောင်း၊ အကယ်၍ မယုံကြည်သည် ဖြစ်အံ့၊ ငါသည် သင့်ကို ထား၍ တပါးသော ယောကျ်ား၏ လက်အတွေ့ကို မသိဟု သစ္စာပြုခြင်းကိုပြု၍ မီးသို့ဝင်ပြီးလျှင် သင်တို့ကို ယုံကြည်စေအံ့ဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ ဖြစ်စေဟု ကြီးစွာသော ထင်းပုံကို ပုံစုစေ၍ မီးကို ညှိပြီးလျှင် ထိုလုလင်ငယ်မကို ခေါ်စေ၍ အကယ်၍ မိမိအား ယုံကြည်စေလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးသို့ဝင်လောဟု ဆို၏၊ လုလင်ငယ်မ သည်လည်း မိမိ၏ အလုပ်အကျွေး မိန်းမကို မိခင် သင့်သားကို ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ငါမီးသို့ ဝင်အံ့သော ကာလ၌ လက်ကို ကိုင်ခြင်းကို ပြုစိမ့်သောငှါ ဆိုချေလောဟု ရှေးဦးစွာကလျှင် သင်စေ၏၊ ထိုအလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သွား၍ လုလင်ငယ်မ မှာတိုင်းပြောဆို၏၊ သေသောက်ကြူးသည် လာလတ်၍ ပရိသတ်အလယ်၌ ရပ်၍ နေ၏။

ထိုလုလင်ငယ်မသည် ပုဏ္ဏားကို လှည့်စားလိုသည် ဖြစ်၍ လူများအလယ်၌ ရပ်ပြီးလျှင် ပုဏ္ဏား သင့်ကိုထား၍ တပါးသော ယောကျ်ား၏ လက်အတွေ့ မည်သည်ကို မသိစဘူး၊ဤသစ္စာကြောင့် ဤမီးသည် ငါ့ကို မလောင်စေသတည်း ဟုဆို၍ မီးသို့ ဝင်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ထိုသို့ အားထုတ်သော ခဏ၌လျှင် သေသောက်ကြူးသည် အို အချင်းတို့ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အမှုကို ရှုပါကုန် လော၊ ဤသို့ သဘောရှိသော မိန်းမကို မီးသို့ ဝင်စေ၏ဟု ဆိုလျက် လုလင်ငယ် မ၏လက်ကို ကိုင်၏၊ လုလင်ငယ်မသည် လက်ကို လွှတ်စေ၍ အရှင် ငါ၏သစ္စာ ပြုခြင်းမည်သည် ပျက်ပြီ၊ မီးသို့ဝင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ပုရောဟိတ်ကိုဆို ၏၊ အဘယ့်ကြောင့် မတတ်ကောင်းသနည်းဟု ဆိုသော်ယနေ့ ငါသည် သင်၏

လက်ကိုထား၍ တပါးသော ယောကျ်ား၏ လက်အတွေ့ကို မသိစဘူး၊ ဤသို့ သဘောရှိသော သစ္စာပြုခြင်းကို ပြုအပ်၏၊ ယခုအခါ၌လည်း ဤယောကျ်ားသည် လက်ကို ကိုင်အပ်သည်ဖြစ်၏၊ထို့ကြောင့် မီးသို့ဝင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားသည် ဤမိန်းမကား ငါ့ကို လှည့်စားအပ်ပြီဟုသိ၍ ထိုမိန်းမကို ပုတ်ခတ် နှင်ထုတ်စေ၏။

ဤသို့လျှင် မိန်းမတို့သည် သူယုတ်တို့၏ အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သတတ်၊ ကြီးစွာသော မကောင်းမှုကို ပြု၍ မိမိလင်ကို လှည့်စားအံ့သောငှါ ငါသည် ဤသို့ သဘောရှိသောအမှုကို မပြုအံ့ တနေ့ပတ်လုံးလည်း ကျိန်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် အထူးထူးလှည့်စားခြင်း ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မာတုဂါမကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မာတုဂါမ၊ ဟူတုံက၊ စောင့်ရ ခဲယဉ်းပေ]

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အဏ္ဍဘူတဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၆၃—တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်

မိန်းမတို့သည် သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်ခြင်း အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်ခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ကောဓနာ အကတညူစ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ တက္ကပဏ္ဍိတ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "သာသနာတော်၌ငြီးငွေ့သော ရဟန်း" ကို ပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်း သင်သည် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည် မှန်သလော

ဟု မေးတော်မူ၍ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်း မိန်းမတို့မည်သည်ကား သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်ကုန်၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်ကုန်၏၊အဘယ့်ကြောင့်ထိုမိန်းမကိုမှီ၍ ငြီးငွေ့သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ ရသေ့တို့၏ နေရာကျောင်းကိုဖန်ဆင်း၍ သမာပတ်ကိုရင်း၊အဘိညာဉ်ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် နေ၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီသူဌေးသမီးသည် ဖျက်ဆီးတတ်၍ ဒုဋ္ဌကုမာရီ အမည်ရှိ၏၊ ကြမ်းကြုတ်သည်ဖြစ်၏၊ ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို ဆဲရေးတက်၏၊ ထိုနောင်မှ သူဌေးသမီးကို တနေ့သ၌ လူတို့သည် ယူကုန်၍ ဂင်္ဂါမြစ်နား၌ ကစားကုန်အံ့ဟု သွားကုန်၏၊ ထိုသူတို့၏ ကစားစဉ်၌လျှင် နေငင်သော အခါသည် ဖြစ်၏၊ မိုးသည် တက်၏၊ လူတို့သည် မိုးတက်သည်ကို မြင်ကုန်၍ ထိုမှ ဤမှလည်း လျင်မြန်သဖြင့် ပြေးကုန်၏၊ သူဌေးသမီး၏ ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည် ငါတို့သည် ဤယခုသူဌေးသမီး၏ပျက်စီးခြင်းကိုမြင်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ထိုသူဌေးသမီးကို ရေ၏အတွင်း၌ သာလျှင် စွန့်၍ တက်ခဲ့ ကုန်၏၊ မိုးသည်လည်း ရွာ၏၊ နေသည်လည်းဝင်၏၊ အမိုက်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုသူတို့သည် သူဌေးသမီးနှင့် ကင်း၍သာလျှင် အိမ်သို့သွားကုန်၍ ထိုသူဌေးသမီးသည် အဘယ်မှာနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ဂင်္ဂါမှ ကူးခဲ့ကုန်၏။

ထိုအခါ သတို့သမီးကို အဘယ်သို့သွား၏ဟုငါတို့မသိကုန်ဟုဆို၏၊ဆွေမျိုးတို့သည် စုံစမ်း၍လည်းမမြင်ကုန်၊ ထိုသတို့သမီးသည် ကြီးစွာသော ဟစ်ကြွေးခြင်းကို ဟစ်ကြွေးလျက် ရေ၌ မျောသည်ရှိသော် သန်းခေါင်အခါ၌ ဘုရားလောင်း၏ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူဌေးသမီး၏ အသံကို ကြား၍ ဤအသံသည်ကား မာတုဂါမ၏ အသံတည်း၊ ထိုမာတုဂါမအား ငါသည် အသက်ဘေးမှကယ်အံ့ဟု အရံအတား မြက်မီးရှူးကို ယူ၍ မြစ်ကမ်းနားသို့သွား၍ ထိုသတို့သမီးကိုမြင်လျှင် မကြောက်နှင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသော အားရှိသော အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်းသည် မြစ်ကို ကူးသွားပြီးလျှင် ထိုသတို့သမီးကို ချီမ၍ ကျောင်းသို့

ဆောင်ပြီးလျှင် မီးညှိ၍ ပေး၏၊ အချမ်းပျောက်ပြီးသည်ရှိသော် ချိုကုန်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုပေး၏၊ ထိုသစ်သီးတို့ကို စားပြီးသော် သူဌေးသမီးကို အဘယ် အရပ်၌ နေသနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ဂင်္ဂါမြစ်၌ ကျသနည်းဟု ဘုရားလောင်းရသေ့က မေး၏၊ သူဌေးသမီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ ထိုနောင်မှ သူဌေးသမီးကို သင်သည် ဤအရပ်၌သာလျှင် နေလောဟု ဆို၍ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်း၌ နေစေလျက် နှစ်ရက် သုံးရက် မိမိသည် လွင်တီးခေါင်၌သာ နေ၍ ယခုအခါ သွားလောဟု ဆို၏၊ သူဌေးသမီးသည် ဤရသေ့ကို သီလ၏ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် ယူ၍သွားအံ့ဟု နှလုံးထား၍ မသွားဘဲ နေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကို ကာလအတန်ကြာသော် မိန်းမတို့၏ အမူအရာ မိန်းမတို့၏ တင့်တယ် စမွယ်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ထိုရသေ့၏ သီလပျက်ခြင်းကို ပြု၍ ဈာန်ကို ကွယ်စေ၏၊ ထိုရသေ့သည် သူဌေးသမီးကို ယူ၍ တခုသော ပစ္စန္တရစ်ရွာသို့ သွား၍ ရက်တက်ကို ရောင်းသဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကိုပြု၍ ထိုသူဌေးသမီးကို မွေး၏၊ ထိုဘုရားလောင်းအား ရက်တက်ကိုရောင်း၍ အသက်မွေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်"တက္ကပဏ္ဍိတ"ဟူသော အမည်မှည့်ကုန်၏၊ ထိုအခါ တက္ကပဏ္ဍိတအား ထိုရွာ၌နေသော သူတို့သည် ရိက္ခာပေး၍ ငါတို့အားကောင်းသောသတင်း စကားကိုရင်း၊ မကောင်းသော သတင်းစကားကိုရင်း ကြားလျက် ဤအရပ်၌ နေလောဟု ရွာတံခါး ကုဋိ၌ နေစေကုန်၏၊ ထိုအခါ၌လည်း ခိုးသူတို့သည် တောင်မှ သက်ကုန်၍ ရွာကို လုယက်ကုန်၏၊ ထိုခိုးသူတို့သည် တနေ့သ၌ ထိုရွာကို လုယက်ကုန်၍ ရွာသားတို့ကိုသာလျှင် ဥစ္စာထုပ်တို့ကို ထမ်းရွက်စေ၍ သွားကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူဌေးသမီးကိုလည်း ယူ၍ မိမိတို့နေရာအရပ်သို့ သွား၍ သူဌေးသမီးမှ ကြွင်းသော သူတို့ကို လွှတ်ကုန်၏၊ ခိုးသူတို့၏ အကြီးသည်ကား သူဌေးသမီး၏ အဆင်း၌ တပ်စွန်း၍ သူဌေးသမီးကို မိမိမယားပြု၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါ့မိန်းမကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ ခိုးသူကြီးသည် ယူ၍ မိမိမယားပြု၏၊ ဤသို့သော စကားကို ကြားသော်လည်း ထိုသူဌေးသမီးသည် ခိုးသူကြီးအထံ၌ ငါနှင့်ကင်း၍ မနေလတ္တံ့၊ ပြေးလာလတ္တံ့ဟု သူဌေးသမီး၏ လာခြင်းကို မြော်လျက် ရွာတံခါး ကုဋိ၌သာလျှင် နေ၏။

၅၅၀-ပ၊ တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်
ရသေ့အားမိန်းမတို့၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းကို ပြ၍ သီလကို ပျက်စေပုံ

သူဌေးသမီးသည်လည်း ငါသည် ဤခိုးသူကြီးအထံ၌ ချမ်းသာ စွာနေရ၏၊ တရံတခါ ငါ့ကို တက္ကပဏ္ဍိတသည် တစုံတယောက်သောသူကိုမှီ၍ လာလတ် လျက် ဤခိုးသူကြီးအထံမှ ယူ၍ သွားငြားအံ့၊ ထိုသို့ ခိုးသူကြီးအထံမှယူ၍ သွား သည်ရှိသော် ထိုချမ်းသာမှ ယုတ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ကား ငါသည် ချစ်သကဲ့သို့ ပြု၍ ထိုတက္ကပဏ္ဍိတကို ခေါ်စေပြီးလျှင် သတ်ရမူကား ကောင်း၏၊ ဤသို့ ကြံ ၏၊ ကြံပြီး၍ သူဌေးသမီးသည် တယောက်သောလူကို ခေါ်၍ ငါသည် ခိုးသူကြီး အထံ၌ ဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးရ၏၊ တက္ကပဏ္ဍိတသည် ငါ့ကို လာ၍ ယူစေ သတည်းဟု သတင်းစကားကို စေလိုက်၏၊ ထို တက္ကပဏ္ဍိတသည် ထိုသတင်း စကားကို ကြားလျှင် ယုံကြည်၍ ထိုအရပ်သို့ သွားပြီးလျှင် ရွာတံခါး၌ ရပ်၍ သတင်းစကားကို စေလိုက်၏၊ သူဌေးသမီးသည် ထွက်လာပြီးလျှင် ထိုတက္ကပဏ္ဍိတ ကိုမြင်၍ အရှင် ငါတို့သည် ယခုအခါ၌ အကယ်၍ သွားကုန်အံ့၊ ခိုးသူကြီးသည် လိုက်၍ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့ကို သတ်လတ္တံ့၊ ညဉ့်အဘို့၌ သွားကုန်အံ့ဟု တက္ကပဏ္ဍိတကို ခေါ်၍ စားသောက်စေပြီးလျှင် အုံ၌နေစေ၍ ညချမ်းသော အခါ၌ လာလတ်၍ သေကိုသောက်၍ ခိုးသူကြီး၏ ယစ်သော ကာလ၌ အရှင် ဤအခါ၌ သင်၏ရန်သူကို အကယ်၍ မြင်ငြားအံ့၊ ထိုရန်သူကို အသို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ဤမည်သောအမှုကို ပြုအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုရန်သူကား ဝေးသလော အုံ၌ နေသည်မဟုတ်လောဟု ဆို၏။

ခိုးသူကြီးသည် မီးရှူးကိုယူ၍ ထိုအုံသို့ သွားပြီးလျှင် တက္ကပဏ္ဍိတကို မြင်၍ ယူပြီးလျှင် အိမ်၏ အလယ်၌ ပုတ်ခတ်၍ တတောင် အစရှိသည်တို့ဖြင့် အလိုရှိ တိုင်း ထောင်းသတ်၏၊ ထိုတက္ကပဏ္ဍိတသည် ထောင်းသတ် ငြားသော်လည်း တပါးသော တစုံတခုသော စကားကို မဆိုမူ၍ "အမျက်လည်း ထွက်တတ်ကုန် ၏၊ သူ့ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်ကုန်၊ ချောပစ်ခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်ကုန် ၏၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်ကုန်၏" ဤလေးခွန်းသော စကားကိုသာ လျှင် ဆို၏၊ ခိုးသူကြီးသည် တက္ကပဏ္ဍိတကို ထောင်းသတ်ပြီးလျှင် နှောင်ဖွဲ့၍အိပ် စေ၏၊ ညစာစားပြီးလျှင် အိပ်၍ နိုးလတ်သော် သုရာအယစ်ပြေ၍ ထိုတက္ကပဏ္ဍိ တကို ထောင်းသတ်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ထိုတက္ကပဏ္ဍိတသည် ထိုဆိုအပ်ခဲ့ပြီး သော လေးခွန်းသော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏၊ ဤသူသည် ဤသို့ ထောင်း သတ်ငြားသော်လည်း တစုံတခုသော စကားကို မဆိုမူ၍ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော

လေးခွန်းသော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏၊ ထိုသူကို မေးအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထို တက္ကပဏ္ဍိတကို အချင်း သင်သည် ဤသို့ ထောင်းသတ်သော်လည်း အဘယ့်ကြောင့် ဤလေးခွန်းသော စကားကိုသာလျှင် ဆိုသနည်းဟု မေး၏။

တက္ကပဏ္ဍိတသည် ထိုသို့တပြီးကား နာလောဟု ထိုအကြောင်းကို အစမှစ၍ ဆို၏၊ငါသည် ရှေး၌ တောဝယ် တယောက်သော ချွန်ရသောရသေ့တည်း၊ ထိုငါသည် ဂင်္ဂါ၌မျောသော ဤမိန်းမကို ဆယ်တင်၍ မွေးမြူ၏၊ထိုအခါ ငါ့ကို ဤမိန်းမသည် ဖြားယောင်း၍ ချွန်မှ ယုတ်စေ၍ ထိုငါသည် တောကိုစွန့်၍ ထိုမိန်းမကို မွေးမြူလျက် ပစ္စန္တရစ်ရွာငယ်၌ နေ၏၊ ထိုအခါ ခိုးသူတို့သည် ဤအရပ်သို့ ဆောင်အပ်သော ဤမိန်းမသည် ငါသည် ဆင်းရဲစွာနေရ၏၊ လာ၍ ငါ့ကို ဆောင်စေသတည်းဟု ငါ့အား သတင်းစကားကို စေ၍ ယခုအခါ၌ သင်၏လက်သို့ ရောက်စေ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ငါသည် ဤသို့ ဆိုသတည်းဟု ဆို၏၊ ခိုးသူကြီးသည် ဤမိန်းမကား ဤသို့ သဘောရှိသော ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသော ကျေးဇူးကို ပြုတတ်သောသူ၌ ဤသို့ ပြစ်မှားဘိ၏၊ ထိုမိန်းမသည် ငါ့အား အဘယ်အမည်ရှိသော ဥပဒ္ဒဝေါကို မပြုလတ္တံ့နည်း၊ ဤမိန်းမကို သတ်အပ်၏ဟု ကြံ၏။

ထိုခိုးသူကြီးသည် တက္ကပဏ္ဍိတကို နှစ်သိမ့်စေ၍ ထိုမိန်းမကို နိုးစေပြီးလျှင် သန်လျက်ကိုယူ၍ ထွက်လျက် ထိုယောကျ်ားကို ရွာတံခါး၌ သတ်အံ့ဟု ဆို၍ ထိုမိန်းမနှင့်တကွ ရွာပသို့ သွား၍ ထိုယောကျ်ားကို လက်၌ ကိုင်လောဟု ထိုမိန်းမကို တက္ကပဏ္ဍိတ၏ လက်၌ ကိုင်စေ၍ သန်လျက်ကို ကိုင်ပြီးလျှင် တက္ကပဏ္ဍိတကို ခုတ်သကဲ့သို့ ပြု၍ ထိုမိန်းမကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းဆေး၍ တက္ကပဏ္ဍိတကို နှစ်ရက် သုံးရက် မြတ်သော ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၏၊ ယခုအခါ အဘယ်အရပ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု ခိုးသူကြီး ဆို၏၊ တက္ကပဏ္ဍိတသည် ငါ့အား အိမ်၌နေသဖြင့် ကိစ္စမရှိ၊ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ထို တော၌သာလျှင် နေအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား ငါသည်လည်း ရဟန်းပြုအံ့ဟု နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ထိုတောကျောင်းသို့သွား၍ ငါးပါးသော အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း၊ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်

တိုက်ိုရင်း ဖြစ်စေ၍ အသက်၏အဆုံး၌ ပြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရသည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤနှစ်ပါးကုန်သောဝတ္ထုတို့ကိုဟောတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၆၃၊ ကောဓနာ အကတညူ စ၊ ပိသုဏာ မိတ္တဘေဒိကာ[၁]။
ပြဟ္မစရိယံ စရ ဘိက္ခု၊ သော သုခံ န ဝိဟာဟိသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ ဣတ္ထိယော နာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား။ ကောဓနာ စ၊ အမျက်လည်း ထွက်တတ်ကုန်၏။ အကတညူ စ၊ သူ့ကျေးဇူးကိုလည်း မသိတတ်ကုန်။ ပိသုဏာ စ၊ ချောပစ်ခြင်းကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။မိတ္တဘေဒိကာစ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ တွံ၊ သင်သည်။ ပြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရ၊ ကျင့်လော့။ သော တွံ၊ ထိုသင်သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာ မဂ်ချမ်းသာ ဖိုလ်ချမ်းသာကို။ န ဝိဟာဟိသိ၊ မစွန့်ရလတ္တံ့။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာ တို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော် မူသည်၏ အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ခိုးသူကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ တက္ကပဏ္ဍိတ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကျေးဇူးကိုပစ်၊ ခင်ပွန်းစစ်၊ စွန့်လစ် ဣတ္ထိယ]
သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တက္ကပဏ္ဍိတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၄—ဒုရာဇာနဇာတ်

မိန်းမတို့၏ အလိုကို မသိနိုင်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "မာ သု နန္ဒိ ဣစ္ဆတိမံ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

၁၊ ပိသုဏာ စ ဝိဘေဒိကာ (သီ၊ သျာ၊ ဣ)

တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒုရာဇာနဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော သီတင်းသည်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော သာဝတ္ထိမြို့၌နေသော သီတင်းသည်သည် သုံးပါးကုန်သော သရဏဂုံတို့၌ရင်း၊ ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၌ရင်း တည်သတတ်၊ ဘုရားကို မြတ်နိုးသတတ်၊ တရားကို မြတ်နိုးသတတ်၊ သံဃာကို မြတ်နိုးသတတ်၊ ထိုသီတင်းသည်၏ မယားသည် သီလ မရှိ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိ၏၊ အကြင်နေ့၌ မှားသောအကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုနေ့၌ သပြာတရာဖြင့် ဝယ်သော ကျွန်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ မှားသောအကျင့်ကို မကျင့်သော နေ့၌ကား သခင်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊ ထိုသီတင်းသည်သည် မယား၏ အလိုကို သိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုအခါ မယားသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားအား ခစားအံ့သောငှါ မသွား။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ နံ့သာ, ပန်း အစရှိသည်တို့ကို ယူလျက် လာလတ်၍ ရှိခိုး၍ နေသော ထိုသီတင်းသည်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်လျှင် ခုနစ်ရက်ရှစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ငါဘုရားကို ခစားအံ့သောငှါ မလာသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏မယားသည် တနေ့သော နေ့၌ သပြာတရာဖြင့် ဝယ်သော ကျွန်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ တနေ့သောနေ့၌ သခင်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမယား၏အလိုကို သိအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုမယားသည် နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား ခစားအံ့သောငှါ မလာဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ သီတင်းသည်၏ စကားကို ကြားတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည် မာတုဂါမ၏ အလိုမည်သည်ကို သိနိုင်ခဲ၏၊ သင့်အား ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် ပြောဆိုဘူးကုန်ပြီ၊ သင်သည် ဘဝ ဖုံးလွှမ်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုစကားကို မှတ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ထိုသီတင်းသည်သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ ငါးရာကုန်သော လုလင်တို့ကို အတတ်သင်စေ၏၊ ထိုအခါတယောက်သော

တိုင်းတပါး၌ နေသော ပုဏ္ဏားလုလင်သည် လာလတ်၍ ထိုဒိသာပါမောက္ခ ဆရာအထံ၌ အတတ်သင်သည်ရှိသော် တယောက်သော မိန်းမ၌ တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုမိန်းမကို မယားပြု၍ ထိုဗာရာဏသီမြို့၌သာလျှင် နေလျက် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆရာအား ခစားအံ့သောငှါ လာ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားလုလင်၏ မယားသည်ကား သီလမရှိ၊ ယုတ်သော အကျင့်ရှိ၏၊ မှားသော အကျင့်ကို ကျင့်သောနေ့၌ ကျွန်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ မှားသောအကျင့်ကို မကျင့်သောနေ့၌ သခင်မကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊ ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ထိုအခါ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တို့ကို လွန်စေ၍ လာလတ်သော တပည့် ပုဏ္ဏားလုလင်ကို လုလင် အဘယ့်ကြောင့် မထင်သနည်းဟု ဆရာသည် မေး၏။

ထိုပုဏ္ဏားလုလင်သည် ဆရာ အကျွန်ုပ်၏ မယားသည် တနေ့သော နေ့၌ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ တောင့်တ၏၊ ကျွန်မကဲ့သို့ နှိမ့်ချသော မာနရှိ၏၊ တနေ့သ၌ သခင်မကဲ့သို့ ခိုင်မာ၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမ၏ အလိုကို သိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုမိန်းမသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ နှောက်ရှက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆရာတို့အား ခစားအံ့သောငှါ မလာသည်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ ဆရာသည် လုလင် သင်ဆိုသောစကားသည် သင်ဆိုတိုင်းသာလျှင် မှန်၏၊ မိန်းမ တို့သည်လည်း ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်သည့်နေ့၌ လင်၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏၊ ကျွန်မကဲ့သို့ နှိမ့်ချသော မာန်ရှိသည် ဖြစ်၏၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို မကျင့်သော နေ့၌ကား မာနဖြင့် ခိုင်မာသည်ဖြစ်၍ လင်ကို မခံညား၊ ဤသို့ ထိုမိန်းမတို့မည်သည်ကား ယုတ်မာသော အကျင့် ရှိကုန်၏၊ သီလမရှိကုန်၊ ထိုမိန်းမတို့၏ အလိုမည်သည်ကို သိနိုင်ခဲ၏၊ ထိုမိန်းမတို့သည် အလိုရှိကုန်သော် ၎င်း၊ အလိုမရှိကုန်သော်၎င်း လျစ်လျူရှုအပ်ကုန်သည် သာလျှင် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆိုပြီး၍ ထိုတပည့်လုလင် ပုဏ္ဏားအား ဆုံးမသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်—

၆၄၊ မာ သု နန္ဒိ ဣစ္ဆတိ မံ၊ မာ သု သောစိ န မိစ္ဆတိ။
ထိနံ ဘာဝေါ ဒုရာဇာနော၊ မစ္ဆဿေဝေါဒကေ ဂတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မာဏဝ၊ လုလင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏ဟူ၍။ မာ သု နန္ဒိ၊ မနှစ်သက်လင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နဣစ္ဆတိ၊ အလိုမရှိဟူ၍။ မာ သု သောစိ၊ မစိုးရိမ်လင့်။

ဥဒကော၊ ရေ၌။ မစ္ဆသာ၊ ငါး၏။ ဂတံ၊ သွားရာ လမ်းခရီးကို။ ဒုရာဇာနံ ဣဝ၊ သိနိုင်ခဲသကဲ့သို့။ ဝေ-တထာ၊ ထို့အတူ။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဘာဝေ၊ အလိုကို ဒုရာဇာနေ၊ သိနိုင်ခဲ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တပည့်လုလင်အား အဆုံးအမကို ပေး၏၊ ထိုအခါမှစ၍ တပည့်လုလင်သည် ထိုမယား၌ လျစ်လျူရှုသည် ဖြစ်၏၊ ထိုတပည့်၏ မယားသည်လည်း ဆရာသည် ငါ သီလမရှိသော အဖြစ်ကို သိသတတ်ဟု ထိုအခါမှစ၍ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို မကျင့်၊ ထိုသီတင်းသည်၏ မယားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်သော အဖြစ်ကို သိတော်မူသတတ်ဟု ထိုအခါမှစ၍ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို မကျင့်၊ မကောင်းမှုမည်သည်ကို မပြု၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုသီတင်းသည်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ လင်မယားတို့သည်လျှင် ထိုအခါ လင်မယားတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဇူဋ္ဌိယဆို၊ မိန်းမပျို၊ အလို သိနိုင်ခဲ]

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒုရာဇာန ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၅—အနဘိရတိဇာတ်

မိန်းမတို့မည်သည် ယုတ်မာသည်သာလျှင် ဖြစ်၍ လျစ်လျူရှု၍သာ နေအပ်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ယထာ နဒီ စ ပန္ထော စ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အနဘိရတိဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "ထိုအခြားမဲ့သောဇာတ်၌ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သီသင်းသည်နှင့်တူသည်သာလျှင်ဖြစ်သောသီတင်းသည်" ကိုအကြောင်းပြု၍ဟောတော်

မူ၏၊ ထိုသီတင်းသည် သည်ကား စုံစမ်းသည်ရှိသော် ထိုမယား၏ သီလမရှိသော အဖြစ်ကို သိ၏၊ ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်သော အဖြစ်ဖြင့် နှောက်ရှက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအား ခစားအံ့သောငှါ မလာ၊ ထိုသီတင်းသည်သည် တနေ့သောနေ့၌ ကျောင်းသို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် နေသည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တို့ပတ်လုံး မလာသနည်းဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏မယားသည် သီလမရှိ၊ ထိုမိန်းမအပေါ်၌ နှောက်ရှက်သောစိတ် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မလာဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည် ထိုမိန်းမတို့မည်သည်ကား ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍ ထိုမိန်းမတို့၌ အမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုမူ၍ လျစ်လျူသာလျှင် ဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်၏၊ ရှေး၌လည်း သင့်အား ပညာရှိတို့သည် ဆိုဘူးကုန်ပြီ၊ သင်သည်ကား ဘဝတပါး ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို မမှတ်မိနိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသီတင်းသည်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ထိုဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ တပည့်သည်လည်း မယား၏ အပြစ်ကိုမြင်၍ နှောက်ရှက်သောစိတ် ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် နှစ်ရက် သုံးရက် မလာမူ၍ တနေ့သောနေ့၌ ဆရာသည် မေးအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းကိုကြား၏၊ထိုအခါတပည့်အား ဆရာသည် အမောင် မိန်းမတို့မည်သည်ကား သူခပ်သိမ်းနှင့် ဆက်ဆံတတ်ကုန်၏၊ ထိုမိန်းမတို့သည် သီလမရှိကုန်၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍ ထိုမိန်းမတို့၌ ပညာရှိတို့သည် အမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုကြကုန်ဟု ဆို၍ ဆုံးမလိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်—

၆၅၊ ယထာ နဒီ စ ပန္ထော စ၊ ပါနာဂါရံ သဘာ ပပါ။
ဧဝံ လောကိတ္ထိယော နာမ၊ နာသံ ကုဇ္ဈန္တိ ပဏ္ဍိတာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

နဒီ ယထာ စ၊ မြစ်သည် သူခပ်သိမ်းတို့အား ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ပန္ထော ယထာ စ၊ ခရီးသည်သူခပ်သိမ်းတို့အားဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ပါနာဂါရံ ယထာ စ၊ သေတင်းကုပ်သည် သူခပ်သိမ်းတို့အား ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ သဘာယထာ စ၊ စရပ်သည် သူခပ်သိမ်းတို့အား ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ပပါ ယထာ စ၊ ရေအိုးစင်သည် သူခပ်သိမ်းတို့အား ဆက်ဆံသကဲ့သို့ရင်း။ ဧဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ လောကော၊ လောက၌။ ဣတ္ထိယော နာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား။ သဗ္ဗသာဓာရဏာ၊ အလုံးစုံသော သူတို့နှင့် ဆက်ဆံကုန်၏။ အာသံ ဣတ္ထီနံ၊ ထိုမိန်းမတို့အား။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ န ကုဇ္ဈန္တိ၊ အမျက်မထွက်ကုန်။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တပည့်အား အဆုံးအမကိုပေး၏၊ တပည့်သည် အဆုံးအမကို ကြား၍ လျစ်လျူရှုသည် ဖြစ်၏၊ တပည့်၏ မယားသည်လည်း ဆရာသည် သိသည်ဖြစ်သတတ်ဟု ထိုအခါမှစ၍ မကောင်းမှုကို မပြု၊ သီတင်းသည်၏ မယားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော်မူသည် ဖြစ်သတတ်ဟု ထိုအခါမှစ၍ မကောင်းမှုကို မပြု၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ သီတင်းသည်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ လင်မယားတို့သည် ထိုအခါ လင်မယားတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဓုတ္တိယစု၊ ပြုသည်မှု၊ လျစ်လျူရှုကာ နေအပ်စွာ]
ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အနဘိရတိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၆—မုဒုလက္ခဏဇာတ်

ကာမဂုဏ်၏ အာရုံသို့လိုက်၍ ဆင်းရဲကြီးစွာ ရောက်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ကော ဣစ္ဆာ ပုဒ္ဒရ အာသိ" အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမုဒုလက္ခဏဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "တယောက်သော အမျိုးသား"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော သာဝတ္ထိမြို့၌ နေသော အမျိုးသားသည် မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို နာရ၍ ရတနာတည်းဟူသော သာသနာ၌ ဝမ်းရေးကို မငဲ့ဘဲ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် အဖန်တလဲလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ လုံ့လပြုသည်, ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ အမြဲယှဉ်သည်, မလွတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှိသည်ဖြစ်၍ တနေ့သ၌ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားသည်ရှိသော် တယောက်သော တန်ဆာ ဆင်အပ်သော မိန်းမကိုမြင်၍ တင့်တယ်၏ဟု နှလုံးသွင်းသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ ကြည့်သတတ်၊ ထိုရဟန်း၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကိလေသာသည် လှုပ်၏၊ ပဲကွပ်ဖြင့် ခတ်အပ်သော အစေးရှိသော သစ်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း သည် ထိုနေ့မှစ၍ ကိလေသာ၏ အလိုသို့လိုက်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းကို မရသလျှင်ကတည်း၊ တုန်လှုပ်သော သမင်နှင့်တူသည် ဖြစ်၍ သာသနာတော်၌ မမွေ့လျော်သည်, ရှည်သော ဆံ အမွေး ခြေသည်း လက်သည်း ရှိသည်, ညစ်နွမ်းသော သင်္ကန်းရှိသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်း၏ ဣန္ဒြေ၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်၍ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင် သင့်အား ယခု ဣန္ဒြေတို့သည် အဘယ့် ကြောင့် ရှေးကဣန္ဒြေတို့ကဲ့သို့မဖြစ်ကုန်သနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ဆောင်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ အလိုမရှိသော ရဟန်းကိုယူ၍ အဘယ့်ကြောင့် လာကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် မမွေ့လျော်ဟုလျှောက်ကြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း မမွေ့မလျော်သည် မှန်သလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်၏၊ ရဟန်း သင့်ကို အဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားသည်ရှိသော် တယောက်သော မိန်းမကို မြင်၍ ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ကြည့်၏၊ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်၏ကိလေသာသည် လှုပ်၏၊ ထိုကြောင့် ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၏ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ဤဒြေကိုဖျက်၍ ဝိသဘာဂ အာရုံကို တင့်တယ်၏ဟု နှလုံးသွင်းသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကြည့်သော သင့်ကို ကိလေသာတို့သည် တုန်လှုပ်စေခြင်းသည်ရှိ၏၊ ထိုတုန်လှုပ်စေခြင်းသည် အံ့ဘွယ်မရှိ၊ ရှေး၌ အဘိညာဉ်ငါးပါး သမာပတ် ရှစ်ပါးကို ရကုန်သော ဈာန်၏ အာနုဘော်ဖြင့် ကိလေသာတို့ကို ခွါ၍ စင်ကြယ်စွာသော စိတ်ရှိကုန်သော ကောင်းကင်ပြင်၌ သွားကုန်သော ဘုရားလောင်းတို့သည် ဣန္ဒြေတို့ကို ဖျက်၍ ဝိသဘာဂ အာရုံကို ကြည့်သည် ရှိသော် ဈာန်မှ ယုတ်ကုန်၍ ကိလေသာတို့သည် တုန်လှုပ်စေအပ်သည်ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံရဘူးကုန်ပြီ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကို ကျွတ်စေတတ်သော လေသည် ဆင်ပမာဏရှိသော တောင်ဦးပြည်းငယ်ကို တောင်ဟူ၍ မရေတွက်၊သပြေပင်ကြီးကို ကျွတ်စေတတ်သော လေသည် မြစ်ကမ်းပါး၌ ပေါက်သော သစ်ပင်ငယ်ကို သစ်ပင်ဟူ၍ မရေတွက်၊ မဟာသမုဒ္ဒရာကို ပူစေတတ် ခြောက်ခန်းစေတတ်သော နေသည် တစုံတခုသာလျှင်ဖြစ်သော တဖက်ဆည်ကန်ကို ကန်ဟူ၍ မရေတွက်၊ ဤသို့လျှင် စင်ကြယ်သော စိတ်ရှိကုန်သော ဘုရားလောင်း ဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိတို့အား စင်ကြယ်လျက်လည်း ဉာဏ်ကင်းခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော ကိလေသာတို့သည် သင်၌ အဘယ့်ကြောင့် ရှက်ကုန်လတ္တံ့နည်း၊ စင်ကြယ်ကုန်သောသတ္တဝါတို့သည်လည်း ငြစ်ငြူးကုန်၏၊မြတ်သော အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံသော သူတို့သည်လည်း အကျော်အစော မရှိသော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကာသိတိုင်း၌ တယောက်သော များစွာသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏ အိမ်၌ဖြစ်၍ လိမ်မာသော အဖြစ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့၏ ကမ်းတဖက်သို့ရောက်၍ ကာမတို့ကို စွန့်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ကသိုဏ်း ပရိကံကို ပြုလျက် အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း၊ သမာပတ်တို့ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တရံရောအခါ၌ ချဉ် ဆား မှီဝဲအံ့သောငှါ ဟိမဝန္တာမှ သက်ခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင်

မင်း၏ ဉယျာဉ်၌နေ၍ နက်ဖြန်နေ့၌ ပြုအပ်ပြီးသော ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ နီသော လျှော်တေဖြင့် ပြီးသော အဝတ်အရုံကို ပြုပြင်၍ သစ်နက် ရေကို ပခုံးတဖက်၌ ဧမွယ်တင်၍ ဆံကျစ်ဝန်းကိုဖွဲ့၍ ဆွမ်းခံသပိတ်ကို ယူ၍ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်သည်ရှိသော် မင်းအိမ်တံခါးသို့ ရောက်၏၊ မင်းသည် ထိုရသေ့၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညို၍ ပင့်စေပြီးလျှင် မြတ်သော သူ တို့အားသာလျှင်ထိုက်သော နေရာ၌ နေစေ၍ မွန်မြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ် ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၍ ဆွမ်း အနုမောဒနာကို ပြုပြီးလျှင် ဉယျာဉ်၌ နေစိမ့်သောငှါ တောင်းပန်၏၊ ထိုရသေ့သည် ဝန်ခံ၍ မင်းအိမ်၌ ဆွမ်းစား၍ မင်းမျိုးကို ဆုံးမ လျက် ထိုဉယျာဉ်၌ တဆယ့်ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး နေ၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်းသည် ပုန်ကန်သော ပစ္စန္တရစ်ကို ငြိမ်းစိမ့်သော ငှါ သွားသည်ရှိသော် မုဒုလက္ခဏာမည်သော မိဖုယားကြီးကို အရှင်မြတ်အား လုပ်ကျွေးခြင်းကို မမေ့မလျော့ ပြုလော့ဟုဆို၍ သွားလေ၏၊ ဘုရားလောင်း သည် မင်းကြီး သွားသောအခါမှစ၍ မိမိသည် နှစ်သက်သောအခါ၌ မင်းအိမ်သို့ သွား၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မုဒုလက္ခဏာ မိဖုယားကြီးသည် ဘုရားလောင်းဘို့ အာဟာရကို ပြည့်စုံစေ၍ ယနေ့ အရှင်မြတ်သည် ကြာမြင့်၏ဟု နံ့သာရေဖြင့်ချိုး ပြီးလျှင် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် မြတ်သော အပြင်၌ အိပ်ရာငယ်ကို ခင်းစေ၍ ဘုရားလောင်း၏ လာခြင်းကိုမြော်လျက် အိပ်နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မိမိ၏အခါကိုမှတ်၍ ဈာန်မှထပြီးလျှင် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့်သာလျှင် မင်းအိမ်သို့ သွား၏၊ မုဒုလက္ခဏာ မိဖုယားကြီးသည် လျှော် တေ သက်နှံးသံကို ကြား၍သာလျှင် အရှင်မြတ်လာပြီဟု လျင်စွာထ၏၊ လျင် မြန်သဖြင့် ထသော မိဖုယား၏ ပြေပြစ်သော အဝတ်သည် လျှောကျ၏၊ ရသေ့ သည် ခြသေ့်ခံသော လေသာပြူတင်းဖြင့် ဝင်သည်ရှိသော် မိဖုယား၏ ဝိသဘာဂ အာရုံကိုမြင်၍ ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ တင့်တယ်၏ဟု နှလုံးသွင်းသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ကြည့်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကိလေသာသည် လှုပ်၏၊ ပဲကွပ် ဖြင့် ခတ်အပ်သော အစေးရှိသော သစ်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ရသေ့ ၏ ဈာန်သည် ကွယ်၏၊ အတောင်ပြတ်သော ကျီးကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထိုရသေ့သည်

ရပ်လျက်သာလျှင် အာဟာရကိုယူ၍ မစားမူ၍သာလျှင် ကိလေသာသည် တုန်လှုပ်စေအပ်သည်ဖြစ်၍ ပြာသာဒ်မှ သက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသို့ဝင်၍ ပျဉ်ခင်းသောနေရာ၏ အောက်၌ အာဟာရကို ထား၍ ဝိသဘာဂ အာရုံဖြင့် ဖွဲ့ယှက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဤကိလေသာမီးသည် လောင်သည်ရှိသော် အာဟာရကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ခြောက်ကပ်လျက် ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ပျဉ်အခင်း၌ အိပ်၏၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းကြီးသည် ပစ္စန္တရစ်ကို ငြိမ်းစေပြီး၍ လာသည်ရှိသော် မြို့ကို လကျာ်ရစ် လည်သည် ကိုပြု၍ နန်းတော်သို့မဝင်ဘဲ အရှင်မြတ်ကို ဖူးမြင်အံ့ဟု ဥယျာဉ်သို့ သွားပြီးလျှင် သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းသို့ ဝင်၍ လျောင်းသော ရှင်ရသေ့ကို မြင်သည်ရှိသော် တခုသော မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်ယောင်တကားဟု သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကို သုတ်သင်စေ၍ ခြေကို ဆုပ်နယ်လျက် အရှင်ဘုရားအား အဘယ် မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်သနည်းဟု မေး၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ငါ့အား တပါးသော မချမ်းသာခြင်းသည် မရှိ၊ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် တပ်စွန်းသော စိတ်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရား၏ စိတ်သည် အဘယ်၌ တပ်စွန်းသနည်းဟု မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး မုဒုလက္ခဏာ မိဖုယား၌ တပ်စွန်း၏ဟုဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ကောင်းပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် မုဒုလက္ခဏာကို ပေးအံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရသေ့ကို ယူပြီး၍ နန်းတော်သို့ ဝင်၍ မုဒုလက္ခဏာ မိဖုယားကို အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်၍ ရသေ့အား ပေး၏၊ ပေးစဉ်၌လည်း မုဒုလက္ခဏာအား အမှတ်ကို ပေး၏၊ အဘယ်သို့ ပေးသနည်း ဟူမူကား သင်သည် မိမိ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အရှင်မြတ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုအပ်၏ဟု အမှတ်ပေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီ စောင့်ရှောက်အံ့ဟု ဆို၏၊ ရသေ့သည် မိဖုယားကို ယူ၍ မင်းအိမ်မှ သက်၏၊ ထိုအခါ တံခါးမှ ထွက်သောကာလ၌ အရှင် ငါတို့အား တခုသော အိမ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏၊ သွားချေ မင်းကြီးကို အိမ်တောင်းချေလောဟု ဆို၏၊ ရသေ့သည် သွား၍ အိမ်တောင်း၏၊ မင်းကြီးသည် လူတို့၏ ဝစ္စကုဋိကိစ္စကို ပြီးစေသော တခုသော စွန့်ပစ်အပ်သော အိမ်ကို ပေး၏။

ထိုရသေ့သည် မိဖုယားကို ယူ၍သွား၏၊ ထိုမိဖုယားသည် အိမ်သို့ဝင်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ အဘယ့်ကြောင့် မဝင်သနည်းဟု မေး၏၊ မစင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မဝင်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ယခု အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ထို အိမ်ကို သုတ်သင်လောဟု ဆိုပြီး၍ မင်းကြီးအထံသို့ စေ၍ သွားချေ ပေါက်တူးကိုဆောင်ချေလော၊ တောင်းကိုလည်း ဆောင်ချေလောဟု ဆို၍ ဆောင်စေပြီးလျှင် မစင်ကိုရင်း၊အမှိုက်စုကိုရင်း စွန့်ပစ်စေ၍ နွားချေးကို ဆောင်စေပြီးလျှင် လိမ်းကျံ၍ တဖန်လည်း သွားချေ ညောင်စောင်းကို ဆောင်ချေလော၊ အင်းပျဉ်ကို ဆောင်ချေလော၊ အခင်းကို ဆောင်ချေလော၊ သောက်ရေ အိုးကို ဆောင်ချေလော၊ ရေခပ်အိုးကို ဆောင်ချေလော၊ တခုတခုစီကို ဆောင်စေ၍ တဖန် ရေခပ်ခြင်း အစရှိသည်တို့၏ အကျိုးငှါ ထိုရသေ့ကို စေ၏၊ ရသေ့သည် အိုးကို ယူပြီးလျှင် ရေကိုဆောင်လျက် သောက်ရေအိုးကို ပြည့်စေပြီးလျှင် ချိုးရေကိုစီရင်၍ အိပ်ရာခင်း၏၊ ထိုအခါ အိပ်ရာ၌အတူထိုင်သောရသေ့ကို ကြင်စွယ် မုတ်ဆိတ်တို့၌ကိုင်၍ သင်၏ရဟန်းအဖြစ်ကိုရင်း၊ မကောင်းမှုကို အပပြုတတ်သောသူ၏အဖြစ်ကိုရင်း မသိဟုဆို၍ ညွတ်စေ၍ မိမိသို့ရှေးရှုင်၏။

ရသေ့သည် ထိုအခါ သတိရ၍ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မိုက်မဲခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့လျှင် ကိလေသာတို့ မည်သည်ကား မိုက်မဲခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ကာမစ္ဆန္ဒနီဝရဏသည် ကန်းခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ မိုက်မဲခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ ဤသို့ အစရှိသော ပါဠိကို ဤအရာ၌ ဆိုအပ်၏၊ ထိုရသေ့သည် သတိရ၍ တဏှာသည် ပွားသည်ရှိသော် ငါ့အား လေးပါးကုန်သော အပါယ်တို့မှ ဦးခေါင်းကို ချီခြင်းငှါ မပေးလတ္တံ့၊ ယနေ့ပင်လျှင် ငါသည် ဤ မုဒုလက္ခဏာကို မင်းကြီးအား အပ်နှင်း၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုရသေ့သည် မုဒုလက္ခဏာကိုယူ၍ မင်းကြီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် မြတ်သောမင်းကြီး သင်၏ မိဖုယားဖြင့် ငါ့အား အလိုမရှိ၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ့အား ဤ မုဒုလက္ခဏာကိုမှီ၍ တဏှာသည် ပွား၏ဟု ဆိုလို၍—

၆၆၊ ဧကာ ဣစ္ဆာ ပုရေ အာသိ၊ အလဒ္ဓါ မုဒုလက္ခဏံ။
ယတော လဒ္ဓါ အဠာရက္ခီ၊ ဣစ္ဆာ ဣစ္ဆံ ဝိဇာယထ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မုဒုလက္ခဏံ၊ မုဒုလက္ခဏာကို။ အလဒ္ဓါ၊ မရမီ။ ပုရေ၊ ရှေးကာလ၌။ ကော၊ တပါးသော။ ဣစ္ဆာ၊ မုဒုလက္ခဏာကို တောင့်တခြင်း တဏှာသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ ယတော၊ အကြင်အခါ၌။ အဋ္ဌာရက္ခိ၊ ကျယ်သော တင့်တယ်သော မျက်စိရှိသော မုဒုလက္ခဏာကို။ လဒ္ဓါ၊ ရအပ်ပြီ။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ သာ၊ ထိုမုဒုလက္ခဏာသည်။ ဣစ္ဆာ ဣစ္ဆံ၊ ငယ်ငယ် ကြီးကြီး ဖြစ်သော တဏှာကို။ ဝိဇာယထ၊ ဖြစ်စေ၏။

ထိုခဏ၌လျှင် ကွယ်သော ဈာန်ကို ဖြစ်စေ၍ မကောင်းကင်၌နေလျက် တရားဟော၍ မင်းအားလည်း အဆုံးအမကို ပေးပြီးလျှင် ကောင်းကင်ဖြင့်သာလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ တဖန် လူ့ပြည်သို့ မလာပြီ၊ ထိုဟိမဝန္တာ၌သာလျှင် ဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကို ပွားစေလျက် မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ မမွေ့လျော်သော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရား သည် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ မုဒုလက္ခဏာမိဖုယား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဝိသဘာဂ၊ အာရုံရ၊ ဒသကိလေ ဆင်းရဲမွေ]

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မုဒုလက္ခဏဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၇—ဥစ္ဆင်္ဂဇာတ်

ပညာရှိသော မိန်းမတယောက်ကြောင့် သုံးယောက်သောသူတို့သည် အပြစ်ဘေးမှ လွတ်သောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို သုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဥစ္ဆင်္ဂ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌

သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ဇနပုဒ်၌ နေသော မိန်းမ" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ခဲ့ဦးအံ့၊ တပါးသော အခါ ကောသလတိုင်း၌ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် တခုသော တောအုပ်၏ အဝ၌ လယ်ထွန်ကုန်၏၊ ထိုအခါ တောအုပ်၏ အတွင်း၌ ခိုးသူတို့သည် လူတို့ကို လုယက်ကုန်၍ ပြေးကုန်၏၊ ထိုခိုးသူတို့ကို ရှာကုန်၍ မမြင်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုလယ်ထွန်ရာအရပ်သို့ လာလတ်၍ သင်တို့သည် တောအုပ်၌ လုယက်ကုန်ပြီး၍ ယခုအခါ လယ်ထွန်သော သူကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆို၍ ထို သုံးယောက်သော သူတို့ကို ခိုးသူတို့တည်းဟု နှောင်ဖွဲ့ပြီးလျှင် ဆောင်၍ ကောသလမင်းကြီးအား ဆက်ကုန်၏။

ထိုအခါ တယောက်သော မိန်းမသည် လာလတ်၍ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား အဝတ်ကို ပေးတော်မူပါကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်အား အဝတ်ကို ပေးတော်မူပါ ကုန်လောဟု ငိုကြွေးလျက် အဖန် တလဲလဲ မင်းအိမ်သို့ လှည့်လည်၏၊ မင်းကြီးသည် ထိုမိန်းမအသံကို ကြား၍ ထိုမိန်းမအား အဝတ် ပေးလောဟု ဆို၏၊ မင်းချင်းတို့သည် အဝတ်ကိုယူ၍ ပေးကုန်၏၊ ထိုမိန်းမသည် အဝတ်ကိုမြင်၍ အကျွန်ုပ်သည် ဤအဝတ်ကို မတောင်း၊ လင်ဟူသော အဝတ် ကိုသာ တောင်း၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသူတို့သည် သွားကုန်၍ မင်းကြီးအား ဤ မိန်းမသည် ဤအဝတ်ကို မတောင်း၊ လင်ဟူသော အဝတ်ကိုသာ တောင်း၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ထိုမိန်းမကို ခေါ်၍ သင်သည် လင်ဟူသော အဝတ်ကို တောင်းသလောဟုမေး၏၊ အရှင်မင်းကြီးတောင်းသည် မှန်ပေ၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ လင်သည် မိန်းမ၏ အဝတ်မည်၏၊ လင်မရှိသည် ရှိသော် အဘိုး တထောင်ထိုက်သော အဝတ်ကို ဝတ်ရပြားသော်လည်း လင်မှ ကင်းသော မိန်းမသည် အချည်းနှီးသာလျှင် မည်၏၊ ဤအနက်ကို သိစိမ့် သောငှါ—

နဂ္ဂါ နဒီ အနူဒကာ[၁]၊ နဂ္ဂံ ရဋ္ဌံ အရာဇိကံ။
ဣတ္ထီပိ ဝိဓဝါ နဂ္ဂါ၊ ယဿာပိ ဒသ ဘာတရော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆောင်အပ်၏။

၁၊ အနောဒိကာ (သီ၊ ဇူ)၊

အနူဒကာ၊ ရေမရှိသော။ နဒီ၊ မြစ်သည်။ နဂ္ဂါ၊ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်၏။ အရာဇိကာ၊ မင်းမရှိသော။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းနိုင်ငံသည်။ နဂ္ဂံ၊ အချည်းနှီးသာလျှင် ဖြစ်၏။ ယဿာ၊ အကြင်မိန်းမအား။ ဒသ ဘာတရော၊ တကျိပ်သော မောင် တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်ငြားအံ့။ တထာပိ၊ ထိုသို့ ရှိငြားသော်လည်း။ ဝိဓဝါ၊ လင်မှကင်းသော။ ဣတ္ထီပိ၊ မိန်းမသည်လည်း။ နဂ္ဂါ၊ အချည်းနှီးသာဖြစ်၏။

မင်းသည် ထိုမိန်းမအား ကြည်ညိုသည် ဖြစ်၍ ဤသုံးယောက်သော သူတို့သည် သင့်အား အဘယ်သို့ တော်ကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး တယောက်သည် အကျွန်ုပ် လင်တည်း၊ တယောက်သည် မောင်, တယောက် သည် သားတည်းဟု လျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် ငါသည် သင့်အား နှစ်သက်၏၊ ဤ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့တွင် တယောက်သော သူကို သင့်အား ပေးအံ့၊ အဘယ်သူကို အလိုရှိသနည်းဟု မေး၏၊ ထိုမိန်းမသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှင်သည်ရှိသော် တယောက်သောလင်ကို ရပါလတ္တံ့၊ သားကိုသည်း ရပါလတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်၏အမိအဘတို့ကား သေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မောင်ကိုသာလျှင်ရခဲ၏၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား မောင်ကို ပေးပါလောဟုလျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် နှစ်သက်၍ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်း လွှတ်၏၊ ဤသို့လျှင် တယောက်တည်းသော မိန်းမကို မှီ၍ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ဆင်းရဲမှ လွတ်ကုန်၏၊ ထိုအကြောင်းသည် ရဟန်းသံဃာအား ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ တယောက်တည်းသော မိန်းမကို မှီ၍ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ဆင်းရဲမှ လွတ်ကုန်၏ဟု ထိုမိန်းမ၏ ကျေးဇူးစကားဖြင့် ပြော၍ နေကြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခု ငါလာတော် မူသောအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ဤမိန်းမသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုသုံးယောက်သော သူတို့ကို ဆင်းရဲမှ လွတ်စေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လွတ်စေဘူးသည်သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် တောအုပ်ဝ၌ လယ်ထွန်ကုန်၏၊ ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသောစကားသည် ရှေ့စကားနှင့် တူသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုအခါကား မင်းသည် သုံးယောက်ကုန်သောသူတို့တွင် အဘယ်သူကို အလိုရှိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ပေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါကုန်သလောဟု လျှောက်၏၊ မတတ်နိုင်သည် မှန်၏ဟု မင်းကြီးဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ပေးခြင်းငှါ အကယ်၍ မတတ်နိုင်ကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်အား မောင်ကိုသာ ပေးပါကုန်လောဟု ဆိုသည်ရှိသော် သားကိုဋ်း လင်ကိုဋ်းမယူ၊ မောင်ဖြင့် သင့်အား အဘယ်ပြုအံ့နည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး ထိုသား,သင်တို့သည်ကား ရလွယ်ပါကုန်၏၊ မောင်ကိုကား ရခဲ၏ဟု ဆိုလို၍—

၆၇၊ ဥစ္ဆင်္ဂေ ဒေဝ မေ ပုတ္တော၊ ပထေ ဓာဝန္တိယာ ပတိ။
တဉ္စ ဒေသံ န ပဿာမိ၊ ယတော သောဒရိယမာနယေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ ဥစ္ဆင်္ဂေ၊ ခါးပိုက်၌။ ဥာကသဒ္ဒါသောဝ၊ ဟင်းရွက်နှင့်အတူသာလျှင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ သုလဘော၊ ရလွယ်၏။ ပထေ၊ ခရီး၌။ ဓာဝန္တိယာ၊ ပြေးသွားသော မိန်းမအားလည်း။ ပတိ၊ လင်သည်။ သုလဘော၊ ရလွယ်၏။ ယတော၊ အကြင်အရပ်၌။ သောဒရိယံ၊ တမိဝမ်းခေါင်း အောင်းဘက်ဖြစ်သော မောင်ကို။ အာနယေ-အာနေယျံ၊ ဆောင်ရာ၏။ တဉ္စ ဒေသံ၊ ထိုအရပ်ကိုကား။ န ပဿာမိ၊ မမြင်ပါ။

မင်းကြီးသည် ဤမိန်းမကား မှန်သောစကားကိုသာ ဆို၏ဟု နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို နှောင်အိမ်မှ ဆောင်၍ ပေး၏၊ ထိုမိန်းမသည် သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ယူ၍ သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤမိန်းမသည် ဤသုံးယောက်သော သူတို့ကို ဆင်းရဲမှ လွတ်စေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လွတ်စေဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ လေးယောက်ကုန်သော သူတို့

သည် ထိုအခါ ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်သာလျှင် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပညာဉာဏ်လျော့က်၊ ပုန်စွာလျှော့က်၊ သုံးယောက်အနှောင် လွတ်ကြောင်းဆောင်]
ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥစ္စာဂ်ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၈—သာကေတဇာတ်

နှစ်ဦးကုန်သော ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏေးမတို့၏လက်၌ ဘဝပေါင်း တထောင့်ငါးရာတို့ ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား အလောင်း ကြီးရဘူးသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု—နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤသာကေတဇာတ်ကို သာကေတမြို့ကိုအမှီပြု ၍ အဉ္ဇနအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက် သော ပုဏ္ဏား"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် သာကေတမြို့သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူသော အခါ၌ တယောက်သော သာကေတမြို့၌ နေသော အိုမင်းသော ပုဏ္ဏားသည် မြို့မှ အပသို့ သွားသည်ရှိသော် မြို့တံခါးအတွင်း၌ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ခြေ တော်ရင်း၌ ဝပ်ပြီးလျှင် ဖမျက်တို့၌ မြဲစွာကိုင်၍ ချစ်သား သားတို့မည်သည် ကား အမိအဘတို့ အိုမင်းသောကာလ၌ လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်သည် မဟုတ်လော၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါတို့အား ကိုယ်ကိုမျှ မပြသနည်း၊ ငါသည် ရှေးဦးစွာ မြင်ရသည်ဖြစ်၏၊ သင်၏ အမိကို မြင်စိမ့်သော ငှါ လာလှည့်ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်၍ မိမိ၏အိမ်သို့ သွား၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ သံဃာနှင့်တကွ နေတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏေးမသည်လည်း လာလတ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်၍ ချစ်သား ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်း၊ သားတို့မည်သည်ကား မိဘတို့ အိုမင်းသောကာလ၌ လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်သည်

ဟုတ်လောဟု ငိုကြွေး၏၊ သား သ္မီး ကိုကိုသည်း လာလှည့်ကြကုန် အစ်ကို ကြီးကို ရှိခိုးကြလောဟု ဆို၍ ရှိခိုးစေ၍ နှစ်ယောက် ကုန်သော ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏေးမတို့သည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော သူတို့အား ဇရာသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ထိုသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏား, ပုဏ္ဏေးမတို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှ ထတော်မူ၍ အဉ္ဇနမည်သော ဥယျာဉ်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဘသည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးတည်း၊ အမိသည် မဟာမာယာ တည်းဟု သိ၏၊ သိလျက်လျှင် ပုဏ္ဏေးမနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့သား ဟူ၍ ဆို၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သည်းခံတော်မူ၏၊ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏား, ပုဏ္ဏေးမတို့သည် မိမိတို့၏ သားကိုသာလျှင် သားဟူ၍ ဆိုကုန်၏၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဤပုဏ္ဏားသည် မပြတ် လျှင် ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏အဘ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏ ဘထွေးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏ဘကြီးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် လည်း မပြတ်လျှင် ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏အမိ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ် လုံး ငါ၏ မိထွေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏ မိကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့လျှင် ငါဘုရားသည် ဘဝ တထောင့်ငါးရာတို့ပတ်လုံး ပုဏ္ဏား၏လက်၌ ကြီး၏၊ ဘဝတထောင့်ငါးရာတို့ပတ်လုံး ပုဏ္ဏေးမ၏ လက်၌ ကြီး၏ဟု ဘဝ သုံးထောင်တို့ကို ဟောတော်မူ၍—

၆ဂ၊ ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ၊ စိတ္တဉ္စာပိ ပသီဒတိ။
အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ ပေါသေ၊ ကာမံ တသ္မိမ္ပိ ဝိဿသေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

သည် ထိုအခါ ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်သာလျှင် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပညာဉာဏ်လှော်ကာ၊ မှန်စွာလျှောက်၊ သုံးယောက်အနှောင် လွတ်ကြောင်းဆောင်]
ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥစ္ဆင်ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၇—သာကေတဇာတ်

နှစ်ဦးကုန်သော ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏေးမတို့၏လက်၌ ဘဝပေါင်း တထောင့်ငါးရာတို့ ပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား အလောင်း ကြီးရဘူးသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု—နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤသာကေတဇာတ်ကို သာကေတမြို့ကိုအမှီပြု၍ အဉ္ဇနအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ပုဏ္ဏား"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် သာကေတမြို့သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူသော အခါ၌ တယောက်သော သာကေတမြို့၌ နေသော အိုမင်းသော ပုဏ္ဏားသည် မြို့မှ အပသို့ သွားသည်ရှိသော် မြို့တံခါးအတွင်း၌ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်ပြီးလျှင် ဖမျက်တို့၌ မြဲစွာကိုင်၍ ချစ်သား သားတို့မည်သည် ကား အမိအဘတို့ အိုမင်းသောကာလ၌ လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်သည် မဟုတ်လော၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါတို့အား ကိုယ်ကိုမျှ မပြသနည်း၊ ငါသည် ရှေးဦးစွာ မြင်ရသည်ဖြစ်၏၊ သင်၏ အမိကို မြင်စိမ့်သောငှါ လာလှည့်ဟု မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်၍ မိမိ၏အိမ်သို့ သွား၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ သံဃာနှင့်တကွ နေတော်မူ၏။

ပုဏ္ဏေးမသည်လည်း လာလတ်၍ မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်၍ ချစ်သား ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဘယ်အရပ်၌ နေသနည်း၊ သားတို့မည်သည်ကား မိဘတို့ အိုမင်းသောကာလ၌ လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်သည်

ဟောတ်လောဟု ငိုကြွေး၏၊ သား သမီး တို့ကိုသည်း လာလှည့်ကြကုန် အစ်ကို ကြီးကို ရှိခိုးကြလောဟု ဆို၍ ရှိခိုးစေ၍ နှစ်ယောက် ကုန်သော ပုဏ္ဏား ပုဏ္ဏေးမတို့သည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော အလှူကို ပေးကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော သူတို့အား ဇရာသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ထိုသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏား, ပုဏ္ဏေးမတို့သည် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နေရာမှ ထတော်မူ၍ အဥ္စနမည်သော ဥယျာဉ်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဘသည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးတည်း၊ အမိသည် မဟာမာယာ တည်းဟု သိ၏၊ သိလျက်လျှင် ပုဏ္ဏေးမနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားကို ငါတို့သား ဟူ၍ ဆို၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သည်းခံတော်မူ၏၊ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏား, ပုဏ္ဏေးမတို့သည် မိမိတို့၏ သားကိုသာလျှင် သားဟူ၍ ဆိုကုန်၏၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဤပုဏ္ဏားသည် မပြတ် လျှင် ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏အဘ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏ ဘထွေးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏ဘကြီးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် လည်း မပြတ်လျှင် ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏အမိ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ် လုံး ငါ၏ မိထွေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဘဝငါးရာတို့ပတ်လုံး ငါ၏ မိကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့လျှင် ငါဘုရားသည် ဘဝ တထောင့်ငါးရာတို့ပတ်လုံး ပုဏ္ဏား၏လက်၌ ကြီး၏၊ ဘဝတထောင့်ငါးရာတို့ပတ်လုံး ပုဏ္ဏေးမ၏ လက်၌ ကြီး၏ဟု ဘဝ သုံးထောင်တို့ကို ဟောတော်မူ၍—

၆ဂ၊ ယသ္မိံ မနော နိဝိသတိ၊ စိတ္တဥ္စာပိ ပသီဒတိ။
အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကေ ပေါသေ၊ ကာမံ တသ္မိမ္ပိ ဝိဿသေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗကော၊ ဤဘဝ၌ ရှေးက မမြင်ဘူးသော။ ယသ္မိံ ပေါသေ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်၌။ မနော၊ စိတ်သည်။ နိဝိသတိ၊ တည်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ပသီဒတံ စာပိ၊ ကြည်လည်းကြည်ညို၏။ တသ္မိမ္ပိ ပေါသေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၌လည်း။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ အနုဘူတပုဗ္ဗ သိနေဟေနေဝ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင်။ ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းဝင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ပုဏ္ဏားသည်ငင်း၊ ပုဏ္ဏားမသည် ငင်း ထိုအခါ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ သားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပုဏ္ဏားမောင်နှံ၊ သူတို့ထံ၊ ဖန်ဖန်ကြီးခဲ့သည်]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သာကေတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆၉—ဝိသဝန္တဇာတ်

တကြိမ်စွန့်ပြီးသော ဝတ္ထုကို အသက်သေအံ့သည်ဖြစ်သော်လည်း တဖန်မယူသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဓိရတ္ထု တံ ဝိသံ ဝန္တံ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤဝိသဝန္တဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "ဓမ္မသေနာပတိဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် မုံ့ခဲဘွယ် ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူသော ကာလ၌ လူတို့သည် သံဃာတို့ များစွာသော မုံ့ခဲဘွယ် ကို ယူခဲ့ကုန်၍ ကျောင်းသို့ လာကုန်၏၊ သံဃာသည် ယူပြီးသော မုံ့ကြွင်းသည် အကြွင်းများ၏၊ လူတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ ရွာတွင်း၌ရှိသော ရဟန်းတို့ကို ယူပါကုန်လောဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုခဏ၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ အတူနေ တပည့်ဖြစ်သော ပဉ္စင်းငယ်သည် ရွာတွင်း၌ နေသည်ဖြစ်၏၊ ထိုပဉ္စင်းငယ်၏ အစုကိုယူ၍ ထိုပဉ္စင်းငယ်မလာမီ အလွန်နေမြင့်သည်ဖြစ်၏ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ

မထေရ်အား လှူကုန်၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ထိုမုန့်ကို ဘုဉ်းပေး ပြီးသည်ရှိသော် ပန္နင်းငယ် ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ ပန္နင်းငယ်ကို အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ငါ့သျှင် ငါတို့ သည် သင့်အဘို့ထားသော မုန့် ခဲဘွယ်တို့ကို စားကုန်ပြီဟု ဆို၏၊ ထိုပန္နင်းငယ် သည် အရှင်ဘုရား အဘယ်သူသည် ကောင်းမြတ်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်အား သံဝေဂသည် ဖြစ်၏၊ ထို အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ဤနေ့မှစ၍ မုန့်ခဲဘွယ်ကို မစားအံ့ ဟု ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် မုန့်ခဲဘွယ် ကို မစားဟူသတတ်၊ ထိုအရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် မုန့်ခဲဘွယ်ကို မစား သောအဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ထိုစကား ဖြင့် ပြောဆိုကုန်လျက် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခု ငါလာတော်မူသောအခါ၌ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တ ရာသည် တကြိမ်စွန့်ပြီးသော ဝတ္ထုကို အသက်စွန့်ရငြားသော်လည်း တဖန် မယူ သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် အဆိပ်ကို ဖြေတတ် သော အမျိုး၌ဖြစ်၍ ဆေးကုသောအမှုဖြင့် အသက်မွေး၏၊ ထိုအခါ တယောက် သော ဇနပုဒ်၌ နေသောလူကို မြွေသည် ကိုက်၏၊ ထိုလူ၏ ဆွေမျိုးတို့သည် မေ့ လျော့ခြင်းကို မပြုမူ၍ လျင်စွာ ဆေးသမားကို ဆောင်၏၊ ဆေးသမားသည်လည်း ရှေးဦးစွာ ဆေးဖြင့် လိမ်းကျံခြင်း ထုံခြင်းကိုပြု၍ အဆိပ်ကို ဖျောက်ရအံ့လော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား ကိုက်သောမြွေကို ခေါ်၍ ကိုက်ရာအရပ်မှ ထိုမြွေကိုပင်လျှင် အဆိပ်ကို စုတ်စေရအံ့လောဟု ဆို၏၊ ကိုက်သောမြွေကို ခေါ်၍ အဆိပ်ကို စုတ်စေလောဟု ဆို၏၊ ထိုဆေးသမားသည် မြွေကို ခေါ်၍ သင်သည် ဤသူကို ကိုက်အပ်သည် မဟုတ်လောဟု မေး၏၊ ငါသည် ကိုက်အပ်သည် မှန်၏ဟု ဆို ၏၊ သင်သည် ကိုက်ရာအရပ်မှ သင်သည်ပင်လျှင် ခံတွင်းဖြင့် အဆိပ်ကို စုတ်

လောဟု ဆို၏၊ ငါသည် တကြိမ်စွန့်အပ်သော ဝတ္ထုကို တဖန် မယူစဘူး၊ငါသည် စွန့်အပ်ပြီးသော အဆိပ်ကို မစုတ်ဟုဆို၏၊ ထိုဆေးသမားသည် ထင်းတုံးကိုဆောင်စေ၍ မီးကို ယူပြီးလျှင် မိမိ၏ အဆိပ်ကို အကယ်၍ မစုတ်အံ့၊ မီးသို့ ဝင်လောဟု ဆို၏၊ မြွေသည်လည်း မီးသို့သာလျှင် ဝင်အံ့၊ ငါသည် တကြိမ်စွန့်အပ်ပြီးသော အဆိပ်ကို မစုတ်အံ့ဟု ဆိုလို၍—

၆၉၊ ဓိရတ္ထု တံ ဝိသံ ဝန္တံ၊ ယမဟံ ဇီဝိတကာရဏာ။
ဝန္တံ ပစ္စာဝမိဿာမိ [၁]၊ မတံ မေ ဇီဝိတာ ဝရံ။

ယူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဇီဝိတကာရဏာ၊ အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝန္တံ၊ အန်ပြီးသော။ ယံ ဝိသံ၊ အကြင်အဆိပ်ကို။ ပစ္စာဝမိဿာမိ၊ တဖန်မျိုအံ့။ ဝန္တံ၊ အန်ပြီးသော။ တံ ဝိသံ၊ ထိုအဆိပ်ကို။ ဓိရတ္ထု၊ စက်ဆုပ် ရွံရှာစွ။ မေ၊ ငါအား၊ မတံ၊ သေရခြင်းသည်။ ဇီဝိတာ၊အသက်ရှင်သောထက်။ ဝရံ၊မြတ်၏။

ဤသို့ဆိုပြီး၍ မီးသို့ဝင်အံ့သောငှါ သွား၏၊ ထိုအခါ မြွေကို ဆေးသမားသည် တားမြစ်၍ ထိုမြွေကိုက်သောလူကို ဆေးတို့ဖြင့်၎င်း၊ မန္တရားတို့ဖြင့်၎င်း အဆိပ်မရှိသည်ကို ပြု၍ အနာမရှိသည်ကို ပြု၍ မြွေအား သီလတို့ကိုလည်း ပေး၍ ဤနေ့မှစ၍ တစုံတယောက်သော သူတို့ကို မညှဉ်းဆဲလင့်ဟု ဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်းတို့ သာရိပုတ္တရာသည် တကြိမ်စွန့်အပ်ပြီးသော ဝတ္ထုကို အသက်စွန့်ရငြားသော်လည်း တဖန် မယူပြီဟု ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ မြွေဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဆေးသမား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[စွန့်ပြီးဝတ္ထု၊ ပြန်ယူမှု၊ မရှုဇာတိ ထေရ်သာရိ]

ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိသဝန္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၊ ပစ္စာဝမိဿာမိ (သီ၊ သျာ)

၇၀–ကုဒ္ဒါလဇာတ်

ခြောက်ကြိမ်မြောက် ရဟန်းပြုတုံ လူထွက်တုံပြုခြင်း အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုဒ္ဒါလဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "ဆင်ထိန်းသားဖြစ်သော စိတ္တဟတ္ထမထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစိတ္တဟတ္ထ မထေရ်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သော အမျိုးသား ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ စိတ္တဟတ္ထသည် လယ်ထွန်လာလတ်သည် ရှိသော် ကျောင်းသို့ ဝင်၍ တဦးသော မထေရ်၏ သပိတ်မှ သိမ်မွေ့သော ကောင်းသော အရသာရှိသော မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကိုရ၍ ငါတို့သည် နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး မိမိလက်ဖြင့် အထူးထူးသော အမှုတို့ကို ပြုကုန်သော်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သော အာဟာရကို မရကုန်၊ ငါသည်လည်း ရဟန်းဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုစိတ္တဟတ္ထသည် ရဟန်းပြု၍ တလ,လခွဲလွန်သဖြင့် မသင့်သော နှလုံးသွင်းခြင်းကိုပြုလျက် ကိလေသာ၏ အလိုသို့ လိုက်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ပြီးလျှင် တဖန် ထမင်းဖြင့် ပင်ပန်းသည်ရှိသော် ကျောင်းသို့ လာလတ်၍ အဘိဓမ္မာကို သင်၏၊ ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် အဖန်ဖန် လူထွက်၍ ရဟန်းပြု၏၊ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို ဆောင်သည် ဖြစ်၍ များစွာသော ရဟန်းတို့ကို အဘိဓမ္မာကို သင်စေလျက် ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

ထိုအခါ စိတ္တဟတ္ထမထေရ်၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်စိတ္တဟတ္ထ ရှေးကကဲ့သို့ သင့်အား ယခုအခါကိလေသာတို့သည်မပွားကုန်သလောဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏၊ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါမှစ၍ ငါသည် လူထွက်ခြင်းငှါ မထိုက်ဟု ဆို၏၊ဤသို့လျှင် စိတ္တဟတ္ထမထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တရားသဘင်၌ စကားဖြစ်၏၊ အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်းဟူမူကား ငါ့သျှင်တို့ ဤသို့ သဘောရှိသည် မည်သော အရဟတ္တဖိုလ်၏ ဉပနိဿယသည် ရှိပါသော်လည်း ဆင်ထိန်းသားဖြစ်သော အရှင်စိတ္တဟတ္ထသည် ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် လူထွက်၏၊ အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ပုထုဇဉ်၏အဖြစ်သည် ကြီးသောအပြစ်ရှိ၏၊

ဤသို့သော စကားသည် ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ ငါလာတော်မူသော အခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ပုထုဇဉ်တို့၏ စိတ်မည်သည်ကား လျင်မြန်သဖြင့် ဖြစ်စေတတ်၏၊ နှိပ်နင်းခြင်းငှါ ခဲ၏၊ အာရုံ အစွမ်းအားဖြင့် သွား၍ ကပ်ငြိတတ်၏၊ တကြိမ် ကပ်ငြိသောစိတ်ကို လျင်စွာ ဖြေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော စိတ်ကို အရိယမဂ်ဖြင့် ဆုံးမခြင်းသည်လျှင် ကောင်း၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ အရိယမဂ်ဖြင့် ယဉ်ကျေး စေပြီးသည် သာလျှင် ဖြစ်သော ထိုစိတ်သည် မဂ်, ဖိုလ်, နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏၊ ဤသို့သော အနက်ကို ပြတော်မူလိုရကား—

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ လဟုနော၊ ယတ္ထကာမနိပါတိနော။
စိတ္တဿ ဒမထော သာဓု၊ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ။

ဒုန္နိဂ္ဂဟဿ၊ နှိပ်နင်းနိုင်ခဲထသော။ လဟုနော၊လျင်မြန်သဖြင့်ဖြစ်ထသော။ ယတ္ထကာမနိပါတိနော၊ အကြင် အကြင် အလိုရှိတိုင်းသော အာရုံ၌ ကျတတ်သော။ စိတ္တဿ၊ စိတ်ကို။ ဒမထော၊ အရိယမဂ်ဖြင့် ဆုံးမခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ ဒန္တံ၊ အရိယမဂ်ဖြင့် ယဉ်ကျေးစေပြီးသော။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ သုခါဝဟံ၊ မဂ်, ဖိုလ်, နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်၏။

ဤသို့ ဓမ္မပဒ၌လာသောဂါထာကိုဟောတော်မူ၍ ထိုစိတ်ကိုနှိပ်စက်ခြင်းငှါ ခဲသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရှေး၌ ပညာရှိတို့သည် တခုသော ပေါက်တူးကိုမှီ၍ ထိုပေါက်တူးကိုစွန့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လောဘ၏ အစွမ်းအား ဖြင့် ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် လူထွက်၍ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သောရဟန်းအဖြစ်၌ ဈာန်ကိုဖြစ်စေ၍ ထိုလောဘကို နှိပ်စက်ဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဟင်းရွက်ကိုရောင်းသော အမျိုး၌ဖြစ်၍ သိကြားလိမ်မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းအား ကုဒ္ဒါလ ပဏ္ဍိတ ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုကုဒ္ဒါလ ပဏ္ဍိတသည်

ပေါက်တူးဖြင့် မြေ၌ တူးဆွခြင်း အမှုကို ပြု၍ ဟင်းရွက်မျိုးတို့ကိုငင်း၊ ဗူး, ဖရုံ, သခွါး အစရှိသော ဟင်းသီးမျိုးတို့ကိုငင်း စိုက်ပျိုး၍ ထိုဟင်းရွက် ဟင်းသီးတို့ကို ရောင်း၍ ဆင်းရဲသောသူတို့၏ အသက်မွေးခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတအား တခုသော ထိုပေါက်တူးကို ထား၍ တပါးသော ဥစ္စာမည်သည် မရှိ၊ထိုကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည် တနေ့သ၌ ငါ့အား အိမ်၌နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံ၏၊ကြံပြီး၍ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ပေါက်တူးကို ဖုံးလွှမ်းရာအရပ်၌ ထားပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ထိုပေါက်တူးကို အောက်မေ့၍ လောဘကို ဖြစ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည် ရှိသော် တုံးသော ပေါက်တူးကို အမှီပြု၍ လူထွက်၏၊ဤအတူသာလျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း လူထွက်၏၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း လူထွက်၏၊ဤသို့ ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် ပေါက်တူးကို ဖုံးလွှမ်းရာ အရပ်၌ ပစ်ချ၍ ရဟန်းလည်း ပြု၏၊ လူလည်း ထွက်၏။

ခုနစ်ကြိမ်မြောက်၌ကား ငါသည် ဤတုံးစွာသော ပေါက်တူးကို အမှီပြု၍ အဖန်တလဲလဲ လူထွက်၏၊ ယခုအခါ၌ ထိုပေါက်တူးကို မြစ်ကြီး၌ပစ်ချ၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီးလျှင် မြစ်သို့သွား၍ ထိုပေါက်တူး၏ ကျရာအရပ်ကို အကယ်၍ မြင်အံ့၊ တဖန်သွား၍ ဆယ်လိုသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ပေါက်တူးကို အရိုး၌ ကိုင်၍ ဆင်ပြောင်အားနှင့် တူသော အားရှိသော အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသော ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည် ဦးခေါင်း၏ အထက်အဘို့၌- သုံးကြိမ် လှည့်လည်လျက် မျက်စိတို့ကိုမှိတ်၍ မြစ်လယ်၌ ပစ်ပြီးလျှင် "ငါသည် အောင်အပ်ပြီ၊ ငါသည် အောင်အပ်ပြီ"ဟု သုံးကြိမ် ဟစ်ကြွေး၏၊ ထိုဟစ်ကြွေးသော ခဏ၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် ပစ္စန္တရစ်ကို ငြိမ်းစေ၍ လာလတ်သည်ရှိသော် မြစ်နား၌ ဦးခေါင်းဆေးပြီးလျှင် ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ စီးလျက် သွားသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်း၏ ထိုအသံကိုကြား၍ ဤယောကျ်ားသည် အောင်အပ်ပြီဟု ဆို၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် အဘယ်ကို အောင်အပ်သနည်း၊ ထိုယောကျ်ားကို ခေါ်ကုန်လောဟု ဆို၍ ခေါ်စေပြီးလျှင် အချင်းယောကျ်ား ငါသည် ရှေးဦးစွာ အောင်အပ်ပြီးသော စစ်မြေရှိ၏၊ ယခုအခါ အောင်ခြင်းကိုပြု၍ လာ၏၊ သင်သည် အဘယ်ကို အောင်သနည်းဟု မေး၏။

မြတ်သောမင်းကြီး သင်မင်းကြီးသည် စစ်မြေ၏ အရာကိုရင်း၊ အထောင်ကိုရင်း၊ အသိန်းကိုရင်း အောင်သဖြင့် ကိလေသာတို့ကို မအောင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မကောင်းသဖြင့် အောင်အပ်သည်သာ ဖြစ်၏၊ ငါသည်ကား ငါ၏ ကိုယ်တွင်း၌ လောဘကို နှိပ်နင်းလျက် ကိလေသာတို့ကို အောင်ပြီဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ ဤသို့ဆိုလျက်သာလျှင် မြစ်ကြီးကို ကြည့်၍ အာပေါကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဖြစ်စေ၍ ရောက်သော အာနုဘော် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ နေပြီးလျှင် မင်းအား တရားဟောလိုရကား—

၇၀၊ န တံ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ အဝဇီယတိ။
တံ ခေါ ဇိတံ သာဓု ဇိတံ၊ ယံ ဇိတံ နာဝဇီယတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယံ ဇိတံ၊ အကြင် အောင်ခြင်းကို။ အဝဇီယတိ၊ ရန်သူတို့သည် တဖန် အောင်အပ်၏။ တံ ဇိတံ၊ ထိုအောင်ခြင်းသည်။ န သာဓု ဇိတံ၊ ကောင်းသော အောင်ခြင်းမမည်။ ယံ ဇိတံ၊ အကြင် အောင်ခြင်းကို၊ နာဝဇီယတိ၊ ရန်သူသည် တဖန် မအောင်အပ်။ တံ ခေါ ဇိတံ၊ ထိုအောင်ခြင်းသည်သာလျှင်။ သာဓု ဇိတံ၊ ကောင်းသော အောင်ခြင်းမည်၏။

မင်းအား တရားကို နာစဉ်လျှင် တဒင်္ဂပဟာန် အစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကိလေသာတို့သည် ပျောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းပြုခြင်းငါ စိတ်သည်ညွတ်၏၊ မင်း၏ ဗိုလ်ပါတို့အားလည်း ထိုအတူသာလျှင် ကိလေသာတို့သည် ပျောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ယခုအခါ သင်တို့သည် အဘယ်သို့ သွားကုန်အံ့နည်းဟု ဘုရားလောင်းကို မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား ငါသည်လည်း ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဘုရားလောင်းနှင့် တကွသာလျှင် လိုက်၏၊ ဗိုလ်ပါတို့သည်ရင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့သည်ရင်း အလုံးစုံသော စစ်သည် တို့သည်ရင်း ဤသို့လျှင် ထိုခဏ၌ စည်းဝေးသော အလုံးစုံသော လူအပေါင်းသည် မင်းနှင့်တကွ ထွက်၏။

ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ငါတို့မင်းကြီးသည် ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ၏ ဓမ္မဒေသနာကို နာရ၍ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရှေးရှုသည်ဖြစ်၍ ဗိုလ်ပါနှင့်

တကွ တောထွက်ပြီ၊ ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ အဘယ်ပြုအံ့နည်းဟု တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော သူတို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုပရိသတ်တို့ကိုယူ၍ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်၏၊ ထိုခဏ၌ သိကြား နတ်မင်း၏ နေရာ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာသည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြ၏၊ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော် ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် ထွက်၏ဟုမြင်၍ များစွာသော အစည်းအဝေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ နေရာအရပ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ ဝိသုကြုံနတ်သားကိုခေါ်ပြီးလျှင် အမောင်ဝိသုကြုံနတ်သားကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် ထွက်၏၊ မနေရာ အရပ်ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏၊ သင်သည် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ ညီညွတ်သော မြေအဘို့၌ အလျား ယူဇနာသုံးဆယ်, အနံ တဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော ရသေ့တို့၏နေရာအရပ်ကိုဖန်ဆင်းချေလောဟုဆို၏။

ထိုဝိသုကြုံနတ်သားသည် အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ သွားပြီးလျှင် သိကြားမင်းဆိုတိုင်း ပြု၏၊ ဤသို့ ဆိုခဲ့ပြီးသော စကားသည် ဤကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတဇာတ်၌ အကျဉ်းသာတည်း၊ အကျယ်သည်ကား "ဟတ္ထိပါလဇာတ်*"၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတဇာတ်၌ ရသေ့တို့၏ နေရာ အရပ်သည်၎င်း၊ ထိုဟတ္ထိပါလဇာတ်၌ ရသေ့တို့၏ နေရာ အရပ်သည်၎င်း တူမျှသော အပိုင်းအခြား ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုဝိသုကြုံနတ်သားသည်လည်း ရသေ့တို့၏ နေရာ အရပ်၌ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မကောင်းသော အသံ ရှိကုန်သော သားတို့ကို၎င်း၊ ငှက်တို့ကို၎င်း၊ ဘီလူးတို့ကို၎င်း ဖဲစေ၍ ထိုကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည် လာအံ့သော အရပ်မျက်နှာအဘို့ဖြင့် တယောက်သွားသာရုံ လမ်းခရီးကို သွယ်၍ မိမိနေရာအရပ်သို့ သာလျှင် ပြန်သွား၏၊ ထိုကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည်လည်း ထိုပရိသတ်တို့ကိုယူ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီးလျှင် သိကြားပေးအပ်သော ရသေ့တို့နေရာ အရပ်သို့သွား၍ ဝိသုကြုံနတ်သားသည် ဖန်ဆင်းအပ်သော ရသေ့တို့ ပရိက္ခရာကိုယူ၍ ရှေးဦးစွာမိမိသည် ရဟန်းပြု၍ နောက်မှ ပရိသတ်တို့ကိုရဟန်းပြုစေ၍ ရသေ့တို့အား နေရာအရပ်ကို ဝေ၍ ပေး၏၊ ဤနည်းဖြင့် ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည် ခုနစ်ပြည်

---

* ဝီသတိနိပါတ်မှာ ပါသည်။

ထောင်ကို စွန့်ကုန်၏၊ ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ရသေ့တို့၏ နေရာအရပ်သည် ပြည့်၏။

ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတသည် အာပေါကသိုဏ်းမှ ကြွင်းသော ကသိုဏ်းတို့၌ ကသိုဏ်း ပရိကံကို ပြု၍ ဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကို ပွားစေ၍ ပရိသတ်တို့အား ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကြား၏၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ရသေ့တို့သည် သမာပတ်ကို ရကုန်သည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကို ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကုန်၏၊ အကြွင်းသူတို့သည်ကား ထိုရသေ့တို့ကို လုပ်ကျွေးပူဇော်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် နတ်ပြည်သို့ လားကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ကိလေသာတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ကပ်ငြိတတ်သော ဤစိတ်ကို ဖြေနိုင်ခဲ၏၊ ဖြစ်ကုန်သော လောဘ တရားတို့ကို စွန့်နိုင်ခဲကုန်၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ပညာရှိတို့ကိုသော်လည်း မိုက်မဲခြင်းတို့ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု ဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ အချို့ကုန်သော ရဟန်း တို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အနာဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ် တို့သည် ထိုအခါ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ ရသေ့၏ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လောဘရမ္မက်၊ စွဲလမ်းချက်၊ ခွါခက်နိုင်သည်သာ]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကုဒ္ဒါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈—ဝရုဏဝဂ် ၇၁—ဝရုဏဇာတ်

ပြုချိန်မပြု နောက်မှပြုက သောကဖြစ်တတ်သည့် အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော ထဗ္ဗည့ု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယော ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ" အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝရုဏဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ကုဋုမ္ဗိယ ပုတ္တတိဿ မထေရ်"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အခါတပါးသောနေ့၌ သာဝတ္ထိမြို့၌နေကုန်မသော အချင်းချင်း အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော သုံးကျိပ်အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အမျိုးကောင်း သားတို့သည် နံ့သာ, ပန်း, အဝတ် စသည်တို့ကို ယူကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကုန်အံ့ဟု များစွာသော လူတို့ဖြင့် ခြံရံကုန်လျက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားကုန်၍ ကံ့ဂေါ်သား ... ပြုအပ်သော မဏ္ဍပ်,အင်ကြင်း သားဖြင့် ပြုအပ်သော မဏ္ဍပ် အစရှိသည်တို့၌ အတန်ငယ် နားနေကုန်ပြီး၍ ညချမ်းသော အခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ဂန္ဓကုဋိမှ ထွက်တော်မူ၍ တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူသည်ရှိသော် အခြံအရံနှင့်တကွ တရားသဘင်သို့ သွားကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို နံ့သာ,ပန်းတို့ဖြင့်ပူဇော်၍ စက်ဖြင့် မှတ်အပ်သော အပြင်တို့၌ ပွင့်သော ပဒုမာကဲ့သို့ တင့်တယ်ကုန်သော ခြေတော်တို့၌ ရှိခိုး ကုန်လျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ နေကုန်လျက် တရားတော်ကို နာကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့အား အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်း အရာဖြင့် ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို သိရှိကုန်၏၊ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအမျိုးသား တို့သည် မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောပလ္လင်မှ ထွက်တော်မူသော ကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်ကုန်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့အား ရဟန်း၏ အဖြစ်ကို ပေးတော်မူ၏၊ ထို အမျိုးကောင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ကို နှစ်သက်စေ၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရကုန်၍ ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အထံ၌ နေကုန်၍ မာတိကာ နှစ်စောင်တို့ကို လေ့လာသည်ကိုပြုကုန်၍ သုံးပါးကုန်သော မင်္ဂလာအနုမောဒနာ, အမင်္ဂလာအနုမောဒနာ, ဆွမ်းအနုမောဒနာတို့ကို သင် ပြီးလျှင် သင်္ကန်းတို့ကို ချုပ်၍ဆိုး၍ ရဟန်းတရားကို ပြုကုန်အံ့ဟု ဆရာဥပဇ္ဈာယ် တို့ကို ပန်ကြားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်ကုန်၍ ရှိခိုးလျက် တင့်အပ် လျောက်ပတ်စွာနေကုန်၏၊အရှင်ဘုရားအကျွန်ုပ်တို့သည် ဘဝတို့၌ငြီးငွေ့ကုန်၏၊

ပင့်ရှိသမျှ နေခြင်း, အိုခြင်း, ဖျားနာခြင်း, သေခြင်းဘေးမှ ကြောက်ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့အား သံသရာမှ ထွက်စိမ့်သောငှါ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူပါ ကုန်လော့ဟု တောင်းပန်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ အလိုကိုမှီ၍ အာလောက ကသိုဏ်း, အာကာသကသိုဏ်းသည်ကြဉ်အပ်ကုန်သော၁သုံးဆယ့်ရှစ်ပါးကုန်သောကမ္မဋ္ဌာန်း တို့တွင် လျော်ကပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရွေး၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရား အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ လက်ျာရစ် လှည့်သည်ကိုပြု၍ ပရိဝုဏ်သို့ သွားပြီးလျှင် ဆရာဥပဇ္ဈာယ် တို့ကို ဖူးမြင်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကိုယူ၍ ရဟန်းတရားကို ပြုအံ့ဟု ထွက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့တွင် တယောက်သောအမည်အားဖြင့် ကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿ မထေရ်မည်သော ရဟန်းသည် ပျင်း၏၊ ယုတ်သော ဝီရိယ ရှိ၏၊ ရသာရုံ၌ တပ်စွန်းတတ်၏၊ထိုကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿမထေရ်သည် ငါသည် တော၌နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ဆွမ်းခံသဖြင့် မျှတခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ငါ့အား သွားသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း ပြန်အံ့ဟုကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုကုဋုမ္ဗိယ ပုတ္တတိဿ မထေရ်သည် ဝီရိယကိုလွှတ်၍ ထိုရဟန်းတို့ကို ပို့လိုက်၍ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ကောသလတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ ကြွကုန်သည် ရှိသော် တခုသော ပစ္စန္တရစ်သို့ ရောက်၍ ထိုရွာကိုမှီ၍ တခုသောကျောင်း၌ ဝါသို့ကပ်ကုန်၍ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး စေ့ဆော်ကုန်လျက် လုံ့လပြုကုန်လျက် ဝိပဿနာတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၍ မြေကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်စေကုန်လျက် အရဟတ္တဖိုလ် သို့ရောက်ကုန်၍ ရအပ်သော ကျေးဇူးကို မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက် ကုန်အံ့ဟု ထိုရွာမှ ထွက်ခဲ့ကုန်၍ အစဉ်သဖြင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်ကုန်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို သိုမှီးပြီးလျှင် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့ကို ဖူးမြင်လို ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားကုန်၍ ရှိခိုး၍နေကုန်၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့နှင့် တကွ သာယာစွာသော နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ပြုအပ်ပြီးသော နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မိမိတို့သည် ရအပ်သော ကျေးဇူးကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏၊

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏၊ ကုဋုမ္ဗိယ ပုတ္တ တိဿ မထေရ်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ ကျေးဇူးကို သိကောင်းမှုသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မိမိသည်လည်း ရဟန်းတရားကို ပြုလိုသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတောကျောင်းသို့သာလျှင် သွား၍ နေပါကုန်အံ့ဟု မြတ်စွာဘုရားကို ပန်ကြားကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကောင်းပြီဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ရှိခိုးပြီးလျှင် ပရိဝုဏ်သို့ ပြန်ခဲ့ကုန်၏။

ထိုကုဋုမ္ဗိယ ပုတ္တတိဿ မထေရ်သည် ညဉ့်အဘို့ အတွင်း၌ အလွန်သော အားထုတ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အလွန် လျှင်မြန်သဖြင့် ရဟန်းတရားကို ပြုသည်ရှိသော် မဇ္ဈိမယာမ်၏ အခြားမဲ့၌ တံကဲပျဉ်ကိုမှီ၍ ရပ်လျက်သာလျှင် ငိုက်မျဉ်းသည်ရှိသော် လည်း၍လည်း၏၊ ထိုကုဋုမ္ဗိယ ပုတ္တ တိဿမထေရ်၏ ပေါင်ရိုးသည် ကျိုး၏၊ ကြီးစွာသော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏၊ ထိုကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿ မထေရ်ကို လုပ်ကျွေးကုန်သော ရဟန်းတို့၏ သွားခြင်းသည် မပြည့်စုံ၊ ထိုအခါ မြတ်စွာ စွာဘုရားကို ခစားသောအခါ၌ လာကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နက်ဖြန် သွားကုန်အံ့ဟု ယမန်နေ့ကပင် ပန်ကြား ကုန်သည် မဟုတ်လောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ပန်ကြားကုန်သည် မှန်ပါ ၏၊ ထိုသို့ ပန်ကြားသော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့၏ အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿ မထေရ်သည် အခါမဟုတ်သည်၌ အလွန် လျှင်မြန်သဖြင့် ရဟန်းတရားကို ပြုသည်ရှိသော် ငိုက်မျဉ်းခြင်း နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ လည်း၍ လည်း၏၊ ထိုကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿမထေရ်၏ ပေါင်ရိုးသည် ကျိုး၏၊ ထိုမထေရ်ကို မှီ၍ အကျွန်ုပ်တို့အား သွားခြင်းသည် မပြည့်စုံဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏၊မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿမထေရ်သည် မိမိ၏ယုတ်သော ဝီရိယရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အခါမဟုတ်သည်၌ အလွန်လျှင် မြန်သဖြင့် ရဟန်းတရားကို ပြုသည်ရှိသော် သင်တို့၏ သွားခြင်းအန္တရာယ်ကို ပြု သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤ ကုဋုမ္ဗိယပုတ္တတိဿမထေရ်သည် သင်တို့ ၏ သွားခြင်းအန္တရာယ်ကို ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထို ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဘုရားလောင်းသည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ ဖြစ်၏၊ ငါးရာသော တပည့်တို့ကို အတတ်သင်စေ၏၊ ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ တပည့် လုလင်တို့သည် တနေ့သ၌ ထင်းခွေအံ့သောငှါ တောသို့ သွားကုန်၍ ထင်းတို့ကို ထုတ်ကုန်၏၊ ထိုလုလင်တို့၏အတွင်း၌ တယောက်သော ပျင်းရိသော လုလင်သည် ရေခံတက်ပင်ကြီးကို မြင်၍ ဤသစ်ပင်သည်ကား ခြောက်သော သစ်ပင်ဟု မှတ်၍ ရှေးဦးစွာ ခဏမျှအိပ်၍ နောက်မှ သစ်ပင်ကို တက်ပြီးလျှင် ထင်းတို့ကိုချိုး၍ သွားအံ့ဟု အပေါ်လွှမ်းပုဆိုးကို ခင်း၍ လျောင်းသည်ရှိသော် ကြီးသံကဲ့သို့ ဟောက်လျက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဤလုလင်မှ တပါးကုန်သော လုလင်တို့သည် ထင်းစည်းတို့ကို ဖွဲ့ကုန်၍ ယူ၍ သွားသည်ရှိသော် ထိုအိပ်ပျော်သော လုလင်ကို ခြေဖြင့်ကျောက်၍ နှိုးပြီးလျှင် သွား၏၊ ပျင်းရိသော လုလင်သည် ထလတ်၍ မျက်စိတို့ကို သုတ်ပြီးလျှင် အိပ်ချင်ခြင်း မပြေသည်သာလျှင် ဖြစ်၍ ရေခံတက်ပင်သို့တက်ပြီးလျှင် သစ်ခက်တို့ကိုကိုင်၍ မိမိသို့ ရှေ့ရှုငင်၍ ချိုးသည်ရှိသော် ကျိုး၍ ထွက်ပေါ်သော အစွန်းဖြင့် မိမိ၏ မျက်စိကိုဖောက်၍ လက်တဘက်ဖြင့် မျက်စိကို ပိတ်၍ လက်တဘက်ဖြင့် စိုသော ထင်းတို့ကို ချိုး၍ သစ်ပင်မှ သက်ပြီးလျှင် ထင်းစည်းကိုဖွဲ့၍ ထမ်း၍ လျင်စွာ သွား၍ ထိုလုလင်တို့သည် ချအပ်သော ထင်းတို့၏အထက်၌ ချ၏။

ထိုနေ့၌လည်း ဇနပုဒ်ရွာမှ တဦးသောအမျိုးသည် နက်ဖြန် ပုဏ္ဏားတို့အား ဗေဒင်ရွတ်ဘတ် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုစေအံ့ဟု ဆရာကို ဘိတ်၏၊ ဆရာသည် တပည့်လုလင်တို့ကို အမောင်တို့ နက်ဖြန်ခါ တခုသောရွာသို့ သွားအပ်၏၊ သင်တို့သည်ကား အာဟာရမရှိကုန်ဘဲ သွားအံ့သောငှါ မတတ်နိုင် လတ္တံ့၊ စောစောကလျှင် ယာဂုကိုကျို၍ ထိုရွာသို့ သွား၍ မိမိသည် ရအပ်သော အမှုကိုရင်း၊ ငါတို့သည် ရအပ်သော အစုကိုရင်း အလုံးစုံကိုယူ၍ လာကြကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုလုလင်တို့သည် စောစောကလျှင်ထ၍ ယာဂုကို ကျိုစိမ့်သောငှါ ကျွန်မကိုထစေ၍ လျင်စွာ ငါတို့အား ယာဂုကိုကျိုလောဟု ဆိုကုန်၏၊ထိုကျွန်မသည် ထင်းတို့ကို ယူသည်ရှိသော် အထက်၌ တည်သော စိုသော ရေခံတက်သားထင်းတို့ကိုယူ၍ အဖန်တလဲလဲ နှုတ်သီးလေဖြင့် မှုတ်ငြားသော်လည်း မီးကို

တောက်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ နေသည် ထွက်လတ်၏၊ လုလင်တို့သည် အလွန်နေမြင့်ခြင်းဘည် ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆရာ့အထံသို့ လာကုန်၏။

ဆရာသည် အမောင်တို့ မသွားကြကုန်သလောဟု မေး၏၊ ဆရာ မသွားကြကုန်သည် မှန်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် မသွားကြကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ ဤအမည်ရှိသော ပျင်းရိသော လုလင်သည် အကျွန်ုပ်တို့နှင့်တကွ ထင်းခွေအံ့သောငှါ တောသို့သွားပြီးလျှင် ရေခံတက်ပင်ရင်း၌ အိပ်၍ နောက်မှ လျင်မြန်သံဖြင့်တက်၍ မျက်စိကိုပျက်စေ၍ စိုသော ရေခံတက်ထင်းတို့ကို ဆောင်ခဲ့၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆောင်ခဲ့သော ထင်းတို့၏အထက်၌ချ၏၊ ယာဂုကိုကျိုသော ကျွန်မသည် ထိုထင်းတို့ကို ခြောက်သော ထင်းအမှတ်ဖြင့် ယူ၍ နေထွက်သည် တိုင်အောင် တောက်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့၏ သွားခြင်း အန္တရာယ်သည်ဖြစ်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ဆရာသည် လုလင်ပြုသော အမှုကိုကြား၍ အလွန်မိုက်သော သူတို့၏ဘမှုကို မှီ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ဆိုလို၍—

၇၁၊ ယော ပုဗ္ဗေ ကရဏီယာနိ၊ ပစ္ဆာ သော ကာတုမိစ္ဆတိ။
ဝရုဏကဋ္ဌဘဉ္ဇောဝ[၁]၊ သ ပစ္ဆာ မနုတပ္ပတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကရဏီယာနိ၊ ပြုအပ်ကုန်သော အမှုတို့ကို။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ သ-သော၊ ထိုသူသည်။ ဝရုဏကဋ္ဌဘဉ္ဇောဝ၊ ရေခံတက်ထင်းကို ချိုးသော လုလင်ကဲ့သို့။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ အနုတပ္ပတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တပည့်တို့အား အကြောင်းကိုဆို၍ ဒါန အစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ အသက်၏အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာလား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤ ကုဋုမ္ဗိယ ပုတ္တ တိဿ မထေရ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်တို့၏ သွားခြင်း အန္တရာယ်ကို ပြုသည်

၁၊ ဝရုဏကဋ္ဌဘဉ္ဇောဝ (သီ၊ သျာ၊ ဇူ)

မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပြုဘူးသည်သာလျှင်ကတည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ပေါင်ကျိုးခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မျက်စိပျက်ခြင်းသို့ ရောက်သော လုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းသောလုလင်တို့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဆရာပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဝိရိယကင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ ခပင်းသူငါ၊ ကျိုးပျက်ရှာ]

ရှေးဦးစွာသော ဝရုဏဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၂—သီလဝနာဂရာဇဇာတ်

ကျေးဇူးကို မသိတတ်သောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အကတညုဿ ပေါသဿ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သီလဝနာဂရာဇဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးကို မသိတတ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်တို့ကို မသိဟု ပြောဆိုကုန်လျက် နေကြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော် မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည် သာလျှင်တည်း၊ တရံတဆစ်မျှ ငါ၏ကျေးဇူးကို မသိတတ်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ် ဆင်အမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အမိဝမ်းမှဖွားသည်ရှိသော် အလုံးစုံ

ဖြူ၏၊ ငွေစုနှင့်တူ၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ဆင်မင်း၏ မျက်စိတို့သည်ကား ပတ္တမြားလုံးနှင့်တူကုန်သည်ဖြစ်၍ ထင်ကုန်လျက် ငါးပါးသော ကြည်ခြင်းရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မျက်နှာသည်ကား နီသော ကမ္ဗလာနှင့်တူ၏၊ နှာမောင်းသည် နီသော ရွှေဇာပေါက်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ငွေပန်းဆိုင်းကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ အခြေလေးဘက်တို့သည် ချိပ်ရည်ဖြင့် ဆိုးဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း၏ ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သည် ဖြစ်၍ အသင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သော ကိုယ်အဖြစ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအခါ လိမ္မာသော အဖြစ်သို့ရောက်သော ဘုရားလောင်းကို အလုံးစုံသော ဟိမဝန္တာ၌ ဆင်အပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ လုပ်ကျွေးကုန်လျက် သွားကုန်၏ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ရှစ်သောင်းသော ဆင်အပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်သည် ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နေလျက် နောက်အဘို့၌ အပေါင်းအဖော်၌ အပြစ်ကို မြင်၍ ကိုယ်၏ငြိမ်းခြင်းအကျိုးငှါ အပေါင်းအဖော်မှ တစီးတည်းထွက်၍ တော၌ နေခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ဆင်မင်းအား သီလရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား "သီလဝနာဂရာဇ" ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တယောက်သော ဗာရာဏသီပြည်၌ နေသော မုဆိုးသည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ မိမိအသက်မွေးရာ ဘဏ္ဍာကို ရှာသည်ရှိသော် အရပ်မျက်နှာတို့ကို မှတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ရကား မျက်စိလည်သည် ဖြစ်၍ သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် လက်နှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်၍ ငိုကြွေးလျက် သွား၏၊ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည် ထိုမုဆိုး၏ သည်းစွာသော ငိုကြွေးသံကို ကြား၍ ဤယောကျ်ားကို ဆင်းရဲမှ လွတ်စေအံ့ဟု ကရုဏာသည် တိုက်တွန်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုမုဆိုး၏ အထံသို့ သွား၏၊ ထိုမုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းကို မြင်၍သာလျှင် ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ပြေး၏၊ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် ပြေးသော မုဆိုးကို မြင်၍ ထိုအရပ်၌ သာလျှင် ရပ်၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ရပ်သော ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းကို မြင်၍ ရပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တဖန် သွားပြန်၏၊ ထိုမုဆိုးသည် တဖန် ပြေးပြန်၍ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်း ရပ်သော ကာလ၌ ရပ်၍ ကြံ၏၊ အဘယ်သို့ ကြံသနည်း ဟူမူကား ဤဆင်မင်းသည် ငါပြေးသောကာလ၌ ရပ်၏၊ ငါရပ်သော ကာလ၌ လာ၏၊ ဤဆင်မင်းသည်

ငါ့အား အကျိုးမဲ့ကို အလိုရှိသည် မဖြစ်ရာ၊ ဤဆင်းရဲမှကား ငါ့ကို လွတ်စေလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ရဲရင့်သည်ဖြစ်၍ ရပ်၏။

ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် ထိုမုဆိုးသို့ ကပ်၍ အိုယောကျ်ား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးလျက် သွားသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် အရပ်မျက်နှာတို့ကို မှတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား မျက်စိလည်သည် ဖြစ်၍ သေဘေးမှ ကြောက်သဖြင့် ငိုကြွေးလျက် သွား၏ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ မုဆိုးကို ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းသည် မိမိ၏ နေရာအရပ်သို့ ဆောင်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် ရောင့်ရဲစေ၍ အိုယောကျ်ား မကြောက်လင့်၊ ငါသည် သင့်ကို လူတို့လမ်းခရီးသို့ ဆောင်အံ့ဟု မိမိကျောက်ကုန်း၌ နေစေ၍ လူတို့လမ်းခရီးသို့ ပို့လိုက်၏၊ ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော ယောကျ်ားသည် တစုံတယောက်သောသူသည် အကယ်၍ငါ့ကိုမေးလတ္တံ့၊ ကြားအပ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဘုရားလောင်း၏ ကျောက်ကုန်း၌ နေလျက်သာလျှင် သစ်ပင်နိမိတ်ကိုရင်း၊ တောနိမိတ်ကိုရင်း မှတ်လျက်သာလျှင် သွား၏။

ထိုအခါ မုဆိုးကို ဘုရားလောင်းသည် တောမှထုတ်၍ ဗာရာဏသီသို့ သွားသော ခရီးမ၌ ထား၍ အိုယောကျ်ား ဤခရီးဖြင့် သွားလော၊ ငါ၏နေရာအရပ်ကိုကား မေးသော်ရင်း၊ မမေးသော်ရင်း တစုံတယောက်သော သူအား မကြားလင့်ဟု ဆို၍ ထိုမုဆိုးကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိနေရာ အရပ်သို့သာလျှင် သွား၏၊ ထိုအခါ မုဆိုးသည် ဗာရာဏသီသို့ သွား၍ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဆင်စွယ်ပွတ်သမားတို့၏ အရပ်လမ်းသို့ရောက်၍ ဆင်စွယ်အထူးတို့ကို ပြုကုန်သော ဆင်စွယ်ပွတ်သမားတို့ကိုမြင်၍ အချင်းတို့ အသက်ရှင်သောဆင်၏အစွယ်ကိုလည်း ရသော် ယူကုန်အံ့လောဟုမေး၏၊ အချင်းယောကျ်ား သင်သည် အသို့ဆိုသနည်း၊ အသက်ရှင်သော ဆင်၏အစွယ်မည်သည်ကား သေသောဆင်၏ အစွယ်ထက် အဘိုးများစွာ ထိုက်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား ငါသည် သင်တို့ကို အသက်ရှင်သော ဆင်၏ အစွယ်ကို ဆောင်အံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ရိက္ခာကို ယူ၍ ထက်စွာသော လွှကိုယူ၍ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်း၏ နေရာအရပ်သို့ သွား၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုးကို မြင်၍ အဘယ်အကျိုးငှါ လာသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် အကျွန်ုပ်သည် ဆင်းရဲ၏၊ အထီးကျန်၏၊ အသက်မွေးခြင်းငှါ

မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အရှင်တို့ကို ဆင်စွယ်ပိုင်းကို တောင်းပါ၏၊ အကယ်၍ ပေးကုန်ငြားအံ့၊ ထိုဆင်စွယ်ကို ယူ၍ ရောင်းပြီးလျှင် ထိုအဘိုးဖြင့် အသက် မွေးပါအံ့၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် လာ၏ဟု ဆို၏၊ အချင်းယောကျ်ား ထိုသို့ လာခြင်းသည် ကောင်းသော လာခြင်း ဖြစ်စေ၊ ဆင်စွယ်ဖြတ်စရာ ဘဏ္ဍာသည် အကယ်၍ ရှိငြားအံ့၊ သင့်အား အစွယ်ကို လှူအံ့ဟု ဆို၏၊ အရှင် အကျွန်ုပ်သည် လွှကိုယူ၍ လာသည်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား အစွယ် တို့ကို လွှဖြင့် ဖြတ်၍ ယူပြီးလျှင် သွားလေလောဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် ခြေတို့ကိုခွေ၍ ငွေတောင်ထွဋ်နှင့်တူသော ဦးကင်းကို ညွတ်ပြီးလျှင် နွားထိုင် ထိုင်၏၊ ထိုမုဆိုးသည် ငွေတောင်ထွဋ်နှင့်တူသော ဦးကင်းသို့ တက်၍ နှစ်ချောင်း သော ဆင်စွယ်အဖျားကို ဖြတ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဖြတ်ပြီးသော ဆင်စွယ်ကို နှာမောင်းဖြင့် ယူ၍ အချင်း ယောကျ်ား ငါသည် ထိုအစွယ်တို့ကို မချစ်မနှစ်သက်ဟူ၍ သင့်အားမပေး၊ဤအစွယ်တို့ထက် အဆအရာအားဖြင့်ငင်း အဆအထောင်အားဖြင့်ငင်း အဆအသိန်းအားဖြင့်ငင်း အလုံးစုံသော တရား တို့ကို သိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တည်းဟူသောအစွယ်ကိုသာလျှင် အလွန်ချစ်၏၊ ထိုငါ့အား ဤအစွယ်ဟူသော အလှူသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သိခြင်း ရခြင်း အကျိုးငှါ ဖြစ်စေသောဟု သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဆုတောင်း၍ အစုံဖြစ်သော အစွယ်ကို လှူ၏။

ထိုမုဆိုးသည် ဆင်စွယ်ကို ယူ၍ သွားပြီးလျှင် ရောင်း၍ ထိုအဘိုးသည် ကုန်သည်ရှိသော် တဖန် ဘုရားလောင်း အထံသို့ လာလတ်၍ အရှင် အရှင်တို့၏ အစွယ်ကို ရောင်း၍ရသော အဘိုးသည် အကျွန်ုပ်အား ကြွေးမြီဆပ်၍ ပြေရုံမျှ သာလျှင်ဖြစ်၏၊ ကြွင်းသော အစွယ်တို့ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးပါကုန်ဦးလောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏၊ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ဖြတ်၍ ကြွင်းသော အစွယ်တို့ကို လှူ၏၊ ထိုမုဆိုးသည် ထိုအစွယ်တို့ကိုလည်း ရောင်း၍ တဖန်လာပြီးလျှင် အရှင် အကျွန်ုပ်သည် အသက်မွေးခြင်းငှါမတတ်နိုင် အစွယ်ရင်းတို့ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးပါကုန်လောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုင်၍ နေ၏၊ ထိုယုတ်မာစွာသော ယောကျ်ားသည် ဘုရားလောင်း၏ ငွေပန်းဆိုင်းနှင့်တူသော နှာမောင်းကို

နင်းလျက် ငွေတောင်ထွဋ်နှင့် တူသော ဦးကင်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် နှစ်ဘက်သော နှုတ်သီးစွန်းတို့ကို ဖနောင့်ဖြင့်ဖွင့်၍ အသားကိုယူပြီးလျှင် ဦးကင်းပေါ်သို့ တက်၍ လွှဖြင့် အစွယ်ရင်းကို ဖြတ်၍ သွား၏။

ထိုယုတ်မာစွာသော ယောကျ်ားသည် ဘုရားလောင်း၏ မြင်ကောင်းရာ အရပ်ကို လွန်စဉ်၌ပင် နှစ်သိန်း လေးသောင်း အထုရှိသော တခဲနက်သော မြေကြီးသည် မြင်းမိုရ် ယုဂန္ဓိုရ် အစရှိသော ကြီးစွာသော ဝန်တို့ကိုရင်း မကောင်းသော အနံ့ရှိသော စက်ဆုပ် ရွံရှာဘွယ်ရှိသော ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တို့ကိုရင်း ဆောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ငြားသော်လည်း ထိုယောကျ်ားယုတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့ အစုကို ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ နှစ်ဖြာကွဲ၍ ဟင်းလင်း အပြင်ကို ပေး၏၊ ထိုခဏ၌သာလျှင် အဝီစိ ငရဲမီးလျှံတို့သည် ထွက်လတ်ကုန်၍ ထိုအဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သော ယောကျ်ားယုတ်ကို အမျိုး၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကမ္ဗလာဖြင့်ရုံသကဲ့သို့ ရစ်ပတ်၍ယူ၏၊ ဤသို့လျှင် ယောကျ်ားယုတ်ကို မြေမျိုသောကာလ၌ ထိုတောအုပ်၌စောင့်သော ရုက္ခစိုဝ်းနတ်သည် ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော ယောကျ်ားယုတ်ကို စကြဝတေးမင်း၏ အဖြစ်ကိုပေးသော်လည်း ရောင့်ရဲစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ရာဟု တောကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် တရားဟောလိုသည်ဖြစ်၍--

၇၂။ အကတညုဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ ဝိဝရဒဿိနော။
သဗ္ဗဉ္စေ ပထဝိံ ဒဇ္ဇာ၊ နေဝ နံ အဘိရာဓယေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အကတညုဿ၊ သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဝိဝရဒဿိနော၊ ဆိတ်ကဲ့သို့ အပေါက်ကိုသာ ရှုလေ့ရှိသော။ ပေါသဿ၊ ယောကျ်ားအား။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ပထဝိံ၊ မြေပြင်ကို အစိုးရသော စကြဝတေးမင်း အဖြစ်ကို။ စေ ဒဇ္ဇာ၊ အကယ်၍ ပေးငြားအံ့။ နံ၊ ထိုယောကျ်ားကို။ နေဝ အဘိရာဓယေ၊ မနှစ်သက်စေနိုင်ရာ။

ဤသို့လျှင် ရုက္ခစိုဝ်းနတ်သည် တောကို ပဲ့တင်ထပ်စေ၍ တရားဟော၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အသက်ထက်ဆုံး တည်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခု အခါ၌သာလျှင် ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည် သာလျှင်တည်းဟု ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှား တတ်သော ယောကျ်ားယုတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ ရက္ခဇိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သီလဝဆင် မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကျေးဇူးမသိ၊ လူတုံးတိ၊ ဝိစိရောက်ခါ မြေမျိုရှာ]

နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သီလဝနာဂရာဇဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၃—သစ္စံကိရဇာတ်

ဒေဝဒတ်အလောင်းသည် ဘုရားလောင်းအား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သစ္စံ ကိရေဝ မာဟံသု" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သစ္စံကိရ ဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်၏ ဘုရားကို သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုခြင်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲဦးအံ့၊ ရဟန်း သံဃာသည် တရားသဘင်၌နေ၍ ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော် ကို မသိ၊ မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ခြင်းငှါသာလျှင် လုံ့လ ပြုပြီဟု ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုလတ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူလာ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းယု မေးတော်မူ ၏၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားအားသတ်ခြင်း ငှါ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုဘူးသည် သာလျှင်တည်း ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ဒုဋ္ဌကုမာရမည်သောသားသည် ဖြစ်၏၊ ရှန့်ရင်း၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊ လှံကန်ဖြင့် ခတ်အပ်သော မြွေဟောက်နှင့် တူ၏၊ မဆဲရေးဘဲရင်း မပုတ်ခတ်ဘဲရင်း တစုံတယောက်သောသူနှင့်တကွ စကားမဆို၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို အတွင်းအပ၌ နေသောသူအပေါင်းသည် မျက်စိ၌ကျသော မြူကဲ့သို့ရင်း စားအံ့သောငှါ လာသောဘီလူးကဲ့သို့ရင်း မနှစ်သက်သည် ဖြစ်၏၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် တနေ့သောအခါ၌ မြစ်၌ ကစားခြင်းကို ကစားလိုသည်ဖြစ်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြစ်နားသို့ သွား၏၊ ထိုခဏ၌ မိုဃ်းကြီးသည် တက်လတ်၍ အရပ်မျက်နှာတို့သည် အမိုက်အတိသာ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် ကျွန်အစေအပါးတို့ကို ဟယ်အချင်းတို့ လာကြကုန်၊ ငါ့ကိုယူ၍ မြစ်လယ်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် ရေချိုး၍ ဆောင်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏၊ ထိုကျွန် အစေအပါးတို့သည် မင်းသားကို မြစ်လယ်သို့ ဆောင်၍ ငါတို့အား မင်းကြီးသည် အသို့ပြုလတ္တံ့နည်း၊ ဤယောကျ်ားယုတ်ကို မြစ်လယ်၌သာလျှင် သေစေအံ့ဟု တိုင်ပင်ကုန်၍ သူယုတ် ဤအရပ်သို့ သွားလေလော့ဟု ရေဖြင့်မျောစေ၍ မိမိတို့သည် ရေမှတက်ကုန်၍ ကမ်းနား၌ တည်ကုန်၏။

မင်းသားသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့သည် မင်းသားကို မမြင်ကုန်၊ မိုဃ်းတက်လာလတ်သည်ကိုမြင်၍ ရေ၌ငုပ်သဖြင့် ကမ်းသို့သွား၍ ရှေ့မှလာသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ပြောဆိုကြအံ့ဟု တိုပ်ပင်၍ အမတ်တို့သည် မင်းကြီးအထံသို့ သွားကုန်၏၊ မင်းကြီးသည် ငါ့သား အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ရှေ့မှလာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော အမှတ်ဖြင့် လာကုန်၏ဟုလျှောက်ကုန်၏၊ မင်းကြီးသည် တံခါးကို ဖွင့်စေ၍ မြစ်နားသို့ သွားပြီးလျှင် စုံစမ်းကြည့်ရှုကုန်လောဟု ထိုထိုအရပ်၌ စုံစမ်း ကြည့်ရှုစေ၏၊ တစုံတယောက်သောသူသည် မင်းသားကိုမမြင်၊ တိမ်အမိုက်ဖြင့် လွှမ်းလျက် မိုဃ်းရွာလတ်သည်ရှိသော် မြစ်၌မျောသော ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် တခုသော ထင်းတုံးကိုမြင်၍ ထင်းတုံး၌ စီး၍ သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် သွား၏၊ ထိုကာလ၌ကား ဗာရာဏသီပြည်၌ နေသော တယောက်သော သူဌေးသည်

မြစ်နားၐ္ဍ ကုဋ္ဌေလေးဆယ်သော ဥစ္စာကိုမြှုပ်၍ သေသည်ရှိသော် တပ်စွန်း ခြင်းကြောင့် ဥစ္စာအပြင်၌ မြွေ၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ တယောက်သော သူဌေး သည်လည်း ထိုအရပ်၌သာလျှင် ကုဋ္ဌေသုံးဆယ်သော ဥစ္စာကိုမြှုပ်၍ ဥစ္စာ၌ တပ်စွန်းခြင်းကြောင့် ထိုအရပ်၌သာလျှင် ကြွက်၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။

ထိုမြွေ,ကြွက်တို့၏ နေရာအရပ်ကို ရေသည် ဝင်၏၊ ထိုမြွေ, ကြွက်တို့သည် ရေဝင်သောခရီးဖြင့်သာလျှင် ထွက်ခဲ့ကုန်၍ ရေအယဉ်ကိုဖြတ်လျက် သွားကုန် ၏၊ မင်းသားစီးသော ထင်းတုံးသို့ရောက်၍ မြွေသည် တခုသောအစွန်းသို့,ကြွက် သည် တခုသော အစွန်းသို့ တက်၍ ထိုထင်းတုံးအပြင်၌သာလျှင် နေကုန်၏၊ ထို မြစ်၏သာလျှင် ကမ်းနား၌ တခုသော လက်ပံပင်သည် ရှိ၏၊ ထိုလက်ပံပင်၌ တခုသော ကျေးသားငယ်သည် နေ၏၊ ထိုလက်ပံပင်သည်လည်း ရေတိုက်အပ် သော အမြစ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြစ်၏အပြင်သို့ လည်း၏၊ ကျေးသားငယ်သည် မိုးကြီး ရွာလတ်သည်ရှိသော် ပျံသွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပျံ၍ ထို ထင်းတုံး၏ တခုသော နံပါး၌ နား၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် တပေါင်းတည်း မျောလျက် သွားကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုကာလ၌ ကာသိတိုင်းဝယ် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ ကြီးခြင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တခုသော မြစ်ကွေ့ ၌ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို ဖန်ဆင်း၍ နေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ရသေ့သည် သန်းခေါင်အခါ၌ စင်္ကြံသွားသည်ရှိသော် ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသား၏ သည်းစွာ သော ငိုကြွေးသံကိုကြား၍ ငါကဲ့သို့သော မေတ္တာ,ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့သည် မြင်ပါလျက် ဤယောကျ်ား၏ သေခြင်းသည် မသင့်၊ ရေမှ ထုတ်ဆယ်၍ ထိုယောကျ်ားအား အသက်အလှူကို ပေးအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းရသေ့သည် ထိုယောကျ်ားကို သင်သည် မကြောက်လင့်ဟု နှစ် သိမ့်စေ၍ ရေအယဉ်ကိုဖြတ်၍ သွားပြီးလျှင် ထိုထင်းတုံးကို တခုသောအစွန်း ၌ ကိုင်၍ ငင်သည်ရှိသော် ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသော အားရှိသောအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်းသည် တဟုန်တည်းဖြင့် ကမ်းနားသို့ ရောက်၍ မင်းသားကို ချီပြီးလျှင် ကမ်းနား၌ နေစေ၏၊ မြွေ အစရှိသည်တို့ကိုလည်း မြင်၍ ချီပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ဆောင်၍ မီးကိုညှိ၍ ထိုသူတို့တွင်လည်း အလွန်

အားနည်းကုန်သော မြွေအစရှိသည်တို့၏ကိုယ်ကို ရှေးဦးစွာ မီးလှုံစေ၍ နောက်မှ မင်းသားကို မီးလှုံစေ၏၊ ထိုမင်းသားကိုလည်း အနာမရှိခြင်းကိုပြု၍ အာဟာရကို ပေးလျှင်လည်း မြွေ အစရှိသည်တို့အား သာလျှင် ပေးပြီး၍နောက်မှ မင်းသားအား သစ်သီးကြီးငယ်ကို ပေး၏။

မင်းသားသည် ဤရသေ့ကောက်သည် ငါ၏မင်းသားအဖြစ်ကို မရေမတွက်မူ၍ တိရစ္ဆာန်တို့အားသာလျှင် မြတ်နိုးခြင်းကိုပြု၏ဟု ဘုရားလောင်း၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၏၊ ထိုနေ့မှ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့် အလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း အစွမ်းကိုရကုန်၏၊ မြစ်၌ ရေအယဉ်ပြတ်သည်ရှိသော် မြွေသည် ရှင်ရသေ့ကိုရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးပြုပေ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် မဆင်းရဲ ဤမည်သောအရပ်၌ ကုဋေလေးဆယ်သော ရွှေအိုးတို့ကိုမြှုပ်၍ ထားအပ်ကုန်၏၊ အရှင်ဘုရားတို့အား ဥစ္စာဖြင့် ကိစ္စရှိသော် အလုံးစုံသော ဤဥစ္စာကို အရှင်ဘုရားတို့အား ပေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏၊ထိုအရပ်သို့လာလတ်၍ မြွေဟု ခေါ်တော်မူကုန်လောဟု ဆိုပြီး၍ ဖဲခဲ့၏၊ ကြွက်သည်လည်း ထို့အတူ သာလျှင်ပင် ပင့်ဘိတ်၍ ဤမည်သောအရပ်၌ ရပ်ပြီးလျှင် ကြွက်ဟု ခေါ်တော်မူကုန်လောဟုဆို၍ ဖဲခဲ့၏၊ ကျေးသားသည်လည်း ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ဥစ္စာမရှိပါ၊ နီစွာသော သလေးတို့ဖြင့် အရှင်ဘုရားအား အလိုရှိသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်၏ ဤအမည်ရှိသော နေရာ အရပ်သို့ လာလတ်၍ ကျေးသားဟု ခေါ်တော်မူပါကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်သည် အဆွေအမျိုးတို့အား ကြား၍ အရာမကသော လှည်းကို ပြည့်စေနိုင်သော ပမာဏရှိသော နီစွာသော သလေးကို ပေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါ၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဖဲခဲ့၏။

အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သော မင်းသားသည် ကျင့်ဝတ်တို့၌ ဓမ္မတာအားဖြင့် တစုံတခုသော စကားကို မဆိုမူ၍ သွားခြင်းသည် မသင့်၊ ဤသို့ ပင့်ဘိတ်သဖြင့် မိမိအထံသို့ လာသောရသေ့ကို သတ်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် မင်းဖြစ်သည်ရှိသော် လာတော်မူလော၊ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပါအံ့ဟု ဆို၍ ဖဲခဲ့၏၊ ထိုမင်းသားသည် သွား၍ မကြာမြင့်မီလျှင် မင်းဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးဦးစွာ ထိုသူတို့ကို စုံစမ်းအံ့ဟု ရှေးဦးစွာ မြွေ၏အထံသို့ သွား၍ အနီး၌ ရပ်လျက် မြွေဟူ၍ ခေါ်၏၊ ထိုမြွေသည် တခွန်း

တည်းသော စကားဖြင့်သာ ထွက်၍ ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား ဤအရပ်၌ ကုဋေလေးဆယ် ကုန်သော ရွှေတို့သည် ရှိကုန်၏၊ အလုံးစုံသော ထိုရွှေတို့ကို ဘော်၍ ယူကုန်လောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီ၊ ငါ့အား အလိုရှိသောကိစ္စဖြစ်လတ်သော်သိအံ့ဟုဆို၍ ထိုမြွေကို ပြန်စေပြီးလျှင် ကြွက်အထံသို့သွား၍ အသံကိုပြု၏၊ ထိုကြွက်သည်လည်း ထိုမြွေအတူသာလျှင် ကျင့်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကြွက်ကိုလည်း ပြန်စေပြီးလျှင် ကျေးသား အထံသို့ သွား၍ ကျေးသားဟု ခေါ်၏၊ ထိုကျေးသားသည်လည်း တခွန်း တည်းသော စကားဖြင့် သင်လျှင် သစ်ပင်မှ သက်လတ်၍ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးလျက် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ အဆွေအမျိုးတို့၏ အထံသို့ သွား၍ ဟိမဝန္တာ အရပ်မှ အရှင်ဘုရားတို့၏ အကျိုးငှါ အလိုလိုသာလျှင် ဖြစ်သော သလေးကို ဆောင်ရအံ့လောဟုမေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အလိုရှိသည်ရှိသော် သိရအံ့ဟု ဆို၍ ထိုကျေးသားကိုလည်း ပြန်စေပြီးလျှင် ယခုအခါ မင်းကိုစုံစမ်း အံ့ဟုသွား၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေပြီးလျှင် နက်ဖြန်နေ့၌ ရသေ့တို့အသွင်အပြင်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုပြု၍ ဆွမ်းခံဝတ်ဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ဝင်၏၊ ထိုခဏ၌ အဆွေ ခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သော ထိုမင်းသည် တန်ဆာဆင်အပ်သော မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ စီးလျက် များပြားစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြို့ကို လက်ျာရစ်လှည့်၏။

ထိုမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို အဝေးမှလျှင် မြင်၍ ရသေ့ကောက် ငါ၏ အထံ၌ စား၍ နေလိုသည်ဖြစ်၍ လာ၏၊ အကြင်မျှလောက် ပရိသတ်အလယ်၌ မိမိသည် ငါ့အား ပြုဘူးသော ကျေးဇူးကိုမပြသေး၊ ထိုသို့မပြမီလျှင် ထိုရသေ့၏ ဦးခေါင်းကို ပြတ်စေအံ့ဟု မင်းချင်းယောက်ျားတို့ကို ကြည့်၏၊ အရှင်မင်းကြီး အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်းဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ဤရသေ့ကောက်သည် ငါ့ကို တစုံတခုကို တောင်းလိုသည် ဖြစ်၍ လာယောင်တကား၊ ဤရသေ့ယုတ်အား ငါ့ကို မြင်ခြင်းငှါ မပေးမူ၍သာလျှင် ယခု ရသေ့ယုတ်ကို ဖမ်း၍ လက်ပြန်ဖွဲ့ ပြီးလျှင် ခရီးလေးဆုံ ခရီးလေးဆုံတိုင်း ပုတ်ခတ်ကုန်လျက် မြို့မှ ထွက်ကုန်၍ သုသာန်၌ ရသေ့၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကို တံကျင် လျှိုလေ ကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုမင်းချင်းယောက်ျားတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင်

သွားကုန်၍ အပြစ်မရှိသော ဘုရားလောင်းကို နှောင်ဖွဲ့၍ ခရီးလေးဆုံတိုင်း ပုတ်ခတ်ကုန်လျက် သုသာန်သို့ ဆောင်အံ့သောငှါ အားထုတ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ပုတ်ခတ်တိုင်း ပုခတ်တိုင်းသော အရပ်၌ အိုမိခင် ဘခင်တို့ဟု မငို မမြည်တမ်းမူ၍ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍—

၇၃၊ သစ္စံ ကိရေဝ မာဟံသု၊ နရာ ဧကစ္စိယာ ဣဓ။
ကဋ္ဌံ နိပ္လဝိတံ[၁] သေယျော၊ နတွေဝေကစ္စိယော နရော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ကဋ္ဌံ၊ မြစ်၌မျောသော ထင်းတုံးကို။ နိပ္လဝိတံ၊ ဆယ်တင်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဧကစ္စိယော၊ အချို့သော။ နရော၊ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သော ယောကျ်ားယုတ်ကို။ ဥတ္တာရိယာ၊ ဆယ်တင်ခြင်းသည်။ နတွေဝ သေယျော၊ မမြတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဝဒမာနာ၊ ဆိုကုန်သော။ ဧကစ္စိယာ၊ အချို့ကုန်သော။ နရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။ အာဟံသု ကိရ၊ ဆိုကုန်သတတ်။

ဤသို့လျှင် ပုတ်ခတ်တိုင်း ပုတ်ခတ်တိုင်းသောအရပ်၌ ဤဂါထာကိုသာလျှင် ဆို၏၊ ထိုသို့သောစကားကိုကြား၍ ထိုသူအပေါင်းတို့တွင် အကြင် ပညာရှိသော ယောကျ်ားတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုပညာရှိသော ယောကျ်ားတို့သည် အိုရဟန်း သင်သည် ငါတို့ မင်းကြီးအား ပြုအပ်သော တစုံတခုသော ကျေးဇူးသည် ရှိသလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ဤသို့လည်း ဤမင်းကို ကြီးစွာသော မြစ်ရေအယဉ်မှ ဆယ်တင်သော ငါသည်လျှင် မိမိဆင်းရဲကို ပြု၏၊ စင်စစ်သော်ကား ငါသည် ရှေးပညာရှိတို့၏ စကားကို မကျင့်မိဟု အောက်မေ့၍ ဤသို့ ဆို၏ဟု ဆို၏၊ ထိုစကားကို ကြားကုန်၍ မင်းပုဏ္ဏား အစရှိကုန်သော မြို့၌ နေကုန်သော သူတို့သည် အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်သော ထိုမင်းသည် ဤသို့သော ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်စုံသော မိမိ၏အသက်ကို ပေးတတ်သောသူ၏ ကျေးဇူးကိုမျှလည်း မသိ၊ ထိုမင်းယုတ်ကို မှီ၍ အဘယ်မှာလျှင် ငါတို့အား စီးပွားချမ်းသာဖြစ်နိုင်အံ့နည်း၊ ထိုမင်းယုတ်ကို ဖမ်းကုန်လောဟု အမျက်ထွက်ကုန်သည် သာလျှင် ဖြစ်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ

၁၊ ဝိပ္လါဝိတံ (သီ၊ ဋ္ဌ)

ထကုန်လတ်၍ မြား,လှံ,ကျောက်,ဆောက်ပုတ် အစရှိကုန်သော လက်နက်တို့ဖြင့် ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌စီးသော ထိုမင်းယုတ်ကို သတ်ကုန်၍ ခြေ၌ကိုင်ပြီးလျှင် ကျုံးအပြင်၌ စွန့်ပစ်၍ ဘုရားလောင်းကို အဘိသိက်သွန်း၍ မင်းပြုစေကုန်၏။

ထိုမင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြုလျက် တဖန် တနေ့သ၌ မြွေ အစရှိသည်တို့ကို စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြွေနေရာအရပ်သို့သွား၍ မြွေဟု ခေါ်၏၊ မြွေသည်လာလတ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင် ဤဥစ္စာသည် သင့်ဘို့တည်း၊ ယူလောဟု ဆို၏၊ မင်းသည် ကုဋေလေးဆယ်သော ရွှေဥစ္စာကို အမတ်တို့အား အပ်နှံပြီးလျှင် ကြွက်အထံသို့သွား၍ ကြွက်ဟု ခေါ်၏၊ထိုကြွက်သည်လည်း လာလတ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ကုဋေသုံးဆယ်သော ဥစ္စာကို ဆောင်နှင်း၏၊မင်းသည် ထိုကုဋေသုံးဆယ်သော ဥစ္စာကိုလည်း အမတ်တို့အား အပ်နှံပြီးလျှင် ကျေးသားနေရာ အရပ်သို့ သွား၍ ကျေးသားဟု ခေါ်၏၊ ထိုကျေးသားသည်လည်း ခြေ၌ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင် သလေးကို ဆောင်ရအံ့လောဟု ဆို၏၊ မင်းသည် အလိုရှိသည်ရှိသော် ဆောင်ရလတ္တံ့၊ လာလှည့် သွားကြကုန်အံ့ဟု ဆို၍ ကုဋေခုနစ်ဆယ်ကုန်သော ရွှေ ငွေတို့နှင့်တကွ သုံးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ယူစေ၍ မြို့သို့သွားပြီးလျှင် မြတ်သောပြာသာဒ်အပြင်သို့ တက်၍ ဥစ္စာတို့ကို ကောင်းစွာလုံခြုံစေပြီးလျှင် မြွေ၏ နေရာအကျိုးငှါ ရွှေကျည်ကို,ကြွက်၏ နေရာအကျိုးငှါ ဖလ်လိုဏ်ကို, ကျေးသား၏ နေရာအကျိုးငှါ ရွှေချိုင့်ကို ပြုစေ၍ မြွေအားရင်း ကျေးသားအားရင်း အစာအကျိုးငှါ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ရွှေခွက်ယပ်၌ ပျားရေပေါက်ပေါက်တို့ကို ပေး၏၊ ကြွက်အား မွှေးလှစွာသော သလေးဆန်ကိုပေး၏၊ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၏၊ ဤသို့လျှင် ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး ညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နေကုန်လျက် အသက်ကုန်သဖြင့် ကံအားလျော်စွာ လားကြရကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်မိုက်သည် ငါ့အား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤမြေဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထို

အခါ မြွေဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ ကြွက်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု အခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ကျေးသား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် လျှင် ထိုအခါ နောက်မှ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်သော တရားမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဗောဓိလောင်းလျှာ၊ သေစိမ့်ငှါ၊ ဖြာဖြာလုံ့လ ကျိုးမရ]

သုံးခုတို၌ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သစ္စံကိရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၄-ရုက္ခဓမ္မ ဇာတ်

ညီညွတ်သည်ရှိသော် သစ်ပင်ကိုသော်လည်း သူမညှဉ်းဆဲနိုင်သော အကြောင်း

ပဋိုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သာမူ သမ္မဟုယာ ဉာတိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆောင်အပ်သော ဤရုက္ခဓမ္မဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံး နေတော်မူစဉ် "ရေ၏အကြောင်းကြောင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်သော အခါ၌ ကိုယ်တော်၏ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့အား ဖြစ်သတ္တံ့သော ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းကို သိတော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူ၍ ရောဟိဏီ မြစ်၏အထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် နေတော်မူပြီးလျှင် ညိုသောရောင်ခြည်ကို လွှတ်တော်မူ၍ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ကို ထိတ်လန့်စေ၍ ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူပြီးလျှင် မြစ်နား၌ နေတော်မူလျက် ထိုခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားသည် ဤရုက္ခ ဓမ္မဇာတ်၌ အကျဉ်းသာလျှင်တည်း၊ အကျယ်ကား "ကုဏာလဇာတ်" * ၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုအခါ၌ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေမျိုး မင်းကုန်သော သင်တို့သည် ညီညွတ်ကုန်သည် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်၏၊ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ဆွေမျိုးတို့၏ ညီညွတ်ခြင်းသည်ရှိခဲ့သော် ရန်သူတို့သည် အခွင့်မရကုန်၊ ရှေးဦးစွာ လူဖြစ်သောသူတို့ကို ထားဘိကုန်ဦးလော၊ စိတ်စေတနာ မရှိကုန်သော သစ်ပင်

---

* အသိတိနိပါတ်မှာ ပါသည်။

တို့အားလည်း ညီညွတ်ခြင်းကို ရခြင်းငှါ သင့်၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌ လေကြီးသည် အင်ကြင်းတောကိုတိုက်၏၊ ထိုအင်ကြင်းတော၏ကား အချင်းချင်း သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ် ချုံနွယ်တို့ဖြင့် စပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တခုသော သစ်ပင်မျှကိုလည်း လည်းစိမ့် သောငှါ မတတ်နိုင်၊ သစ်ပင်တကာတို့၏ ထိပ်ဖျားဖြင့်သာလျှင် သွားရ၏၊ လွင်ပြင်၌ ရောက်သော အခက်အခွနှင့်ပြည့်စုံသော တခုသော သစ်ပင်ကြီးကို တပါးသော သစ်ပင်နှင့် မစပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အမြစ်ကိုနုတ်၍ မြေ၌ လည်းစေ၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် သင်တို့သည် ညီညွတ်ကုန်သည် ဝမ်းမြောက် ကုန်သည် ဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် တောင်းပန်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာဖြစ်သော ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးသည် စုတေ၍ သိကြားမင်းသည် တပါးသော ဝေဿဝဏ်ကိုလဲ၍ နောက်မှ ဖြစ်သော ဝေဿဝဏ်သည် သစ်ပင်ကြီးသစ်ပင်ငယ်ချုံနွယ်တို့၌ ဗိမာန်ကို မိမိမိမိတို့၏ နှစ်သက်ရာ အရပ်၌ ယူစေကုန်လောဟု သတင်းစကားကို စေလိုက်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ တခုသော အင်ကြင်းတော၌ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဆွေမျိုးတို့ကို သင်တို့သည် ဗိမာန်တို့ကို ယူကုန်သည်ရှိသော် လွင်ပြင်၌ရောက်သော သစ်ပင်တို့ကို မယူကြကုန်လင့်၊ ဤအင်ကြင်းတော၌ ငါသည်ယူအပ်သောဗိမာန်ကို ခြံရံ၍တည်သော ဗိမာန်တို့ကို ယူကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုနတ်အပေါင်းတို့တွင် ဘုရားလောင်း စကားကို နားထောင်ကုန်သော ပညာရှိနတ်တို့သည် ဘုရားလောင်း ဗိမာန်ကို ခြံရံ၍ရောက်သော ဗိမာန်ကို ယူကုန်၏၊ ပညာမရှိသော နတ်တို့သည်ကား တောဗိမာန်ဖြင့် ငါတို့အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ငါတို့သည် လူ့ပြည်၌သာလျှင် ရွာ နိဂုံး မင်းနေပြည်တံခါး၌ ဗိမာန်တို့ကို ယူကုန်အံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ လူ့ရွာ အစရှိသည်တို့ကို မှီ၍နေကုန်သော နတ်တို့သည် လာဘ်လာဘ အစု, အခြံအရံအစုကို ရကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု လူ့ပြည်၌ လွင်ပြင်အရပ်၌ ဖြစ်သော သစ်ပင်ကြီးတို့၌ ဗိမာန်တို့ကို ယူကုန်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ကြီးစွာသောလေနှင့်တကွသော မိုးသည်းရွာခြင်းသည်ဖြစ်၏၊ ထိုလေ၏ အလွန်အားရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် မြဲစွာသော အမြစ်ရှိသော တောသစ်ပင်ကြီးတို့သည်လည်း ကျိုးသော အခက်အခွ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အမြစ်နှင့်တကွ လည်းကုန်၏၊ အချင်းချင်း ပေါ်ကြသဖြင့်တည်သော ထိုအင်ကြင်းတောသို့ကား ရောက်၍ ထိုမှ ဤမှ တိုက်သည်ရှိသော် တခုသော သစ်ပင်ကို သော်လည်း လည်းစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ပျက်စီးသော ဗိမာန်ရှိသော နတ်တို့သည် ကိုးကွယ်ရာ မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သူငယ်တို့ကို လက်ဆွဲကုန်လျက် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို အင်ကြင်းတော နတ်တို့အား ပြောဆိုကြကုန်၏၊ ထိုအင်ကြင်းတော နတ်တို့သည် နတ်တို့၏ လာသောအဖြစ်ကို ဘုရားလောင်း ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်အား ကြားကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်း နတ်မင်းသည် ပညာရှိတို့၏ စကားကို မယူမူ၍ အထောက်အပံ့မရှိသော အရပ်သို့ သွားကုန်သော သူတို့မည်သည်ကား ဤသို့ သဘောရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆို၍ တရားဟောလိုရကား—

၇၄၊ သာဓူ သမ္ဗဟုလာ ဉာတိ၊ အပိ ရုက္ခာ အရညဇာ။
ဝါတော ဝဟတိ ကေဋ္ဌံ၊ ဗြဟန္တမ္ပိ ဝနပ္ပတိံ ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဉာတိ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်။ သမ္ဗဟုလာ၊ များကုန်မူကား။ သာဓူ၊ ကောင်းကုန်၏။ အရညာ၊ တော၌ဖြစ်ကုန်သော။ ရုက္ခာ အပိ၊ သစ်ပင်တို့သည်လည်း။ သမ္ဗဟုလာ၊ များကုန်မူကား။ သာဓူ၊ ကောင်းကုန်၏။ ကေမ္ပိ၊ တပင်တည်းသာ တည်သော။ ဗြဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ဝနပ္ပတိမ္ပိ၊ တောစိုး သစ်ပင်ကိုလည်း။ ဝါတော၊ လေသည်။ ဝဟတိ၊ လှည်းနိုင်၏။

ထိုဘုရားလောင်း ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်မင်းသည် ဤအကြောင်းကို ဆိုပြီး၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မင်းကြီးတို့ ဤသို့လျှင် ရှေးဦးစွာ ဆွေမျိုးတို့၏ ညီညွတ်ခြင်းကိုသာလျှင် ရခြင်းငှါသင့်၏၊ ညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာကုန်သည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းဖြင့်သာလျှင်

နေကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ နတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသောနတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ညီညွတ်သည့်အား၊ ဆောင်၍ထား၊ အမြားအမြောင် ရန်ကိုအောင်]

လေးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ရုက္ခဓမ္မဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၅-မစ္ဆဇာတ်

ဘုရားလောင်း၏ သစ္စာတန်ခိုးဖြင့် မိုယ်းကို ရွာစေသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇုန္န" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မစ္ဆဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ကိုယ်တော်သည် ရွာစေအပ်သော မိုယ်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အခါတပါး၌ ကောသလတိုင်းဝယ် မိုယ်းသည် မရွာသတတ်၊ ကောက်တို့သည် ညှိုးကုန်၏၊ ထိုထိုအရပ်၌ တဘက်ဆည်ကန် လေးထောင့်အိုင် တို့သည် ခြောက်ကုန်၏၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုတ်အနီး ဇေတဝန် ရေကန်၌လည်း ရေသည် ပြက်၏၊ ညွန်ပျောင်းသို့ ဝင်၍ ဝပ်အပ်ကုန်သော ငါး လိပ်တို့ကို ကျီး, စွန် အစရှိသည်တို့သည် သံတံကျင်နှင့် တူကုန်သော နှုတ်သီး တို့ဖြင့် ထိုးကုန် ထုတ်ကုန်၍ တုန်လှုပ်ကုန်စဉ် စားကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါး,လိပ်တို့၏ ထိုသို့ ပျက်စီးခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ မဟာကရုဏာတော်သည် တိုက်တွန်းအပ်သော နှလုံးတော် ရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ ယနေ့ ငါသည် မိုယ်းကို ရွာစေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ညဉ့်သည် လင်းလတ်သည်ရှိသော် ကိုယ်လက်သုတ်သင် ခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ ဆွမ်းခံအခါကိုမှတ်၍ များစွာသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ဘုရားတို့၏ တင့်တယ်စမ္မယ်ခြင်းဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်မှ နောက်အဘို့၌ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲတော်မူ၍ သာဝတ္ထိမြို့မှ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် ဇေတဝန် ရေကန်

စောင်းတန်း၌ ရပ်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို အာနန္ဒာ ရေသနုပ်ကို ယူခဲ့လော၊ ဇေတဝန် ရေကန်၌ ရေချိုးအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်ဘုရား ဇေတဝန် ရေကန်၌ ရေပြတ်၏၊ ညွန်မျှသာလျှင် ကြွင်းသည် မဟုတ်လောဟု နားတော်လျှောက်၏၊ အာနန္ဒာ ဘုရားတို့၏ အစွမ်းမည်သည် ကား အလွန်ကြီး၏၊ သင်သည် ရေသနုပ်ကို ယူခဲ့လောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်သည် ရေသနုပ်ကိုယူ၍ ကပ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တခုသော အစွန်းဖြင့် ရေသနုပ်ကို ဝတ်တော်မူ၍ တခုသောအစွန်းဖြင့် ကိုယ်တော်ကို ရုံ တော်မူ၍ ဇေတဝန် ရေကန်၌ ရေချိုးအံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် စောင်းတန်း၌ ရပ်တော်မူ၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်နေရာ သည် ပူသော အခြင်းအရာကို ပြ၏၊ ထိုသိကြားမင်းသည် အကြောင်းကား အဘယ်သို့နည်းဟု ဆင်ခြင် လတ်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ မိုဃ်းနတ်သား ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် အမောင် မိုဃ်းနတ်သား မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ရေကန်၌ ရေချိုးအံ့ဟု စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်တော်မူ၏၊ လျင်စွာ အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်းကို တစပ်တည်းပြု၍ မိုဃ်းကို ရွာစေလောဟု ဆို၏၊ ထိုမိုဃ်း နတ်သားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် တထည်သော တိမ်ပုဆိုးကို ဝတ်၍ တထည်သော တိမ်ပုဆိုးကို ရုံ၍ မိုဃ်းသီချင်းကိုသီလျက် အရှေ့လောကဓာတ် သို့ ငဲ့ရှုပြေး၏။

အရှေ့မျက်နှာ အရပ်အဘို့၌ ကောက်နယ် တလင်းခန့်မျှ လောက်သော တခုသော တိမ်အဝန်းသည် ထလတ်၍ အထပ်တရာ အထပ်တထောင်ဖြစ်၍ ထစ်ကြိုးလျက် လျှပ်စစ်ပြက်လျက် အောက်သို့ မျက်နှာပြု၍ ထားအပ်သော ရေအိုးအသွင်ဖြင့် ရွာစေလျက် အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်းကို ကြီးစွာသော ရေအယဉ်ဖြင့်လွှမ်းဘိသကဲ့သို့ မိုဃ်းသည် အယဉ်မပြတ်ရွာလျက် တခဏခြင်းဖြင့် သာလျှင် ဇေတဝန်ရေကန်ကို ပြည့်စေ၏၊ စောင်းတန်းဦးကို ဆိုက်၍ ရေသည် တည်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကန်၌ ရေချိုးပြီးလျှင် အလွန်နီသော နှစ်ထပ်သော သင်းပိုင်တော်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းတော်ကို ဖွဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား သင်္ကန်းတော်ကြီးကို ပခုံးတဘက်၌ စမွယ်တင်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ဂန္ဓကုဋိ ပရိဝုဏ်၌ ခင်းအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာတော်၌

နေတော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာသည် ဝတ်ပြုအပ်သည်ရှိသော် ထတော်မူ၍ ပတ္တမြား စောင်းတန်း၏ အပြင်၌ ရပ်တော်မူလျက် ရဟန်းသံဃာအား အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၍ လွှတ်လိုက်၍ မွှေးလှစွာသော ပန်းတို့ဖြင့် ထုံအပ်သော ဂန္ဓကုဋီသို့ ဝင်တော်မူ၍ လက်ျာနံပါးဖြင့် ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်း၏ အိပ်ခြင်းနှင့်တူသော ကျိန်းတော်မူခြင်းကိုပြု၍ ညချမ်းသောအခါ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရား၏ ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို ရှုကြကုန်လော့။

အထူးထူး အပြားပြားသော ကောက်တို့သည် ညှိုးကုန်သည်ရှိသော် အထူးထူးသော ရေကန် ရေအိုင်တို့သည် ခြောက်ကုန်သည်ရှိသော် ငါး, လိပ်တို့သည် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် ကရုဏာတော်ကို ဖြစ်စေ၍ များစွာသော သတ္တဝါ အပေါင်းကို ဆင်းရဲမှလွတ်စေအံ့ဟု ရေသနုပ်တော်ကို ဝတ်တော်မူ၍ ဇေတဝန် ရေကန်၏ စောင်းတန်းဦး၌ ရပ်တော်မူ၍ တခဏခြင်းဖြင့် အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်းကို များစွာသော ရေအယဉ်ဖြင့် မျောစေဘိသကဲ့သို့ မိုဃ်းကိုရွာစေ၍ များစွာသော သတ္တဝါကို ကာယိကဒုက္ခ, စေတသိကဒုက္ခမှ လွှတ်စေ၍ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏၊ ဤစကား ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော် ဂန္ဓကုဋီမှ ထွက်တော်မူ၍ တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌သာ များစွာကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းသည် ပင်ပန်းသည်ရှိသော် မိုဃ်းကို ရွာစေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ဖြစ်၍ ငါးမင်းဖြစ်သောကာလ၌လည်း မိုဃ်းကို ရွာစေဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဤကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ရေကန်အရပ်၌ တခုသော ချုံနွယ်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော ရေအိုင်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ငါးမျိုး၌ဖြစ်၍ ငါးအပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုရေအိုင်၌နေ၏၊ ယခုအခါ၌ကဲ့သို့လျှင် ထိုအခါ၌လည်း ဤကောသလတိုင်း၌

မိုယ်းသည် မရွာ၊ လူတို့၏ကောက်တို့သည် ညှိုးကုန်၏၊ ထုံးအိုင် အစရှိသည်တို့၌ မရေပြတ်၏၊ ငါး,လိပ်တို့သည် ညွန်ပျောင်းသို့ဝင်ကုန်၏၊ ဤအိုင်၌လည်း ငါး,လိပ်တို့သည် ညွန်ပျောင်းသို့ဝင်၍ ထိုထိုအရပ်၌ နေကုန်၏၊ ကျီးအစရှိသည်တို့သည် နှုတ်သီးဖြင့် ထိုး၍ ထုတ်ကုန်လျက် စားကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ငါးမင်းသည် ဆွေမျိုးအပေါင်း၏ ပျက်စီးခြင်းကို မြင်၍ ထိုဆွေမျိုးတို့၏ ဤဆင်းရဲကို ငါ့ကို ထား၍ တပါးသော လွတ်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ သစ္စာပြုခြင်းကို ပြု၍ မိုယ်းကို ရွာစေပြီးလျှင် ဆွေမျိုးတို့ကို သေခြင်းဆင်းရဲမှ လွတ်စေအံ့ဟု မည်းသော အဆင်းရှိသော ညွန်ကို နှစ်ဖြာဃက်၍ ထွက်ပြီးလျှင် ညိုသော သစ်သားနှစ် တံကျင်အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ငါးကြီးသည် ကောင်းစွာ သွေးအပ်ပြီးသော နီသော ပတ္တမြားလုံးနှင့် တူကုန်သော မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍ ကောင်းကင်သို့ ကြည့်၍ ပဇ္ဇုန်နတ်မင်းအားအသံကိုပေး၍ အိုပဇ္ဇုန်နတ်မင်း ငါသည်ဆွေမျိုးအပေါင်းကို မှီ၍ ဆင်းရဲ၏၊ သင်သည် သီလရှိသော ငါသည် ပင်ပန်းလျက် အဘယ့်ကြောင့် မိုယ်းကိုမရွာစေသနည်း၊ ငါသည်ဇာတ်တူဖြစ်သောသတ္တဝါတို့ကို စားတတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ပါလျက် ဆန်လုံးပမာဏရှိသော ငါးကို အစပြု၍ စားဘူးသော မည်သည် မရှိ၊ ငါသည် တပါးသော သတ္တဝါကိုလည်း ဇီဝိတိန္ဒြေမှ မချစဘူး၊ ဤသို့လျှင် ငါ၏သစ္စာကြောင့်မိုယ်းကိုရွာစေ၍ ငါ၏ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့ကိုရင်း ငါ့ကိုရင်း ဆင်းရဲမှ လွတ်စေလော့ဟုဆို၍ အလုပ်အကျွေးအစေအပါးဖြစ်သော သူကို စေဘိသကဲ့သို့ မိုယ်းနတ်မင်းကို ခေါ်လိုရကား—

၇၅၊ အဘိတ္ထနယ ပဇ္ဇုန္န၊ နိဓိံ ကာကဿ နာသယ။
ကာကံ သောကာယ ရန္ဓေဟိ၊ မဉ္စ သောကာ ပမောစယ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ပဇ္ဇုန္န၊ ပဇ္ဇုန်နတ်မင်း။ အဘိတ္ထနယ၊ ထစ်ကြိုးလော။ ကာကဿ၊ ကျီး၏။ နိဓိံ၊ ဥစ္စာအိုးကို။ နာသယ၊ ဖျက်ဆီးလော။ ကာကံ၊ ကျီးကို။ သောကာယ၊ စိုးရိမ်ခြင်းငှါ။ ရန္ဓေဟိ၊ ပြုလော။ မဉ္စ၊ ငါ့ကိုလည်း။ သောကာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမှ။ ပမောစယ၊ လွတ်စေလော။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် အလုပ်အကျွေး အစေအပါး ဖြစ်သူကို စေတိ သကဲ့သို့ မိုယ်းနတ်မင်းကိုစေ၍ အလုံးစုံသော ကောသလတိုင်း၌ မိုယ်းကြီးစွာ ရွာစေ၍ များစွာသော သတ္တဝါ အပေါင်းကို သေခြင်းဆင်းရဲမှ လွတ်စေ၍ အသက်၏အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ ဘုရားသည် မိုယ်းကို ရွာစေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ ငါးအမျိုး၌ ဖြစ်သော် လည်း ရွာစေဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထို အခါ ငါးအပေါင်း ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ပဇ္ဇုန် နတ်မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ငါးမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သတ္တဝါများ၊ ပင်ပန်းငြား၊ ထွတ်ဖျားဘုန်းရှင် မိုယ်းကိုဆင်]

ငါးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မစ္ဆဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၆—အသင်္ကိယ ဇာတ်

မိမိကိုယ်ကို စောင့်ငြားက သူတပါးတို့အားလည်း စောင့်သည် မည်ကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အသင်္ကိယောမှိ ဂါမမှိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအသင်္ကိယဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော သာဝတ္ထိမြို့၌နေသော သီတင်း သည်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ထို သီတင်းသည်သည် သောတာပန်ဖြစ်သော ဘုရားတပည့် ဖြစ် သတတ်။

ထိုသီတင်းသည်သည် တစုံတခုသော ပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့် တဦးသော လှည်းကုန်သည် အပေါင်းနှင့် တကွ ခရီး သွားသည်ရှိသော် တခုသော တော

အရပ်၌ လှည်းတို့ကို ချွတ်၍ သစ်ခက်တပ်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် လှည်းကုန်သည်အပေါင်း၏ အနီး၌ မိမိသည် ကာလကို မှတ်၍ တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ စကြံသွား၏၊ ငါးရာကုန်သော ခိုးသူတို့သည် သစ်ခက်တပ်ကို လုယက်ကုန်အံ့ဟု လာလတ်ကုန်၍ လေး, ဆောက်ပုတ် အစရှိသည် လက်စွဲကုန်လျက် ထိုထိုအရပ်ကို ခြံရံကုန်၏၊ သီတင်းသည်လည်း စကြံသွားသလျှင်ကတည်း၊ ထိုခိုးသူတို့သည် သီတင်းသည်ကို မြင်ကုန်၍ စင်စစ် ဤသူသည် သစ်ခက်တပ်ကိုစောင့်သော တယောက်သောသူသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသူအိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သောကာလ၌ လုယက်ကုန်အံ့ဟု လွှမ်းမိုးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ထိုထိုအရပ်၌သာလျှင် တည်ကုန်၏၊ ထိုသီတင်းသည်သည်လည်း ပဌမယာမ်၌ရင်း၊ မဇ္ဈိမယာမ်၌ရင်း၊ ပစ္ဆိမယာမ်၌ရင်း စကြံသွားလျက်သာလျှင် တည်၏၊ မိုးသောက်သည်ရှိသော် ခိုးသူတို့သည် အခွင့်မရကုန်သည်ဖြစ်၍ ယူအပ်သော ကျောက်, ဆောက်ပုတ် အစရှိသည်တို့ကို စွန့်၍ ပြေးကုန်၏။

သီတင်းသည်သည်လည်း မိမိ၏အမှုကိုပြီးစေ၍ တဖန် သာဝတ္ထိမြို့သို့လာခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ကိုယ်ကို စောင့်ကုန်သောသူတို့သည် သူတပါးကို စောင့်ကုန်သလောဟု မေးလျှောက်၏၊ သီတင်းသည် စောင့်သည် မှန်၏၊ ကိုယ်ကိုစောင့်သောသူသည် သူတပါးကို စောင့်၏၊ သူတပါးကို စောင့်သောသူသည် ကိုယ်ကိုစောင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုသီတင်းသည်သည် အရှင်ဘုရား အလွန်လျှင် ဤစကားကို ကောင်းစွာ ဆိုအပ်၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် တဦးသော လှည်းကုန်သည်အပေါင်းနှင့် တကွ ခရီးသွားသည်ရှိသော် သစ်ပင်ရင်း၌ စကြံသွားလျက် အကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို စောင့်အံ့ဟု လှည်းကုန်သည် အပေါင်းတို့ကို စောင့်၏ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည် ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် ကိုယ်ကိုစောင့်ကုန်လျက် သူတပါးကို စောင့်ဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသီတင်းသည်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍

အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် ကာမတို့၌အပြစ်ကိုမြင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ဟိမဝန္တာ၌ နေသည်ရှိသော် ချဉ်ဆားမှီဝဲအံ့သောငှါ ဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီသွားသည်ရှိသော် တဦးသော လှည်းကုန်သည် အပေါင်းနှင့်တကွ ခရီးသွား၍ တခုသော တောအရပ်၌ လှည်းစခန်း တည်သည်ရှိသော် လှည်းအနီး၌ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေလျက် တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ စင်္ကြံသွားခြင်းကို ဆောက်တည်၏၊ ထိုအခါငါးရာကုန်သောခိုးသူတို့သည် ညစာထမင်းစားသောကာလ၌ ထိုလှည်းကုန်သည် အပေါင်းကို လုယက်ကုန်အံ့ဟုလာလတ်၍ခြံရံကုန်၏၊ ထိုခိုးသူတို့သည် ထိုရသေ့ကိုမြင်၍ ရသေ့သူမြတ် ငါတို့ကို အကယ်၍မြင်အံ့ လှည်းကုန်သည်တို့အား ကြားလတ္တံ့၊ ထိုရသေ့၏ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သောကာလ၌ လုယက်ကုန်အံ့ဟု ထိုအရပ်၌ သာလျှင် တည်ကုန်၏၊ ရသေ့သည်လည်း တညဉ့်ပတ်လုံး စင်္ကြံသွားသလျှင် ကတည်း၊ ခိုးသူတို့သည် အခွင့် မရကုန်၍ ယူအပ်သော ဆောက်ပုတ် ကျောက်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ လှည်းကုန်သည်တို့အား အသံပေး၏၊ အိုလှည်းကုန်သည်တို့ သစ်ပင်ရင်း၌ စင်္ကြံသွားသောရသေ့သည် ယနေ့အကယ်၍ မရှိအံ့၊ အလုံးစုံသော သင်တို့သည် လုယက်သဖြင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်ကုန်ရာ၏၊ နက်ဖြန် ရသေ့အား ကြီးစွာသောပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်လောဟု ဆို၍ ဖဲကုန်၏။

ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် မိုးသောက်သည် ရှိသော် ခိုးသူတို့သည် စွန့်အပ်သော ဆောက်ပုတ် ကျောက် အစရှိသည်တို့ကို မြင်၍ ကြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း အထံသို့ လာလတ်ကုန်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် ထိုခိုးသူတို့ကို မြင်ကုန်သလောဟု မေးလျှောက်ကုန်၏၊ ဒါယကာတို့ မြင်အပ်ကုန်သည် မှန်၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား ဤမျှလောက်သော ခိုးသူတို့ကို မြင်၍ ကြောက်ခြင်းသည်ငင်း၊ ရွံ့ရှားခြင်းသည်ငင်း မဖြစ်လောဟု မေးလျှောက်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဒါယကာတို့ ခိုးသူတို့ကို မြင်၍ ကြောက်ခြင်းမည်သည်ကား ဥစ္စာရှိသော သူအားသာ ဖြစ်၏၊ ငါသည်ကား ဥစ္စာမရှိ၊ ထိုငါသည် အဘယ့်ကြောင့် ကြောက်အံ့နည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ရွာ၌ငင်း တော၌ငင်း နေသော ငါ့အား ကြောက်ခြင်းသည်ငင်း ရွံ့ရှာခြင်းသည်ငင်း မရှိဟုဆို၍ လှည်းကုန်သည်တို့အား တရားဟောလိုရကား—

၇၆၊ အသင်္ကိယောမှိ ဂါမမှိ၊ အရညေ နတ္ထိ မေ ဘယံ။
ဥဇုံ မဂ္ဂံ သမာရုဠှော၊ မေတ္တာယ ကရုဏာယ စ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောဓွော၊ အို လှည်းကုန်သည်တို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂါမမှိ၊ ရွာ၌။ အသင်္ကိယော၊ ရွံရှာခြင်း မရှိသည်။ အမှိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ မေ၊ ငါ့အား။ အရညေ၊ တော၌။ ဘယံ၊ ကြောက်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ မေတ္တာယ စ၊ မေတ္တာဖြင့်ရင်း။ ကရုဏာယ စ၊ ကရုဏာဖြင့်ရင်း။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ မဂ္ဂံ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ခရီးသို့။ သမာရုဠှော၊ ကောင်းစွာတက်၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် တရားဟော၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လူတို့သည် အရိုအသေ ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍ ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍ အသက်ထက်ဆုံး လေးပါးကုန်သော ဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကို ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်အပေါင်း ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ကိုယ်ကိုစောင့်ပြီး၊ လူအများ၊ တပါးစောင့်ရှောက်ပေ]

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အသင်္ကိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၇—မဟာသုပိနဇာတ်

ကောသလမင်းကြီး၏ တဆယ့်ခြောက်ချက်သော အိပ်မက်အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဥသဘာ ရုက္ခာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ မဟာသုပိနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌

သိတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တဆယ့်ခြောက်ချက်သော အိပ်မက်ကြီး" တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တနေ့သ၌ ကောသလမင်းကြီးသည် ညဉ့်အခါ၌ မျောက်မျဉ်းအိပ်ပျော်လျက် ပစ္ဆိမယာမ်၌ တဆယ့်ခြောက်ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်၏၊ ညဉ့်အခါ၌ ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်လျက် နိုး၍ အိပ်မက်တို့ကို မြင်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငါ့အား အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာအပြင်၌ ထိုင်လျက်သာလျှင် ညဉ့်ကို လွန်စေသတတ်၏။

ထိုအခါ မိုးသောက်သည်ရှိသော် ထိုမင်းကြီးသို့ ပုဏ္ဏားပုရောဟိတ်တို့သည် ကပ်ကုန်၍ မြတ်သော မင်းကြီး ရှင်မင်းကြီးတို့သည် ချမ်းသာစွာ အိပ်ရပါ၏လောဟုမေးလျှောက်ကုန်၏၊ဆရာတို့ ငါ့အား အဘယ်မှာချမ်းသာအံ့နည်း၊ယနေ့ ငါသည် မိုးသောက်လောအခါ တဆယ့်ခြောက်ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်ပြီး၍ ထိုငါသည် ထိုအိပ်မက်ကို မြင်သောအခါမှစ၍ ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ဆိုတော်မူလော၊ ထိုအိပ်မက်ကို ကြား၍ သိရကုန်အံ့ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားတို့အား မြင်သော အိပ်မက်တို့ကိုဆို၍ ဤအိပ်မက်တို့ကို မြင်၏၊ အကြောင်းသည် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု မေး၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် လက်တို့ကို ခါကုန်၏၊ အဘယ့်ကြောင့် လက်တို့ကို ခါကုန်သနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး အိပ်မက်တို့သည် ကြမ်းကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအိပ်မက်တို့၏ အကျိုးသည် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး တိုင်းပြည်အန္တရာယ်ငှါး၊ မိဖုယားအန္တရာယ်ငှါး၊ အသက်အန္တရာယ်ငှါး ဤသုံးပါးသော အန္တရာယ်တို့တွင် တပါးပါးသော အန္တရာယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ဆရာတို့ ကုစားအပ်သော အိပ်မက်တို့လော၊ မကုစားအပ်သော အိပ်မက်တို့လောဟု မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ထိုအိပ်မက်တို့သည် အလွန်ကြမ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မကုစားအပ်၊ အကယ်၍ မကုစားအပ်ကုန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအိပ်မက်တို့ကို ကုစားအပ်သည်တို့ကို ပြုပါကုန်အံ့၊ ထိုအိပ်မက်တို့ကို ကုစားအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့အား အတတ်သင်သော အဖြင်မည်သည် အဘယ် အကျိုး ရှိတော့အံ့နည်းဟု လျှောက်ကုန်၏၊

ဆရာတို့ အသို့ပြုလျက် ကုစားကုန်အံ့နည်းဟု မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး အလုံးစုံ လေးခုအပေါင်းဖြင့် ယင်ကိုပူဇော်ပါကုန်ဟုလျှောက်ကုန်၏၊ ထိုစကား ကိုကြား၍ မင်းကြီးသည် ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ ဆရာတို့ ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏အသက်သည် သင်တို့၏လက်၌ ဖြစ်၏၊ လျင်စွာလျင် ချမ်းသာခြင်းကို ပြုကုန်လောဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် များစွာသော ဥစ္စာတို့ကို ရကုန်လတ္တံ့ များစွာသော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ရကုန်လတ္တံ့ဟု နှစ်သက် ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သောမင်းကြီး ကြံတော် မမူပါလင့်ဟု မင်းကြီးအား သက်သာရာ ရစေ၍ မင်းအိမ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် မြို့အပ၌ ယင်တွင်းကိုပြု၍ များ စွာသော အခြေလေးချောင်း ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို ယင်တွင်း၏ အနီး သို့ဆောင်၍ အလုံးစုံသော ငှက်အပေါင်းတို့ကို ပေါင်းစု၍ ဤမည်သော ဤ မည်သော ဝတ္ထုကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟု အဖန်တလဲလဲ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ မလ္လိကာ မိဖုယားသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ မင်းကြီးသို့ကပ်ပြီး လျှင် မြတ်သောမင်းကြီး ပုဏ္ဏားတို့သည် အဖန်တလဲလဲ အဘယ့်ကြောင့် သွား ကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ ရှင်မိဖုယား သင်သည်ကား ချမ်းသာပေ၏၊ ငါတို့၏ နားရင်း၌ သွားသော မြွေဟောက်ကို မသိသလောဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး ထိုသို့သွားသော မြွေဟောက်ဟူသည် အဘယ်နည်းဟု မေး၏၊ ငါသည် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော မကောင်းသော အိပ်မက်တို့ကို မြင်အပ်ကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့ သည် သုံးပါးကုန်သော အန္တရာယ်တို့တွင် ကပါးပါးသော အန္တရာယ်သည် ထင်၏ဟု ဆို၍ ထိုအန္တရာယ်တို့ကို ပျောက်ခြင်းငှါ ယဇ်ပူဇော်ကုန်အံ့ ဟူ၍ အဖန်တလဲလဲ သွားကုန်၏ဟု ဆို၏။

ရှင်မင်းကြီး နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ မြတ်သောပုဏ္ဏားကို အိပ်မက် ကုစားခြင်းငှါ ရှင်မင်းကြီးသည် မေးတော်မူပြီလောဟု လျှောက်၏၊ ရှင်မိဖုယား နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ မြတ်သော ပုဏ္ဏားဟူသည် အဘယ်နည်းဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော် မူသော ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို သိတော်မူသော အထူးသဖြင့် ကိလေသာ တို့မှ စင်ကြယ်သော ကိလေသာ မရှိသော ကောင်းသော လာခြင်း ရှိတော် မူသော ဂေါတမအနွယ်ဖြစ်တော်မူသော ပုဏ္ဏားကို မသိသလော၊ထိုစကားသည်

မှန်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် အိပ်မက် အကျိုးကို သိရာ၏၊ ရှင်မင်းကြီး ကြွတော်မူချေ ရှင်မင်းကြီးသည် ထိုမြတ်သော ပုဏ္ဏားကို မေးတော်မူလောဟု လျှောက်၏၊ ရှင်မိဖုယား ကောင်းပြီဟု မင်းကြီးသည် စောစောကလျှင် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာယာသော အသံကို မြွက်တော်မူ၍ မြတ်သော မင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် စောစောကလျှင် လာသနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မိုးသောက်ထ အခါ၌ တဆယ့်ခြောက်ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်၍ ကြောက်သောကြောင့် ပုဏ္ဏားတို့အား ကြား၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်သောမင်းကြီး အိပ်မက်တို့သည် ကြမ်းကြုတ်ကုန်၏၊ ထို အိပ်မက်တို့ကိုဖျောက်အံ့သောငှါ အလုံးစုံ လေးခုအပေါင်းဖြင့် ယဇ်ပူဇော်အံ့ဟု ယဇ်ကို စီရင်ကုန်၏၊ များစွာသောသတ္တဝါတို့သည် သေဘေးမှကြောက်ကုန်၏၊ အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူ၏၊ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ကိုစွဲ၍ အကြင်သိအပ်သောတရားသည် အရှင်ဘုရားတို့၏ဉာဏ်တော်၌ထင်ခြင်းသို့မရောက် ထိုထင်ခြင်းသို့ မရောက်သော တရားမရှိ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဤအိပ်မက်တို့၏ အကျိုးကို ဟောတော်မူပါကုန်လောဟု လျှောက်၏။

မြတ်သော မင်းကြီး ထိုသင်မင်းကြီး ဆိုသော စကားသည် မင်းကြီး ဆိုတိုင်းသာလျှင် မှန်၏၊ နတ်နှင့် တကွသော လောက၌ ငါဘုရားကို ထား၍ တပါးသောအိပ်မက်တို့၏အကျိုးကိုရင်း ဖြစ်ခြင်းကိုရင်း သိခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ ငါသည် သင် မင်းကြီးအား ဟောအံ့၊ စင်စစ်သော်ကား သင်မင်းကြီးသည် မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းသော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် အိပ်မက်တို့ကို ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ကောင်းပြီဟု မင်းကြီးသည် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ဆိုအံ့သောငှါ အားထုတ်လို၍—

ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊
အဿော ကံသော သိင်ဂါလီ စ ကုမ္ဘော။
ပေါက္ခရဏီ စ အပါက စန္ဒနံ။

လာဗူနိ သီဒန္တိ သိလာ ပ္လဝန္တိ၊
မဏ္ဍူကိယော ကဏှသပ္ပေ ဂိလန္တိ။
ကာကံ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရယန္တိ၊
တသာ ဝကာ ဋ္ဌေကာနံ ဘယာ ဟိ။

ဟူသော မာတိကာကို ထား၍ လျှောက်၏။

ဥသဘာ၊ နွားနက် ဥသဘာလေးခုတို့သည် ဝှေ့အုံ့သော အခြင်းအရာကိုပြ၍ ဖဲကုန်၏။ ရုက္ခာ၊ ငယ်စွာကုန်သော သစ်ပင်ချုံတို့သည် ပွင့်ကုန် သီးကုန်၏။ ဂါဝိယော၊ နွားမကြီးတို့သည် ယနေ့ မွေးသော နွားမငယ်၏ နို့ကို စို့ကုန်၏။ ဂဝါစ၊ လည်း၌ က,အပ်ကုန်သောနို့စို့ နို့ခွါ နွားငယ်တို့သည် ဝန်ကိုမရွက်ဆောင် နိုင်ကုန်။ အဿော၊ နှစ်ဘက်မျက်နှာရှိသောမြင်းသည် နှစ်ဘက်သောခံတွင်းဖြင့် အစာကို စား၏၊ ကံသော၊ အဘိုး တသိန်းထိုက်သော ရွှေလင်ပန်းကို ဤ၌ ကျင်ငယ် စွန့်လောဟု မြေခွေးအား ဆောင်နှင်း၏။ သိဂါလီစ၊ အထက်၌ ကျစ် အပ်သော လွန်ကို အောက်က မြေခွေးမ စား၏။ ကုမ္ဘော၊ အချည်းနှီးသော အိုးတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော ရေပြည့်အိုး၌သာ ရေလောင်း၏။ ပေါက္ခရဏီ စ၊ ရေကန်အလယ်၌ ရေတို့သည် နောက်ကုန်၍ အနား၌ ရေတို့သည် ကြည် ကုန်၏။ အပါကံ၊ တလုံးတည်းသော အိုးဖြင့် ချက်အပ်သော ထမင်းသည် သုံးစုအားဖြင့် ကျက်၏။ စန္ဒနံ၊ အဘိုးတသိန်း ထိုက်သော စန္ဒကူးနံ့သာကို ရက်တက်ရည် ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစား၏။ လာဗူနိ၊ ဗူးတောင်း တို့သည်။ သီဒန္တိ၊ ရေ၌ နစ်ကုန်၏။ သိလာ၊ ကျောက်ဖျာကြီး တို့သည်။ ပ္လဝန္တိ၊ ရေ၌ ပေါ်ကုန်၏။ မဏ္ဍူကိယော၊ ဘားမငယ် တို့သည်။ ကဏှသပ္ပေ၊ မြွေဟောက်တို့ကို။ ဂိလန္တိ၊ မျိုကုန်၏။ ကာကံ၊ ကျီးကို။ သုဝဏ္ဏာ၊ ရွှေဟသာ တို့သည်။ ပရိဝါရယန္တိ၊ ခြံရံကုန်၏။ တသာ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ် ကုန်သော။ ဝကာ၊ သစ်တို့သည်။ ဋ္ဌေကာနံ၊ ဆိတ်တို့အား။ ဘယာ၊ ကြောက် ကုန်၏။

၁၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာသော တခုသော အိပ်မက်ကို ဤသို့ မြင်၏၊ မျက်စဉ်းညိုအဆင်းနှင့် တူကုန်သော နွားနက် ဥသဘာတို့သည် ဝှေ့ကုန်အံ့ဟု အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှမင်းယင်ပြင်သို့လာလတ်ကုန်၍ နွားဥသဘာ

ရွေခြင်းကိုကြည့်ကုန်အံ့ဟု လူအများသည် မင်းယင်ပြင်၌ စည်းဝေးသည်ရှိသော် ရွှေအံ့သော အခြင်းအရာကိုပြု၍ တွန်၍ ကြုံဝါး၍ မဝေ့ကုန်မူ၍ သာလျှင် ဖဲကုန်၏၊ ရှေးဦးစွာ ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်၏၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် သင်၏လက်ထက်၌ မဖြစ် သလျှင်ကတည်း၊ ငါဘုရားလက်ထက်တော်၌ မဖြစ်လတ္တံ့ သလျှင်ကတည်း၊ နောင်သောအခါ၌ကား တရားမစောင့်ကုန်သော မင်းဆင်းရဲတို့၏ငှင်း တရား မစောင့်ကုန်သော သူတို့၏ငှင်း လက်ထက်၌ လူတို့သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်သည် ရှိသော် ကုသိုလ်သည် ဆုတ်ယုတ်သည် ရှိသော် အကုသိုလ်သည် ပြန့်ပြော သည်ရှိသော် လူတို့၏ ယုတ်သော လောက၌ မိုဃ်းသည် ကောင်းစွာ မရွာ မိုဃ်းရွာခြင်းတို့သည် ပြတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ကောက်တို့သည် ညှိုးကုန်လတ္တံ့၊ ငတ် မွတ်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ရွာအံ့ဘိသကဲ့သို့ အရပ် လေးမျက်နှာတို့မှ မိုဃ်းတို့သည် တက်လတ်ကုန်၍ မိန်းမတို့သည် နေပူ၌ဖြန့်၍ လှန်းအပ်ကုန်သော ကောက် အစရှိသည်တို့ကို မိုဃ်းစွတ်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် အိမ် တွင်းသို့သွင်းသော ကာလ၌ ယောက်ျားတို့သည် ပေါက်တူး, တောင်း, လက်စွဲ ကုန်လျက် လယ်ကန်သင်း တည်အံ့သောငှါ ထွက်ကုန်သည်ရှိသော် ရွာအံ့သော အခြင်းအရာကိုပြု၍ ထစ်ကြိုး၍ လျှပ်စစ်နွယ်တို့ဖြင့် ပြက်လျက် ထိုနွားဥသဘတို့ သည် မဝေ့ကုန်မူ၍ ဖဲကုန်သကဲ့သို့ မရွာမူ၍ ပြေးကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ဆိုအပ်ပြီး သည်ကား ရှေးဦးစွာ ထိုအိပ်မက်၏ အကျိုးတည်း၊ သင်မင်းကြီးအား ထို အိပ် မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစုံတခုသော အန္တရာယ်မရှိ၊ အနာဂတ်ကို စွဲ၍ ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်ကား မိမိတို့၏ အသက်မွေးခြင်း ကိုမှီ၍ ဆိုကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၊ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဌမ အိပ်မက်၏ အကြောင်းကို ဟောတော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး နှစ်ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် နှစ်ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဤသို့ မြင်မက်၏၊ အလွန်ငယ်စွာကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်ငှင်း ငယ်စွာကုန် သော ချုံတို့သည်ငှင်း မြေကိုဖောက်ကုန်၍ တထွာမျှငှင်း တတောင်မျှငှင်းတက်

ကုန်၍ ပွင့်လည်း ပွင့်ကုန်၏၊ သီးလည်း သီးကုန်၏၊ နှစ်ခုမြောက်သော ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်၏၊ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်ကား အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း လောက၏ ဆုတ်ယုတ်သော ကာလ၌ အသက်တိုသောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ သတ္တဝါတို့သည် ထက်သောရာဂ ရှိကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အရွယ်သို့ မရောက်ကုန်သေးသည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော သတို့သမီးငယ်တို့သည် ယောကျ်ားတပါးသို့ ရောက်ကုန်၍ ဥတုလာကုန်သည်ရင်း ကိုယ်ဝန် ဆောင်ကုန်သည်ရင်း ဖြစ်ကုန်၍ သား,သမီးတို့ကို ဖွားကုန်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ငယ်စွာကုန်သော သစ်ပင်ချုံတို့၏ အပွင့်တို့ကဲ့သို့ ထိုသတို့သမီးငယ်တို့အား ဥတုလာသော အဖြစ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အသီးကဲ့သို့ သား,သမီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင် မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၃၊ မြတ်သောမင်းကြီး သုံးခုမြောက်သော အိပ်မက်ကိုလည်း ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား နွားမကြီးတို့သည် ထိုနေ့မွေးကုန်သော နွားမငယ်တို့၏နို့ကို မှုကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏၊ အကျွန်ုပ်၏ သုံးခုမြောက်သော အိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက်တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်ကား အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာ လူတို့၏ ကြီးသော သူတို့ကို အရိုအသေ ပြုသောအမှု၏ ပျောက်ကွယ်သော ကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ၌ သတ္တဝါတို့သည် အမိ,အဘတို့၌ရင်း၊ ယောက္ခမမိန်းမ, ယောက္ခမ ယောကျ်ားတို့၌ရင်း အရှက်ကို မဖြစ်စေမူ၍ မိမိတို့သည်သာလျှင် ဥစ္စာကို စီရင်ကုန်၍ စားရုံ ဝတ်ရုံမျှကို ကြီးသောသူတို့အား ပေးလိုကုန်သော သူတို့သည် ပေးကုန်လတ္တံ့၊ မပေးလိုကုန်သောသူတို့သည် မပေးကုန်လတ္တံ့၊ ထိုနေ့၌ ဖွားကုန်သော နွားမငယ်တို့၏ နို့ကိုစို့ကုန်သော နွားမကြီးတို့ကဲ့သို့ ကြီးကုန်သော သူတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့မှဖြစ်သောသူငယ်တို့ကို နှစ်သက်စေ၍ အသက်မွေးရကုန်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၄၊ မြတ်သောမင်းကြီး လေးခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဝန်ကိုရွက်ဆောင်နိုင်သော အလုံးအရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော နွားကြီးတို့ကို ထမ်းပိုးအဆင့်ဆင့်တို့ဖြင့် မကကုန်မူ၍ နို့စို့နို့ခွါဖြစ်ကုန်သော နွားငယ်တို့ကို လှည်း၌ ကကုန်သည်တို့ကိုမြင်မက်၏၊ ထိုနို့စို့နို့ခွါဖြစ်သော နွားငယ်တို့သည် ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဝန်ကို စွန့်၍ နေကုန်၏၊ လှည်းတို့သည်လည်း မလည်ကုန်၊ အကျွန်ုပ်၏ လေးခုမြောက်သော အိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက်တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးကား အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောက်အခါ၌သာလျှင် တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏လက်ထက်၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ၌ တရားမစောင့်ကုန်သော မင်းဆင်းရဲတို့သည် ပညာရှိကုန်သော အစဉ်အဆက်၌ လိမ္မာကုန်သော မင်းမှုကို ဆောင်ရွက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန်သော အမတ်ကြီးတို့အား စည်းစိမ်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့၊ တရားသဘင်၌ တရားဆုံးဖြတ်သော အရာ၌လည်း ပညာရှိကုန်သော တရားဆုံးဖြတ်ခြင်း၌ လိမ္မာကုန်သော အမတ်တို့ကို မထားကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအမတ်ကြီးတို့မှ ပြန်ကုန်သော အလွန်ငယ်ကုန်သော သူတို့အားကား စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော သူတို့ကို တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်၌ ထားကုန်လတ္တံ့၊ ထိုငယ်ကုန်သော သူတို့သည် မင်းမှုတို့ကိုရင်း၊ သင့် မသင့်တို့ကိုရင်း မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုစည်းစိမ်ကို ရွက်ဆောင်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင် လတ္တံ့၊ မင်းမှုတို့ကိုလည်း ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ထိုအလွန် ငယ်ကုန်သော သူတို့သည် မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မင်းမှုဝန်ကို စွန့်ကုန်လတ္တံ့၊ ကြီးသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိကုန်သော အမတ်တို့သည် စည်းစိမ်ကို မရကုန်သည်ဖြစ်၍ မင်းမှုကိစ္စတို့ကို ရွက်ဆောင်အံ့သောငှါ တတ်နိုင်ကုန်သော်လည်း ငါတို့အား ထိုမင်းမှုတို့ဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း၊ ငါတို့သည် ပြင်ပသာ ဖြစ်ကုန်၏၊ အတွင်းသား ဖြစ်ကုန်သော ငယ်ကုန် အလွန်ငယ်ကုန်သော သူတို့သည် သိကုန်လတ္တံ့ဟု ဖြစ်ကုန်သော မင်းမှုတို့ကို မစောင့်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ထိုတရားမစောင့်

ကုန်သော မင်းတို့အား ဆုတ်ယုတ်သည် သာလျှင် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကုန်သော နို့စို့နွားငယ်ဖြစ်ကုန်သောနွားတို့ကိုလည်း၌ က,သော ကာလကဲ့သို့ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကုန်သော နွားကြီးတို့ကို ထမ်းပိုး အဆင့်ဆင့်ဖြင့် မက,သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၅၊ မြတ်သော မင်းကြီး ငါးခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် တခုသော နှစ်ဘက်သော မျက်နှာ ရှိသော မြင်းကို မြင်မက်၏၊ ထိုမြင်း၏ နှစ်ဘက်သော နံပါးတို့၌ မုယောနှမ်းကို ပေးကုန်၏၊ ထိုမြင်းသည် နှစ်ဘက်သော ခံတွင်းဖြင့် စား၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ငါးခု မြောက်သော အိပ်မက်သည် ဤအိပ်မက်တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြင်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်သောအခါ တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏ လက်ထက်၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်သောအခါ တရားမစောင့်ကုန်သော မင်းမိုက်တို့သည် တရား မစောင့်ကုန်သော လျှပ်ပေါ်လော်လည်ကုန်သော သူတို့ကို တရားဆုံးဖြတ်သော အရာ၌ ထားကုန်လတ္တံ့၊ ကောင်းမှု, မကောင်းမှုတို့၌ မရှုသောထိုသူမိုက်တို့သည် တရားသဘင်၌ နေ၍ အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးကုန်သည် ရှိသော် မြင်းသည် နှစ်ဘက်သော ခံတွင်းတို့ဖြင့် မုယော, နှမ်းကို စားသကဲ့သို့ နှစ်ဘက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော တရားဘက်တို့၏ လက်မှ တံစိုးကိုယူ၍ စားကုန်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက် ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီး၌ အပြစ်မရှိ။

၆၊ မြတ်သောမင်းကြီး ခြောက်ခု မြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား လူအများသည် အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို သုတ်သင်၍ ဤရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ် စွန့်လောဟု တခုသော မြေခွေးဖိုအား ဟောင်း၏၊ ဤရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းကို ပြုသော ထိုမြေခွေးဖိုကို မြင်မက်၏၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ တရားမစောင့်ကုန်သော မင်းတို့သည် အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူကောင်းသားတို့အား ရှိုရှာခြင်းကြောင့် စည်းစိမ်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးမြတ်သော သူတို့ကို စွန့်ကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့အားသာလျှင် စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် အမျိုးမြတ်ကုန်သောသူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးယုတ်သော လူတို့သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးမြတ်သော ယောကျ်ားတို့သည်လည်း အသက်မွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဤသူယုတ်တို့ကိုမှီ၍ အသက်မွေးကုန်အံ့ဟု အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့အား သမီးကိုပေးကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် မြေခွေးဖိုအား ရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းနှင့်တူသော ထိုအမျိုးကောင်းသမီးတို့၏ အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့နှင့် တကွ ပေါင်းဘော်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၇၊ မြတ်သောမင်းကြီး ခုနစ်ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား တယောက်သော ယောကျ်ားသည် လွန်ကိုကျစ်၍ ခြေရင်း၌ထား၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုင်အပ်သော အင်းပျဉ်အောက်၌ အိပ်သော တကောင်သော ဆာမွတ်သော မြေခွေးမသည် ထိုယောကျ်ား၏ မသိစဉ်လျှင် ထိုလွန်ကို စား၏၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်သည် မြင်မက်၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ခုနစ်ခုမြောက်သော အိပ်မက်သည် ဤအိပ်မက်တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ၌ မိန်းမတို့သည် ယောကျ်ား၌ လော်လည်ကုန်သည် သေသောက်ခြင်း၌ လော်လည်ကုန်သည် တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ လော်လည်ကုန်သည် လှည့်ပတ်ခြင်း၌ လော်လည်ကုန်သည် အာမိသ၌ လော်လည်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ သီလမရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမိန်းမတို့သည် လင်တို့သည် လယ်ထွန်ခြင်း နွားကျောင်းခြင်း အစရှိသော အမှုတို့ကို ပြုကုန်၍ ငြိုငြင်သဖြင့်

ဆည်းပူးအပ်သော ဥစ္စာကို သယောက်လင်တို့နှင့် အတူတကွ သေကိုသောက် ကုန်လျက် ပန်း, နံ့သာ, နံ့သာပျောင်းတို့ကို ဆင်ယင်ကုန်လျက် အိမ်၌အဆော တလျင်ပြုအပ်သော အမှုကိစ္စကို မကြည့်မူ၍ အိမ်နံရံ၏ အထက်အဘို့တို့ဖြင့်၎င်း အပေါက်ရှိရာ အရပ်တို့ဖြင့်၎င်း သယောက်လင်ကို စုံစမ်းကြည့်ရှု ကုန်လျက် နက်ဖြန် မျိုးကြဲအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော မျိုးစပါးကိုလည်း ထောင်း၍ ယာဂု ထမင်း ခဲဘွယ် အစရှိသည်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ ခဲကုန်လျက် ခိုးစားကုန်လတ္တံ့၊ အဘယ်သို့ ခိုးစားကုန်လတ္တံ့နည်းဟူမူကား အင်းပျဉ်အောက်၌ ဝင်၍နေသော ဆာမွတ်သော မြေခွေးမသည် ကျစ်၍ ကျစ်၍ ခြေရင်း၌ထားသော လွန်ကို ခိုးစားသကဲ့သို့ ခိုစားကုန်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၈၊ မြတ်သောမင်းကြီး ရှစ်ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မင်းအိမ်တံခါး၌ များစွာကုန်သော အချည်းနှီးသော ရေအိုးတို့ဖြင့် ခြံရံ၍ထားအပ်သော တခုသော ကြီးစွာသော ရေပြည့်အိုးကို မြင်မက်၏၊ အမျိုးလေးပါးတို့သည် တရွှေဖြစ်သော အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ၎င်း အထောင့် ဖြစ်သော အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ၎င်း အိုးတို့ဖြင့် ရေကိုဆောင်ကုန် ဆောင်ကုန် ၍ ရေပြည့်သောအိုးကို လောင်းကုန်၏၊ လောင်းတိုင်း လောင်းတိုင်းသော ရေ သည် အထက်သို့ လျှံတက်၍ စီးသွား၏၊ ထိုလူတို့သည်လည်း အဖန်တလဲလဲ ထို ပြည့်သောအိုး၌သာလျှင် ရေကို လောင်းကုန်၏၊ အချည်းနှီးသော အိုးတို့ကို ကြည့်သောသူလည်း မရှိ၊ အကျွန်ုပ်၏ ရှစ်ခုမြောက်သော အိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက်တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာ လျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ၌ လူတို့သည် ယုတ်ကုန် လတ္တံ့၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌ ဩဇာမရှိသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ မင်းတို့သည် ဆင်းရဲသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အကြင်သူတို့သည် အစိုးရသော မင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမင်းတို့၏ ဘဏ္ဍာတိုက်၌ တသိန်းမျှသော အသပြာတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမင်းတို့သည် ဤသို့ ဆင်းရဲကုန်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းကုန်သော ဇနပုဒ်သား တို့ကို မိမိအမှုကိုသာလျှင် ပြုစေကုန်လတ္တံ့၊ လူတို့သည်လည်း မင်းတို့နှိပ်စက်

အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့၏ အမှုကို စွန့်ကုန်၍ မင်းတို့၏ အကျိုးငှါသာလျှင် ကောက်ပဲတို့ကို ကြဲကုန်လျက် စောင့်ရှောက်ကုန်လျက် ရိတ်ကုန်လျက် နယ်ကုန်လျက် သွင်းကုန်လျက် ကြံခင်းတို့ကို ပြုကုန်လျက် ယန္တရားတို့ကို ရွက်ဆောင်ကုန်လျက် တင်လဲအစရှိသည်တို့ကို ချက်ကုန်လျက် ပန်းအရံတို့ကို ပြုကုန်လျက် သစ်သီးအရံတို့ကို ပြုကုန်လျက် ထိုထိုအရပ်၌ ဖြစ်ကုန်သော ကောက်ပဲ အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်ကုန်၍ မင်း၏ကျီကိုသာလျှင် ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့၊ မိမိတို့၏ အိမ်တို့၌ အချည်းနှီးသော ကျီတို့ကို ကြည့်ကုန်သော သူတို့မည်သည် မရှိကုန်လတ္တံ့၊ အချည်းနှီးသော အိုးတို့ကို မကြည့်မူ၍ ပြည့်သောအိုးကို လောင်းသည်နှင့် တူစွာသာလျှင် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၉၊ မြတ်သော မင်းကြီး ကိုးခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား တခုသော ငါးပါးသောအဆင်းရှိသော ကြာပဒုမာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော နက်စွာသော ထက်ဝန်းကျင် ဆိပ်ရှိသော ရေကန်ကို မြင်မက်၏၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ အခြေနှစ်ချောင်း, အခြေလေးချောင်း ရှိကုန်သော သားငှက်တို့သည် သက်ကုန်၍ ထိုရေကန်၌ ရေကို သောက်ကုန်၏၊ ထိုရေကန်၏ အလယ်ဖြစ်သော နက်ရာအရပ်၌ ရေသည် နှောက်၏၊ ကမ်းနားအရပ်တို့၌ အခြေနှစ်ချောင်း,အခြေလေးချောင်းရှိကုန်သော သားငှက်တို့၏ နင်းရာအရပ်၌ ရေသည် မနှောက်,ကြည်လင်၏၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်သည် မြင်မက်၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ကိုးခုမြောက်သော အိပ်မက်သည် ဤအိပ်မက်တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အဘယ်သို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သော မင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ မင်းတို့သည် တရားမစောင့်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဆန္ဒာဂတိ အစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် အဂတိသို့ လားကုန်လျက် မင်းပြုကုန်လတ္တံ့၊ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းမည်သည်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့၊ တံစိုးစားသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဥစ္စာ၌ လော်လည်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တိုင်းနိုင်ငံ၌ နေကုန်သော သူတို့၌ ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာ မည်သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကြံညှစ်ယန္တရား၌ ကြံချောင်း

ကိုကဲ့သို့ လူတို့ကိုနှိပ်စက်ကုန်လျက် အထူးထူး အပြားပြားသော အခြင်းအရာဖြင့် အခွန် အတုတ်ကို ဖြစ်စေ၍ ဥစ္စာကို ယူကုန်လတ္တံ့။ လူတို့သည် အခွန်အတုတ် တို့ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ တစုံတခုကိုပေးအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ရွာ နိဂုံး အစရှိသည်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ ရပ်စွန် ပြည်နားသို့သွား၍ နေကုန်လတ္တံ့။ ရေကန်၏ အလယ်၌ ရေသည် နောက်သကဲ့သို့ရင်း၊ ကမ်းနားအရပ်၌ ရေသည် ကြည်သကဲ့သို့ရင်း အလယ်ဖြစ်သောဇနပုဒ်သည် ဆိတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ရပ်စွန် ပြည်နားသည် တခဲနက်သော လူနေရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၁၀။ မြတ်သော မင်းကြီး ဆယ်ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုဦးလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား တလုံးတည်းသော အိုးဖြင့် ချက်သော ထမင်းသည် ထမင်းအိုး၏ တခုသော နံပါး၌ အလွန်ပြော့၏၊ တခုသော နံပါး၌ မနပ်၊ တခုသော နံပါး၌ ကောင်းစွာ ကျက်၏၊ ဤသို့ သုံးစုအားဖြင့် ကျက်သည်ကို မြင်မက်၏၊ အကျွန်ုပ်၏ ဆယ်ခုမြောက်သော အိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက် တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်ကား အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သော မင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နောင်အခါ၌ မင်းတို့သည် တရားမစောင့် သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့ တရားမစောင့်သောကြောင့် ထိုသူတို့၏ အစောင့် အရှောက် နတ်, ပူဇော်သက္ကာရကို ခံသောနတ်, ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်, အာကာသဇိုဝ်း နတ်တို့သည် တရားမစောင့်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တရားမစောင့် ကုန်သော မင်းတို့၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ လေတို့သည် မညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြင်းထန်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လာကုန်လတ္တံ့။ ထိုလေတို့သည် ကောင်းကင်၌ တည်ကုန်သော ဗိမာန် တို့ကို တုန်လှုပ်စေကုန်၏၊ ထိုလေတို့သည် တုန်လှုပ်သည်ရှိသော် နတ်တို့သည် အမျက် ထွက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မိုဃ်းရွာစိမ့်သောငှါ မပေးကုန်လတ္တံ့။ ရွာ သော်လည်း အလုံးစုံသောတိုင်း၌ တပြိုင်နက်ဖြင့် မရွာစေလတ္တံ့။ အလုံးစုံသော တိုင်း၌ လယ်ထွန်ခြင်း အမှုအားဖြင့်ရင်း စိုက်ပျိုးသော အမှုအားဖြင့်ရင်း ကျေးဇူးရှိသည်ဖြစ်၍ မရွာလတ္တံ့။ တိုင်း၌ကဲ့သို့ ထိုအတူ ဇနပုဒ်၌ရင်း ရွာ၌ရင်း တခုသော တဘက်ဆည်ကန်၌ရင်း တခုသော အိုင်၌ရင်း တပြိုင်နက် မရွာလတ္တံ့။

တဘက် ဆည်ကန်၏ အထက်အဘို့၌ ရွာသော မိုးသည် အောက်အဘို့၌ မရွာလတ္တံ့၊ အောက်အဘို့၌ ရွာသောမိုးသည် အထက်အဘို့၌ မရွာလတ္တံ့၊ တခုသော အရပ်အဘို့၌ ကောက်တို့သည် အလွန်မိုးရွာသဖြင့် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ တခုသော အရပ်အဘို့၌ မိုးမရွာသည်ဖြစ်၍ ကောက်တို့သည် ညှိုးကုန်လတ္တံ့၊ တခုသော အရပ်၌လည်း ကောင်းစွာ မိုးရွာသည်ဖြစ်၍ ပြည့်စုံကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် တလုံးတည်းသော ထမင်းအိုး၌ ထမင်းကဲ့သို့ တယောက်သောမင်း၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ စိုက်ပျိုးသော ကောက်တို့သည်လည်း သုံးထွေပြားသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၁၁၊ မြတ်သောမင်းကြီး တဆယ့်တခုမြောက်သော အိပ်မက်ကိုဆိုဦးလော ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အဘိုးတသိန်းထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို ရက်စက်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစားသည်ကို မြင်မက်၏၊ အကျွန်ုပ်၏ တဆယ့်တခုမြောက်သော အိပ်မက်သည် ဤအိပ်မက်တည်း၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်း ဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ငါ၏သာသနာတော် ဆုတ်ယုတ်သည်ရှိသော် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ နောင်အခါ ပစ္စည်း၌ လောဘ်လည်ကုန်သော အလဇ္ဇီရဟန်းတို့သည် များကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအလဇ္ဇီ ရဟန်းတို့သည် ပစ္စည်း၌ လောဘ်လည်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငါဘုရားသည် ပစ္စည်း၌ လောဘ်လည်ခြင်းကို ဖျက်ဆီး၍ ဟောတော်မူအပ်သော တရားတော်ကို သက်န်းအစရှိသော လေးပါးသော ပစ္စည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သူတပါးတို့အား ဟောကုန်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ပစ္စည်းလေးပါး၌ မက်မောကုန်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ခစတတ်သော အဘို့၌ တည်ကုန်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုပြု၍ တရားကို မဟောကုန်လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော် ကား ပုဒ်အက္ခရာတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းမျှကိုရင်း သာယာသောအသံမျှကိုရင်း နာရ၍ အဘိုးများစွာထိုက်ကုန်သော သင်္ကန်း အစရှိသည်တို့ကို လှူလိမ့်မည် လှူချင်စိတ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟောကုန်လတ္တံ့၊ အသပြာမက် ရဟန်းပျက် အချို့တို့သည်လည်း ခရီးလမ်းမ လမ်းလေးခွနား မင်းအိမ်တံခါး အစရှိသည်တို့၌ နေကုန်၍ ကျပ်ပြား မူးမက် မအပ်သော အကပ္ပိယ ပစ္စည်းတို့ကိုမှီ၍ အလီလီအလာ

လာ အသပြာ လိုလားတော်မူကြ၍ တရားဟောကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် ငါဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်တရား အဘိုးထားဖြင့် ဟောကြားအပ်သော တရားမြတ် ဒေသနာကြီးကို ပစ္စည်းလေးပါး ကျပ်ပြား မှုးပဲအတွက် လက်ကား လက်လီ တရားကုန်သည် မထေရ်ကြီး မထေရ်ငယ်တို့သည် အဘိုးတသိန်း ထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို ရက်စက်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းသကဲ့သို့ ဒါယကာ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့အား ရောင်းစားကုန်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၁၂။ မြတ်သောမင်းကြီး တဆယ့်နှစ်ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အချည်းနှီးသော ဗူးတောင်းတို့သည် ရေ၌နစ်သည်တို့ကို မြင်မက်၏၊ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏လက်ထက် လူတို့ ဖောက်ပြန်သော အခါ၌ သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုအခါ တရားမစောင့်သော မင်းတို့သည် အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့အား စည်းစိမ်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့အားသာလျှင် စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးမြတ်ကုန်သော သူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့၊ မင်းပွဲသဘင်၌၎င်း မင်းအိမ်တံခါး၌၎င်း အမတ်တို့၏ ပွဲသဘင်၌၎င်း တရားဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်၌၎င်း အချည်းနှီးသော ဗူးတောင်းနှင့် တူကုန်သော အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့၏ စကားသည်သာလျှင် နစ်၍ တည်ဘိသကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာ တည်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ သံဃာ့အစည်းအဝေး၌၎င်း၊ သံဃာ့ကံကို ဆောင်ရွက်ရာ၌၎င်း သီလမရှိသော ယုတ်မာကုန်သော ရဟန်းတို့၏စကားသည်သာလျှင် မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာ တည်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့၏စကားသည် မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာ မတည်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် အချည်းနှီးသော ဗူးတောင်း၏ ရေ၌ နစ်သော အခါကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၁၃၊ မြတ်သောမင်းကြီး တဆယ့်သုံးခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ကြီးကုန် အလွန်ကြီးကုန်သော စုလစ်မွန်းချွန် တပ်သော အိမ်ပမာဏရှိသော တခဲနက်သော ကျောက်ဖျာကြီးသည်လှေကဲ့သို့ ရေ၌ပေါ်သည်တို့ကို မြင်မက်၏၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း အသို့နည်း ဟု မေးလျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ထိုသို့ သဘောရှိသော ကာလ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုအခါ တရားမစောင့်သော မင်းတို့သည် အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့အား စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးမြတ်ကုန်သော သူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုး မြတ်ကုန်သော သူတို့၌ တစုံတယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ရိုသေခြင်းကို မပြုကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးယုတ်သော သူတို့၌သာလျှင် ရိုသေခြင်းကို ပြုကုန်လတ္တံ့၊ မင်းပွဲသဘင်၌ရင်း အမတ်တို့၏ ပွဲသဘင်၌ရင်း တရားဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်၌ရင်း တရားဆုံးဖြတ်ခြင်း၌ လိမ်မာကုန်သော တခဲနက်သော ကျောက်ဖျာကြီးနှင့် တူကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့၏ စကားသည် သက်ဝင်၍ မတည်လတ္တံ့၊ ထိုအမျိုးသားတို့သည် စကားပြောဆိုကုန်သည်ရှိသော် ဤသူတို့သည် အဘယ် စကားကို ပြောဆိုကုန်သနည်းဟု အမျိုးယုတ်ကုန်သောသူတို့သည် ပြက်ရယ်ကို သာလျှင် ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိကုန်သော ဆရာဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေး၌လည်း သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အရိုအသေအလေးအမြတ် ပြုအပ်သည်ဟူ၍မအောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စကားသည် သက်ဝင်၍ မတည်လတ္တံ့၊ ကျောက်ဖျာတို့၏ ပေါ်သော အခါကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၁၄၊ မြတ်သောမင်းကြီး တဆယ့်လေးခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုဦး လောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား သစ်မည်စည်ပွင့်ငယ် ပမာဏရှိကုန်သော ဘားငယ်တို့သည် ကြီးကုန် အလွန်ကြီးကုန်သော မြွေဟောက်တို့ကို လျင်သော အဟုန်ဖြင့် ကိုက်လတ်၍ ကြာရိုး ကြာစွယ်ကိုကဲ့သို့ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ အသားကို

စား၍ မျိုကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း အသို နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ လူတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်သောကာလ၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုအခါ လူတို့သည် ပြင်းထန်သောရာဂရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ယုတ်သော သဘော ရှိကုန်သော ကိလေသာတို့၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငယ်ကုန် အလွန် ငယ်ကုန်သော မိမိ၏ မယားတို့၏အလိုသို့ လိုက်ကုန်လတ္တံ့၊ အိမ်၌ ကျွန်အမှုလုပ် အစရှိသည်တို့သည်ငှင်း နွား, ကျွဲ အစရှိသည်တို့သည်ငှင်း သုံးဆောင်ပြီးသော ရွှေ, မသုံးဆောင်သေးသော ရွှေ အစရှိသည်တို့သည်ငှင်း အလုံးစုံလျှင် ထိုမိန်းမငယ်တို့နှင့် သာလျှင် စပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမည်သော သုံးဆောင် ပြီးသော ရွှေ, မသုံးဆောင်သေးသော ရွှေတို့သည်ငှင်း ဤမည်သော အခြံအရံ အစရှိသော အမျိုးသည်ငှင်း အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ရှိလိုရာ အရပ်၌ ရှိသည်ဖြစ်စေ သင့်အား ဤကြောင့်ကြခြင်းဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း သင်သည်ငါ၏အိမ်၌ရှိသည်ကိုငှင်း မရှိသည်ကိုငှင်း အဘယ့်ကြောင့်သိလိုသနည်း ဟုဆို၍ အထူးထူးသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေး၍ နှုတ်လုံ့တို့ဖြင့်ထိုး၍ ကျွန်အစေ အပါးကိုကဲ့သို့ အလိုသို့လိုက်စေ၍ မိမိ၏ အစိုးရခြင်းကို ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် သစ်မည်စည်ပွင့်ငယ်မျှ ပမာဏရှိသော ဘားမငယ်တို့၏ လျှင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေဟောက်ကို မျိုသော အခါကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက် ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၁၅၊ မြတ်သောမင်းကြီး တဆယ့်ငါးခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဆယ်ပါးကုန်သော သူယုတ်မာတို့၏ အကျင့်တို့ နှင့် ပြည့်စုံသော ရွာ၌ ကျက်စားသော ကျီးကို ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်း ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် သုဝဏ္ဏဟူ၍ ရအပ်သော အမည်ရှိကုန်သော ရွှေဟင်္သာ တို့သည် ခြံရံသည်တို့ကို မြင်မက်၏၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း အသို နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါအားနည်း သော မင်းတို့လက်ထက်၌သာလျှင်ဖြစ်လတ္တံ့၊ထိုစကားသည်မှန်၏၊ နောင်သော

အခါ အားနည်းကုန်သော မင်းတို့သည် ဆင်အတတ် အစရှိသည်တို့၌ မလိမ်မာ ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ စစ်ထိုးခြင်း၌ မရဲရင့်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအားနည်းကုန်သောမင်းတို့သည် မိမိတို့၏ပြည်စည်းစိမ်ပျက်စီးခြင်းကို ရွံရှာကုန်သည်ဖြစ်၍ တူသောဇာတ်ရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းသားတို့အား အစိုးရခြင်းကို မပေးမူ၍ မိမိ၏ခြေရင်း၌ ခစားကုန်သော ဆေတ္တာသည် အစရှိသော သူတို့အား စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးအနွယ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတော်ကောင်းသားတို့သည် မင်းအိမ်၌ ကိုးကွယ်ရာကို မရကုန်သည်ဖြစ်၍ အသက်မွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အစိုးရခြင်း၌ တည်ကုန်သော အမျိုး အနွယ် ယုတ်ကုန်သော မမြတ်ကုန်သော သူတို့၌ ခစားကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရွှေဟင်္သာတို့သည် ကျီးကို ခြံရံသော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤ အိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။

၁၆၊ မြတ်သောမင်းကြီး ကဆယ့်ခြောက်ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုဦးလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ရှေး၌ သစ်တို့သည် ဆိတ်တို့ကိုစားကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား ဆိတ်တို့သည် သစ်တို့ကို လိုက်ကုန်၍ ကြွပ်ကြွပ် မြည်စေကုန်၍ စားကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏၊ ထိုနောက်မှ တပါးကုန်သော ထိတ်လန့်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်ကုန်သော သစ်တို့သည် ဆိတ်တို့ကို အဝေးမှသာလျှင် မြင်၍ ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆိတ်တို့မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် ပြေးကုန်၍ တောချုံတို့သို့ ဝင်၍ ပုန်းကုန်၏၊ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း အသို့နည်းဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏လက်ထက်၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုအခါ အမျိုး ယုတ်ကုန်သော မင်းကျွမ်းဝင် ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ အမျိုးမြတ်ကုန်သော သူတို့သည် မထင်ရှားသည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုမင်းကျွမ်းဝင် ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် မင်းကို မိမိတို့၏ စကားကို ယူစေ၍ တရားဆုံးဖြတ်ရာ အရပ် အစရှိသည်တို့၌ အားရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အမျိုးမြတ်ကုန်သော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့၏ အစဉ်အဆက်မှ လာကုန်သော လယ်ယာ အစရှိသည်တို့ကို ထိုလယ်ယာ အစ

ရှိသည်တို့သည် ငါတို့၏ဥစ္စာတည်းဟု တရားကိုတွေ့ကုန်၍ ထိုသို့တရားတွေ့ခြင်းကြောင့် သင်တို့၏ ဥစ္စာတည်း, ငါတို့၏ ဥစ္စာတည်းဟု လာလတ်ကုန်၍ တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ် အစရှိသည်တို့၌ ငြင်းခုံကြသည်ရှိသော် ကြိမ်နှယ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်စေ၍ လည်၌ ကိုင်၍ ငင်စေပြီးလျှင် မိမိ၏ ပမာဏကို မသိကြကုန် ငါတို့နှင့်တကွ ငြင်းခုံကြကုန်ဘိ၏၊ ယခုအခါ မင်းအားလျှောက်ထား၍ လက်ခြေတို့ကိုဖြတ်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုကုန်အံ့ဟု ခြိမ်းချောက်ကုန်လတ္တံ့။

ထိုအမျိုးမြတ်သော သူတို့သည် မင်းကျွမ်းဝင်ဖြစ်သော သူတို့မှ ကြောက်သောကြောင့် မိမိတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော လယ်ယာ အစရှိသည် တို့ကို ဤလယ်ယာ အစရှိကုန်သော ဝတ္ထုတို့သည် သင်တို့၏ ဥစ္စာသာလျှင်တည်း၊ ထိုဥစ္စာတို့ကို ယူကုန်လောဟု ပေးအပ်၍ မိမိတို့၏ အိမ်တို့သို့ဝင်၍ ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ကုန်လတ္တံ့၊ အကျင့်ယုတ်မာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း သီလ၌ ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ညှဉ်းဆဲကုန်လတ္တံ့၊ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကိုးကွယ်ရာကို မရသည်ဖြစ်၍ တောသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ချုံတို့၌ ပုန်းကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် ယုတ်သောဇာတ်ရှိကုန်သော သူတို့သည်၎င်း အကျင့် ယုတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ သည်၎င်း နှိပ်စက်အပ် ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဇာတ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့၏၎င်း သီလကို ချစ်မြတ်နိုး ကုန်သောရဟန်းတို့၏၎င်း ဆိတ်တို့မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော သစ်တို့၏ ပြေးသော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ၊ ဤအိပ်မက်ကိုလည်း အနာဂတ်ကိုလျှင် စွဲ၍ မြင်မက်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်ကား များစွာသော ဥစ္စာကို ရကုန်လတ္တံ့ဟု အာမိသကို ငဲ့သဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကိုမှီ၍ ပြောဆိုကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တဆယ့်ခြောက်ချက်သောအိပ်မက်ကြီးတို့၏ အကျိုးကို ဟောတော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး ယခုအခါ၌ သင်မင်းကြီးသည် သာလျှင်တဆယ့်ခြောက်ချက်သောအိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်သည်မဟုတ်သေး ရှေးမင်းတို့သည်လည်းမြင်မက်ဘူးကုန်ပြီ၊ ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ရှေးမင်းတို့အား ဤအတူသာလျှင် အိပ်မက်ကို ယူ၍ ယဇ်ထက်၌ ချဘူးကုန်ပြီ၊ ထိုနောင်

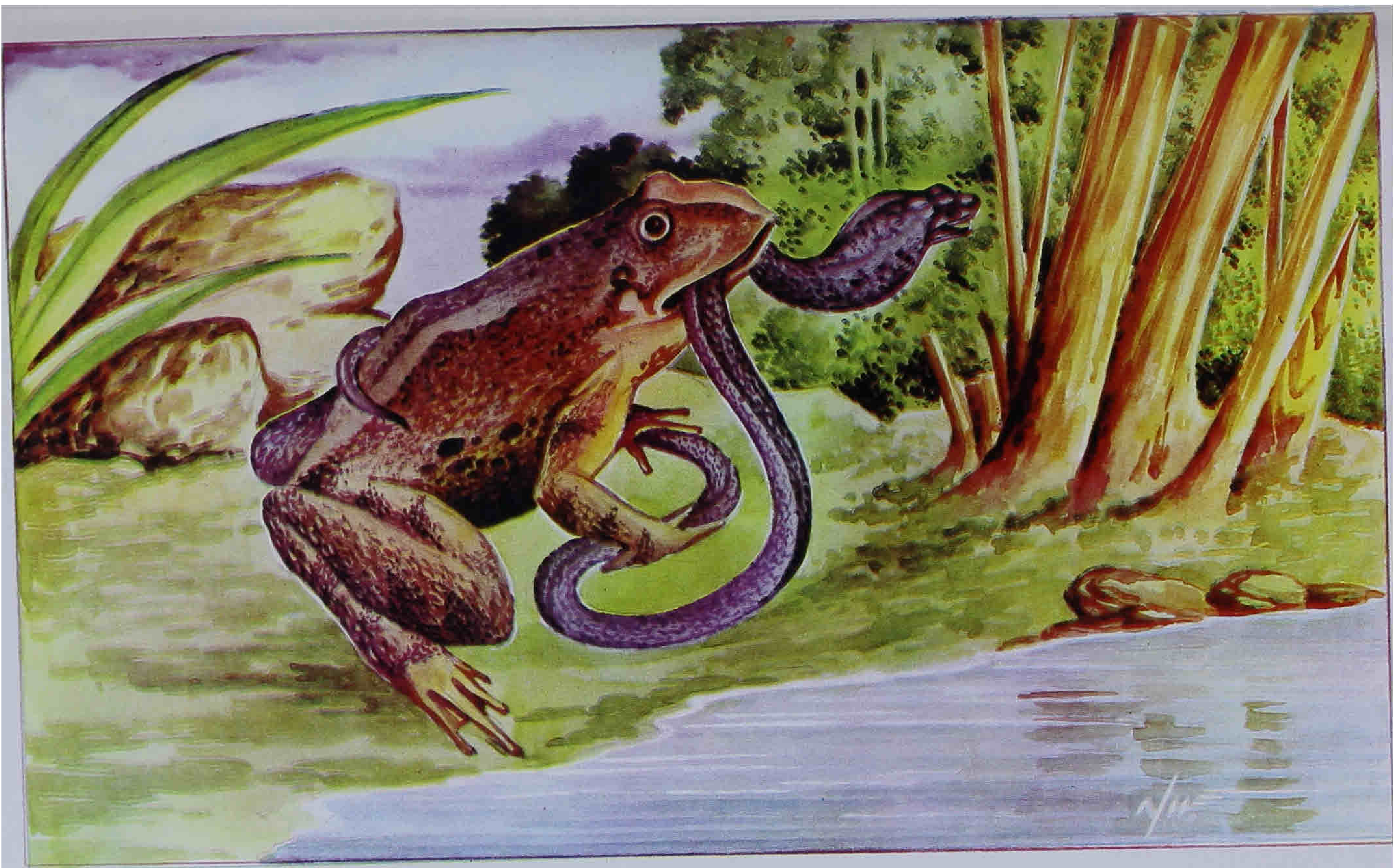

၅၅၀-ပ၊ မဟာသုပိနဇာတ်

ဖားငယ်က အဆိပ်ပြင်းသောမြွေအား ကိုက်သတ်နေပုံကို ကောသလမင်းကြီးအိပ်မက်မြင်မက်ပုံ

ပညာရှိတို့သည် ပေးအပ်သောနည်းဖြင့် သွား၍ ဘုရားလောင်းကို မေးကုန်၏၊ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း ထိုရှေးမင်းတို့အား ဤအိပ်မက်တို့ကို ဟောကုန်သည် ရှိသော် ဤယခုအခါ၌ ငါဘုရား ဟောတော်မူသော နည်းဖြင့်သာလျှင် ဟော ဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုကောလလမင်းကြီးသည် တောင်းပန် အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စ ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ငါးပါးသောအဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ဈာန်ကစားခြင်း ကို ကစားလျက် နေ၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမြို့၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ဤ နည်းဖြင့်လျှင် ဤတဆယ့်ခြောက်ချက်သောအိပ်မက်ကြီးတို့ကိုမြင်မက်၍ ပုဏ္ဏား တို့ကိုမေး၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဤအတူသာလျှင် ယဇ်ပူဇော်အံ့သောငှါ အား ထုတ်ကုန်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားတို့တွင် ပုရောဟိတ်၏ ပညာရှိသော လိမ္မာသော တပည့် လုလင်သည် ဆရာကို ဆရာ သင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ဗေဒင်တို့ကို သင်စေ၏၊ ထိုဗေဒင်တို့၌ တယောက်သောသူကိုသတ်၍ တယောက်သောသူ၏ ချမ်းသာ ခြင်းအမှုကို ပြုခြင်းမည်သည် မရှိသည် မဟုတ်လောဟု ဆို၏၊ အမောင် လုလင် ဤဥပါယ်ဖြင့် ငါတို့အား များစွာသော ဥစ္စာသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်သည်ကား မင်းဥစ္စာကို စောင့်လိုယောင်တကား ဟု ဆို၏၊ လုလင်သည် ဆရာ ထိုသို့တပြီး ကား သင်တို့သည်သာလျှင် သင်တို့အမှုကို ပြုကြကုန်လော၊ ငါသည်ကား သင် တို့အထံ၌ မပြုအံ့ဟုဆို၍ သွားသည်ရှိသော် မင်း၏ဥယျာဉ်သို့ ရောက်၏။

ထိုနေ့၌သာလျှင် ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ယနေ့ ငါသည် လူ့ပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် များစွာသော သတ္တဝါတို့၏ အနှောင် အဖွဲ့မှ လွတ်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာ လတ်ပြီးလျှင် မင်း၏ဥယျာဉ်၌သက်၍ ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ အပြင်၌ နေ၏၊ လုလင်သည် ဘုရားလောင်းသို့ကပ်၍ ရှိခိုးလျက် တင့်အပ် လျောက်ပတ်စွာ နေ၍ နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းကို ပြု၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုလုလင်နှင့်တကွသာယာစွာသောနှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းကို ပြု၍ လုလင် မင်းကြီး

သည် တရားသဖြင့် မင်းပြုပါ၏လောဟု မေး၏၊ အရှင်ဘုရား မင်းသည်ကား တရားစောင့်၏၊ ထိုသို့ စောင့်သော်လည်း ပုဏ္ဏားတို့သည် မင်းကြီးကို ဆိပ်မဟုတ် ရာ၌ ပြေးသွားစေကုန်၏၊ မင်းကြီးသည် တဆယ့်ခြောက်ချက်သော အိပ်မက် ကြီးတို့ကို မြင်မက်၍ ပုဏ္ဏားတို့အား ကြား၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ယဇ်ပူဇော်အံ့ဟု အားထုတ်ကုန်၏၊ အရှင်ဘုရား ဤအိပ်မက်တို့၏ ဤမည်သောအကျိုးသည် ဖြစ် လတ္တံ့ဟု မင်းကို သိစေ၍ အရှင်ဘုရားတို့အား များစွာသော သတ္တဝါအပေါင်း ကို ဘေးမှ လွတ်စေခြင်းငှါ မအပ်ပါလောဟု လျှောက်၏၊ လုလင် ငါတို့သည် မင်းကို မသိကုန်၊ မင်းသည်လည်း ငါတို့ကို မသိ၊ဤအရပ်သို့လာလတ်၍ အကယ် ၍ မေးငြားအံ့၊ ငါတို့သည် ထိုမင်းအား ပြောဆိုကုန်အံ့ဟု ဆို၏။

လုလင်သည် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုမင်းကို ဆောင်ပါအံ့၊ အရှင် ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ လာခြင်းကို ငံ့လင့်ကုန်လျက် အတန်ငယ် နေတော်မူ ပါကုန်လောဟု ဘုရားလောင်းကို ဝန်ခံစေ၍ မင်းအထံသို့ သွား၍ မြတ်သော မင်းကြီး တယောက်သော ကောင်းကင်ပျံ ရှင်ရသေ့သည် ရှင်မင်းကြီးတို့သည် မြင်အပ်သော အိပ်မက်တို့၏ အကျိုးကို ဟောအံ့ဟု ရှင်မင်းကြီးတို့ကို ခေါ်စေ ၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် ထိုလုလင်၏ စကားကိုကြား၍ ထိုခဏ၌သာ လျှင် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုးလျက် တင့်အပ် လျှောက်ပတ်စွာ နေ၍ မေး၏၊ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်သည် မြင်အပ်သော အိပ်မက်တို့၏ အကျိုးကို သိတော်မူသလောဟု လျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး သိသည် မှန်၏ဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ထိုသို့ တပြီးကား ဟောတော်မူကုန်လောဟု လျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ဟောအံ့ ရှေးဦးစွာ မြင်တိုင်းသော အိပ်မက်တို့ကို ဆိုလောဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ကောင်းပြီဟု မင်းကြီးသည်—

၇၇၊ ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊
အဿော ကံသော သိင်္ဂါလီစ ကုမ္ဘော၊
ပေါက္ခရဏီ စ အပါက စန္ဒနံ။

လာဗူနိ သီဒန္တိ သိလာ ပ္လဝန္တိ၊
မဏ္ဍူကိယော ကဏှသပ္ပေ ဂိလန္တိ။
ကာကံ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရယန္တိ၊
တသာ ဝကာ ဧဠကာနံ ဘယာ ဟိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဥသဘာ၊ နွားနက်ဥသဘ လေးခုတို့သည် ဖွေအံ့သော အခြင်းအရာကိုပြ၍ ဖဲကုန်၏။ ရုက္ခာ၊ ငယ်စွာကုန်သော သစ်ပင်ချုံတို့သည် ပွင့်ကုန် သီးကုန်၏။ ဂါဝိယော၊ နွားမကြီးတို့သည် ယနေ့ မွေးသော နွားမငယ်၏နို့ကို စို့ကုန်၏။ ဂဝါစ၊ လှည်း၌က,အပ်ကုန်သော နို့စို့နို့ခွါ နွားငယ်တို့သည် ဝန်ကိုမရွက်ဆောင်နိုင်ကုန်။ အဿော၊ နှစ်ဘက်မျက်နှာရှိသော မြင်းသည် နှစ်ဘက်သောခံတွင်းဖြင့် အစာကို စား၏။ ကံသော၊ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော ရွှေလင်ပန်းကို ဤ၌ကျင်ငယ် စွန့်လောဟု မြေခွေးအား ဆောင်နှင်း၏။ သိင်္ဂါလီစ၊ အထက်၌ကျစ်အပ်သော လွန်ကို အောက်က မြေခွေးမ စား၏။ ကုမ္ဘော၊ အချည်းနှီးသော အိုးတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော ရေပြည့်အိုး၌သာ ရေလောင်း၏။ ပေါက္ခရဏီ စ၊ ရေကန်အလယ်၌ ရေတို့သည် နောက်ကုန်၍ အနား၌ ရေတို့သည် ကြည်ကုန်၏။ အပါကံ၊ တလုံးတည်းသော အိုးဖြင့် ချက်အပ်သော ထမင်းသည် သုံးစုအားဖြင့် ကျက်၏။ စန္ဒနံ၊ အဘိုးတသိန်းထိုက်သော စန္ဒကူးနံ့သာကို ရက်တက်ရည်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစား၏။ လာဗူနိ၊ ဗူးတောင်းတို့သည်။ သီဒန္တိ၊ ရေ၌ နစ်ကုန်၏။ သိလာ၊ ကျောက်ဖျာကြီးတို့သည်။ ပ္လဝန္တိ၊ ရေ၌ ပေါ်ကုန်၏။ မဏ္ဍူကိယော၊ ဘားမငယ်တို့သည်။ ကဏှသပ္ပေ၊ မြွေဟောက်တို့ကို။ ဂိလန္တိ၊ မျိုကုန်၏။ ကာကံ၊ ကျီးကို။ သုဝဏ္ဏာ၊ ရွှေဟင်္သာတို့သည်။ ပရိဝါရယန္တိ၊ ခြံရံကုန်၏။ တသာ၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော။ ဝကာ၊ သစ်တို့သည်။ ဧဠကာနံ၊ ဆိတ်တို့အား။ ဘယာ၊ ကြောက်ကုန်၏။

ဤသို့ဆို၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဆိုသော နည်းဖြင့်သာလျှင် အိပ်မက်ကို ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုအိပ်မက်တို့၏ အကျိုးကို ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်သောနည်းဖြင့်သာလျှင် အကျယ်

အားဖြင့် ဟော၍ အဆုံး၌ မိမိသည် "ဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ နယိမမတ္ထိ"ဟူသော ဤစကားကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဧတသံ ပဋိယာဒတတ္တာယ၊ ထိုအိပ်မက်၏ အကျိုးတို့ကို ဖျောက်ခြင်းငှါ။ ယံ ပနေတံ ယညကမ္မံ၊ အကြင် ယဇ်အမှုသည်။ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုယဇ်အမှုသည်။ ဝိပရိယာသော၊ ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့်။ ဝတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣမ၊ ဤမင်းကြီးလက်ထက် ငါ့လက်ထက်ဖြစ်သောကာလ၌။ ဧတေသံ၊ ထိုအိပ်မက်တို့၏။ နိပ္ဖတ္တိ၊ အကျိုးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးအား ဘေးသည်ရင်း ကိုယ်လက်ခက်တရော် ဖြစ်ဘွယ်သည်ရင်း မရှိဟု သိစေ၍ များစွာသော သတ္တဝါအပေါင်းကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေ၍ တဖန် ကောင်းကင်၌ ရ[illegible]ျက် မင်းကြီးအား အဆုံးအမကိုပေး၍ ငါးပါးသော သီလတို့၌ တည်စေ၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ဤနေ့မှစ၍ ပုဏ္ဏားတို့နှင့် တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ သားတို့ကို သတ်ခြင်းငှါ ယဇ်မည်သည်ကို မပူဇော်လင့်ဟု ဆို၍ တရားဟောပြီးလျှင် [illegible]ကောင်းကင်ဖြင့်သာလျှင် မိမိနေရာ အရပ်သို့သွား၏၊ မင်းကြီးသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်လျက် ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပယ်လေဟု ယဇ်ကို ပယ်စေ၍ များစွာသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား ဇီဝိတဒါနကို ပေးတော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ လုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အိပ်မက်အပြား၊ ဆယ့်ခြောက်ပါ။ ထွတ်ဖျားမဟေ ဟောမြွက်ပေ]

ခုနစ်ဂုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာသုပိနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၈—ဣလ္လိသဇာတ်

မစ္ဆရိယသူဌေးကို အရှင်မောဂ္ဂလာန် ဆုံးမသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဥဘော ခဉ္ဇာ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဣလ္လိသဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "မစ္ဆရိယသူဌေး"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏ အနီး၌ သက္ကာရမည်သော နိဂုံးသည် ရှိသတတ်၊ ထိုသက္ကာရ နိဂုံး၌ တယောက်သော မစ္ဆရိယမည်သော ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော သူဌေးသည် နေ၏၊ ထိုသူဌေးသည် မြက်ဖျားဖြင့် ဆီပေါက်ကိုလည်း သူတပါးအား မပေးသလျှင်ကတည်း၊ဤသို့လျှင် ထိုသူဌေး၏စည်းစိမ်သည် သား,မယား အစရှိသည်တို့၏ အကျိုးကို မပြီးစေသလျှင်ကတည်း၊ ရဟန်း, ပုဏ္ဏားတို့၏ အကျိုးကို မပြီးစေသလျှင်ကတည်း၊ ရက္ခိုသ်စောင့်သော ရေကန်ကဲ့သို့ မသုံးမဆောင်ရသည်ဖြစ်၍ တည်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တနေ့သ၌ မိုးသောက်ထ အခါဝယ် မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ အလုံးစုံသော လောကဓာတ်၌ ထစွာလေးပါး တရားတို့ကို သိခြင်းငှါ ထိုက်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ကြည့်ကုန်သည်ရှိသော် လေးဆယ့်ငါးယူဇနာထက်၌ နေသော မယားနှင့်တကွသော မစ္ဆရိယသူဌေး၏ သောတာပတ္တိဖိုလ်၏ ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မြင်တော်မူသည်မှ ရှေးဖြစ်သော နေ့၌ကား မင်းကို ခစားအံ့သောငှါ မင်းအိမ်သို့ သွား၍ မင်းအား ခစားခြင်းကိုပြု၍ လာသော မစ္ဆရိယသူဌေးသည် တယောက်သော ထမင်းဆာမွတ်သော ဇနပုဒ်သား လူကို မုယောမုံ့ကိုရင်း၊ အိုးကင်းဖြင့် ကြော်သောမုံ့ကိုရင်း စားသည်ကိုမြင်၍ ထိုမုံ့၌ စားချင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ မိမိအိမ်သို့သွား၍ ငါသည် အိုးကင်းဖြင့် ကြော်သောမုံ့ကို စားလိုသည်ဖြစ်၏ဟု အကယ်၍ ဆိုအံ့၊ များစွာကုန်သော လူတို့သည် ငါနှင့်တကွ စားလိုကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါ၏ များစွာကုန်သော ဆန်, ထောပတ်, ပျား, တင်လဲ အစရှိသည်တို့သည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့၊ တစုံတယောက်သောသူအား မပြောဆိုအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ စားချင်ခြင်းကို သည်းခံလျက် သွား၏၊ ထိုမစ္ဆရိယ သူဌေးသည် ရှည်မြင့်ခြင်းသို့

ရောက်သည်ရှိသော် ဖက်ရွက်ယော်ကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏၊ အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၏၊ ထိုနေ့ခင်မှ စားချင်ခြင်းကို သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ညောင်စောင်းငယ်ကို ဖက်၍ လျောင်း၏၊ ဤသို့ ဖြစ်သော်လည်း ဥစ္စာကုန်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် တစုံတယောက်သောသူအား တစုံတခုသော စကားကို မဆို။

ထိုအခါ မစ္ဆရိယသူဌေးကို မယားသည် ကပ်၍ ကျောက်ကို ဆုပ်နယ်၍ အရှင် သင့်အား အဘယ်မချမ်းသာခြင်း ရှိသနည်းဟု မေး၏၊ ငါ့အား တစုံတခုသော မချမ်းသာခြင်းသည် မရှိဟု ဆို၏၊ သင့်အား မင်းသည် အမျက်ထွက်သလောဟု မေး၏၊ ငါ့အား မင်းသည်လည်း အမျက်မထွက်ဟုဆို၏၊ ထိုသို့ မင်း အမျက်မထွက်သည်ရှိသော် သင့်အား သားသမီးတို့သည်၎င်း၊ ကျွန်အမှုလုပ် အစရှိသည်တို့သည်၎င်း ပြုအပ်သော တစုံတခုသော မနှစ်သက်ဘွယ်သည် ရှိသလောဟု မေး၏၊ မရှိဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ မရှိသည်ရှိသော် သင့်အား တစုံတခုသော ဝတ္ထု၌ တောင့်တခြင်းသည် ရှိသလောဟု မေး၏၊ ဤသို့ မေးသော်လည်း ဥစ္စာကုန်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် တစုံတခုသော စကားကို မဆို၊ အသံမရှိသည် ဖြစ်၍သာလျှင် အိပ်၏။

ထိုအခါ ထိုမစ္ဆရိယ သူဌေးကို မယားသည် အရှင် ဆိုလော၊ သင့်အား တစုံတခုသော ဝတ္ထု၌ တောင့်တခြင်းသည် ရှိသလောဟု ဆို၏၊ ထိုမစ္ဆရိယ သူဌေးသည် မယားစကားကိုပြက်ချက်ပြုသကဲ့သို့ ငါ့အား တခုသော တောင့်တခြင်းသည် ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ အဘယ်တောင့်တခြင်းနည်းဟု မေး၏၊ ငါသည် အိုးကင်းဖြင့် ကြော်သောမုံ့ကို စားလို၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ စားလိုလျက် အဘယ် အကျိုးငှါ မဆိုသနည်း၊ သင်သည် ဆင်းရဲသလော၊ ယခုပင် အလုံးစုံသော သက္ကာရနိဂုံး၌ နေကုန်သောသူတို့အား စားလောက်သည်တို့ကိုပြု၍ ကြော်အံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့ဖြင့် သင့်အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ထိုသူတို့သည် မိမိတို့ အမှုကိုပြု၍ စားကုန်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား တလမ်းတည်း၌ နေသော သူတို့အား စားလောက်သည်ကိုပြု၍ ကြော်အံ့ဟု ဆို၏၊ ငါသည် သင်၏ များစွာသော ဥစ္စာရှိသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား ဤအိမ်၏အနီး၌ အလုံးစုံသော သူတို့အား စားလောက်သည်ကိုပြု၍

ကြော်အံ့ဟု ဆို၏၊ ငါသည် သင်၏ အလိုကြီးသော အဖြစ်ကို သိ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား သင်၏ သား,မယားအားသာလျှင် စားလောက်သည်ကို ပြု၍ ကြော်အံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသား,မယားတို့ဖြင့် သင့်အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား သင့်အားရင်း ငါ့အားရင်း စားလောက်သည်ကို ပြု၍ ကြော်အံ့ဟု ဆို၏၊ သင်သည် အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား သင် တယောက်တည်းသာလျှင် စားလောက်သည်ကိုပြု၍ ကြော်အံ့ဟု ဆို၏။

ဤအရပ်၌ကြော်သော် မုံ့ကို များစွာကုန်သော လူတို့သည် တောင့်တကုန်လတ္တံ့၊ မကျိုးသော ဆန်တို့ကို ထားခဲ့၍ ကျိုးသော ဆန်တို့ကိုရင်း ခုံလောက်တို့ကိုရင်း အိုးကင်းတို့ကိုရင်းယူခဲ့စေ၍ အတန်ငယ်သော နို့ရည် ထောပတ် ပျား တင်လဲတို့ကို ယူခဲ့၍ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏ အထက်ဖြစ်သော အပြင်သို့ တက်၍ ကြော်လော၊ ထိုအရပ်၌ ငါတယောက်တည်းသာလျှင် ထိုင်၍စားအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူဌေးမသည်လည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ယူအပ်သည်တို့ကို ယူခဲ့စေ၍ ပြာသာဒ် အထက်သို့ တက်ပြီးလျှင် ကျွန်မတို့ကို လွှတ်လိုက်၍ သူဌေးကို ခေါ်စေပြီး ထိုမစ္ဆရိယ သူဌေးသည် အစမှစ၍ တံခါးကိုပိတ်လျက် အလုံးစုံသော တံခါးတို့၌ ကျည်မ,ကျည်ငယ်တို့ကို လျှို၍ ဘုံခုနစ်ဆင့်မြောက်သော ပြာသာဒ် ထက်သို့ တက်ပြီးလျှင် ထိုပြာသာဒ်၌လည်း တံခါးပိတ်၍ နေ၏၊ ထိုမစ္ဆရိယ သူဌေး၏ မယားသည်လည်း ခုံလောက်၌ မီးကိုညှိ၍ အိုးကင်းကိုတင်၍ မုံ့ကို ကြော်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစောကလျှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို မောဂ္ဂလာန် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၏အနီး၌ သက္ကာရမည်သောနိဂုံး၌ မစ္ဆရိယသူဌေးသည် အိုကင်းဖြင့် ကြော်သောမုံ့ကို စားအံ့ဟု တပါးကုန်သော သူတို့၏ မြင်ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်အထက်၌ မုံ့တို့ကိုကြော်စေ၏၊ သင်သည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ထိုသူဌေးကို ဆုံးမ၍ မာနမရှိသည်ကို ပြု၍ သူဌေးလင်မယား နှစ်ယောက်တို့တို့ရင်း နို့ရည် ထောပတ် ပျား တင်လဲတို့ကိုရင်း ယူခဲ့၍ သင်၏အစွမ်းဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဆောင်ခဲ့လော၊ ယနေ့ ငါဘုရားသည် ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ကျောင်း၌သာလျှင် နေ၍ မုံ့တို့ဖြင့်သာလျှင် ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စကို ပြုအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ မဟာ

မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီဟု မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ကို ဝန်ခံ၍၊ ထိုခဏ၌သာလျှင် တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် ထိုသက္ကာမနိဂုံးသို့သွား၍ ထိုပြာသာဒ်၏ ခြသေ့်ခံသော လေသာတံခါးဝ၌ ကောင်းစွာဝတ်လျက် ကောင်းစွာရုံလျက် ကောင်းကင်၌သာလျှင် ပတ္တမြားညို ဆင်းတုကဲ့သို့ ရပ်၏။

မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်ကို မြင်၍သာလျှင် သူဌေးကြီး၏ နှလုံးသည် တုန်လှုပ်၏၊ ငါသည် ဤသို့သဘောရှိသော သူတို့မှ ကြောက်သောကြောင့်သာလျှင် ဤအရပ်သို့ လာ၏၊ ဤရဟန်းသည်လည်း လာလတ်၍ လေသာတံခါး၌ ရပ်၏ဟု စွဲလမ်းအပ်သော စွဲလမ်းဘွယ်ကို မမြင်သည် ဖြစ်၍ မီး၌ ထည့်အပ်သော ဆားကဲ့သို့ ဖြစ်ဖြစ်မြည်လျက် ရဟန်း ကောင်းကင်၌ ရပ်သော်လည်း သင်သည် အဘယ်ကို ရလတ္တံ့နည်း၊ ကောင်းကင်၌ ထိုမှဤမှ ခြေရာကိုပြ၍ စင်္ကြံသွားငြားသော်လည်း မရလတ္တံ့ သလျှင်ကတည်းဟု ဆို၏၊ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ထိုအရပ်၌သာလျှင် ထိုမှဤမှ စင်္ကြံသွားတော်မူ၏၊ သူဌေးသည် စင်္ကြံသွားသော်လည်း အဘယ်ကို ရလတ္တံ့နည်း၊ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေသော်လည်း မရလတ္တံ့ သလျှင်ကတည်းဟု ဆို၏၊ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေငြားသော်လည်း အဘယ်ကို ရလတ္တံ့နည်း၊ လာလတ်၍ လေသာတံခါးခုံ၌ ရပ်သော်လည်း မရလတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် လေသာတံခါးခုံ၌ ရပ်၏၊ လေသာတံခါးခုံ၌ ရပ်သော်လည်း အဘယ်ကို ရလတ္တံ့နည်း၊ အခိုးလွှတ်ငြားသော်လည်း မရလတ္တံ့ သလျှင်ကတည်းဟု ဆို၏။

မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် အခိုးလွှတ်တော်မူ၏၊ အလုံးစုံသောပြာသာဒ်သည် တစပ်တည်းသော အခိုးရှိသည်ဖြစ်၍ သူဌေး၏ မျက်စိတို့သည် အပ်ဖြင့်ထိုးဘိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ အိမ်ကို မီးလောင်အံ့သည်မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့်ကား အလျှံလွှတ်ငြားသော်လည်း မရလတ္တံ့ဟု မဆိုမူ၍ ဤရဟန်းသည် အလွန်တပ်စွန်း၏၊ မရဘဲကို မသွားလတ္တံ့၊ ထိုရဟန်းအား တရုက်သော မုံ့ကို လှူအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ မယားကို ရှင်မ ငယ်စွာသော တရုက်သောမုံ့ကို ကြော်၍ ရဟန်းအား

လှူ၍ ထိုရဟန်းကို လွှတ်လိုက်လော့ဟု ဆို၏၊ သူဌေးမသည် အတန်ငယ်သာလျှင် မုံ့ညက်ကို အိုးကင်း၌ ထည့်၏၊ မုံ့ကြီးဖြစ်၍ အလုံးစုံသော အိုးကင်းကို ပြည့်စေ၍ အထက်သို့တက်လျက် တည်၏၊ သူဌေးကြီးသည် မုံ့ကိုမြင်၍ သင်သည် များစွာ မုံ့ညက်ကိုထည့်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆို၍ မိမိကိုယ်တိုင်သာလျှင် ယောက်မ စွန်းဖြင့် အတန်ငယ်မုံ့ညက်ကိုယူ၍ထည့်၏၊ မုံ့ညက်သည် ရှေးကမုံ့ထက်အလွန် ကြီးသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့လျှင် အကြင် အကြင် မုံ့ကို ကြော်၏၊ ထိုထိုမုံ့သည် ကြီးသည်သာလျှင်ဖြစ်၏၊ထိုသူဌေးကြီးသည် ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ မယားကို ရှင်မ ရဟန်းအား တရက်သောမုံ့ကို လှူလော့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူဌေးမသည် တောင်းမှ မုံ့ကိုယူသည်ရှိသော် အလုံးစုံသောမုံ့တို့သည် တစပ်တည်းဖြစ်၍ကပ်ငြိကုန်၏။

ထိုသူဌေးမသည် သူဌေးကြီးကို အရှင် အလုံးစုံသော မုံ့တို့သည် တစပ်တည်း ကပ်ငြိကုန်သည်ဖြစ်၍ ခွဲအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏၊ ငါပြုအံ့ဟု ဆို၍ ထိုသူဌေးသည်လည်း ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အစွန်းကိုကိုင်၍ငင်သော်လည်းခွဲအံ့သောငှါမဘတ်နိုင်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုအခါ မုံ့တို့နှင့်တကွ လုံ့လပြုစဉ်၌သာလျှင် သူဌေးကြီးကိုယ်မှ ချွေးတို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ စားချင်ခြင်းသည် ပြတ်၏၊ ထိုနောင်မှ သူဌေးမကို ရှင်မ ငါ့အား သင်၏မုံ့တို့ဖြင့် အလိုမရှိ၊ တောင်းနှင့်တကွ သာလျှင် ရဟန်းအား လှူလော့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူဌေးမသည် တောင်းကိုယူ၍ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သို့ ကပ်ပြီး လျှင် အလုံးစုံသောမုံ့ကို မထေရ်အား လှူ၏၊ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် နှစ်ယောက်သော သူတို့အားလည်း တရားဟောတော်မူ၏၊ ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏၊ အလှူ၏အကျိုးသည် ရှိ၏၊ ပူဇော်ခြင်း၏ အကျိုးသည် ရှိ၏ဟု ဒါနအစရှိသည်တို့၏ အကျိုးကို ကောင်းကင်၌ လပြည့် ဝန်းကဲ့သို့ ပြတော်မူ၏၊ ထိုတရားကို နာရလျှင် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ သူဌေးကြီးသည် အရှင်ဘုရား ကြွတော်မူ၍ ဤပလ္လင်၌နေ၍ မုံ့တို့ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပါလော့ဟု လျှောက်၏။

မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် သူဌေးကြီး မြတ်စွာဘုရားသည် မုံ့တို့ကို ဘုဉ်းပေးအံ့ဟု ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ကျောင်း၌ နေတော်မူ၏၊ သင်တို့ အလိုရှိသည်ရှိသော် သူဌေးမကို မုံ့တို့ကိုငင်း နို့ရည် အစရှိသည်တို့ကိုငင်း

ယူခဲ့စေကုန်လော၊ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွားကုန်အံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာနည်းဟု လျှောက်၏၊ သူဌေးကြီး မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသက္ကာရနိဂုံးမှ လေးဆယ့်ငါးယူဇနာထက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသည်ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ကာလကို မလွန်မူ၍ ဤမျှသောခရီးကို အသို့သွားကုန်ရအံ့နည်းဟု လျှောက်၏၊ သူဌေးကြီး သင်တို့အလိုရှိသည်ရှိသော် ငါသည် သင်တို့ကို ငါ၏တန်းခိုးအစွမ်း အားဖြင့် ဆောင်အံ့၊ သင်တို့ပြာသာဒ်၌ စောင်းတန်းဦးသည် တည်မြဲတိုင်းသော အရပ်၌သာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ စောင်းတန်းခြေရင်းသည်ကား ဇေတဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုတ်၌ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပြာသာဒ်ထက်မှ အောက်သို့ သက်ကာမျှဖြင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ဆောင်အံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ ထိုသူဌေးကြီးသည် အရှင်ဘုရား ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် စောင်းတန်းဦးကို ထိုတည်မြဲ တိုင်းသော အရပ်၌ သာလျှင် ပြု၍ စောင်းတန်း ခြေရင်းသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်တံခါးမုတ်၌ ဖြစ်စေဟုအဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏၊ ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်တော် မူတိုင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် သူဌေးကြီးကိုရင်း သူဌေးမကို ရင်း ပြာသာဒ်ထက်မှ အောက်သို့ ဆင်းသက်သောကာလထက် အလွန်လျှင်စွာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်စေ၏၊ ထိုသူဌေး လင်မယား နှစ်ယောက်တို့ သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ အခါကို ကြားလျှောက် ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားစရပ်သို့ ဝင်တော်မူ၍ ခင်းအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာတော်၌ ရဟန်း သံဃာနှင့်တကွ နေတော်မူ၏၊ သူဌေး ကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာအား အလှူရေစက်ကို သွန်း၏၊ သူဌေးကြီး မယားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား သပိတ်တော်၌ မုံ့ကို ထည့်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်မြတ် လောက်ရုံသော မုံ့ကို ခံတော်မူ၏၊ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအတူသာလျှင် ခံကုန်၏၊ သူဌေး ကြီးသည် လူအပ်ကုန်သော နို့ရည် ထောပတ် ပျား တင်လဲ သကာ အစရှိသည် တို့သည် ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါးရာကုန်သော ရဟန်း တို့နှင့်တကွ ဆွမ်းစားခြင်းကိုပြီးစေတော်မူ၏၊သူဌေးကြီးသည်လည်း သူဌေးမနှင့်

တကွ အလိုရှိတိုင်း စား၏၊ မုံတို့၏ ကုန်ခြင်းသည် မထင်သည် သာလျှင်တည်း၊ အလုံးစုံသော ကျောင်း၌ ရဟန်းတို့အားရင်း, စားကြွင်းစားတို့အားရင်း ပေးသော်လည်း ကုန်ဆုံးခြင်းသည် မထင်၊ အရှင်ဘုရား မုံတို့သည် ကုန်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကုန်ပြီဟု မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ထိုသို့တပြီးကား ဇေတဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုတ်၌ စွန့်ကုန်လောဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မုံတို့ကို တံခါးမုတ်၏အနီး ချိုင့်ဝှမ်းရာအရပ်၌ စွန့်ကုန်၏၊ ယနေ့ ထက်တိုင်လည်း ကိုအရပ်သည် အိုးကင်းကြော်မုံတို့ကို စွန့်ရာ ကျင်း ဟူ၍သာလျှင် ထင်ရှား၏၊ သူဌေးကြီးသည် မယားနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌တည်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောတော်မူ၏၊ တရားတော်၏အဆုံး၌ သူဌေးလင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တံခါးမုတ်အနီး စောင်းတန်းသို့တက်၍ မိမိတို့၏ ပြာသာဒ်၌သာလျှင် တည်ကုန်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ မစ္ဆရိယ သူဌေးကြီးသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဥစ္စာကို မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌သာလျှင် လှူဒါန်းပူဇော်၏၊ နက်ဖြန်နေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းခံတော်မူပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့အား ဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို ပေးတော်မူပြီးလျှင် ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူ၍ ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူသည်ရှိသော် ညချမ်းအခါ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ တန်ခိုးကို ကြည့်ကြပါကုန်လော၊ မစ္ဆရိယသူဌေးကြီးကို တခဏခြင်းဖြင့် ဆုံးမပြီးလျှင် မာန်မရှိသည်ကိုပြု၍ မုံတို့ကို ယူခဲ့စေပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဆောင်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား မျက်မှောက်တော်၌ တည်သည်ကိုပြု၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေ၏၊ မထေရ်သည် အာနုဘော်ကြီးစွဟု မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏ ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုလျက် နေကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ဒါယကာတို့ကို ဆုံးမသော ရဟန်းမည်သည်ကား ဒါယကာတို့ကို မညှဉ်းဆဲမူ၍ မပင်ပန်း

စေမူ၍ ပန်းပွင့်မှပန်းယက်ယူသော ပျားပိတုန်းကဲ့သို့ ဒါယကာတို့သို့ကပ်ပြီးလျှင် ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိစေအပ်၏ဟု မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို ချီးမွမ်းတော်မူလိုရကား—

ယထာပိ ဘမရော ပုပ္ဖံ၊ ဝဏ္ဏဂန္ဓ မဟေဌယံ။
ပလေတိ ရသမာဒါယ၊ ဧဝံ ဂါမေ မုနီ စရေ။

ဟူသော ဓမ္မပဒ၌ လာသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘမရော၊ ပျားပိတုန်းသည်။ ပုပ္ဖံ-ပုပ္ဖသား ပန်းပွင့်၏။ ဝဏ္ဏဂန္ဓံ၊ အဆင်းအနံ့ကို။ အဟေဌယံ-အဟေဌယန္တော၊ မပျက်စီးစေမူ၍။ ရသံ၊ ပန်းယက်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ပလေတိ ယထာပိ၊ ပျံသကဲ့သို့လည်း။ ဧဝံ-တထာ၊ ထိုအတူ။ ဂါမေ၊ ရွာ၌။ မုနိ၊ ရဟန်းသည်။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဤသို့ ဟောတော်မူပြီး၍ အလွန်လည်း မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြတော်မူအံ့သောငှါ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဤမစ္ဆရိယသူဌေးကြီးကို ဆုံးမသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ထိုမစ္ဆရိယသူဌေးကို ဆုံးမ၍ ကံ, ကံ၏အကျိုးနှင့် စပ်သည်ကို သိစေဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဣလ္လိသမည်သော ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်သော သူဌေးသည် ဖြစ်၏၊ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် ယောကျ်ားယုတ်တို့၏ အပြစ်နှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ခွင်သော ခြေရှိ၏၊ ကောက်သော လက်ရှိ၏၊ စွေသော မျက်စိရှိ၏၊ သဒ္ဓါခြင်းမရှိ၊ ကြည်ညိုခြင်းမရှိ၊ ဝန်တို၏၊သူတပါးတို့အားမပေးသလျှင်ကတည်း၊ မိမိသည်လည်း မသုံးဆောင်သလျှင်ကတည်း၊ ရက္ခိုသ်စောင့်သော ရေကန်ကဲ့သို့ ထိုဣလ္လိသသူဌေး၏ အိမ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေး၏ အမိအဘ တို့သည်ကား အမျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်အောင် အလှူပေးတတ်သော အလှူရှင်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုဣလ္လိသသည် သူဌေးအရာကို ရ၍သာလျှင် အမျိုး၏အနွယ်ကို ဖျက်ဆီး၍ ဒါနသာလာ တင်းကုပ်ကိုမီးတိုက်၍ အလှူခံတို့ကိုပုတ်ခတ်၍ နှင်ထုတ်၍ ဥစ္စာကိုသာလျှင် စုဆောင်းစေ၏၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် တနေ့သ၌ မင်းခစားအံ့သောငှါ သွား၍

မိမိအိမ်သို့ လာခဲ့သည်ရှိသော် တယောက်သော ခရီးပင်ပန်းသော လူသည် တခုသော သုရာခွက်ကိုယူ၍ အင်းပျဉ်၌ထိုင်၍ ခြင်သော သုရာခွက်ကို ပြည့်စေ၍ ငါးပုပ်ခတ်သော ဟင်းလျာဖြင့် သောက်သည်ကိုမြင်၍ သုရာသောက်လိုသည် ဖြစ်၍ ငါသည် သုရာကို အကယ်၍ သောက်အံ့၊ ငါသောက်သည်ရှိသော် များစွာသော သူတို့သည် သောက်လိုသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ သောက်သည် ရှိသော် ငါ့အား ဥစ္စာကုန်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုဇူလ္လိသ သူဌေးသည် သေသောက်ခြင်းကို သည်းခံလျက် သွား၏၊ ရှည်မြင့်သော ကာလ ရောက်လတ်သော် သည်းခံအံ့သောငှါ မဘတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကြိတ်အပ်သော ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ ဖြော့တော့သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ဩဘင်စောင်းငယ်ကို ဖက်၍ လျောင်း၏၊ ထိုဇူလ္လိသသူဌေးကို မယားသည်ချဉ်းကပ်၍ ကျောက်ကို ဆုပ်နယ် လျက် အရှင် သင့်အား အဘယ် မချမ်းသာသနည်းဟု မေး၏၊ အလုံးစုံသော စကားကို အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် သိအပ်၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား သင်တယောက်တည်းအားသာလျှင် သောက်လောက်သော သေကို ပေးအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အိမ်၌ သုရာကို စီရင်သဖြင့် များစွာကုန်သော သူတို့သည် တောင့်တကုန်လတ္တံ့၊ အိမ်ဈေးမှ ဆောင်စေ၍လည်း အိမ်၌နေ၍ သောက်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု ကြံ၍ တပဲမျှသော ဥစ္စာကိုပေး၍ အိမ်ဈေးမှ သေကိုဆောင်စေ၍အစေအပါးကိုယူခဲ့စေပြီးလျှင် မြို့မှထွက်ခဲ့၍ မြစ်ကမ်းနားသို့ သွား၍ ခရီးမ၏အနီး၌ တခုသော ချုံသို့ဝင်၍ သေခွက်ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် သင်သည် သွားလေလောဟု အစေအပါးကို အဝေး၌ နေစေ၍ သေခွက်ကို ပြည့်စေလျက် သေကို သောက်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ထိုဇူလ္လိသသူဌေး၏ အဘသည်ကား ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း၏ အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်၏၊ ထိုသိကြားမင်းသည် ထိုခဏ၌ပင် ငါ၏ အလှူတင်းကုပ်သည် ရှိသေးသလော မရှိပြီလောဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုအလှူတင်းကုပ် မရှိသောအဖြစ်ကို သိ၍ သား၏ အမျိုးအနွယ်ကို ဖျက်ဆီး၍ အလှူတင်းကုပ်ကိုမီးတိုက်၍ အလှူခံတို့ကို နှင်ထုတ်၍ ပန်တိုသော အဖြစ်၌တည်၍

ယခုလည်း တပါးသော သူတို့အား ပေးအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု စေးရအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ချုံသို့ဝင်၍ တယောက်တည်းသာလျှင် သေသောက် သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း မြင်၍ သွားချေအံ့၊ ထိုဣလ္လိသကို ချောက်ချားစေ၍ ဆုံးမ၍ ကံ့ကံ၏အကျိုးနှင့်စပ်သည်ကို သိစေ၍ အလှူပေးပြီးလျှင် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ကို ပြုအံ့ဟု လူ့ပြည်သို့သက်၍ ဣလ္လိသသူဌေးနှင့်တူစွာ ခွင်သော ခြေရှိသော ကောက်သော လက်ရှိသော စွေသော မျက်စိရှိသော အတ္တဘောကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ဝင်၍ မင်း၏ နန်းတော်တံခါး၌ ရပ်ပြီးလျှင် မိမိ၏လာသောအဖြစ်ကို မင်းအားကြားစေလျက် ဝင်စေလောဟု ဆိုသည်ရှိသော် နန်းတော်သို့ ဝင်၍ မင်းကို ရှိခိုးလျက် တည်၏။

မင်းကြီးသည် သူဌေးကြီး အခါမဟုတ်သည်၌ အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်းဟုမေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး အခါမဟုတ်သည်၌ လာသည်မှန်၏၊ အကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ် ပမာဏရှိသော ဥစ္စာသည် ရှိ၏၊ ထိုဥစ္စာကို အရှင်မင်းကြီးသည် ဆောင်စေ၍ အရှင်မင်းကြီး၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ပြည့်စေလောဟု ဆိုသည်ရှိသော် သူဌေးကြီး ငါသည် အလိုမရှိ၊ သင်၏ဥစ္စာထက် ငါတို့၏အိမ်၌ဥစ္စာသည် အလွန်များ၏ဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး ရှင်မင်းကြီးတို့အား ကိစ္စသည် အကယ်၍မရှိအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အလိုရှိတိုင်း ဥစ္စာကိုယူ၍ အလှူပေးအံ့ဟု ဆို၏၊ သူဌေးကြီး ပေးလောဟု ဆို၏၊ ထိုသိကြားသည် ရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု မင်းကြီးကို ရှိခိုး၍ သွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဣလ္လိသသူဌေးအိမ်သို့ သွား၏၊ အလုံးစုံသော အလုပ်အကျွေး လူတို့သည် ခြံရံကုန်၍ တယောက်သော သူမျှလည်း ဤသူသည် ဣလ္လိသသူဌေး မဟုတ်ဟူ၍ သိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည်မရှိ၊ ထိုသိကြားသည် အိမ်သို့ဝင်၍ တံခါးခုံအတွင်း၌ ရပ်လျက် တံခါးစောင့်ကို ခေါ်၍ ငါမှ တပါးသော ငါနှင့်တူသော သဘောရှိသော အကြင်သူသည် လာလတ်၍ ဤအိမ်သည် ငါ့အိမ်တည်းဟု ဝင်အံ့သောငှါ လာအံ့၊ ထိုသူကို ကျောက်၌ ကြိမ်ဖြင့် ရိုက်၍ နှင်ထုတ်ကုန်လောဟု ဆိုပြီး၍ ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်ပြီးလျှင် မြတ်သော သူတို့အားသာ ထိုက်သော နေရာ၌ နေ၍ သူဌေးမကို ခေါ်စေ၍ ပြုံးသော အခြင်းအရာကို ပြ၍ ရှင်မ အလှူပေးကြကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုသိကြား စကားကို ကြား၍သာလျှင် သူဌေးမယားသည်ရင်း, သား သမီးတို့သည်ရင်း,ကျွန်

အမှုလုပ်အစရှိသော သူတို့သည်ရင်း ဤမျှသော ကာလတိုင်အောင် အလှူပေးအံ့ သောငှါ စိတ်မျှသည်ပင်လျှင် မရှိ၊ ယနေ့မူကား သေကိုသောက်၍ နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ လှူလိုသော သဘောရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ သိကြားကို သူဌေးမသည် အရှင် အလိုရှိတိုင်း ပေးကုန်လော့ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား စည်တီးလျက်သောသူကို ခေါ်၍ ရွှေ ငွေ ပတ္တမြား ပုလဲ အစရှိသည်တို့ဖြင့် အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည် ဇလ္လိသသူဌေးအိမ်သို့ သွားစေ ကုန်သတည်းဟု အလုံးစုံသော မြို့၌ စည်လည်စေလော့ဟု ဆို၏၊ ထိုသူဌေး မယားသည်လည်း သိကြားဆိုတိုင်းသာလျှင် ပြုစေ၍ လူအများသည် တောင်း အိတ် အစရှိသည်တို့ကို ယူ၍ အိမ်တံခါး၌ စည်းဝေး၏၊ သိကြားသည် ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော တိုက်တို့ကို ဖွင့်စေ၍ သင်တို့အား ငါပေး၏၊ အလိုရှိတိုင်း ယူ၍ သွားကုန်လော့ဟု ဆို၏၊ လူအများသည် ဥစ္စာကို ထုတ်၍ ကျယ်သော အပြင်၌ အစုကိုပြု၍ ဆောင်ခဲ့သော တောင်း အိတ် အစရှိသည်တို့ ကို ပြည့်စေ၍ သွား၏၊ တယောက်သော ဇနပုဒ်သားသည် ဇလ္လိသသူဌေး၏ နွားတို့ကို သူဌေး၏ ရထား၌သာလျှင် က,၍ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍ မြို့မှထွက်လတ်ပြီးလျှင် ခရီးမဖြင့်သွား၍ ထိုချုံ၏အနီးဖြင့် ထိုရထားကိုနှင်လျက် အရှင် ဇလ္လိသသူဌေး သင့်ကိုမှီ၍ ယခုအခါ ငါသည် အသက်ထက်ဆုံး အမှုကို မပြုမူ၍ အသက်မွေးအပ်သည် ဖြစ်၏၊ သင်၏ ရထားသာလျှင်တည်း၊ သင်၏ နွားတို့တည်း၊ သင်၏ ရတနာခုနစ်ပါးတို့တည်း၊ ငါ၏အမိသည် မပေးအပ်သာ လျှင်ကတည်း၊ ငါ၏အဘသည် မပေးအပ်သလျှင် ကတည်း၊ သင့်ကိုသာလျှင် မှီ၍ ရအပ်ကုန်၏၊ အရှင် သူဌေးကြီး သင်သည် အနှစ်တရာ အသက် ရှည်ပါစေ သတည်းဟု သူဌေးကြီး၏ ကျေးဇူးစကားကို ဆိုလျက် သွား၏။

ထိုဇလ္လိသသူဌေးသည် အသံကိုကြား၍ ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ ဤသူသည် ငါ၏ နှစ်သက်ဘွယ်ကိုယူ၍ ဤမည်သောစကား ဤမည်သောစကားကို ဆို၏၊ ငါ၏ဥစ္စာကို မင်းကြီးသည် လူများအား ပေးလေသလောဟု ကြံ၏ ကြံပြီးလျှင် ချုံမှထွက်၍ နွားတို့ကိုရင်း ရထားတို့ကိုရင်း သိ၍ ဟယ် ကျွန်ယုတ် ငါ၏ နွား တို့ဘည်း၊ ငါ၏ ရထားတည်းဟု ဆို၍ နွားတို့ကို နဖားကြိုး၌ ကိုင်၏၊ ဇနပုဒ် သားသည် ရထားမှ သက်လတ်၍ ဟယ် ကျွန်ယုတ် ဇလ္လိသ သူဌေးကြီးသည်

အလုံးစုံသော မြို့သူမြို့သားတို့အား အလှူပေး၏၊ သင်သည် အသို့ဖြစ်သနည်းဟု ပြောလာ၍ မိုဃ်းကြိုး ကျသကဲ့သို့ လည်၌ ရိုက်ခတ်ပြီးလျှင် ရထားကိုယူ၍ သွား၏၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် တဖန် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့်ထ၍ မြေမှုန့်ကိုသုတ်၍ လျင်မြန်သဖြင့် သွား၍ ရထားကိုကိုင်၏၊ ဇနပုဒ်သားသည် ရထားမှသက်၍ ဆံပင်တို့၌ကိုင်၍ ညွတ်စေပြီးလျှင် တတောင်တို့ဖြင့် ထောင်း၍ လည်၌ ကိုင်ပြီးလျှင် လာရာခရီးသို့ ရှေ့ရှု၍ ပစ်လိုက်၍ သွား၏၊ ဤသို့ ထောင်းသတ်ကာမျှဖြင့် ဣလ္လိသသူဌေး၏ သုရာယစ်ခြင်းသည် ပြေ၏။

ထိုဣလ္လိသ သူဌေးသည် တုန်လှုပ်လျက် လျင်မြန်သဖြင့် အိမ်တံခါးသို့ သွားလျက် ဥစ္စာတို့ကို ယူ၍ သွားကုန်သော လူတို့ကို မြင်၍ အချင်းတို့ ဤအမှုသည် အဘယ်မည်သောအမှုနည်း၊ မင်းကြီးသည် ငါ၏ဥစ္စာကို လုယက်စေသလောဟု ဆို၍ ထိုထိုသူတို့ကိုသွား၍ ကိုင်၏၊ ကိုင်တိုင်း ကိုင်တိုင်းသော သူတို့သည် ပုတ်ခတ်ကုန်၍ ခြေရင်း၌သာလျှင် တည်စေကုန်၏၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ ဝင်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊တံခါးစောင့်တို့သည် ဟယ်သူယုတ် အဘယ်သို့ ဝင်အံ့နည်းဟု ဆို၍ ဝါးခြမ်းစိတ်တို့ဖြင့် ရိုက်ခတ်ပြီးလျှင် လည်၌ကိုင်၍ ငင်ထုတ်ကုန်၏၊ ထိုဣလ္လိသသူဌေးသည် ယခုအခါ မင်းကိုထား၍ မင်းမှတပါးသော တစုံတယောက်သော ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သောသူ မရှိဟု မင်း၏ အထံသို့သွား၍ ရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏အိမ်ကို ရှင်မင်းကြီးတို့သည် လုယက် စေကုန်သလောဟု လျှောက်၏၊ သူဌေးကြီး ငါမလုယက်စေ သင်သည်ပင်လျှင် လာ၍ မင်းကြီးတို့သည် အကယ်၍ မယူကုန်အံ့ အကျွန်ုပ်၏ ဥစ္စာကို အကျွန်ုပ်သည်ပင် အလှူပေးပါကုန်အံ့ဟု မြို့၌ စည်ကိုလည်စေ၍ အလှူပေးသည် မဟုတ်လောဟု ဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ အထံသို့ မလာရပါ၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်၏ ဝန်တိုသောအဖြစ်ကို မသိကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်သည် မြက်ဖျားဖြင့် ဆီပေါက်ကိုလည်း တစုံတယောက်သောသူအား မပေး၊ အရှင်မင်းကြီး အကြင်သူသည် အလှူပေး၏၊ ထိုသူကို ခေါ်စေ၍ စုံစမ်းတော်မူကုန်လောဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးသည် သိကြားကို ခေါ်စေ၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ အထူးကို မသိသလျှင်ကတည်း၊ အမတ်တို့သည်လည်း မသိကုန်သလျှင်ကတည်း၊

ဝ္လလိသသူဌေးသည် ရှင်မင်းကြီး အသျှင်နည်း အကျွန်ုပ်သည် ဝ္လလိသသူဌေး တည်းဟု ဆို၏၊ ငါတို့သည် မသိကုန် သင့်အား သိသောသူ ရှိသလောဟုဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ မယားသည် သိပါ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မယားကို ခေါ်စေ၍ သင်၏လင်သည် အဘယ်သူနည်းဟု မေး၏၊ ထိုမယားသည် ဤသူသည် အကျွန်ုပ်၏ လင်တည်းဟုဆို၍ သိကြား၏ အထင်္ဂသာလျှင် တည်း၏၊ သားတို့ကိုရင်း ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကိုရင်း ခေါ်စေ၍ မေးကုန်၏၊ အလုံးစုံသော သူတို့သည် သိကြား၏အထင်္ဂသာ တည်ကုန်၏၊ တဖန် ဝ္လလိသသူဌေးသည် ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ ဆံတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော မှဲ့သည် ရှိ၏၊ ထိုမှဲ့ကိုကား ဆေတ္တာသည် သည်သာလျှင် သိ၏၊ ထို ဆေတ္တာသည်ကို ခေါ်စေအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီးလျှင် ထိုဝ္လလိသသူဌေးသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ကို ဆေတ္တာသည်သည် သိ၏၊ ထို ဆေတ္တာသည်ကို ခေါ်တော်မူပါစေကုန်လောဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ၌ကား ဘုရားလောင်းသည် ထိုဝ္လလိသ သူဌေး၏ ဆေတ္တာသည် ဖြစ်၏။

မင်းကြီးသည် ထိုဆေတ္တာသည်ကို ခေါ်စေ၍ ဝ္လလိသသူဌေးကို သင်သိ၏လောဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ဦးခေါင်းကို ကြည့်ရမူကား သိပါ၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ ဦးခေါင်းကို ကြည့်လောဟု ဆို၏၊ ထိုခဏ၌ သိကြားသည် ဦးခေါင်း၌ မှဲ့ကို ဖန်ဆင်း၏၊ ဘုရားလောင်းသည် နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ ဦးခေါင်းကို ကြည့်သည်ရှိသော် မှဲ့ကို မြင်၍ မြတ်သောမင်းကြီး နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ ဦးခေါင်း၌ မှဲ့သည်ရှိသည်သာလျှင်ကတည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုထူ နှစ်ယောက် တို့တွင် တယောက်သော သူ၏ ဝ္လလိသသူဌေး၏ အဖြစ်ကို သိအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ပါဟု ဆိုလို၍—

၇၈၊ ဥဘော ခဉ္ဇာ ဥဘော ကုဏီ၊ ဥဘော ဝိသမစက္ခုကာ [၁]။
ဥဘိန္နံ ပိဠကာ ဇာတာ၊ နာဟံ ပဿာမိ ဣလ္လိသံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၊ ဝိသမစက္ခုလာ (သီ)

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည်။ ခန္ဓာ၊ ခြေခွင်ကုန်၏။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ ကုဏီ၊ လက်ကောက်ကုန်၏။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည်။ ဝိသမစက္ခုကာ၊ မျက်စိစွေကုန်၏။ ဥဘိန္နံ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့အား။ ပိဠကာ၊ မှဲ့တို့သည်။ ဇာတာ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဂ္ဂလ္လိသံ၊ ဂ္ဂလ္လိသကို။ န ပဿာမိ၊ မသိနိုင်။

ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ ဤဂ္ဂလ္လိသသူဌေးသည် တုန်လှုပ်လျက် ဥစ္စာ၌ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် သတိကို ဖြစ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင် လည်း၏၊ ထိုခဏ၌ သိကြားသည် မြတ်သောမင်းကြီး ငါသည် ဂ္ဂလ္လိသသူဌေးမဟုတ် သိကြားဖြစ်၏ဟု ဆို၍ ကြီးစွာသော တင့်တယ်စမွယ်ခြင်းဖြင့် ကောင်းကင်၌ရပ်၏၊ ထိုဂ္ဂလ္လိသသူဌေး၏ မျက်နှာကို သုတ်သင်၍ ရေဖြင့်လောင်း၏၊ ထိုဂ္ဂလ္လိသသူဌေးသည် ထလတ်၍ သိကြား နတ်မင်းကို ရှိခိုးလျက် ရပ်၏၊ ထိုအခါ ဂ္ဂလ္လိသကို သိကြားမင်းသည် ဂ္ဂလ္လိသ ဤဥစ္စာသည် ငါ၏ဥစ္စာတည်း၊ သင်၏ဥစ္စာမဟုတ်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ငါသည် သင်၏ အဘတည်း၊ သင်သည် ငါ၏ သားတည်း၊ ငါသည် ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ သိကြားအဖြစ်သို့ ရောက်၏၊ သင်သည်ကား ငါ၏ အမျိုးအနွယ်ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် မလှူလိုသော အလေ့ရှိသည် ဖြစ်၍ ဝန်တိုခြင်း၌ တည်၍ အလှူတင်းကုပ်တို့ကို မီးတိုက်၍ အလှူခံတို့ကို နှင်ထုတ်ပြီးလျှင် ဥစ္စာကိုသာလျှင် တည်စေ၏၊ ထိုဥစ္စာကို သင်သည်လည်း မသုံးဆောင်၊ တပါးသော လူတို့အားလည်း မပေး၊ ရက္ခိုသ်စောင့်သော ရေကန်ကဲ့သို့ တည်၏၊ ငါ၏ အလှူတင်းကုပ်ကို ပကတိ ပြု၍ အလှူကို အကယ်၍ လှူအံ့၊ ထိုသို့ လှူမှုကားကောင်း၏၊ အကယ်၍ မလှူအံ့၊ အလုံးစုံသော သင်၏ဥစ္စာကို ကွယ်စေ၍ ဝရဇိန်လက်နက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုခွဲ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုဂ္ဂလ္လိသ သူဌေးသည် သေဘေးမှ ကြောက်လန့်ရကား ဤနေ့မှစ၍ အလှူပေးပါအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကိုပေး၏၊ သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုဂ္ဂလ္လိသ၏ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍ ကောင်းကင်၌နေလျက် တရားဟော၍ သီလတို့၌ တည်စေပြီးလျှင် မိမိနေရာ တာဝတိံသာနတ်တို့ရွာသို့သာလျှင် သွား၏၊ ဂ္ဂလ္လိသ သူဌေးသည်လည်း ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် **မောဂ္ဂလာန်သည်** မစ္ဆရိယသူဌေးကို ဆုံးမသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤ **မောဂ္ဂလာန်သည်** ဤမစ္ဆရိယသူဌေးကို ဆုံးမဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု ဤ **ဓမ္မဒေသနာကို** ဆောင်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ မစ္ဆရိယသူဌေး **သည်** ထိုအခါ ဣလ္လိသသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ **မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊** ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ဆေတ္တာသည် ဖြစ် **ဘူးပြီ၊** ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[စေးနဲဝန်တို၊ မလှူလို၊ ကြည်ညိုပွားရန် မောဂ္ဂလာန်]

ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဣလ္လိသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၉—ခရဿရဇာတ်

ခိုးသူတို့နှင့်ပူးပေါင်း၍ ဥစ္စာကို ထက်ဝက်စားသော အမတ်၏အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော **သဗ္ဗညု** မြတ်စွာဘုရားသည် "ယတော ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ ဂါဝေါ" အစရှိ **သော** ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ခရဿရ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် **ကျောင်းတော်၌** သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "မထင်ရှားသော အမတ်"ကို **အကြောင်းပြု၍** ဟောတော်မူ၏၊ ကောသလမင်း၏ တယောက်သောအမတ် **သည်** မင်းကို နှစ်သက်စေ၍ ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ မင်း၏ဗိုလ်ပါကို ရ၍ ခိုးသူတို့နှင့် **တပေါင်းတည်း** ဖြစ်၍ ငါသည် လူတို့ကို ယူ၍ တောသို့ဝင်အံ့၊ သင်တို့သည် **ရွာကို** လုယက်ကုန်၍ ထက်ဝက်သောဥစ္စာကို ငါ့အား ပေးကုန်လော့ဟု ဆို၍ **ရှေးဦးကလျှင်** လူတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ တောသို့သွား၍ ခိုးသူတို့သည် လာလက် **ကုန်၍** နွားတို့ကိုသတ်ကုန်၍ အသားကို စားကုန်၍ ရွာကို လုယက်ကုန်၍ သွား **ကုန်သည်ရှိသော်** ညချမ်းအခါ၌ လူများခြံရံလျက် လာ၏၊ ထိုရွာစားအမှုသည် **မကြာမြင့်မီလျှင်** ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏၊ လူတို့သည် ကောသလမင်းကြီးအား **ကြားလျှောက်ကုန်၏၊** ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုရွာစားကိုခေါ်၍ အပြစ်ကို

ဝန်ခံစေပြီးလျှင် ကောင်းစွာ နှိပ်ခြင်းကို နှိပ်၍ တပါးသောရွာစားကို သွားစေပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး ဤရွာစားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤသို့ သဘောရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤသို့ သဘောရှိသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုကောသလ မင်းကြီးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တဒယောက်သော အမတ်အား ပစ္စန္တရစ်ရွာကို ပေး၏၊ အလုံးစုံသော စကားသည် ရှေးစကားနှင့် တူသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ကုန်သွယ်အံ့သောငှါ ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုရွာ၌ နေခြင်းကိုပြု၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုရွာစားသည် ညချမ်းအခါ၌ လူများခြံရံသဖြင့် စည်ကြီးကိုတီးလျက် လာလတ်သည်ရှိသော် ဤရွာစားပျက်သည် ခိုးသူတို့နှင့် တပေါင်းတည်းပြု၍ ရွာကို လုယက်စေပြီးလျှင် ခိုးသူတို့သည် ပြေးကုန်၍ တောအုပ်သို့ဝင်ကုန်သည်ရှိသော် ယခုအခါ၌ အလွန်ငြိမ်သက်သကဲ့သို့ စည်ကြီးကိုတီးလျက် လာကုန်၏ဟု ဆိုလို၍—

၇၉၊ ယတော ဝိလုတ္တာ စ ဟတာ စ ဂါဝေါ၊
ဒဍ္ဍာနိ ဂေဟာနိ ဇနော စ နီတော။

အထာဂမာ ပုတ္တဟတာယ ပုတ္တော၊
ခရဿရံ ဍိဏ္ဍိမံ [၁] ဝါဒယန္တော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘော၊ အို အချင်းတို့။ ယတော၊ အကြင်အခါ၌။ ဝိလုတ္တာ စ၊ လုယက်အပ်ကုန်ပြီးသည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဂါဝေါ၊ နွားတို့ကို။ ဟတာ စ၊ အသားကို စားအံ့သောငှါ သတ်အပ်ကုန်ပြီးသည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဂေဟာနိ၊ အိမ်တို့ကို။ ဒဍ္ဍာနိ စ၊ မီးတိုက် အပ်ကုန်သည်လည်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဇနော၊ လူကို။ နီတော စ၊ သုံ့ချဖမ်းဆောင် ယူအပ်ပြီးသည်လည်း။

၁၊ ဓေဏ္ဍိမံ (သီ၊ သျာ)

ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ပုဋ္ဌဟတာယ၊ တရားသတ်၍ သေပြီးသော သားရှိသော မိန်းမ၏။ ပုဋ္ဌော၊ သားဖြစ်သော အရှက်မရှိသော ရွာစား ပျက်သည်။ ခရဿရံ၊ ကြမ်းသော အသံရှိသော။ ဍိဏ္ဍိမံ၊ ပတ်သာကို။ (ထက်စည်ကို)။ ဝါဒယန္တော၊ တီးလျက်။ အာဂမာ၊ လာ၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့်ထိုရွာစားကို ဆဲရေး၏၊ မကြာမြင့်မီ ပင်လျှင် ထိုရွာစား၏အမှုသည် ထင်ရှား၏၊ ထိုအခါ ထိုရွာစားအား မင်းသည် အပြစ်အားလျော်စွာ နှိပ်ခြင်းကို ပြု၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး ဤရွာစားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤသို့ သဘောရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ယခုအခါ အမတ်သည်လျှင် ထိုအခါ အမတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂါထာကို ဆိုသော ပညာရှိ ယောကျ်ား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[တပါးအကျိုး၊ နင်းနှိမ်ချိုး၊ ကိုယ်ကျိုးယုတ်မည်သာ]

ကိုးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ခရဿရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈၀—ဘီမသေနဇာတ်

သူတပါးတို့အား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတတ်သောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ယံ တေ ပဝိကတ္ထိတံ ပုရေ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဘီမသေနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "မထင်ရှားသောသူတပါးတို့အား ရှုတ်ချတတ်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော ရဟန်းသည် ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့၏ အမျိုး အနွယ်တို့နှင့် တူသောမည်သည် မရှိကုန်၊ ငါ တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသည်မည်သော မင်းမျိုး၌ဖြစ်ကုန်၏၊ အနွယ်အားဖြင့် ရင်း၊ ဥစ္စာအားဖြင့်ရင်း၊ အမျိုးစဉ်ဆက်အားဖြင့်ရင်း ငါတို့နှင့်တူသော သူမည်

သည် မရှိ၊ ငါတို့၏ ရွှေ,ငွေ အစရှိသည်တို့၏ အဆုံးသည် မရှိ၊ ငါတို့၏ ကျွန်အမှု လုပ်သည်လည်း သလေးသားပြွမ်းထမင်းကိုစားရကုန်၏၊ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဝတ်ရကုန်၏၊ ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သောနံ့သာပျောင်းကို လိမ်းရကုန်၏၊ ငါတို့သည် ရဟန်းဖြစ်သဖြင့် ယခုအခါ၌ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော ရွန့်ရင်း ကုန်သော အစာတို့ကို စားရကုန်၏၊ ရွန့်ရင်းကုန်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ရ ကုန်၏ဟု သီတင်းကြီး သီတင်းငယ် သီတင်းလတ် ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အတွင်း၌ သူတပါးတို့အားရှုတ်ချလျက် အမျိုးအစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် သူတပါးတို့အား ကဲ့ရဲ့၍ သွားသတတ်။

ထိုအခါ တယောက်သော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်း၏ အမျိုးစဉ်ဆက်ကို စုံစမ်း၍ သူတပါးတို့အား ရှုတ်ချတတ်သည် အဖြစ်ကို ရဟန်းတို့အားပြောဆို၏၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် ငါ့သျှင်တို့ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဠ္ဍဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ သူတပါးတို့အား ရှုတ်ချလျက် သွား၏ဟု ထိုရဟန်း၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော် မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်သည်ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သူတပါး တို့အား ရှုတ်ချလျက် ကဲ့ရဲ့လျက် သွားသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သူတပါး တို့အား ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့လျက် သွားဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တခုသော ရွာနိဂုံး၌ ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သည်ရှိသော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ့အထံ၌ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုရင်း၊ တဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကိုရင်းသင်၍ ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့၌အပြီးသို့ရောက်၍ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပဏ္ဍိတမည်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ အလုံးစုံသော အတတ်ကို ရှာလျက် မဟိံသကတိုင်းသို့ သွား၏။

ဤစူဠဓနုဂ္ဂဟ ဇာတ်၌ကား ဘုရားလောင်းသည် အတန်ငယ်ပု၏၊ ကုန်းသော ကိုယ်ရှိ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် တစုံတယောက်သော မင်းသို့ အကယ်၍ ဆည်းကပ်ငြားအံ့၊ ဤသို့ ဆည်းကပ်သည်ရှိသော် ပုသော ကိုယ်ရှိသော သင်သည် ငါတို့၏ အမှုကို အသို့ပြုနိုင်လတ္တံ့နည်းဟု ဆိုလတ္တံ့၊ ငါသည် အလုံးအရပ်နှင့်ပြည့်စုံသော အဆင်းလှသော ယောကျ်ားကို အမှီပြု၍ ထိုယောကျ်ား၏ ကျောက်ရိပ်ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို အကယ်၍ ပြုရမူကား ကောင်း၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော ယောကျ်ားကို ရှာသည် ရှိသော် တယောက်သော ဘီမသေန မည်သော ရက်ကန်းသည်၏ ရက်ကန်းရက်ရာ အရပ်သို့ သွားပြီးလျှင် ထိုဘီမသေနနှင့် တကွ နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းကိုပြု၍ အဆွေ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေး၏၊ ဘီမသေနမည်၏ဟု ဆို၏၊ သင် သည် ဤသို့သဘောရှိသောကိုယ်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ဤယုတ်သောအမှုကို အဘယ့်ကြောင့် ပြုသနည်းဟု မေး၏၊ အသက်မွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြု၏ဟု ဆို၏၊ အဆွေ ဤအမှုကို မပြုလင့်၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ငါနှင့်တူသော လေးသွားမည်သည် မရှိ၊ ငါသည် တစုံတယောက်သော မင်းကို အကယ်၍ မြင်ငြားအံ့၊ ဤသို့မြင်သည်ရှိသော် ထိုမင်းသည် ငါ့ကို ဤလူပုသည် ငါ၏အမှုကို အသို့ ပြုနိုင်လတ္တံ့နည်းဟု ပြက်ရယ်ပြုရာ၏၊ သင်သည် မင်းကို ဖူးမြင်၍ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် လေးသွားတည်း၊ အရှင်မင်းကြီးသည် ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလောဟု သင်ဆိုအံ့၊ မင်းသည် သင့်အား ရိက္ခာကိုပေး၍ အသက်မွေးခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် သင့်အား ဖြစ်သောအမှုကိုပြုလျက် သင့်ကျောက်ရိပ်ဖြင့် အသက်မွေးအံ့၊ ဤသို့လျှင် နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် လည်း ချမ်းသာသည် ဖြစ်ကုန်အံ့၊ ငါ၏စကားကို လိုက်နာလောဟုဆို၏၊ ထိုဘီမသေနသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ ဘီမသေနကိုယူ၍ ဗာရာဏသီသို့ သွားပြီးလျှင် မိမိသည် အလုပ်အကျွေးငယ်ဖြစ်၍ ထိုဘီမသေနကို ရှေ့ကထားလျက် မင်းအိမ်တံခါး၌ ရပ်၍ မင်းအား ကြားစေ၏၊ ဝင်စေလောဟု ဆိုသည်ရှိသော် နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် မင်းကို ရှိခိုးလျက် နေ၏၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လာကုန်

သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဘိမသေနသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် လေသွားတည်း၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ အကျွန်ုပ်နှင့် တူသော လေးသွား သည် မရှိဟု လျှောက်၏၊ အဘယ်မျှသော ဥစ္စာကို ရသည်ရှိသော် ငါ့ကိုခစား လတ္တံ့နည်းဟုမေး၏၊အရှင်မင်းကြီး လခွဲ၌ အသပြာတထောင်ကို ရသည်ရှိသော် ခစားပါအံ့ဟု လျှောက်၏၊ ဤယောကျ်ားသည် သင်နှင့် အသို့တော်သနည်းဟု မင်းကြီး မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကျွေး ငယ်တည်းဟု လျှောက်၏၊ ကောင်းပြီ ခစားလော့ဟု မင်းကြီး ဆို၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ဘိမသေ နသည် မင်းကို ခစား၏၊ထိုဘိမသေနအား ဖြစ်သော အမှုကိစ္စကို ဘုရားလောင်း သည်သာလျှင် ပြီးစေ၏။

ထိုအခါ ကာသိတိုင်းဝယ် တခုသောတော၌ များစွာကုန်သော လူတို့၏ သွားရာလမ်းခရီးကို ကျားသည် ပြတ်စေ၏၊များစွာသောလူတို့ကို ဖမ်း၍စား၏၊ ထိုအကြောင်းကို မင်းအား ကြားလျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် ဘိမသေနကို ခေါ်စေ၍ အမောင် ကျားကို ဖမ်းအံ့သော်ငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မိန့်ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး ကျားကို ဖမ်းအံ့သော်ငှါ မတတ်နိုင်ပါအံ့ အဘယ်မှာ လေးသွား မည်အံ့နည်းဟု လျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် ဘိမသေနအား ရိက္ခာကိုပေး၍ လွှတ်လိုက်၏၊ထိုဘိမသေနသည် အိမ်သို့သွား၍ ဘုရားလောင်းအား ပြောဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အဆွေ ကောင်းပြီ သွားလေလောဟု ဆို၏၊ သင်သည်ကား မလိုက်လောဟု ဆို၏၊ ငါသည် မလိုက်အံ့၊ ဥပါယ်ကိုကား သင့်အားကြားအံ့ဟု ဆို၏၊ အဆွေ ကြားလောဟု ဆို၏၊ သင်သည် ကျားရှိရာအရပ်သို့ အဆော တလျှင် တယောက်တည်း သာလျှင် မသွားလေလင့်၊ ဇနပုဒ်သားတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် တထောင် နှစ်ထောင်သော လေးသွားတို့ကို ခေါ်စေ၍ ထိုကျားရှိရာ အရပ်သို့ သွားပြီးလျှင် ကျားထသောအဖြစ်ကို သိလျှင် ပြေး၍ တခုသောချုံသို့ ဝင်၍ ရင်ဖြင့် ဝပ်လေလော့၊ ဇနပုဒ်သားတို့သည် သာလျှင် ကျားကို ပုတ်ခတ်၍ဖမ်းလတ္တံ့၊လူတို့သည် ကျားကိုဖမ်းသည်ရှိသော် သွားတို့ဖြင့် တခုသောနွယ်ကို ဖြတ်၍ နွယ်စွန်း၌ကိုင်၍ ကျားသေ၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင် အချင်းတို့ အဘယ်သူသည် ဤကျားကို သတ်သနည်း၊ ငါသည် ဤကျားကို နွားကဲ့သို့ နွယ်ဖြင့် ဖွဲ့၍ မင်းကြီးအထံသို့ ဆောင်အံ့ဟု နွယ်အလို့ငှါ ချုံသို့

ဝင်သည်ရှိသော် ငါယူအပ်သောနွယ်သည် မရောက်မီသာလျှင် အဘယ်သူသည် သတ်အပ်သနည်း၊ ဤသို့ ဆိုလေလေ၎။

ထိုအခါ ဇနပုဒ်သားတို့သည် ကြောက်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အရှင် ဘီမသေန မင်းအား မကြားပါလင့်ဟု များစွာသော ဥစ္စာကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ သင်သည် သာလျှင် ကျားကို ဖမ်းအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ မင်း၏အထံမှလည်း များစွာသော ဥစ္စာကိုရလတ္တံ့ဟု ဘုရားလောင်းဆို၏၊ ထိုဘီမသေနသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် သွား၍ ဘုရားလောင်းသည် ဆိုအပ်သော နည်းဖြင့်သာလျှင် ကျားကို ဖမ်း၍ တောကိုဘေးမရှိခြင်းကိုပြု၍ လူများခြံရံလျက် ဗာရာဏသီသို့လာလတ်၍ မင်းကို ဖူးမြင်လျက် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ကျားကိုဖမ်းအပ်၏၊တောကို ဘေးမရှိခြင်းကို ပြုအပ်ပြီဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ များစွာသော ဥစ္စာကို ပေး၏၊ တနေ့သ၌ တခုသော လမ်းခရီးကို တခုသော ကျွဲသည် ပြတ်စေ၏ဟု ကြားလျှောက်၏၊ မင်းသည် ထိုရှေးအတူသာလျှင် ဘီမသေနကို စေ၏၊ ထိုဘီမသေနသည်လည်း ဘုရားလောင်း ပေးအပ်သော နည်းဖြင့် ကျားကိုကဲ့သို့ ထိုကျွဲကိုလည်း ဖမ်း၍ လာ၏၊ မင်းသည် တဖန် များစွာသော ဥစ္စာကို ပေး၏၊ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်သည် ဖြစ်၏၊ထိုဘီမသေန သည် စည်းစိမ်ယစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း၌ မထေမဲ့မြင်ပြု၍ ဘုရားလောင်းစကားကို မယူ၊ ငါသည် သင့်ကိုမှီ၍ အသက်မမွေး၊ သင်သည် သာလျှင် ယောကျ်ားလော၊ ဤသို့အစရှိသော ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ဆို၏။

ထိုအခါ နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့် တယောက်သောပြည်နီးချင်းမင်းသည် လာလတ်၍ ဗာရာဏသီကို ဝန်းရံပြီးလျှင် ပြည်ကိုတည်း ပေးအံ့လော၊ စစ်တိုက်ခြင်းကိုတည်း ပြုအံ့လောဟု ဗာရာဏသီမင်းအား သတင်းစကားကို စေလိုက်၏၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် စစ်ထိုးလောဟု ဘီမသေနကိုစေလိုက်၏၊ ထိုဘီမသေနသည် အလုံးစုံသော ချပ်တန်ဆာတို့ဖြင့် ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ မင်း၏အသွင်ကို ယူ၍ ကောင်းစွာ ဖွဲ့အပ်သော တန်ဆာရှိသော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဘီမသေန၏ သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် အလုံးစုံသော ချပ်တန်ဆာတို့ဖြင့် ဖွဲ့လျက် ဘီမသေန၏ နောက်ဖြစ်သောနေရာ၌

နေ၏၊ ဆင်ကို များစွာသော လူများဖြင့် ခြံရံလျက် မြို့တံခါးမှ ထွက်စေ၍ စစ်မြေဦးသို့ ရောက်၏၊ ဘီမသေနသည် စစ်ထိုးသော စည်သံကို ကြား၍ တုန်လှုပ်ခြင်းငှါ အားထုတ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ယခုအခါ၌ ဤဘီမသေန သည် ဆင်ကျောက်ကုန်းမှကျ၍ သေလတ္တံ့ဟု ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ မကျစိမ့် သောငှါ ဘီမသေနကို ကြိုးဖြင့်ကိုင်၏၊ ဘီမသေနသည် စစ်ထိုးရာအရပ်ကိုမြင်၍ သေဘေးမှကြောက်သောကြောင့် ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့ဖြင့် ဆင်ကျောက်ကုန်း ကို ဖျက်ဆီး၏၊ ဘုရားလောင်းလည်း ဘီမသေန သင်၏ ရှေးစကားနှင့် ယခု ဖြစ်သော အမူအရာသည် မညီသလျှင်ကတည်း၊ သင်သည် ရှေး၌ စစ်သူရဲကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ကား ဆင်ကျောက်ကုန်းကိုဖျက်ဆီး၏ဟု ဆိုလို၍—

၇၀၊ ယံ တေ ပဝိကတ္ထိတံ ပုရေ၊ အထ တေ ပူတိသရာ သဇန္တိ ပစ္ဆာ။
ဥဘယံ န သမေတိ ဘီမသေန၊ ယုဒ္ဓကထာ စ ဣဒဉ္စ တေ ဝိဟညံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘီမသေန၊ ဘီမသေန။ ယံ-ယေန ကာရဏေန၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ပဝိကတ္ထိတံ၊ သူတပါးတို့အား ရွတ်ချ သော စကားကို ဆိုအပ်၏။ အထ၊ ထိုသို့ဆိုအပ်လျက်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်ဖြစ်သော ယခုအခါ၌။ တေ၊ သင့်အား။ ပူတိသရာ၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တို့သည်။ သဇန္တိ၊ ယိုစီးကုန်၏။ တေ၊ သင်၏။ ယုဒ္ဓကထာ စ၊ စစ်ထိုးခြင်း စကားသည်ရင်း။ ဝိဟညဉ္စ၊ ပင်ပန်းခြင်းသည်ရင်း။ ဣဒံ ဥဘယံ၊ ဤနှစ်ပါးစုံသည်။ န သမေ တိ၊ မညီ။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းလည်း ထိုဘီမသေနကို ကဲ့ရဲ့၍ အဆွေ မကြောက်လင့်၊ အဘယ့်ကြောင့် ငါသည် ထင်ရှားရှိလျက် ပင်ပန်းဘိသနည်းဟု ဘီမသေနကို ဆင်ကျောက်ကုန်းမှ ချပြီးလျှင် ရေချိုး၍ အိမ်သို့သာလျှင် သွားလေလောဟု လွှတ်လိုက်၍ ယနေ့ ငါသည် ထင်ရှားသောသူ ဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဆို၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် စစ်မြေပြင်သို့ကပ်၍ ကြော်ငြာပြီးလျှင် ဗိုလ်ထုကိုဖျက်၍ ရန်သူမင်းကို အရှင်ဖမ်းခြင်းကို ဖမ်း၍ ဗာရာဏသီမင်း၏ အထံသို့ သွား၏၊ မင်းသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို

ပေး၏၊ ထိုအခါမှစ၍ စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတ ဟူ၍သာလျှင် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဘီမသေနကို ရိက္ခာပေး၍ မိမိနေရာ အရပ်သို့သာလျှင် သွားစေ၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ ကံအား လျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသည် ယခု အခါ၌သာလျှင် သူတပါးတို့အား ရှုတ်ချသော စကားကို ဆိုတတ်သည် မဟုတ် သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်၍ ယခုအခါ ရှုတ်ချသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဘီမသေန ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သူတပါးကို၊ ရှုတ်ချလို၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ကြည့် ဆင်ခြင်တိ]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဘီမသေနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-အပါယိမ္ဟဝဂ် ၇၁-သုရာပါနဇာတ်

သုရာသောက်၍ မျောက်မဖြစ်ကြခြင်းသည် ကောင်းလှပြီဘုရားဟု ဆရာအား လျှောက်ဘူးကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အပါယိမှ အနုစ္စိမှ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ သုရာပါန ဇာတ်ကို ကောသမ္ဗီပြည်ကို အမှီပြု၍ ဃောသိတာရုံ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "သာဂတမထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါဆိုတော်မူပြီးလျှင် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ ဘဒ္ဒဝတီအမည် ရှိသော နိဂုံးသို့ ရောက်တော်မူသည်ရှိသော် နွားကျောင်းသားတို့သည်၎င်း ဆိတ်ကျောင်းသား တို့သည်၎င်း လယ်ထွန်ယောကျ်ား တို့သည်၎င်း ခရီးသွား သော သူတို့သည်၎င်း မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် ရှိခိုးကုန်၍ ဘုန်းတော်ကြီး သော အရှင်ဘုရား အမ္ဗတိတ္ထသို့ ကြွတော်မမူပါလင့်၊ အမ္ဗတိတ္ထ ရသေ့ကျောင်း၌

အမ္ဗတိတ္ထမည်သော ကြမ်းသော အဆိပ်ရှိသော နဂါးသည် နေ၏၊ ထိုနဂါးသည် အရှင်ဘုရားကို ညှဉ်းဆဲရာ၏ဟု တားမြစ်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နွားကျောင်းသား အစရှိသည်တို့၏ စကားကို မကြားသကဲ့သို့ ထိုနွားကျောင်းသား အစရှိသော သူတို့သည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တားမြစ်ကုန်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒဝတီနိဂုံး၏ အနီးဖြစ်သော တခုသော ဒေတာအုပ်၌ နေတော်မူသည်ရှိသော် ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏အလုပ်အကျွေးတော်ဖြစ်သော သာဂတမည်သော မထေရ်သည် ပုထုဇဉ်တို့၏တန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ထိုသာဂတမထေရ်ကို နဂါးမင်းအား ဆုံးမစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏၊ သာဂတမထေရ်သည် ထိုရသေ့ကျောင်းသို့ ကပ်၍ ထိုနဂါးမင်း၏ နေရာအရပ်၌ မြက်အခင်းကို ခင်း၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေ၏၊ နဂါးမင်းသည် ထိုသို့နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ အခိုးလွှတ်၏၊ သာဂတမထေရ်သည်လည်း အခိုးလွှတ်၏၊ နဂါးမင်းသည် အလျှံကို လွှတ်၏၊ သာဂတ မထေရ်သည်လည်း အလျှံကို လွှတ်၏၊ နဂါးမင်း၏ တန်ခိုးသည် မထေရ်ကို မနှိပ်စက်နိုင်၊ မထေရ်၏ တန်ခိုးသည် နဂါးမင်းကို နှိပ်စက်၏၊ ဤသို့လျှင် သာဂတမထေရ်သည် တခဏခြင်းဖြင့် ထိုနဂါးကို ဆုံးမ၍ သရဏဂုံတို့၌ရင်း, သီလတို့၌ရင်း တည်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဘဒ္ဒဝတီနိဂုံး၌ မွေ့လျော်တော်မူသမျှ နေတော်မူပြီးလျှင် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

သာဂတမထေရ်သည် နဂါးကို ဆုံးမသောအဖြစ်သည် အလုံးစုံသော ဇနပုဒ်တို့ကို ပြန့်နှံ့၏၊ ကောသမ္ဗီပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ခရီးဦး ကြိုဆိုကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ သာဂတမထေရ်၏ အထံသို့ သွား၍ ရှိခိုးကုန်၍ တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကုန်လျက် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့အား အကြင်အကြင် ဝတ္ထုကို ရခဲ၏၊ထိုထိုဝတ္ထုကို ဆိုတော်မူကုန်လော၊ ထိုထိုရခဲသော ဝတ္ထုကိုသာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် စီရင်ပါကုန်အံ့၊ ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏၊ သာဂတမထေရ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည်ကား ဒါယကာတို့ ရဟန်းတို့အား ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူသော သုရာကိုလည်း ရခဲ၏၊နှစ်လည်း နှစ်သက်၏၊သင်ဒါယကာတို့သည် အရှင်သာဂတမထေရ်အား အကယ်၍ ကြည်ညိုကုန်အံ့၊ ခိုခြေအဆင်းနှင့်တူသော သုရာကို

စီရင်ကုန်လောဟု ဆို၏၊ ကောသမ္ဗီမြို့သူတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားကို နက်ဖြန်အလို့ငှါ ဆွမ်းဘိတ်ပြီးလျှင် မြို့သို့ဝင်၍ မိမိတို့၏အိမ်၌ မထေရ်အား လှူကုန်အံ့ဟု ခိုးခြေအဆင်းနှင့်တူသော ကြည်လှစွာသော သုရာကို စီရင်ပြီးလျှင် မထေရ်ကို ဘိတ်၍ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ကြည်လှစွာသောသုရာကိုလှူကုန်၏၊ သာဂတမထေရ်လည်း သောက်၍ သုရာယစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်၍ မြို့မှထွက်သည်ရှိသော် တံခါးကြား၌လည်း၍ ယောင်ယမ်းလျက် အိပ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပွဲအပ်ပြီးသော ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ရှိသည်ဖြစ်၍ မြို့မှ ထွက်တော်မူသည်ရှိသော် တံခါးကြား၌ ထိုထိုသောအခြင်းအရာဖြင့်သာလျှင် အိပ်သော သာဂတမထေရ်ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ သာဂတမထေရ်ကို ယူခဲ့ကုန်လောဟု ယူခဲ့စေ၍ ကျောင်းတော်သို့ သွားတော်မူ၏၊ရဟန်းတို့သည် သာဂတမထေရ်၏ ဦးခေါင်းကို မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ထား၍ အိပ်စေကုန်၏၊ ထိုသာဂတမထေရ်သည် လည်၍ ခြေတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသို့ ရှေးရှုပြု၍ အိပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ရှေး၌ သာဂတ မထေရ်အား ငါဘုရား၌ အကြင် ရိုသေခြင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုရိုသေခြင်းသည် ယခုအခါ ရှိသလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မရှိပါဟု လျှောက်၏၊ ရဟန်းတို့ အမ္ဗတိတ္ထ မည်သော နဂါးမင်းကို အဘယ်သူ ဆုံးမသနည်းဟုမေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား သာဂတမထေရ် ဆုံးမ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ယခုအခါ သာဂတမထေရ်သည် ရေမြွေမျှကိုလည်း ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်အံ့လောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား စွမ်းနိုင်ခြင်းသည်မရှိဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ အကြင်သုရာကိုသောက်လျှင် ဤသညာကင်းခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော သုရာကိုသောက်ခြင်း ငှါ သင့်မည်လောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မသင့်ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဂတ မထေရ်အား ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ သုရာ မေရယကို သောက်ခြင်းကြောင့် ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဂန္ဓကုဋီသို့ ဝင်တော်မူ၏၊ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ အကြင် သုရာ သောက်ခြင်းမည်သည် ပညာတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော သာဂတ မထေရ်ကို စင်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်မျှကိုလည်း မသိနိုင်အောင်

ပြုသေး၏၊ ထိုသုရာ သောက်ခြင်းမည်သည်လျှင် အပြစ်ကြီး၏ဟု သုရာသောက်ခြင်း၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် သုရာကို သောက်၍ ရဟန်းတို့သည် သညာ ကင်းကုန်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကင်းဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်ကာသိတိုင်း၌ဉဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကိုငင်း, သမာပတ်တို့ကိုငင်း ဖြစ်စေ၍ ဈာန်ကစားခြင်းကို ကစားလျက် ဟိမဝန္တာမှာရပ်၌ ငါးရာကုန်သော တပည့်ရသေ့အပေါင်း ခြံရံလျက်နေ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရသေ့ကို မိုဃ်းကာလရောက်သည်ရှိသော် တပည့်တို့သည် ဆရာအကျွန်ုပ်တို့သည် လူ့ပြည်သို့ သွား၍ ချဉ်ဆားမှီဝဲ၍ လာကြကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ငါသျှင်တို့ ငါသည် ဟိမဝန္တာ၌ နေအံ့၊ သင်တို့သည်ကား သွား၍ ကိုယ်ကိုရောင့်ရဲစေ၍ မိုဃ်းလလွန်စေ၍လာခဲ့ကုန်လောဟုဆို၏၊ ထိုတပည့်ငါးရာတို့သည် ကောင်းပြီဟု ဆရာကို ရှိခိုး၍ ဗာရာဏသီသို့ သွားရောက်၍ မင်း၏ ဉယျာဉ်၌သာလျှင် နေကုန်၍ နက်ဖြန်ခနေ့၌ မြို့တံခါး၏ အပဖြစ်သော ရွာ၌သာလျှင် ဆွမ်းခံဝင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နက်ဖြန်နေ့၌ မြို့သို့ဝင်ကုန်၏၊ လူတို့သည် ချစ်မြတ်နိုးကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းကို လှူဒါန်းကုန်၏၊ နှစ်ရက် သုံးရက်လွန်သဖြင့်လည်း မင်းအား အရှင်မင်းကြီး ဟိမဝန္တာမှ ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိကုန်သော မြတ်သော အောင်အပ်သော ဣန္ဒြေရှိကုန်သော သီလရှိကုန်သော ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ဉယျာဉ်တော်၌ နေကုန်၏ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ထိုရသေ့တို့၏ ကျေးဇူးကိုကြား၍ ဉယျာဉ်သို့ သွားပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် ပြုအပ်သော နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ မိုဃ်းလေးလ ပတ်လုံး ထိုဉယျာဉ်၌သာ နေခြင်းကို ပြုစေ၍ ပင့်ဘိတ်ကုန်၏၊ ထိုရသေ့တို့သည် ထိုအခါမှစ၍ မင်းအိမ်၌သာလျှင် ဆွမ်းစား၍ ဉယျာဉ်၌ နေကုန်၏။

၅၅၀-ပ၊ သုရာပါနဇာတ်
သူရာသောက်ပွဲ၌ ရသေ့များ သူရာမူးယစ်နေကြပုံ

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မြို့၌ သုရာသောက်သော ပွဲသဘင်မည်သည် ဖြစ်၏၊ မင်းသည် ရဟန်းတို့အား သုရာကို ရခဲ၏ဟု များစွာသော သုရာကို လှူစေ၏၊ ရသေ့တို့သည် သုရာကို သောက်ကုန်ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ သုရာယစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အချို့ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ထ၍ က,ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရသေ့တို့သည် သီချင်း သီ,ကုန်၏၊ က,ကုန် သီ,ကုန်၍ ခဲဘွယ် အစရှိသည်တို့ကို ဘိ၍ အိပ်ကုန်၏၊ သုရာယစ်ခြင်း ပြေသည်ရှိသော် နိုးလတ်ကုန်၍ မိမိတို့၏ ထိုဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကို မြင်ကုန်၍ ငါတို့သည် ရဟန်းတို့အားမလျော်ကပ်သည်ကိုပြုကုန်၏ဟု မျက်ရည်ထွက်သဖြင့် ငိုကုန်၍ ဟစ်ကြွေးသဖြင့် ငိုကုန်၍ ဆရာနှင့် ကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော မကောင်းမှုကို ပြုမိကုန်၏ဟု ထိုခဏ၌သာလျှင် မင်း၏ဥယျာဉ်ကို စွန့်၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ ပရိက္ခရာကို သိုမှီးပြီးလျှင် ဆရာကို ရှိခိုး၍ နေကုန်၏၊ ဆရာသည် အမောင်တို့ လူ့ပြည်၌ ဆွမ်းဖြင့် မပင်ပန်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေရပါကုန်၏လော၊ညီညွတ်သဖြင့်နေရခြင်းကိုလည်း နေရပါကုန်၏လော ဟု မေး၏၊ ဆရာ ချမ်းသာစွာ နေရပါကုန်၏၊ ထိုသို့ ချမ်းသာစွာ နေရကုန်သော်လည်း မသောက်အပ်သော သုရာကို သောက်မိသောကြောင့် သညာကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ သတိ ဖြစ်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ သီ,လည်း သီခဲ့ကုန်ပြီ၊ က,လည်း က,ခဲ့ကုန်ပြီဟု ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်လိုရကား—

၈၁၊ အပါယိမှ အနစ္စိမှ၊ အဂါယိမှ ရုဒိမှ စ။
ဝိသညီကရဏိံ ပိတွာ၊ ဒိဋ္ဌာ နာဟုမှ ဝါနရာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဖြစ်စေ၍ ကြားလျှောက်ကုန်၏။

အာစရိယ၊ဆရာ။ အပါယိမှ စ၊သောက်လည်း သောက်ကုန်ပြီ။ အနစ္စိမှ စ၊ က,လည်း က,ကုန်ပြီ။ အဂါယိမှ စ၊ သီ,လည်း သီ, ကုန်ပြီ။ ရုဒိမှ စ၊ ငိုလည်း ငိုကုန်ပြီ။ ဝိသညီကရဏိံ၊ သညာကင်းခြင်းကို ပြုတတ်သော သေကို။ ပိတွာ၊ သောက်ကုန်၍။ ဒိဋ္ဌာ၊ မျက်မှောက် ထင်ထင် မြင်အပ်ကုန်သော။ ဝါနရာ၊ မျောက်တို့သည်။ ယံ နာဟုမှ၊ အကြင် မဖြစ်ကုန်။ ဧတဒေဝ၊ ထိုမျက်မှောက် မျောက် မဖြစ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ သာဓု၊ ကောင်းလှပါ၏ဘုရား။

ဘုရားလောင်းသည် ဆရာတို့နှင့် အတူတကွ နေရခြင်းမှ ကင်းခြင်း မည်သည်ကား ဤသို့သဘောရှိသည် သာလျှင်တည်းဟု ထိုရသေ့တို့ကို ကဲ့ရဲ့၏၊ တဖန် ဤသို့သဘောရှိသော မကောင်းမှုတို့ကို မပြုကြလင့်ဟု ထိုရသေ့တို့အား အဆုံးအမကိုပေး၍ မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

> ထိုစကားသည် သင့်၏၊ ဤဇာတ်မှစ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ ဟူသော ဤစကားမျှကိုလည်း မဆိုကုန်တော့အံ့။

အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းသနည်းဟူမူကား ယခုအခါ ငါဘုရား ဖရိသတ် တို့သည် ထိုအခါ၌ တပည့်ရသေ့အပေါင်း ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့အပေါင်းတို့၏ ဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အရက်သေစာ၊ သောက်သူမှာ၊ သညာကင်းတိ ရှက်မရှိ]

ရှေးဦးစွာသော သုရာပါနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈၂—မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်

ဆရာဆုံးမသည်ကို မနာယူသော မိတ္တဝိန္ဒက အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အတိက္ကမ္မ ရမဏက" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ မိတ္တဝိန္ဒက ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ဆိုနိုင် ခက်သော ရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

> ဤ မိတ္တဝိန္ဒက ဝတ္ထုသည် ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက် တော်၌ ဖြစ်၏၊ ထိုဝတ္ထုသည် ဒသကနိပါတ် မဟာမိတ္တဝိန္ဒက ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

အတိတ်ဝတ္ထု....ထိုအခါ၌ကား ဘုရားလောင်းသည်—

၈၂။ အတိက္ကမ္မ ရမဏကံ၊ သဒါမတ္တဉ္စ ဒူဘကံ။
သွာသိ ပါသာဏမာသီနော၊ ယသ္မာ ဇီဝံ န မောက္ခသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မိတ္တဝိန္ဒက၊ မိတ္တဝိန္ဒကာ။ သော တွံ၊ ထိုသင်သည်။ ရမဏကဉ္စ၊ ဖလ်ပြာသာဒ်ကိုရင်း။ သဒါမတ္တဉ္စ၊ ငွေပြာသာဒ်ကိုရင်း။ ဒူဘကဉ္စ၊ ပတ္တမြားပြာသာဒ်ကိုရင်း။ အတိက္ကမ္မ၊ လွန်ခဲ့၍။ ပါသာဏမာသီနော၊ သင်ဓုန်းစက်သို့ ရောက်၍တည်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ တေ၊ သင်၏။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ န ခီယတိ၊ မကုန်သေး။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ ဇီဝံ၊ အသက်ရှင်လျက်။ ခုရစက္ကာ၊ သင်ဓုန်းစက်မှ။ န မောက္ခသိ၊ မလွတ်ရလတ္တံ့။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ဆို၍ မိမိနေရာ နတ်ရွာအရပ်သို့သာလျှင် သွား၏၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည်လည်း သင်ဓုန်းစက်ကို ရွက်၍ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံလျက် မကောင်းမှု ကုန်သည်ရှိသော် ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ နတ်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆုံးမသည်ဘက်၊ မလိုက်ချက်၊ သေပျက်ရေ့ရဲမှာ]

နှစ်ခုတိုက်၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈၃—ကာဠကဏ္ဏိဇာတ်

ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိ၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မပျက်စီးနိုင်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော ထဗ္ဗည်ုမြတ်စွာဘုရားသည် "မိတ္တော ဟဝေ သတ္တပဒေန ဟောတိ" အစရှိသော

ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤကာဠကဏ္ဏိ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "အနာထပိဏ်သူဌေး၏ တယောက်သော အဆွေခင်ပွန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းသည် အနာထပိဏ်သူဌေးနှင့် အတူတကွ မြေမှုန့်ကစားဘက် ဖြစ်၏၊ တယောက်သော ဆရာ၏အထံ၌ အတတ်သင်ဘက် ဖြစ်၏၊ အမည်အားဖြင့် ကာဠကဏ္ဏိမည်သတတ်၊ ထိုကာဠကဏ္ဏိသည် ရှည်မြင့်သော ကာလသို့ ရောက်လတ်သော် ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၍ အသက်မွေးအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား အနာထပိဏ်သူဌေး၏အထံသို့ လာ၏၊ ထို အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ကာဠကဏ္ဏိကို နှစ်သိမ့်စေ၍ ရိက္ခာပေး၍ မိမိဥစ္စာကို စောင့်စေ၏၊ ထိုကာဠကဏ္ဏိသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား ကျေးဇူးပြုသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကိုပြု၏၊ထိုကာဠကဏ္ဏိကို အနာထပိဏ် သူဌေး၏အထံသို့ လာသောကာလ၌ ကာဠကဏ္ဏိ ရပ်လော၊ ကာဠကဏ္ဏိ ထိုင်လော၊ ကာဠကဏ္ဏိ စားလောဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် သူဌေးသို့ ကပ်ကုန်၍ သူဌေးကြီး ဤသူယုတ်ကို သင်၏အထံ၌ မနေစေလင့်၊ ကာဠကဏ္ဏိ ရပ်လော၊ ကာဠကဏ္ဏိ ထိုင်လော၊ ကာဠကဏ္ဏိ စားလော ဤသို့သော အသံကြောင့် ဘီလူးပင်သော်လည်း ပြေးရာ၏၊ ဤကာဠကဏ္ဏိသည် သင်နှင့်မတူ ဆင်းရဲ၏၊ မကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သင့်အား ဤကာဠကဏ္ဏိဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဤသို့ ဆိုကုန်၏၊ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် အမည်မှည့်သည်ကား ခေါ်ဝေါ်ရုံမျှသာတည်း၊ ထိုအမည်ကို ပညာရှိတို့သည် ပမာဏမပြုကုန်၊ သုတမင်္ဂလာကို အလိုရှိသောသူ မည်သည် မဖြစ်သင့်၊ ငါသည် အမည်မျှကိုမှီ၍ မြေမှုန့်ကစားဘက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို စွန့်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့ စကားကို မယူမူ၍ တနေ့သ၌ မိမိစားသောရွာသို့ သွားသည်ရှိသော် ထိုကာဠကဏ္ဏိကို အိမ်၌ စောင့်စေ၍ သွား၏၊ ခိုးသူတို့သည် အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မိမိစားသောရွာသို့ သွားသတတ်၊ ထိုသူဌေးကို လုယက်ကုန်အံ့ဟု အထူးထူးသော လက်နက်စွဲကုန်လျက် ညဉ့်အဘို့၌ လာ၍ အိမ်ကို ဝန်းရံကုန်၏။

ကာဠကဏ္ဍိသည်လည်း ခိုးသူတို့၏ လာခြင်းကို ရှုရှာသည်ဖြစ်၍ မအိပ်ဘဲ သာလျှင် နေ၏၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိသည် ခိုးသူတို့၏လာသောအဖြစ်ကိုသိ၍ လူတို့ကို နှိုးစိမ့်သောငှါ သင်သည် ခရုသင်း မှုတ်လော၊ သင်သည် မုရိုးစည် တီးလောဟု ကြီးစွာသော သအင်ကို ပြုသကဲ့သို့ အလုံးစုံသော အိမ်ကို တစပ်တည်းသော အသံကို ပြုစေ၏၊ထိုခိုးသူတို့သည် အိမ်ဆိတ်ညံ၏ဟု ငါတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ကြားအပ်၏၊ ဤအိမ်၌သာလျှင် သူဌေးကြီးရှိ၏ဟု ကျောက် ဆောက်ပုတ် အစ ရှိသည်တို့ကို ထိုအရပ်၌သာလျှင် စွန့်၍ ပြေးကုန်၏၊ နက်ဖြန်နေ့၌ လူတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ စွန့်အပ်သော ကျောက် ဆောက်ပုတ် အစရှိသည်တို့ကို မြင်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ယနေ့ ဤသို့သဘောရှိသောသတိပညာနှင့် ပြည့်စုံသော အိမ်၌ စီရင်တတ်သောသူသည် အိမ်၌ မရှိငြားအံ့၊ ခိုးသူတို့သည် အလိုရှိတိုင်း ဝင်၍ အလုံးစုံသောအိမ်ကို လုယက်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤမြဲမြံသော အဆွေခင်ပွန်းကိုမှီ၍ သူဌေးကြီးသည် အစီးအပွား ဖြစ်၏ဟု ထိုကာဠကဏ္ဍိကို ချီးမွမ်း၍ သူဌေးကြီးအား စားသော၍ာမှ လာသောကာလ၌ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုအဆွေ အမျိုးတို့ကို သူဌေးကြီးသည် သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ငါ၏အိမ်စောင့် အဆွေခင်ပွန်းကို နှင်ထုတ်စေကုန်၏၊ သင်တို့၏ စကားဖြင့် ငါသည် ဤ အဆွေခင်ပွန်းကို နှင်ထုတ်စေအပ်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ယနေ့ ငါ့အား တစုံတခုသော ဥစ္စာသည် မဖြစ်ရာ၊ အမည်သည် ကား ပမာဏမဟုတ်၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိသော စိတ်သည်သာလျှင် ပမာဏ တည်းဟု ဆို၏၊ ဤသို့ ဆိုပြီး၍ ထိုကာဠကဏ္ဍိအား အတိုင်းထက်အလွန် ရိက္ခာ ပေးပြီးလျှင် ယခုအခါ ငါ့အား ဤစကားလက်ဆောင်သည် ရှိ၏ဟု မြတ်စွာ ဘုရားအထံတော်သို့ သွား၍ အစမှစ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ မြတ် စွာဘုရားသည် သူကြွယ် ယခုအခါ၌သာလျှင် ကာဠကဏ္ဍိ အဆွေခင်ပွန်းသည် မိမိ၏ အဆွေခင်ပွန်းအိမ်၌ ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း စောင့်ရှောက်ဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေး သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် များသော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေးသည် ဖြစ်၏၊ထိုဘုရားလောင်း၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် ကာဠကဏ္ဏိမည်၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော အလုံးစုံသော စကားသည် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိစားသောရွာမှ လာသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ငါသည် သင်တို့၏စကားဖြင့် ဤသို့ သဘောရှိသော အဆွေခင်ပွန်းကို နှင်ထုတ်အပ်သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ယနေ့ ငါ့အား တစုံတခုသော ဥစ္စာသည် မဖြစ်ရာဟု ဆိုလို၍—

၈၃၊ မိတ္တော ဟဝေ သတ္တပဒေန ဟောတိ၊
သဟာယော ပန ဒွါဒသကေန ဟောတိ။
မာသဍ္ဍမာသေန စ ဉာတိ ဟောတိ၊
တတုတ္တရိံ အတ္တသမောပိ ဟောတိ။
သောဟံ ကထံ အတ္တသုခဿ ဟေတု၊
စိရသန္ထုတံ [၁] ကာဠကဏ္ဏိံ ဇဟေယျံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သတ္တပဒေန၊ အတူတကွ ခုနစ်ဘဝါးလှမ်း၍ သွားဘူးသဖြင့်။ ဟဝေ၊စင်စစ်။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဒွါဒသကေန၊အတူတကွတဆယ့်နှစ်ဘဝါးလှမ်း၍ သွားဘူးသဖြင့်။ သဟာယော၊ အပေါင်းအဖော်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မာသဍ္ဍမာသေန စ၊ တလ,လခွဲ အတူတကွ ပေါင်းဘက် နေဘူးသဖြင့်လည်း။ ဉာတိ၊ ဆွေမျိုးနှင့်တူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တတုတ္တရိံ၊ ထို့ထက်အလွန် ပေါင်းဘက် နေဘူးမှုကား။ အတ္တသမောပိ၊ ကိုယ်နှင့်တူသည်လည်း။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ သော အဟံ၊ထိုငါသည်။ အတ္တသုခဿ၊မိမိစီးပွားချမ်းသာ၏။ ဟေတု၊အကြောင်းကြောင့်။ စိရသန္ထုတံ၊ ရှည်မြင့်စွာ ပေါင်းဘက်ဘူးသော။ ကာဠကဏ္ဏိံ၊ ကာဠကဏ္ဏိကို။ ကထံ ဇဟေယျံ၊ အသို့စွန့်ရအံ့နည်း။

ထိုအခါမှစ၍ တဖန် တစုံတယောက်သော သူသည် သူဌေး၏ အတွင်း၌ ဆိုဝံ့သောသူမည်သည် မရှိ။

၁၊ စိရသန္ထဝံ (က)၊ စိရသန္ထုနံ (ဇ)

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ကာဠကဏ္ဏိ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီ သူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[စကားဖောင်ဖောင်၊ နားမယောင်၊ တွဲနှောင်မပစ် ခင်ပွန်းချစ်]

သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကာဠကဏ္ဏိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈၄—အတ္ထဿဒွါရဇာတ်

အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်သော ပြဿနာအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အာရောဂျ မိစ္ဆေ ပရမဥ္စ လာဘံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အတ္ထဿ ဒွါရဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "တယောက်သော အကျိုးစီးပွား၌ လိမ်မာသော အမျိုးသား" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သော များသော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေး၏ သားသည် ဖွားသည်မှ ခုနစ်နှစ်ကာလကပင် ပညာရှိ၏၊ အကျိုးစီးပွား၌ လိမ်မာ၏၊ ထိုသူဌေးသားသည် တနေ့သ၌ အဘသို့ကပ်၍ အကျိုးစီးပွား၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပြဿနာမည်သည်ကို မေး၏၊ ထိုသူဌေးသည် ပြဿနာကို မသိ၊ ထိုသူဌေးအား ဤပြဿနာသည် အလွန်သိမ်မွေ့၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကိုထား၍ တပါးသော အထက် ဘဝဂ် အောက် အဝီစိဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော သတ္တဝါအပေါင်း၌ ထိုပြဿနာကို ဖြေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏။

ထိုသူဌေးသည် သားကိုယူ၍ များစွာသော ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းတို့ကို ယူစေပြီးလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌မနေလျက် မြတ်စွာဘုရားကို အရှင်ဘုရား ဤသူငယ်သည် ပညာရှိ၏၊ အကျိုးစီးပွား၌လိမ်မာ၏၊အကျွန်ုပ်ကို အကျိုးစီးပွား

၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပြဿနာကို မေး၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုပြဿနာကို မသိသည်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံတော်သို့ လာ၏၊ အရှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရားသည် ထိုပြဿနာကို အကျွန်ုပ်အား ဟောတော်မူပါလော"ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒါယကာ ရှေး၌ ငါ့ကို ဤသူငယ်သည် ထိုပြဿနာကို မေးအပ်ပြီ၊ ငါသည်လည်း ထိုသူငယ်ကို ပြောအပ်ပြီ၊ ထိုအခါ ထိုပြဿနာကို ဤသူငယ်သည် သိ၏၊ ယခု အခါ၌ကား ဘဝဖုံးလွှမ်းအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မမှတ်နိုင်ဟုမိန့်တော်မူ၍ ထိုသူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် များစွာသော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေးသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ သူဌေး၏သားသည် ဖွားသည်မှ ခုနစ်နှစ်ကာလကပင်ပညာရှိ၏၊အကျိုးစီးပွား၌လိမ်မာ၏၊ထိုသူဌေးသားသည် တနေ့သ၌ အဘသို့ကပ်၍ ဘခင် အကျိုးစီးပွား၏အကြောင်းသည် အဘယ်နည်းဟု အကျိုးစီးပွား၏ အကြောင်းဖြစ်သော ပြဿနာကို မေး၏၊ ထိုအခါ သားအား အဘသည် ထိုပြဿနာကို ဖြေလိုရကား—

၈၄၊ အာရောဂျမိစ္ဆေ ပရမဉ္စ လာဘံ၊ သီလဉ္စ ဝုဒ္ဓါနုမတံ သုတဉ္စ။
ဓမ္မာနုဝတ္တီ စ အလီနတာ စ၊ အတ္ထဿ ဒွါရာ ပမုခါ ဆဠေတေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

တာတ၊ အမောင်။ အရောဂျံ၊ အနာမရှိသည်ဟု ဆိုအပ်သော။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ လာဘံ၊ လာဘ်ကို။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ သီလဉ္စ၊ အကျင့်သီလကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဝုဒ္ဓါနုမတဉ္စ၊ ပညာရှိတို့၏ ဩဝါဒကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ သုတဉ္စ၊ အကြားအမြင်ကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဓမ္မာနုဝတ္တီ စ၊ သုစရိုက်တရားသုံးပါးကို အစဉ်ကျင့်ခြင်းကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိရာ၏။ အလီနတာ စ၊ မပျင်းမရိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း။ ဣစ္ဆေ၊အလိုရှိရာ၏။ ဧတေ ဆ၊ ဤခြောက်ပါးသော တရားတို့သည်။ အတ္ထဿ၊ အကျိုးစီးပွား၏။ ပမုခါ၊ မြတ်ကုန်သော။ ဒွါရာ၊ အကြောင်းတို့တည်း။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် သားအား အကျိုးစီး ၊း၏ အကြောင်း ဖြစ်သော ပြဿနာကို ဖြေ၏၊ ထိုသူဌေးသားသည် ထိုအခါ၊ ၁၍ ထိုခြောက်ပါး ကုန်သော တရားတို့၌ ကျင့်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ သူဌေးသားသည် ထိုအခါ သူဌေးသား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါ ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီ သူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သီလ,သုတ၊ အာစရေဂုဏ်နှင့်၊ ဓမ္မာနုသွား၊ မပျင်းငြား၊ စီးပွားဖြစ်ကြောင်းသာ]

ထေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အတ္ထဿဒွါရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈၅–ကိံပက္ကဇာတ်

ကာမဂုဏ်တို့၏ အဆိပ်သီးနှင့်တူသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကိံပက္ကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော အမျိုးသား သည် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ အသက်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြု၍ တနေ့သ၌ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံသွားသည်ရှိသော် တယောက်သော တန်ဆာဆင်သော မိန်းမကိုမြင်၍ ငြီးငွေ့၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအထံသို့ ဆောင်သတတ်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သင်သည် သာသနာ တော်၌ ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ငြီးငွေ့သည် မှန်ပေ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း ငါးပါး သော ကာမဂုဏ်တို့ မည်သည်ကား ခံစားသောကာလ၌ မွေ့လျော်ခြင်း ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော်လည်း ထိုငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစားခြင်း

သည် ငရဲအစရှိသည်တို့၌ ပဋိသန္ဓေကို ပေးတတ်၏၊ အဆိပ်သီးကို စားသည်နှင့် သာလျှင် တူသည်ဖြစ်၏၊ စားအပ်သော အဆင်းအနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော အဆိပ်သီးမည်သည်ကား အအူတို့ကိုဖြတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေတတ် ၏၊ ရှေး၌ များစွာသော သူမိုက်တို့သည် အဆိပ်သီး၏အဖြစ်ကို မမြင်၍ အဆင်း အနံ့အရသာတို့၌ တပ်စွန်း၍ ထိုအဆိပ်သီးကိုစား၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက် ဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် လှည်းကုန်သည်မှူးဖြစ် ၍ ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ဖြင့် အရှေ့အရပ်မှ အနောက်အရပ်သို့ သွားသည် ရှိသော် တောအုပ်ဝသို့ရောက်၍ လူတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ဤတောအုပ်၌ အဆိပ်ပင်တို့မည်သည် ရှိကုန်၏၊ ငါ့ကို မပန်မူ၍ ရှေး၌ မစားဘူးသော သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ကို မစားကုန်လင့်ဟု ဆုံးမ၏၊ လူတို့သည် တောအုပ်ကိုလွန်၍ တောအုပ်ဝ၌ အသီးကို ဆောင်ခြင်းကြောင့် ညွတ်သော အကိုင်းအခက်ရှိသော တခုသော အဆိပ်ပင်ကို မြင်ကုန်၏၊ ထိုအဆိပ်ပင်၏ ပင်စည် အခက် အရွက် အသီးတို့သည် သဏ္ဌာန်အဆင်း အနံ့အရသာတို့ဖြင့် သရက်သီးနှင့် တူကုန်သလျှင် ကတည်း၊ ထိုကုန်သည် အပေါင်းတို့တွင် အချို့ကုန်သောသူတို့သည် အဆင်း အနံ့ အရသာတို့၌ တပ်စွန်း၍ သရက်သီးဟူသော အမှတ်ဖြင့် အဆိပ်သီးကို စား ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် လှည်းကုန်သည်မှူးကို မေး၍ စားကုန်အံ့ဟု ယူ၍ တည်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုအရပ်သို့ရောက်၍ အဆိပ်သီးကိုကိုင်၍ တည်ကုန် သော သူတို့ကို အဆိပ်သီးတို့ကိုစွန့်စေ၍ အကြင်သူတို့သည် စားကုန်လျက် တည် ကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကို အန်စေ၍ ထိုသူတို့အား ဆေးကိုပေး၏၊ ထိုသူတို့တွင် အချို့ ကုန်သော သူတို့သည် ရောဂါမရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏၊အကြင်သူတို့သည် ရှေးဦးစွာ စား၍ တည်ကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဘုရား လောင်းသည် အလိုရှိရာအရပ်သို့ သွား၍ လာဘ်ကိုရလျှင် တဖန် မိမိနေရာအရပ် သို့ လာလတ်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝတ္ထုကို ဟောတော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍—

၇၅။ အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယ၊ ယော ကာမေ ပဋိသေဝတိ။
ဝိပါကန္တေ ဟနန္တိ နံ၊ ကိံပက္ကမိဝ ဘက္ခိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ အာယတိံ၊ နောင်အခါ၌။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ နာညာယ၊ မသိဘဲလျက်။ ကာမေ၊ ငါးပါးသောကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပဋိသေဝတိ၊ မှီဝဲ၏။ ဘက္ခိတံ၊ စားအပ်သော။ ကိံ ပက္ကမိဝ၊ အဆိပ်သီးကဲ့သို့။ နံ၊ ထိုသူကို။ တေ၊ ထိုငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ဝိပါကန္တေ၊ အကျိုးဖြစ်သော ကာလဟူသော အဆုံး၌။ ဟနန္တိ၊ သတ်တတ်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဒေသနာတော်ကို အနုသန္ဓေအားလျော်စွာ စပ်၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၏၊ ကြွင်းသော ပရိသတ်တို့သည်လည်း အချို့သော ရဟန်းတို့သည် သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့သော ရဟန်းတို့သည် အနာဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့သောရဟန်းတို့သည် ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်မှူး ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်မှူး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကာမဂုဏ်မည်ဟီ၊ အဆိပ်သီး၊ ပုံမှီး ဥပမာ]

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကိံပက္ကဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဂ၆—သီလဝိမံသကဇာတ်

မိမိသီလကို မိမိစုံစမ်းသည့် အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သီလံ ကိရေဝ ကလျာဏံ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ သီလဝိမံသက ဇာတ်ကို ဇေတဝန်

ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "သီလကို စုံစမ်းတတ်သော တယောက်သော ပုဏ္ဏား"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကောသလမင်းကိုအမှီပြု၍ အသက်မွေးသတတ်၊ ရတနာသုံးပါးတို့ကို ကိုးကွယ်၏၊ မကျိုးမပျက်သော သီလရှိ၏၊ ဗေဒင် သုံးပုံတို့၏ ကမ်းတဘက်သို့ရောက်၏၊ မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားသည်ကား သီလရှိ၏ဟု ပုဏ္ဏားအား အတိုင်းထက်အလွန် မြတ်နိုးခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဤမင်းကြီးသည် ငါ့အား တပါးသော ပုဏ္ဏားတို့ထက် အလွန်လျှင် မြတ်နိုးခြင်းကိုပြု၏ အလွန်လျှင် အလေးအမြတ်ပြု၍ ရှု၏၊ ဤမင်းသည် ငါ၏ အမျိုးစဉ်ဆက် အတတ်ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မှီ၍ ဤမြတ်နိုးခြင်းကို ပြုသလော၊ ထိုသို့ မဟုတ်မူကား သီလ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မှီ၍ မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုသလော၊ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းအံ့ဟုကြံ၏ ကြံပြီး၍ ထိုပုဏ္ဏားသည် တနေ့သ၌ မင်းအား ခစားခြင်းကိုပြု၍ အိမ်သို့ ပြန်လာသည်ရှိသော် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ ပျဉ်မှ မပန်ကြားမူ၍ သာလျှင် တသပြာကို ယူ၍ သွားလေ၏၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် ပုဏ္ဏား၌ရိုသေသည်၏အဖြစ်ဖြင့် တစုံတခုသောစကားကိုမဆိုမူ၍နေ၏၊ နက်ဖြန်နေ့လည်း နှစ်သပြာတို့ကို ယူပြန်၏၊ ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် ရှေးအတူသာလျှင် သည်းခံ၏၊သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ တဆုပ်သော အသပြာတို့ကို ယူ၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကိုရွှေပန်းထိမ်သည်သည် ယနေ့မင်း၏ဥစ္စာကိုသင်ယူသည် သုံးရက်ရှိပြီဟု ဆို၍ မင်း၏ဥစ္စာကို ခိုးသော ခိုးသူကို ငါသည် ဖမ်းအပ်၏ဟု သုံးကြိမ် ဟစ်ကြော်၏၊ ထိုအခါ လူတို့သည် ထိုမှဤမှ လာကုန်၍ သင်သည် ကြာမြင့်စွာ သီလရှိယောင်ဆောင်လျက် သွား၏ဟုဆို၍ နှစ်ချက်သုံးချက်သော ပုတ်ခတ်ခြင်းတို့ကို ပေးပြီးလျှင် နှောင်ဖွဲ့၍ မင်းအား ပြကုန်၏၊ မင်းသည် နှလုံး မသာယာသည် ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားအား အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော သီလ မရှိသော သူတို့၏ အမှုကို ပြုသနည်းဟု ဆို၍ ထိုပုဏ္ဏားအား မင်း၏ အာဏာကို ပြုကုန်လောဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ခိုးသူမဟုတ်ဟု ဆို၏၊ ခိုးသူမဟုတ်သည် ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် မင်း၏ဥစ္စာ အသပြာတို့ကို ပျဉ်မှ ယူသနည်းဟု ဆိုသော် အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် ငါ့အား အမျိုး အစရှိသည်တို့ကို

မှီ၍ မြတ်နိုးခြင်းကိုပြုသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား သီလကိုမှီ၍ မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုသလောဟု စုံစမ်းအံ့သောငှါ အကျွန်ုပ်သည် ပြုအပ်၏၊ ယခုအခါကား အကျွန်ုပ်သည် စင်စစ်သဖြင့် သီလကိုသာလျှင်မှီ၍ အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုအပ်၏၊ အမျိုးအစရှိသည်တို့ကိုမှီ၍ မပြုအပ်၊ထိုကြောင့်ရကား အကျွန်ုပ်အား ယခုအခါ မင်း၏ အာဏာကို ပြုစေ၏၊ ဤသို့လျှင် အကြင် အကြောင်းကြောင့် သိအပ်၏၊ ထိုသို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဤလောက၌ သီလသည်သာလျှင် မြတ်၏၊ သီလသည်သာလျှင် အကြီးအမှူးဖြစ်၏ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ ငါသည် ဤသီလအား လျောက်ပတ်ခြင်းကို ပြုသည် ရှိသော် အိမ်၌ တည်လျက် ကိလေသာတို့ကို ခံစားလျက် ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ယနေ့ပင်လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ရဟန်းပြုအံ့၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းပြုခွင့်ကို ပေးတော်မူပါလောဟု မင်းကြီးကို ခွင့်ပြုစေ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှုသွား၏။

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို အဆွေအမျိုး ချစ်ကျွမ်းဝင်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ မြစ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့သွား၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လျှင် သာမဏေ အဖြစ်ကိုလည်း ပဉ္စင်းအဖြစ်ကိုလည်း ရ၍ မလွတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍ အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းအဖြစ်သည် အပြီးသို့ ရောက်၏ဟု အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြား၏၊ ထိုရဟန်း၏ ထိုအရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြားခြင်းသည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဤအမည်ရှိသော မင်း၏ အလုပ်အကျွေး ပုဏ္ဏားသည် မိမိသီလကို စုံစမ်း၍ မင်းကို ပန်ကြားပြီးလျှင် ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌တည်၏ဟု ထိုရဟန်း၏ ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုလျက် နေကြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် - လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့

ယခုအခါ၌ ဤပုဏ္ဏားသည်သာလျှင် မိမိ၏သီလကို စုံစမ်း၍ ရဟန်းပြု၍ မိမိ၏ ကိုးကွယ်ရာကို ပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် မိမိ၏သီလကို စုံစမ်း၍ ရဟန်းပြု၍ မိမိ၏ ကိုးကွယ်ရာကို ပြုဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားဖြစ်၏၊ အလှူ အခံစရှိသည်တို့၌ ညွတ်သောစိတ်ရှိ၏၊ သီလကို အလိုရှိ၏၊ မကျိုးမပျက်သော ပဉ္စသီလရှိ၏၊ မင်းသည် ကြွင်းသော ပုဏ္ဏားတို့ထက် အလွန်လျှင် ထိုပုဏ္ဏားအား မြတ်နိုးခြင်းကို ပြု၏။

ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော စကားသည် ရှေးစကားနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

ဘုရားလောင်းကိုကား နှောင်ဖွဲ့၍ မင်း၏အထံသို့ ဆောင်သည် ရှိသော် အလမ္မာယ်သမားတို့သည် ခရီးအလယ်၌ မြွေကစားကုန်သည်ရှိသော် မြီးထူး၌ ကိုင်ကုန်၏၊ လည်၌ ကိုင်ကုန်၏၊ လည်၌လည်း ရစ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအလမ္မာယ်သမားတို့ကို မြင်၍ အမောင်တို့ ဤမြွေကို မြီးထူး၌ မကိုင်ကြကုန်လင့်၊ လည်၌ မရစ်ကြကုန်လင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤမြွေသည် သင်တို့ကို ကိုက်၍ အသက်သေခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ရာ၏ဟု ဆို၏၊ အလမ္မာယ်သမားတို့သည် ပုဏ္ဏား ဤမြွေသည် သီလရှိ၏၊ အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သင်ကဲ့သို့ သီလမရှိသည် မဟုတ်၊ သင့်ကိုကား မိမိ၏ သီလမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယုတ်မာသောအကျင့်ဖြင့် မင်း၏ဥစ္စာကို ခိုးသောခိုးသူဟု နှောင်ဖွဲ့၍ ဆောင်အပ်၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မကိုက်သည်ရှိသော် မညှဉ်းဆဲသည်ရှိသော် မြွေစင်လျက်လည်း သီလရှိ၏ဟူသော အမည်ကို ရသေး၏၊ လူဖြစ်သောသူသည် အဘယ်ဆိုဘွယ်ရာရှိအံ့နည်း၊ ဤလောက၌ သီလသည်သာလျှင် မြတ်၏၊ ထို သီလထက် လွန်မြတ်သောတရား မရှိဟု ကြံ၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကိုဆောင်၍ မင်းအား ပြကုန်၏၊ မင်းသည် အမောင်တို့ ဤအမှုသည် အသို့နည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး မင်းဥစ္စာကို ခိုးသောသူ တည်းဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုသို့တပြီးကား ထိုပုဏ္ဏားအား မင်း၏ အာဏာကို

ပြုကုန်လော့ဟုဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ခိုးသူမဟုတ်ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ ခိုးသူမဟုတ်သည်ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် အသပြာတို့ကို ယူသနည်းဟု ဆို၏၊ ရွေးနည်းဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံသော စကားကို ကြားလျှောက်ပါတို့သည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဤလောက၌ သီလသည်သာလျှင် မြတ်၏၊ သီလသည်သာလျှင် အကြီးအမှူး ဖြစ်၏ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဤသို့ ဆို၍ လူဖြစ်သောသူကို ထားဘိဦး၊ မကိုက်သည်ရှိသော် မညှဉ်းဆဲသည်ရှိသော် လျှင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေသည်လည်း သီလရှိ၏ဟု ဆိုအပ်သောအဖြစ်ကို ရသေး၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် သီလသည်သာလျှင် အထူးသဖြင့် မြတ်၏ဟု သီလကို ချီးမွမ်းလိုရကား—

၈၆၊ သီလံ ကိရေဝ ကလျာဏံ၊ သီလံ လောကေ အနုတ္တရံ။
ပဿ ဃောရဝိသော နာဂေါ၊ သီလဝါတိ န ဟညတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ကိရ၊ ကြားရသည်ကား၊ လောကေ၊ လောက၌။ သီလံဝေ၊ သီလသည်သာလျှင်၊ ကလျာဏံ၊ ကောင်း၏။ သီလံ၊ သီလသည်သာလျှင်။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိမြတ်၏။ ပဿ၊ ရှုပါလော။ ဃောရဝိသော၊ ကြမ်းသော အဆိပ်ရှိသော။ နာဂေါ၊ မြွေစင်လျက်။ အဝှံသန အဝိဟေဌန မတ္တကေန၊ မကိုက်ခြင်း မညှဉ်းဆဲခြင်းမျှဖြင့်။ သီလဝါ၊ သီလရှိ၏။ န ဟညတိ၊ မညှဉ်းဆဲတတ်။ ဣတိ ပသံသံ၊ ဤသို့သော ချီးမွမ်းခြင်းကို။ လဘတိ၊ ရသေး၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် မင်းအား တရားဟော ပြီးလျှင် ကာမတို့ကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ငါးပါးသော အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း….မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ မင်းပရိသတ်သည် ဖြစ်ဘူးပြီ၊

ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိမိသီလ၊ စုံစမ်းက၊ ဒိဋ္ဌမြင်ကာ ကိုယ်ကျိုးရှာ]

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သီလဝီမံသကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈၇—မင်္ဂလဇာတ်

လောကီမင်္ဂလာ၌သာ ယုံကြည်သော ပုဏ္ဏား၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယဿ မင်္ဂလာ သမူဟတာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ မင်္ဂလဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော အဝတ်လက္ခဏာ ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏား"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေသော တယောက်သော ပုဏ္ဏားသည် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း တွေ့တိုင်းသော မင်္ဂလာကို ယုံကြည်သတတ်၊ ရတနာသုံးပါးတို့၌ မကြည်ညို၊ မိစ္ဆာအယူရှိ၏၊ ကြွယ်ဝ၏၊ များသော ဥစ္စာရှိ၏၊ များသော အသုံးအဆောင်ရှိ၏၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ ပူတာ၌ ဝါ-သေတ္တာ၌ထားအပ်သော ပုဆိုးစုံကို ကြွက်သည်ကိုက်၏၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏား၏ ဦးခေါင်းလျှော်ပြီး၍ ပုဆိုးတို့ကို ယူခဲ့ကုန်လောဟု ဆိုသောကာလ၌ ကြွက်သည် ကိုက်သောအဖြစ်ကို ကြားကုန်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကြွက်ကိုက်သော ဤပုဆိုးစုံသည် ဤအိမ်၌ အကယ်၍ ရှိအံ့၊ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ဤပုဆိုးစုံသည် မင်္ဂလာမရှိ၊ သူယုတ်မာနှင့် တူ၏၊ သားသမီး အစရှိသော သူအားရင်း ကျွန်အမှုလုပ် အစရှိသည်တို့အားရင်း ပေးအံ့သော်ငါ မတတ်ကောင်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အကြင်သူသည် ဤကြွက်ခဲသော ပုဆိုးစုံကို ယူအံ့၊ ထိုသူအား အလုံးစုံသော ကြီးစွာသောပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်၌ ထိုပုဆိုးစုံကို ပစ်စေအံ့။

ကျွန်အစရှိသောသူတို့အား ပစ်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း သလျှင်ကတည်း၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုကျွန်အစရှိသည်တို့သည် ဤပုဆိုးစုံကို လောဘကိုဖြစ်စေ၍ ဤပုဆိုးစုံကိုယူ၍ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ရာ၏။

သားအား ထိုပုဆိုးစုံကို ပစ်စေအံ့ဟု ကြံပြီး၍ ထိုပုဏ္ဏားသည် သားကို ခေါ်စေ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားပြီးလျှင် အမောင် သင်သည်လည်း ထိုပုဆိုးစုံကို လက်ဖြင့် မထိစေမူ၍ လှံကန်ဖြင့်ယူ၍ အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်၌ စွန့်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်း လျှော်၍ လာလောဟု စေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း ထိုနေ့ မိုးသောက်ထအခါ၌ သစ္စာတရားကို သိခြင်းငှါ ထိုက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် ဤသားအဘတို့၏ သောတာပတ္တိဖိုလ်၏ ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ သမင်လမ်းကို မှတ်ယူပြီးလျှင် သမင်မုဆိုး သွားသကဲ့သို့ သွားတော်မူ၍ အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်တံခါး၌ ခြောက်သွယ်ကုန်သော ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်လျက် နေတော်မူ၏၊ ပုဏ္ဏားလုလင်သည် အဘပုဏ္ဏား၏စကားကိုဝန်ခံ၍ အိမ်မြွေ ကျိုင်းကောင်ကဲ့သို့ ထိုပုဆိုးစုံကို တောင်ဝှေးစွန်းဖြင့် ယူ၍ သုသာန်တံခါးသို့ ရောက်၏။

ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်ကိုပြုသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဂေါတမ ဤပုဆိုးစုံကို ကြွက်သည် ကိုက်အပ်၏၊ ယူယုတ်မာနှင့်တူ၏၊ လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်နှင့်တူ၏၊ ငါ၏အဘသည်ကား တပါးသောသူ ဖြစ်မူကား ဤပုဆိုးစုံကို စွန့်သည်ရှိသော် လောဘကို ဖြစ်စေ၍ ယူရာ၏ဟု ကြောက်သောကြောင့် ငါ့ကို စေလိုက်၏၊ အရှင်ဂေါတမ ငါသည် ဤပုဆိုးစုံကို စွန့်၍ ဦးခေါင်းလျှော်အံ့ဟု လာသည်ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ လုလင် ထိုသို့တပြီးကား စွန့်လောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ လုလင်သည်လည်း စွန့်၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည်လည်း ယခုအခါ ငါတို့အား အပ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ ထိုလုလင်၏ မျက်မှောက်၌သာလျှင် ယူတော်မူ၏၊ အို ရှင်ဂေါတမ ဤပုဆိုးစုံသည် မင်္ဂလာမရှိ၊ သူယုတ်မာနှင့် တူ၏၊ မယူကုန်လင့်ဟု ထိုလုလင်သည် တားမြစ်စဉ်သာလျှင် ယူ၍ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ သာလျှင် ရှေးရှု ကြွတော်မူ၏၊ လုလင်သည် လျင်မြန်သဖြင့် သာလျှင် သွား၍ ဘခင် အကျွန်ုပ်သည် အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်၌ စွန့်အပ်သော ပုဆိုးစုံကို ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့အား အပ်၏ဟုဆို၍ အကျွန်ုပ်သည် တားမြစ်သော်လည်း ယူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၏ဟု အဘပုဏ္ဏားအား ကြား၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် ထိုပုဆိုးစုံသည်ကား မင်္ဂလာ မရှိ၊ သူယုတ်မာနှင့် တူ၏၊ ထိုမှုဆိုးစုံကို သုံးဆောင်သော ရဟန်းဂေါတမကား ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ထိုကြောင့် ငါတို့အား ရှဲ့ရှဲခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရဟန်း ဂေါတမအား တပေါးသော များစွာသော ပုဆိုးတို့ကို ပေး၍ ထိုကြွက်ကိုက်သော ပုဆိုးကို စွန့်စေအံ့ဟု ကြံ၍ ထိုပုဏ္ဏားသည် များစွာသော ပုဆိုးတို့ကို ယူခဲ့စေ၍ သားနှင့် တကွ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင် တင့်အပ်သော အရပ်၌ ရပ်လျက် အို ရှင်ဂေါတမ အစိမ်းပစ်ရာသုသာန်၌ ပုဆိုးစုံကို ယူသတတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မေး၏၊ ပုဏ္ဏား ယူသည် မှန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အို ရှင်ဂေါတမ ထိုပုဆိုးစုံသည်ကား မင်္ဂလာ မရှိ၊ သင်တို့သည် သုံးဆောင်ကုန်သည်ရှိသော် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ အလုံးစုံသော ကျောင်းသည်လည်း ပျက်စီးလတ္တံ့၊ သင်တို့အား သင်းပိုင်သည်ငှင်း ကိုယ်ရုံသည်ငှင်း အကယ်၍ မလောက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဤပုဆိုးတို့ကို ယူ၍ ထိုကြွက်ကိုက်သော ပုဆိုးတို့ကို စွန့်ကုန်လောဟုဆို၏၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏား ငါတို့သည် ရဟန်းမည်ကုန်၏၊ ငါတို့အား အစိမ်းပစ်သောသုသာန်၌ငှင်း ခရီးလမ်းအကြား ၌ငှင်း တံမြက်ချေး စွန့်ရာ အရပ်၌ငှင်း ရေချိုးဆိပ်၌ငှင်း ခရီးမ၌ငှင်း ဤသို့ သဘောရှိသော အရပ်တို့၌ စွန့်အပ်သည်လည်း ဖြစ်သော ကျသည်လည်း ဖြစ်သော ပုဆိုးနွမ်းသည် အပ်၏၊ သင်သည်ကား ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤသို့ အယူရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤသို့ အယူရှိသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုပုဏ္ဏားသည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသော အခါ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဓမ္မိကမည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏား မျိုး၌ဖြစ်၍လိမ္မာသောအဖြစ်သို့ရောက်လျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကို ငှင်း သမာပတ်တို့ကိုငှင်း ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေလျက် တရံသောအခါ ဟိမဝန္တာမှထွက်ခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မင်း၏ဥယျာဉ်သို့ ရောက်၍ ထိုဥယျာဉ်၌ နေ၍ နှစ်ရက် မြောက်သော နေ့၌ ဆွမ်းခံအံ့သောငှါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဝင်၏၊ မင်းသည် ထိုရသေ့ကို မြင်လျှင် ခေါ်စေ၍ ပြာသာဒ်၌ နေစေပြီးလျှင် ဆွမ်း

ကျေး၍ ဥယျာဉ်၌ နေစိမ့်သော်၄ါ ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏နန်းတော်၌ ဆွမ်းစား၍ ဥယျာဉ်၌နေ၏၊ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ အဝတ် လက္ခဏာ ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားသည် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုပုဏ္ဏား၏ ပုတာ၌၊ ဝါ-သေတ္တာ၌ထားအပ်သော ပုဆိုးစုံကို ရွေးအတူ ကြွက်သည် ကိုက်၏။

ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော စကားသည် ရှေးစကားနှင့် ညီ သလျှင်ကတည်း။

လုလင်သည်ကား သုသာန်သို့ သွားသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရှေး ဦးစွာ သွားနှင့်၍ သုသာန်တံခါး၌နေ၍ ထိုလုလင်သည် စွန့်အပ်သော ပုဆိုးကို ယူ၍ ဥယျာဉ်သို့ လာ၏၊ လုလင်သည် သွား၍ အဘအား ကြား၏၊ အဘသည် မင်းဆရာဖြစ်သော ရသေ့သည် ပျက်စီးရာ၏ဟု ဘုရားလောင်းအထံသို့ သွား၍ ရသေ့ သင်သည် ယူအပ်သော ပုဆိုးတို့ကို စွန့်လော၊ မပျက်စီးစေလင့်ဟု ဆို၏၊ ရသေ့သည် ငါတို့အား သုသာန်၌ စွန့်အပ်သော ပုဆိုးနွမ်းသည် အပ်၏၊ ငါတို့ သည် မြင်တိုင်း, ကြားတိုင်း,တွေ့တိုင်းသော မင်္ဂလာကို မယုံကြည်ကုန်၊မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း, တွေ့တိုင်းသော မင်္ဂလာမည်သည်ကို ဘုရား ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ ဘုရား လောင်းတို့သည် မချီးမွမ်းအပ်၊ ထို့ကြောင့် ပညာရှိမည်သည်ကား မြင်တိုင်း, ကြားတိုင်း, တွေ့တိုင်းသော မင်္ဂလာကို ယုံကြည်သည် မဖြစ်ရာဟု ပုဏ္ဏားအား တရားဟော၏၊ ပုဏ္ဏားသည် တရားကို နာရလျှင် မိစ္ဆာအယူကိုဖျက်၍ ဘုရား လောင်းကို ကိုးကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ပုဏ္ဏားအား တရားဟောလိုရကား—

၈၇၊ ယဿ မင်္ဂလာ သမူဟတာ၊
ဥပ္ပါတာ သုပိနာ စ လက္ခဏာ စ။
သော ၁ မင်္ဂလဒေါသဝီတိဝတ္တော၊
ယုဂယောဂါဓိဂတော န ဇာတုမေတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၊ သ (သီ၊ ဋ္ဌ၊ က)

ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ယဿ၊ အကြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား။ မင်္ဂလာ၊ ကောတုမဟာမင်္ဂလာတို့ကိုရင်း။ ဥပ္ပါတာ စ၊ နေကြတ်ခြင်း လကြတ်ခြင်း နက္ခတ်ကြတ်ခြင်း ဥက္ကာကျခြင်း အရပ်ကို မီးလောင်ခြင်း ဥပါတ်တို့ကိုရင်း။ သုပိနာစ၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အိပ်မက်တို့ကိုရင်း။ လက္ခဏာ စ၊ လက္ခဏာတို့ကိုရင်း။ သမူဟတာ၊ ဖြတ်အပ်ကုန်ပြီ။ သော၊ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မင်္ဂလဒေါသဝီတိဝတ္တော၊ ကောတုဟာလ မင်္ဂလာ၏ အပြစ်ကို လွန်၏။ ယုဂယောဂါဓိဂတော၊ ကောဓ ဥပနာဟ အစရှိသော အစုံပြု၍ ဟောအပ်သော ကိလေသာ လေးပါးဟူသော ယောဂတို့ကို လွန်၏။ ဇာတု-ကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ဣမံ လောကံ၊ ဤလောကကို။ ပဋိသန္ဓိဝသေန၊ ပဋိသန္ဓေ၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ န ဧတိ၊ တဖန်မလာ။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာဖြင့် ပုဏ္ဏားအား တရားဟောတော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ပုဏ္ဏားသည် သားနှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ သားအဘတို့သည် ထိုအခါ သားအဘတို့သာလျှင် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း၊ တွေ့တိုင်းရာရာ၊ မင်္ဂလာ၊ စိတ်ဖြာ ခွဲဝေချင့်]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မင်္ဂလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈၈—သာရမ္ဘဇာတ်

သာယာစွာသော စကား ပြောဆိုအပ်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် အတိတ်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ကလျာဏိမေဝ မုဉ္စေယျ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သာရမ္ဘဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဩမသဝါဒသိက္ခာပုဒ်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

နှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု အတိတ်ဝတ္ထုတို့သည်လည်း အောက်၌ဖြစ်သော နန္ဒိဝိသာလဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသည်နှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

အထူးကား ဤသာရမ္ဘဇာတ်၌ ဘုရားလောင်းသည် ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်၌ တယောက်သော ပုဏ္ဏား၏ သာရမ္ဘမည်သော နွားသည်ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ဝတ္ထုကို ဟောတော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍—

၈၈၊ ကလျာဏိမေဝ မုဉ္စေယျ၊ န ဟိ မုဉ္စေယျ ပါပိကံ။
မောက္ခော ကလျာဏိယာ သာဓု၊ မုတွာ တပ္ပတိ [၁] ပါပိကံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကလျာဏိမေဝ၊ ကောင်းသော စကားကိုသာလျှင်။ မုဉ္စေယျ၊ ဆိုရာ၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ပါပိကံ၊ ယုတ်မာသော စကားကို။ န မုဉ္စေယျ၊ မဆိုရာ။ ကလျာဏိယာ၊ ကောင်းသောစကားကို။ မောက္ခော၊ ဆိုခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ ပါပိကံ၊ ယုတ်မာသော စကားကို။ မုတွာ၊ ဆိုပြီး၍။ တပ္ပတိ၊ ပူပန်စိုးရိမ်တတ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ တယောက်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ ပုဏ္ဏေးမ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သာရမ္ဘမည်သောနွား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အတိုက်အဖျက်၊ ပြောဆိုချက်၊ တသက် ရှောင်ရှားရာ]

ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သာရမ္ဘဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇၉—ကုဟကဇာတ်

အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသော ရသေ့၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသိ" အစရှိသော ဂါထာ

၁၊ တပတိ (သီ၊ သျာ၊ ဣ၊ က)

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကုဟကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော အုံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အုံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်း၏ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ဥဒ္ဒါလကဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တခုသော ရွာငယ်ကို အမှီပြု၍ တယောက်သော ကောက်ကျစ်သော အကျင့်ရှိလျက် ဆံကျစ်ထုံးသော အုံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သောရသေ့သည် နေ၏၊ တယောက်သော သူကြွယ်သည် တောကျောင်းကို ဆောက်စေ၍ ထိုကျောင်း၌ ရသေ့ကို နေစေလျက် မိမိအိမ်၌ မြတ်သော အာဟာရဖြင့် လုပ်ကျွေး၏၊ ထိုသူကြွယ်သည် ထိုကောက်ကျစ်သော ရသေ့ကို ဤရသေ့သည် သီလရှိ၏ဟု ယုံကြည်၏၊ ခိုးသူဘေးမှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် ရွှေစင် နိက္ခတရာကို ထိုရသေ့၏ကျောင်းသို့ ဆောင်၍ မြေ၌ မြှုပ်ထားပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားသည် ဤရွှေကို ကြည့်တော်မူပါလောဟု ဆို၏။ (နိက္ခတရာ * သည်ကား ရွှေလေးသိန်း ရှိ၏။)

ထိုအခါ သူကြွယ်အား ရသေ့သည် ဒါယကာ ရဟန်းတို့အား ဤသို့သဘော ရှိသောစကားကို ဆိုခြင်းသည် မအပ်၊ ငါတို့အား သူတပါးဥစ္စာ၌ လောဘ မည်သည်မရှိဟု ဆို၏၊ ထိုသူကြွယ်သည် ကောင်းပြီဟု ထိုစကားကို ယုံကြည်၍ ဖဲခဲ့၏၊ ရသေ့ယုတ်သည် ဤမျှသောဥစ္စာဖြင့် အသက်မွေးခြင်းငှါ တတ်ကောင်း၏ဟု နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်စေ၍ ထိုရွှေကို ယူပြီးလျှင် ခရီးအကြား၌ ထား၍ ကျောင်း၌သာလျှင် နေ၍ နက်ဖြန်နေ့၌ ထိုသူကြွယ်၏ အိမ်၌သာလျှင် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီး၍ ဒါယကာ ငါတို့သည် သင်တို့ကိုမှီ၍နေသည် ကြာမြင့်ပြီ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာ တခုသော အရပ်၌ နေကုန်သော ရသေ့ ရဟန်းတို့အား လူတို့နှင့် ရောနှောခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ရောနှောခြင်းမည်သည် ရဟန်းတို့အား အညစ်အကြေးဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် သွားအံ့ဟု

---

* တနိက္ခသည် ရွှေတထောင်ရှိ၏၊ နိက္ခတရာမှာ ရွှေတသိန်းသာ ရှိသည်၊ ၎င်း နိက္ခနှင့်စပ်၍ အဘိဓာန်နိသျှသစ် ဂါထာ ဂဂဂ-တွင် အကျယ်ဆိုထားသည်။

ဆို၏၊ ထိုသူကြွယ်သည် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သော်လည်း ပြန်အံ့သော့ငှါ အလိုမရှိ။

ထိုအခါ ရသေ့ကို သူကြွယ်သည် အရှင်ဘုရား ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့သည် သွားတော် မူကုန်လော့ဟု ဆို၍ ရွာတံခါး တိုင်အောင် ပို့လိုက်ပြီးလျှင် ပြန်ခဲ့၏၊ ရသေ့သည်လည်း အတန်ငယ်သွား၍ ဤသူကြွယ်ကို လှည့်စား အံ့သော့ငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ ဆံကျစ်ကြား၌ မြက်ကို ထား၍ တဖန် ပြန်လာ၏၊ သူကြွယ်သည် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ပြန်ခဲ့ကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ ဒါယကာ သင်တို့၏ အိမ်မိုးမှ တပင်သောမြက်သည် ငါ၏ ဆံကျစ်ကြားတို့၌ ငြိ၍ပါခဲ့၏၊ အဒိန္နာဒါန်မည်သည်ကား ရဟန်းတို့အား မအပ်၊ ထို့ကြောင့် မြက်ကို ယူ၍ လာသည် ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ သူကြွယ်သည် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် စွန့်၍သွားကုန်လောဟု ဆို၍ ငါ၏အရှင်သည် မြက်ဝါးခြမ်းစိတ်မျှသော သူတပါးဥစ္စာကို မယူ၊ ကြော် ကုက္ကုစ္စ ရှိခလစ္စဟု ကြည်ညို၍ ရှိခိုး၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါကား ဥစ္စာအလို့ငှါ ပစ္စန္တရစ်သို့ သွားသော ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူကြွယ်အိမ်၌ တည်းခိုသည်ဖြစ်၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် ရသေ့၏စကားကို ကြား၍သာလျှင် စင်စစ် ဤရသေ့ပျက်သည် ဤသူကြွယ်၏ တစုံတခုသော ဥစ္စာကို ခိုးယူသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သူကြွယ်ကို အဆွေ ထိုရသေ့ထံ၌ ထားအပ်သော သင့်အား တစုံတခုသော ဥစ္စာသည် ရှိသလောဟု မေး၏၊ အဆွေ ရွှေစင်နိက္ခ တရာရှိ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား သွားချေ၊ ထိုရွှေကို စုံစမ်းချေလောဟု ဆို၏၊ ထိုသူကြွယ်သည် ကျောင်းသို့ သွား၍ ထိုရွှေကို မမြင်လျှင် လျှင်မြန်စွာ လာသဖြင့် အဆွေ မရှိပြီဟု ဆို၏၊ သင်၏ ရွှေကို တပါးသော သူသည် မယူ၊ ထိုရသေ့ကောက်သည်သာလျှင် ယူအပ်၏၊ လာလော၊ ထိုရသေ့ကို လိုက်၍ ဖမ်းကုန်အံ့ဟု ဆို၍ လျှင်မြန်သဖြင့် သွားပြီးလျှင် ရသေ့ကောက်ကို ဖမ်းကုန်အံ့ဟု ဆို၍ လက်တို့ဖြင့်၎င်း၊ ခြေတို့ဖြင့်၎င်း ပုတ်ခတ်၍ ရွှေကို ဆောင်စေ၍ ယူကုန်၍ ဘုရားလောင်းသည် ရွှေကိုမြင်၍ မြက်တပင်မျှ တပ်စွန်း ကပ်ငြိစိတ် မရှိသည်မှန်ပါမူ အဘယ်သူသည်လျှင် ရွှေစင် နိက္ခတရာကို အဘယ်မှာ ခိုးယူနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ဆို၍ ထိုရသေ့ကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား—

၇၉၊ ဝါစာဝ ကိရ တေ အာသိ၊ သဏှာ သခိလဘာဏိနော။
တိဏှမတ္တော အသင့်ိတ္တော၊ နော စ နိက္ခသတံ ဟရံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘော ဇင္ဂိလ၊ အို ရသေ့။ သခိလဘာဏိနော၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သောစကားကို ဆိုသော။ တေ၊သင်၏။ ဝါစာဝ၊စကားသည်သာလျှင်။ သဏှာ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည်။ အာသိ ကိရ၊ ဖြစ်သတတ်။ တိဏှမတ္တော၊ မြက်တပင်မျှဉ္စ။ အသင့်ိတ္တော၊ စွန့်ငြိသော စိတ်မရှိသည်ဖြစ်၍။ နိက္ခသတံ၊ရွှေစင်နိက္ခတရာကို။ ဟရံ-ဟရန္တော၊ ခိုးယူသော သင်သည်။ အသင့်ိတ္တော၊ စွန့်ငြိသော စိတ်မရှိသည်၊ နော စ အာသိ၊ မဖြစ်လေ။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ထိုရသေ့ကို ကဲ့ရဲ့၍ ကောက်ကျစ်သော ရသေ့ တဖန် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို မပြုလင့်ဟု အဆုံးအမကို ပေး၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ကောက်ကျစ်သော ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသော ယောကျ်ား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မနောမပါ၊ အပြောသာ၊ လွန်စွာ ကြောက်ဘွယ်ကောင်း]

ကိုးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကုဟကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၀-အကတညုဇာတ်

သူတပါးတို့အား ကျေးဇူးတုံ့ကို မပြုတတ်သော သူဌေး၏အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော ထဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည် "ယော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော" အစရှိသော

ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအကတညု ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "အနာထပိဏ်သူဌေး"ကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေးအား တယောက်သော ပစ္စန္တရစ်၌ နေသော မမြင်ဘူးသော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဌေးသည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုပစ္စန္တရစ်သူဌေးသည် တရံသောအခါ ပစ္စန္တရစ်၌ ဖြစ်သော ဘဏ္ဍာဖြင့် လှည်းငါးရာတို့ကို ပြည့်စေ၍ အမှုလုပ်တို့ကို အချင်းတို့ သွားကြကုန်၊ဤဥစ္စာကို သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆောင်၍ ငါတို့၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏ မျက်မှောက်ဖြင့် ရောင်း၍ တဖန် ရသော ဥစ္စာတို့ကို ဆောင်ခဲ့ ကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုအမှုလုပ်သောသူတို့သည် ကောင်းပြီဟု ထိုပစ္စန္တရစ်နေ သူဌေး၏ စကားကိုဝန်ခံ၍ သာဝတ္ထိမြို့သို့ သွားကုန်၍ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးကို ဖူးမြင်၍ လက်ဆောင်ကို ဆက်ပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် ပစ္စန္တရစ် သူဌေး၏ လူတို့ကိုမြင်လျှင် သင်တို့၏ လာခြင်းကား ကောင်းသော လာခြင်းတည်းဟု ဆို၍ ထိုပစ္စန္တရစ်သားတို့အား နေရာကိုရင်း ရိက္ခာကိုရင်း ပေးစေ၍ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပစ္စန္တရစ်သူဌေး၏ ဆင်းရဲ ချမ်းသာကို မေးပြီးလျှင် ဥစ္စာကို ရောင်း၍ တဖန်ရသော ဥစ္စာကို ပေးစေ၏၊ ထိုပစ္စန္တရစ်သားတို့သည် ပစ္စန္တရစ်သို့သွားကုန်၍ ထိုအကြောင်းကို မိမိတို့၏ သူဌေးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

နောက်အဘို့၌ အနာထပိဏ်သူဌေးသည်လည်း ထိုအတူ လှည်းငါးရာတို့ကို ပစ္စန္တရစ်သို့ စေ၏၊ အနာထပိဏ်သူဌေး၏လူတို့သည် ထိုပစ္စန္တရစ်သို့ သွားကုန်၍ လက်ဆောင်ကိုယူ၍ ပစ္စန္တရစ်သူဌေးကို ဖူးမြင်ကုန်၏၊ထိုပစ္စန္တရစ်နေသူဌေးသည် သင်တို့သည် အဘယ်အရပ်မှ လာကြကုန်သနည်းဟု မေး၍ သာဝတ္ထိပြည်မှ သင်တို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အထံမှ လာခဲ့ကုန်၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် အနာထပိဏ်သူဌေးဟူသောအမည်သည်တယောက်သော ယောကျ်ား၏ အမည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ပြက်ရယ်ပြုပြီးလျှင် လက်ဆောင်တို့ကို ယူစေ၍ သင်တို့သည် သွားကုန်လောဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏၊ ထိုအနာထပိဏ် သူဌေး၏ လူတို့အား နေရာကိုရင်း, ရိက္ခာကိုရင်း မပေးစေသလျှင်ကတည်း၊ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေး၏ လူတို့သည် မိမိတို့၏ အလိုလိုသာလျှင် ဘဏ္ဍာကို

ရောင်း၍ တဖန်ရသောဥစ္စာကို ယူ၍ သာဝတ္ထိသို့ ပြန်လာခဲ့ကုန်၍ အနာထပိဏ် သူဌေးအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါပစ္စန္တရစ်သူဌေးသည် တဖန်တကြိမ်ရှေးအတူသာလျှင် လှည်းငါးရာ တို့ကို သာဝတ္ထိသို့စေ၏၊ ပစ္စန္တရစ်နေ သူဌေး၏လူတို့သည် လက်ဆောင်ကို ယူ၍ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို ဖူးမြင်ကုန်၏၊ ထိုပစ္စန္တရစ်နေ သူဌေး၏လူတို့ကို မြင်ကုန်၍ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ လူတို့သည် အရှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူ တို့အား နေရာကိုရင်း, ရိက္ခာကိုရင်း သိပါကုန်အံ့ဟု ဆို၍ ထိုပစ္စန္တရစ်သားတို့၏ လှည်းတို့ကို မြို့အပ၌ ထိုအမှုအား လျော်သောအရပ်၌ ချွတ်စေ၍ သင်တို့သည် ဤအရပ်၌သာလျှင်နေကုန်လော့၊ သင်တို့ကို ငါတို့၏အိမ်၌ ယာဂုထမင်းကိုရင်း, ရိက္ခာကိုရင်း ဖြစ်စေလတ္တံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ သန်းခေါင်ယာမ်၏အခြားမဲ့၌ လှည်းငါးရာတို့ကိုလုယက်ကုန်၍ ထိုပစ္စန္တရစ်သား တို့၏ အဝတ်အရုံတို့ကိုလည်းလုယက်ကုန်၍ နွားတို့ကိုပြေးစေပြီးလျှင် လှည်းဘီး တို့ကို ချွတ်၍ လှည်းတို့ကို မြေ၌ထား၍ လှည်းဘီးတို့ကို ယူ၍ သွားကုန်၏၊ ပစ္စန္တရစ်သားတို့ကို ခါးတော်မျှ၏လည်း အစိုးမရသည်တို့ကို ပြု၍ လွှတ်လိုက် ကုန်၏၊ ထိုပစ္စန္တရစ် သူဌေး၏ လူတို့သည် ကြောက်ခြင်းဖြင့် လျင်မြန်သဖြင့် ပြေးကုန်၍ ပစ္စန္တရစ်သို့သာလျှင် သွားကုန်၏၊အနာထပိဏ်သူဌေး၏ လူတို့သည် ထိုအကြောင်းကို အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးအား ကြားလျှောက် ကုန်၏၊ ထိုအနာထပိဏ်သူဌေးသည်လည်း ယခု ငါ့အား ဤစကား လက်ဆောင်သည် ရှိ၏ဟု မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားပြီးလျှင် အစမှစ၍ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် ထိုပစ္စန္တရစ်နေ သူဌေးသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤသို့သော အလေ့ရှိသည် မဟုတ်သေး၊ရှေး၌ လည်း ဤသို့သောအလေ့ရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအနာထပိဏ် သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည်မင်းပြုသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီမြို့၌များစွာ သော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေးသည်ဖြစ်၏၊ထိုဗာရာဏသီသူဌေးအား တယောက် သော ပစ္စန္တရစ်၌နေသော မမြင်ဘူးသောအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဌေးသည် ဖြစ်၏။

ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော အတိတ်ဝတ္ထုသည် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

အထူးကား ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ လူတို့သည် ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမည်သောအမှုကိုပြုအပ်၏ဟု ကြားလျှောက်သည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ မိမိအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးကို မသိကုန်သော သူတို့သည် နောက်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ရကုန်မြဲသာလျှင်တည်းဟုဆို၍ ရောက်လာကုန်သော ပရိသတ်တို့အား တရားဟောလိုရကား—

၉၀၊ ယော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော၊ ကတတ္ထော နာဝ ဗုဇ္ဈတိ။
ပစ္ဆာ ကိစ္စေ သမုပ္ပန္နေ၊ ကတ္တာရံ နာဓိဂစ္ဆတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကတကလျာဏော၊ မိမိအား သူတပါးတို့သည် ကျေးဇူးပြုအပ်လျက်။ ပရေန၊ သူတပါးသည်။ ကတတ္ထော၊ ပြုအပ်သော အကျိုးကျေးဇူးရှိလျက်။ နာဝဗုဇ္ဈတိ၊ မသိ။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ ကိစ္စေ၊ ကိစ္စသည်။ သမုပ္ပန္နေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ တံ၊ ထိုကိစ္စကို။ ကတ္တာရံ၊ ပြုတတ်သောသူကို။ နာဓိဂစ္ဆတိ၊ မရ။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် တရားဟော၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ပစ္စန္တရစ်သူဌေးသည်လျှင် ထိုအခါ ပစ္စန္တရစ်သူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[တပါးပြုဘူး၊ သူ့ကျေးဇူး၊ ထွေထူးမသိ ဆင်းရဲဘိ]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အကတညုဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀—လိတ္တဝဂ် ၉၁—လိတ္တဇာတ်

ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်ဘဲ သုံးဆောင်၍ ဆင်းရဲကြီးစွာ ခံရသော ရဟန်းတို့အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ လိတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးဆောင်ခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုကာလ၌ ရဟန်းတို့သည် သကာန်း အစရှိသည်တို့ကို ရကုန်၍ များသော အားဖြင့်ကား ပစ္စဝေက္ခနာမဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ကြကုန်၏၊ ထိုပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် များသောအားဖြင့် ငရဲ တိရစ္ဆာန် အမျိုးမှ မလွတ်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ခြင်း၌ အပြစ်ကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ရဟန်းမည်သည် ပစ္စည်းလေးပါးကိုရ၍ ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မအပ်၊ ထိုကြောင့် ဤနေ့မှစ၍ ပစ္စဝေက္ခနာ ဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်ကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ပစ္စဝေက္ခနာ အစီအရင်ကို ပြတော်မူလိုရကား "ဣဓ ပန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ပဋိသင်္ခါ ယောနိသော စီဝရံ ပဋိသေဝတိ သီတဿ ပဋိဃာတာယ" ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် ပါဠိကို ထားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ဤသို့ ပစ္စဝေက္ခနာဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်ခြင်းသည် အပ်၏၊မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်သည်ကား လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်ကို သုံးဆောင်သည်နှင့် တူ၏၊ ရှေးသူဟောင်းတို့သည် မဆင်ခြင်မူ၍ အပြစ်ကိုမသိမူ၍ အဆိပ်ကို သုံးဆောင်၍ အကျိုးပေးသော ကာလဟူသော အဆုံး၌ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံရဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တဦးသော များစွာ

သော စည်းစိမ်ရှိသောအမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် ကြွေအန်ကြူးသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ကောက်ကျစ်သော ကြွေအန်ကြူးသောသူသည် ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ ကြွေအန်ကစားသည်ရှိသော် မိမိနိုင်သည်ရှိသော် ကစားပွဲကို မဖျက်၊ ရှုံးသော ကာလ၌ကား ကြွေအန်ကို ခံတွင်း၌ ငုံ၍ ကြွေအန်ပျောက်ပြီဟု ကစားပွဲကို ဖျက်၍ သွား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ထိုသို့ဖြစ်စေ၊ ဤအရာ၌ လျောက်ပတ်သော အကြောင်းကို ငါသည် သိအံ့ဟု ကြွေအန်တို့ကိုယူ၍ မိမိအိမ်၌ လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်ဖြင့် လိမ်းကျံ၍ အဖန်တလဲလဲ ခြောက်စေပြီးလျှင် ထိုကြွေအန်တို့ကို ယူ၍ ထိုကောက်ကျစ်သော ကြွေအန်ကြူး၏ အထံသို့ သွား၍ အဆွေ လာလော ကြွေအန် ကစားကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုကောက်ကျစ်သော ကြွေအန်ကြူးသောသူသည် အဆွေ ကောင်းပြီဟု ကစားပွဲကို စီရင်၍ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ ကစားသည်ရှိသော် မိမိရှုံးသော ကာလ၌ ထိုကြွေအန်ကို ခံတွင်းဖြင့် ငုံ၏၊ ထိုအခါ ကောက်ကျစ်သော ကြွေအန်ကြူးကို ဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့ငုံသည်ကိုမြင်၍ ငုံလေဦး၊ နောက်မှ ဤကြွေအန်ကို ငုံခြင်းသည် ဤသို့ ဖြစ်၏ဟု သိရလတ္တံ့၊ ဤသို့ စောဒနာလိုရကား—

၉၁၊ လိတ္တံ ပရမေန တေဇသာ၊ ဂိလမက္ခံ ပုရိသော န ဗုဇ္ဈတိ။
ဂိလ ရေ ဂိလ ပါပဓုတ္တက၊ ပစ္ဆာ တေ ကဋုကံ ဘဝိဿတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ပရမေန၊ ထက်စွာသော။ တေဇသာ၊ အဆိပ်နှင့်။ လိတ္တံ၊ လိမ်းကျံအပ်သော။ အက္ခံ၊ ကြွေအန်ကို။ ဂိလံ-ဂိလန္တော၊ ငုံသော။ ပုရိသော၊ ကြွေအန်ကြူးသော ယောကျာ်းသည်။ န ဗုဇ္ဈတိ၊ ဤကြွေအန်ကို ဤသို့ပြု၏ဟု မသိ။ ရေ ပါပဓုတ္တက၊ ဟယ် ယုတ်မာသော ကြွေအန်ကြူး။ ဂိလ၊ ငုံလေဦး။ ရေ ပါပဓုတ္တက၊ ဟယ် ယုတ်မာသော ကြွေအန်ကြူး။ ဂိလ၊ ငုံလေဦး။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ တေ၊ သင်အား။ ဝိသံ၊ အဆိပ်သည်။ ကဋုကံ၊ ထက်သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ဆိုစဉ်ပင်လျှင် အဆိပ်၏အဟုန်ဖြင့် မိန်းမော၍ မျက်စိတို့သည် လည်ကုန်လျက် လည်ကုပ်ညွတ်လျက် လည်း၏၊ ဘုရားလောင်း

သည် ယခုအခါ ယုတ်မာသော ကြွေအန်ကြူးအား အသက်အလှူကို ပေးခြင်း ငှါ သင့်၏ဟု နှလုံးပိုက်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာ စီရင်အပ်သော အော့အန်စေစေတတ် သော ဆေးကိုပေး၍ အန်စေပြီးလျှင် ထောပတ်,တင်လဲ, ပျား, သကာ အစရှိ သည်တို့ကို စားစေ၍ အနာကင်းသည်တို့ကို ပြုပြီးလျှင် တဖန် ဤသို့ သဘောရှိ သောအမှုကို မပြုလင့်ဟု ဆုံးမ၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ ကံ အားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို သုံးဆောင် ခြင်း မည်သည်ကား မဆင်ခြင်မူ၍ ပြုအပ်သော အဆိပ်ကို သုံးဆောင်သည်နှင့် တူသည်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိ ကြွေအန်ကြူး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

> ဤလိတ္တဇာတ်၌ ကောက်ကျစ်သော ကြွေအန်ကြူးကိုကား ဇာတ် မပေါင်းအပ်၊ ဤ လိတ္တဇာတ်၌ကဲ့သို့ ထိုအတူ အလုံးစုံသောဇာတ် ၌ အကြင်သူသည် ဤဇာတ်ကို ဟောတော်မူသော ကာလ၌မထင်၊ ထိုသူကို ဇာတ်မပေါင်းအပ်သလျှင် ကဘည်း၊ ဤသို့ သိအပ်၏။

[ပစ္စဝေက္ခနာ၊ မဆင်ခြင်ပါ၊ လေးဖြာပစ္စည်း အဆိပ်တည်း]

ရှေးဦးစွာသော လိတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၂—မဟာသာရဇာတ်

ပျောက်သောဥစ္စာကို ဥပါယ်ဖြင့်ရအောင် ကြံစည်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ထန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာသာရဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟော

တော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဉ်းအံ့၊ အခါတပါး၌ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ မင်းမိန်းမတို့သည် ဘုရားပွင့်တော်မူသော ကာလမည်သည်ကို ရခဲ၏၊ ထိုအတူ လူ၏အဖြစ်ကိုလည်း ရခဲ၏၊ ပြည့်စုံသော နား, မျက်စိ အစရှိသော ဣန္ဒြေရှိသည်၏အဖြစ်ကိုလည်းရခဲ၏၊ ငါတို့သည်ရခဲသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒခဏ အကြောင်း၏ ညီညွတ်ခြင်းကို ရကုန်၍လည်း မိမိတို့၏အလိုအားလျော်စွာ ကျောင်းသို့သွား၍ တရားတော်ကို နာအံ့သောငှါရင်း, ပူဇော်ခြင်းကို ပြုအံ့သောငှါရင်း မရကုန်၊ ပူတာ တံတင်း၌ ထားအပ် ကုန်သကဲ့သို့ နေကြရကုန်၏၊ အရှင်မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား ပြီးလျှင် ငါတို့အား တရားကို ဟောပြောအံ့ သောငှါ လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတပါးကို ပင့်စေ၍ ထိုရဟန်းအထံ၌ တရားတော်ကို နာကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်းအထံမှအကျင့်တရားကိုသင်ကြားကုန်အံ့၊ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကုန်အံ့၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် ငါတို့အား ဤဗုဒ္ဓုပ္ပါဒခဏကို ရခြင်းသည် အကျိုးရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံကြကုန်၏၊ ကြံကုန်ပြီးလျှင် မင်းကြီးသို့ ကပ်ကုန်၍ မိမိတို့၏ ကြံသောအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းကြီးသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ တနေ့သ၌ ဥယျာဉ်ကစားခြင်းကို ကစားလိုသော ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်စောင့်ကို စေ၍ ဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်လောဟု ဆို၏၊ ဥယျာဉ်စောင့်သည် ဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်သည်ရှိသော် တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မင်းကြီးအထံသို့ သွားပြီးလျှင် အရှင်မင်းကြီး ဥယျာဉ်တော်ကို သုတ်သင်အပ်ပြီ၊ စင်စစ်သော်ကား ဤဥယျာဉ်တော်ဝယ် တခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နေတော်မူ၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် အချင်း ဥယျာဉ်စောင့် ကောင်းပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ တရားတော်ကို နာကုန်အံ့ဟု ဆို၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားကိုစီး၍ ဥယျာဉ်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆည်းကပ်၏။

ထိုအခါ၌လည်း ဆတ္တပါဏိမည်သော တယောက်သောအနာဂါမ်ဖြစ်သော သီတင်းသည်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ တရားတော်ကို နာလျက်နေသည် ဖြစ်၏၊ ကောသလမင်းကြီးသည် ထိုသီတင်းသည်ကိုမြင်လျှင် ရွံရှာသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ်ရပ်လျက် ဤယောကျ်ားသည် အကယ်၍ သူယုတ်မာ ဖြစ်ငြားအံ့ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ နေ၍ တရားတော်ကို မနာရာ၊ ဤယောကျ်ားသည်

မယုတ်မာသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ဆည်းကပ်၍ ရှိခိုးလျက် လျှောက်ပတ်စွာ နေ၏၊ သီတင်းသည်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ ရှိသေသဖြင့် မင်းကြီးအား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကိုရင်း, ရှိခိုးခြင်းကိုရင်း မပြု၊ ထို့ကြောင့် သီတင်းသည်အား မင်းကြီးသည် နှလုံးမသာခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလမင်းကြီး၏ နှလုံးမသာသော အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ မြတ်သောမင်းကြီး ဤသီတင်းသည်သည် များသော အကြားအမြင် ရှိ၏၊ အနာဂါမ်ဖြစ်၏၊ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်၏၊ ကာမတို့၌ တပ်စွန်းခြင်းကင်း၏ဟု သီတင်းသည်၏ ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏၊ ကောသလမင်းကြီးသည် အကြင် သီတင်းသည်၏ ကျေးဇူးကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းတော်မူ၏၊ ဤသီတင်း သည်သည် ဂုဏ်ငယ်သည် မဖြစ်ရာဟု ကြံ၍ သီတင်းသည် အကြင်ဝတ္ထုဖြင့် သင့်အား အလိုရှိအံ့၊ ထိုဝတ္ထုကို ငါ့အားကြားလောဟုသီတင်းသည်ကို ဘိတ်၏၊ သီတင်းသည်သည် မြတ်သော မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏၊ ကောသလ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို လက်ျာရစ်လှည့်၍ သွား၏။

ဟိုကောသလ မင်းကြီးသည် တနေ့သောအခါ ပြာသာဒ်ထက်၌ လေသွန် တံခါးကို ဖွင့်၍ ရပ်လျက် နံနက်စာ စားပြီးလျှင် ထီးကို ယူ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားသော သီတင်းသည်ကိုမြင်လျှင် ခေါ်စေ၍ သီတင်းသည် သင်သည် များသော အကြားအမြင်ရှိသတတ်၊ ငါတို့၏မင်းမိန်းမတို့သည်လည်း တရားတော်ကို နာလည်း နာလိုကုန်၏၊ သင်လည်း သင်လိုကုန်၏၊ စင်စစ်လျှင် ထိုမိန်းမတို့အား တရားတော်ကို အကယ်၍ သင်သည် သင်ပြေးအံ့၊ကောင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ ဆို၏၊ မြတ်သော မင်းကြီး နန်းတော်တွင်း၌ အကယ်၍ တရားတော်ကို ဟောအံ့သောငှါလည်း, သင်အံ့သောငှါလည်း လူဖြစ်သော သူတို့ အားကား မလျှောက်ပတ်၊ ရဟန်းဖြစ်သော အရှင်မြတ်တို့အား သာလျှင် လျှောက်ပတ်၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းကြီးသည် ဤသီတင်းသည်သည် မှန်သော စကားကို ဆို၏ဟုဆို၍ ထိုသီတင်းသည်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် မင်းမိန်းမတို့ကို ခေါ်စေ၍ ရှင်မတို့ ငါသည် သင်တို့အား တရားကို ဟောစိမ့်သောငှါလည်း, တရားကို သင်စိမ့်သောငှါလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ သွား၍ ရဟန်း

တပါးကို တောင်းအံ့၊ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာသာဝကတို့တွင် အဘယ်မည်သောမထေရ်ကို တောင်းရအံ့နည်းဟု မေး၏၊ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မိန်းမတို့သည် တိုင်ပင်ကုန်၍ တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ကိုသာလျှင် ကြားလျှောက်ကုန်၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ လျှောက်ပတ်စွာနေလျက် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ နန်းတော်၌ မင်းမိန်းမတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ အထံ၌ တရားတော်ကို နာအံ့သောငှါလည်း, သင်အံ့သောငှါလည်း အလိုရှိကုန်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် အကျွန်ုပ်၏ နန်းတော်၌ တရားကို အကယ်၍ ဟောငြားအံ့၊ အကယ်၍ သင်ချေငြားအံ့၊ စင်စစ်လျှင် ကောင်းသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် မြတ်သောမင်းကြီး ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို စေတော်မူ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ကောသလမင်းကြီး၏ မင်းမိန်းမတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ အထံ၌ တရားတော်ကို နာလည်းနာကုန်၏၊ သင်လည်း သင်ကုန်၏၊ထိုအခါ တနေ့သ၌ ကောသလမင်းကြီး၏ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်သည် ပျောက်၏၊ မင်းကြီးသည် ထိုပျောက်သော အဖြစ်ကိုကြား၍ အမတ်တို့ကို အလုံးစုံသော နန်းတော်တွင်း၌ သုံးဆောင်သောသူတို့ကို ခေါ်စေ၍ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို ဆောင်စေကုန်လောဟု စေ၏၊ အမတ်တို့သည် မိန်းမတို့ကို အစပြု၍ မေးသည်ရှိသော် မသိ မမြင်၍ လူများကို ပင်ပန်းစေကုန်၏၊ ထိုနေ့၌ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် နန်းတော်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် ထိုမိန်းမတို့သည် ရှေး၌ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကိုမြင်လျှင် နှစ်သက်ရွှင်လန်းစွာ တရားတော်ကို နာကုန်သကဲ့သို့ရင်း သင်ကုန်သကဲ့သို့ရင်း ထိုရှေးအတူမပြုကုန်မူ၍ အလုံးစုံသော မင်းမိန်းမတို့သည် နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် အဘယ့်ကြောင့် သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသည် ဖြစ်ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ထိုမင်းမိန်းမတို့သည် အရှင်ဘုရား မင်း၏ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကို ရှာကုန်အံ့ဟု အမတ်တို့သည် မိန်းမတို့ကို အစပြု၍ နန်းတော်တွင်း၌ သုံးဆောင်သောသူတို့ကို ပင်ပန်းစေကုန်၏၊ တစုံတယောက်သောသူအား အသို့ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မသိကုန်၊ ထိုကြောင့် နှလုံး

မသာယာခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် သင်တို့သည် မကြောက်ကြကုန်လင့်ဟု ထိုမင်းမိန်းမတို့ကို နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် မင်းကြီးအထံသို့သွား၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌နေလျက် မြတ်သောမင်းကြီး သင် မင်းကြီး၏ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်သည် ပျောက်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ပျောက်သည်မှန်၏ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ထိုပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို ဆောင်ခဲ့စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အလုံးစုံသော အတွင်းသားအပေါင်းကို ခေါ်စေ၍ ပင်ပန်းစေ သော်လည်း ဆောင်ခဲ့စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး လူများကို မပင်ပန်းစေမူ၍သာလျှင် ဆောင်ခဲ့စိမ့်သောငှါ အကြောင်းသည် ရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အဘယ်အကြောင်းနည်းဟု လျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး အဆုပ်ပေးခြင်းတည်းဟုမိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား အဘယ် အဆုပ်ပေးခြင်းနည်းဟု မေးလျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး အကြင်မျှလောက်သော သူတို့၌ ယုံမှားခြင်းသည်ရှိ၏၊ ထိုမျှလောက်သော သူတို့ကို ခေါ်၍ တယောက် တယောက်သောသူအား တခု တခုစီသော ဖွဲဆုပ်ကိုဂုဏ်း မြေဆုပ်ကိုဂုဏ်း ပေး၍ ဤအဆုပ်ကို မိုးသောက်သော ကာလ၌ ဆောင်ခဲ့ကုန်၍ ဤမည်သောအရပ်၌ ချကုန်လောဟု ဆိုအပ်၏၊အကြင် သူသည် ယူသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုယူသောသူသည် ထိုအဆုပ်၌ထည့်၍ ဆောင်ခဲ့ လတ္တံ့၊ ရှေးဦးစွာသော နေ့၌လျှင် အကယ်၍ ချကုန်အံ့၊ ထိုသို့ ချခြင်းသည် ကောင်း၏၊ အကယ်၍ မချကုန်အံ့၊ နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ဂုဏ်း, သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌ဂုဏ်း ထို့အတူသာလျှင် ပြုအပ်၏၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် လူများသည်လည်း မပင်ပန်းလတ္တံ့၊ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကိုလည်း ရလတ္တံ့၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ကြွတော်မူ၏၊ ကောသလမင်း ကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ် မိန့်တော်မူသောနည်းဖြင့်သာလျှင် သုံးရက်တို့ ပတ်လုံး ပေးစေသော်လည်း ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကို မဆောင်ခဲ့ကုန်၊ အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်သည် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ကြွတော်မူလာ၍ မြတ်သော မင်းကြီး ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကို ချ၏လောဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်ဘုရား မချကုန်ဟု လျှောက်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ထိုသို့တပြီးကား ကျယ်သောမင်းယင်ပြင်ဝယ်ဖုံးကွယ်ရာ အရပ်၌ အိုးစရည်းကြီးကို ထား၍ ရေဖြင့် ပြည့်စေပြီးလျှင် တင်းတိမ်ကို ရံစေ၍ အလုံးစုံသော နန်းတွင်း၌ သုံးဆောင်သော ယောကျာ်းတို့သည်၎င်း၊ မိန်းမတို့သည်၎င်း အပေါ်ရုံကို ရုံ၍ တယောက် တယောက်စီ တင်းတိမ် တွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် လက်ကို ဖြန့်၍ လာခဲ့ ကုန်လောဟု ဆိုတော်မူလော၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်သည် ဤအကြောင်းကို ကြား၍ ကြွတော်မူ၏၊ ကောသလ မင်းကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ် ဆိုတိုင်း ပြုစေ၏၊ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကို ခိုးသောသူသည် တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်တော်မူသော အရှင် အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ဤ အဓိကရုဏ်းကို ယူ၍ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို မမြင်လျှင် မလွှတ်လတ္တံ့၊ စင်စစ်လျှင် ဤပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို ယခုအခါ၌ ချခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို ဖုံးလွှမ်း၍ယူခဲ့ပြီးလျှင် တင်းတိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ အိုးစရည်း၌ချ၍ ထွက်ခဲ့၏၊ အလုံးစုံသော သူတို့၏ ထွက်သော ကာလ၌ ရေကိုစွန့်၍ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို မြင်ကုန်၏၊ ကောသလမင်းကြီးသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို မှီ၍ များစွာသောလူအပေါင်းကို မပင်ပန်းစေမူ၍သာလျှင်ငါသည်ပတ္တမြားဥသျှောင်ကျင်ကို ရအပ်၏ဟု နှစ်သက်၏၊နန်းတော်တွင်း၌ မင်းသုံးသော သူတို့သည်လည်း ငါတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာကိုမှီ၍ ကြီးစွာသောဆင်းရဲမှ လွတ်သည်ဖြစ်ကုန်၏ဟု နှစ်သက်ကုန်၏၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် မင်း၏ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို ရအပ်၏၊ ဤသို့လျှင် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်၏ အာနုဘော်သည် အလုံးစုံသော မြို့၌၎င်း၊ ရဟန်း သံဃာ၌၎င်း ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် ငါ့သျှင်တို့ အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မိမိ၏ များသော အကြားအမြင်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဥပါယ်၌ လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် များစွာသော လူအပေါင်းကို မပင်ပန်းစေမူ၍ ဥပါယ်ဖြင့်သာလျှင် ကောသလမင်းကြီး၏ ပတ္တမြား ဥသျှောင်ကျင်ကို ပြ၏ဟု အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းကုန်၏၊မြတ်စွာဘုရားသည်လာတော်မူလတ်၍ရဟန်းတို့ယခုအခါအဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့်

စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည်သာလျှင် သူတပါးလက်သို့ ရောက်ပြီးသော ဘဏ္ဍာကို ရအပ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် များစွာသော လူအပေါင်းကို မပင်ပန်းစေမူ၍ ဥပါယ်ဖြင့်သာလျှင် တိရစ္ဆာန်လက်သို့ရောက်ပြီးသောဘဏ္ဍာကို ရဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော အတတ်တို့၏ အပြီးသို့ရောက်သော ထိုဗာရာဏသီမင်း၏သာလျှင် အမတ် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဉယျာဉ်တွင်း၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ရေကစားခြင်းကို ကစားလိုသည် ဖြစ်၍ မင်္ဂလာ ရေကန်သို့ သက်၍ မင်းမောင်းမ အပေါင်းကို ခေါ်စေ၏၊ မင်းမောင်းမတို့သည် မိမိတို့၏ ဦးခေါင်းတန်ဆာ လည်တန်ဆာ အစရှိကုန်သောတန်ဆာတို့ကိုချွတ်၍ စုလျား၌ ထည့်၍ ပုတာအပြင်၌ ထားပြီးလျှင် ကျွန်မတို့ကို စောင့်စေ၍ ရေသို့ သက်၏၊ ထိုအခါ တခုသော ဉယျာဉ်၌ နေသော မျောက်မသည် သစ်ခက်ကြား၌နေလျက် မိဖုယားသည် တန်ဆာတို့ကိုချွတ်၍ စုလျား၌ထည့်၍ ပုတာအပြင်၌ ထားသည်ကို မြင်၍ ထိုမိဖုယား၏ ပုလဲသွယ်ကို ဆင်လိုသည်ဖြစ်၍ ကျွန်မ၏ မေ့လျော့ခြင်းကို ကြည့်လျက်နေ၏၊ ကျွန်မသည်လည်း စောင့်ရှောက် လျက် ထိုထိုအရပ်ကို ကြည့်၍ နေစဉ်ပင်လျှင် အိပ်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ မျောက်မသည် ထိုကျွန်မ မေ့လျော့သော အဖြစ်ကို သိလျှင် လေကဲ့သို့သော လျှင်ခြင်းဖြင့် သစ်ပင်မှ သက်လတ်၍ လေကဲ့သို့သော လျှင်ခြင်းဖြင့် ခုန်၍ သက်ခက်ကြား၌ နေလျက် တပါးကုန်သော မျောက်မတို့၏ မြင်ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် တခုသော သစ်ခေါင်း၌ ထားပြီးလျှင် အလွန် ငြိမ်သက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ထိုပုလဲသွယ်ကို စောင့်လျက် နေ၏။

ထိုကျွန်မသည်လည်း နိုးလတ်၍ ပုလဲသွယ်ကို မမြင်သည်ရှိသော် တုန်လှုပ်လျက် တပါးသော အကြောင်းကို မမြင်၍ ယောကျာ်း ခိုးသူသည် မိဖုယား၏ ပုလဲသွယ်ကို ယူ၍ ပြေး၏ဟု သည်းစွာသော ဟစ်ကြွေးခြင်းကို ဟစ်ကြွေး၏၊ အစောင့်အရှောက်တို့သည် ထိုထို အရပ်မှ စည်းဝေးကုန်၍

ထိုကျွန်မ၏ စကားကိုကြား၍ မင်းအား လျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ခိုးသူကို ဖမ်းကုန်လောဟု ဆို၏၊ မင်းချင်း ယောကျ်ားတို့သည် ဥယျာဉ်မှ ထွက်ကုန်၍ "ခိုးသူကို ဖမ်းကြ,ခိုးသူကိုဖမ်းကြ"ဟုဆို၍ ထိုမှဤမှ ကြည့်ကုန်၏၊ထိုအခါ ဇနပုဒ်၌နေသော အိမ်ရှင်ယောကျ်ားသည် ထိုအသံကိုကြား၍ တုန်လှုပ်လျက် ပြေး၏၊ ထိုယောကျ်ားကိုမြင်၍ မင်းချင်း ယောကျ်ားတို့သည် ဤသူသည် ခိုးသူ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု လိုက်၍ ထိုသူကို ဖမ်းကုန်၍ ပုတ်ခတ်ပြီးလျှင် ဟယ် သူခိုးပျက် ဤသို့သော မဟာသာရမည်သော တန်ဆာတော်ကို ခိုးဘိ၏ဟု ဆို၍ ဆဲရေးကုန်၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ငါသည် မခိုးဟု အကယ်၍ဆိုအံ့၊ ယနေ့ ငါ့အား အသက်မရှိရာပြီ၊ ပုတ်ခတ်၍သာလျှင် သတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုခိုးခြင်းကို ဝန်ခံအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ အရှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ခိုးသူမှန်၏ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားကို နှောင်ဖွဲ့၍ မင်း၏အထံသို့ ဆောင်ကုန်၏၊ မင်းသည်လည်း ထိုယောကျ်ားကို သင်သည် မဟာသာရမည်သော တန်ဆာကို ခိုးသလောဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ခိုးသည် မှန်၏ဟု လျှောက်၏၊ ယခု တန်ဆာသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် မဟာသာရမည်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကိုလည်း မမြင်စဘူး သူဌေးသည်ကား အကျွန်ုပ်ကို မဟာသာရမည်သော တန်ဆာကို ယူစေ၏ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ထိုတန်ဆာကိုယူ၍ ထိုသူဌေးကြီးအား ပေး၏၊ ထိုသူဌေးကြီးသည် ထို တန်ဆာကို ယူ၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် သူဌေးကို ခေါ်စေ၍ သင်သည် ဤ ယောကျ်ား၏ လက်မှ မဟာသာရမည်သော တန်ဆာကို ယူသလောဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ယူပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုတန်ဆာသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ပုရောဟိတ်အား ပေး၏ဟု ဆို၏၊ ထိုပုရောဟိတ်ကိုလည်း ခေါ်စေ၍ ထိုရှေးအတူသာလျှင် မေး၏၊ ထိုပုရောဟိတ်သည် ဝန်ခံ၍ စောင်းသွားအား ပေးအပ်၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုစောင်းသွားကိုလည်း ခေါ်စေ၍ သင်သည် ပုရောဟိတ်လက်မှ မဟာသာရဟူသော တန်ဆာကို ယူသလောဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ယူပေ၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုတန်ဆာသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပြည့်တန်ဆာမအား ပေးအပ်၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမကိုလည်း ခေါ်စေ၍မေး၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် မယူဟု လျှောက်၏၊ ထိုငါးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို မေးကုန်စဉ်လျှင် နေသည်ဝင်၏၊ မင်းကြီးသည် ယခုအခါ၌ အချိန်မဟုတ်သည် ဖြစ်၏၊နက်ဖြန်မှ သိရအံ့ဟု ထိုငါးယောက်သော သူတို့ကို အမတ်တို့အား အပ်၍ မြို့သို့ဝင်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မဟာသာရ မည်သော တန်ဆာတော်သည် အတွင်းသားတို့၏ လက်၌ ပျောက်၏၊ ဤသူကြွယ်သည်လည်း အပသားဖြစ်၏၊ တံခါး၌လည်း အားကြီးသော အစောင့်အရှောက်ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် အတွင်းသားတို့သည်လည်း ထိုတန်ဆာကို ယူ၍ ပြေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဤသို့လျှင် အပသားတို့၏ ယူခြင်း၏ အကြောင်းသည် မထင်သလျှင်ကတည်း၊ ဥယျာဉ်တော်တွင်း၌ မင်းသုံးသော လူတို့၏ ယူခြင်း အကြောင်းသည်လည်း မထင်၊ ငါသည် သူဌေးအား ပေး၏ဟု ဆိုသော ဤသူဆင်းရဲသည် မိမိ၏ လွတ်ခြင်းအကျိုးငှါ ဆိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် ပုရောဟိတ်အား ပေး၏ဟု ဆိုသော သူဌေးသည်လည်း ထိုပုရောဟိတ်နှင့် တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ အမှုကို ထုတ်ကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ဆိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် စောင်းသမားအား ပေး၏ဟု ဆိုသော ပုရောဟိတ်သည်လည်း နှောင်အိမ်မှာ စောင်းသမားကိုမှီ၍ ချမ်းသာသဖြင့် နေအံ့ဟု ကြံ၍ဆိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် ပြည့်တန်ဆာမအား ပေး၏ဟု ဆိုသော စောင်းသမားသည်လည်း မငြီးငွေ့ဘဲ နေရသည် ဖြစ်ကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ဆိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့လျှင် ငါးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ခိုးသူ မဟုတ်သည် ဖြစ်ရာ၏။

ဥယျာဉ်၌ မျောက်တို့သည် များကုန်၏၊ မဟာသာရတန်ဆာသည် တခုသော မျောက်မ၏ လက်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် မင်းသို့ ကပ်ပြီးလျှင် မင်းမြတ် ခိုးသူတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့အား အပ်တော်မူကုန်လော၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအမှုကို သုတ်သင် ပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် ပညာရှိ ကောင်းပြီ သုတ်သင်လောဟုဆို၍ ဘုရားလောင်းအား ပေးအပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ ကျွန်ယောကျ်ားတို့ကို

ခေါ်စေပြီးလျှင် ထိုငါးယောက်သောသူတို့ကို တခုသော အရပ်၌ သာလျှင် နေစေ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ အစေစောင့် အရှောက်ကို ပြု၍ နားအပ်လျက် ထိုငါးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အကြင်စကားကို အချင်းချင်း ဆိုကုန်၏၊ ထိုစကားကို ငါ့အား ကြားကုန်လော့ဟု ဆို၍ ဖဲခဲ့၏၊ ထိုကျွန်ယောက်ျား တို့သည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြုကုန်၏၊ ထိုနောင်မှ ထိုလူတို့ စည်းဝေးသော အခါ၌ သူဌေးကြီးသည် ဇနပုဒ်သား အိမ်ရှင်ယောက်ျားကို ဟယ်ဇနပုဒ်သား အိမ်ရှင်ယောက်ျားပျက် အဘယ်အခါ၌သင်သည်ငါ့ကိုမြင်ဘူးသနည်း ငါသည် သင့်ကို အဘယ်အခါ၌ မြင်ဘူးသနည်း၊ အဘယ်အခါ သင်သည် ငါ့အား မဟာ သာရတန်ဆာကို ပေးသနည်းဟု ဆို၏၊ အရှင် သူဌေးကြီး အကျွန်ုပ်သည် မဟာသာရ မည်သော သစ်သား အခြေတပ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ကိုလည်း မသိ၊အရှင်သူဌေးကြီးကိုကား မှီ၍ လွတ်ခြင်းကို ရပါအံ့ဟုကြံ၍ ဤသို့ ဆိုပေ၏၊ အရှင်သူဌေးကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အမျက်မထွက်ပါလင့်ဟု ဆို၏။

ပုရောဟိတ်သည်လည်း သူဌေးကြီးကို သူဌေး သင်သည် မိမိအား ဤဇနပုဒ် သား အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် မပေးအပ်သော မဟာသာရ တန်ဆာကိုလျှင် ငါ့အား အသို့ပေးသနည်းဟု မေး၏၊ ငါတို့နှစ်ယောက်တို့သည် ဥစ္စာရှင်ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ငါတို့၏ တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ တည်သောကာလ၌ အမှုသည် လျင်စွာ ပြီးလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ဆိုပေ၏ဟု ဆို၏၊စောင်းသွားသည်လည်း ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား အဘယ်အခါ၌ သင်သည် ငါ့အားမဟာသာရတန်ဆာကိုပေးသနည်းဟု ဆို၏၊ ငါသည် သင့်ကိုမှီ၍ နေရာအရပ်၌ ချမ်းသာစွာ နေရပါအံ့ဟု ကြံ၍ ဆိုပေ၏ဟု ဆို၏၊ ပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း စောင်းသွားကို ဟယ် စောင်းသွား ပျက် ငါသည် အဘယ်အခါ၌ သင့်အထံသို့ ရောက်ဘူးသနည်း၊ သင်သည်လည်း အဘယ်အခါ၌ ငါ့အထံသို့ လာဘူးသနည်း၊ အဘယ်အခါ၌ သင်သည် ငါ့အား မဟာသာရ တန်ဆာကို ပေးသနည်းဟု ဆို၏၊ နှမ အဘယ့်ကြောင့် အမျက် ထွက်သနည်း၊ ငါတို့ ငါးယောက်သည် တပေါင်းတည်း နေကုန်သည်ရှိသော် အိမ်၌နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ မငြီးငွေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာစွာ နေရကုန် လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဆိုပေ၏ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် စေအပ်သောကျွန်ယောကျ်ားတို့၏အထံမှ ထိုစကားကို ကြား၍ ထိုသူငါးယောက်တို့၏ အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် ခိုးသူမဟုတ်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ မျောက်မသည် ယူအပ်သော မဟာသာရ တန်ဆာကို ဥပါယ်ဖြင့် သာလျှင် ချစေအံ့ဟု ကြံ၍ ချည်ထုံးဖြင့် ပြီးသော များစွာသော တန်ဆာ တို့ကို ပြုစေပြီးလျှင် ဥယျာဉ်တော်၌ မျောက်မတို့ကို ဖမ်းယူစေ၍ လက်, ခြေ, လည်တို့၌ ချည်ထုံးဖြင့်ပြီးသော တန်ဆာကိုဆင်၍ လွှတ်လိုက်၏၊ မဟာသာရ တန်ဆာကို ခိုးသော မျောက်မသည် တန်ဆာကို စောင့်လျက် ဥယျာဉ်တော်၌ သာလျှင် နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် လူတို့ကို သင်တို့သည် သွားကြကုန်၊ ဥယျာဉ်တော်၌ အလုံးစုံသော မျောက်မတို့ကို စုံစမ်းကြကုန်လော၊ အကြင် မျောက်မ၌ ထိုမဟာသာရတန်ဆာကိုမြင်ကုန်၏၊ ထိုမျောက်မကို ခြိမ်းချောက်၍ မဟာသာရ တန်ဆာကို ယူခဲ့ကုန်လောဟု စေလိုက်၏၊ ထိုမျောက်မတို့သည် လည်း ငါတို့သည် တန်ဆာကို ရအပ်ကုန်ပြီဟု နှစ်သက် ရွှင်လန်းစွာ ဥယျာဉ်၌ သွားကုန်သည်ရှိသော် ထိုမဟာသာရတန်ဆာကို ခိုးသော မျောက်မ၏ အထံသို့ ရောက်၍ ငါတို့၏ တန်ဆာကိုကြည့်လောဟုဆိုကုန်၏၊ ထိုမဟာသာရတန်ဆာကို ခိုးသော မျောက်မသည် ကျေးဇူးချေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည် ဖြစ်၍ ဤချည်ထုံးဖြင့် ပြီးသော တန်ဆာဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်းဟု ဆို၍ မဟာသာရ ပုလဲသွယ်ကို ဆင်ဝတ်လျက် ထွက်လာ၏။

ထိုအခါ မျောက်မကို လူတို့သည် မြင်ကုန်၍ မဟာသာရ တန်ဆာကို စွန့်စေ၍ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းအား ပေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုတန်ဆာကို ယူ၍ မင်းအားပြ၍ အရှင်မင်းကြီး ဤတန်ဆာသည် အရှင် မင်းကြီး၏ တန်ဆာတည်း၊ ထိုငါးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ခိုးသူမဟုတ် ကုန်၊ ဤတန်ဆာကို ဥယျာဉ်တော်၌ မျောက်မသည် ယူအပ်၏ဟု လျှောက်၏၊ ပညာရှိ သင်သည် အသို့လျှင် ဤမျောက်မလက်သို့ ရောက်သော အဖြစ်ကို သိသနည်းဟု မေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ မင်းသည် နှစ်သက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စစ်ခမြဦး အစရှိ သည်တို့၌ ရဲရင့်သောသူ အစရှိသည်တို့ကို အလိုရှိအပ်သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းအား ကောင်းချီးကိုပြုလိုရကား—

၉၂၊ ဥက္ကဋ္ဌေ သူရမိစ္ဆန္တိ၊ မန္တီသု အကုတူဟလံ။
ပိယဉ္စ အန္နပါနမှိ၊ အတ္ထေ ဇာတေ စ ပဏ္ဍိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဥက္ကဋ္ဌေ၊ နှစ်ဘက်မှတက်သော စစ်ထိုးခြင်းဖြစ်လတ်သော်။ သူရံ၊ ရဲရင့်သော သူကို။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ မန္တီသု၊ တိုင်ပင်ကုန်လတ်သော်။ အကုတူဟလံ၊ နှုတ်စောင့်သောသူကို။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ အန္နပါနမှိ စ၊ ထမင်းအဖျော် ဖြစ်လတ်သော်လည်း။ ပိယံ၊ ချစ်သောသူကို။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ အတ္ထေ၊ နက်နဲသော ပြဿနာသည်။ ဇာတေ စ၊ ဖြစ်လတ်သော်လည်း။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိကို။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။

ဤသို့လျှင် မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်း၍ တခဲနက်သောမိုးကို ရွာစေသော မိုးကြီးကဲ့သို့ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပူဇော်၍ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌သာ တည်၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ ....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိအမတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[တပါးသူထံ၊ ရောက်သည်မှန်၊ ရပြန်ဘဏ္ဍာ ရှေးပညာ]

နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာသာရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၃—ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်

ပစ္စဝေက္ခဏာကင်းသော ရဟန်းသည် အကျွမ်းဝင်သောသူ ပေးသောအဆိပ်ကို စားသည်နှင့်တူကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ...နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော ထဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "န ဝိဿသေ အဝိဿတ္ထေ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း

တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "အကျွမ်းဝင်သော သူတို့သည် ပေးအပ်သော ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအခါ များသောအားဖြင့် ရဟန်းတို့သည် ငါတို့အား အမိသည် ပေးအပ်၏၊ အဘသည် ပေးအပ်၏၊ အစ်ကိုသည် ပေးအပ်၏၊ နှမသည် ပေးအပ်၏၊ မိထွေးသည် ပေးအပ်၏၊ ဘထွေးသည် ပေးအပ်၏၊ ဦးရီးသည် ပေးအပ်၏၊ အရီးသည် ပေးအပ်၏၊ ငါတို့အား လူဖြစ်သောကာလ၌ရင်း, ရဟန်းဖြစ်သောကာလ၌ရင်း ထိုအမိ အစရှိသောသူတို့သည် ပေးခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော သဘောရှိကုန်၏ဟု ဆွေမျိုးတို့သည် ပေးအပ်ကုန်သော ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ရှုရှာခြင်း မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ သာလျှင် သုံးဆောင်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား တရားဟောခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ ရဟန်းမည်သည်ကား ဆွေမျိုးတို့သည်ရင်း, ဆွေမျိုးမဟုတ်ကုန်သော သူတို့သည်ရင်း ပေးအပ်ကုန်သော ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ပစ္စဝေက္ခနာ ဆင်ခြင်၍ သာလျှင် သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြုအပ်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြု၍ သေသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် ဘီလူး ပြိတ္တာအဖြစ်မှ မလွတ်ကုန်၊ ပစ္စဝေက္ခနာ မဆင်ခြင်မူ၍ သုံးဆောင်ခြင်းမည်သည်ကား အဆိပ်ကို သုံးဆောင်သည်နှင့် တူ၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အကျွမ်းဝင်သောသူသည် ပေးအပ်သည်လည်း ဖြစ်သော အကျွမ်းမဝင်သောသူသည် ပေးအပ်သည်လည်း ဖြစ်သော အဆိပ်သည် သေစေတတ်သည်သာလျှင်တည်း၊ ရှေး၌ အကျွမ်းဝင်သောသူသည် ပေးအပ်သော အဆိပ်ကို သုံးဆောင်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် များစွာသော စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေးသည်ဖြစ်၏၊ ထိုသူဌေး၏ တယောက်သောနွားကျောင်းသားသည် ကောက်တို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသောအခါ၌ နွားတို့ကိုယူ၍ တောသို့သွားပြီးလျှင် ထိုတော၌ နွားခြံကိုပြု၍ စောင့်ရှောက်လျက်နေ၏၊ သူဌေးအားလည်း ရံခါရံခါ

နွားမှဖြစ်သော အရသာကို ပို့လာ၏၊ ထိုအခါ နွားကျောင်းသား၏ နွားခြံအနီး၌ ခြင်္သေ့သည် နေ၏၊ ခြင်္သေ့မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် ညှိုးကုန်သော နွားမတို့၏ နို့ရည်သည် နည်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ထောပတ်ကို ယူလာသော နွားကျောင်းသားကို သူဌေးသည် အချင်း နွားကျောင်းသား ထောပတ်သည် အဘယ့်ကြောင့် နည်းသနည်းဟု မေး၏၊ ထိုနွားကျောင်းသားသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ အချင်း နွားကျောင်းသား ထိုခြင်္သေ့အား တစုံတခုသော သတ္တဝါ၌ တပ်စွန်းခြင်းရှိသလောဟု မေး၏၊ အရှင် တခုသော ပြောင်မနှင့်တကွ ပေါင်းဘက်ခြင်းသည် ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုပြောင်မကို အရှင် ဖမ်းယူခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့လောဟု ဆို၏၊ အရှင် တတ်နိုင်ပါ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား ထိုပြောင်မကို ဖမ်း၍ ထိုပြောင်မ၏ နဖူးမှစ၍ ကိုယ်၌ အမွေးတို့ကို အဆိပ်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ လိမ်းကျံ၍ ခြောက်စေပြီးလျှင် နှစ်ရက် သုံးရက်တို့ကို လွန်စေ၍ထိုပြောင်မကိုလွှတ်လော၊ထိုခြင်္သေ့သည် ထိုပြောင်မ၌ချစ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်ကိုလျက်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။

ထိုအခါ ထိုခြင်္သေ့၏ အရေ ခြေသည်း လက်သည်း အစွယ်တို့ကိုရင်း, အဆီကိုရင်း, အသားကိုရင်း ယူ၍ လာခဲ့လောဟု ဆို၍ လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်ကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်၏၊ နွားကျောင်းသားသည် ကွန်ပစ်၍ ဥပါယ်ဖြင့်သာလျှင် ထိုပြောင်မကို ဖမ်းယူ၍ ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြု၏၊ ခြင်္သေ့သည် ထိုပြောင်မကို မြင်၍လျှင် အားကြီးစွာသော ချစ်ခြင်းကြောင့် ထိုပြောင်မ၏ကိုယ်ကို လျက်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏၊ နွားကျောင်းသား သည်လည်း အရေ အစရှိသည်တို့ကို ယူ၍ ဘုရားလောင်း အထံသို့ သွား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ သူတပါးတို့၌ ချစ်ခြင်းမည်သည်ကို မပြုအပ်၊ ဤသို့လျှင် ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသော သားတကာတို့၏ မင်းဖြစ်သော ခြင်္သေ့စင်လျက်လည်း ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ပေါင်းဘက်ခြင်းကိုမှီ၍ ပြောင်မ ကိုယ်ကို လျက်၍ အဆိပ်ကို သုံးဆောင်ခြင်းကို ပြု၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု ဆို၍ ရောက်လာသော ပရိသတ်တို့အား တရားဟောလိုရကား—

၉၃၊ န ဝိဿသေ အဝိဿတ္ထေ၊ ဝိဿတ္ထေပိ န ဝိဿသေ။
ဝိဿာသာ ဘယမန္ဝေတိ၊ သီဟံဝ မိဂမာတုကာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ အဝိဿတ္ထေ၊ ရှိရှာခြင်း မကင်းသော သူ၌လည်း။ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ဝိဿတ္ထေပိ၊ ရှိရှာခြင်းကင်းသော သူ၌လည်း။ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ မိဂမာတုကာ၊ ပြောင်မမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ သီဟံ၊ ခြင်္သေ့ကို။ အန္ဝေတိ ဣဝ၊ အစဉ်ရောက်သကဲ့သို့။ ဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ ဝိဿာသာ၊ အကျွမ်းတဝင် ပြုအပ်သော သူမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ အန္ဝေတိ၊ အစဉ်ရောက်၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ရောက်လာသော ပရိသတ်တို့အား တရားဟော၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆင်ခြင်မလေ့၊ သုံးဆောင်မွေ့၊ ခြင်္သေ့သေရှာ ဆိပ်ပမာ]

သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိဿာသဘောဇနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၄—လောမဟံသဇာတ်

ဘုရားလောင်းသည် မိစ္ဆာအယူ၌ မှား၍ကျင့်ဘူးကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သောတတ္တော သောသိန္နော စေဝ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ လောမဟံသဇာတ်ကို ဝေသာလီ ပြည်ကို အမှီပြု၍ ပဋိက အမည်ရှိသော သိတင်းသည်သည် ဆောက်အပ်သော ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "သုနက္ခတ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့၊ အခါတပါး၌သုနက္ခတ်သည် မြတ်စွာဘုရား

အလုပ်အကျွေးဖြစ်၍ သပိတ် သက်န်းကိုယူ၍ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ကောရ ခတ္တိယ၏ တရားကို နှစ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား သပိတ်သင်္ကန်းကို ပေးအပ် ၍ ကောရခတ္တိယကိုမှီ၍ နေ၏၊ထိုကောရခတ္တိယ၏ ကာဠကဉ္စိက အသုရာမျိုး၌ ဖြစ်သော ကာလ၌ လူထွက်၍ ရဟန်းဂေါတမအား အရိယာ၏အဖြစ်ကို ပြု စွမ်းနိုင်သော မဂ်ဉာဏ်တရား အထူးဖြစ်သော ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မသည် မရှိ၊ ရဟန်း ဂေါတမသည် ကြံဆ၍ မိမိပညာဖြင့် စုံစမ်းအပ်သော မိမိဉာဏ်အား ထင်သော တရားကို ဟော၏၊ အကြင်သူ၏ အကျိုးငှါလည်း ထိုရဟန်းဂေါတမသည် ဟောအပ်၏၊ ထိုတရားသည် မိမိကိုကျင့်သောသူအား ကောင်းစွာ ဆင်းရဲကုန် ခြင်းငှါ မဖြစ်ဟု ဝေသာလီမြို့၏ တံတိုင်းသုံးထပ်တို့၏ အကြား၌ လှည့်လည် လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကဲ့ရဲ့သောစကားကိုသာ ဆို၏။

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားသည်ရှိသော် ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားအား ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆိုသော သုနက္ခတ်၏ စကားကို ကြား ၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲခဲ့သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား ကြား လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာ မင်္ဂဖိုလ်မှ အချည်းနှီးဖြစ်သော သုနက္ခတ်သည် ငါဘုရား၌ အမျက်ထွက်၏၊ အမျက်၏ အစွမ်းအားဖြင့်လျှင် ထိုရဟန်းဂေါတမတရားသည် မိမိကိုကျင့်သောသူအား ကောင်းစွာ ဆင်းရဲ ကုန်ခြင်းငှါ မဖြစ်ဟု ဆို၏၊ မသိ၍လည်း ငါဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုသာလျှင် ဆို၏၊ ထိုမင်္ဂဖိုလ်မှ အချည်းနှီးဖြစ်သော သုနက္ခတ်သည် ငါဘုရား၏ ကျေးဇူး တော်ကို မသိသလျှင်ကတည်း၊ သာရိပုတ္တရာ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ငါ ဘုရားအား ခြောက်ပါးသော အဘိညာဉ်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ဤအဘိညာဉ် ခြောက်ပါးသည်လည်း ငါဘုရား၏ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မလျှင်တည်း၊ ဒသဗလဉာဏ် တော်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ လေးပါးသော ဝေသာရဇ္ဇ ဉာဏ်တော်သည်ရှိ၏၊ လေး ပါးသောအမျိုးကို ပိုင်းခြားတတ်သော ဉာဏ်တော်သည် ရှိ၏၊ ဤဉာဏ်သည် လည်း ငါဘုရား၏ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မလျှင်တည်း၊ ဤသို့ ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မနှင့် ပြည့် စုံသော ငါဘုရားကို အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းဂေါတမအား ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မ မရှိ ဆိုငြားအံ့၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုစကားကိုမစွန့်မူ၍ ထိုစိတ်ကိုမစွန့်မူ၍ ထိုအယူ ကို မစွန့်မူ၍ လက်ဖြင့်ဆောင်ယူ၍ထားသကဲ့သို့ ထိုအတူ ငရဲ၌ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့

လျှင် ကိုယ်တော်၌ ထင်ရှားရှိသော ဥတ္တရိမနုဿဓမ္မကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ ပြီးလျှင်—

သာရိပုတ္တရာ သုနက္ခတ်သည် ကောရခတ္တိယ၏ ပြုပြင်သဖြင့် ကျင့်အပ်သော မိစ္ဆာအကျင့်၌ ကြည်ညို၏၊မိစ္ဆာအကျင့်၌ ကြည်ညိုသောသူမည်သည် ငါဘုရား၌ ကြည်ညိုခြင်းငှါ သင့်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ငါဘုရားသည် ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာထက်၌ ဤမိစ္ဆာအယူ၌ အနှစ်သာရရှိသလောဟု သာသနာ တော်မှ အပဖြစ်သော မိစ္ဆာအယူကို စုံစမ်းသည်ရှိသော် ခြိုးခြံသော အကျင့် ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ အလွန်ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကိလေသာခေါင်းပါး သည်ဖြစ်အံ့၊ အလွန် ခေါင်းပါးသော ကိလေသာရှိသည်ဖြစ်၍ မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်အံ့၊ အလွန် မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍ မကောင်းမှုမှ ကင်းသည် ဖြစ်အံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ လေးပါးသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ဗြဟ္မစရိ ယကို ကျင့်၍ နေခြင်းဖြင့် နေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ် သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်တကမ္ဘာ ထက်၌ ဘုရားလောင်းသည် ငါသည် သာသနာတော်မှ အပဖြစ်သော မိစ္ဆာ အကျင့်ကို စုံစမ်းအံ့ဟု အာဇီဝကရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်ရဟန်းပြု၍ အဝတ်မဝတ်သော ရဟန်းသည် ဖြစ်၏၊ မြူအညစ်အကြေး ကပ်လိမ်းသော ကိုယ်ရှိ၏၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်သည် ဖြစ်၏၊ တယောက်တည်းသာ နေသည် ဖြစ်၏၊ လူတို့ကို မြင်လျှင် သမင်ကဲ့သို့ ပြေး၏၊ ကြီးသော ဖောက်ပြန်သော အစာကို စားသည် ဖြစ်၏၊ နွားငယ်ချေး အစရှိသည်တို့ကို စား၏၊မမေ့မလျော့နေခြင်းငှါ တခုသော ကြောက်မက်ဘွယ်ရှိသောတော၌နေ၏၊ထိုတောအုပ်၌ နေသည်ရှိသော် ဆီးနှင်း ကျသောကာလ တပို့တွဲလ တပေါင်းလတို့၏ ရှစ်ရက်အကြား၌ ညဉ့်အခါတော မှထွက်၍ လွင်တီးခေါင်၌နေ၍ နေထွက်သောအခါ၌ တောအုပ်သို့ ဝင်၏၊ ထို ဘုရားလောင်းသည် ညဉ့်အခါ လွင်တီးခေါင်၌ ဆီးနှင်းရေဖြင့် စွတ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ နေ့အခါ တောအုပ်မှ ယိုစီးကုန်သော ရေပေါက်ဖြင့် စွတ်၏၊ဤသို့လျှင် နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အဆင်းရဲကို ခံစား၏၊နွေလတို့၏ အဆုံးဖြစ်သော ကာလ၌ကား

နေ့အခါ လွင်တီးခေါင်၌ နေ၍ ညဥ့်အခါ တောအုပ်သို့ ဝင်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် နေ့အခါ လွင်တီးခေါင်၌ နေဖြင့် ပူပန်ခြင်းကဲ့သို့ ထို့အတူ ညဥ့်အခါ လေမတိုက်သော တောအုပ်၌ ပူပန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ကိုယ်မှချွေး အရည်တို့သည် ယိုထွက်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ရှေး၌ မကြားဘူးသော—

၉၄၊ သောတတ္တော သောသိန္နော[၁] စေဝ၊ ဧကော ဘိံသနကေ ဝနေ။
နဂ္ဂေါ န စဂ္ဂိမာသီနော၊ သေနာ ပသုတော မုနိ။

ဟူသော ဤဂါထာသည် ထင်လာ၏။

မုနိ၊ ရဟန်းသည်။ သောတတ္တော၊ အလွန်အပူခံ၏။ သောသိန္နော စေဝ၊ အလွန် အချမ်းလည်း ခံရ၏။ ဧကော၊ တယောက်တည်း။ ဘိံသနကေ၊ ကြောက်မက် ဘွယ်သော။ ဝနေ၊ တောအုပ်၌။ ဝိဟာသိ၊ နေရ၏။ နဂ္ဂေါ၊ ချမ်းသော်လည်း အဝတ်မဝတ်။ န စဂ္ဂိမာသီနော၊ ချမ်းသော်လည်း မီးမလှုံ။ သေနာ ပသုတော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ရှာခြင်း၌ လုံ့လပြု၏။

ဤသို့လျှင် အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ ဘုရားလောင်းသည် သေခါနီးသောကာလ၌ ထင်လာသော ငရဲနိမိတ်ကို မြင်၍ ဤအကျင့်သည်ကား စင်စစ်လျှင် အကျိုးမရှိသည်ဟု သိ၍ ထိုခဏ၌ ပင်လျှင် ထိုမိစ္ဆာအယူကို ဖျက်၍ သမ္မာအယူကိုယူ၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ **ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင်** ထိုအခါ အဝတ်မဝတ်သော အာဇီဝကဖြစ်ဘူးပြီ၊ **ဤသို့ ဇာတ်ကို** ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိစ္ဆာအကျင့်၊ လေးလီဆင့်၊ မသင့်ပယ်အပ်စွ။]

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော လောမဟံသဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁။ လောသိတော (သီ၊ သျာ၊ ဇူ) သောသိန္နော (က) မ ၁-၁၁၃ ပိဋ္ဌေ ပဿိတဗ္ဗံ။

၉၅–မဟာသုဒဿနဇာတ်

ကုသိနာရုံပြည်သည် ရှေး၌ ကြီးစွာသောမြို့ ဖြစ်ဘူးသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အတိတ်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာသုဒဿနဇာတ်ကို ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူရာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းတော်မူလျက် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် အရှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမြို့ငယ်၌ "ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော် မမူပါလင့်"ဟု ဆိုအပ်သော စကားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ခွဲဦးအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ နာဠကရွာဝယ် ဖွားတော်မူရာ တိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏၊ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် တန်ဆောင်မုန်းလ၌သာလျှင် လကွယ်ပက္ခဥပုသ်နေ့၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏၊ ဤသို့ အဂ္ဂသာဝက အစုံသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားသည်လည်း ကုသိနာရုံပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့ဟု အစဉ်သဖြင့် ကုသိနာရုံပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ အစုံဖြစ်သော အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏ အကြား၌ မြောက်သို့ ဦးခေါင်း ပြု၍ ခင်းအပ်သော ညောင်စောင်း၌ မထသော ကျိန်းစက်တော်မူခြင်းဖြင့် ကျိန်းစက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကို အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် အရှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရားသည် ဤမြို့ငယ်၌ ဤအလွန်မညီညွတ်သော မြို့ငယ်၌ ဤအခက်အလက်နှင့်တူသော မြို့ငယ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မမူပါလင့်၊ တပါးကုန်သော စမ္ပာနဂိုရ်, ရာဇဂြိုဟ်, သာဝတ္ထိ အစရှိကုန်သော မြို့ကြီးတို့တွင် တပါးပါးသောမြို့၌ ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါလောဟု တောင်းပန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာ ဤကုသိနာရုံမြို့ကို မြို့ငယ်ဟူ၍ မဆိုလင့်၊ အလွန်မညီညွတ်သော မြို့ငယ်ဟူ၍ မဆိုလင့်၊ အခက်အလက်နှင့်တူသော မြို့ငယ်ဟူ၍ မဆိုလင့်၊ ငါဘုရားသည် ရှေး၌ မဟာသုဒဿနစကြာမင်းဖြစ်သော ကာလ၌ ဤကုသိနာရုံမြို့သည် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော

ရတနာ၇တံတိုင်းဖြင့် ခြံရံအပ်သော မြို့ကြီးဖြစ်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလိုရကား မဟာသုဒဿနသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုမဟာသုဿန စကြာမင်းဖြစ်သောအခါ၌ကား မဟာသုဒဿန စကြာမင်းသည် သုဓမ္မမည်သော ပြာသာဒ်ထက်မှ သက်လတ်၍ အနီး၌ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြီးသော ထန်းတော၌ ခင်းအပ်သော ညောင်စောင်း၌ လက်ျာနံပါးဖြင့် မထသော အိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်သော မဟာသုဒဿန စကြာမင်းကို မြင်၍ အရှင်မင်းကြီး ကုသဝတီ ရာဇဌာနီ အမှူးရှိကုန်သော ဤရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော မြို့တို့သည် အရှင်မင်းကြီး၏ ဥစ္စာတို့တည်း၊ ဤရှစ်သောင်းလေးထောင်သော မြို့တို့၌ ချစ်ခြင်းကို ပြုတော်မူပါလောဟု သုဘဒ္ဒါမိဖုယားကြီးသည် နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် မဟာသုဒဿန စကြာမင်းသည် ရှင်မိဖုယား ဤသို့မဆိုလင့်၊စင်စစ်သဖြင့်ကား ဤရှစ်သောင်းလေးထောင်သောမြို့တို့၌ ချစ်ခြင်းကို ဖျောက်လော၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းကို မပြုလင့်၊ ဤသို့ ငါ့ကို ဆုံးမလောဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် ဆုံးမရအံ့နည်းဟု မေးအပ်သော် မဟာသုဒဿနစကြာမင်းသည် ရှင်မိဖုယား ယနေ့ ငါသည် စုတေခြင်းကို ပြုအံ့ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါမိဖုယားသည် မျက်ရည်ကို သုတ်၍ ငြိုငြင်သဖြင့် ပင်ပန်းသဖြင့် မင်းကြီးဆိုတိုင်း ဆို၍ သည်းစွာ ငို၏၊ ကြွင်းကုန်သော ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော မင်းမိန်းမတို့သည်လည်း ငိုကုန်၏၊အမတ်အစရှိကုန်သော သူတို့တွင် တယောက်သော သူသည်မျှလည်း သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ အလုံးစုံသော သူတို့သည် ငိုကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း မဟာသုဒဿန စကြာမင်းသည် အချင်းတို့ မသင့်၊ ငိုကြွေးသံကို မပြုလင့်ဟု အလုံးစုံသော သူတို့ကို မြစ်ပြီးလျှင် မိဖုယားကြီးကိုခေါ်၍ ရှင်မိဖုယားကြီး ရှင်မိဖုယားသည် သည်းစွာ မငိုလင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ နှမ်းစေ့အတိုင်းအရှည်ရှိသော သင်္ခါရသည်လည်း မြဲသည် မည်သည် မရှိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သင်္ခါရတို့သည် ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆို၍ မိဖုယားကြီးကို ဆုံးမလိုရကား—

၉၅၊ အနိစ္စာ ဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒ ဝယ ဓမ္မိနော။
ဥပၸဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဒေဝိ၊ မိဖုယား။ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ ဝတ၊စင်စစ်။ အနိစ္စာ၊ အမြဲမရှိကုန်။ ဥပ္ပါဒ ဝယ ဓမ္မိနော၊ဖြစ်တတ်ပျက်တတ်သော သဘောရှိကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီး၍။ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ ချုပ်ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသင်္ခါရတရားတို့၏။ ဝူပသမော၊ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သည်။ သုခေါ၊ ချမ်းသာ၏။

ဤသို့လျှင် မဟာသုဒဿန စကြာမင်းသည် မြတ်သော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ဖြင့် ဒေသနာ အထွတ်ကိုယူ၍ ကြွင်းသော လူများအားလည်း သင်တို့သည် အလှူ ပေးကုန်လော၊ သီလ ဆောက်တည်ကုန်လော၊ ဥပုသ်သုံးခြင်း အမှုကို ပြုကုန် လောဟု အဆုံးအမကိုပေး၍ နတ်ပြည်သို့ လားသည်ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ရာဟုလာ မယ်တော်သည် ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါမိဖုယား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု အခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ သားကြီးရတနာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းသော ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဟာသုဒဿန စကြာမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပြုပြင်သမျှ၊ သင်္ခါရကား၊ ဖြစ်ကပျက်မည်၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်၊ လီလီချမ်းသာကြောင်း]

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာသုဒဿနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၆–တေလပတ္တ ဇာတ်

ကာမဂုဏ်ဖြင့် ဖြားယောင်းသည်ကို မလိုက်စားသောကြောင့် ချမ်းသာကြီးစွာ ရဘူးကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကံ" အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတေလပတ္တဇာတ်ကို သမ္ဘတိုင်း၌ သေဒက မည်သော နိဂုံးကို အမှီပြု၍ တခုသော တောအုပ်၌ နေတော်မူလျက် “ဇနပဒ ကလျာဏီသုတ်”ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုတောအုပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဥပမာမည်သည်ကား ဤသို့တည်း၊ ရဟန်းတို့ ဇနပဒကလျာဏီ,ဇနပဒကလျာဏီဟူ၍များစွာသောလူအပေါင်းသည် စည်းဝေးရာ၏၊ ဇနပဒကလျာဏီ ဟူသည်ကား ဇနပုဒ်၌ ခြောက်ပါးသော အပြစ်မှ ကင်းသော ငါးပါးသော ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော မြတ်သော မိန်းမတည်း၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုဇနပဒကလျာဏီသည် အကြင်ကြောင့် မမြင့်လွန်း, မနိမ့်လွန်း, မကြုံလွန်း, မဆူလွန်း, မမည်းလွန်း, မဖြူလွန်း, လူ၏ အဆင်းကို လွန်၏၊ နတ်၏အဆင်းကို မမှီမရောက်တတ်၊ ထို့ကြောင့်ခြောက်ပါး သောအပြစ်မှ ကင်း၏၊ အရေ၏ ကောင်းခြင်း, အသား၏ ကောင်းခြင်း, အကြော၏ ကောင်းခြင်း, အရိုး၏ ကောင်းခြင်း, အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း, ဤကောင်းခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ငါးပါးသောကောင်းခြင်း နှင့် ပြည့်စုံသည်မည်၏။

ထိုစကားသည်မှန်၏၊ထိုဇနပဒကလျာဏီအား အာဂန္တုကဖြစ်သောအရောင် ကိစ္စ မည်သည် မရှိ၊ မိမိ၏ကိုယ်ရောင်ဖြင့် သာလျှင် တဆယ့်နှစ်တောင်ရှိသော အရပ်၌ အလင်းကို ပြု၏၊ ပျဉ်းပွင့်ကဲ့သို့ ရွှေသောအဆင်းရှိ၏၊ ဤသည်ကား ဇနပဒကလျာဏီ၏ အရေကောင်းသည်၏ အဖြစ်တည်း၊ ထိုဇနပဒကလျာဏီ၏ လေးပါး ကုန်သော လက်ဘဝါး ခြေဘဝါး တို့သည်၎င်း, နှုတ်ခမ်းနှစ်ဘက် တို့သည်၎င်း ချိပ်ရည်ဖြင့် ဆိုးသကဲ့သို့ နီသောသန္တာ နီသောကမ္ဗလာနှင့် တူသည် ဖြစ်၏၊ ဤသည်ကား ထို ဇနပဒ ကလျာဏီ၏ အသား ကောင်းသည်၏ အဖြစ်တည်း၊ နှစ်ဆယ် ကုန်သော ခြေသည်း လက်သည်းတို့သည် အသားမှ မလွတ်သောအရပ်၌ ချိပ်ရည်ဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့ အသားမှ လွတ်သောအရပ်၌ နို့ရည်အယဉ်နှင့် တူသည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဤသည်ကား ထို ဇနပဒကလျာဏီ၏ အကြောကောင်းသည်၏ အဖြစ်တည်း၊ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသော သွားတို့သည် ကောင်းစွာ စေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ သွေးအပ်သော ဝရဇိန်အစဉ်ကဲ့သို့ ထင်၏၊ ဤသည်ကား ထိုဇနပဒကလျာဏီ၏ အရိုးကောင်းသည်၏အဖြစ်တည်း၊

အသက် တရာ့နှစ်ဆယ် ရှိသည် ဖြစ်သော်လည်း အရေမတွန့်သည် ဖြစ်၍ တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ဤသည်ကား ထိုဇနပဒကလျာဏီ၏ အရွယ်ကောင်းသည်၏ အဖြစ်တည်း။

ထိုဇနပဒကလျာဏီသည် ကခြင်းဖြင့် မြတ်သော အမူအရာရှိ၏၊ သီခြင်းဖြင့် မြတ်သော အမူအရာရှိ၏၊ ရဟန်းတို့ ထိုဇနပဒကလျာဏီသည် က,၏ဟု အတိုင်းထက်အလွန် များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးရာ၏၊ ထိုအခါ အသက်ရှည်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော သေခြင်းငှါ အလိုမရှိသော ချမ်းသာကို အလိုရှိသော ဆင်းရဲကို စက်ဆုပ်တတ်သော ယောကျ်ားသည် လာရာ၏၊ ထိုယောကျ်ားကို အိုယောကျ်ား အတွင်း အနားရစ်နှင့်အမျှ ပြည့်သော ဤဆီခွက်ကို သင်သည် များစွာသော လူအပေါင်း၏ အလယ်ဖြင့်၎င်း, ဇနပဒကလျာဏီ၏ အလယ်ဖြင့်၎င်း ဆောင်အပ်၏၊ ထိုယောကျ်ားကို ချီသော မိုးသော သန်လျက်ကို လက်စွဲသောယောကျ်ားသည်လည်း နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်လတ္တံ့၊ အကြင်အရပ်၌ ထိုဆီသည် အနည်းငယ်မျှလည်း ဖိတ်အံ့၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် သင်၏ ဦးခေါင်းကို ကျစေအံ့ ဤသို့ ဆိုကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ ငါဆိုလတ္တံ့သော စကားကို သင်တို့သည် အသို့ အောက်မေ့ကုန်သနည်း၊ ထိုယောကျ်ားသည် ဤဆီခွက်ကို နှလုံးမသွင်းမူ၍ အပ၌ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၍ ဆောင်သလောဟု မိန့်တော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဤသို့ မေ့လျော့သဖြင့် ဆောင်ခြင်းသည် မဖြစ်သင့်ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့အား ငါဘုရားသည် ဤဥပမာကိုလျှင် အနက်ကို သိစေခြင်းငှါ ပြုအပ်၏၊ ဤသို့ ဆိုလတ္တံ့သည်ကား အနက်တည်း။

ရဟန်းတို့ အတွင်းအနားရစ်နှင့် အမျှပြည့်သော ဆီခွက်ဟူသော အမည်သည်ကား ကာယဂတာသတိ၏ အမည်တည်း၊ ရဟန်းတို့ ထိုကြောင့်လျှင် ဤသာသနာတော်၌ ဤသို့ ကျင့်အပ်၏၊ ငါတို့အား ကောင်းစွာ အားထုတ်အပ်သည်ရှိသော် ကာယဂတာသတိသည် ပွားလတ္တံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သင်တို့သည် ကျင့်အပ်၏ဟု သဒ္ဒါအနက်နှင့် ပြည့်စုံသော ဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ဤသို့မြတ်စွာဘုရားသည် ကာယဂတာသတိကိုပွားစေလိုသောရဟန်းသည် အတွင်းအနားရစ်နှင့် အမျှပြည့်သော ဆီခွက် လက်စွဲသော

ထိုယောကျ်ားကဲ့သို့ သတိကိုမလွှတ်မူ၍ မမေ့မလျော့သဖြင့် ကာယဂတာသတိ ကို ပွားစေအပ်၏ဟု ဤဇနပဒကလျာဏီသုတ်ကို ဆောင်၍ပြတော်မူ၏၊ ရဟန်း တို့သည် ဤသုတ်ကိုရင်း၊ အနက်ကိုရင်း နာရ၍ အရှင်ဘုရား ထိုသို့သဘောရှိ သော ဇနပဒကလျာဏီကို မကြည့်မူ၍ ဆီခွက်ကို ယူလာသော ထိုယောကျ်ား သည် ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကို ပြုအပ်၏ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ထိုယောကျ်ားသည် ပြုနိုင်ခဲသောအမှုကို မပြုအပ်၊ထိုယောကျ်ားသည် ပြုသောအမှုသည် ပြုလွယ်သည် သာလျှင်တည်း၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူ ကား ချီသော မိုးသော သန်လျက်စွဲသော ယောကျ်ားသည် ခြိမ်းချောက်၍ ဆောင်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်တည်း၊ ရှေး၌ ပညာရှိတို့သည်ကား မမေ့ မလျော့သဖြင့် သတိကို မလွှတ်မူ၍ ဘီလူးမတို့သည် ဖန်ဆင်းအပ်သော နတ်၌ ဖြစ်သော ရူပါရုံကိုလည်း ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ မကြည့်မူ၍သာလျှင် သွား၍ မင်း ၏အဖြစ်သို့ အကြင် ရောက်ဘူးကုန်ပြီ၊ ထိုသို့ ရောက်ခြင်း အမှုသည်သာလျှင် ပြုနိုင်ခဲ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အလုံးစုံသော သားတထောင်တို့၏ ညီအငယ်ဖြစ်၏၊ အစဉ်သဖြင့် လိမ်မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအခါ မင်း၏ နန်းတော်၌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အမှုကြီးငယ် ကို ပြု၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ ငါ့အား များစွာသော အစ်ကိုတို့ သည် ရှိကုန်၏၊ငါသည် ဤဗာရာဏသီပြည်၌ အဘ၏ ဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ် ကို ရအံ့လော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား မရအံ့လောဟု ကြံ၏၊ ထိုအခါ ဘုရား လောင်းသည် ငါသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုမေး၍ သိအံ့၊ ဤသို့သောအကြံ သည် ဖြစ်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည် ကြွတော်မူလတ်ကုန်သည်ရှိသော် ရေစစ်ကိုယူ၍ ရေကိုစစ်ပြီးလျှင် ခြေတို့ကိုဆီဖြင့်လိမ်း၍ ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ဆွမ်းမစားမီအကြား ခဲဘွယ် ကိုစား၍နေသော ကာလ၌ ရှိခိုး၍ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်စွာ နေလျက် ထို အကြောင်းကို လျှောက်၏၊ ထိုအခါ မင်းသားကို အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည်

မင်းသား သင်မင်းသားသည် ဤဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို မရလတ္တံ့၊ ဤဗာရာဏသီပြည်မှ ယူဇနာတရာ့ရှစ်ဆယ်ထက်၌ ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်မည်သော ပြည်ရှိ၏၊ ထိုတက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မင်းအဖြစ်ကို ရလတ္တံ့၊ ခရီးအကြား၌ကား ကြီးစွာသော တောအုပ်၌ ဘေးရန်သည်ရှိ၏၊ ထိုတောအုပ်ကို လျှောက်၍ သွားသောသူအား ယူဇနာတရာခရီးသည် ရှိ၏၊ အဖြောင့် သွားသောသူအား ယူဇနာ ငါးဆယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုခရီးယူဇနာ ငါးဆယ်သည် ဘီလူးစောင့်သော ကန္တာရမည်၏၊ ထိုခရီးအကြား၌ ဘီလူးမတို့သည် ရွာကိုဖန်ဆင်း၊ စရပ်ကိုဖန်ဆင်း၍ အထက်၌ ရွှေကြယ်စသော ဆန်းကြယ်သော ဗိတာန်ကြက်သော မြတ်သော သူတို့အားသာ ထိုက်သော အိပ်ရာကို ဖန်ဆင်း၍ အထူးထူးသော ဆိုးရေတို့ဖြင့် ဆိုးသော ပုဆိုးတင်းတိမ်ကို ရံ၍ နတ်၏တန်ဆာတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ဆင်ယင်ကုန်လျက် စရပ်တို့၌ နေကုန်၍ လာတိုင်း လာတိုင်း ကုန်သော ယောကျ်ားတို့ကို သာယာစွာသော စကားဖြင့် ပြောဆိုကုန်၍ သင်တို့သည် ပင်ပန်းသော သဘောရှိကုန်သကဲ့သို့ ထင်ကုန်၏၊ စရပ်သို့လာ၍ ထိုင်ကုန်လျက် ရေကိုသောက်၍ အထူးထူးသော ဆိုးရေတို့ဖြင့် ဆိုးအပ်သော ပုဆိုးတင်းတိမ်တို့ဖြင့် ကာရံအပ်သော အိပ်ရာတို့၌ အိပ်၍ သွားကြလောဟုဆို၍ လာတိုင်းကုန်သောသူတို့အား နေရာတို့ကိုပေး၍ မိမိတို့၏ တင့်တယ် စမွယ်ခြင်းတို့ဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ကိလေသာ အလိုသို့ လိုက်သည်တို့ကို ပြု၍ မိမိတို့နှင့်တကွ လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို ပြုသည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌လျှင် ထိုသူတို့ကို သွေးစက်စက်ယိုလျက် စားကုန်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏၊ ရူပါရုံကို နှစ်သက်တတ်သောသူကို ရူပါရုံဖြင့်သာလျှင်ဖမ်း၏၊ သဒ္ဒါရုံကို နှစ်သက်တတ်သောသူကို သာယာစွာသော သီချင်းသံ တီးမှုတ်သံတို့ဖြင့် ဖမ်းယူကုန်၏၊ ဂန္ဓာရုံကို နှစ်သက်တတ်သောသူကို ဂန္ဓာရုံဖြင့် ဖမ်းယူကုန်၏၊ ရသာရုံကို နှစ်သက်တတ်သောသူကို နတ်၌ဖြစ်သော အထူးထူးသော အရသာ ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ဖမ်းယူကုန်၏၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို နှစ်သက်တတ်သော သူကို ခြေရင်း ခေါင်းရင်း၌ နီသော အုံးရှိသော နတ်အိပ်ရာတို့ဖြင့် ဖမ်းယူကုန်၏၊ ငါးပါးသော ဗုဒ္ဓေတို့ကိုဖျက်၍

ဘီလူးမတို့ကို မကြည့်မူ၍ သတိကို ဖြစ်စေ၍ အကယ်၍ သွားနိုင်အံ့၊ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုတက္ကသိုလ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို ရလတ္တံ့၊ ဤသို့ မိန့်တော်မူကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် အရှင်ဘုရားတို့ ထိုသို့ဖြစ်စေ အရှင်ဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကိုယူ၍ ထိုဘီလူးမတို့ကို အဘယ်မှာ ကြည့်အံ့နည်းဟု ဆို၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ပရိတ်ရွတ်စေ၍ ပရိတ်သဲကိုရင်း, ပရိတ်ရေကိုရင်း, ပရိတ်ချည်ကိုရင်း, ပရိတ်ပန်းကိုရင်း ယူ၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုရင်း အမိအဘတို့ကိုရင်း ရှိခိုးပြီးလျှင် အိမ်သို့သွား၍ မိမိ၏အချင်းယောကျ်ားတို့ကို ငါသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို ယူအံ့သောငှါ သွားအံ့၊ သင်တို့သည် ဤပြည်၌သာလျှင် နေရစ်ကြကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ငါးယောက် ကုန်သောသူတို့သည် အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်းအရှင်မင်းကြီးနောက်တော်သို့ လိုက်ပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ သင်တို့နှင့်တကွ သွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ခရီးအကြား၌ ဘီလူးမတို့သည် ရူပါရုံ အစရှိသည်ကို နှစ်သက် တတ်ကုန်သောလူတို့ကို ဤသို့လျှင် ရူပါရုံ အစရှိသည် တို့ဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဖမ်းယူကုန်၏၊ ကြီးစွာသောဘေးရန်ရှိ၏၊ ငါသည်ကား ကိုယ်ကိုကြံ၍သွားအံ့ဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး အသို့နည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းကြီးတို့နှင့် တကွ သွားကုန်သည်ရှိသော် မိမိသည် ချစ်အပ်သော ရူပါရုံ အစရှိသည်တို့ကို မကြည့်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့ သည်လည်း အရှင်မင်းကြီးနှင့် အတူသာလျှင် သွားကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသို့တပြီးကား မမေ့မလျော့ကုန်သည် ဖြစ်ကြကုန်လောဟု ဆို၍ ထိုငါးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ခေါ်၍ ခရီးသွား၏၊ ဘီလူးမတို့သည် ရွာအစရှိသည်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍ နေကြကုန်၏။

ထိုငါးယောက်ကုန်သောသူတို့တွင် ရူပါရုံကိုနှစ်သက်တတ်သော တယောက်သော ယောကျ်ားသည် ထိုဘီလူးမတို့ကို ကြည့်၍ ရူပါရုံ၌ တပ်စွန်းသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ် နောက်ချန်၍ နေရစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အချင်းအဘယ့်ကြောင့် အတန်ငယ် နောက်ချန်သနည်းဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ ခြေတို့သည် နာကုန်၏၊ အတန်ငယ် စရပ်၌ နားနေ၍ လာအံ့ဟု ဆို၏၊ အချင်း ထိုဘီလူးမတို့ကို မတောင့်တနှင့်ဟု ဆို၏၊ အရှင်မင်းကြီး ဖြစ်လို

ရာရာ ဖြစ်စေ၊ မတောင့်တအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ တပြီးကား သင်သည် ထင်ရှားလတ္တံ့ဟု ဆို၍ ထိုမှတပါးသော လေးယောက်ကုန်သော သူတို့ကိုယူ၍ သွား၏၊ ထိုရှာ့ါရုံကို နှစ်သက်တတ်သော သူသည်လည်း ဘီလူးမတို့၏ အထံသို့သွား၍ ဘီလူးမတို့သည် မိမိနှင့်တကွ လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို ပြုသည်ရှိသော် ထိုယောကျ်ားကို ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ ရွှေသို့သွား၍ တခုသော စရပ်ကို ဖန်ဆင်း၍ အထူးထူးသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ကို ယူစေ၍ သီကုန်လျက် နေကုန်၏။

ထိုအခါ၌ သဒ္ဒါရုံကို နှစ်သက်တတ်သော သူသည် နောက်ချန်၍ နေရစ်၏၊ ထိုယောကျ်ားကိုလည်း စားပြီး၍ အထူးထူးသော နံ့သာကြုတ်တို့ကို နံ့သာဖြင့် ပြည့်စေပြီးလျှင် ဈေးကို ကျင်းပ၍ နေကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌ ဂန္ဓာရုံကို နှစ်သက်တတ်သော သူသည် နောက်ချန်ရစ်၏၊ ထိုယောကျ်ားကိုလည်း စားပြီး၍ ရွှေသို့ သွား၍ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော နတ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ခွက်တို့ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် ထမင်းဈေးကို ကျင်းပ၍ နေကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌ ရသာရုံကို နှစ်သက်တတ်သောယောကျ်ားသည် နောက်ချန်ရစ်၏၊ထိုယောကျ်ားကိုလည်း စားပြီး၍ ရွှေသို့သွား၍ နတ်အိပ်ရာကို ခင်း၍ နေကုန်၏၊ ထိုအရပ်၌ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံကို နှစ်သက်တတ်သော ယောကျ်ားသည် နောက်ချန်ရစ်၏၊ ထိုယောကျ်ားကိုလည်း စားကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တယောက်တည်း သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ဘီလူးမသည် စင်စစ်လျှင် ဤယောကျ်ားသည် အလွန်ထက်သော ပညာရှိ၏၊ ငါသည် ထိုယောကျ်ားကို စား၍သာလျှင် ပြန်အံ့ဟု ဘုရားလောင်း၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်၏၊ တောအုပ်၌ငယ် နောက်အဘို့၌ တောအမှုလုပ် အစရှိကုန်သော သူတို့သည် ဘီလူးမကို မြင်ကုန်၍ ရှေ့မှ သွားသော ယောကျ်ားသည် သင်နှင့် အသို တော်သနည်းဟု မေးကုန်၏။

အမောင်တို့ ဤယောကျ်ားသည် အကျွန်ုပ်၏ ငယ်လင်တည်းဟု ဆိုလေ၏၊ အချင်းယောကျ်ား ဤသတို့သမီးငယ်သည် သိမ်မွေ့၏၊ ပန်းဆိုင်းနှင့် တူလှ၏၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းလည်းရှိ၏၊ မိမိ၏ မိဘတို့ကို စွန့်၍ အရှင်ကိုကြံ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့၏၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤမိန်းမကို မပင်ပန်းစေဘဲ ယူ၍ မသွားလေ

သနည်းဟု ဆိုကုန်၏၊ အမောင်တို့ ဤမိန်းမသည် ငါ၏ မယားမဟုတ် ဘီလူးမတည်း၊ ဤမိန်းမသည် ငါ၏ လူငါးယောက်တို့ကို စားအပ်၏ဟု ဆို၏၊ အမောင်တို့ ယောကျ်ားမည်သည်ကား အမျက်ထွက်သောကာလ၌ မိမိ၏မယား တို့ကို ဘီလူးမဟူ၍လည်း ဆိုကုန်၏၊ ပြိတ္တာမ ဟူ၍လည်း ဆိုကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုဘီလူးမသည် သွားသည်ရှိသော် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမ၏ အသွင်ကို ပြု၍ တဖန် တကြိမ် သားဖွားဘူးသော မိန်းမ၏ အသွင်ကိုပြု၍ သားကို ရင်ခွင်၌ ပိုက်၍ ဘုရားလောင်း နောက်သို့ လိုက်၏၊ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းကုန်သော သူတို့သည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် မေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရှေးအတူ သာလျှင် ဆို၍ သွားသည်ရှိသော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်၏၊ ဘီလူးမသည် သားကို ကွယ်စေ၍ တယောက်တည်းသာလျှင် လိုက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မြို့တံခါးသို့သွား၍ တခုသော စရပ်၌ နေ၏၊ ထိုဘီလူးမသည် ဘုရားလောင်း၏ တန်ခိုးကြောင့် စရပ်သို့ ဝင်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဆင်းကို ဖန်ဆင်း၍ စရပ်တံခါး၌ နေ၏။

ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်သို့ သွားသည်ရှိသော် ထိုဘီလူးမကိုမြင်လျှင် တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သွားချေ ဤမိန်းမကို လင်ရှိ, မရှိကို မေးမြန်းစုံစမ်းချေဟု မင်းချင်း ယောကျ်ားကို စေလိုက်၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ဘီလူးမသို့ ကပ်၍ လင်ရှိသလောဟု မေး၏၊ အမောင် လင်ရှိ၏၊ စရပ်၌ နေသော ဤယောကျ်ားသည် အကျွန်ုပ်၏လင်တည်းဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤမိန်းမသည် ငါ၏ မယား မဟုတ်၊ ဤမိန်းမသည် ဘီလူးမတည်း၊ ဤဘီလူးမသည် ငါ၏ လူငါးယောက်တို့ကို စား၏ဟု ဆို၏၊ ထိုဘီလူးမသည်လည်း အမောင် ယောကျ်ားတို့ မည်သည်ကား အမျက် ထွက်သော ကာလ၌ အကြင်စကားကို ဆိုလိုကုန်၏၊ ထိုစကားကို ဆိုကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုမင်းချင်းယောကျ်ားသည် ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ စကားကို မင်းကြီးအား ကြား၏၊ မင်းကြီးသည် အရှင်မရှိသော ဥစ္စာမည်သည်ကား မင်း၏ ဥစ္စာဖြစ်၏ဟု ဆို၍ ဘီလူးမကိုခေါ်စေ၍ တစီးသောဆင်ကျောက်ကုန်း၌ စီးစေ၍ မြို့ကိုလက်ျာရစ်လှည့်၍ ပြာသာဒ်သို့တက်၍ ထိုဘီလူးမကို မိဖုယားကြီး အရာ၌ ထား၏ ထိုမင်းသည် ရေချိုးပြီး နံ့သာ လိမ်းကျံပြီးသည်ရှိသော် ညစာ

စား၍ အသရေရှိသော အိပ်ရာသို့ တက်၏၊ ထိုဘီလူးမသည်လည်း မိမိအား တည်လာသော အာဟာရကို စား၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော အသရေရှိသော အိပ်ရာ၌ မင်းနှင့်တကွ အိပ်၍ မွေ့လျော်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံသောမင်းသည် အိပ်သောကာလ၌ တဘက်နံပါးဖြင့် ပြန်၍ ငို၏။

ထိုအခါ ဘီလူးမကို မင်းသည် အရှင်မ အဘယ့်ကြောင့်ငိုသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကျွန်ုပ်ကိုလမ်းခရီး၌မြင်၍ ဆောင်အပ်၏၊ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ နန်းတော်၌လည်း များစွာသော မိန်းမတို့သည် ရှိကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် တူသော လင်ရှိသောမိန်းမတို့၏ အလယ်၌ နေရ၏၊ သင်၏ အမိကိုရင်း, အဘကိုရင်း, အနွယ်ကိုရင်း, အမျိုးကိုရင်း အဘယ်သူသည် သိအံ့နည်း၊ သင်သည် ခရီးအကြား၌ ဆောင်အပ်သော မိန်းမမည်၏ဟု စကား ဖြစ်လတ်သော် ဦးခေါင်း၌ ကိုင်၍ နှိပ်ဘိသကဲ့သို့ မျက်နှာ မသာသည် ဖြစ်ရအံ့၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်၌ အစိုးရခြင်းကိုရင်း, အာဏာ ကိုရင်း အကျွန်ုပ်အား အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ တစုံတယောက်သော သူသည် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ပျက်စေ၍ ဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ရှင်မ ငါ့အား အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်၌ နေကုန်သောသူတို့သည် တစုံတရာ စပ်လျဉ်း ကုန်သည် မဖြစ်ကုန်၊ ငါသည် ထိုသူတို့ကို အစိုးမရ အကြင် သူတို့သည်ကား မင်း၏အာဏာကို ဖျက်၍ မပြုအပ်သည်ကို ပြုကုန်၏၊ ငါတို့သည် ထိုသူတို့ကို သာလျှင် ပိုင်၏၊ ဤအကြောင်းကြောင့် သင့်အား အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်၌ အစိုးရခြင်းကိုရင်း,အာဏာကိုရင်း ပေးအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏။

အရှင်မင်းကြီး ထိုသို့တပြီးကား တိုင်းပြည်၌ အာဏာကို ပေးအံ့သောငှါ အကယ်၍ မတတ်နိုင်ငြားအံ့၊ နန်းတော်တွင်း၌ သုံးဆောင်သော သူတို့၏ အပေါ်၌ အကျွန်ုပ်၏ အလိုသို့ လိုက်စိမ့်သောငှါ အာဏာကို ပေးကုန်လောဟု ဆို၏၊ မင်းသည် နတ်၌ဖြစ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံဖြင့် တွေ့အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုဘီလူးမ ၏စကားကို လွန်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား ရှင်မ ကောင်းပြီ နန်းတော် တွင်း၌ သုံးဆောင်သော သူတို့၌ သင့်အား အာဏာကို ပေး၏၊ သင်သည် ထိုသူတို့ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေလောဟု ဆို၏၊ ထိုဘီလူးမသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ မင်း၏အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သောကာလ၌ ဘီလူးမြို့သို့သွား၍ ဘီလူး

တို့ကို ခေါ်၍ မိမိသည် မင်းကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ အရိုးမျှကို ကြွင်းစေ၍ အလုံးစုံသော အကြော, အရေ, အသွေး,အသားကို စား၏၊ ကြွင်းကုန်သော ဘီလူးတို့သည် တံခါးမှစ၍ နန်းတော်တွင်း၌ ကြက် ခွေးတို့ကိုအစပြု၍ အလုံးစုံသော လူတို့ကို စား၍ အရိုးမျှကြွင်းသည်တို့ကို ပြုကုန်၏၊ နက်ဖြန်နေ့၌ ပိတ်မြဲတိုင်းသော တံခါးကိုမြင်၍ လူတို့သည် ပုဆိန်တို့ဖြင့် တံခါးရွက်တို့ကို ပေါက်၍ နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်၍ အလုံးစုံသော နန်းတော်ကို အရိုးဖြင့် ပြည့်သည်ကို မြင်၍ အကြင်ယောကျ်ားသည် ဤမိန်းမသည် ငါ၏မယား မဟုတ်၊ ဤမိန်းမသည် ဘီလူးမတည်းဟု ဆို၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် စင်စစ်လျှင် မှန်သော စကားကိုသာလျှင် ဆို၏၊ ငါတို့၏ မင်းကြီးသည်ကား တစုံတခုကိုမသိ၍ ထိုဘီလူးမကိုယူ၍ မိမိ၏ မယားပြု၏၊ ထိုဘီလူးမသည် ဘီလူးတို့ကိုခေါ်၍ အလုံးစုံသော လူတို့ကိုစား၍ သွားသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုနေ့၌ ထိုစရပ်၌သာလျှင် ပရိတ်သဲကို ဦးခေါင်း၌ ထား၍ ပရိတ်ချည်ကို ကာရံ၍ သန်လျက်ကိုကိုင်၍ ရပ်၍သာလျှင် အရုဏ်တက်စေ၏၊ လူတို့သည် အလုံးစုံသော မင်း၏ နန်းတော်ကို သုတ်သင် စေ၍ နွားချေးတို့ဖြင့် လိမ်းကျံ၍ အထက်၌ နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်းကျံကုန်၍ ပန်းဆိုင်းတို့ကို ဆွဲ၍ အခိုးအထုံတို့ဖြင့် ထုံ၍ အထူးထူးသော ပန်းတို့ကိုဖွဲ့ပြီးလျှင် အချင်းတို့ အကြင်ယောကျ်ားသည် နတ်၌ဖြစ်သော အဆင်းကို ဖန်ဆင်း၍ နောက်မှလိုက်သော ဘီလူးမကို ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ ကြည့်ခြင်းမျှကိုလည်း မပြု၊ ထိုယောကျ်ားသည် အလွန်လျှင် မြတ်သောသူတည်း၊ တည်ကြည်ခြင်း ရှိ၏၊ ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံ၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော ယောကျ်ားသည် တိုင်းပြည်ကို ဆုံးမသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်သည် ချမ်းသာသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုယောကျ်ားကို မင်းပြုစေအံ့ဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ အလုံးစုံသော အမတ်တို့သည်၎င်း, ပြည်သူတို့သည်၎င်း တူသော ဆန္ဒရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်ပြီးလျှင် အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးသည် ဤပြည်ကို မင်းပြုကုန်လောဟု ဆို၍ မြို့တွင်းသို့ သွင်းပြီးလျှင် ရတနာအစုထက်၌ ထား၍ အဘိသိက်ကိုသွန်း၍ တက္ကသိုလ်မင်းအဖြစ်ကို ပြုကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် လေးပါးကုန်သော အဂတိတို့ကို စွန့်၍ ဆယ်ပါးသော မင်းကျင့်တရားတို့ကို

မပျက်စေမူ၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုလျက် ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးလျှင်—

၉၆၊ သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကံ၊ တေလပတ္တံ ယထာ ပရိဟရေယျ။
ဧဝံ သစိတ္တ မနုရက္ခေ၊ ပတ္ထယာနော ဒိသံ အဂတပုဗ္ဗံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အနဝသေသကံ၊ တဖန် မလောင်းအပ်သည်ကို ပြု၍။ သမတိတ္တိကံ၊ အတွင်းအနားရစ်နှင့်အမျှ ဆီပြည့်သော။ တေလပတ္တံ၊ ဆီခွက်ကို။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ပရိဟရေယျ ယထာ၊ ဆောင်ရာသကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထိုအတူ။ အဂတပုဗ္ဗံ၊ အစမထင် သံသရာ၌ မရောက်ဘူးသော။ ဒိသံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ပတ္ထယာနော-ပတ္ထေန္တော၊ တောင့်တသော ရဟန်းသည်။ သစိတ္တံ၊ မိမိစိတ်ကို။ အနုရက္ခေ၊ စောင့်ရာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်ဖြင့် ဒေသနာအထွတ်ကိုတင်၍ ဟောတော်မူ၍ ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ တက္ကသိုလ်မင်း ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သော မင်းသားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ငါးဖြာအာရုံ၊ သတိထုံ၊ ပြည်ဘုံထီးစည်ရောက်]

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တေလပတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၇—နာမသိဒ္ဓိဇာတ်

အမည်ဟောင်းကို မနှစ်သက်သောကြောင့် အမည်သစ် ပြောင်းလိုသောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဇီဝကဉ္စ မတံ ဒိသွာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ နာမသိဒ္ဓိ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌

သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "အမည်အားဖြင့် ပြီးခြင်းကိုအလိုရှိသော တယောက်သောရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော အမျိုးသားသည် အမည်အားဖြင့် ယေုတ်မာ မည်သတတ်၊ ထိုအမျိုးသားသည် သာသနာတော်၌ အသက်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြု၏၊ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင် ယေုတ်မာ လာလော့၊ ငါ့သျှင် ယေုတ်မာ ရပ်လော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် လောက၌ ယေုတ်မာ မည်သည်တို မင်္ဂလာ မရှိသသူဟု ဆိုအပ်၏၊ တပါးသော မင်္ဂလာနှင့်စပ်သော အမည်ကို မှည့်စေအံ့ဟု ကြံ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သို့ကပ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်၏ အမည်သည် မင်္ဂလာမရှိ၊ အကျွန်ုပ်အား တပါးသောအမည်ကို မှည့်တော်မူပါကုန်လောဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ငါ့သျှင် အမည် မည်သည်ကား ပညတ်မျှသာတည်း၊ အမည်ဖြင့် တစုံတခုသော စီးပွား၏ ပြီးခြင်းမည်သည် မရှိ၊ မိမိ အမည်ဖြင့်သာလျှင် ရောင့်ရဲလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အဖန်တလဲလဲသာလျှင် တောင်းပန်၏၊ ထိုရဟန်း၏ အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသည်၏ အဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဤအမည်ရှိသော အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် မင်္ဂလာရှိသော အမည်ကို မှည့်စေလိုသတတ်ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု—လွန်လေပြီးသောအခါ ဣက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဘုရားလောင်းသည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ တပည့်ငါးရာတို့အား ဗေဒင်တို့ကိုသင်စေ၏၊ ထိုဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ တယောက်သော အမည်အားဖြင့် ယေုတ်မာ မည်သော လုလင်သည် ယေုတ်မာ လာလော့၊ ယေုတ်မာသွားလော့ဟု ဆိုသည်

မပျက်စေမူ၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုလျက် ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးလျှင်—

၉၆၊ သမတိတ္တိကံ အနဝသေသကံ၊ တေလပတ္တံ ယထာ ပရိဟရေယျ။
ဧဝံ သစိတ္တ မနုရက္ခေ၊ ပတ္ထယာနော ဒိသံ အဂတပုဗ္ဗံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အနဝသေသကံ၊ တဖန် မလောင်းအပ်သည်ကို ပြု၍။ သမတိတ္တိကံ၊ အတွင်းအနားရစ်နှင့်အမျှ ဆီပြည့်သော။ တေလပတ္တံ၊ ဆီခွက်ကို။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ပရိဟရေယျ ယထာ၊ ဆောင်ရာသကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထိုအတူ။ အဂတပုဗ္ဗံ၊ အစမထင် သံသရာ၌ မရောက်ဘူးသော။ ဒိသံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ပတ္ထယာနော-ပတ္ထေန္တော၊ တောင့်တသော ရဟန်းသည်။ သစိတ္တံ၊ မိမိစိတ်ကို။ အနုရက္ခေ၊ စောင့်ရာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်ဖြင့် ဒေသနာအထွတ်ကိုတင်၍ ဟောတော်မူ၍ ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ တက္ကသိုလ်မင်း ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သော မင်းသားဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ငါးပြာအာရုံ၊ သတိထုံ၊ ပြည်ဘုံထီးစည်ရောက်]

ခြောက်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တေလပတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၇–နာမသိဒ္ဓိဇာတ်

အမည်ဟောင်းကို မနှစ်သက်သောကြောင့် အမည်သစ် ပြောင်းလိုသောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဇီဝကဉ္စ မတံ ဒိသွာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ နာမသိဒ္ဓိ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌

သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "အမည်အားဖြင့် ပြီးခြင်းကိုအလိုရှိသော တယောက် သောရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ တယောက်သော အမျိုး သားသည် အမည်အားဖြင့် ယေုတ်မာ မည်သတတ်၊ ထိုအမျိုးသားသည် သာ သနာတော်၌ အသက်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြု၏၊ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင် ယေုတ်မာ လာလော့၊ ငါ့သျှင် ယေုတ်မာ ရပ်လော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် လောက၌ ယေုတ် မာ မည်သည်တို မင်္ဂလာ မရှိသသူဟု ဆိုအပ်၏၊ တပါးသော မင်္ဂလာနှင့်စပ် သော အမည်ကို မှည့်စေအံ့ဟု ကြံ၏၊ ထိုရဟန်းသည် ဆရာဉပဇ္ဈာယ်တို့သို့ကပ် ၍ အရှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်၏ အမည်သည် မင်္ဂလာမရှိ၊ အကျွန်ုပ်အား တပါး သောအမည်ကို မှည့်တော်မူပါကုန်လောဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့ သည် ထိုရဟန်းကို ငါ့သျှင် အမည် မည်သည်ကား ပညတ်မျှသာတည်း၊ အမည် ဖြင့် တစုံတခုသော စီးပွား၏ ပြီးခြင်းမည်သည် မရှိ၊ မိမိ အမည်ဖြင့်သာလျှင် ရောင့်ရဲလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် အဖန်တလဲလဲသာလျှင် တောင်းပန် ၏၊ ထိုရဟန်း၏ အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသည်၏ အဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဤအမည်ရှိသော အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသော ရဟန်းသည် မင်္ဂလာရှိသော အမည်ကို မှည့်စေလိုသတတ်ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ် စွာဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဤရဟန်းသည် အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး ၌လည်း အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု—လွန်လေပြီးသောအခါ ဤက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဘုရားလောင်း သည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာဖြစ်၍ တပည့်င ...ာတို့အား ဗေဒင်တို့ကိုသင်စေ ၏၊ ထိုဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ တယောက်ေ... အမည်အားဖြင့် ယေုတ်မာ မည်သော လုလင်သည် ယေုတ်မာ လာလော့၊ ယ...ုတ်မာသွားလော့ဟု ဆိုသည်

ရှိသော် ငါ၏အမည်သည် မင်္ဂလာမရှိ၊ တပါးသောအမည်ကို မှည့်စေအံ့ဟုကြံ၍ ဆရာသို့ကပ်၍ ဆရာ အကျွန်ုပ်၏အမည်သည် မင်္ဂလာမရှိ၊ တပါးသောအမည်ကို မှည့်ပါကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို ဆရာသည် အမောင်သွားချေ၊ ဇနပုဒ်သို့ လှည့်လည်၍ အမောင် နှစ်သက်သော တခုသော မင်္ဂလာရှိသော အမည်ကိုယူ၍ လာခဲ့လော၊ လာခဲ့သော သင်၏အမည်ကိုဖျောက်၍ တပါးသော အမည်ကို မှည့်အံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုလုလင်သည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ရိက္ခာကိုယူ၍ ထွက်လျက် တရွာမှသည် တရွာသို့ သွားသည်ရှိသော် တခုသော မြို့သို့ရောက်၏။

ထိုမြို့၌ သေက်ရှည်အမည်ရှိသောတယောက်သောယောကျ်ားသည် သေ၏၊ ထိုလုလင်သည် ဆွေမျိုးအပေါင်းသည် သုသာန်သို့ ဆောင်သော ထိုသူသေကို မြင်၍ ဤသေသော ယောကျ်ားသည် အဘယ် အမည်ရှိသနည်းဟု မေး၏၊ လုလင် သေက်ရှည် အမည်ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ သေက်ရှည် အမည်ရှိသော သူသည်လည်း သေသေးသလောဟု ဆို၏၊ သေက်ရှည်အမည်ရှိသော သူသည်ရင်း, သေက်ရှည် အမည်မှ တပါးသော အမည်ရှိသော သူသည်ရင်း သေသည်သာလျှင်တည်း၊ အမည်သည်ကား ပညတ်မျှသာတည်း၊ သင်သည်ကား မိုက်ယောင်တကားဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုလုလင်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ အမည်၌ လျစ်လျူရှု၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်၏။

ထိုအခါ တယောက်သော အခကို မပေးနိုင်သော ကျွန်မကို အရှင်တို့သည် တံခါး၌နေစေ၍ ကြိုးဖြင့်ဖွဲ့၍ ပုတ်ခတ်ကုန်၏၊ ထိုကျွန်မ အမည်သည်လည်း သူဌေးမတည်း၊ ထိုလုလင်သည် ထိုခရီးဖြင့် သွားသည်ရှိသော် ပုတ်ခတ်သော ထိုကျွန်မကိုမြင်၍ အဘယ့်ကြောင့် ဤမိန်းမကို ပုတ်ခတ်သနည်းဟု မေး၏၊ အခကို မပေးနိုင်သောကြောင့် ပုတ်ခတ်သည်ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုမိန်းမ၏ အမည်သည် အဘယ် အမည်ရှိသနည်းဟု မေး၏၊ သူဌေးမတည်းဟု ဆိုကုန်၏၊ သူဌေးမ အမည်ရှိသည် ဖြစ်လျက်လည်း အခမျှကို မပေးနိုင်သေးသလောဟု ဆို၏၊ သူဌေးမ အမည်ရှိသော မိန်းမသည်ရင်း သူဌေးမ အမည်မှ တပါးသော အမည်ရှိသော မိန်းမတို့သည်ရင်း ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်ကုန်၏၊ အမည်သည်ကား ပညတ်မျှသာတည်း၊ သင်သည် မိုက်ယောင်တကားဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုလုလင်သည်လည်း အမည်၌ အထူးသဖြင့် လျစ်လျူရှုသည် ဖြစ်၍ မြို့မှထွက်ခဲ့၍

ခရီးသို့ သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ ခရီးမှားသော ယောကျ်ားကို မြင်၍ အမောင် အဘယ်ကိုပြု၍ သွားသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် ခရီးမှားသည် ဖြစ်၏ဟု ဆို၏၊ သင်၏ အမည်သည် အဘယ်နည်းဟု မေး၏၊ ခေရီးတည်းဟု ဆို၏၊ ခေရီး အမည်ရှိသော သူသည် ခရီး မှားသေးသလောဟု ဆို၏၊ ခေရီး အမည်ရှိသော သူသည်ရင်း၊ ခေရီး အမည်မှ တပါးသော အမည်ရှိကုန်သော သူတို့သည်ရင်း ခရီးမှားသည် ဖြစ်၏၊ အမည် သည်ကား ပညတ်မျှသာတည်း၊ သင်သည်ကား မိုက်ယောင်တကားဟု ဆို၏။

ထိုလုလင်သည် အမည်၌ အလွန် လျစ်လျူရှုသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း အထံတော်သို့သွား၍ အမောင်အသို့နည်း၊ အမည်ကို နှစ်သက်၍လာသလောဟု မေး၏၊ ဆရာ သေက်ရှည်အမည်ရှိသောသူတို့သည်လည်း သေကုန်၏၊သေက်ရှည် အမည်မှ တပါးသော အမည်ရှိသော သူတို့သည်လည်း သေကုန်၏၊ သူဋ္ဌေးမ အမည်ရှိသော မိန်းမတို့သည်လည်းဆင်းရဲကုန်၏၊သူဋ္ဌေးမ အမည်မှ တပါးသော အမည်ရှိကုန်သော မိန်းမတို့သည်လည်း ဆင်းရဲကုန်၏၊ ခေရီး အမည်ရှိသော သူတို့သည်လည်း ခရီးမှားကုန်၏၊ ခေရီး အမည်မှ တပါးသော အမည် ရှိကုန်သော သူတို့သည်လည်း ခရီးမှားကုန်၏၊ အမည် မည်သည်ကား ပညတ် မျှသာတည်း၊ အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ကံဖြင့်သာလျှင် ပြီး၏၊ အကျွန်ုပ်အား တပါးသော အမည်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်၏ အမည်သာလျှင် ဖြစ်စေလောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တပည့်လုလင်သည် မြင်သည်ကိုရင်း ပြုအပ်သည်ကိုရင်း နှီးနှော၍—

၉၇၊ ဇီဝကဉ္စ မတံ ဒိသွာ ဓနပါလိဉ္စ ဒုဂ္ဂတံ။
ပန္ထကဉ္စ ဝနေ မူဠံ၊ ပါပကော ပုနရာဂတော။

ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။

ဇီဝကဉ္စ၊ သေက်ရှည်ကိုလည်း။ မတံ၊ သေသည်ကို။ ဓနပါလိဉ္စ၊ သူဋ္ဌေးမ ကိုလည်း။ ဒုဂ္ဂတံ၊ ဆင်းရဲသည်ကို၊ ပန္ထကဉ္စ၊ ခေရီးကိုလည်း။ ဝနေ၊ တော၌။ မူဠံ၊ ခရီးမှားသည်ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသည်။ ပုန ရာဂတော၊ ပြန်လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ အမည်ဖြင့်ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသောရဟန်းသည် ထိုအခါ အမည်ဖြင့် ပြီးခြင်းကို အလိုရှိသော လုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပညတ်နာမည်၊ ကျိုးမလည်၊ ကံသည် ကျိုးစည်ကြောင်း]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နာမသိဒ္ဓိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၈—ကူဋဝါဏိဇဇာတ်

စဉ်းလဲသော ကုန်သည်၏ အကြောင်း

၂ **ဝ။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု**....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သာဓု ခေါ ပဏ္ဍိတော နာမ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကူဋဝါဏိဇဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော စဉ်းလဲသော ကုန်သည်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ နှစ်ယောက်ကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် တပေါင်းတည်း ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် ဘဏ္ဍာကို လှည်းဖြင့်ယူ၍ ဇနပုဒ်သို့ သွားကုန်လတ်သော် လာဘ်ရခဲ့၍ ပြန်လည်းကုန်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ကုန်သည်တို့တွင် စဉ်းလဲသော ကုန်သည်သည် ဤသူကား များစွာသော နေ့တို့ပတ်လုံး မကောင်းသော ဘောဇဉ်ကို စားရသဖြင့်ရင်း, မကောင်းသော အိပ်ရာ၌ အိပ်ရသဖြင့်ရင်း ပင်ပန်း၏၊ ယခု မိမိအိမ်၌ အထူးထူးကုန်သော မြတ်သောအရသာတို့ဖြင့် အလိုရှိတိုင်း ကောင်းသော ဘောဇဉ်ကိုစား၍ အစာမကြေခြင်းကြောင့် သေလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ငါသည် ဤဘဏ္ဍာကို သုံးစုပြု၍ တစုကို ထိုသူ၏ သားမယားတို့အား ပေးအံ့၊ နှစ်စုတို့ကို ငါယူအံ့ဟု ကြံ၏။

ထိုအခါ စဉ်းလဲသောကုန်သည်သည် ယနေ့ ဝေကုန်အံ့၊ နက်ဖြန်ဝေကုန်အံ့ဟု ဆို၍ ဘဏ္ဍာကို ဝေခြင်းငှါ အလိုမရှိ၊ ထိုအခါ ပညာရှိသော ကုန်သည်သည် မဝေလိုသော ကုန်သည်စဉ်းလဲကို နှိပ်၍ ဝေစေပြီးလျှင် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းကိုပြု၍ သီတင်းသည် သင်သည် အလွန်ကြာမြင့်ခြင်းကို ပြု၏၊ ဤသို့လာ၍ ကြာမြင့်မှ ငါဘုရားကို ခစားအံ့သောငှါ လာ၏ဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏၊ သမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည် ထိုသူကား ယခု အခါ၌ သာလျှင် စဉ်းလဲသောကုန်သည် ဖြစ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း စဉ်းလဲသော ကုန်သည် ဖြစ်ဘူးသလျှင်ကတည်း၊ ယခုအခါ၌ကား သင့်ကို လှည့်စားလို၏၊ ရှေး၌ကား ပညာရှိတို့ကို လှည့်စားခြင်းငှါ အားထုတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုကုန်သည်သည် တောင်းပန် အပ်ရကား အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ကုန်သည်မျိုး၌ဖြစ်၍ အမည်မှည့်သော နေ့၌ ဘုရားလောင်းအား ပဏ္ဍိတဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တယောက်သော ကုန်သည်နှင့် တပေါင်းတည်း ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုတယောက်သော ကုန်သည်အား အတိပဏ္ဍိတဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်သော ကုန်သည်တို့သည် ဗာရာဏသီပြည်မှ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ဘဏ္ဍာကိုယူ၍ ဇနပုဒ်သို့ သွားသဖြင့် ကုန်ရောင်းခြင်းကိုပြု၍ လာဘ်ရကုန်လတ်သော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ကြကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုကုန်သည်တို့၏ ဥစ္စာကို ဝေသောကာလ၌ အတိပဏ္ဍိတသည် ငါကား နှစ်စုတို့ကို ရထိုက်၏ဟု ဆို၏၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု မေးလတ်သော် သင်သည် ပဏ္ဍိတသာတည်း၊ ငါသည် အတိပဏ္ဍိတတည်း၊ ပဏ္ဍိတသည် တစုရထိုက်၏၊ အတိပဏ္ဍိတသည် နှစ်စုရထိုက်၏ဟု ဆို၏၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့၏ ဘဏ္ဍာ အရင်းသည်ရင်း နွား အစရှိသည်တို့သည်ရင်း အမျှတူကုန်သည်သာလျှင် မဟုတ်လော၊ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် နှစ်စုကို ရထိုက်သနည်းဟု ဆိုလတ်သော် အတိပဏ္ဍိတမည်သည်၏

အဖြစ်ကြောင့် ငါသည် နှစ်စုကို ရထိုက်သည်ဟု ဆို၏၊ ဤသို့ နှစ်ဦးသော သူတို့သည် စကားကို ပွားစေ၍ ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုကုန်၏။

ထိုနောင်မှ အတိပဏ္ဍိတသည် တခုသော ဥပါယ်သည် ရှိ၏ဟု ကြံ၍ မိမိ အဘကို တခုသော သစ်ခေါင်းသို့ဝင်စေ၍ သင်သည် ငါတို့လာ၍မေးကုန်သည် ရှိသော် အတိပဏ္ဍိတသည် နှစ်စုရထိုက်၏ဟု ဆိုလော့ဟု သင်၍ ဘုရားလောင်း အထံသို့သွား၍ အဆွေ ငါ၏နှစ်စုရထိုက်သည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း၊ မရထိုက်သည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း ဤမည်သော ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်သည် သိ၏၊ လာလော ထိုရုက္ခဇိုဝ်း နတ်ကို မေးကြကုန်အံ့ဟု ဘုရားလောင်းကို ထိုသစ်ပင်သို့ ဆောင်၍ အရှင် ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်မင်း အကျွန်ုပ်တို့၏ အငြင်းအခုံကို အရှင် နတ်မင်း ဆုံးဖြတ်ပါဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ အတိပဏ္ဍိတ၏ အဘသည် အသံကိုပြင်၍ ထိုသို့ တပြီးကား ဆိုကြကုန်လောဟု ဆို၏၊ အရှင်ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်မင်း ဤသူကား ပဏ္ဍိတသာတည်း၊ အကျွန်ုပ်ကား အတိပဏ္ဍိတတည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် တပေါင်းတည်း ကုန်သွယ် အပ်ကုန်၏၊ အဘယ်သူသည် များစွာရအပ်သနည်းဟုဆို၏၊ ပဏ္ဍိတသည် တစုကို ရအပ်၏၊ အတိပဏ္ဍိတသည်ကား နှစ်စုကို ရအပ်၏ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ တရားစီရင် ဆုံးဖြတ်သံကို ကြား၍ ယခုပင် နတ်၏အဖြစ်ကိုရင်း၊ နတ် မဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကိုရင်း သိအံ့ဟု ကောက်ရိုးကိုယူ၍ သစ်ခေါင်းကို ပြည့်စေ ပြီးသော် မီးတိုက်၏၊ အတိပဏ္ဍိတ၏ အဘသည် မီးလျှံထိသော ကာလ၌ ကိုယ်ဆက်ငက်ကို မီးလောင်သည်ဖြစ်၍ အထက်သို့ တက်သဖြင့် သစ်ခက်ကို ကိုင်လျက် တွဲလျားဆွဲပြီးလျှင် မြေသို့ဆင်း၍—

> ၉ဂ၊ သာဓု ခေါ ပဏ္ဍိတော နာမ၊ န တွေဝ အတိပဏ္ဍိတော။
> အတိပဏ္ဍိတေန ပုတ္တေန၊ မနမှိ ဥပကူဠိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဣဓသ္မိံ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ပဏ္ဍိတော နာမ၊ ပညာရှိသူမည်သည်ကား။ သာဓု ခေါ၊ ကောင်းသလျှင် ကတည်း။ အတိပဏ္ဍိတော၊ အမည်မျှဖြင့် အတိ ပဏ္ဍိတဟု ဆိုအပ်သော ယောကျ်ားစဉ်းလဲသည်။ န တွေဝ သာဓု၊ မကောင်း သလျှင်ကတည်း။ အတိပဏ္ဍိတေန၊ အတိပဏ္ဍိတ အမည် ရှိသော။ ပုတ္တေန၊

၅၅၀-ပ၊ ကူဋပါဏိဇာတ်

သစ်ခေါင်းကို မီးလောင်သည်ဖြစ်၍ ရက္ခစိုးအယောင်ဆောင်သူထွက်လာပုံ

သားကြောင့်။ မန်၊ အနည်းငယ်အားဖြင့်။ ဥပကူဠိတော၊ မီးလောင်သည်၊ အမှို၊ ဖြစ်၏။ (မန်-ကား ထောက အနက်ဟောသည်)။

ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့သည် အလယ်၌ ခွဲ၍ အမျှသည်သာလျှင် ဖြစ်သော အစုကို ယူကုန်၍ ကံအားလျော်စွာ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသူကား ရှေး၌လည်း စဉ်းလဲသောကုန်သည် ဖြစ်ဘူးသလျှင်ကတည်းဟု အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ စဉ်းလဲသော ကုန်သည်သည်လျှင် ထိုအခါ စဉ်းလဲသော ကုန်သည်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသော ကုန်သည် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းကော်မူ၏။

[ကုန်သည်စဉ်းလဲ၊ ပညာနဲ၊ ဖောက်လွဲကြံဆောင် ဘ-မီးလောင်]
ရှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကူဋဝါဏိဇဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉၉—ပရောသဟဿဇာတ်

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ပရောသဟဿမ္ပိ သမာဂတာနံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပရောသဟဿဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ပုထုဇဉ်တို့ကို မေးအပ်သော ပြဿနာ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊(ဤဝတ္ထုသည် သရဘင်္ဂဇာတ် * ၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့.) အထူးကား တရံရောအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် ငါ့သျှင်တို့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သောတရားကို တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အကျယ်အားဖြင့် ဟောတော်မူ၏ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလျက်နေကြကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့

---

* စတ္တာလီသနိပါတ်မှာ ပါသည်။

သာရိပုတ္တရာသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော စကားကို အကျယ်အားဖြင့် ဆိုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို သင်ပြီးသည်ရှိသော် ကာမတို့ကို ပယ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ငါးပါးသော အဘိညာဉ်, ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာ၌ နေ၏၊ ဘုရားလောင်းအား အခြံအရံ ရသေ့ငါးရာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ တပည့်ကြီးသည် မိုဃ်းကာလ၌ ထက်ဝက်သော ရသေ့အပေါင်းကိုယူ၍ ချဉ် ဆား မှီဝဲအံ့သောငှါ လူ့ပြည်သို့ သွား၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ စုတေသော ကာလသည် ဖြစ်၏၊ စုတေခါနီး၌ ဘုရားလောင်းကို တပည့်တို့သည် ဆရာသည် အဘယ်တရားကို ရပါသနည်းဟု ရအပ်သောတရားကို မေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် "နတ္ထိ ကိဉ္စိ" ဟု ဆို၍ အာဘဿရ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဘုရားလောင်းတို့သည် အရူပသမာပတ်ကို ရကုန်သော်လည်း မလားအပ်သော အရပ်ဖြစ်သောကြောင့် အရူပဘုံ၌ မဖြစ်ကုန်၊ တပည့်တို့သည် ဆရာအား ရအပ်သော တရားသည် မရှိဟု သင်္ဂြိုဟ်ရာသုသာန်၌ ပူဇော်သက္ကာရကို မပြုကုန်၊ တပည့်ကြီးသည် လာလတ်၍ ဆရာသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလတ်သော် စုတေပြီဟုကြား၍ ဆရာကို ရအပ်သောတရားကို မေးလိုက်ကြကုန်၏လောဟု ဆို၏၊ မေးကုန်၏ဟု ဆိုကုန်သော် အသို့ ဆရာ ပြောဆိုသနည်းဟု မေး၏၊ "နတ္ထိ ကိဉ္စိ" ဟု ဆရာသည် ဆို၏၊ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာအား ပူဇော်သက္ကာရကို မပြုဟု ဆိုကုန်၏၊ သင်တို့ကား ဆရာဆိုသော စကား၏ အနက်ကို မသိကြကုန်၊ အာကိဉ္စညာယတန သမာပတ်ကို ရ၏ဟုဆို၏၊ ထိုရသေ့တို့သည် တပည့်ကြီး အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုသော်လည်း မသိကုန်၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ အလွန် မိုက်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ငါ့တပည့်ကြီး၏ စကားကို မသိကြကုန်၊ ထိုရသေ့တို့အား ထင်စွာပြုအံ့ဟု ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ

လာ၍ ခုသေ့တို့၏ ကျောင်းထိပ်အပြင် ကောင်းကင်၌ ကြီးစွာသော အာနု ဘော်ဖြင့် ရပ်၍ တပည့်ကြီး၏ ပညာအာနုဘော်ကို ချီးမွမ်းလိုရကား—

၉၉၊ ပရောသဟဿမ္ပိ သမာဂတာနံ၊
ကန္ဒေယျုံ တေ ဝဿသတံ အပညာ။

ဧကောဝ သေယျော ပုရိသော သပညော၊
ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သမာဂတာနံ၊ စည်းဝေးကုန်သောသူတို့၏။ ပရောသဟဿမ္ပိ၊ တထောင် အလွန်ရှိသည်လည်း။ စေ သိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ အပညာ၊ပညာမရှိ ကုန်သော။ တေ၊ ထိုတထောင် အလွန်ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ကန္ဒေယျုံ၊ ငိုကုန်ငြားအံ့။ အတ္ထံ ဝါ၊ အနက်ကိုရင်း။ ကာရဏံ ဝါ၊ အကြောင်းကိုရင်း။ နေဝ ဇာနေယျုံ၊ မသိကုန်ရာ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ယော ပုရိသော၊ အကြင် ယောကျ်ားသည်။ ဘာသိတဿ ဆို အပ်သော စကား၏။ အတ္ထံ အနက်ကို။ ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။ သပညော၊ ပညာရှိသော။ ဧကော၊ တယောက်သော။ သော ပုရိသောဝ၊ ထိုယောကျ်ား သည်သာလျှင်။ သေယျော၊ တထောင်အလွန်ရှိသော သူတို့ထက် မြတ်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက်လျှင် တရားဟော၍ ရသေ့အပေါင်းကို သိစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့သာလျှင် သွား၏၊ ထိုရသေ့တို့သည် လည်း အသက်၏အဆုံး၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ တပည့်ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဟာဗြဟ္မာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အကျဉ်းဟောလတ်၊ အကျယ်မှတ်၊ ထေရ်မြတ်သာရိ ရှေးဇာတိ]

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပရောသဟဿဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၀—အသာတရူပဇာတ်

ခုနစ်နှစ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ ခုနစ်ရက်ဖွားရသော ရှင်သိဝလိမထေရ်၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အသာတံ သာတရူပေန" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အသာတရူပဇာတ်ကို ကုဏ္ဍိယမြို့ကို အမှီပြု၍ ကုဏ္ဍဓာန မည်သော တောအုပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "ကောလိယ မင်းသမီးဖြစ်သော သုပ္ပဝါသာ မည်သော သီတင်းသည်မ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သုပ္ပဝါသာ မည်သော မင်းသမီးသည် ထိုကာလ၌ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့် သူငယ်ကိုဆောင်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သူငယ်ဖွားရခြင်း အရင်းရှိသော မိန်းမောခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ဝေဒနာကို ခံရ၏၊ သည်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသုပ္ပဝါသာသည် ဤသို့ သည်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည် နှိပ်စက်အပ်သော်လည်း အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ တရားဟောတော်မူ၏၊ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် စင်စစ်သဖြင့် မဖောက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို သိတော်မူ၏၊ အကြင်မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ ကျင့်တော်မူ၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် စင်စစ်သဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်ရှိတော်မူ၏၊ အကြင် နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲသည် မရှိ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် စင်စစ်သဖြင့် အလွန် ချမ်းသာ၏၊ ဤသုံးပါးကုန်သော အကြံတို့ဖြင့် သည်းခံ၏၊ ထိုသုပ္ပဝါသာသည် လင်ကိုခေါ်၍ မိမိ၏ ထိုအကြောင်းကိုရင်း၊ ရှိခိုးသော သတင်းစကားကိုရင်း ကြားလျှောက်စိမ့်သောငှါ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ စေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရှိခိုးသော သတင်းစကားကို ကြားတော်မူ၍ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ချမ်းသာစေသတည်း၊ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားစေသတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ချမ်းသာစွာ ရောဂါ

ကင်းလျက် ရောဂါမရှိသော သားကို ဖွားမြင်၏၊ ထိုအခါ သုပ္ပဝါသာ၏ လင်သည် အိမ်သို့သွား၍ သားဖွားပြီးသောသုပ္ပဝါသာကိုမြင်၍ အချင်းတို့ အံ့ဘွယ်ရှိစွ တကားဟု မြတ်စွာဘုရား၏ အာနုဘော်တော်၌ အလွန်လျှင် အံ့ဘွယ် သရဲဖြစ်သော စိတ်ရှိ၏၊ သုပ္ပဝါသာသည် သားဖွားပြီး၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာအား အလှူပေးလို၍ ပင့်ဘိတ်စိမ့်သောငှါ လင်ကိုစေပြန်၏၊ ထိုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန်၏အလုပ်အကျွေးဒါယကာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဘိတ်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သုပ္ပဝါသာအား လှူခြင်း၏ အခွင့်ကို ပေးအံ့သောငှါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို အလုပ်အကျွေးဒါယကာ အိမ်သို့ စေ၍ ထိုဒါယကာကို နှစ်သက်စေ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရဟန်းသံဃာနှင့် တကွ သုပ္ပဝါသာ၏ အလှူကိုခံတော်မူ၏၊ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌သုပ္ပဝါသာသည် သားဖြစ်သော သီဝလိကုမာရကို တန်ဆာဆင်၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရင်း၊ ရဟန်းသံဃာကိုရင်း ရှိခိုးစေ၏၊ ထိုခဏ၌ အစဉ်သဖြင့် အရှင် သာရိပုတ္တရာမထေရ်၏အထံသို့ ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် သီဝလိမင်းသားနှင့်တကွ သီဝလိ သင့်အား ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပါ၏လောဟု နှုတ်ဆက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။

သီဝလိ မင်းသားသည် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်အား အဘယ်မှာ ချမ်းသာအံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး လောဟကုမ္ဘီ ငရဲ၌ကဲ့သို့ နေရ၏ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်နှင့် တကွ ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို ပြောဆို၏၊ သုပ္ပဝါသာသည် သီဝလိမင်းသား၏ စကားကို ကြားလျှင် ဖွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိသော ငါ့သားသည် ဘုရားငယ်ဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် တကွ ပြောဆိုနိုင်ပေ၏ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သုပ္ပဝါသာ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော တပါးကုန်သော သားတို့ကိုလည်း သင်သည် အလိုရှိ၏လောဟု မေးတော်မူ၏၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား ဤသို့ သဘော ရှိကုန်သော တပါးကုန်သော တရာကုန်သော သားတို့ကို အကယ်၍ ရငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် အလိုရှိသည် သာလျှင်တည်းဟု လျှောက်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဥဒါန်းကျူးတော်မူ၍ အနုမောဒနာ ပြု၍ ကြွတော်မူ၏၊ သီဝလိ မင်းသားသည်လည်း ခုနစ်နှစ်ရှိသော ကာလ၌လျှင်

သာသနာတော်၌ ဝမ်းရေးကိုမငဲ့ဘဲရဟန်းပြု၍ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်လတ်သော် ပဥ္စင်းအဖြစ်ကိုရ၍ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသည် မြတ်သော လာဘ်ကို ရသည်ဖြစ်၍ မြေကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်စေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးသော် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးကုန်သော ဘုရားတပည့် သားတော်တို့၏ အတွင်း၌ တေဒဂ် အရာသို့ ရောက်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်လျက် ငါ့သျှင်တို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော တောင်းအပ်ပြီးသော ဆုရှိသော ပစ္ဆိမဘဝိက ဖြစ်သော အရှင်သီဝလိ မထေရ်သည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး လောဟကုမ္ဘီ ငရဲ၌ကဲ့သို့ နေ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ယောနိဝ၌ ဆင်းရဲသော အဖြစ်သို့ ရောက်၏၊ မယ်တော် သားတော်တို့သည် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံရ ကုန်၏ အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ အဘယ်မည်သောကံကို ပြုဘူးကုန်လေသနည်းဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ သီဝလိ၏ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသည်၏ အဖြစ်သည်ရင်း ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး လောဟကုမ္ဘီငရဲ၌ကဲ့သို့ နေရခြင်းသည်ရင်း၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ယောနိဝ၌ မိန်းမောသော ဝေဒနာသို့ ရောက်ခြင်းသည်ရင်း မိမိပြုသော ကံသာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိ၏၊ သုပ္ပဝါသာ၏ ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့်သူငယ်ကိုလွယ်ရခြင်း ဆင်းရဲသည်ရင်း၊ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန် ဖွားခြင်း အကြောင်းရှိသော မိန်းမော တွေဝေစေတတ်သော ဆင်းရဲသည်ရင်း မိမိပြုအပ်သော ကံသည် သာလျှင် အကြောင်းရင်းရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ မိဖုယားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူ၍ အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကိုသင်၍ အဘလွန်လတ်သော် တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ ထိုအခါ ကောသလမင်းသည် များစွာသောဗိုလ်ပါဖြင့် လာလတ်၍ ဗာရာဏသီပြည်ကို ယူ၍ ထိုမင်းကို သတ်၍ ထိုမင်း၏ မိဖုယားကြီးကို မိမိ၏မိဖုယားကြီးပြု၏၊ ဗာရာဏသီ

မင်း၏ သားသည်ကား အဘသေသော ကာလ၌ ရေပြွန်ပေါက် တံခါးဖြင့် ထွက်ပြေး၍ ဗိုလ်ပါကိုစု၍ ဗာရာဏသီသို့လာ၍ အနီး၌နေ၍ ထိုမင်းအား ပြည်ကိုတည်း ပေးမည်လော၊ စစ်ထိုးခြင်းကိုတည်း ပြုမည်လောဟု မှာစာ ပို့စေ၏၊ ထိုမင်းသည် စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုမည်ဟု မှာစာ တုံ့ပြန်လိုက်၏၊ မင်းသား၏ မယ်တော်သည်ကား ထိုသတင်းစကားကိုကြား၍ စစ်ထိုးသဖြင့် ပြုရန်ကိစ္စ မရှိ၊ ခပ်သိမ်းသော အ...တို့သို့ သွားလာခြင်းကို ပြတ်စေ၍ ဗာရာဏသီမြို့ကို ရံလော့၊ ထိုနောင်မှ ...း,ရေ,ထမင်းကုန်သဖြင့် ပင်ပန်းသောလူရှိသော ဗာရာဏသီမြို့ကို စစ်မထိုးဘဲ ...လတ္တံ့ဟု မှာစာ ပို့စေ၏။

မင်းသားသည် မယ်တော်၏ မှာစာကိုကြား၍ ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး အသွားအလာကို ဖြတ်၍ ...ာရာဏသီမြို့ကို ပိတ်ဆီး၏၊ ပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် သွားလာခြင်းကို ...ရကုန်သည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုမင်း၏ ဦးခေါင်းကိုယူ၍ မင်းသားအား ပေးကုန်၏၊ မင်းသားသည်ကား မြို့သို့ဝင်၍ မင်း၏အဖြစ်ကို ယူ၍ အသက်၏အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ ထိုမင်းသားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အသွားအလာကိုဖြတ်၍ ဗာရာဏသီမြို့ကို ပိတ်ဆီး၍ ယူသော ကံ၏ အကျိုးအားဖြင့် ယခု ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး လောဟကုမ္ဘီငရဲ၌ကဲ့သို့ နေ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ယောနိဝ၌ သည်းထန်စွာသော ဝေဒနာသို့ ရောက်၏၊ ထိုမှတပါး ထိုသီဝလိသည် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ လာဘ်များကုန်သော သာဝကတို့တွင် မြတ်သော သာဝက ဖြစ်စေသတည်းဟု ကြီးစွာသော အလှူကိုလှူ၍ အကြင်ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၏၊ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ မြို့သူတို့နှင့်တကွ အဘိုး တသိန်းထိုက်သော နို့ဓမ်းခဲကို လှူ၍ အကြင် ဆုတောင်းခြင်းကိုလည်း ပြုဘူး၏၊ ထိုဆုတောင်းခြင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့် လာဘ်များကုန်သော သာဝကတို့တွင် မြတ်သော သာဝကဖြစ်၏။

သုပ္ပဝါသာသည်လည်း ချစ်သား သင်သည် ဗာရာဏသီမြို့ကို ပိတ်ဆီး၍ ယူလောဟု စေဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့် သူငယ်ကို လွယ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သားဖွားခြင်း အရင်းရှိသော မိန်းမ‌ေတွေ့ဝေသော ဝေဒနာသို့ရောက်၏၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၁၀၀၊ အသာတံ သာတရူပေန၊ ပိယရူပေန အပ္ပိယံ။
ဒုက္ခံ သုခဿ ရူပေန၊ ပမတ္တ မတိဝတ္တတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အသာတံ၊ မသာယာအပ်သော သဘောသည်။ သာတရူပေန၊ သာယာအပ်သော သဘော၏ အတုအားဖြင့်။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ နှိပ်စက်၏။ အပ္ပိယံ၊ မချစ်အပ်သော သဘောသည်။ ပိယရူပေန၊ ချစ်အပ်သော သဘော၏ အတုအားဖြင့်။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သော သူကို။ အတိဝတ္တတိ၊ နှိပ်စက်၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ သုခဿ၊ ချမ်းသာ၏။ ရူပေန၊ အတုအားဖြင့်။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သောသူကို။ အတိဝတ္တတိ၊နှိပ်စက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ သီဝလိသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမြို့ကို ပိတ်၍ မင်းအဖြစ်ကိုရသော မင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သုပ္ပဝါသာသည် ထိုအခါ မင်းသားမယ်တော် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်းသား ခမည်းတော် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ဘယ်သူမပြု၊ မိမိမှု၊ ကိုယ်ပြု ကိုယ်ခံ ကိုယ်ပင်စံ]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အသာတရူပဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁—ပရောသတဝဂ် ၁၀၁—ပရောသတဇာတ်

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဂုဏ်အကြောင်း

၁၀၁၊ ပရောသဟဿမ္ပိ သမာဂတာနံ၊
ကန္ဒေယျုံ တေ ဝဿသတံ အပညာ။
ဧကောဝ သေယျော ပုရိသော သပညော၊
ယော ဘာသိတဿ ဝိဇာနာတိ အတ္ထံ။

ဟူသော ဤဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပရောသတဇာတ်သည် ဝတ္ထုအားဖြင့်ရင်း၊ အဖြေအားဖြင့်ရင်း၊ ဇာတ်ပေါင်းအားဖြင့်ရင်း ပရော

သဟာသဇာတ်*နှင့် တူသလျှင်ကတည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤပရောသတဇာတ်၌ သက်သက် "ဈာယေယျ"ဟူသော ပုဒ်မျှသာလျှင် ထူး၏။

ဘောန္တော တာပသာ၊ အို အရှင်ရသေ့တို့။ သမာဂတာနံ၊ စည်းဝေးလာကုန်သော သူတို့၏။ ပရောသတံ၊ တရာအလွန်သည်။ ဧပေိ သိယာ၊ အကယ်၍လည်း ဖြစ်ငြားအံ့။ အပညာ၊ ပညာမရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုတရာအလွန်ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ စေ ဈာယေယျုံ၊ အကယ်၍လည်း ကြံကုန်ငြားအံ့။ အတ္ထံ ဝါ၊ အနက်ကိုရင်း။ ကာရဏံ ဝါ၊ အကြောင်းကိုရင်း။ နပဿန္တိ၊ မမြင်ကုန်။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ ဘာသိတဿ၊ ဆိုသောစကား၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။ သပညော၊ ပညာရှိသည်ဖြစ်၍။ သော ပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားသည်။ ဧကော၊ တယောက်တည်း သာလျှင်။ သေယျော၊ တရာ အလွန်ရှိသော သူတို့ထက် မြတ်၏။

[ကျဉ်းပြ ကျယ်မှတ်၊ ဂုဏ်သကတ်၊ ထေရ်မြတ် သာရိပုတ်]

ရှေးဦးစွာသော ပရောသတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၂—ပဏ္ဏိကဇာတ်

အဘသည် သမီး၏ အကျင့်သီလကို စုံစမ်းသော အကြောင်း

ပဋိပန္နံ ဝတ္ထု။....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရားသည် "ယော ဒုက္ခဖုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ပဏ္ဏိက ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်"ဟင်းရွက်ရောင်း၍ အသက်မွေးသော သီတင်းသည် တယောက်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော သီတင်းသည်သည် အထူးထူး အပြားပြားကုန်သော အမြစ်, အရွက် အစရှိသည်တို့ကိုရင်း၊ ဗူး, ဖရုံ အစရှိသည်တို့ကိုရင်း ရောင်း၍ အသက်မွေးခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုသီတင်းသည်၏ တယောက်သော သမီးသည် အလွန်အဆင်းလှ၏၊ ကြည်ညိုဘွယ် ရှိ၏၊ အကျင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အရှက်

---

* ကေကနိပါတ် ၉၉-ဝတ္ထုမှာ ပါသည်။

အကြောက်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ သက်သက် အမြဲရှင်သော မျက်နှာရှိ၏၊ ထိုသတို့ သမီးအား အမျိုးတူကုန်သော သူတို့သည် တောင်းအံ့သောငှါ လာကုန်သည် ရှိသော် ထိုသီတင်းသည်သည် ဤသတို့သမီးအား ထိမ်းမြားအံ့သောငှါ မသင့်၊ ဤသတို့သမီးငယ်သည် အမြဲရှင်သော မျက်နှာရှိ၏၊ သူငယ်မတို့၏ အကျင့်သည် မရှိသော် လင့်အိမ်သို့သွားသောသူငယ်မ၏မိဘတို့အား ကဲ့ရဲ့အပ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသူငယ်မအား သူငယ်မတို့၏အကျင့်သည် ရှိသလော,မရှိသလော၊သူငယ်မကို စုံစမ်းအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ သီတင်းသည်သည် တနေ့သ၌ သမီးကို တောင်းကို ယူစေ၍ တော၌ ဟင်းရွက်အကျိုးငှါ တောသို့သွား၍ စုံစမ်းလိုသည်၏ အစွမ်း အားဖြင့် ကိလေသာကို မှီသကဲ့သို့ဖြစ်၍ လျှို့ဝှက်သော စကားကို ဆို၍ သမီးကို လက်၌ ဆွဲ၏။

သမီးသည် လက်ဆွဲကာမျှ၌လျှင် မျက်ရည်ယိုလျက် ငိုလျက် ဘခင် ဤအမှုသည် မသင့်၊ ရေမှ မီးဖြစ်သည်နှင့်တူ၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို မပြုလင့်ဟု ဆို၏၊ ချစ်သမီး စုံစမ်းအံ့သောငှါသာလျှင် ငါသည် သင်၏ လက်ကို ဆွဲ၏ မငိုလင့်၊ ယခု သင့်အား သူငယ်မတို့၏ အကျင့်သည် ရှိသလောဟုမေး၏၊ ဘခင် ရှိ၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် လောဘ၏ အစွမ်းဖြင့် တစုံ တယောက်သော ယောကျ်ားကို မကြည့်စဘူးဟု ဆို၏၊ ထိုသီတင်းသည်သည် သမီးကို နှစ်သိမ့်စေ၍ အိမ်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် မင်္ဂလာကိုပြု၍ လင့်အိမ်သို့ ပို့၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးအံ့ဟု နံ့သာပန်း အစရှိသည်တို့ကို လက်စွဲလျက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ နေ၏၊ ကြာမြင့်မှ လာ၏ဟုမိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည် သတို့သမီး သည် ကြာမြင့်စွာသော ကာလမှစ၍ အကျင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်သာတည်း၊ သင်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤသို့ စုံစမ်းသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း စုံစမ်းဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ သီတင်းသည်သည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရုက္ခစိုဝ်းနတ်ဖြစ်၏၊

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဟင်းရွက်ရောင်း၍ အသက်မွေးသော သီတင်းသည် တယောက်သည် ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ဤသို့ အစရှိသော ဝတ္ထုသည် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသချင်ကတည်း၊ သီတင်းသည်သည် သွီးငယ်အား စုံစမ်းအံ့သောငှါ လက်၌ ဆွဲ၏၊ သွီးသည် ငိုလျက်—

၁၀၂။ ယော ဒုက္ခဖုဋ္ဌာယ ဘဝေယျ တာဏံ၊
သော မေ ပိတာ ဒုဗ္ဘိ ဝနေ ကရောတိ။

သာ ကဿ ကန္ဒာမိ ဝနဿ မဇ္ဈေ၊
ယော တာယိတာ သော သဟသံ ကရောတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယော ပိတာ၊ အကြင်အဘသည်။ ဒုက္ခဖုဋ္ဌာယ၊ ဆင်းရဲတွေ့သည် ရှိသော်။ တာဏံ၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။ မေ၊ ငါ၏။ သော ပိတာ၊ ထိုအဘသည်။ ဝနေ၊ တော၌။ ဒုဗ္ဘိ၊ ပြစ်မှားခြင်းကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ ယောပိတာ၊ အကြင် အဘသည်။ တာယိဘာ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ သောပိဘာ၊ ထိုအဘသည်။ သဟသံ၊ နိုင်ထက်မှုခြင်းကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ သာ အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဝနဿ၊ တော၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏ အထံ၌။ ကန္ဒာမိ၊ ငိုရအံ့နည်း။

ထိုအခါ ထိုသတို့သွီးကိုအဘသည် နှစ်သိမ့်စေ၍ ချစ်သွီး စောင့်ရှောက်သော ကိုယ် ရှိ၏လောဟု မေး၏၊ ဘခင် စောင့်ရှောက်သောကိုယ် ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ သီတင်းသည်သည် အိမ်သို့ ဆောင်၍ မင်္ဂလာကိုပြု၍ လင့်အိမ်သို့ပို့၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏၊ သစ္စာကို ပြသည်၏အဆုံး၌ သီတင်းသည်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏၊ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ယခုအခါ အဘသည်သာလျှင် ထိုအခါ အဘ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သွီးသည်သာလျှင် ထိုအခါ သွီးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်

လျှင် ထိုအခါ အကြောင်းကို မျက်မှောက်အားဖြင့်မြင်သော ရုက္ခစိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သီလအာဝစာရ၊ ၇-မရ၊ အဘစမ်းသပ် သို့မြတ်]

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပဏ္ဏကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၃—ဝေရီဇာတ်

ပညာရှိတို့သည် ခိုးသူဘေးမှ လွတ်အောင် ရှောင်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညူ မြတ်စွာဘုရားသည် "ယတ္ထ ဝေရီ နိဝသတိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ဝေရီဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူစဉ် "အနာထပိဏ် သူဌေး"ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် စားသောရွာသို့သွား၍ ပြန်သည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ ခိုးသူတို့ကို မြင်၍ ခရီးအကြား၌ နေအံ့သောငှါ မသင့်၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့သာလျှင် သွားအံ့ ဟု လျင်စွာ နွားတို့ကို နှင်စေ၍ မိမိအိမ်သို့သာလျှင် လာလတ်၍ နက်ဖြန်နေ့၌ ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် ခိုးသူတို့ကို မြင်၍ ခရီးအကြား၌ ထိုခိုးသူတို့သည် မလုယက်ကုန်ဘဲ မိမိ၏နေရာ အရပ်သို့ သာလျှင် ပြန်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် စည်းစိမ်ရှိသော သူဌေး ဖြစ်၏၊ [illegible] ကို [illegible] သွား၍ ပြန်သည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ ထိုခိုးသူတို့ကိုမြင်၍ ခရီးအကြား၌ မနေမူ၍ [illegible]

ဆန၍ ခိုးသူတို့၏ လက်မှလွတ်၍ ဘေးမရှိရာ အရပ်၌ဖြစ်သော မိမိအိမ်သို့ လာ၏ဟု ဝမ်းမြောက်သည်၏ အစွမ်းဖြင့်—

၁၀၃၊ ယတ္ထ ဝေရီ နိဝသတိ၊ န ဝသေ တတ္ထ ပဏ္ဍိတော။
ဧကရတ္တံ ဒွိရတ္တံ ဝါ၊ ဒုက္ခံ ဝသတိ ဝေရိသု။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဝေရိသု၊ ရန်သူဘောင်တို့၌။ ဧကရတ္တံ ဝါ၊ တရက်ငင်း။ ဒွိရတ္တံ ဝါ၊ နှစ်ရက်ငင်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲစွာ။ ဝသတိ၊ နေရ၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဝေရီ၊ ရန်သူသည်။ နိဝသတိ၊ နေ၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န ဝသေ၊ မနေရာ။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဝမ်းမြောက်သော စကားကို ကျူးရင့်၍ အလှူ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီ သူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ရန်သူရှိလတ်၊ ထိုအရပ်၊ မရပ် မတည်ရာ]

သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝေရိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၄—မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်

သင်ခန်းစာ ငဲ့ကို ရှက်၍ ခံရသော မိတ္တဝိန္ဒက၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည် စတုဒ္ဒွီ-အဋ္ဌဟေ္မာ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဆိုနိုင်ခက်သော တယောက်သော ရဟန်း ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....ဝတ္ထုကို အောက် မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်း ဖြင့်ချဲ့အပ်၏၊ ဤမိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်သည်ကား ကဿပ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်၌

ဖြစ်၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအခါ သင်ဓုန်းစက်ကို ရွက်၍ ငရဲခံရသော တယောက်သော ငရဲသူသတ္တဝါသည် အရှင် အကျွန်ုပ်သည် အဘယ် မကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဘူးသနည်းဟု ဘုရားလောင်းကို မေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤမည်သော မကောင်းမှုကို ပြု၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၀၄၊ စတုဗ္ဘိ အဋ္ဌဇ္ဈဂမာ၊ အဋ္ဌာဟိပိ စ သောဠသ။
သောဠသာဟိ စ ဗာတ္တိံသ၊ အတြိစ္ဆံ စက္ကမာသဒေါ။
ဣစ္ဆာဟတဿ ပေါသဿ၊ စက္ကံ ဘမတိ မတ္ထကေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

စတုဗ္ဘိ၊ လေးယောက်ကုန်သော ဗိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့မှ။ အပရာ၊ တပါးကုန်သော။ အဋ္ဌ၊ ရှစ်ယောက်ကုန်သော ဗိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈဂမာ၊ သင်သည်ရ၏။ အဋ္ဌာဟိပိ စ၊ ရှစ်ယောက်ကုန်သော ဗိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့မှ လည်း။အပရာ၊တပါးကုန်သော။ သောဠသ၊တကျိပ် ခြောက်ယောက်ကုန်သော ဗိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈဂမာ၊ သင်သည် ရ၏။ သောဠသာဟိ စ၊ တကျိပ် ခြောက်ယောက်ကုန်သော ဗိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့မှလည်း။ အပရာ၊ တပါးကုန် သော။ ဗာတ္တိံသ၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော ဗိမာန်နေ ပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈဂမာ၊ သင်သည် ရ၏။ အတြိစ္ဆံ-အတြိစ္ဆန္တော၊ အလွန် အလိုကြီးသော သင်သည်။ စက္ကံ၊ သင်ဓုန်းစက်ကို။ အာသဒေါ၊ ရောက်၏။ ဣစ္ဆာဟတဿ၊ အလိုနှိပ်စက်သော။ ပေါသဿ၊ သင် ယောကျ်ား၏။ မတ္ထကေ၊ ထိပ်၌။ စက္ကံ၊ သင်ဓုန်းစက်သည်။ ဘမတိ၊ လည်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဆိုပြီး၍ မိမိနတ်ပြည်သို့သာလျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ နတ်သား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အလိုငမ်းလျက်၊ သင်ဓုန်းစက်၊ ရွက်လျက် ခံရသည်]

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၅—ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတ်

လွန်စွာထိတ်လန့်တတ်သော ရဟန်း၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဗဟုမ္ပေတံ ဝနေ ကဋ္ဌံ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ထိတ်လန့်တတ်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော တယောက်သော အမျိုးသားသည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအမျိုးသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓမ္မဒေသနာကို နာရ၍ ရဟန်းပြု၍ သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာအရပ်တို့၌ သစ်ခက် သစ်ရွက်တို့ကို ချိုးတတ်သော လေ၏ ၎င်း၊ ကျသော ခြောက်သော သစ်ခက်၏၎င်း၊ အတောင်ရှိသော ငှက်, အခြေလေးချောင်းရှိသော သားတို့၏၎င်း အသံကိုကြား၍ သေဘေးမှကြောက်သည် ဖြစ်၍ ကျယ်စွာသော အသံကို ဟစ်ကြွေးလျက် ပြေး၏၊ ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ထိုရဟန်းအား ငါသည် သေအပ်၏ဟု သတိမျှသည်လည်း မရှိ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ငါသေရလတ္တံ့ဟု အကယ်၍ သိငြားအံ့၊ သေခြင်းကို မကြောက်ရာ၊ ထိုရဟန်းသည် မရဏဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို မပွားစေ အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ သေခြင်းမှ ကြောက်သော အဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှား၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သေခြင်းမှကြောက်၏၊ သေခြင်းကို လန့်တတ်၏၊ ရဟန်းမည်သည် မချွတ် ငါသည်သေအပ်၏ဟု မရဏဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားစေခြင်းငှါသင့်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းအား နှလုံးမသာယာခြင်းသည် မဖြစ်ကုန်လင့်၊ ဤရဟန်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သေဘေးမှ ကြောက်သည် မဟုတ်သေး၊

ရှေး၌လည်း ကြောက်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာသီပြည်၌ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဟိမဝန္တာတော၌ရုက္ခဇိုဝ်းနတ် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် မင်္ဂလာဆင်ကို စစ်မြေပြင်၌ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော အကြောင်းကို သိစိမ့်သောငှါ ဆင်ဆရာတို့အား ပေး၏၊ ထိုဆင်ကို ဆင်ချည်တိုင်၌ချည်၍ ချွန်းလက်စွဲကုန်သော သူတို့ကို ခြံရံစေကုန်၍ စစ်မြေ၌ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော အကြောင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုဆင်သည် ထိုအမှုကို ပြုသည် ရှိသော် ဝေဒနာကို သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဆင်ချည်တိုင်ကို ချိုး၍ လူတို့ကို ပြေးစေ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်၏၊ လူတို့သည် ထိုဆင်ကို ဖမ်းအံ့ သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ပြန်ကြကုန်၏၊ ဆင်သည် သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ နှာမောင်းတို့ကို လှုပ်လျက် လျင်မြန်သဖြင့် ပြေး၏၊ ဆင် ချည်တိုင်၌ချည်၍ စစ်မြေ၌ မတုန်မလှုပ်မည့်အကြောင်းကို ပြုသောကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်းကိုငှင်း၊ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းကိုငှင်း မရသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်လျက် သွား၏၊ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်သည် ထိုဆင်ကိုမြင်၍ သစ်ခွ၌ ရပ်လျက်—

၁၀၅၊ ဗဟုမ္ပေတံ ဝနေ ကဋ္ဌံ၊ ဝါတော ဘဉ္ဇတိ ဒုဗ္ဗလံ။
တဿ စေ ဘာယသိ နာဂ၊ ကိသော နူန ဘဝိဿသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

နာဂ၊ ဆင်ပြောင်ကြီး။ ဝနေ၊ တော၌။ ဒုဗ္ဗလံ၊ အားနည်းသော။ ဗဟုမ္ပိ၊ များသည်လည်းဖြစ်သော။ ဧတံ ကဋ္ဌံ၊ ထိုသစ်ခက်ခြောက်ကို။ ဝါတော၊ လေသည်။ ဘဉ္ဇတိ၊ ချိုး၏။ တဿ၊ ထိုအသံမှ။ တွံ၊ သင်သည်။ စေ ဘာယသိ၊ အကယ်၍ ကြောက်အံ့။ ကိသော နူန၊ ကြုံလှီသည် သာလျှင်။ ဘဝိဿသိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤသို့တော့်ကား သင်အား ဘေးမရှိ၊ ထိုကြောင့် မကြောက်လင့်ဟု ရုက္ခဇိုဝ်း နတ်သည် ဆင်အားအဆုံးအမကိုပေး၏၊ ဆင်သည်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ကြောက် ခြင်းမရှိသည် ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြပြီးသည်၏အဆုံး၌ ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏၊ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းသနည်း ဟူမူကား ယခုအခါ ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဆင်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ခုသာမက၊ ရှေးဘ၀၊ မုချ သေဘေးကြောင်း]

ငါးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒုဗ္ဗလကဋ္ဌဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၆—ဥဒ္ဒုနိဇာတ်

အပျိုကြီးဖျက်ဆီး၍ သီလပျက်သော ရသေ့၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဥဒ္ဒုနိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ဝတ္ထုသည် တေရသကနိပါတ် စူဠနာရဒ ကဿပဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အထူးကား ရဟန်း သင်သည် ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည် ရှိသော် သင်၏စိတ်သည် အဘယ်သူ၌ တပ်စွန်းသနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ ရဟန်းသည် တယောက်သော အပျိုကြီး၌ တပ်စွန်း၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤအပျိုကြီးသည် သင်၏ အကျိုးမရှိသည်ကို ပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပြုဘူးသည်သာလျှင်တည်း သင်သည် ထိုမိန်းမကို မှီ၍ သီလ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၍ တုန်တုန် လှုပ်လှုပ် သွားလျက် ပညာရှိတို့ကိုမှီ၍ ချမ်းသာရ ရဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဤသို့ အစရှိသော အတိတ်ဝတ္ထုကို ချဲ့လည်း

စူဠနာရဒ ကဿပဇာတ်၌လျှင် ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အထူးကား ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ညအခါ၌ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ယူပြီးသော် လာ၍ ကျောင်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်ပြီးလျှင် သားဖြစ်သော ရသေ့ငယ်ကို ချစ်သား သင်သည် တပါးကုန်သော နေ့တို့၌ ထင်းတို့ကို ဆောင်၏၊ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေတို့ကို ဆောင်၏၊ မီးကိုပြု၏၊ ယနေ့မူကား တခုသောအမှုကိုလည်း မပြုမူ၍ အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာမသာသည်ဖြစ်၍ ဝင်လျက် အိပ်သနည်းဟု မေး၏၊ ဘခင် သင်တို့သည် သစ်သီးကြီးငယ်အကျိုးငှါ သွားလတ်သော် တယောက်သောမိန်းမသည် လာလတ်၍ အကျွန်ုပ်ကို ဖြားယောင်း၍ ခေါ် သွားအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား သင်တို့လွှတ်မှ သွားအံ့ဟု မလိုက်သေး၊ ဤမည်သော အရပ်၌ကား ထိုမိန်းမကို နေနှင့်စေ၍ လာခဲ့၏၊ ဘခင် အကျွန်ုပ်သည် ယခု သွားအံ့ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤမှသေ့ငယ်ကို ပြန်စိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု သိ၍ ချစ်သား ထိုသို့တပြီးကား သွားလော့၊ မိန်းမသည်ကား သင့်ကို ဆောင်၍ အကြင်အခါ၌ ငါး အမဲ အစရှိသည်တို့ကိုလည်း စားလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထောပတ်, ဆီ, ဆန် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ထိုမိန်းမသည် အလိုရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ ဤမည်သောဝတ္ထုကို ဆောင်ချေလောဟု သင့်ကို ပင်ပန်းစေလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ငါ၏ကျေးဇူးကို အောက်မေ့သဖြင့် ပြေးလာ၍ ဤအရပ်သို့သာလျှင် လာလောဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏၊ ရသေ့ငယ်သည် ထိုမိန်းမနှင့်တကွ လူ့ပြည်သို့သွား၏၊ ထိုအခါ ထိုရသေ့ငယ်ကို ထိုမိန်းမသည် မိမိအလိုသို့ လိုက်စေ၍ အမဲကို ဆောင်ချေလော၊ ငါးကို ဆောင်ချေလော၊ အကြင်ဝတ္ထုဖြင့် အလိုရှိ၏၊ ထိုဝတ္ထုကို ဆောင်ချေလောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ရသေ့ငယ်သည် ဤမိန်းမသည် ငါ့ကို ကျွန်ကဲ့သို့ရင်း၊ အမှုလုပ်သော သူကဲ့သို့ရင်း ပြု၍ နှိပ်စက်၏ဟုပြေး၍ အဘထံသို့ သွား၍ အဘကို ရှိခိုး၍ ရပ်လျက်သာလျှင်—

၁၀၆၊ သုခံ ဝတ မံ ဇီဝန္တံ၊ ပစမာနာ ဥဒုက္ခနီ။
စောရီ ဇာယပ္ပဝါဒေန၊ တေလံ လောဏဉ္စ ယာစတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅၀-ပ၊ ဥဒ္ဒာလနီဇာတ်

ရသေ့ငယ်အား ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ကဲ့သို့ အလုပ်များကို ပြုလုပ်ရန်စေခိုင်းနေပုံ

တာတ၊ ဘခင်။ တုမှာကံ၊ သင်တို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ ဝတ၊စင်စစ်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဇီဝန္တံ၊ အသက်မွေးသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပစမာနာ၊ ပူပန်စေတတ်သော။ ဥဒဋ္ဌနီ၊ ရေလှောင်အိုးနှင့် တူသော။ စောရီ၊ ခိုးသူမသည်။ ဇာယပ္ပဝါဒေန၊ သာယာစွာသော စကားဖြင့်။ ဥပလောဘေတွာ၊ဖြားယောင်း၍။ တေလဥ္စ၊ ဆီကိုရင်း။ လောဏဉ္စ၊ ဆားကိုရင်း။ ယာစတိ၊ တောင်း၏။

ထိုအခါ ရသေ့ငယ်ကို ဘုရားလောင်းသည် နှစ်သိမ့်စေ၍ ချစ်သား ထိုသို့ ဖြစ်စေ၊ လာလော၊ သင်သည် မေတ္တာကို ပွားစေလော၊ကရုဏာကိုပွားစေလော၊ မုဒိတာကို ပွားစေလော၊ ဥပေက္ခာကို ပွားစေလော၊ ဤသို့ လေးပါးကုန်သော ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားတို့ကိုရင်း, ကသိုဏ်း ပရိကံတို့ကိုရင်း ကြား၏၊ ထိုရသေ့ငယ်သည် မကြာမြင့်မီလျှင် အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း, ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားတို့ကို ပွားစေ၍ အဘနှင့်တကွ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမေ့မ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏၊ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏၊ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား ယခုအခါ အပျိုကြီးသည် ထိုအခါ အပျိုကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် ထိုအခါ ရသေ့ငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အဘဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိန်းမကိုတပ်၊ ဆင်းရဲလတ်၊ ဘမြတ်ထံမှီ ချမ်းသာစည်]

ခြောက်ခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥဒဋ္ဌနီဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၇—သာလိတ္တကဇာတ်

ကျောက်စရစ် ပစ်တတ်သော ရဟန်း၏အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သာဓု ခေါ သိပ္ပကံ နာမ" အစရှိသော ဂါထာ့ဒ်

ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သာလိတ္တကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ကျောက်စရစ် ပစ်တတ်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော တယောက်သော အမျိုးသားသည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအမျိုးသားသည် ကျောက်စရစ်ပစ်သော အတတ်၌ အပြီးသို့ရောက်၏၊ တနေ့သ၌ ထိုအမျိုးသား သည် တရားတော်ကို နာရ၍ သာသနာတော်၌ ရင်ကိုပေး၍ ရဟန်းပြု၍ ပဥ္စင်း အဖြစ်ကို ရ၏၊ သိက္ခာပုဒ်ကို အလိုမရှိ အကျင့်ကို မကျင့်သည်ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်း သည် တနေ့သ၌ တယောက်သော ပဥ္စင်းငယ်ကိုခေါ်၍ အစိရဝတီ မြစ်နားသို့ သွား၍ ရေချိုး၍ မြစ်နား၌ ရပ်၏။

ထိုအခါ နှစ်ခုကုန်သော ဖြူကုန်သော ဟသ်ာတို့သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွားကုန်၏၊ ထိုကျောက်စရစ် ပစ်တတ်သော ရဟန်းသည် ပဥ္စင်းငယ်ကို နောက် ဟသ်ာကို ကျောက်စရစ်ဖြင့် မျက်စိတို့ကိုပစ်၍ မြေရင်း၌ ကျစေအံ့ဟု ဆို၏၊ ပဥ္စင်းငယ်သည် အဘယ်သို့ ကျစေလတ္တံ့နည်း၊ ပစ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ ဟု ဆို၏၊ ကျောက်စရစ်ပစ်တတ်သော ရဟန်းသည် ဟသ်ာ၏ ဤမှာဘက်မျက် စိကိုထားဘိဦး ထိုမှာဘက်မျက်စိသို့ ထွင်း၍သွားအောင် ပစ်အံ့ဟု ဆို၏၊ ယခု မဟုတ်မမှန်သည်ကိုဆို၏ဟု ဆို၏၊ထိုသို့တပြီးကား ကြည့်လောဟုဆို၍ တခုသော ထက်စွာသော ကျောက်စရစ်ကိုကိုင်၍ လက်ချောင်း၌ ထား၍ ထိုဟသ်ာ၏ နောက်သို့ ပစ်၏၊ ထိုကျောက်စရစ်သည် ရှန်းဟူသော အသံကိုပြု၏၊ ဟသ်ာ သည်ကား ရန်လာသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ပြန်၍ အသံကို နားထောင်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ကျောက်စရစ်ပစ်တတ်သော ရဟန်းသည် ထိုခဏ၌ တခုသော လုံးသော ကျောက်စရစ်ကို ကိုင်ပြန်၍ ကြည့်သော ထိုဟသ်ာ၏ ထိုမှာဘက် မျက်စိ၌ ပစ်၏၊ ဤမှာဘက် မျက်စိကို ထွင်း၍ သွား၏၊ ဟသ်ာသည်လည်း သည်းစွာသောအသံကို မြည်လျက် မြေရင်း၌ကျ၏၊ ထိုထိုအရပ်မှ ရဟန်းတို့သည် လာကုန်၍ ကဲ့ရဲ့ကုန်၍ သင်သည် မလျောက်ပတ်သော အမှုကို ပြု၏ဟု မြတ်စွာ ဘုရားအထံသို့ ဆောင်၍ အရှင်ဘုရား ဤရဟန်းသည် ဤမည်သော အမှုကို ပြု၏ဟု ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက် ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို ရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသည် ယခုအခါ၌ သာလျှင်

ထိုအတတ်၌ လိမ်မာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လိမ်မာဘူးသည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု... လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အမတ်ဖြစ်၏၊ ပုရောဟိတ်သည် အလွန်စကားများ၏၊ များစွာဆိုတတ်၏၊ပုဏ္ဏားပြောသည်ရှိသော် တပါးကုန်သော သူတို့သည် ပြောခွင့်ကို မရကုန်၊ မင်းသည် အဘယ်အခါ၌လျှင် ပုဏ္ဏား၏ စကားကို ဖြတ်တတ်သော တစုံတခုသော အတတ်ကို ရပါအံ့နည်းဟု ကြံ၏၊ မင်းသည် ထိုနေ့မှစ၍ ထိုသို့သဘောရှိသော တခုသော အတတ်ကို စုံစမ်းလျက် သွား၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ တယောက်သော သူဆွံ့သည် ကျောက်စရစ်ပစ် အတတ်၌ အပြီးသို့ရောက်၏၊ ရွာသူသားငယ်တို့သည် ထိုသူဆွံ့ကို ရထားသို့တင်၍ ငင်ကုန်လျက် ဗာရာဏသီမြို့တံခါးရင်း၌ တခုသော အခွနှင့် ပြည့်စုံသော ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏၊ ထိုညောင်ပင်သို့ ဆောင်၍ ခြံရံ၍ ရွှေအစရှိသည်တို့ကို ပေး၍ ဆင်ရုပ်ကို ပြုလော, မြင်းရုပ်ကိုပြုလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုသူဆွံ့သည် ကျောက်စရစ်ကိုပစ်၍ ပညောင်ရွက်တို့၌ အထူးထူးသော အရုပ်တို့ကို ပြု၏၊ ခပ်သိမ်းသော အရွက်တို့သည် အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ် ရှိကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းသည် ဥယျာဉ်သို့ သွားသည်ရှိသော် ထိုအရပ်သို့ ရောက်၏၊ သေအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန်သော သူငယ်တို့သည် ပြေးကုန်၏၊ သူဆွံ့သည် ထိုအရပ်၌ အိပ်၏၊ မင်းသည် ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်၍ ရထား၌နေလျက် ပညောင်ပင်ရွက်တို့၏ ပေါက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပြောက်ကျားသော အရိပ်ကို မြင်၍ မော်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းကုန်သော ပညောင်ရွက်တို့၏ ပေါက်သည်၏ အဖြစ်ကိုမြင်၍ အဘယ်သူသည် ဤသို့ပြုအပ်သနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး သူဆွံ့သည် ပြု၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မင်းသည် ဤသူဆွံ့ကိုမှီ၍ ပုဏ္ဏားအား စကားပြတ်ခြင်းကိုပြုအံ့သောငှါ တတ်နိုင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဆွံ့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု ဆို၏၊ ရှာသည်ရှိသော် ပညောင်မြစ်ကြား၌ အိပ်သည်ကို မြင်၍ အရှင်မင်းကြီး ဤသူတည်းဟု

လျှောက်ကုန်၏၊ ထိုသူဆွံ့ကိုခေါ် စေ၍ ပရိသတ်ကိုပယ်ရှားစေ၍ ငါတို့၏အထံ၌ တယောက်သော စကားများသော ပုဏ္ဏားသည် ရှိ၏၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ အသံ မရှိသည်ကို ပြုအံ့သောငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့လောဟု မေး၍ အရှင်မင်းကြီး တကွမ်းစား အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဆိတ်ချေးတို့ကို ရကုန်သည်ရှိသော် တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ မင်းသည် သူဆွံ့ကို နန်းတော်သို့ဆောင်၍ တင်းတိမ် တွင်း၌ နေစေ၍ တင်းတိမ်မှ အပေါက်ဖောက်၍ ပုဏ္ဏား၏နေရာကို အပေါက်သို့ ရှေ့ရှုခင်းစေ၍ တကွမ်းစား အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ခြောက်ကုန်သော ဆိတ်ချေးတို့ကို သူဆွံ့အထံ၌ ထားစေ၍ ခစားအံ့သော ကာလ၌ လာသော ပုဏ္ဏားကို နေရာ၌ နေစေ၍ ပုဏ္ဏားသည် တပါးကုန်သော သူတို့အား အခွင့် မပေးမူ၍ မင်းနှင့်တကွ စကားဆိုအံ့သောငှါ အားထုတ်၏။

ထိုအခါ သူဆွံ့သည် တင်းတိမ်ပေါက်ဖြင့် ဟလုံးတလုံးသော ဆိတ်ချေးကို တောင်း၌ သွင်းသကဲ့သို့ ပုဏ္ဏား၏ အာစောက်၌လျှင် ချ၏၊ ပုဏ္ဏားသည် လာတိုင်း လာတိုင်းသော ဆိတ်ချေးကို ကျည်တောက်၌ ဆီကို သွင်းသကဲ့သို့ မျို၏၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဆိတ်ချေးတို့သည် ကုန်ကုန်၏၊ တကွမ်းစား အတိုင်း အရှည် ရှိကုန်သော ဆိတ်ချေးတို့သည် ထိုပုဏ္ဏား၏ဝမ်းသို့ ဝင်ကုန်လတ်သော် ပြည်ဝက် အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်၏၊ မင်းသည် ဆိတ်ချေးကုန်သည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ ဆရာ သင်တို့သည် အလွန်စကားများသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တကွမ်းစား အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဆိတ်ချေးတို့ကို မျိုကုန်လျက် တစုံတခုမျှ မသိကုန်၊ ယခု ဤထက် အလွန်ကို ကျေစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ သွားလေလော ငရေကို သောက်၍ ဝမ်းကျစေ၍ ကိုယ်ကို ရောဂါမရှိသည်ကို ပြုလေလောဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ထိုနေ့မှစ၍ ပိတ်သောခံတွင်း ရှိသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ စကား ပြောသော သူနှင့်လည်း စကားမပြောသော အလေ့ရှိသည် ဖြစ်၏၊ မင်းလည်း ဤသူဆွံ့သည် ငါ၏နားချမ်းသာခြင်းကို ပြုပေ၏ဟု သူဆွံ့အား အခွန်တသိန်း ထွက်ကုန်သော အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရွာလေးရွာတို့ကို ပေး၏၊ ဘုရားလောင်း သည် မင်းသို့ကပ်၍ အရှင်မင်းကြီး အတတ်မည်သည်ကို ဖလာက၌ ပညာ တို့သည် သင်အပ်၏၊ သူဆွံ့သည် ကျောက်စရစ် ပစ်သော အတတ်ဖြင့်လည်း ဤစည်းစိမ်ကို ရ၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၀၇၊ သာခု ခေါ သိပ္ပကံ နာမ၊ အပိ ယာဒိသ ကီဒိသံ။
ပဿ ခဉ္ဇပ္ပဟာရေန၊ လဒ္ဓါ ဂါမာ စတုဒ္ဒိသာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယာဒိသ ကီဒိသံ၊ အမှတ်မဲ့ ရှုအပ်သော သဘောရှိသော။ သိပ္ပကံ နာမ အပိ၊ အတတ်မည်သည်လည်း။ သာခု ခေါ ယေဝ၊ ကောင်းသည် သာလျှင်တည်း။ ပဿ၊ ရှုပါလော။ ပီဌသပ္ပိနာ၊ သူဆွံ့သည်။ ခဉ္ဇပ္ပဟာရေန၊ ဆိတ်ချေးပစ်သဖြင့်။ စတုဒ္ဒိသာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရှိကုန်သော။ ဂါမာ၊ ရွာတို့ကို။ လဒ္ဓါ၊ ရအပ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဤရဟန်းသည် ထိုအခါ သူဆွံ့ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိအမတ်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အတတ်ဟူသမျှ၊ လူ့လောက၊ သင်ရမည်သာ ပညာဝါ]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သာလိတ္တကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၈—ဗာဟိယဇာတ်

အဆင်းမလှသဖြင့် ဆူဝသောမိန်းမသည် အဆင်းလှသောမင်း၏ မိဖုယား ဖြစ်ရသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဗာဟိယဇာတ်ကို ဝေသာလီပြည်ကိုမှီ၍ မဟာဝုန်၌ စုလစ်မွန်းချွန် တပ်သော ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် "တယောက်သောလိစ္ဆဝီမင်း"ကိုကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ထိုလိစ္ဆဝီမင်းသည် သဒ္ဓါခြင်းရှိ၏၊ဘုရားအမှုးရှိသော သံဃာကိုဘိတ်၍ မိမိအိမ်၌ ကြီးစွာသော အလှူကိုလှူ၏၊ ထိုမင်း၏ မယားသည်ကား ဆူသော အင်္ဂါကြီးငယ်ရှိ၏၊ ဖူးဖူးယောင်သော

သူသေကောင်နှင့် တူ၏၊ အသွင်အပြင်နှင့် မပြည့်စုံ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော ကိစ္စ အဆုံး၌ တရားဟောတော် မူပြီးသော် ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၍ ရဟန်းတို့အား အဆုံးအမကို ပေး၍ ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ အလွန် အဆင်းလှသော ထိုသို့ သဘောရှိသော လိစ္ဆဝိမင်းအားစင်လျက် ဆူသောအင်္ဂါရှိသော အသွင်အပြင်နှင့် မပြည့်စုံသော ထိုသို့သဘောရှိသော မိန်းမသည် ဖြစ်၏၊ ထိုမင်းသည် ထိုမိန်းမနှင့်တကွ အသို့လျှင်မွေ့လျော်လေသနည်းဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ဤလိစ္ဆဝိမင်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆူသော ကိုယ်ရှိသော မိန်းမနှင့်တကွ မွေ့လျော်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆူသောကိုယ်ရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော မိန်းမနှင့်တကွ မွေ့လျော်ဘူး၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ အမတ်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ဇနပုဒ်သူမိန်းမသည် ဆူသောကိုယ်ရှိ၏၊ အသွင်အပြင်နှင့် မပြည့်စုံ၊ အခစားအမှုကိုပြုလျက် မင်းယင်ပြင်၏အနီးဖြင့် သွားသည်ရှိသော် ကျင်ကြီး နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ဝတ်သောအဝတ်ဖြင့် ကိုယ်ကိုဖုံးလွှမ်း၍ထိုင်လျက် ကိုယ်လက် အညစ်အကြေးကို သုတ်သင်၍ လျင်စွာသာလျှင် ထ၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် လေသွန်ပြူတင်းဖြင့် မင်းယင်ပြင်ကို ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုမိန်းမကို မြင်၍ ဤမိန်းမသည် ဤသို့ သဘောရှိသောလွင်ပြင်၌ ကိုယ်လက်အညစ်အကြေးကိုသုတ်သင်လျက် အရှက်အကြောက်ကိုမစွန့်မူ၍ ဝတ်သောအဝတ်ဖြင့်သာလျှင် ဖုံးလွှမ်း၍ ကိုယ်လက် အညစ်အကြေးတို့ကို သုတ်သင်၍ လျင်စွာထ၏၊ ဤမိန်းမသည် ရောဂါမရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော မိန်းမ၏သားအိမ်သည် သန့်ရှင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ သန့်ရှင်းသော သားအိမ်၌ ရှိသော တယောက်သော သားသည် သန့်ရှင်းသည် ဘုန်းရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမိန်းမကို ငါသည် မိဖုယားကြီး ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၏၊ မင်းသည်

ထိုမိန်းမအား လင်မရှိသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ ခေါ်စေပြီးလျှင် မိဖုယားကြီး အရာကို ပေး၏၊ မင်းသည် ထိုမိန်းမကို ချစ်မြတ်နိုး၏၊ မကြာမြင့်မီ ပင်လျှင် တယောက်သော သားကိုဖွား၏၊ ထိုမိန်းမ၏ သားသည် စကြဝတေးမင်း ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိန်းမ၏ စည်းစိမ် ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်၍ ထိုသို့သဘော ရှိသော စကားအခွင့်ကိုရ၍ အရှင်မင်းကြီး သင်အပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော အတတ် မည်သည်ကို အဘယ့်ကြောင့် မသင်ရာသနည်း၊ ဘုန်းရှိသော ဤမိန်းမသည် အရှက်အကြောက်ကို မစွန့်မူ၍ ဖုံးလွှမ်းသော အခြင်းအရာဖြင့် ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုလျက် သင်မင်းကြီးတို့ကို နှစ်သက်စေ၍ ဤသို့သဘော ရှိသော စည်းစိမ်ကို ရ၏ဟု ဆို၍ သင်အပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော အတတ်၏ ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းလိုရကား—

၁၀၈၊ သိက္ခေယျ သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊ သန္တိ သစ္ဆန္ဒိနော ဇနာ၊
ဗာဟိယာ ဟိ သုဟန္နေန၊ ရာဇာန မဘိရာဓယိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သိက္ခိတဗ္ဗာနိ၊ သင်အပ်ကုန်သော အတတ်တို့ကို။ သိက္ခေယျ၊ သင်ရာ၏။ သစ္ဆန္ဒိနော၊ ထိုအတတ်၌ ဆန္ဒရှိကုန်သော၊ ဇနာ၊ လူတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဗာဟိယာ၊ မြို့ပ၌ဖြစ်သော ဇနပုဒ်သူသည်၊ သုဟန္နေန၊ ဖုံးလွှမ်း၍ ကိုယ်လက် သုတ်သင်သဖြင့်။ ရာဇာနံ၊ မင်းကို။ အဘိရာဓယိ၊ နှစ်သက်စေ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် သင်အပ်သည်မည်သောအတတ်တို့၏ကျေးဇူးကို ဆို၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ လင်မယားတို့သည် ထိုအခါ လင်မယားတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိအမတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အရှက်အကြောက်၊ မစွန့်မြောက်၊ ထိုးရောက်နန်းညာ သိက္ခိတာ]

ရှစ်ခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗာဟိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀၉–ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်

ကြက်ဆူပင်စောင့် ရုက္ခဇိုဝ်၊အား ဆန်ကွဲမုံ့ဖြင့် ပသလုပ်ကျွေး သောကြောင့် သူဌေးဖြစ်သော သူဆင်းရဲအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယထန္နော ပုရိသော ဟောတိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "မဟာဒုဂ္ဂတ" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ရံခါ တဦးသော အမျိုးသည်သာလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသောရဟန်းသံဃာအား အလှူကို လှူဒါန်း၏၊ ရံခါ နှစ်ဦး သုံးဦးကုန်သော အမျိုးတို့သည် တပေါင်းတည်းပေါင်း၍ လှူဒါန်းကုန်၏၊ ရံခါ အပေါင်းဖွဲ့သဖြင့် လှူဒါန်း၏၊ ရံခါ ခရီးသဘောတူ အားဖြင့်လှူဒါန်း၏၊ ရံခါ အလုံးစုံသော မြို့သူအပေါင်းသည် ဆန္ဒတူစု၍ လှူ ဒါန်း၏၊ထိုအခါ လမ်းခရီးတူအားဖြင့် လှူအပ်သော ဆွမ်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ လူတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသောရဟန်းသံဃာအား လှူခြင်းငှါ ယာဂုကို ဆောင်ခဲ့ ကုန်လော့ ခဲဘွယ်ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်လော့ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ တယောက်သော သူတပါးတို့၏ အခစား အမှုလုပ်သော သူဆင်းရဲ သည် ထိုအလှူပေးသော လမ်းခရီး၌ နေလျက် ငါသည် ယာဂုကို လှူအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ခဲဘွယ်ကိုကား လှူအံ့ဟုကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ သိမ်မွေ့စွာသော ဆန်ကွဲကို ထောင်း၍ ရေဖြင့်ဆွတ်၍ မရိုးရွက်ဖြင့်ထုပ်၍ ပြာပူ၌ဖုတ်၍ ဤမုံ့ကို ဘုရားအား လှူအံ့ဟု ထိုမုံ့ကို ယူလျက် သွား၍ ဘုရားအထံတော်၌ ရပ်၏၊ ခဲသွယ် ယူခဲ့ ကြကုန်လော့ဟု တခွန်းတည်းသော စကားကိုဆိုကာမျှ၌ ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏ ရှေးဦးစွာသွား၍ ထိုမုံ့ကို ဘုရားရှင် သပိတ်တော်၌ တည်စေ၍ နေ၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် တပါးသောသူတို့သည် လှူအပ်သော ခဲဘွယ်ကို မယူမူ၍ ထိုမုံ့ခဲဘွယ်ကိုသာလျှင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား သည် မဟာဒုဂ္ဂတ၏ ဆန်ကွဲမုံ့ ခဲဘွယ်ကို စက်ဆုပ်တော်မမူဘဲ အမြိုက်သုဓာဘုတ် ကဲ့သို့ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏ဟု မြို့အလုံးသည် တပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏၊ မင်း၏အမတ် အစရှိကုန်သော အယုတ်သဖြင့်တံခါးစောင့်တို့ကို အစပြု၍

အလုံးစုံသော သူတို့သည်လျှင် စည်းဝေးကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကုန်၍ မဟာဒုဂ္ဂတသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်လျက် အချင်း မဟာဒုဂ္ဂတ တရာယူ၍ နှစ်ရာယူ၍ ငါတို့အား အဘိုကို ဝေလော့ဟု ဆိုကြကုန်၏၊ မဟာဒုဂ္ဂတသည် ဘုရားရှင်ကို မေးလျှောက်၍ သိအံ့ဟု ဘုရားအထံတော်သို့ လာ၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသည် ဥစ္စာကို ယူ၍ငဲ၊ မယူ၍ငဲ ခပ်သိမ်းသော သူတို့အား အဘိုကို ဝေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ မဟာဒုဂ္ဂတသည် ဥစ္စာကို ယူအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ လူတို့သည် နှစ်ဆ လေးဆအစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပေးကုန်လျက် ရွှေကိုးကုဋေတို့ကို ပေးကြကုန်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာ ပြုပြီးသော် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့သည် ဝတ်ပြုပြီးသော် ဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကိုပေးတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋိသို့ ဝင်တော်မူ၏၊ မင်းသည် ညချမ်းသောအခါ၌ မဟာဒုဂ္ဂတကိုခေါ်၍ သူဌေး အရာဖြင့် ပူဇော်၏၊ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် မဟာဒုဂ္ဂတသည် လှူအပ်သော မုံ့ခဲဘွယ်ကို မစက်မဆုပ် အမြိုက် သုဓာဘုတ်ကဲ့သို့ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ မဟာဒုဂ္ဂတသည်လည်း များစွာသော ဥစ္စာကိုငဲ သူဌေးအရာကိုငဲ ရ၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်သို့ ရောက်လေ၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော် မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက် သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါသည် မဟာဒုဂ္ဂတ၏ ဆန်ကွဲမုံ့ ကို မစက်ဆုပ်သဖြင့် ဘုဉ်းပေးတော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရုက္ခစိုဝ်း နတ်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ဘူး သလျှင်ကတည်း၊ ထိုအခါ၌လည်း မဟာဒုဂ္ဂတသည် ငါ့ကိုမှီ၍ သူဌေးအရာကို ရဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တခုသောအရပ်ဝယ် ကြက်ဆူပင်စောင့် ရုက္ခစိုဝ်းနတ် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ရွာ၌ လူတို့သည် နတ်တို့ကို

ကိုးကွယ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ တခုသော ပွဲသဘင်သည် ရောက်လတ်သည် ရှိသော် လူတို့သည် မိမိတို့၏ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်တို့အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ ထိုအခါ ဆင်းရဲစွာသော လူတယောက်သည် ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်တို့အားပူဇော်ကုန်သော လူတို့ ကိုမြင်၍ တခုသော ကြက်ဆူပင်ကို သုတ်သင်၍ ပူဇော်၏၊ လူတို့သည် မိမိ,မိမိတို့ ၏ နတ်တို့အား အထူးထူး အပြားပြား ရှိကုန်သော ပန်း, နံ့သာ, နံ့သာပျောင်း တို့ကိုရင်း၊ ခဲဘွယ်, ဘောဇဉ်တို့ကိုရင်း ယူ၍ သွားကုန်၏၊ ထိုသူဆင်းရဲသည်ကား ဆန်ကွဲမှုံ့ကိုရင်း, ရေမှုတ်ဖြင့် ရေကိုရင်း ယူလျက်သွား၍ ကြက်ဆူပင်၏ အနီး၌ ရပ်၍ နတ်တို့မည်သည်ကား နတ်ခဲဘွယ်ကိုသာ စားကုန်၏၊ ငါ၏ နတ်သည် ဆန်ကွဲမှုံ့ကို မစားလတ္တံ့၊ ဤဆန်ကွဲမှုံ့ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ နတ်မင်းအား ငါမပေးပြီ၊ ငါသည်ပင် ဆန်ကွဲမှုံ့ကို စားအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုအရပ်မှလျှင် ပြန်လည်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကြက်ဆူပင်ခွ၌ရပ်၍ အိုယောကျ်ား သင်သည် အကယ်၍ သူဌေးစိမ်ရှင်ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါ့အား ကောင်းသော ခဲဘွယ်ကို ပေးရာ၏၊ သင်သည်ကား ဆင်းရဲ၏၊ ငါသည် မှုံ့ကို မစားမူ၍ တပါးသော ခဲဘွယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် စားအံ့နည်း၊ ငါ၏အဘို့ကို မပျက်စီးစေလင့်ဟု ဆိုလို၍—

၁၀၉၊ ယထန္နော ပုရိသော ဟောတိ၊ တထန္နာ တဿ ဒေဝတာ။
အာဟရေတံ ကုဏ္ဍပူဝံ[၁]၊ မာ မေ ဘာဂံ ဝိနာသယ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘော ပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ ပုရိသော၊ နတ်တို့ကို ကိုးကွယ်သော ယောကျ်ားသည်။ ယထန္နော၊ အကြင်သို့ သဘောရှိသော အာဟာရကို စား သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုယောကျ်ား၏။ ဒေဝတာ၊ နတ်သည်။ တထန္နာ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ဘောဇဉ်ကို စားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တွံ၊ သည်။ ဧတံ ကုဏ္ဍပူဝံ၊ ထိုဆန်ကွဲမှုံ့ကို။ အာဟရ၊ ဆောင်ခဲ့လော။ မေ၊ ငါ၏။ ဘာဂံ၊ အဘို့ကို။ မာ ဝိနာသယ၊ မပျက်စီးစေလင့်။

ထိုဆင်းရဲစွာသော ယောကျ်ားသည် ပြန်လျက် ဘုရားလောင်းကိုကြည့်၍ ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဆန်ကွဲမှုံ့မှ သြဇာကိုစား၍ အိုယောကျ်ား အဘယ်အကျိုးငှါ ငါ့ကို လုပ်ကျွေးသနည်းဟု မေး၏၊ အရှင် အကျွန်ုပ်သည်

၁၊ ကဏ္ဏ ပူဝံ (သီ၊ ဋ္ဌ)

ဆင်းရဲ၏၊ အရှင်နတ်မင်းကို မှီ၍ ဆင်းရဲသော အဖြစ်မှ လွတ်လို၏၊ ထိုကြောင့် ရှင်နတ်မင်းကို လုပ်ကျွေး၏ဟု ဆို၏၊ အိုယောကျ်ား သင်မစိုးရိမ်လင့်၊သင်သည် ကျေးဇူးကို သိတတ်သော ကျေးဇူးကို ဆပ်တတ်သော ငါ့အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုအပ်၏၊ ဤကြက်ဆူပင်ကိုရံ၍ ရွှေအိုးတို့သည် လည်ချင်းထိ၍ တည်ကုန်၏၊ သင်သည် မင်းအား ကြားလျှောက်၍ လှည်းတို့ဖြင့် ဥစ္စာကို ဆောင်စေ၍ မင်းယင်ပြင်၌ စုပုံလော၊ မင်းသည် သင့်အား နှစ်သက်၍ သူဌေး အရာကို ပေးလတ္တံ့ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် ကွယ်၏၊ ထိုသူဆင်းရဲသည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြု၏၊ မင်းသည်လည်း သူဆင်းရဲအား သူဌေးအရာကို ပေး၏၊ ဤသို့ သူဆင်းရဲသည် ဘုရားလောင်းကို မှီ၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်သို့ရောက်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း...သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ သူဆင်းရဲသည်လျှင် ထိုအခါ သူဆင်းရဲ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကြက်ဆူပင်စောင့်နတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆန်ကွဲမုံ့လျှ၊ ဆင်းရဲသူ၊ ရှေးတူ ခုဘဝ စည်းစိမ်ရ]

ကိုးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁၀-သဗ္ဗသံဟာရကပဥ္စဇာတ်

ပညာပါရမီကို ဟောတော်မူသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန် နှင့် အတိတ်ဝတ္ထု... ''သဗ္ဗသံဟာရကော နတ္ထိ'' အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သဗ္ဗသံဟာရကပဥ္စဇာတ်သည် ခပ်သိမ်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့်''ဥမင်္ဂဇာတ်''၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ဂါထာကား—

၁၁၀၊ သဗ္ဗသံဟာရကော နတ္ထိ၊ သုဒ္ဓံ ကင်္ဂု ပဝါယတိ။
အလိကံ ဘာသတိယံ ဓုတ္တိ၊ သစ္စမာဟ မဟလ္လိကာ။

ဟူသည်တည်း။

ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှိသုခမိန်။ သဗ္ဗသံဟာရကော၊ သဗ္ဗသံဟာရက မည်သော နံ့သာသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သုဒ္ဓံ၊ သက်သက်။ ကဂုံ၊ ဆေးမျိုး အဝင်အပါ ဥပါ သကာ နံ့သာသည် သာ၍လျှင်။ ပဝါယတိ၊ လှိုင်၏။ အယံ ဓုတ္တိ၊ ဤ ခိုးစား တတ်သော မိန်းမငယ်သည်။ အလိကံ၊ မမှန်သော စကားကို။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ အယံ မဟာလ္လိကာ၊ ဤမိန်းမကြီးသည်။ သစ္စံ၊မှန်သောစကားကို။ အာဟ၊ဆို၏။

အလုံးစုံသော နံ့သာတို့ကို ပေါင်းစု၍ ပြုအပ်သော နံ့သာကို သဗ္ဗ သံဟာရကနံ့သာ ခေါ်သည်ဟူ၍မှတ်။

[နံ့သာပေါင်းစုံ၊ မွှေးကြိုင်ထုံ၊ ခေါ်ကုန်သဗ္ဗ သံဟာရက]

ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သဗ္ဗသံဟာရကပဥ္စဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂–ဟံစိဝဂ် ၁၁၁–ဂဒြဘပဥှဇာတ်

မြည်း ပြဿနာ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အတိတ်ဝတ္ထု....''ဟံစိ တုဝံ ဧဝမညာသိ'' ဤသို့အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဂဒြဘပဥှဇာတ်သည် မဟာဥမင် ဇာတ် * ၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့၊ ဂါထာကား—

၁၁၁၊ ဟံစိ တုဝံ ဧဝ မညာသိ သေယျော၊ ပုတ္တေန ပိတာတိ ရာဇသေဋ္ဌ။
ဟန္ဒဿတရဿ တေ အယံ၊ အဿတရဿ ဟိ ဂဒြဘော ပိတာ။

ဟူသည်တည်း။

ရာဇသေဋ္ဌ၊မင်းမြတ်။ ဟံစိ၊ အကယ်၍။ တုဝံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ပုတ္တေန၊ သားထက်။ ပိတာ၊ အဘသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဣတိ ဧဝံ၊ ဤသို့။ မညာသိ၊ အောက်မေ့မှတ်ထင်တော်မူ၏။ ဟန္ဒ၊ယခု။ တေ၊ သင်မင်းမြတ်အား။ အဿတရဿ၊ အဿတိုရ် မြင်းထက်။ အယံ၊ ဤမြည်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော။ ဟိ-ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ဂဒြဘော၊ မြည်းသည်။ အဿတရဿ၊ အဿတိုရ်မြင်း၏။ ပိတာ၊

---

* မဟာနိပါတ်မှာ ပါသည်။

၅၅၀-ပ၊ သဗ္ဗသံဟာရကပဉှာဇာတ်
မဟော်သဓာ လည်ရှဲတရား စီရင်နေပုံ

အဘာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သေယျော၊မြတ်သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော။

ဤဂါထာ၏ ပဌမပါဒ၏ အစ၌ ဟံစိ-ဟု တာလုဇ ပဌမက္ခရာနှင့် ရှိရမည်၊ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌ ဟံစိ-ကို ယဒိ-ဟုဖွင့်ပြ၏၊ဟံစိ နှင့် ယဒိကား အနက်တူ၏။

[ပုတ္တပိတာ၊ မြတ်သည့်ရာ၊ မဟာဥမင်ဇာတ်]

ရှေးဦးစွာသော ဂဒြဘပဥှာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁၂—အမရာဒေဝီပဥှာဇာတ်

အမရာဒေဝီနှင့် မဟောသဓာ ပညာစမ်းကြသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အတိတ်ဝတ္ထု... "ယေန သတ္တု ဗိဠင်္ဂါ စ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ အမရာဒေဝီပဥှာ ဇာတ်သည်လည်း ထို "မဟာဥမင်ဇာတ်"၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဂါထာကား—

၁၁၂၊ ယေန သတ္တု ဗိဠင်္ဂါ စ၊ ဒိဂုဏပလာသော စ ပုပ္ဖိတော။
ယေန ဒဒါမိ တေန ဝဒါမိ၊ ယေန န ဒဒါမိ တေန န ဝဒါမိ။
ဧသ မဂ္ဂေါ ယဝမဇ္ဈကဿ၊ ဧတံ ဆန္နပထံ ဝိဇာနာဟိ။

ဟူသည်တည်း။

သာမိ၊ အရှင်။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ သတ္တုဗိဠင်္ဂါစ၊ မုံ့လုံးဈေး,ပအုန်းရည်ဈေးတို့သည်ရှိ၏။ ပုပ္ဖိတော၊ ပွင့်သော။ ဒိဂုဏပလာသော စ၊ အရွက်နှစ်ဆင့်ရှိသော ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရှိ၏။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်သို့။ ဂန္တွာ၊ သွား၍။ ယေန၊အကြင်လက်ဖြင့်။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။ တေန၊ထိုလက်ဖြင့်။ ဝဒါမိ၊ ဆို၏။ ယေန၊ အကြင်လက်ဖြင့်။ န ဒဒါမိ၊ မပေး။ တေန၊ထိုလက်ဖြင့်။ န ဝဒါမိ၊မဆို။ ဧသ-ဧသော၊ဤခရီးသည်လျှင်။ ယဝမဇ္ဈကဿ၊ ယဝမဇ္ဈကရွာ၌

တည်သော ငါတို့အိမ်၏။ မင္ဂေါ၊ ခရီးတည်း။ တော် ဆန္ဒပထံ၊ ဤဖုံးကွယ်သော ခရီးကို။ ဝိဇာနာဟိ၊ သိလော။

[မဟော အမရာ၊ စမ်းပညာ၊ မဟာဥမင်ဇာတ်]

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အမရာဒေဝီပဥှာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁၃—သိင်္ဂါလဇာတ်

ပုဏ္ဏားကို မြေခွေးလှည့်စားသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ''သဒ္ဒဟာသိ သိင်္ဂါလဿ'' အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သိင်္ဂါလဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ''ဒေဝဒတ်''ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ထို အခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ် သည် ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုယူ၍ ဂယာသီသသို့သွား၍ အကြင်အကျင့်ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ကျင့်၏ ထိုအကျင့်သည် တရားမဟုတ်၊ အကြင်အကျင့်ကို ငါသည် ကျင့်၏၊ ထိုအကျင့်သည်သာလျှင် တရားဟုတ်၏ဟု ထိုငါးရာကုန် သော ရဟန်းတို့ကို မိမိအယူကို ယူစေ၍ ထိုဒေဝဒတ်သည် အကြောင်းအား လျော်သော မုသားကိုဆို၍ တသိမ်တည်း၌ နှစ်ခုကုန်သော ဥပုသ်တို့ကို ပြုကုန် ၏ဟု ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့ဖြစ်သော စကားကို ဆိုကုန်လျက် နေကုန်၏၊ မြတ် စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့်စည်း ဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့်စည်းဝေးပါ ကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် မုသားဆိုလေ့ရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မုသားဆိုလေ့ရှိသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သုသာန်တော၌ ရက္ခ ဇိုဝ်းနတ်၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို

ကြွေးကြော်အပ်၏၊ လူတို့သည် နက္ခတ်တို့အား ပူဇော်သောအမှုကို ပြုကုန်အံ့ဟု ထိုဆိုခရီးလေးဆုံ ခရီးလမ်းမ အစရှိသည်တို့၌ ငါး အမဲ အစရှိသည်တို့ကို ဖရိုဖရဲ ကြဲကုန်လျက် အိုးကင်းငယ်တို့၌ များစွာသော သေကို ထားကုန်၏၊ ထိုအခါ တခုသော မြေခွေးသည် သန်းခေါင်ယာမ် အခါ၌ ပြွန်ပေါက်ဖြင့် မြို့သို့ဝင်၍ ငါးအမဲကိုစား၍ သေကို သောက်၍ တဖန် ချုံကြားသို့ဝင်၍ အရုဏ်တက်သည် တိုင်အောင်အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထိုမြေခွေးသည်နိုး၍အလင်းကိုမြင်လျှင် ယခုထွက်အံ့သောငှါ မတတ်ကောင်းဟု ခရီးအနီးသို့ သွား၍ မထင်ရှားသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဝပ်လျက် တပါးသော သူကိုမြင်၍ ဘာစုံတခုသောစကားကို မဆိုမူ၍ တယောက်သော မျက်နှာသစ်အံ့သောငှါ လာသော ပုဏ္ဏားကို မြင်၍ ပုဏ္ဏား မည်သည်ကား ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောကုန်၏၊ ဤပုဏ္ဏားကို ဥစ္စာဖြင့် ဖြားယောင်း၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် ငါ့ကို လက်ကတီးကြား၌ ထား၍ မြို့မှ ထုတ်၏၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ပြုအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍—

မြေခွေးသည် လူ၏ ဘာသာဖြင့် ပုဏ္ဏားဟု ခေါ်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ပြန်၍ ငါ့ကို အဘယ်သူသည် ခေါ်သနည်းဟု မေး၏ ပုဏ္ဏား ငါခေါ်သည်ဟု ဆို၏၊ အဘယ့်ကြောင့် ခေါ်သနည်းဟု မေး၏၊ ပုဏ္ဏား ငါ့အား နှစ်ရာကုန်သောငွေ အသပြာတို့သည် ရှိကုန်၏၊ ငါ့ကို လက်ကတီးကြား၌ထား၍ ကိုယ်ရုံပုဆိုးဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် တစုံတယောက်သော သူသည် မမြင်၊ ထိုအခြင်း ဖြင့် မြို့မှထုတ်အံ့သောငှါ အကယ်၍ တတ်နိုင်အံ့၊ သင့်အား ထိုနှစ်ရာကုန်သော ငွေအသပြာတို့ကို ပေးအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မော်ခြင်း ကြောင့် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုမြေခွေးဆိုတိုင်း ပြု၍ ယူပြီးသော် မြို့မှထွက်၍ အတန်ငယ် သွား၏၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို မြေခွေးသည် ပုဏ္ဏား အဘယ် အရပ် နည်းဟု မေးလေ၏၊ ဤမည်သော အရပ်တည်းဟု ပုဏ္ဏား ဆိုသည်ရှိသော် တပါးသော အရပ်သို့ အတန်ငယ် သွားဦးလောဟု ဆို၏၊ ဤသို့ အဖန်တလဲလဲ ဆိုလျက် သုသာန်သို့ရောက်၍ ဤသုသာန်မှ၌ ငါ့ကိုချလောဟုဆို၏၊သုသာန်မှ၌ မြေခွေးကို ချ၏၊ မြေခွေးသည် ပုဏ္ဏား ကိုယ်ရုံပုဆိုးဖြူကို ဖြန့်လောဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောသဖြင့် ဖြန့်၏၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို ဤသစ်ပင် ရင်း၌ တူးလေလောဟု မြေကို တူးခြင်း၌ ယှဉ်စေ၍ ပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်ရုံပုဆိုးသို့

တက်၍ လေးထောင့်၌ရင်း,အလယ်၌ရင်း ဤငါးဌာနတို့၌ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် တို့ကို စွန့်၍ လိမ်းကျံစေ၍ရင်း, စွတ်စေ၍ရင်း သုသာန်တောသို့ ဝင်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သစ်ပင်ခွ၌ရပ်၍—

၁၁၃၊ သဒ္ဒဟာသိ သိဂါလဿ၊ သုရာပီတဿ ဗြာဟ္မဏ။
သိပ္ပိကာနံ သတံ နတ္ထိ၊ ကုတော ကံသသတာ ဒုဝေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ သုရာပီတဿ၊ သေသောက်သော။ သိဂါလဿ၊ မြေခွေး၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ တွံ၊ သင်သည်။ သဒ္ဒဟာသိ ယုံကြည်သလော။ တဿ၊ ထိုမြေခွေးအား။ သိပ္ပိကာနံ၊ ယောက်သွားတို့၏။ သတံ၊ တရာ သည် လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အဿ၊ ထိုမြေခွေးအား။ ဒုဝေ ကံသသတာ၊ ငွေအသပြာ နှစ်ရာတို့သည်ကား။ ကုတော အတ္ထိ၊ အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် ဆို၍ ပုဏ္ဏား သွားလေ၊ သင်၏ ပုဆိုးကို လျှော်၍ ရေချိုး၍ မိမိအမှုကို ပြုလေလောဟု ဆို၍ ကွယ်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် ရှက္ခဇိုဝ်းနတ်ဆိုတိုင်းပြု၍ ငါ့ကို လှည့်စားသည် ဖြစ်ပြီဟု နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ဖဲ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မြေခွေးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် လျှင် ထိုအခါ ရှက္ခဇိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သေရည်သောက်သူ၊ နှုတ်ဆိုမူ၊ ချင့်ယူ လိမ်တာများ]

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သိဂါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁၄—မိတ္တစိန္တိဇာတ်

ပျင်းရိသော ငါးတို့၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော ထဗ္ဗည့် မြတ်စွာဘုရားသည် "ဗဟုစိန္တီ အပ္ပစိန္တီ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ မိတစိန္တိဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌

သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "နှစ်ယောက်ကုန်သော အသက်ကြီးကုန်သောရဟန်း တို့ကို" အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ရဟန်းကြီး တို့သည် ဇနပုဒ်၌ တခုသော တောကျောင်း၌ ဝါဆိုကုန်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရား အား ဖူးမြင်အံ့သောငှါ သွားအံ့ဟု ရိက္ခာကို စီရင်ကုန်၍ ယနေ့ သွားကုန်အံ့၊ နက်ဖြန်သွားကုန်အံ့ဟု တလကို လွန်စေ၍ တဖန် ရိက္ခာကို စီရင်ကုန်၍ ထိုအတူ လျှင် တလကို လွန်စေကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် မိမိတို့၏ ပျင်းရိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ၎င်း, နေရာအရပ်၌ တပ်စွန်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၎င်း သုံးလတို့ကို လွန်၍ ထို ဇနပုဒ်မှထွက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ အကျွမ်းဝင်ရာ၌ သပိတ် သင်္ကန်းကို သိုမှီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားကို ခစား ခြင်းကို မပြုကုန်သော သင်တို့သည် ကြာမြင့်စွာ၏၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ကြာမြင့်ကြကုန်သနည်းဟု မေးကြကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့၏ ပျင်းရိသည်၏အဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ ၌ ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏၊ တရားသဘင်၌လည်း ထိုရဟန်းကြီးတို့၏ ပျင်းရိသည် ၏အဖြစ်ကိုလျှင်မှီ၍ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူ လတ်၍ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ လတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက် သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်စေ၍ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ပျင်းရိကုန် သတတ်ဟူသည် မှန်ကုန်သလောဟု မေးတော်မူလတ်၍ အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုရဟန်းတို့ သည် ပျင်းရိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပျင်းရိကုန်၏၊ နေရာ၌လည်း တပ် စွန်းကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီမြစ်နား၌ ငါးသုံးခုတို့သည်ရှိကုန် ၏၊ ထိုငါးသုံးခုတို့တွင် တခုကား မိတစိန္တိမည်၏၊တခုကား ဗဟုစိန္တိမည်၏၊ တခု ကား အပ္ပစိန္တိမည်၏၊ ထိုငါးသုံးခုတို့သည် တောမှ လူ့ပြည်သို့လာကုန်၏၊ ထို ငါးသုံးခုတို့တွင် မိတစိန္တိငါးသည် တပါးကုန်သော နှစ်ခုကုန်သော ဗဟုစိန္တိ,

အပ္ပစိန္တိငါးတို့ကို ဤလူ့ပြည် မည်သည်ကား ရွံရှာဘွယ်ရှိ၏၊ ဘေးဘျမ်းရှိ၏၊ တံငါတို့သည် ကွန်, မြုံး အစရှိသည်တို့ကိုပစ်၍ ငါးတို့ကို ဖမ်းကုန်၏၊ ငါတို့သည် တောသို့သာလျှင် နေကုန်အံ့ဟု ဆိုပေ၏၊ ဤမှတပါးကုန်သော ငါးနှစ်ခု တို့သည် ပျင်းရိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ရင်း, အာမိသ၌ တပ်စွန်းခြင်းကြောင့်ရင်း ယနေ့ သွားကုန်အံ့၊ နက်ဖြန် သွားကုန်အံ့ဟု ဆို၍ သုံးလတို့ကို လွန်စေကုန်၏။

ထိုအခါ တံငါတို့သည် မြစ်၌ ကွန်တို့ကို ပစ်ကုန်၏၊ ဗဟုစိန္တိ, အပ္ပစိန္တိ ငါး တို့သည် အစာကို ယူကုန်လျက် ရှေ့မှ သွားကုန်၏၊ ထိုငါးတို့သည် မိမိတို့၏ အလွန်မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကွန်နံ့ကို မမှတ်ကုန်မူ၍ ကွန်ဝမ်းသို့ဝင်ကုန်၏၊ မိတစိန္တိငါးသည် နောက်မှ သွားသည်ရှိသော် ကွန်နံ့ကိုသိ၍ ထိုငါးတို့၏ ကွန် ဝမ်းသို့ ဝင်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ ပျင်းရိကုန်သော ငါးတို့အား အသက်ကို ပေးအံ့ဟု ကြံ၍ ကွန်၏ အပဖြစ်သော နံပါးအနီးဖြင့် ကွန်ဝမ်းတည်ရာ အရပ်သို့ သွား၍ ကွန်ဝမ်းကိုခွဲ၍ ထွက်သည်နှင့်တူစွာ ရေကို နှောက်နယ်၍ ကွန်၏ရှေ့မှ ကျ၍ တဖန် ကွန်ဝမ်းသို့ ဝင်၍ နောက်အဘို့ဖြင့် ခွဲ၍ထွက်သည်နှင့်တူစွာ ရေကို နှောက်နယ်၍ နောက်အဘို့၌ ကျ၏၊ တံငါတို့သည် ငါးတို့သည် ကွန်ကိုခွဲ၍သွား ကုန်ပြီဟု ထင်မှတ်၍ ကွန်စွန်း၌ကိုင်၍ ချီကုန်၏၊ ထိုဗဟုစိန္တိ, အပ္ပစိန္တိ ငါးနှစ်ခု တို့သည်လည်း ကွန်မှလွတ်ကုန်၍ ရေ၌ ကျကုန်၏၊ ထိုငါးနှစ်ခုတို့သည် မိတစိန္တိ ငါးကိုမှီ၍ အသက်ကိုရကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကို ဆောင်တော် မူ၍ ဘုရား ဖြစ်တော်မူသောအခါ—

၁၁၄၊ ဗဟုစိန္တီ အပ္ပစိန္တီ၊ ဥဘော ဇာလေ အဗဇ္ဈရေ။
မိတစိန္တီ ပမောစေသိ၊ ဥဘော တတ္ထ သမာဂတာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗဟုစိန္တီ၊ ဗဟုစိန္တိ ငါးသည်ရင်း။ အပ္ပစိန္တီ၊ အပ္ပစိန္တိ ငါးသည်ရင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ခုကုန်သော ငါးတို့သည်။ ဇာလေ၊ ကွန်၌။ အဗဇ္ဈရေ၊ မိကုန်၏။ မိတစိန္တီ၊ မိတစိန္တိငါးသည်။ ပမောစေသိ၊ လွတ်စေ၏။ ဥဘော၊ နှစ်ခုကုန်သော ငါးတို့သည်။ တတ္ထ၊ ထိုရေ၌။ သမာဂတာ၊ မိတစိန္တိ ငါးနှင့် ပေါင်းမိပြန်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏၊ သစ္စာကို ပြသည်၏အဆုံး၌ အသက်ကြီးကုန်သောရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏၊ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား ယခုအခါ ရဟန်းကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအခါ ဗဟုစိန္တိငါး,အပ္ပစိန္တိငါး တို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မိတစိန္တိငါး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အပျင်းမေ့ပြေး၊ လူအများ၊ မှတ်သားကြစေရာ]

လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မိထစိန္တိဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁၁၅—အနုသာသိကဇာတ်

သူတပါးတို့ကိုသာ ဆုံးမ၍ မိမိကား မကျင့်သော အကြောင်း

ပ၁၉၉၁၀၉၁၂....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယာယညေ မနုသာသတိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ အနုသာသိက ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်အခါ "တယော သာ ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းမိန်းမ" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော တယောက်သော အမျိုးသမီးသည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအမျိုးသမီးသည် ရဟန်းပြု၍ ပဥ္စင်းဖြစ်သော ကာလမှစ၍ ရဟန်းတရားတို့၌ လုံ့လမပြု၊အာမိသ၌ တပ်မက်မောသည်ဖြစ်၍ အကြင်အရပ်၌ တပါးသော ရဟန်းမိန်းမတို့သည် မသွားကုန်၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော မြို့၏ တခုသော အရပ်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွား၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းမိန်းမအား လူတို့သည် မြတ်သောဆွမ်းကို လှူကုန်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမသည် ရသတဏှာဖြင့် ဖွဲ့အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤအရပ်၌ တပါးကုန်သော ရဟန်း မိန်းမ တို့သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ အကယ်၍ သွားကုန်လတ္တံ့၊ ငါ့အား လာဘ်ယုတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကြင်အခြင်းဖြင့် ထိုအရပ်သို့ တပါးကုန်သော ရဟန်းမိန်းမတို့သည် မသွားကုန်၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ငါသည်ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟုကြံ၍ ရဟန်းမိန်းမတို့၏

ကျောင်းသို့သွား၍ ရှင်မတို့ ဤမည်သော အရပ်၌ ကြမ်းသော ဆင်သည်ရှင်း, ကြမ်းသောမြင်းသည်ရှင်း,ကြမ်းသောဆိတ်သည်ရှင်း, ကြမ်းသော ခွေးသည်ရှင်း သွား၏၊ ဘေးဘျမ်းရှိသော အရပ်တည်း၊ ထိုအရပ်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ မသွားကြကုန်လင့်ဟု ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမ၏ စကားကို ကြား၍ တယောက်သောရဟန်းမိန်းမမျှလည်း ထိုအရပ်ကိုလည်ကိုပြန်၍မျှ မကြည့်။

တနေ့သ၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားသည်ရှိသော် လျင်မြန်စွာ အိမ်သို့ဝင်သော ထိုရဟန်းမိန်းမ၏ ပေါင်ရိုးတို့ကို ကြမ်းသောဆိတ်သည် ခတ်၍ ကျိုးစေ၏၊ လူတို့သည် လျင်စွာ ပြေးလာ၍ နှစ်ပိုင်းပြတ်သော ပေါင်ရိုးတို့ကို တစပ်တည်း ဖွဲ့၍ ထိုရဟန်းမိန်းမကို ညောင်စောင်းဖြင့်ယူ၍ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ကျောင်းသို့ ဆောင်ကုန်၏၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤ ရဟန်းမိန်းမသည် တပါးကုန်သော ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၍ မိမိသည် ထိုအရပ်သို့ သွားလျက် ပေါင်ရိုးတို့ကို ချိုး၍လာ၏ဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမ၏ ထိုသို့ ပြုသောအကြောင်း သည် မကြာမြင့်မီလျှင် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားသည်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းမိန်းမ သည်လည်း တပါးကုန်သော ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၍ မိမိသည် ထိုအရပ်၌ သွားသည်ရှိသော် ကြမ်းသောဆိတ်သည် ပေါင်ရိုးကို ကျိုးစေ၏ဟု ထိုရဟန်း မိန်းမ၏ ကျေးဇူးမဲ့ဖြစ်သော စကားကို ဆိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်း မိန်းမသည် တပါးကုန်သော သူတို့ကို ဆုံးမသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆုံးမဘူးသည်သာလျှင်တည်း၊ မိမိသည်ကား မကျင့်၊ အခါခပ်သိမ်း ဆင်းရဲကို သာလျှင် ခံစားရ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တော၌ ငှက်အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် ငှက်မင်းဖြစ်၍ အထောင်မကသော ငှက်တို့ ခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၏၊ ထိုဘုရားလောင်း ဟိမဝန္တာ၌ နေသော ကာလ

တခုသော ကြမ်းသော ငှက်မသည် ခရီးမသို့ သွား၍ အစာကို ယူ၏၊ ထိုငှက်မ သည် ထိုခရီးတို့၌ လှည်းတို့မှကျသော စပါးစေ့, ပဲစေ့ အစရှိသည်တို့ကို ရ၍ အကြင်အခြင်းဖြင့် ယခု ခရီးမသို့ တပါးသော ငှက်တို့သည် မသွားကုန်၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ပြုအံ့ဟု ကြံ၍ ငှက်အပေါင်းအား ခရီးလမ်းမ မည်သည် ဘေးတျမ်းရှိ၏၊ ဆင်, မြင်း အစရှိသည်တို့သည်၎င်း, ကြမ်းသော နွားဖြင့် က,အပ်သော ယာဉ်တို့သည်၎င်း သွားကုန်၏၊ အဆောတလျင် ပျံအံ့သော ငှါလည်း မတတ်ကောင်းသည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်သို့ မသွားအပ်ဟု အဆုံးအမကို ပေး၏၊ ငှက်အပေါင်းသည် ထိုငှက်မအား "အနုသာသိကာ" ဟူသော အမည် ကို မှည့်၏။

ထိုငှက်မသည် တနေ့သ၌ ခရီးလမ်းမ၌ ကျက်စားသည်ရှိသော် လျင်မြန် သောအဟုန်ဖြင့်လာသော ယာဉ်၏အသံကိုကြား၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ဝေး သေးသလျှင်ကတည်းဟု ကျက်စားသလျှင်ကတည်း၊ ထိုအခါ ထိုအရပ်သို့ ယာဉ် သည် လေကဲ့သို့သော အဟုန်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ ရောက်၏၊ ထိုငှက်မသည် ထအံ့ သောငှါ မတတ်နိုင်၊ လှည်းဘီးသည် နှစ်ဖြာဖြတ်၍ သေ၏၊ ငှက်မင်းသည် ငှက် တို့ကို စည်းဝေးစေသည်ရှိသော် ထိုငှက်မကို မမြင်၍ အနုသာသိကာမည်သော ငှက်မသည် မထင်၊ ထိုငှက်မကို စုံစမ်းကြကုန်လော့ဟု ဆို၏၊ ငှက်တို့သည် စုံစမ်းသည်ရှိသော် ထိုငှက်မကို ခရီးလမ်းမ၌ နှစ်ပိုင်း ပြတ်သည်ကိုမြင်၍ ငှက် မင်းအား ပြောကြားကုန်၏၊ ငှက်မင်းသည် ထိုငှက်မသည် တပါးကုန်သော ငှက်တို့ကို ဆုံးမ၍ မိမိသည် ထိုအရပ်သို့သွားလျက် နှစ်ပိုင်းပြတ်သည်ကို ပြု၏ ဟု ဆိုလို၍—

၁၁၅၊ ယာယညေ မနုသာသတိ [၁]၊ သယံ လောလုပ္ပစာရိနီ။
သာယံ ဝိပက္ခိကာ [၂] သေတိ၊ ဟတာ စက္ကေန သာသိကာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော သကုဏာ၊ အို ငှက်အပေါင်းတို့။ ယာ သာသိကာ၊ အကြင် ဆုံးမတတ်သော ငှက်မသည်။ သယံ၊ မိမိသည်။ လောလုပ္ပစာရိနီ၊ လျပ်ပေါ် သော အကျင့်ရှိလျက်။ အညေ၊ တပါးကုန်သော ငှက်မတို့ကို။ အနုသာသတိ၊

၁၊ ယာယည မနုသာသတိ (သီ၊ သျာ၊ ဣ)   ၂၊ သာဝဠိကာ (သီ၊ သျာ၊ ဣ)

ဆုံးမ၏။ သာ သော သာသိကာ၊ ထိုဆုံးမတတ်သော ငှက်မသည်။ စက္ကေန၊ လှည်းဘီးသည်။ ဟတာ၊ နင်း၏။ ဝိပက္ခိကာ၊ ပြတ်သော အတောင်ရှိသည် ဖြစ်၍။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဤဆုံးမတတ်သော ရဟန်းမိန်းမသည် ထိုအခါ ဆုံးမတတ်သော ငှက်မ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ငှက်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ထိုထိုသူအား၊ ဆုံးမငြား၊ ကိုယ်ကားမကျင့် သေဘေးသင့်]

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အနုသာသိကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁၆—ဒုဗ္ဗစဇာတ်

ပညာရှိတို့စကားကို နားမထောင်သောကြောင့် လှံချက်ဖြင့် အသက်ဆုံးရကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အတိကရမကရာစရိယ" အစရှိသောဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဒုဗ္ဗစဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီ တင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊

> ထို ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်း၏ ဝတ္ထုသည် နဝကနိပါတ် ဂိဇ္ဈဇာတ် ၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊

မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ရဟန်း သင်သည် ယခုအခါ၌သာ ဆိုနိုင်ခက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်သည်သာလျှင်တည်း၊ ပညာရှိတို့၏ အဆုံး အမကို နာယူခြင်း မပြုမူ၍ လှံထိုးမိသဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် လှံကိုခုန်သောအတတ်

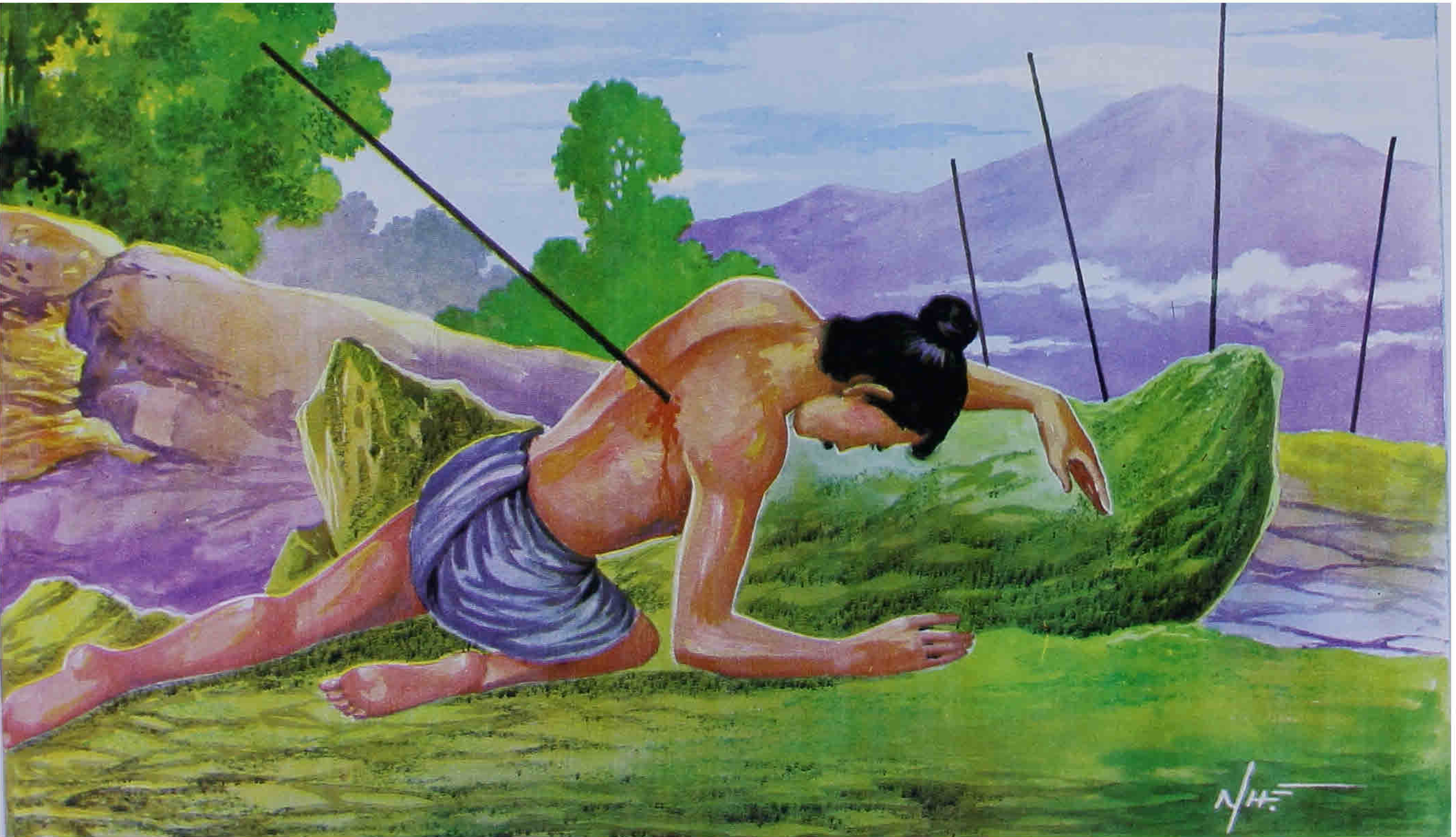

၅၅၀-ပ၊ ဒုဗ္ဗစဇာတ်

ငါးစင်းမြောက်သောလှံကို ခုန်မိ၍ လှံဆရာအား လှံစူးဝင်နေပုံ

ကို သင်၍ ဆရာနှင့်တကွ အတတ်ကိုပြလျက်သွား၏၊ထိုဘုရားလောင်း၏ ဆရာသည် လေးစင်းသော လှံတို့ကိုသာလျှင် ခုန်သော အတတ်ကို တတ်၏၊ ငါးစင်းသော လှံတို့ကို ခုန်သောအတတ်ကို မတတ်၊ ထိုဆရာသည် တနေ့သ၌ တခုသော ရွာငယ်၌ အတတ် ပြသည်ရှိသော် သုရာယစ်သည်ဖြစ်၍ ငါးစင်းသော လှံတို့ကို ခုန်အံ့ဟုကြံ၍အစဉ်သဖြင့်ထား၏၊ ထိုအခါ ထိုဆရာကို ဘုရားလောင်းသည် ငါးစင်းသော လှံတို့ကို ခုန်သော အတတ်ကိုမတတ် တစင်းကိုပယ်လော့၊ အကယ်၍ ခုန်အံ့၊ ငါးစင်းမြောက်သော လှံသည် စူး၍ သေလတ္တံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုဆရာသည် အလွန်ယစ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သင်သည် ငါ၏ပမာဏကို မသိဟု ထိုဘုရားလောင်း၏ စကားကို မယူမူ၍ လေးစင်းသောလှံတို့ကို ခုန်၍ သီတံဖြင့် သစ်မည်စည်ပွင့်ကို သီဘိသကဲ့သို့ ငါးစင်းမြောက်သော လှံ၌ သီအပ်သည်ဖြစ်၍ မြည်တမ်းလျက် အိပ်၏၊ ထိုအခါ ဆရာကို ဘုရားလောင်းသည် ပညာရှိတို့၏ စကားကို မလိုက်နာမူ၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၁၆၊ အတိကရ မကရာစရိယ၊ မယှမေ့တံ န ရုစ္စတိ။
စတုတ္ထေ လဃ်ယိတွာန၊ ပဥ္စမာယသိ အာဝုတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အာစရိယ၊ ဆရာ။ တွံ၊ သင်သည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ အတိကရံ၊လွန်၍ပြုခြင်းကို။ အကရ၊ ပြု၏။ တေ၊ ထိုအမှုကို။ မယှမ္ပိ၊ ငါသည်လည်း။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ စတုတ္ထေ၊ လေးခုမြောက်သော လှံ၌။ လဃ်ယိတွာန၊ ခုန်၍။ ပဥ္စမာယ၊ ငါးခုမြောက်သော လှံသည်။ အာဝုတော၊ သီအပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤစကားကိုဆို၍ ဆရာကို လှံမှ ပယ်၍ ပြုအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအမှုကို ပြု၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဤဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဆရာဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ တပည့် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆိုဆုံးမခက်၊ အသက်ထွက်၊ လှံချက် ထိသည်သာ]

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒုဗ္ဗစဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁၁၇–တိတ္တိရဇာတ်

မိမိစကားကိုမှီ၍ မိမိပင် ပျက်စီးသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အစ္စုဂ္ဂတာ ဗလတာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် စာန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ တိတ္တိရ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ကောကာလိက"ကို ကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ (ထိုကောကာလိက ဝတ္ထုကား တေရသကနိပါတ်"တက္ကာရိယဇာတ်"၌ ထင်စွာ ပြလတ္တံ့.) အထူးကား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ကောကာလိက သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် မိမိစကားကို မှီ၍ ပျက်စီးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပျက်စီးဘူးသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင် တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏား အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ် တို့ကိုသင်၍ ကာမတို့ကို ပယ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ် ငါးပါး,သမာပတ် ရှစ်ပါးတို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာ၌ ခပ်သိမ်းသော ရသေ့ အပေါင်းသည် စည်းဝေး၍ ဘုရားလောင်းကို ဆုံးမတတ်သော ဆရာပြု၍ ခြံရံ၏၊ ဘုရားလောင်း သည် ရသေ့ငါးရာတို့၏ ဩဝါဒဆရာဖြစ်၍ ဈာန်ကစားခြင်းကို ကစားလျက် ဟိမဝန္တာ၌ နေ၏၊ ထိုအခါ ဖြော့တော့သော ရောဂါစွဲသော တယောက်သော ရသေ့သည် ပုဆိန်ကိုယူ၍ ထင်းကို ခွဲ၏။

ထိုအခါ နှုတ်ကြမ်းသော တယောက်သောရသေ့သည် ထင်းခွဲသောရသေ့၏ အထံ၌နေ၍ဤ၌ပေါက်လော၊ဤ၌ပေါက်လောဟုဆိုသည်ရှိသော် ထင်းခွဲသော ရသေ့သည် အမျက်ထွက်၍ ယခု သင်သည် ငါ၏ ထင်းပေါက်ခြင်းကို သင်တတ်သော ဆရာတည်းဟု ထက်စွာသော ပုဆိန်ကို မိုး၍ ထိုရသေ့ကို တချက်တည်းဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရသေ့၏ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်စေ၏၊ ထိုအခါ ရသေ့တို့၏ ကျောင်းမှ အနီး

ဖြစ်သော တောင်ပို့ခြေရင်း၌ တခုသော ခါသည် နေ၏၊ ထိုအခါ နံနက်တိုင်း တောင်ပို့ထိပ်၌ ရပ်၍ ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် တွန်၏၊ ထိုအသံကိုကြား၍ တယောက်သောမုဆိုးသည် ခါဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၍ အသံအမှတ်ဖြင့် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ထိုခါကိုသတ်၍ ဆောင်ယူ၍ သွား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုခါ၏ အသံကို မကြားလတ်သော် ဤမည်သောအရပ်၌ ခါသည် နေ၏၊ ထိုခါ၏ အသံကို ယခု အဘယ့်ကြောင့် မကြားသနည်းဟု ရသေ့တို့ကို မေး၏၊ ရသေ့တို့ သည်လည်း ဘုရားလောင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏၊ ဘုရား လောင်းသည် နှစ်ပါးကုန်သော ထိုအကြောင်းတို့ကိုလည်း နှိုင်းနှော၍ ရသေ့ အပေါင်း၏ အလယ်၌—

> ၁၁၇၊ အစ္စုဂ္ဂတာ တိဗလတာ၊ အတိဝေလံ ပဘာသိတာ။
> ဝါစာ ဟနတိ ဒုမ္မေဓံ၊ တိတ္တိရံ ဝါတိဝဿိတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောဓေန္တော တာပသာ၊ အို ရသေ့တို့။ တိတ္တိရံ၊ ခါကို။ အတိဝဿိတံ၊လွန်၍ တွန်ခြင်းသည်။ ဟနတိ ဣဝ၊ သတ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထိုအတူ။ ဒုမ္မေဓံ၊ ပညာမရှိသောသူကို။ အစ္စုဂ္ဂတာ၊ အလွန်တက်၍ ဆိုအပ်သော။ အတိဗလတာ၊ အဖန်ဖန်လျှင် အလွန်ဆိုအပ်သော သဘောရှိသော။ အတိဝေလံ၊ အခါပမာဏထက် လွန်စွာ။ ပဘာသိတာ၊ ဆိုအပ်သော။ ဝါစာ၊ စကားသည်။ ဟနတိ၊ သတ်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့အပေါင်းအား အဆုံးအမကို ပေး၍ ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားလေးပါးကို ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ကောကာလိကသည် ယခု အခါ၌သာလျှင် မိမိစကားကိုမှီ၍ ပျက်စီးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပျက် စီးဘူးသလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ကောကာလိကသည် ထိုအခါ ဆိုနိုင်ခက်သော ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခု

အခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ရသေ့အပေါင်း ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့အပေါင်းတို့၏ဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[အလွန်ပြောငြား၊ ကိုယ့်နှုတ်ဖျား၊ စကားကိုယ့်ကိုသတ်]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တိတ္တိရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁၈—ဝဋ္ဋဇာတ်

ဘေးရောက်သောအခါ မြတ်သောအကြံကို ကြံ၍ ဘေးမှလွတ်သော အကြောင်း

ပဋိပြုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော လဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "နာစိန္တယန္တော ပုရိသော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ် ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဝဋ္ဋဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံး နေတော်မူစဉ် "ဥတ္တရသူဌေးသား"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ ၏၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ များသော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသော ဥတ္တရမည်သော သူဌေး သည် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုသူဌေး၏ မယား၌ တယောက်သော ပညာရှိသော သတ္တ ဝါသည် ဖြစ်လာပြည်မှ စုတေ၍ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၍ အရွယ် ရောက်လတ်သော် အဆင်းလှ၏၊ ကြည်ညိုဘွယ်ရှိ၏၊ဖြဟ္မာနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏၊ ထိုအခါ တနေ့ သ၌ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် တန်ဆောင်မုန်းလ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ကြွေးကြော်လတ် သော် အလုံးစုံသောလူသည် နက္ခတ်သဘင်ကိုမှီသည်ဖြစ်၏၊သူဌေးသား၏အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော တပါးကုန်သော သူဌေးသားတို့သည် မယားနှင့်တကွ ဖြစ် ကုန်၏၊ ဥတ္တရသူဌေးသား၏ကား ကာလရှည်စွာ ဗြဟ္မာပြည်၌ နေသည်၏အဖြစ် ကြောင့် ကိလေသာတို့၌ စိတ်သည် မငြိ။

ထိုအခါ ဥတ္တရသူဌေးသား၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ဥတ္တရသူဌေးသားဘို လည်း တယောက်သောမိန်းမကို ဆောင်ယူကုန်၍ နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို ကစားအံ့ ဟု ဆိုကြကုန်၏၊ ငါ့အား မိန်းမဖြင့် အလိုမရှိဟု ဆိုသော်လည်း အဖန်တလဲလဲ ဆိုကုန်လျက် ဝန်ခံစေ၍ တယောက်သော ပြည့်တန်ဆာမိန်းမကို ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ သင်သည် ဥတ္တရသူဌေးသားအထံသို့ သွားပါ လေလော့ဟု အိပ်ရာအိမ်သို့ စေ၍ ထွက်ကုန်၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမကို အိပ်ရာသို့

ဝင်သော်လည်း ထိုအခါ ဥတ္တရသူဌေးသားသည် ကြည့်လည်း မကြည့် စကား လည်းမပြော ဤပြည့်တန်ဆာမသည် ဤသူဌေးသားကား သို့စဉ်တင့်တယ်ခြင်း အစုသို့ ရောက်သော မြတ်သော စံပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ငါ့ကို ကြည့်လည်း မကြည့် စကားလည်းမပြော၊ ယခု သူဌေးသားကို ငါ၏မိန်းမအမူအရာ မိန်းမ၏ စံပယ်ခြင်းဖြင့် ကြည့်စေအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ မိန်းမ၏ စံပယ်ခြင်းကို ပြလျက် ရှင်သော အခြင်းအရာဖြင့် သွားဖျားတို့ကို ဖော်၍ ရယ်၏။

ဥတ္တရသူဌေးသားသည် ကြည့်၍ သွားရိုး၌ နိမိတ်ကိုယူ၍ အဋ္ဌိက သညာ သည် ဖြစ်၏၊ အလုံးစုံသော ပြည့်တန်ဆာ မိန်းမ၏ ကိုယ်သည် အရိုးစု ကဲ့သို့ ထင်၏၊ ဥတ္တရသူဌေးသားသည် ထိုပြည့်တန်ဆာ မိန်းမအား ရိက္ခာကို ပေး၍ သွားလေလောဟု လွှတ်လိုက်၏၊ ဥတ္တရ သူဌေးသား၏ အိမ်မှ ဆင်းသွားသော ထိုပြည့်တန်ဆာမကို အစိုးရသော တယောက်သော သူသည် ခရီးအကြား၌ မြင်လတ်၍ ရိက္ခာပေး၍ မိမိအိမ်သို့ ဆောင်၏၊ ခုနစ်ရက် လွန်လတ်သော် နက္ခတ် သဘင်ပွဲသည် ပြီး၏၊ ပြည့်တန်ဆာမ၏ မိဘ တို့သည် သမီးကိုမမြင်လတ်၍ သူဌေးသားတို့၏အထံသို့ သွားကုန်၍ ထို ပြည့် တန်ဆာမသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ထိုသူဌေးသားတို့သည် ဥတ္တရ သူဌေးသားအိမ်သို့ သွားကြကုန်၍ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ထိုပြည့်တန်ဆာမအား ရိက္ခာပေး၍ လွှတ်လိုက်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ပြည့်တန်ဆာမ၏ အမိသည် ငိုလျက် ငါ့သမီးကို မမြင် ငါ့သမီးကို ပေးလော့ဟု ဥတ္တရသူဌေးသားကိုခေါ်၍ မင်း၏အထံသို့သွား၏၊ မင်းသည် တရားကို စီရင်လတ်သော် ဤသူဌေးသားတို့သည် ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်၍ သင့်အား ပေးကုန်သလောဟုမေး၏၊အရှင်မင်းကြီး ပေးကြကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ယခု ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် မသိ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ပြည့်တန်ဆာမကိုလွှတ်လိုက်ပြီဟု ဆို၏၊ ယခု ထိုပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်အံ့သောငှါ တတ်နိုင်၏လောဟုမေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏၊ မင်းသည် ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်အံ့သောငှါ အကယ် မတတ်နိုင်အံ့၊ ဥတ္တရသူဌေးသားအား အာဏာကို ပြုကြကုန်လောဟု ခ

ထိုအခါ ဥတ္တရသူဌေးသားကို လက်ပြန်ချည်၍ မင်းအာဏာကို ပြုကုန်အံ့ဟု ယူ၍ သွားကြလေကုန်၏၊ ပြည့်တန်ဆာမကို ဆောင်၍ ပေးအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သော သူဌေးသားကို မင်းအာဏာ ပြုစေ၏ဟု မြို့အလုံးသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏၊ များစွာကုန်သော လူတို့သည် ရင်၌ လက်တို့ကို ထားကုန်၍ အရှင် ဤအမူကား အဘယ်မည်သော အမူနည်း၊ အရှင်သည် ကိုယ့်အား မလျောက်ပတ်သော အမှုကို ရ၏ဟု ငိုကြကုန်၏၊ သူဌေးသည်လည်း သား၏နောက်မှ နောက်မှ ငိုလျက် လိုက်၏၊ သူဌေးသားသည် ငါ့အား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲသည် အိမ်၌ နေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဖြစ်၏၊ ဤဆင်းရဲမှ ငါသည် အကယ်၍ လွတ်ငြားအံ့ ဂေါတမဘုရား၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ကြံ၏၊ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည်လည်း ထိုအုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သော အသံကို ကြား၍ ဤအသံကား အဘယ်မည်သော အသံနည်းဟု မေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ လျင်မြန်သဖြင့် ဆင်းသက်၍ အရှင် သင်တို့သည် ဖဲကြကုန်လော့ ဖဲကြကုန်လော့၊ ကျွန်ုပ်ကို မင်းချင်း ယောကျ်ားတို့အား မြင်ခြင်းကို ပေးကုန်လော့ဟု ကိုယ်ကိုပြ၏၊ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် ပြည့်တန်ဆာမကို မြင်၍ အမိအား အပ်နှင်း၍ သူဌေးသားကို လွှတ်၍ ဖဲကုန်၏။

သူဌေးသားသည် အဆွေခင်ပွန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မြစ်သို့သွား၍ ဦးခေါင်း လျှော်ပြီးလျှင် အိမ်သို့သွား၍ နံနက်စာ စားပြီးသော် မိဘတို့ကို ရှိခိုး၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်တောင်း၍ သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို ယူလျက် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့သွား၍ ရှိခိုးလျက် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၍ သာမဏေအဖြစ် ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ရလတ်သော် မလွတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းရှိလျက် ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ မကြာမြင့်မီ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့ချင်တို့ ဥတ္တရ သူဌေးသားသည် မိမိအား ဘေးဖြစ်လတ်သော် သာသနာတော်၏ ကျေးဇူးကို သိ၍ ဤဆင်းရဲမှ လွတ်ပါမူကား ရဟန်းပြုအံ့ဟုကြံ၍ ထိုကောင်းသော အကြံဖြင့် သေဘေးမှ လွတ်၏၊ ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌လည်း တည်၏ဟု ဥတ္တရ သူဌေးသား၏ ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု

မေးတော်မူ၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ဥတ္တရသူဌေးသားသည်သာလျှင် မိမိအား ဘေးဖြစ်လတ်သော် ဤဥပါယ်ဖြင့် ဤဆင်းရဲမှ လွတ်စေအံ့ဟုကြံ၍ သေဘေးမှ လွတ်သည် မဟုတ်သေး၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ပညာရှိတို့သည်လည်း မိမိအား ဘေးဖြစ်လတ်သော် ဤဥပါယ်ဖြင့် ဤဆင်းရဲမှ လွတ်အံ့ဟုကြံ၍ သေဘေးမှ လွတ်ဘူးကုန်သလျှင် ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် စုတိ ပဋိသန္ဓေ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အမျိုးပြောင်းလျက် ငုံးမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ထိုအခါ တယောက်သော ငုံးမုဆိုးသည် တောမှ များစွာကုန်သော ငုံးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ အိမ်၌ထားလျက် အစာပေး၍ အဘိုးကိုယူ၍ လာကုန်သော သူတို့၏လက်၌ ငုံးတို့ကိုရောင်းလျက် အသက်မွေး၏၊ ထိုငုံးမုဆိုးသည် တနေ့သ၌ များစွာကုန်သော ငုံးတို့နှင့်ဟက္က ဘုရားလောင်းကိုလည်း ဖမ်းယူ၍ ဆောင်၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဤ မုဆိုးသည် ပေးအပ်သော အစာကိုရှင်း မရေကိုရှင်း အကယ်၍ သုံးဆောင်ငြား အံ့၊ ဤမုဆိုးသည် အဘိုးကိုယူ၍ လာကုန်သောသူတို့အား ပေးလတ္တံ့၊ ငါသည် အကယ်၍ မသုံးဆောင်ငြားအံ့ ငါသည် ညှိုးလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ညှိုးသောငါ့ကိုမြင် ၍ လူတို့သည် မယူကုန်လတ္တံ့၊ ဤသို့ မယူကုန်သည်ရှိသော် ငါ့အား ချမ်းသာ သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤဥပါယ်ကိုပြုအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ကြံတိုင်းပြုလျက် ညှိုး၍ အရိုး အရေမျှသာ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၏။

လူတို့သည် ထိုဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ မယူကုန်၊ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ကိုထား၍ ကြွင်းကုန်သောငုံးတို့သည် ကုန်လတ်သော် တောင်းကိုထုတ်၍ တံခါး၌ ထားပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းကို လက်ဝါးပြင်၌ တင်၍ ဤငုံးကား အသို ဖြစ်သနည်းဟု ကြံ၍ ကြည့်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ထိုအခါ မုဆိုး၏မေ့လျော့ သောအဖြစ်ကို သိ၍ ဘုရားလောင်းသည် အတောင်ကိုဖြန့်၍ ပျံသဖြင့် တောသို့ သာလျှင် သွား၏၊ တပါးသော ငုံးတို့သည် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ အရှင် သင့်အား အဘယ့်ကြောင့် မထင်သနည်း၊ အဘယ်သို့ သွားချေသနည်းဟု မေး

လတ်၍ မူဆိုးသည် ဖမ်းအပ်၏ဟု ပြောဆိုသည်ရှိသော် အဘယ်သို့ပြု၍ လွတ်ခဲ့သနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါကား ထိုမူဆိုး ပေးအပ်သော အစာအာဟာရကို မယူဘဲ ဥပါယ်ဖြင့် လွတ်၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၁၈၊ နာစိန္တယန္တော ပုရိသော၊ ဝိသေသ မဓိဂစ္ဆတိ။
စိန္တိတဿ ဖလံ ပဿ၊ မုတ္တောသ္မိ ဝဓဗန္ဓနာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော ငှက်ကာ၊ အို ငုံးများတို့။ အစိန္တယန္တော၊ မကြံစည်သော။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ဝိသေသံ၊ ဆင်းရဲမှ လွတ်ခြင်း ဟူသောအကျိုးဝိသေသကို။ န အဓိဂစ္ဆတိ၊ မရ။ စိန္တိတဿ၊ ငါကြံအပ်သော အမှု၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ ရှုလော့။ တေနေဝ ဥပါယေန၊ ထိုသို့ ကြံစည်အပ်သော ဥပါယ်ဖြင့်လျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဓဗန္ဓနာ၊ သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်းမှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မိမိပြုအပ်သော အကြောင်းကို ကြား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သေဘေးလွတ်သော ငုံးဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဘေးရန်တွေ့က၊ တွေးကြံဆ၊ မုချ လွတ်အောင်ဖန်]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝဋ္ဋကဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁၁၉—အကာလရာဝိဇာတ်

အခါမဟုတ်သည်၌ အသံကိုပြုမိသည် အတွက်ကြောင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု—နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အမာ္တာပိတရသံဝဒ္ဓေါ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ အကာလရာဝိ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော အချိန်မဟုတ်

သည်၌ အသံပြုတတ်သော ရဟန်း”ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသော အမျိုးသား ဖြစ်သတတ်၊ ထိုအမျိုးသားသည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဝတ်ကိုရင်း တရားကျမ်းဂန် သင်ခြင်းကိုရင်း မမှတ်၊ ထိုရဟန်းသည် ဤကာလ၌ ငါသည်ဝတ်ကိုပြုအပ်၏၊ဤကာလ၌ ငါသည် စားအပ်၏၊ ဤကာလ၌ တရားကျမ်းဂန် သင်ခြင်းကို ပြုအပ်၏၊ ဤကာလ၌ ငါသည် သရဇ္ဈာယ်အပ်၏ဟု မသိ၊ ပဌမယာမ်၌ရင်း မဇ္ဈိမယာမ်၌ရင်း ပစ္ဆိမယာမ်၌ရင်း နိုးတိုင်းနိုးတိုင်းသောခဏ၌သာလျှင် ကျယ်စွာသော အသံကို ပြု၏၊ ရဟန်းတို့သည် အိပ်ခြင်းကို မရကုန်။

တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော ရတနာဖြစ်သောသာသနာတော်၌ရဟန်းပြု၍ ဝတ်ကိုရင်း တရားကျမ်းဂန် သင်ယူခြင်းကိုရင်း အခါမဟုတ်သည်ကိုရင်း မသိဟု ထိုရဟန်း၏ ကျေးဇူးမဲ့ဖြစ်သော စကားကို ဆိုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုရဟန်းသည် အခါမဟုတ်သည်၌ အသံပြုတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အခါမဟုတ်သည်၌ အသံပြုတတ်သည် သာလျှင်တည်း၊ အခါဟုတ်သည် အခါမဟုတ်သည်ကို မသိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်ကိုလိမ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ပြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့၌ ကမ်းတဘက်သို့ ရောက်၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ ငါးရာကုန်သော လုလင်တို့ကို အတတ်သင်စေ၏၊ထိုလုလင်တို့အား တခုသောအချိန်၌ တွန်တတ်သော ကြက်တခုသည် ရှိ၏၊လုလင်တို့သည် ကြက်တွန်သော အသံဖြင့် ထ၍ အတတ်ကို သရဇ္ဈာယ်ကြကုန်၏၊ ထိုကြက်သည် သေ၏၊ လုလင်တို့သည် တပါးသော ကြက်ကို ရှာလျက် သွားကုန်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော လုလင်ယ်သည် သုသာန်တော၌ ထင်းခွေလတ်သော် တခု

သော ကြက်ကိုမြင်၍ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ချိုင့်၌ထား၍ မွေး၏၊ ကြက်သည် သုသာန်၌ ကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဤမည်သော အခါ၌ တွန်အပ်သည်ဟု မသိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ရံခါ အလွန်စောစော တွန်၏၊ ရံခါ အရုဏ်တက်မှ တွန်၏။

လုလင်တို့သည် အလွန်စောစော တွန်သော ကာလ၌ အတတ်ကို သရဇ္ဈာယ် ကုန်လတ်သော် အရုဏ်တက်သည်တိုင်အောင် အတတ်ကို သရဇ္ဈာယ်အံ့သော်ငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အိပ်ချင်ကုန်၍ ယူအပ်သော အတတ်ကိုလည်း မမြင်ကုန်၊ အလွန် လင်းမှ တွန်သော ကာလ၌ သရဇ္ဈာယ်ခြင်း၏ အခွင့်ကိုလျှင် မရကုန်၊ လုလင် တို့သည် ဤကြက်သည် အလွန်စောစောလည်း တွန်၏၊ အလွန်လင်းမှလည်း တွန်၏၊ ဤကြက်ကို မှီ၍ ငါတို့အား အတတ်သည် အပြီးသို့ မရောက်လတ္တံ့ဟု ထိုကြက်ကိုဖမ်း၍ လည်ကိုလိမ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ အခါမဟုတ် သည်၌ တွန်တတ်သော ကြက်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် သတ်အပ်ပြီဟု ဆရာအား ပြောဆိုကုန်၏၊ ဆရာသည် အဆုံးအမကို မယူမူ၍ ကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် သေခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၁၉၊ အမာတာပိတရသံဝဍ္ဍော[၁]၊ အနာစေရကုလေ[၂]ဝသံ။
နာယံ ကာလံ အကာလံ ဝါ၊ အဘိဇာနာတိ ကုက္ကုဋော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော မာဏဝါ၊ အို လုလင်တို့။ အမာတာပိတရသံဝဍ္ဍော၊ မိဘကို မှီလျက် မိဘအဆုံးအမကို မယူမူ၍ ကြီးသော။ အနာစေရကုလေဝသံ၊ ဆရာ့ အထံ၌ မနေသော။ အယံ ကုက္ကုဋော၊ ဤကြက်သည်။ ကာလံ ဝါ၊ အခါ ဟုတ်သည်ကိုလည်း။ န အဘိဇာနာတိ၊ မသိ။ အကာလံ ဝါ၊ အခါမဟုတ်သည် ကိုလည်း။ န အဘိဇာနာတိ၊ မသိ။

ဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကို ပြ၍ အသက်ထက်ဆုံး တည်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

၁၊ အမာတာပိတရိ သံဝဍ္ဎော (သံ၊ ဋ) အမာတာပိတု သံဝဍ္ဎော (သျာ)
၂၊ အနာစရိယကုလေ (သီ၊ သျာ၊ ဋ)

ဇာတ်ပေါင်း... မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဤရဟန်းသည် ထိုအခါ အချိန်မဟုတ်သည်၌ တွန်တတ်သော ကြက် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားရေို ^တ်ိသည် ထိုအခါ တပည့် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထို ါ ဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်း တော်မူ၏။

[အချိန်ကာလ၊ မသိက၊ မုချသေရာ ကြက်ပမာ]

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အကာလရာဝိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂၀—ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်

စိဉ္စမာဏဝိကာသည် ရှေးအခါ၌လည်း ဘုရားလောင်းအား စွပ်စွဲဘူးသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နက်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အဗဒ္ဓါ တတ္ထ ဗဇ္ဈန္တိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဗန္ဓနမောက္ခ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "စိဉ္စမာဏဝိကာ"ကို ကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

> စိဉ္စမာဏဝိကာ၏ ဝတ္ထုသည် ဒွါဒသကနိပါတ် မဟာပဒုမဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

အထူးကား ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ စိဉ္စမာဏဝိကာ သည် ယခုသာလျှင် ငါ့ကို မဟုတ်မမှန်သဖြင့် စွပ်စွဲသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း စွပ်စွဲဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုရောဟိတ်အိမ်၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် အဘလွန်သဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ် ဖြစ်သလျှင် ကတည်း၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မိဖုယားကြီးအား အရှင် မိဖုယား အကြင်ဝတ္ထုကို သင်သည် အလိုရှိ၏၊ ထိုဝတ္ထုကို ဆိုလောဟု ဆုပေး၏၊ မိဖုယားကြီးသည်

မြတ်သောမင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား ရခဲသော တပါးသော ဆုမည်သည် မရှိ၊ ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်မှ တပါးသော မိန်းမကို ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မကြည့်အပ်၊ ဤဆုကို ပေးပါလောဟု ဆို၏၊ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပယ်၍ အဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုမိဖုယားကြီး၏ စကားကို လွန်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား ဝန်ခံ၍ ယနေ့မှစ၍ တသောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သောကချေသည် မိန်းမတို့တွင် တယောက်သော မိန်းမကိုလည်း ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့် မကြည့်။

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပစ္စန္တရစ်ကို ခိုးသူဖျက်ဆီး၏၊ ပစ္စန္တရစ်၌ တည်ကုန်သော သူရဲတို့သည် ခိုးသူတို့နှင့် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် စစ်ထိုးကုန်၍ ဤထက်အလွန် အကျွန်ုပ်တို့ မတတ်နိုင်ဟု မင်းအား စာဆက်ကုန်၏၊မင်းသည် ပစ္စန္တရစ်သို့ သွားလိုရကား ဗိုလ်ပါကိုစု၍ မိဖုယားကြီးကို ခေါ်စေ၍ ရှင်မိဖုယား ငါသည် ပစ္စန္တရစ်သို့ ခိုးသူတို့ကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှါ သွားအံ့၊ ထိုပစ္စန္တရစ်၌ အထူးထူး အပြားပြား ရှိကုန်သော စစ်ထိုးခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ အောင်ခြင်း ရှုံးခြင်း မည်သည်လည်း အမြဲမရှိ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော အရပ်၌ မိန်းမမည်သည်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ခက်၏၊ သင်သည် ဤ၌သာလျှင် နေရစ်ဟု ဆို၏၊အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် နေရစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု မိဖုယားကြီးသည် လျှောက်၏၊ အဖန်တလဲလဲ မင်းသည် ပယ်၏၊ ထိုသို့တပြီးကား တယူဇနာ တယူဇနာသို့ ရောက်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို သိခြင်း အကျိုးငှါ တယောက်တယောက်သောလူကို စေတော်မူလောဟု မိဖုယားက ဆို၏၊ မင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဘုရားလောင်းကို မြို့၌ထားခဲ့၍ များစွာသော ဗိုလ်ပါနှင့် ထွက်၍ သွားသည်ရှိသော် တယူဇနာ တယူဇနာ၌ တယောက် တယောက်သော ယောကျ်ားကို ငါ၌ ရောက်ကြောင်းကို မိဖုယားအား လျှောက်၍ မိဖုယား၏ ချမ်းသာဆင်းရဲကို သိ၍ လာလောဟု စေ၏။

လာတိုင်း လာတိုင်းသော ယောကျ်ားကို မင်းသည် အဘယ်အကျိုးငှါ သင့်ကို စေသနည်းဟု မေး၏၊ ရှင်မိဖုယားတို့၏ ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို သိခြင်းအကျိုးငှါ စေ၏ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုသို့တပြီးကား လာလောဟုခေါ်၍ ထိုယောကျ်ားနှင့် တကွ မသူတော်၏ အကျင့်ကို မှီဝဲ၏၊ မင်းသည် သုံးဆယ့်

နှစ်ယူဇနာ ခရီးသို့ ရောက်လတ်သော် သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ကို စေ၏၊ ထိုမိဖုယားသည် ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့နှင့်လည်း ထိုအတူ သာလျှင် ကျင့်၏၊ မင်းသည် ပစ္စန္တရစ်ကို ငြိမ်းစေ၍ ဇနပုဒ်ကို ချမ်းသာစေ၍ တဖန် ပြန်လာသော်လည်း ထိုအတူလျှင် သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ကိုစေ၏၊ မိဖုယားသည် ထိုသူတို့နှင့်လည်း မသူတော် အကျင့်ကို မှီဝဲသလျှင်ကတည်း၊ မင်းသည်လာ၍ အောင်တပ်၌ နေ၍ မြို့ကို သုတ်သင်စေလောဟု ဘုရားလောင်း အား စာပို့စေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော မြို့ကို သုတ်သင်၍ နန်းတော်ကိုသုတ်သင်လတ်သော် မိဖုယား၏နေရာအရပ်သို့ရောက်၍ ထိုမိဖုယား သည် ဘုရားလောင်း၏ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းကို မြင်၍ သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား ပုဏ္ဏား လာလော့ အိပ်ရာသို့တက်လော့ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရှင်မိဖုယား ဤသို့ မဆိုလင့်၊ မင်းကိုလည်း အကျွန်ုပ် ရိုသေလေးမြတ်၏၊ အကုသိုလ်ကိုလည်း ကြောက်၏၊ ဤသို့ အကျွန်ုပ်ပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ဆို၏၊ မင်း၏ ခြေရင်း၌ ခစားကုန်သော ခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် မင်းကို မရိုသေ မလေးမြတ်ကုန်၊ အကုသိုလ် ကိုလည်း မကြောက်ကုန်၊ သင်သည် သာလျှင် မင်းကို ရိုသေလေးမြတ်၏၊ အကုသိုလ်ကို ကြောက်၏ဟု မိဖုယားဆို၏၊ ရှင်မိဖုယား မှန်၏၊ ထိုခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ကုန်သော သူတို့အားလည်း ဤသို့ အကယ်၍ သိလိမ်မာသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ဤသို့သဘော ရှိသော အမှုကို မပြုကုန်ရာ၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား သိလိမ်မာလျက် ဤသို့သဘော ရှိသော ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကို မပြုဟူ၍ဆို၏၊ မိဖုယားသည် ပုဏ္ဏား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့်များစွာပြောဆိုသနည်း၊ အကယ်၍ငါ့စကားကိုနားမထောင်အံ့၊ သင့်ဦးခေါင်းကို ပြတ်စေအံ့ဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ရှင်မိဖုယား တခုသော ကိုယ်အဖြစ်၌ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ခြင်းကို ထားဘိဦး၊ တထောင်သော ကိုယ် အဖြစ်၌ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ငြားသော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့သော အမှုကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏။

မိဖုယားသည် ထိုသို့ဖြစ်စေ သိရအံ့ဟု ဘုရားလောင်းကို ခြိမ်းချောက်၍ **မိမိ၏တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍** ကိုယ်၌ လက်သည်းရာကို ထင်စေ၍ ဆီပြင် ကိုယ်ကို

လိမ်း၍ ညစ်နွမ်းသောအဝတ်ကို ဝတ်၍ နာယောင်ပြုလျက် ကျွန်မတို့ကိုခေါ်၍ မိဖုယား အဘယ်မှာနည်းဟု မင်းကြီး မေးသည်ရှိသော် နာပါသည်ဟု ပြောဆိုကုန်လောဟု ဆို၏၊ဘုရားလောင်းသည်လည်း မင်းအား ကြိုအံ့သောငှါ သွား၏၊ မင်းသည် မြို့ကို လကျ်ာရစ်လှည့်၍ ပြာသာဒ်သို့တက်ပြီးသော် မိဖုယားကို မမြင်ရကား မိဖုယား အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး မိဖုယားသည် နာ၏ဟု ဆိုကုန်၏၊ ထိုမင်းသည် အသရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ မိဖုယား၏ ကျောက်ကုန်းကို ဆုပ်နယ်လျက် ရှင်မ သင့်အား အဘယ်မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်သနည်းဟု မေး၏၊ မိဖုယားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ သုံးကြိမ်မြောက်၌ မင်းကိုကြည့်၍ မြတ်သောမင်းကြီး သင်မင်းကြီးသည်လည်း အသက်ရှင်သည် မည၏၊ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော မိန်းမတို့သည်လည်း လင်ရှိမိန်းမတို့သည်သာလျှင် မည်ကုန်သည် မဟုတ်လောဟု မိဖုယားဆို၏၊ ရှင်မ ထိုစကားကို အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသနည်းဟု မင်းသည် ဆို၏။

မြတ်သော မင်းကြီး သင်မင်းကြီးတို့သည် မြို့ကို စောင့်စိမ့်သောငှါ ထားသော ပုရောဟိတ်သည် သင်မင်းကြီးတို့၏ အိမ်တော်ကို သုတ်သင်အံ့ဟု ကျွံသို့လာ၍ မိမိစကားကို နားမထောင်သော အကျွန်ုပ်ကို သတ်ပုတ်၍ မိမိ နှလုံးအလိုကို ပြည့်စေ၍ သွား၏ဟု မိဖုယားဆို၏၊မင်းသည် မီး၌ထည့်အပ်သော ဆားကဲ့သို့ အမျက်အားဖြင့် ဖျစ်ဖျစ်မြည်လျက် အသရေရှိသော တိုက်ခန်းမှ ထွက်၍ တံခါးစောင့်ကို ခြေရင်း၌ ခစားသောသူတို့ကို ခေါ်စေ၍ အချင်းတို့ သွားကြကုန်၊ ပုရောဟိတ်ကို လက်ပြန်ချည်၍ သတ်အပ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သည်ကိုပြု၍ မြို့မှထုတ်၍ သုသာန် စဉ်းတီတုံးသို့ဆောင်၍ ပုရောဟိတ် ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကြကုန်ဟု ဆို၏၊ ထိုမင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် လျင်မြန်သဖြင့် သွား၍ ပုရောဟိတ်ကို လက်ပြန်ချည်၍ သူသတ်စည်ကို လည်စေကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် စင်စစ်သဖြင့် ထိုမိဖုယားပျက်သည့်မင်းကို ရှေးဦးစွာလျှင် ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ၊ ယခု ငါသည် မိမိအစွမ်းဖြင့်သာလျှင် ကိုယ်ကို လွတ်စေအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍—

ဘုရားလောင်းသည် မင်းချင်းယောကျ်ားတို့ကို အချင်းတို့ သင်တို့သည် ငါ့ကို သတ်ကုန်လတ်သော် မင်းအား ပြ၍သာလျှင် သတ်ကြကုန်လောဟု ဆို၏၊

အဘယ့်ကြောင့် ပြ၍ သတ်ရကုန်အံ့နည်းဟု မင်းချင်းတို့သည် ဆိုကုန်၏၊ ငါသည် မင်း၏အမှုကို ရွက်ဆောင်၏၊ ငါပြုသောအမှုသည် များ၏၊ များစွာကုန်သော ရွှေအိုးကြီး မြှုပ်ထားရာ အရပ်တို့ကို သိ၏၊ မင်း၏ဥစ္စာကို ငါသည် စီရင်၏၊ ငါ့ကို မင်းအား အကယ်၍ မပြကုန်အံ့၊ များစွာသော ဥစ္စာသည် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ ငါသည် မင်းအား ဥစ္စာတို့ကို ကြားပြီးသည်ရှိသော် နောက်၌ ပြုအပ်သောအမှုကို သင်တို့ ပြုကြကုန်လောဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် ဘုရားလောင်းကို မင်းအား ပြကုန်၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို မြင်၍လျှင် အို ပုဏ္ဏား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါ၌ ရှက်ခြင်းကို မပြုသနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်မာသောအမှုကို ပြုသနည်းဟု ဆို၏။

မြတ်သောမင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ပိုးရွခြပုန်းမျှကို သတ်ခြင်းမည်သည်ကို မပြုစဖူး၊ အရှင်မပေးသော ဥစ္စာကို မြက်, ဝါးခြမ်းစိတ်မျှကိုလည်း မယူစဖူး၊ လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သူတပါးတို့၏ မိန်းမကို မျက်စိကိုလည်း ဖွင့်၍ မကြည့်စဖူး၊ ရယ်မြူးလိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်လည်း မုသားကို မဆိုစဖူး၊ သမန်းမြက်ဖျားမျှဖြင့်လည်း ယစ်မျိုးကို မသောက်စဖူး၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့၌ အပြစ်မရှိ၊ ထိုမိဖုယားမိုက်သည်ကား လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို လက်၌ကိုင်၍ အကျွန်ုပ်သည် ပယ်အပ်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်၍ မိမိပြုအပ်သော မကောင်းမှုကို ထင်စွာပြုလျက် အကျွန်ုပ်အားကြား၍ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လေ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် အပြစ်မရှိ၊ မှာစာကိုယူ၍ လာကုန်သော ခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်ကား အပြစ်ရှိကုန်၏၊ ထိုခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို ခေါ်စေ၍ ထိုမိဖုယား၏စကားကို သင်တို့သည် ပြုကုန်သလော မပြုကုန်သလောဟု မေးတော်မူလောဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏၊ မင်းကြီးသည် ထိုခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ကုန်သောသူတို့ကို နှောင်ဖွဲ့စေ၍ မိဖုယားကို ခေါ်စေ၍ သင်သည် ထိုသူတို့နှင့် တကွ မကောင်းမှုကို ပြုသလော မပြုသလောဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး ပြုမိပေ၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုခြောက်ကျိပ်

လေးယောက်ကုန်သော သူတို့ကို လက်ပြန်ချည်စေ၍ ဤသူတို့၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကြကုန်ဟု စေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်မြတ်သောမင်းကြီး ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်ကုန်သော သူတို့အား အပြစ်မရှိ၊ မိဖုရားသည် မိမိအလိုကို ပြုစေ၏၊ထို့ကြောင့် ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်ကုန်သော သူတို့အား သည်းခံတော်မူပါ၊ ထိုမိဖုယားအားလည်း အပြစ်မရှိ၊ မိန်းမတို့မည်သည် မေထုန်အကျင့်ဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်ကုန်၊ ဤမေထုန်အကျင့်ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်းသည် ထိုမိန်းမတို့၏ ဇာတိသဘောဘည်း၊ သည်းခံခြင်းငှါသာလျှင် သင့်၏၊ ထို့ကြောင့် မိဖုယားအားလည်း သည်းခံတော်မူပါဟု အထူးထူး အပြားပြားအားဖြင့် မင်းကို သိစေ၍ ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်း လက်ပြန်ချည်ခြင်းမှ လွှတ်စေ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့အား မိမိတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော အရာဌာနတို့ကို ပေးစေ၏၊ ဤသို့ အလုံးစုံသော ထိုသူတို့ကို လွှတ်စေ၍ မိမိတို့၏ အရာဌာနတို့၌တည်စေ၍ ဘုရားလောင်းသည် မင်းသို့ချဉ်းကပ်၍ မြတ်သောမင်းကြီး အလွန်မိုက်ကုန်သောသူတို့၏ တည်ရာမရှိသော စကားကြောင့် မနှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်သော ပညာရှိတို့ကိုလည်း လက်ပြန်ချည်ကုန်၏၊ ပညာရှိတို့၏ အကြောင်းနှင့် ယှဉ်သော စကားကြောင့် လက်ပြန်ချည်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း လွှတ်ကုန်၏၊ ဤသို့ သူမိုက်တို့မည်သည်ကား နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှါ မသင့်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်း နှောင်ဖွဲ့စေတတ်ကုန်၏၊ ပညာရှိတို့သည်ကား အနှောင်အဖွဲ့ ခံရသော်လည်း အနှောင်အဖွဲ့မှ လွှတ်စေကုန်၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၂၀၊ အဗဒ္ဓါ တတ္ထ ဗဇ္ဈန္တိ၊ ယတ္ထ ဗာလာ ပဘာသရေ။
ဗဒ္ဓါပိ တတ္ထ မုစ္စန္တိ၊ ယတ္ထ ဓီရာ ပဘာသရေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယတ္ထ၊ အကြင်အမှု၌။ ဗာလာ၊ သူမိုက်တို့သည်။ ပဘာသရေ၊ ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအမှု၌။ အဗဒ္ဓါ၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှါ မသင့်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဗဇ္ဈန္တိ၊ အနှောင်အဖွဲ့ကို ရကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်အမှု၌။ ဓီရာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပဘာသရေ၊ ဆိုကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအမှု၌။ ဗဒ္ဓါပိ၊ အနှောင်အဖွဲ့ ခံရကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ မုစ္စန္တိ၊ လွှတ်ကုန်၏။

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့်မင်းအားတရားဟော၍ မြတ်သော မင်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် ဤဆင်းရဲကို အိမ်၌နေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရအပ်၏၊ ယခု အကျွန်ုပ်အား အိမ်ဖြင့်ကိစ္စမရှိ၊ အကျွန်ုပ်အားရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့ဟု ရဟန်းအဖြစ်ကိုခွင့်တောင်း၍ မျက်ရည်စွတ်သောမျက်နှာရှိသော ဆွေမျိုးအပေါင်းကိုရင်း, များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုရင်းစွန့်၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုသဖြင့် ဟိမဝန္တာ၌ နေလျက် အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ စိဉ္စမာဏဝိကာသည် ထိုအခါ မိဖုယားပျက်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပုရောဟိတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[မဟုတ်မမှန်၊ စွပ်စွဲပြန်၊ သူ့ထံမရောက် ကိုယ့်အားရောက်]

ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗန္ဓနမောက္ခဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃—ကုသနာဠိဝဂ် ၁၂၁—ကုသနာဠိဇာတ်

အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့အပ်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ကရေ သရိက္ခော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ကုသနာဠိဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "အနာထပိဏ်သူဌေး၏အဆွေခင်ပွန်း"ကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ အနာထပိဏ် သူဌေးကို ချစ် ကျွမ်းဝင်ကုန်သော အမျိုးအဆွေ ခင်ပွန်းတို့သည် ပေါင်းစုကုန်၍ သူဌေးကြီး သင်နှင့် အမျိုးအနွယ် ဥစ္စာစပါး အစရှိသည်တို့ဖြင့် ဤသူသည် တူသည်မဟုတ် လွန်မြတ်သည်မဟုတ် အဘယ့်ကြောင့် ထိုသူနှင့်မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုသနည်း မပြုလင့် ဟု အဖန်တလဲလဲမြစ်ကုန်၏၊ အနာထပိဏ် သူဌေးသည်ကား ယုတ်သောသူတို့နှင့် ရင်း, တူသော သူတို့နှင့်ရင်း, လွန်သော သူတို့နှင့်ရင်း မိတ်ဖွဲ့ခြင်းမည်သည်ကို

ပြုအပ်သလျှင် ကတည်းဟု နှလုံးထား၍ ထိုအဆွေအမျိုးခင်ပွန်းတို့၏ စကားကို မယူဘဲ စားသောရွာသို့သွားသည်ရှိသော် ထိုအဆွေခင်ပွန်းကို ဥစ္စာစောင့်ပြု၍ သွား၏။

ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော စကားကို ကာဠကဏ္ဏိ ဝတ္ထု၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင် သိအပ်၏။

အထူးကား ဤဇာတ်၌—

အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မိမိ၏အိမ်၌ဖြစ်သော အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ် အဆွေခင်ပွန်းမည်သည်ကား ငယ်သော မည်သည် မရှိ၊ ဤအဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ရာ၌ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏တရားကို စောင့်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အဖြစ်သည်သာလျှင် ပမာဏဖြစ်၏၊ အဆွေခင်ပွန်းမည်သည်ကို ကိုယ်နှင့် တူသည်ဖြစ်စေ ယုတ်သည် ဖြစ်စေ မြတ်သည်ဖြစ်စေ ဖွဲ့အပ်၏၊ ထိုစကားသည် သင့်၏၊ အယုတ် အလတ် အမြတ်ဖြစ်သော ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း မိမိ ဆောင်ရွက်အပ်သော အမှုကို ဆောင်ရွက်ကုန်သည်သာလျှင်တည်း၊ ယခုအခါ ရှေးဦးစွာ သင်သည် မိမိအောက် နိမ့်သော အဆွေခင်ပွန်းကိုအမှီပြု၍ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်၏၊ ရှေးသူဟောင်း တို့သည် တမူကား မိမိအောက်နိမ့်သော အဆွေခင်ပွန်းကို အမှီပြု၍ ဗိမာန်ရှင် ဖြစ်ဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် တောင်းပန်အပ်ရကား အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....သူဌေး လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏ ဥယျာဉ်ဝယ် သမန်းမြက်ချုံ၌ နတ်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထို ဥယျာဉ်၌လျှင် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာကို အမှီပြု၍ ဖြောင့်သော ပင်စည်ရှိသော ဝန်းသော အခက်အခွနှင့်ပြည့်စုံသော မင်း၏အထံမှ ရအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရ ရှိသော ရုစာမည်သော မင်္ဂလာသစ်ပင်သည်ရှိ၏၊ (မုခကမည်သောသစ်ပင်*ဟူ၍လည်း ဆိုအပ်၏) ထိုမင်္ဂလာသစ်ပင်၌ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသော တပါးသော နတ်မင်း သည် ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းအား ထိုနတ်မင်းနှင့်တကွ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းသည်ဖြစ်၏။

---

* မုက္ခကမည်သော သစ်ပင် (သိ)၊ သမုက္ခက မည်သော သစ်ပင် (သျှာ)

ထိုအခါ မင်းသည် တဆောင်သော တပင်တိုင် နန်းပြာသာဒ်၌ နေ၏၊ ထို ပြာသာဒ်တိုင်သည် နှဲ၏၊ တခုသော အနှစ်ရှိသောတိုင်ကို ဆောင်စေ၍ ထိုတိုင် ကို မတုန်မလှုပ်အောင် ပြုကုန်လောဟု ဆို၏၊ လက်သမားတို့သည် အရှင်မင်း ကြီး ကောင်းပြီဟု မင်း၏စကားကို ဝန်ခံကုန်၍ နန်းတိုင်ဘို့ လျောက်ပတ်သော သစ်ကို ရှာကုန်လတ်သော် တပါး၌ မမြင်ကုန်၍ ဥယျာဉ်၌ ဝင်ကုန်၍ မုခကမည် သော သစ်ပင်ကို မြင်ကုန်၍ မင်း၏အထံသို့ သွားကုန်၍ မင်းသည် အမောင်တို့ နန်းတိုင်ဘို့ လျောက်ပတ်သောသစ်ကို သင်တို့ မြင်ခဲ့၏လောဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး မြင်ခဲ့ပြီ၊ မြင်ငြားသော်လည်း ထိုသစ်ပင်ကို မခုတ်ဝံ့ပါကုန်ဟု ဆို၏၊ အဘယ့်ကြောင့် မခုတ်ဝံ့သနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့သည် တပါး၌ သစ်ပင်ကို မမြင်ကုန်၍ ဥယျာဉ်တော်သို့ဝင်ကုန်၏၊ ဥယျာဉ်တော်၌ လည်း မင်္ဂလာသစ်ပင်ကိုထား၍ တပါးသော သစ်ပင်ကို မမြင်ကုန်၍ ထိုမင်္ဂလာ သစ်ပင်တော် ဖြစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုသစ်ပင်ကို မခုတ်ဝံ့ပါကုန်ဟု လက် သမားတို့သည် လျှောက်ကြကုန်၏၊ သွားကြကုန် ထိုမင်္ဂလာသစ်ပင်ကို ခုတ်ကုန် ၍ ပြာသာဒ်ကို ခိုင်အောင် ပြုကြကုန်၊ တပါးသောသစ်ပင်ကို ငါတို့သည် မင်္ဂ လာသစ်ပင် ပြုကုန်အံ့ဟု မင်းကြီးဆို၏၊ ထိုလက်သမားတို့သည် ကောင်းပြီဟု ပူဇော်ပသသွယ်ကို ယူ၍ ဥယျာဉ်သို့ သွားကုန်၍ နက်ဖြန် ခုတ်ပါအံ့ဟု သစ်ပင် အား ပူဇော်ပသခြင်းကို ပြုကုန်၍ ထွက်ကြကုန်၏။

ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်သည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ နက်ဖြန် ငါ့ဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီး ကုန်လတ္တံ့၊ ငါ့သားငယ်တို့ကို ယူ၍ အဘယ်သို့ သွားရလတ္တံ့နည်းဟု ဆင်ခြင် လတ်သော် သွားရာအရပ်ကို မမြင်၍ သားငယ်တို့ကို လည်ဘက်၍ ငို၏၊ ထိုရုက္ခ ဇိုဝ်းနတ်၏ သန္ဒိဋ္ဌ သမ္ဘတ္တ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော ရုက္ခဇိုဝ်း နတ်တို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ဤငိုခြင်းကား အကြောင်း အသို့နည်းဟု မေးကုန်၍ ထို အကြောင်းကို ကြားကုန်လတ်သော် မိမိတို့သည်လည်း လက်သမားတို့ကို ဖဲစေ အပ်သော အကြောင်းကို မမြင်ကုန်၍ ထိုရုက္ခဇိုဝ်းနတ်ကို ဘက်၍ ငိုကြကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်ကို ဖူးမြင်အံ့ဟု မင်္ဂလာသစ်ပင်သို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် ထိုသို့ဖြစ်စေ အရှင်နတ်မင်းတို့သည် မစိုး ရိမ်ကုန်လင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသစ်ပင်ကို ခုတ်စိမ့်သောငှါ မပေးအံ့၊ နက်ဖြန်

လက်သမားတို့သည် လာသောကာလမှာ ကျွန်ုပ်ပြုသောအမှုကို ကြည့်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ ထိုနတ်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေ၍ နက်ဖြန် လက်သမားတို့သည် လာသောကာလ၌ ပုတ်သင်အသွင် ဖန်ဆင်း၍ ဤလက်သမားတို့၏ ရှေ့မှသွား၍ မင်္ဂလာသစ်ပင်၏ အမြစ်ကြားသို့ဝင်၍ မင်္ဂလာသစ်ပင်ကို အခေါင်းရှိသကဲ့သို့ ပြု၍ သစ်ပင်၏အလယ်ဖြင့် တက်လတ်၍ ပင်စည်၏ထိပ်မှ ထွက်၍ ခေါင်းကိုလှုပ်လျက်ဝပ်၏၊ လက်သမားကြီးသည် ထိုပုတ်သင်ကို မြင်လတ်၍ သစ်ပင်ကို လက်ဖြင့်တီး၍ ဤသစ်ပင်ကား အခေါင်းရှိ၏၊ အနှစ်မရှိ၊ ယမန်နေ့က မဆင်ခြင်မိ၍လျှင် ငါတို့သည် ပူဇော်ခြင်းကို ပြုမိကုန်၏ဟု တခဲနက်သော သစ်ပင်ကြီးကို ကဲ့ရဲ့၍ ဖဲလေ၏။

ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို အမှီပြု၍ ဗိမာန်ရှင်ဖြစ်၏၊ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်မင်းအား ပျူငှာလောကဝတ်ကိုပြုအံ့သောငှါ သန္ဒိဋ္ဌအဆွေခင်းပွန်း၊ သမ္ဘတ္တအဆွေခင်ပွန်းနတ်တို့သည် စည်းဝေးကြကုန်၏၊ ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်မင်းသည် အကျွန်ုပ်၏ ဗိမာန်ကို ရပေပြီဟု နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့၏ အလယ်၌ ဘုရားလောင်း၏ ကျေးဇူးအထူးကို ဆိုလျက် အရှင်နတ်မင်းတို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် တန်ခိုး ကြီးကုန်လျက်လည်း နုသောပညာ ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဤအကြောင်းကို မသိချေ၊ သမန်းဘုတ် ကျူရုံနေ နတ်သည်တမူကား ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဗိမာန်ရှင်ပြုပေ၏၊ မိတ်မည်သည်ကို ကိုယ်နှင့် အင်တူသည်ဖြစ်စေ မြတ်သည်ဖြစ်စေ ယုတ်သည်ဖြစ်စေ ဖွဲ့အပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုစကားသည် သင့်၏၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ အစွမ်းဖြင့် အဆွေခင်ပွန်းတို့အားဖြစ်သော ဆင်းရဲကို ထုတ်၍ ချမ်းသာ၌ တည်စေကုန်သလျှင်ကတည်းဟု အဆွေခင်ပွန်းတို့၏တရားကို ချီးမွမ်းလို၍—

၁၂၁။ ကရေ သရိက္ခော အထ ဝါပိ သေဋ္ဌော၊
နိဟီနကော ဝါပိ ကရေယျ ဧကော။

ကရေယျုံ မေ ဗျသနေ ဥတ္တမတ္ထံ၊
ယထာ အဟံ ကုသနာဠိ ရုစာယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘောန္တော ဒေဝတာယော၊ အရှင်နတ်တို့၊ သရိက္ခောပိ၊ ကိုယ်နှင့်တူသော သူသည်လည်း။ မိတ္တဓမ္မံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရားကို။ ကရေ၊ ပြုရာ၏။ သေဋ္ဌော အထဝါပိ၊ ကိုယ်ထက်မြတ်သော သူသည်လည်း။ မိတ္တဓမ္မံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရားကို။ ကရေ၊ ပြုရာ၏။ ဧကော၊ တယောက်သော။ နိဟီနကောဝါပိ၊ ကိုယ့်အောက်ယုတ်သော သူသည်လည်း။ မိတ္တဓမ္မံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရားကို။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ တေ၊ ထိုအယုတ် အလတ် အမြတ်ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဗျသနေ၊ အဆွေခင်ပွန်းအား ပျက်စီးခြင်းသည်။ ဥပ္ပန္နေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ကရေယျုံ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ ရုစာယံ၊ ရုစာမည်သော မင်္ဂလာသစ်ပင်၌။ နိဗ္ဗတ္တော၊ ဖြစ်သော။ အဟံ စ၊ ငါသည်၎င်း။ ကုသနာဠိ စ၊ ဘုန်းတန်ခိုးနည်းသော သမန်းဘုတ်ကျူရုံ၌ ဖြစ်သောနတ်သည်၎င်း။ တေ မယံ၊ ထိုငါတို့သည်။ မိတ္တသန္ထဝံ၊ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို။ ကရိမှ ယထာ၊ ပြုကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲခြင်းမှ။ မုစ္စိတုကာမေဟိ၊ လွတ်လိုကုန်သော။ အညေဟိပိ၊ တပါးကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ သဒိသောပိ၊ ကိုယ်နှင့်တူသော သူကို၎င်း။ ဟီနောပိ၊ ကိုယ့်အောက်ယုတ်သော သူကို၎င်း။ ပဏီတောပိ၊ ကိုယ့်ထက်မြတ်သော သူကို၎င်း။ မိတ္တော၊ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို။ ကာတဗ္ဗော၊ ပြုအပ်၏။

ရုစာမည်သော မင်္ဂလာသစ်ပင်စောင့်နတ်သည် ဤဂါထာဖြင့် နတ်အပေါင်းအား တရားဟော၍ အသက် အပိုင်း အခြား ပတ်လုံးတည်၍ သမန်းဘုတ်ကျူရုံနတ်နှင့်တကွ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ရုစာမည်သော မင်္ဂလာ သစ်ပင်စောင့်နတ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သမန်းဘုတ်ကျူရုံစောင့်နတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ယုတ်မြတ်မဟူ၊ ကိုယ်နှင့်တူ၊ မိတ်ယူ ပေါင်းထိုက်စွာ]

ရှေးဦးစွာသော ကုသနာဠိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂၂—ဒုမ္မေဇာတ်

သူတပါးတို့အား ငြူစူတတ်သောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယသံ လဒ္ဓါန ဒုမ္မေဓော" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဒုမ္မေဓဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်ကား ကောင်းသော လာခြင်း ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာသော မျက်နှာတော်ကိုရင်း ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီးတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော တလံမျှသော ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော အသွယ် အသွယ် အစုံ အစုံ အစု အစု ဖြစ်ကုန်သော ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်သော မြတ်သော တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သော ကိုယ်တော်ကိုရင်း မြင်၍ စိတ်ကို ကြည်ညိုခြင်းငှါ မဖြစ်စေနိုင် ငြူစူခြင်းကိုသာလျှင် ပြု၏၊ ဘုရား မည်သည်ကား ဤသို့ သဘောရှိသော သီလ, သမာဓိ, ပညာ, အရဟတ္တဖိုလ်, ပစ္စဝေက္ခနာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏ ဟူ၍ ဆိုအပ်သော ကျေးဇူးစကားကို သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ငြူစူခြင်းကိုသာလျှင် ပြု၏ဟူ၍ ဒေဝဒတ်၏ကျေးဇူး မဲ့ကို ပြောဆိုကြကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခု ငါလာတော် မူသော အခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည်ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရား၏ ကျေးဇူးကို ဆိုအပ်သည်ရှိသော် ငြူစူခြင်းကို ပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပြုဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓ မည်သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဆင်မျိုး၌ဖြစ်၍ အလုံးစုံဖြူ၏၊ အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသော အဆင်းရှိသော ရူပသမ္ပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံ၏၊

ထိုဆင်ဖြူကို ဤဆင့်ကား လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ဆင်တည်းဟု မဂဓမင်းသည် မင်္ဂလာဆင်ကို ပြု၏၊ ထိုအခါ ပွဲသဘင်ဖြစ်သောနေ့၌ အလုံးစုံသော မြို့ကို နတ်ပြည်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်၍ အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မင်္ဂလာဆင်ကိုစီး၍ ကြီးစွာသောမင်း၏အခြံအရံဖြင့် မင်းသည် မြို့ကို လက်ျာရစ် လှည့်လည်၏၊ လူများသည် ထိုထိုအရပ်၌ ရပ်၍ မင်္ဂလာဆင်၏ အဆင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သော ကိုယ်ကို မြင်၍ အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ၊ ဆင်၏အဆင်းသည် တင့်တယ်ပေစွ၊ ဆင်၏ တင့်တယ်ခြင်းသည် အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ၊ ဆင်၏လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ၊ ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံဖြူသော ဆင်မြတ်မည်သည်ကား စကြဝတေးမင်းအား လျောက်ပတ်၏ဟု မင်္ဂလာဆင်ကိုသာလျှင် ချီးမွမ်းကုန်၏။

မင်းသည် မင်္ဂလာဆင်အား ချီးမွမ်းသံကို ကြား၍ သည်းခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား ငြူစူခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ယနေ့လျှင် ထိုဆင်ကို တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျစေ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ကြံ၍ ဆင်စီးဆရာကို ခေါ်စေ၍ သင်သည် အသို့ပြု၍ ဤဆင်ကို သင်အပ်သနည်းဟု မေး၏၊ အရှင်မင်းကြီး ဆင်ကို သင်အပ်ပြီဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ကောင်းစွာသင်သလော မကောင်းသဖြင့် သင်သလောဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး ကောင်းစွာ သင်၏ဟု လျှောက်၏၊ အကယ်၍ ကောင်းစွာသင်ငြားအံ့ ထိုဆင်ကို ဝေပုလ္လတောင်ထိပ်သို့ တက်စေနိုင်အံ့လောဟု မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး တောင်ထိပ်သို့ တက်စိမ့်သောငှါ တတ်နိုင်ပါ၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုသို့တပြီးကား လာလောဟု ဆို၍ မိမိသည် ဆင်မှသက်၍ ဆင်ဆရာကို တက်စေ၍ တောင်ခြေရင်းသို့ သွား၍ ဆင်ဆရာကို ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ နေစေ၍ ဆင်သည် ဝေပုလ္လတောင်ထိပ်သို့ တက်ပြီးသည်ရှိသော် မိမိလည်း အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဝေပုလ္လတောင်ထိပ်သို့ တက်၍ ဆင်ကို တောင်ကမ်းပါးပြတ်သို့ရှေ့ရှုပြုစေ၍ ဆင်ဦးစီးသည် အကျွန်ုပ် ဤဆင်ကို ကောင်းစွာ သင်အပ်ပြီဟု လျှောက်၏၊ ထိုဆင်ကို ရှေးဦးစွာ အခြေသုံးချောင်းတို့ဖြင့်သာလျှင် ရပ်စေလောဟု ဆို၏။

ဆင်ဆရာသည် ကျောက်ကုန်း၌ နေလျက် အမောင် အခြေသုံးဘက်ဖြင့် ရပ်လောဟု ဆင်အား ဖနှောင့်ဖြင့် အမှတ်သညာကိုပေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်ဆရာဆိုတိုင်းပြု၏၊ တဖန် မင်းသည် ရှေ့ခြေနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် သာလျှင် ရပ်စေ

လေ့ဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် နောက်ခြေနှစ်ဘက်တို့ကို ကြွ၍ ရှေ့ခြေနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် သာလျှင် ရပ်၏၊ နောက်ခြေနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် သာလျှင် ရပ်စေလေ့ဟု ဆိုသော်လည်း ရှေ့ခြေနှစ်ဘက်တို့ကိုကြွ၍ နောက်ခြေ နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် သာလျှင် ရပ်၏၊ ခြေတဘက်ဖြင့်သာလျှင် ရပ်စေလေ့ဟု ဆိုသော်လည်း ခြေသုံးဘက်တို့ကို ကြွ၍ ခြေတဘက်ဖြင့်သာလျှင် ရပ်၏၊ ထိုအခါ မင်္ဂလာဆင်၏ မကျသောအဖြစ်ကိုသိ၍ အကယ်၍စွမ်းနိုင်အံ့၊ ကောင်းကင်၌ ခြေတို့ကိုထားစေလေ့ဟု ဆို၏၊ ဆင်ဆရာသည် ဇမ္ဗူဒီပါအလုံး၌ ဤဆင်နှင့်တူသောကောင်းစွာသင်အပ်သော ဆင်မည်သည်မရှိ၊ ယုံမှားမဲ့လျှင် ဤဆင်ကို ဤမင်းသည် တောင်ကမ်းပါး၌ ကျ၍ သေစေလိုသည် ဖြစ်သတတ်ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍—

ဆင်ဆရာသည် ဆင်၏ နားရင်း၌ကပ်၍ အမောင် ဤမင်းသည် အမောင့်ကို ဤတောင်ထိပ်မှ ကျ၍ သေစေလို၏၊ အမောင်သည် ဤမင်းအား မထိုက်မလျောက် ကောင်းကင်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ အမောင်အား အစွမ်းရှိငြားအံ့၊ စီးမြဲတိုင်းသာလျှင် ရှိသော ကျွန်ုပ်ကိုယူ၍ ကောင်းကင်သို့ပျံဘက်၍ ဗာရာဏသီသို့သွားပါလေ့ဟု ဆို၏ ဘုန်းတန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံသောဘုရားလောင်းသည်ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ကောင်းကင်၌ တည်၏၊ ဆင်ဆရာသည် မင်းကြီး ဤဆင်သည် ဘုန်းတန်ခိုးနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ သင်ကဲ့သို့ ဘုန်းပညာနည်းသောသူအား မထိုက်မလျောက် ဘုန်းပညာနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းအားသာလျှင် ထိုက်လျောက်၏၊ သင်ကဲ့သို့ ဘုန်းပညာနည်းသောသူတို့သည် ဤကဲ့သို့ သဘောရှိသော ဆင်မြတ်ကိုရကုန်၍ ထိုဆင်၏ကျေးဇူးကို မသိကုန်ရကား ထိုဆင်မြတ်ကိုရင်း ကြွင်းသော အခြံအရံ စည်းစိမ်ကိုရင်း ဖျက်ဆီးတတ် သလျှင်ကတည်းဟု ဆို၍ ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ နေလျက်—

၁၂၂၊ ယသံ လဒ္ဓါန ဒုမ္မေဓော၊ အနတ္ထံ စရတိ အတ္တနော။
အတ္တနော စ ပရေသဉ္စ၊ ဟိံသာယ ပဋိပဇ္ဇတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ဒုမ္မေဓော၊ သင်ကဲ့သို့ ပညာမရှိသောသူသည်။ ယသံ၊ အခြံအရံ စည်းစိမ်ကို။ လဒ္ဓါန၊ ရ၍။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အနတ္ထံ၊ အကျိုးမဲ့ကို။

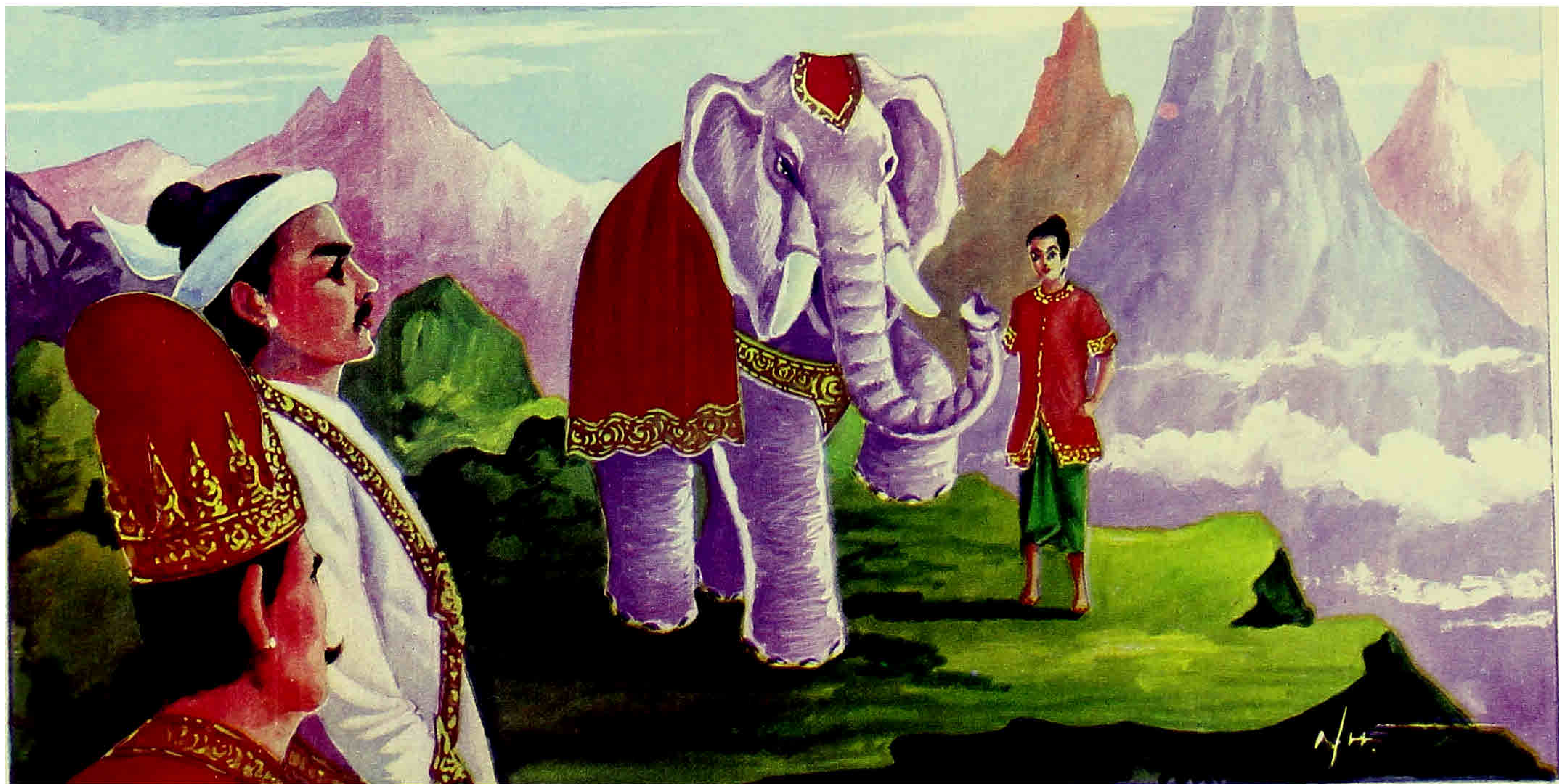

၅၅၀-ပ၊ ဒုမ္မေဓဇာတ်
မင်္ဂလာဆင်အား တောင်ထိပ်သို့ တက်စေ၍ ရှေ့ခြေကို မြှောက်ခိုင်းနေပုံ

စရတိ၊ ကျင့်၏။ ကတ္တဗ္ဗာကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုအပ် မပြုအပ်ကို။ အဇာနန္တော၊မသိရကား။ အတ္တနော စ၊ မိမိအားရင်း။ ပရေသဉ္စ၊ သူတပါးတို့အားရင်း။ ဟိံသာယ၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းငှါ။ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ ကျင့်၏။

ဤဂါထာပုဒ်ဖြင့် မင်းအား တရားဟော၍ မင်းကြီး ယခု နေရစ်လော့ဟုဆို၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံ၍ ဗာရာဏသီသို့သွား၍ မင်းယင်ပြင် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ မြို့အလုံး ချောက်ချား၍ ငါတို့မင်းဘို့ ကောင်းကင်ဖြင့် ဆင်ဖြူလာ၍ မင်းယင်ပြင်၌ တည်သတည်းဟု တပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏၊ လျင်စွာ မင်းအားလည်း ကြားလျှောက်ကုန်၏၊ မင်းသည် ထွက်လာ၍ ငါ၏ အသုံး အဆောင်ဘို့ အကယ်၍ လာရောက်ငြားအံ့၊ မြေ၌ တည်လော့ဟု ဆို၏၊ ဘုရား လောင်းသည် မြေ၌တည်၏၊ ဆင်ဆရာသည် ဆင်မှဆင်းသက်၍ မင်းကိုရှိခိုး၍ နေ၏၊မင်းသည် အမောင် အဘယ်က လာသနည်းဟု မေးလတ်သော် မြတ်သော မင်းကြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည်က လာခဲ့ပါသည်ဟု ဆို၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို လျှောက်၏၊ မင်းသည် အမောင် သင်သည် ဗာရာဏသီသို့ လာသဖြင့် နှစ်သက် ဘွယ်သောအမှုကိုပြုပေ၏ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မြို့ကိုတန်ဆာဆင်စေ၍ ဆင် ကို မင်္ဂလာဆင်အရာ၌ထား၍ မြို့အလုံးကို သုံးစုစု၍ တစုကို ဘုရားလောင်းအား တစုကို ဆင်ဆရာအား ပေး၏၊ တစုကို မိမိယူ၏၊ ဘုရားလောင်း ရောက်သော ကာလမှစ၍ကား ဇမ္ဗူဒိပ်အလုံး၌ မင်းအဖြစ်သည် ဗာရာဏသီမင်း၏ လက်သို့ သာလျှင် ရောက်၏၊ ဗာရာဏသီမင်းသည် ဇမ္ဗူဒိပ်၌ မြတ်သောမင်းဖြစ်၍ ဒါန အစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မဂဓမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာ သည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဆင်ဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်္ဂလာဆင် ဖြစ် ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[သူများငြူစူ၊ ကိုယ်၌မူ၊ မပြူ စည်းစိမ်ပျက်]

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒုမ္မေဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂၃–နင်္ဂလီသဇာတ်

ထိုင်းမှိုင်း တွေဝေသောကြောင့် သင့်–မသင့် ရာ–မရာကို မသိသောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အသဗ္ဗတ္ထ ဂါမိံ ဝါစံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနင်္ဂလီသဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "လာဠုဒါယီမထေရ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ လာဠုဒါယီသည် တရားဟောသည်ရှိသော် ဤအရာ၌ ဤတရားကို ဟောအပ်၏၊ ဤအရာ၌ ဤတရားကို မဟောအပ်ဟု သင့်,မသင့် ရာ,မရာကို မသိ၊ မင်္ဂလာအရာ၌ "တိရောကုဋ္ဋေသု တိဋ္ဌန္တိ၊ သန္ဓိသိင်္ဃာဋကေသု စ" အစရှိသော ဤအမင်္ဂလာတရားကို မင်္ဂလာတရားပြု၍ ဟော၏၊ အမင်္ဂလာအရာတို့၌ "ဗဟူ ဒေဝါ မနုဿာ စ၊မင်္ဂလာနိ အစိန္တယုံ"ဟုဆိုပြီး၍ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော မင်္ဂလာတို့၏ အရာကိုလည်း, အထောင်ကိုလည်း ပြုခြင်းငှါ စွဲမြဲနိုင်ကြစေကုန်သတည်းဟု ဟော၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ လာဠုဒါယီသည် ရာ, မရာ သင့်, မသင့်ကို မသိ၊ အလုံးစုံ၌ မဆိုအပ်သည့် စကားကို အလုံးစုံ၌ ဆိုတတ်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ လာဠုဒါယီသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုင်းမှိုင်းတွေဝေသည် ဖြစ်၍ သင့်,မသင့် ရာ,မရာကို မသိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤလာဠုဒါယီသည် ဤသို့သဘောရှိသည် ဖြစ်ဘူး၏၊ အမြဲ လာဠုကမည်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားသူကြွယ်မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို

သင်၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ တပည့်လုလင် ငါးရာတို့ကို အတတ်သင်စေ၏၊ ထိုလုလင်တို့တွင် တယောက်သော ထိုင်းမှိုင်းတွေဝေသော လာဠုကမည်သော လုလင်သည် အတတ်သင် တပည့်ဖြစ်၍ အတတ်သင်လာ၏၊ ဉာဏ်ထိုင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား သင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဘုရားလောင်း အားကား ကျေးဇူးပြု၏၊ ကျွန်ကဲ့သို့ ခယ်သိမ်းသော ကိစ္စတို့ကို ပြု၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ညစာစား၍ အိပ်ရာ၌ အိပ်လျက် လက်, ခြေ, ကျောက်ကုန်းတို့ကို နှိပ်နယ်၍ သွားသော ထိုလာဠုကလုလင်ကို အမောင် ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထောက်၍ သွားလောဟု ဆို၏၊ လာဠုကလုလင်သည် တခုသော ညောင်စောင်းခြေကို ထောက်၍ တခုသော ညောင်စောင်းခြေကို မရရကား မိမိပေါင်၌ ညောင်စောင်းခြေကို ထား၍ ညဉ့်ကို ကုန်စေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မိုးသောက်သောအခါထ၍ လာဠုကကိုမြင်လျှင် အမောင် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ အိပ်နေသနည်းဟု မေး၏၊ဆရာ တခုသောညောင်စောင်း ခြေ၏အထောက်ကိုမရ၍ ပေါင်ပေါ်၌ ညောင်စောင်းကိုထား၍ အိပ်သတည်း ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိတ်လန့်သောစိတ်ရှိ၏၊ ဤလာဠုကသည် အလွန်လျှင် ငါ့အား ကျေးဇူးပြု၏၊ ဤမျှသော လုလင်တို့၏အတွင်း၌ ဤလုလင်သည်လျှင် ဉာဏ်ထိုင်း၍ အတတ်ကို သင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊အသို့လျှင် လာဠုကကို ငါသည် ပညာရှိအောင်ပြုအံ့နည်းဟု ကြံ၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ငါသည် ဤလုလင်ကို ထင်းခွေ ဟင်းရွက်ခူး သွား၍ လာလတ်သော် ယနေ့ သင်သည် အဘယ်ကို မြင်ခဲ့သနည်း အဘယ်အမှုကို ပြုခဲ့သနည်းဟု မေးအံ့၊ တိုအခါ ယနေ့ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ဝတ္ထုကို မြင်ခဲ့၏၊ ဤမည်သော အမှုကို ပြုခဲ့၏ဟု ပြောဆိုလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို ထင်မြင်ခဲ့သော ဝတ္ထုသည်ရင်း ပြုခဲ့သောအမှုသည်ရင်း အဘယ်နှင့်တူသနည်းဟု မေးအံ့၊ ထိုလုလင်သည် ဤမည်သော ဝတ္ထုနှင့် တူ၏၊ ဤသို့ သဘောရှိ၏ဟု ဥပမာဖြင့်ရင်း အကြောင်းဖြင့်ရင်း ဆိုလတ္တံ့၊ ဤသို့ လာဠုကကို အသစ်အသစ် ဖြစ်သော ဥပမာကိုရင်း အကြောင်းကိုရင်း ဆိုစေ၍ ပညာ ရှိအောင် ပြုအံ့၊ ဤတခုသော အကြောင်းသည် ရှိ၏ဟု အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် လာဠုကကို ခေါ်စေ၍ လုလင် သင်သည် ယနေ့မှစ၍

ထင်းခွေအုံသောငှါဝင်း ဟင်းရွက်ခူးအုံသောငှါဝင်း သွားသောအရပ်၌ မြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့၊ စားခဲ့၊ သောက်ခဲ့၊ ခံခဲ့ရသည်ကို ငါ့အား လျှောက်လာလှည့်ဟု ဆို၏။

လာဠကသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ တနေ့သ၌ လုလင်တို့နှင့်အတူ ထင်းခွေအုံသောငှါ တောသို သွားလတ်သော် တော၌ မြွေကိုမြင်ခဲ့၍ ဆရာ အကျွန်ုပ် မြွေကို မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆရာအား ကြားလျှောက်၏၊ အမောင် မြွေသည် အဘယ်နှင့်တူသနည်းဟု ဆရာက မေး၏၊ ဆရာ မြွေသည် ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏ဟု လျှောက်၏၊ အမောင် ကောင်းစွ, ကောင်းစွ၊ နှစ်သက်ဘွယ်သော ဥပမာကို အမောင် ဆောင်နိုင်ပေ၏၊ မြွေမည်သည်ကား ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူသည်သာလျှင်တည်းဟု ဆရာဆို၏၊ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် လုလင်သည် နှစ်သက်ဘွယ်သော ဥပမာကို ဆောင်နိုင်၏၊ ထိုလုလင်ကို ပညာရှိအောင် ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ကြံ၏၊ လုလင်သည် တဖန် တနေ့သ၌ တောက ဆင်ကိုမြင်ခဲ့၍ ဆရာ ယနေ့ အကျွန်ုပ် ဆင်ကို မြင်ခဲ့ရ၏ဟု လျှောက်လာ၏၊ အမောင် ဆင်ကား အဘယ်နှင့်တူသနည်းဟု ဆရာက မေး၏၊ ဆရာ ဆင်ကား ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်၏ နှာမောင်းကား ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏၊ ဆင်စွယ် အစရှိသည် တို့လည်း ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူကုန်၏၊ ဤလုလင်ကား မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခွဲခြမ်း၍ မပြောနိုင်ရကား ဆင်နှာမောင်းကို ရည်၍ ဆိုသည် ဖြစ်မည်၏ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဆွမ်းဘိတ်ရာအရပ်ငယ် ကြံကိုရ၍ ဆရာ ယနေ့ ကြံစုတ်ခဲ့ရ၏ဟု လျှောက်လာ၏၊ အမောင် ကြံသည် အဘယ်နှင့် တူသနည်းဟု မေးလတ်သော် ဆရာ ကြံသည် ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏ဟု လျှောက်၏၊ ဆရာသည် အတန်ငယ် လျော်သော အကြောင်းကို ဆို၏ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ တဖန်တနေ့သ၌ ဆွမ်းဘိတ်ရာအရပ်ဝယ် အချို့ကုန်သော လုလင်တို့သည် တင်လဲ နို့ဓမ်းဖြင့်စားကြကုန်၏၊အချို့ကုန်သော လုလင်တို့သည်နို့ရည်ဖြင့် စားကြကုန်၏၊ လာဠကသည် ဆရာ ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့ နို့ဓမ်း နို့ရည်ဖြင့် စားခဲ့ရကုန်သည်ဟု လျှောက်လာ၏၊ အမောင် နို့ဓမ်းနို့ရည်သည် အဘယ်နှင့် တူသနည်းဟု မေး၏၊ ဆရာ နို့ဓမ်း နို့ရည်သည် ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏ဟု လျှောက်၏၊ ဆရာသည်

ဤလုလင်ကား မြွေသည် ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏ဟု ဆိုသဖြင့် ကောင်းသော စကားကို ဆို၏၊ ဆင်သည် ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏ဟု ဆိုသဖြင့်လည်း နှာမောင်းကို ရည်၍ အနည်းငယ်သော အသင့်အားဖြင့် ဆိုအပ်၏၊ ကြံသည် ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့်တူ၏ဟု ဆိုသဖြင့်လည်း အနည်းငယ်သော ယုတ္တိသည် ရှိ၏၊ နို့ဓမ်းနို့ရည် တို့သည်မူကား အမြဲဖြူကုန်၏၊ ထည့်အပ်သော အိုးခွက်သဏ္ဌာန်ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဤစကားသည်ကား အချင်းခပ်သိမ်းအားဖြင့် မတူ၊ ဤလာဠုကကို အတတ်သင်စိမ့်သော်ငှါ မတတ်ကောင်းချေဟု ဆိုလို၍—

၁၂၃၊ အသဗ္ဗတ္ထဂါမိံ ဝါစံ၊ ဗာလော သဗ္ဗတ္ထ ဘာသတိ။
နာယံ ဒဓိံ ဝေဒိ န နင်္ဂလီသံ၊ ဒဓိပ္ပယံ [1] မညတိ နင်္ဂလီသံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အသဗ္ဗတ္ထဂါမိံ၊ ဥပမာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အလုံးစုံသော ဥပမေယျ၌ မဝင်သော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသော ဥပမေယျ၌။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ အယံ၊ ဤသူမိုက်သည်။ ဒဓိံ၊ နို့ဓမ်းကို။ န နင်္ဂလီသံ၊ ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် မတူသည်ကို။ န ဝေဒိ၊ မသိနိုင်ခဲ့။ အယံဗာလော၊ ဤသူမိုက်သည်။ ဒဓိပ္ပယံ၊ နို့ဓမ်း နို့ရည်ကို။ နင်္ဂလီသံ၊ ထွန်တုံး ထွန်သန်နှင့် တူ၏ဟူ၍။ မညတိ၊ မှတ်ထင်၏။

“ဒဓိတိ ဒဓိမေဝ၊ ပယန္တိ ခီရံ၊ ဒဓိ စ ပယဉ္စ ဒဓိပ္ပယံ” ဟု ဇာတ်အဋ္ဌကထာ။

ဤသို့ သဘောရှိသော သူမိုက်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟု တပည့်တို့အား တရားဟော၍ ရိက္ခာကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ လာဠုဒါယီသည် ထိုအခါ လာဠုကလုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပညာမဲ့ပေ၊ တွေဝေလေ၊ ထွေထွေရာသင့် မထောက်ချင့်၊

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နင်္ဂလီသဇာတ်သည် ပြီး။]

၁၊ ဒဓိပ္ပယံ (သီ၊ သျာ၊ ဣ)

၁၂၄—အမ္ဗဇာတ်

ဝတ်တရားနှင့် ပြည့်စုံသော သူတယောက်ကိုမှီ၍ အများ ချမ်းသာသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော လဗ္ဗည္ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် "ဝါယမေထေဝ ပုရိသော" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ အမ္ဗဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တပါးသောဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော အမျိုး သားဖြစ်၍ သာသနာတော်၌ ဝမ်းရေးကို မငဲ့ဘဲ ရဟန်းပြုပြီးသည်ရှိသော် ဝတ် နှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်သတတ်၊ ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့အား ပြုရသော ဝတ်ကိုဂင်း၊ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ တည်ထားခြင်း ဥပုသ်အိမ်၌ ပြုရသောဝတ် ဇရုံးအိမ် အစရှိသည်တို့၌ ပြုရသော ဝတ်တို့ကိုဂင်း ကောင်းစွာပြု၏၊ တဆယ့် လေးပါးကုန်သော ဝတ်ကြီးတို့၌ဂင်း၊ ရှစ်ဆယ်ကုန်သော ခန္ဓကဝတ်တို့၌ဂင်း ဖြည့်လေ့ရှိသည်သာ ဖြစ်၏၊ ကျောင်းကို တံမြက်လှည်း၏၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်း၏၊ ဆွမ်းခံရာ အရပ် စင်္ကြံစရပ်ကို တံမြက်လှည်း၏၊ ကျောင်းခရီး ကို တံမြက်လှည်း၏၊ လူတို့အား သောက်ရေကို ပေး၏၊ လူတို့သည် ထိုရဟန်း အား ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ကြည်ညိုကုန်၍ ငါးရာ အတိုင်းအရှည် ရှိ ကုန်သော အမြဲတည်အပ်ကုန်သော ဆွမ်းတို့ကို လှူကုန်၏၊ များသော လာဘ် ပူဇော်သက္ကာရ ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းကိုမှီ၍ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့အား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့ချင်တို့ ဤအမည်ရှိ သော ရဟန်းသည် မိမိ ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် များသောလာဘ် ပူဇော်သက္ကာရ ကို ဖြစ်စေ၏၊ ထိုရဟန်းကိုမှီ၍ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့အား ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဤသို့သောစကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေး ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌

သာလျှင် ဤရဟန်းသည် ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်သာလျှင်တည်း၊ တယောက်သော ထိုရဟန်းကို မှီ၍ ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့သည် သစ်သီးကြီးငယ် အကျိုးငှါ တောသို့ မသွားမူ၍ ထိုရဟန်းသည်သာလျှင် ဆောင်အပ်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် မျှဘူးကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ငါးရာသော ရသေ့ အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍တောင်ခြေရင်း၌ နေ၏၊ ထိုအခါ ဟိမဝန္တာ၌ ပြင်းထန်သော နွေအခါသည် ဖြစ်၏၊ ထိုထိုအရပ်၌ သောက်ရေတို့သည် ပြတ်ကုန်၏၊ တိရစ္ဆာန်တို့သည် သောက်ရေကို မရကုန်သည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းကုန်၏၊ ထိုအခါ ရသေ့တို့တွင် တယောက်သော ရသေ့သည် ထိုတိရစ္ဆာန်တို့၏ ရေငတ်ခြင်း ဆင်းရဲကို မြင်၍ တခုသော သစ်ပင်ကို ဖြတ်၍ စားကျင်းပြု၍ သောက်ရေကို ဆောင်၍ စားကျင်းကို ပြည့်စေ၍ ထိုတိရစ္ဆာန်တို့အား သောက်ရေကိုပေး၏၊ များစွာကုန်သော တိရစ္ဆာန်တို့သည် စည်းဝေးလာကုန်၍ သောက်ရေကိုသောက်ကုန်သည်ရှိသော် ရသေ့အား သစ်သီးကြီးငယ်အကျိုးငှါ သွားခွင့်သည်မဖြစ်၊ ထိုရသေ့သည် အာဟာရ ပြတ်လျက်လည်း သောက်ရေကို ပေးသည်သာလျှင်တည်း။

သားအပေါင်းတို့သည် ဤရသေ့သည် ငါတို့အား သောက်ရေကို ပေးသည်ရှိသော် သစ်သီးကြီးငယ် အကျိုးငှါ သွားခွင့်ကို မရ၊ အာဟာရ ပြတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အလွန်လျှင် ပင်ပန်း၏၊ ယခု ငါတို့သည် ကတိကဝတ်ကို ပြုကြကုန်အံ့ဟု ကြံကြကုန်၏၊ ကြံကုန်ပြီး၍ တိရစ္ဆာန်တို့သည် ကတိကဝတ်ကို ပြုကြကုန်၏၊ အဘယ်သို့ ပြုကြကုန်သနည်း ဟူမူကား ဤအခါမှစ၍ သောက်ရေကို သောက်အံ့သောငှါ လာသော တိရစ္ဆာန်သည် မိမိအစွမ်း အားလျော်သဖြင့် သစ်သီးကိုယူ၍လျှင် လာအပ်၏ဟု ကတိကဝတ်ကို ပြုကုန်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ တခုတခုသော တိရစ္ဆာန်သည် အစွမ်းအားလျော်သဖြင့် မြတ်ကုန် ချိုကုန်သော သရက်သီး,သပြေသီး,ပိန္နဲသီး အစရှိသည်တို့ကိုယူ၍လျှင် လာကုန်၏၊ တယောက်

သော ရသေ့၏အကျိုးငှါ ဆောင်အပ်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့သည် လှည်းတဆယ့်နှစ်စီးခွဲတိုက် ဝန်ပမာဏရှိသည် ဖြစ်၏၊ ငါးရာသော ရသေ့တို့သည် ထိုသစ်သီးကိုသာသျှင် သုံးဆောင်ကုန်၏၊ အလွန်ကို စွန့်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသစ်သီးကိုမြင်၍ တယောက်သော ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့မည်သည်ကို မှီ၍ ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ရသေ့တို့အား သစ်သီးကြီးငယ် အကျိုးငှါ မသွားမူ၍ မျှခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဝီရိယမည်သည်ကို ပြုအပ်သလျှင်ကတည်းဟု ဆိုလို၍—

၁၂၄၊ ဝါယမေထေဝ ပုရိသော၊ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ ပဏ္ဍိတော။
ဝါယာမဿ ဖလံ ပဿ၊ ဘုတ္တာ အမ္ဗာ အနီတိဟံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ဝါယမေထေဝ-ဝါယမေထ ဧဝ၊ လုံ့လပြုရာသလျှင်ကတည်း။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န နိဗ္ဗိန္ဒေယျ၊ မငြီးငွေ့ရာ။ ဝါယာမဿ၊ လုံ့လ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော။ အမ္ဗာ၊ သရက်အစရှိကုန်သော သစ်သီးတို့ကို။ ဘုတ္တာ၊ စားအပ်ကုန်၏။ အနီတိဟံ၊ မျက်မှောက်သာလျှင်။ ဝါယာမဿ၊ လုံ့လ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့အပေါင်းအား အဆုံးအမကို ပေး၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်းသည် ထိုအခါ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့အပေါင်းတို့၏ ဆရာဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဝတ်နှင့်ပြည့်ပြည့်ဝ ထိုသူအား၊ အများမိုခါ ချမ်းသာစွာ]

လေးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အမ္ဗဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂၅—ကဋ္ဌာဟကဇာတ်

သူတပါးတို့အား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသော စကားကို ဆိုတတ်သောသူ၏ အကြောင်း။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကဋ္ဌာဟကဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ရှုတ်ချသော စကားကို ဆိုတတ်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်း၏ ဝတ္ထုသည် အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသည်နှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသော သူဌေး ဖြစ်၏၊ ထိုသူဌေး၏ မယားသည် သားကိုဖွား၏၊ထိုသူဌေး၏ ကျွန်မသည်လည်း ထိုနေ့၌ပင်လျှင် သားဖွား၏၊ ထိုသူငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် တပြိုင်နက်ကြီးကုန်၏၊ သူဌေးသားသည် အက္ခရာအရေးကို သင်သည်ရှိသော် ထိုသူဌေး ကျွန်သည်လည်း သင်ပုန်းကို ယူလျက်သွား၍ ထိုသူဌေးသားနှင့်လျှင်တကွ အက္ခရာအရေးကိုသင်၏၊ ဂဏန်းကိုသင်၏ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်သော သင်ခြင်းတို့ကိုပြု၏၊ ထိုကျွန်မသားသည် အစဉ်သဖြင့် စကား၌လိမ်မာ၏၊ ဝေါဟာရ၌လိမ်မာ၏၊ ပျိုနု၏၊ အဆင်းလှ၏၊ အမည်အားဖြင့် ကဋ္ဌာဟကမည်၏၊ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် သူဌေးအိမ်၌ ဘဏ္ဍာစိုးအမှုကို ပြုလျက် ငါ့ကို ဤသူဌေးတို့သည် အခါခပ်သိမ်းဘဏ္ဍာစိုးအရာကိုသာလျှင် မပြုစေကုန်လတ္တံ့၊တစုံတခုသောဒေသကိုလျှင်မြင်၍ ပုတ်ခတ်၍ နှောင်ဖွဲ့၍ အမှတ်ပေး၍ ကျွန်အသုံးအဆောင်ဖြင့် သုံးဆောင်စေကုန်လတ္တံ့၊ ပစ္စန္တရစ်၌ကား သူဌေး အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သူဌေးသည်ရှိ၏၊ငါသည် သူဌေး၏စကားဖြင့်မှာစာကိုယူ၍ ပစ္စန္တရစ်သို့သာသွား၍ ငါသည်သူဌေးသားဟုဆို၍ သူဌေးအားလှည့်စားအံ့၊ ထိုသူဌေးသမီးကိုယူ၍ ချမ်းသာစွာ အကယ်၍နေရမူကား ကောင်း၏ဟုကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုကဋ္ဌာဟကသည် ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ပုရပိုက်ကိုယူ၍ ငါသည် ဤအမည်ရှိသော ငါ၏သားကို သင်၏အထံသို့စေ၏၊ သမီးနှင့်သားကို ထိမ်းမြားသဖြင့် စပ်ခြင်းမည်သည်

ငါ့အား သင်နှင့်ငြင်း, သင့်အား ငါနှင့်ငြင်း အတူတကွ လျောက်ပတ်၏၊ ထို့ကြောင့် သင်သည် ဤသူငယ်အား မိမိသမီးကို ပေး၍ ထိုငါ့သားကို သင့်အိမ်၌ နေစေလော့၊ ငါသည်လည်း အခွင့်ကို ရသည်ရှိသော် လာပါအံ့ဟုရေး၍ သူဌေး တံဆိပ်ခတ်၍ အလိုအားလျော်စွာ ရိက္ခာတို့ကိုငြင်း, နံ့သာပုဆိုး စသည်တို့ကို ငြင်း ယူ၍ ပစ္စန္တရစ်သို့သွား၍ သူဌေးကို ဖူးမြင်ရှိခိုး၍ နေ၏။

ထိုအခါ ထိုကဋ္ဌာဟာကကို သူဌေးသည် အမောင် အဘယ် အရပ်မှ လာသနည်းဟု မေး၏ ဗာရာဏသီပြည်မှ လာ၏ဟုဆို၏၊ အဘယ်သူ့သားနည်းဟု မေး၏၊ ဗာရာဏသီသူဌေး၏ သားဟု ဆို၏၊ အဘယ်ကိစ္စကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်းဟု မေး၏၊ ထိုအခါ ကဋ္ဌာဟာကသည် ဤအမှာစာကို မြင်သဖြင့် သိကုန်လတ္တံ့ဟု မှာစာကို ပေး၏၊ သူဌေးသည် အမှာစာကို ဘတ်၍ ယခုအခါ၌ ငါသည် သိ၏ဟု နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သမီးကိုပေး၍ နေစေ၏၊ ထိုကဋ္ဌာဟာကအား အခြံအရံသည်များ၏၊ ထိုကဋ္ဌာဟာကသည် ယာဂု ခဲဘွယ် အစရှိသည်တို့ကိုငြင်း အဝတ်နံ့သာ အစရှိသည်တို့ကိုငြင်း ဆက်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ယာဂုမည်သည်ကို ဤသို့ ကျိုကုန်၏၊ ခဲဘွယ်မည်သည်ကို ဤသို့ ချက်ကုန်၏၊ ထမင်း မည်သည်ကို ဤသို့ ချက်ကုန်၏၊ ပစ္စန္တရစ်၌နေသော သူတို့မည်သည်ကား ဩော်–မိုက်စွဟု ယာဂု အစရှိသည်တို့ကို ကဲ့ရဲ့၍ ဤသူတို့သည် ပစ္စန္တရစ်၌ နေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပုဆိုးတို့ကိုသုံးဆောင်အံ့သောငှါ မသိကုန်၊ နံ့သာတို့ကို သွေးအံ့သောငှါ မသိကုန်၊ ပန်းတို့ကို ကုံးအံ့သောငှါ မသိကုန်၊ ဤသို့ အဝတ်အမှုကိုပြုသောသူ, နံ့သာသွေးသောသူ အစရှိသည်တို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ကျွန်ကို မမြင်သည်ရှိသော် ကဋ္ဌာဟာကသည် မထင်၊ အဘယ်သို့ သွားသနည်း၊ ထိုကဋ္ဌာဟာကကို ရှာကြကုန်လော့ဟု လူတို့ကို စေ၏၊ ထိုလူတို့တွင် တယောက်သောသူသည်သွား၍ ထိုကဋ္ဌာဟာကကို မြင်သည်ရှိသော် မှတ်၍ မိမိကိုယ်ကိုမသိစေမူ၍ လာပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းအားကြား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ထိုကဋ္ဌာဟာကသည် မသင့်သည်ကို ပြု၏၊ ထိုကဋ္ဌာဟာကကိုသွား၍ ယူအံ့ဟု မင်းကိုပန်၍ များစွာသော အခြံအရံနှင့် ထွက်၏၊ သူဌေးသည် ပစ္စန္တရစ်သို့ သွားသတတ်ဟု အလုံးစုံသော အရပ်၌

ထင်ရှားဖြစ်၏၊ ကဋ္ဋာဟကသည် သူဌေးလာသတတ်ဟု ကြား၍ ထိုသူဌေးသည် ထပါးသော အကြောင်းကြောင့် မလာ၊ ငါ့ကို အမှုပြု၍သာလျှင် ထိုသူဌေး၏ ယောခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည် အကယ်၍ ပြေးအံ့၊ တဖန် လာအံ့သောငါ မတတ်ကောင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ၏ အရှင်အား ခရီးဦးကြိုဆို၍ ကျွန်အမှုကို ပြု၍ ထိုအရှင်အားလျှင် နှစ်သက်စေအံ့ဟုကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုကဋ္ဋာဟကသည် ထိုအခါမှစ၍ ပရိသတ်အလယ်၌ ဤသို့ ဆို၏၊ တပါးကုန်သော မိုက်ကုန်သော သူတို့သည် မိမိ၏ မိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် မိဘတို့၏ကျေးဇူးကို မသိကုန်သည် ဖြစ်၍ ထိုမိဘတို့၏ စားသောအခါ၌ အရှိအသေအမှုတို့ကို မပြုမူ၍ မိဘတို့နှင့် တကွသာလျှင် သုံးဆောင်ကုန်၏၊ ငါတို့သည်ကား မိဘတို့၏ ကျေးဇူးကို သိကုန်၏၊ ထိုမိဘတို့၏ စားသော ကာလ၌ လက်ဆေးအင်ကို ခံကုန်၏၊ ထွေးအင်ကို ခံကုန်၏၊ ဘောဇဉ်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ သောက်ရေကိုရင်း, ယပ်ကိုရင်း ယူ၍လုပ်ကျွေးကုန်၏၊ ကိုယ်လက် သုတ်သင်သောကာလ၌ သန့်သက် ရေအိုးကို ယူ၍ ဖုံးလွှမ်းရာ အရပ်သို့ သွားသည်တိုင်အောင် အလုံးစုံသော ကျွန်တို့သည် အရှင်တို့အား ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ပြု၏။

ထိုကဋ္ဋာဟကသည် ဤသို့ ပရိသတ်ကို မှတ်စေ၍ ဘုရားလောင်း၏ ပစ္စန္တရစ် အနီးသို့ ရောက်သောကာလ၌ ယောက္ခမကို ဘခင် အကျွန်ုပ်၏ အဘသည် အရှင်တို့အား ဖူးမြင်အံ့သောငါ လာသတတ်၊ သင်တို့သည် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ကြကုန်လော၊ ငါသည် လက်ဆောင်ကို ယူ၍ ခရီးဦး ကြိုဆိုအံ့ဟု ဆို၏၊ ယောက္ခမသည် အမောင် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏၊ ကဋ္ဋာဟကသည် များစွာသော လက်ဆောင်တို့ကို ယူ၍ ရှိခိုး၍ လက်ဆောင်ကို ဆက်၏၊ ဘုရားလောင်း သည်လည်း ထိုလက်ဆောင်ကိုယူ၍ ကဋ္ဋာဟကနှင့်တကွ နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းကို ပြု၍ မိုးသောက်သော ကာလ၌ သစ်ခက်တပ်၌ နေ၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်အံ့ သောငါ ဖုံးလွှမ်းရာအရပ်သို့ သွား၏၊ ကဋ္ဋာဟကသည် မိမိအခြံအရံကို နစ်စေ၍ သန့်သက်ရေအိုးကို ယူ၍ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ သွား၍ သန့်သက်ရေ သုံးဆောင်သောကိစ္စအဆုံး၌ ခြေတို့၌ဝပ်၍ အရှင် အကျွန်ုပ်သည် အရှင်တို့သည် အကြင်မျှလောက်သော ဥစ္စာတို့ကို အလိုရှိကုန်၏၊ ထိုမျှလောက်သော ဥစ္စာကို ပေးပါအံ့၊ အကျွန်ုပ်၏ အခြေအရံကို မကွယ်ပါစေကုန်လင့်ဟု ဆို၏၊ ဘုရား

လောင်းသည် ထိုကဋ္ဌဟာကအား ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ မကြောက်လင့်၊ သင့်အား ငါ့အထံမှ အပြစ်မရှိဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ ပစ္စန္တရစ်မြို့သို့ ဝင်၏၊ များစွာသော ပူဇော် သက္ကာရသည် ဖြစ်၏၊ ကဋ္ဌဟာကသည်လည်း ထိုသူဌေးအား မပြတ် ကျွန်သည် ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ပြု၏။

ထို့နောက် တကြိမ်သောအခါ၌ ချမ်းသာစွာ နေသော ထိုသူဌေးကြီးကို ပစ္စန္တရစ်သူဌေးသည် သူဌေးကြီး ငါသည် သင်တို့၏မှာစာကို မြင်လျှင် သင်တို့၏ သားအား သမီးကိုပေး၏ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကဋ္ဌဟာကကို သားပြု၍ ထိုအမှုအားလျော်စွာ ချစ်ဘွယ်သော စကားကိုဆို၍ သူဌေးကို နှစ်သက်စေ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ကဋ္ဌဟာက၏ မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းငှါ ဝံ့သောသူမည်သည် မရှိ၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးသမီးကို ခေါ်စေ၍ ချစ်သမီး လာလော၊ ငါ၏ဦးခေါင်း၌ သန်းတို့ကို ရှာလော့ဟု ဆို၍ လာလတ်၍ သန်းကို ကောက်သော ထိုသတို့သမီးကို ချစ်ဘွယ်သောစကားကို ဆို၍ ချစ်သမီး သင့်အား ငါ့သားသည် ချမ်းသာ ဆင်းရဲတို့၌ မမေ့မလျော့ ရှိပါ၏လော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ညီညွတ်စွာ နေခြင်းကို နေကြကုန်၏လောဟု မေး၏။

ဘခင် သူဌေးကြီး သင်တို့၏သားအား ကပါးသောအပြစ်သည် မရှိ၊ စင်စစ်သော်ကား အာဟာရကို ကဲ့ရဲ့၏ဟု ဆိုလေ၏၊ ချစ်သမီး ဤငါ့သားသည် အခါခပ်သိမ်း ချမ်းသာသော သဘော ရှိသည်သာလျှင်တည်း၊ စင်စစ်သော်ကား သင့်အား ငါသည် ဤငါ့သား၏ နှုတ်ပိတ်မန္တန်ကိုသင်အံ့၊ သင်သည် ကောင်းစွာ သင်၍ စားသောကာလ၌ ကဲ့ရဲ့သော ငါ့သား၏ ရှေ့မှရပ်၍ သင်သော နည်းဖြင့် သာလျှင် ဆိုလော့ဟု ဂါထာကိုသင်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် နေ၍ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သာလျှင် သွား၏၊ ကဋ္ဌဟာကသည်လည်း များစွာသော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုယူ၍ ပို့လိုက်၍ များစွာသော ဥစ္စာကိုဆက်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ ပြန်၏၊ ထိုကဋ္ဌဟာကသည် ဘုရားလောင်း၏သွားသောကာလမှစ၍ အတိုင်းထက်အလွန် မာနရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုကဋ္ဌဟာကသည် တနေ့သ၌ သူဌေးသမီးသည် အထူးထူးသော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို တည်၍ ယောက်မကို ယူ၍ လုပ်ကျွေးသည်ရှိသော် ထမင်းကို ကဲ့ရဲ့

အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ သူဌေးသမီးသည် ဘုရားလောင်း၏အထံ၌ သင်အပ်သောနည်းဖြင့်—

၁၂၅၊ ဗဟုမ္ပိ သော ဝိကတ္ထေယျ၊ အညံ ဇနပဒံ ဂတော။
အန္ဒာဂန္တွာန ဒူသေယျ၊ ဘုဉ္ဇ ဘောဂေ ကဋ္ဌာဟက။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ကဋ္ဌာဟက၊ ကဋ္ဌာဟက။အညံ၊ တပါးသော။ ဇနပဒံ၊ ဇနပုဒ်သို့။ဂတော၊ ရောက်သည်ရှိသော်။ သော၊ ထိုသူသည်။ဗဟုမ္ပိ၊ များစွာလည်း။ ဝိကတ္ထေယျ၊ ရွှတ်ချရာ၏။ အန္ဒာဂန္တွာန၊ တဖန် လာလတ်၍။ ဒူသေယျ၊ ဖျက်ဆီးရာ၏။ ဘောဂေ၊ စည်းစိမ်တို့ကို။ ဘုဉ္ဇ၊ ခံစားလော့။

သူဌေးသမီးသည်ကား ထိုဂါထာ၏ အနက်ကို မသိဘဲလျက် သင်သောနည်းဖြင့် သဒ္ဒါကိုသာလျှင် ရွှတ်၏၊ ကဋ္ဌာဟကသည် မချွတ်မုချ သူဌေးသည် ငါ၏အမည်ကိုကြား၍ ထိုသူဌေးသမီးအား အလုံးစုံသော စကားကို ပြောဆိုအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုအခါမှစ၍ တဖန် ထမင်းကို ကဲ့ရဲ့အံ့သောငှါမဝံ့၊ ချသော မာနရှိသည်ဖြစ်၍ ရတိုင်းသော ထမင်းကိုစား၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ရှုတ်ချသောစကားကို ဆိုတတ်သောရဟန်းသည် ထိုအခါ ကဋ္ဌာဟက ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိ၊ ကဲ့ရဲ့ဘိ၊ မကြည့်သူများကို]
ငါးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကဋ္ဌာဟကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂၆—အသိလက္ခဏဇာတ်

တံစိုးစား၍ သန်လျက်လက္ခဏာကိုဘတ်သော ပုဏ္ဏား၏ နှာသီးဖျား နှစ်ပိုင်းပြတ်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "တထေဝေကဿ ကလျာဏံ" အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အသိလက္ခဏ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ကောသလမင်း၏ သန်လျက် လက္ခဏာကို ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏား"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ပန်းဘဲတို့သည် မင်းအား သန်လျက်ကို ဆက်သောကာလ၌ သန်လျက်ကိုနမ်း၍ ဘတ်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် အကြင် ပန်းဘဲလက်မှ လာဘ်ရ၏၊ ထိုပန်းဘဲ၏ သန်လျက်ကို လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ မင်္ဂလာနှင့် ယှဉ်၏ဟု ဆို၏၊ အကြင် ပန်းဘဲတို့၏လက်မှ လာဘ်မရ၊ ထိုပန်းဘဲတို့၏ သန်လျက်ကို ကဲ့ရဲ့၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ပန်းဘဲသည် သန်လျက်ကိုပြု၍ သန်လျက်အိမ်၌ သိမ်မွေ့သော ငြုတ်မှုန့်ကိုထည့်၍ မင်းအား သန်လျက်ကိုဆက်၏၊ မင်းသည် ပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေ၍ သန်လျက်ကို စုံစမ်းလောဟု ဆို၏၊ သန်လျက်ကိုကိုင်၍ နမ်းသောပုဏ္ဏား၏နှာခေါင်းကို ငြုတ်မှုန့်တို့သည် ဝင်ကုန်၍ ချေလိုသည်၏အဖြစ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ ချေသော ပုဏ္ဏား၏ နှာခေါင်းသည် သန်လျက်သွား ခတ်မိသည်ဖြစ်၍ နှစ်ပိုင်းပြတ်၏၊ ဤသို့ ပုဏ္ဏား၏ နှာခေါင်းပြတ်သည်၏ အဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှား၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ ကောသလမင်း၏ သန်လျက် လက္ခဏာ ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားသည် သန်လျက်ကိုနမ်းလျက် နှာခေါင်းကို ဖြတ်သတတ်ဟူသော စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤပုဏ္ဏားသည် သန်လျက်ကို နမ်းလျက် နှာခေါင်းပြတ်ခြင်းသို့ ရောက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရောက်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား သန်လျက်လက္ခဏာကို ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားသည်ဖြစ်၏၊အလုံးစုံသော ဝတ္ထုသည် ပစ္စုပ္ပန်နှင့် တူသလျှင်ကတည်း၊ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်ကား ထိုပုဏ္ဏားအား ဆေးသမားကို ပေး၍

နှာခေါင်းစွန်းကို ကုစားချမ်းသာစေ၍ ချိပ်တို့ဖြင့် နှာခေါင်းတုကိုပြု၍ တဖန် ခစားစေ၏၊ ဗာရာဏသီမင်းအားကား သားမရှိ၊တယောက်သော သမီးသည်ရင်း, တူသည်ရင်း ရှိ၏၊ ထိုပြဟ္မဒတ်မင်းသည် နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ထို သမီး,တူတို့ကို မိမိ၏အထံ၌သာလျှင် ကြီးစေ၏၊ ထိုသမီး,တူတို့သည် တကွနက် ကြီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် အချင်းချင်း တပ်သောစိတ် ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ မင်းသည်လည်း အမတ်တို့ကိုခေါ်၍ ငါ၏တူသည်လည်း ဤပြည်၏ သခင်သာလျှင်တည်း၊ သမီးကို ထိုတူအားပေး၍ ထိုတူအား ဘိသိက်သွန်းခြင်းကို ပြုအံ့ဟုဆို၍ တဖန် ငါ၏တူသည် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့်လည်း ငါ၏ဆွေမျိုး ဖြစ်သလျှင်ကတည်း၊ ထိုတူအား တပါးသော မင်းသမီးကိုဆောင် ၍ အဘိသိက် သွန်းခြင်းကိုပြု၍ သမီးကို တပါးသောမင်းအား ပေးအံ့၊ ဤသို့ ပြု သည်ရှိသော် ငါ့အား ဆွေမျိုးတို့သည် များကုန်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါတို့သည်သာ လျှင် နှစ်ပြည်ထောင်တို့၏ အရှင်သည် ဖြစ်ကုန်အံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ မင်း သည် အမတ်တို့နှင့်တကွ တိုင်ပင်၍ နှစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော သမီး, တူ တို့ကိုခွဲ၍ နေစိမ့်သောငှါ သင့်၏ဟု တူကို တပါးသောအိမ်၌ သမီးကို တပါးသော အိမ်၌ နေစေ၏၊ ထိုသမီး, တူတို့သည် တဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိသည်၏အဖြစ် သို့ ရောက်ကုန်၍ အလွန်လျှင် တပ်သော စိတ်ရှိကုန်၏။

မင်းသားသည် ဦးရီးသမီးကို နန်းတွင်းမှ ထုတ်စိမ့်သောငှါ အဘယ်ဥပါယ်ဖြင့် တတ်ကောင်းသည် ဖြစ်ရာအံ့နည်းဟု ကြံသည်ရှိသော် တခုသော ဥပါယ်သည် ရှိ၏ဟု နတ်ဝင်မကို ခေါ်စေ၍ ထိုနတ်ဝင်မအား တထောင်သော အသပြာကို ပေး၍ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်အမှုကို ပြုရအံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ငါ့ဦးရီး ၏ သမီးကို နန်းတွင်းမှထုတ်၍ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုလောဟု ဆို ၏၊ ထိုနတ်ဝင်မသည် အရှင်ကောင်းပြီ၊ ငါသည် မင်းသို့ကပ်၍ ဤသို့ဆိုအံ့၊ မင်း ကြီး မင်းသမီးအထက်၌ သူယုတ်သည် ရှိ၏၊ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ် လုံး ပြန်၍ ကြည့်သောသူသည် မရှိ၊ ငါသည် မင်းသမီးကို ဤမည်သော ရထား သို့တင်၍ များစွာကုန်သော လက်နက် လက်စွဲကုန်သော ယောကျ်ားတို့ကိုယူ ၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် သုသာန်သို့ သွား၍ အင်းပျဉ်ဝန်း ခံသော ညောင်စောင်း အောက်၌ သူသေကို အိပ်စေ၍ ညောင်စောင်း အထက်၌

မင်းသမီးကိုထား၍ နံ့သာရေအိုး တရာ့ရှစ်လုံးတို့ဖြင့် ရေချိုးစေ၍ သူယုတ်ကို မျှောအံ့၊ ဤသို့ဆို၍ မင်းသမီးကို သုသာန်သို့ဆောင်အံ့၊ အရှင့်သားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ထိုသုသာန်သို့ သွားသောနေ့၌ အကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေးဦးစွာလျှင် အတန်ငယ် ပြုတ်မှုန့်ကို ယူ၍ လက်နက်စွဲကုန်သော မိမိ၏လူတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရထားကို စီး၍ ရထားကို သုသာန်တံခါး၌ တခုသောအရပ်၌ရပ်၍ လက်နက်စွဲကုန်သော သူတို့ကို သုသာန်တောသို့ ဝင်စေ၍ မိမိသည် သုသာန် အင်းပျဉ်ဝန်းသို့သွား၍ သူသေကဲ့သို့ မှောက်ခုံအိပ်လော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်သို့သွား၍ အရှင်မင်းသား၏အထက်၌ ညောင်စောင်းကို ခင်း၍ မင်းသမီးကိုချီ၍ ညောင်စောင်း၌ ထားအံ့၊ ထိုခဏ၌ ပြုတ်မှုန့်ကို နှာခေါင်း၌ထည့်၍ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ချေလော၊ သင် ချေသောကာလ၌ ငါတို့သည် မင်းသမီးကို စွန့်၍ ပြေးကုန်အံ့၊ ထို အခါ သင်မင်းသားသည် မင်းသမီးကို ဦးခေါင်းဆေး၍ မိမိသည်လည်း ဦး ခေါင်းဆေး၍ မင်းသမီးကိုယူ၍ အိမ်သို့သွားလေလော့ဟု ဆို၏၊ မင်းသားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။

ဆို နတ်ဝင်မသည်လည်း သွား၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၏၊ မင်းသည်လည်း ဝန်ခံ၏၊ မင်းသမီးအားလည်း ထိုအကြောင်းကို ကြား၏၊မင်းသမီး သည်လည်း ဝန်ခံ၏၊ နတ်ဝင်မသည်လည်း ထွက်သောနေ့၌ မင်းသားအား အမှတ် ပေး၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် သုသာန်သို့ သွားသည်ရှိသော် အစောင့် အရှောက် လူတို့အား ကြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စိမ့်သောငှါ ငါသည် မင်းသမီးကို ညောင်စောင်းဝယ် ထားသောကာလ၌ သူသေ ယောကျ်ားသည် ချေလတ္တံ့၊ ချေ၍လျှင် ညောင်စောင်းအောက်မှ ထွက်၍ အကြင် အကြင်သူတို့ကို ရှေးဦးစွာ မြင်လတ္တံ့၊ ထိုထိုသူတို့ကိုလျှင် ဖမ်းလတ္တံ့၊ မမေ့မလျော့ကုန်သည် ဖြစ်ကြကုန် လော့ဟု ဆို၏၊ မင်းသားသည် ရှေးဦးစွာ သွား၍ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့် လျှင် သုသာန်၌ အိပ်၏၊ နတ်ဝင်မကြီးသည် မင်းသမီးကိုချီ၍ အင်းပျဉ်ဝန်း ရှိရာ အရပ်သို့သွားလျက် မကြောက်လင့်ဟု အမှတ်ကိုပေး၍ ညောင်စောင်း၌ ထား၏၊ထိုခဏ၌ မင်းသားသည် ပြုတ်မှုန့်ကို နှာခေါင်း၌ထည့်၍ ချေ၏၊ချေကာ မျှ၌လျှင် နတ်ဝင်မကြီးသည် မင်းသမီးကိုစွန့်၍ ကြီးစွာသော ဟစ်ကြွေးခြင်းကို ဟစ်ကြွေးလျက် အလုံးစုံသောသူတို့၏ ရှေးဦးစွာ ပြေး၏၊ ထို နတ်ဝင်မကြီး၏

ပြေးသောကာလမှစ၍ တယောက်သောသူသည်လည်း တည်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် မဖြစ်၊ ကိုင်တိုင်း ကိုင်တိုင်း ကုန်သော လက်နက်တို့ကို စွန့်၍ ခမ်းသိမ်းကုန်သော သူတို့သည် ပြေးကုန်၏။

မင်းသားသည်လည်း တိုင်ပင် တိုင်းသော အလုံးစုံသော အမှုကို ပြု၍ မင်းသမီးကို ယူ၍ မိမိအိမ်သို့သွား၏၊ နတ်ဝင်မကြီးသည် သွား၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ မင်းအား လျှောက်၏၊ မင်းသည် ပကတိအားဖြင့်လည်း ထိုမင်းသမီးကို ငါသည် ထိုငါ့တူ၏ အကျိုးငှါသာလျှင် ကြီးစေ၏၊ မွေးကျွေးအပ်၏၊ စားဘွယ်ဿနာ၌ စွန့်အပ်သော ထောပတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီဟု ဝန်ခံ၏၊ နောက်အဘို့၌ တူအား မင်းအဖြစ်ကိုပေး၍ သမီးကို မိဖုယားကြီးအရာပြုစေ၏၊ ထိုတူဖြစ်သော မင်းသည် ထိုသမီးနှင့် အညီအညွတ်နေခြင်းကိုနေလျက် တရားသဖြင့် မင်းပြု၏၊ ထိုသန်လျက်လက္ခဏာကို ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားသည်လည်း ထိုမင်းအား ခစား၏၊ တနေ့သ၌ မင်းအားခစားအံ့သောငှါ လာလတ်၍ နေသို့ရှေးရှုပြု၍ ခစားသော ပုဏ္ဏား၏ ချိပ်သည် ကြေ၏၊ နှာခေါင်းတုသည် မြေသို့ကျ၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ရှက်၍ အောက်သို့ မျက်နှာပြုလျက်သာ နေ၏၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားကို မင်းသည် ပြက်ရယ်ပြုလိုသည်ဖြစ်၍ ဆရာ မကြံကုန်လင့်၊ ချေခြင်းမည်သည် အချို့သောသူအား ကောင်း၏၊ အချို့သောသူအား ယုတ်မာ၏၊ သင်တို့သည် ချေသဖြင့် နှာခေါင်းကို ပြတ်စေကုန်၏၊ ငါတို့သည်ကား ချေသဖြင့် ဦးရီးသမီးကို ရ၍ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၂၆။ တထေဝေကဿ ကလျာဏံ၊ တထေဝေကဿ ပါပကံ။
တသ္မာ သဗ္ဗံ န ကလျာဏံ၊ သဗ္ဗံ ဝါပိ န ပါပကံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အာစရိယ၊ ဆရာ။ တထေဝ၊ ထိုချေခြင်းသည်လျှင်။ ဧကဿ၊ အချို့သောသူအား။ ကလျာဏံ၊ ကောင်း၏။ တထေဝ၊ ထိုချေခြင်းသည်လျှင်။ ဧကဿ၊ အချို့သောသူအား။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော ချေခြင်းသည်။ န ကလျာဏံ၊ မကောင်း။ သဗ္ဗံ ဝါပိ၊ အလုံးစုံသော ချေခြင်းသည်လည်း။ န ပါပကံ၊ မယုတ်မာ။

ဤသို့ မင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် အကြောင်းကို ဆို၍ အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း...မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာဖြင့် လောကသည်သမုတ် အပ်ကုန်သော ကောင်းခြင်း ယုတ်မာခြင်းတို့၏ ကေန် မဟုတ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြပြီး၍ ယခုအခါ သန်လျက်လက္ခဏာ ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏားသည် ထိုအခါ သန်လျက်လက္ခဏာ ဘတ်တတ်သော ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ တူဖြစ်သောမင်းဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လောကသမုတ်၊ အမြေထုတ်၊ ကောင်း,ယုတ် နေကန်သိ]

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အသိလက္ခဏဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂၇—ကလဏ္ဍုကဇာတ်

သူတပါးတို့အား ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့တတ်သောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထူနိ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကလဏ္ဍုကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ရှုတ်ချသော စကားကို ဆိုတတ် သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

> ကလဏ္ဍုကဇာတ်၌ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့သည်လည်း ကဋ္ဌာ ဟကဇာတ်နှင့် တူကုန်သလျှင် ကတည်း။

အတိတ်ဝတ္ထု...ဤ ကလဏ္ဍုက ဇာတ်၌ကား ဗာရာဏသီ သူဌေးအား ကလဏ္ဍုကမည်သော ကျွန်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုကလဏ္ဍုက၏ ပြေး၍ ပစ္စန္တရစ် သူဌေး၏ သမီးကိုယူ၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် နေသောကာလ၌ ဗာရာဏသီ သူဌေးသည် ရှာစေသည်ရှိသော် ထိုကလဏ္ဍုက၏ ရောက်ရာအရပ်ကို မသိသည် ဖြစ်၍ သွားချေ ကလဏ္ဍုကကို ရှာချေဟု မိမိသားဖြစ်သော ကျေးသားငယ်ကို စေ၏၊ ကျေးသားငယ်သည် ထိုမှဤမှလှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုမြို့သို့ ရောက်၏၊ ထိုကာလ၌လည်း ကလဏ္ဍုကသည် မြစ်ကစားခြင်းကို ကစားလိုသည်ဖြစ်၍

များစွာသော ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုရင်း, ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကိုရင်း ယူခဲ့စေ၍ သူဌေးသမီးနှင့်တကွ လှေစီး၍ ရေ၌ ကစား၏၊ ထိုအရပ်၌ မြစ်ကစားခြင်းကို ကစားကုန်သော အစိုးရကုန်သော သူတို့သည် ထက်စွာသော ဆေးဖြင့် ထုံအပ်သော နို့ရည်ကို သောက်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် တနေ့ပတ်လုံး ရေ၌ ကစားကုန်သော သူတို့အား အချမ်းသည် မနှိပ်စက်၊ ဤကလဏ္ဍုကသည်ကား နို့ရည်ကို နှုတ်၌ငုံ၍ ခံတွင်းဆေး၍ ထိုနို့ရည်ကိုထွေး၏၊ ထွေးသည်ရှိသော် ရေ၌မထွေးမူ၍ သူဌေးသမီး ဦးခေါင်း၌ ထွေး၏၊ ကျေးသားငယ်သည် ထိုမြစ်နားသို့ သွား၍ တခုသော ရေသဖန်းခက်၌ နား၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ကလဏ္ဍုကကို သိ၍ သူဌေးသမီး ဦးခေါင်း၌ နို့ရည်ကို ထွေးသည်ကိုမြင်၍ ဟယ် ကလဏ္ဍုကမည်သော ကျွန် မိမိ၏အမျိုးကိုရင်း, နေရာအရပ်ကိုရင်း အောက်မေ့လော့၊ နို့ရည်ကို နှုတ်၌ ငုံ၍ ခံတွင်းကိုဆေး၍ အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံသော ချမ်းသာသဖြင့် ကြီးသော သူဌေးသမီး၏ ဦးခေါင်း၌ မထွေးလင့်၊ မိမိပမာဏကို သိလောဟု ဆိုလို၍—

၁၂၇၊ တေ ဒေသာ တာနိ ဝတ္ထူနိ၊ အဟဉ္စ ဝနဂေါစရော။
အနုဝိစ္စ ခေါ တံ ဂဏှေယျုံ၊ ပိဝ ခီရံ ကလဏ္ဍုက။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ကလဏ္ဍုက၊ ကလဏ္ဍုက။ တေ ဒေသာ၊ ထိုသင်၏အရပ်တို့သည်ရင်း။ တာနိ ဝတ္ထူနိ၊ ထိုသင်၏တည်ရာ တို့သည်ရင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာနိ၊ ထိုဒေသ, ဝတ္ထုတို့ကို။ ဝနဂေါစရော၊ တော၌ကျက်စားသော။ အဟဉ္စ၊ ငါကျေးသားသည်လည်း။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ သာမိကာ၊ သင်၏ သခင်တို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ အနုဝိစ္စ၊ သိ၍။ ဂဏှေယျုံ၊ ဖမ်းကုန်ရာ၏။ ခီရံ၊ နို့ရည်ကို။ ပိဝ၊ သောက်လေ လေလော။

ကလဏ္ဍုကသည်လည်း ကျေးသားငယ်ကို သိ၍ ငါ့ကို ထင်ရှားသည်ကို ပြုရာ၏ဟု ကြောက်ခြင်းကြောင့် အရှင် လာလော့ အဘယ်အခါ၌ လာသနည်းဟု ဆို၏၊ ကျေးသားငယ်သည် ကလဏ္ဍုကသည် ငါ့ကို အစီးအပွားကိုအလိုရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မခေါ်၊ ငါ၏လည်ကို လိမ်၍ သတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု သိ၍ ငါ့အား သင်ဖြင့် အလိုမရှိဟု ထိုသဖန်းခက်မှပျံ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ မြင်ခဲ့တိုင်း သူဌေးအား အကျယ်အားဖြင့်ပြောဆို၏၊ သူဌေးသည် ကလဏ္ဍုက

သည် မသင့်သည်ကို ပြု၏ဟု ဆို၍ သွားပြီးသည်ရှိသော် ထိုကလဏ္ဍုကအား အာဏာပြု၍ ထိုကလဏ္ဍုကကို ဗာရာဏသီသို့ ဆောင်ခဲ့၍ ကျွန်အသုံးအဆောင် ဖြင့် သုံးဆောင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုအခါ ကလဏ္ဍုက ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ကိုယ်၏အဖြစ်၊ ကိုယ့်သနစ်၊ စင်စစ် သိအပ်စွာ]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကလဏ္ဍုကဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁၂၈—ဗိဠာရဝတ ဇာတ်

အဲ့ဘွယ်သရဲကို ပြုတတ်သောသူ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ယော ဝေ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတွာ” အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဗိဠာရဝတဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် “တယောက်သော အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ် သော ရဟန်း”ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုရဟန်း၏ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသည်၏ အဖြစ်ကို ကြားလျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေ တတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဖြစ်စေဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့် တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကြွက်အမျိုး၌ ပဋိ သန္ဓေယူ၍ ကြီးခြင်းကိုစွဲ၍ ဝက်ငယ်ပမာဏရှိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အရာမက များစွာကုန်သော ကြွက်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် တော၌ နေ၏၊ ထိုအခါ တခုသော မြေခွေးသည် ထိုမှဤမှ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုကြွက်အပေါင်းကို မြင်၍

ကြွက်အပေါင်းတို့ကို လှည့်စား၍စားအံ့ဟု ကြံ၍ ကြွက်တို့၏ နေရာအရပ်အနီး၌ နေသို့ ရှေးရှု ခံတွင်းဖြင့် လေကိုခံလျက် ခြေတချောင်းဖြင့်ရပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အစာရှာအံ့သောငှါ သွားသည်ရှိသော် ထိုမြေခွေးသည် သီလရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုမြေခွေး၏အထံသို့ သွား၍ အရှင် အရှင်သည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်းဟု မေး၏၊ အချင်း ငါသည် ဓမ္မိက အမည်ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ အခြေလေးချောင်းတို့ကို မြေ၌မရပ်မူ၍ အဘယ့်ကြောင့် ခြေတချောင်းဖြင့်သာလျှင် ရပ်သနည်းဟု မေး၏၊ ငါသည် ခြေလေးချောင်းတို့ကို မြေ၌ထားသည်ရှိသော် မြေသည် ရွက်ဆောင်အံ့သောငှါမတတ်ကောင်း၊ ထို့ကြောင့်ခြေတချောင်းဖြင့်သာလျှင် ရပ်၏ဟု ဆို၏၊ ခံတွင်းကိုဖွင့်၍ အဘယ့်ကြောင့် ရပ်သနည်းဟု မေး၏၊ ငါတို့သည် တပါးသော အစာကို မစားကုန်၊ လေကိုသာလျှင် စားကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ထို့နောက်မှ အဘယ့်ကြောင့် နေသို့ ရှေးရှု ရပ်သနည်းဟု မေး၏၊ နေကို ရှိခိုး၏ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြေခွေး၏စကားကိုကြား၍ ဤမြေခွေးသည် သီလရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုအခါမှစ၍ ကြွက်အပေါင်းနှင့် တကွ ညနံနက် ထိုမြေခွေးအား ခစားအံ့သောငှါ သွား၏။

ထိုအခါ ကြွက်မင်း၏ ခစားခြင်းကိုပြု၍ သွားသောကာလ၌ မြေခွေးသည် အလုံးစုံသော ကြွက်တို့မှ နောက်ဖြစ်သော ကြွက်ကိုဖမ်း၍ အသားကို စား၍ မျို၍ ခံတွင်းကို သုတ်၍ ရပ်၏၊ အစဉ်သဖြင့်ကြွက်အပေါင်းသည်ပါးသည်ဖြစ်၏၊ ကြွက်တို့သည် ရှေး၌ ငါတို့အား ဤနေရာသည်မဆံ့၊ အခြားမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နေရကုန်၏၊ ယခုအခါ၌ လျော့၏၊ ဤနေရာသည် မပြည့်သလျှင် ကတည်း၊ ဤ မပြည့်ခြင်း၏ အကြောင်းသည်ကား အသို့ နည်းဟု ဘုရားလောင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အဘယ် အကြောင်း ကြောင့်လျှင် ကြွက်တို့ ပါးကုန်သနည်းဟု ကြံသည်ရှိသော် မြေခွေး၌ ယုံမှားခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ထိုမြေခွေးကို စုံစမ်းအံ့ဟု ခစားသော ကာလ၌ ကြွင်းသော ကြွက်တို့ကို ရှေ့ထား၍ မိမိသည် နောက်က နေ၏၊ မြေခွေးသည် ထိုကြွက်၏ အထက်၌ ပြေးလာသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မိမိအား ဖမ်းအံ့သောငှါ ပြေးလာသော ထိုမြေခွေးကို မြင်၍ အို မြေခွေး သင်၏ ဤအကျင့်သည် ကောင်းသော တရားသဘောအားဖြင့် မဟုတ်၊ စင်စစ်လျှင်

တပါးကုန်သော သူတို့အား ညှဉ်းဆဲအံ့သောငှါ တရားတံခွန်ကိုပြု၍ ကျင့်၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၂၈၊ ယော ဝေ ဓမ္မံ ဓဇံ ကတွာ၊ နိဂူဠှော ပါပမာစရေ။
ဝိဿာသယိတွာ ဘူတာနိ၊ ဗိဠာရံ နာမ တံ ဝတံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဓမ္မံ ဓဇံ၊ တရားတံခွန်ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဘူတာနိ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ ဝိဿာသယိတွာ၊ အကျွမ်းဝင်စေ၍။ နိဂူဠှော၊ လျှို့ဝှက်လျက်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ အာစရေ၊ ကျင့်၏။ တံ ဝတံ၊ ထိုသူတို့၏ အကျင့်သည်။ ဗိဠာရံ နာမ၊ စဉ်းလဲစဉ်းစားသော အကျင့်မည်၏။

ကြွက်မင်းသည် ပြောဆိုလျက်လျှင် ခုန်၍ ထိုမြေခွေး၏ လည်သို့ရောက်၍ မေးအောက်၌ ရေမျိုကိုကိုက်၍ ရေမျိုကိုခွဲ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၏၊ ကြွက်အပေါင်းတို့သည်ပြန်၍ မြေခွေးကိုစပ်စပ်မြည်စေလျက်စား၍ သွားကုန်၏၊ ရှေးဦးစွာ ရောက်ကုန်သော ကြွက်တို့သည် အသားကို စားရကုန်သတတ်၊ နောက်မှ ရောက်ကုန်သော ကြွက်တို့သည် မစားရကုန်၊ ထိုအခါမှစ၍ ကြွက် အပေါင်းသည် ဘေးမရှိသည် ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မြေခွေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကြွက်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[တရားဓမ္မ၊ အလံပြ၊ ပါပယုတ်မာ သေရရှာ]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိဠာရဝတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂၉—အဂ္ဂိက ဘာရဒွါဇဇာတ်

ဤဝတ္ထုသည်လည်း အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသော အကြောင်းပင်တည်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော ထူးညီမြတ်စွာဘုရားသည် "နာယံ သိခါ ပုညဟေတု" အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအဂ္ဂိကဘာရဒွါဇဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်း" ကိုလျှင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကြွက်မင်းဖြစ်၍ တော ၌ နေ၏၊ ထိုအခါ တခုသောမြေခွေးသည် တောမီးလောင်သည်ရှိသော် ပြေးအံ့ သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ တခုသော၊သစ်ပင်၌ ဦးခေါင်းကိုဆိုက်၍ နေ၏၊ ထိုမြေခွေး၏ ကိုယ်အလုံး၌ အမွေးတို့ကို မီးလောင်အုန်၏၊ သစ်ပင်ကို ဆိုက်၍ တည်ရာဖြစ်သော ထိပ်၌ ဦးစွန်းကဲ့သို့ အနည်းငယ်သော အာမွှးတို့သည် တည် ကုန်၏၊ ထိုမြေခွေးသည် တနေ့သ၌ ရေအိုင်၌ ရေသောက်စဉ် အရိပ်ကို ကြည့် ဘည်ရှိသော် ဦးစွန်းကိုမြင်၍ ယခုငါ့အား အသက်မွေးခြင်း၏အရင်းသည် ဖြစ် ပြီဟု တော၌ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုကြွက်အပေါင်းတို့ကိုမြင်၍ ဤကြွက်တို့ ကို လှည့်စား၍ စားအံ့ဟု အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် ကြွက် တို့၏အနီး၌ နေ၏။

ထိုအခါ မြေခွေးကို ဘုရားလောင်းသည် အစာရှာသွားသည်ရှိသော် မြင်၍ ဤမြေခွေးသည် သီလရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ချဉ်းကပ်၍ သင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေး၏၊ ငါသည် အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇ အမည် ရှိ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုနေ၁င်မှ အဘယ့်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်းဟု မေး၏၊ အချင်း သင်တို့ကို စောင့်ရှောက်အံ့သောငှါ လာ၏ဟု ဆို၏၊ ငါတို့ကို အဘယ် သို့ပြု၍ စောင့်ရှောက်လတ္တံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ငါသည် အမြီးရေတွက်ခြင်းမည်သည် ကိုသိ၏၊ သင်တို့သည် စောစောကလျှင် ထွက်၍ အစာရှာသွားသော ကာလ၌ ဤမျှရှိကုန်၏ဟု ရေတွက်၍ တဖန် ပြန်သောကာလ၌လည်း ရေတွက်အံ့၊ ဤသို့ ညနံနက် ရေတွက်လျက် စောင့်ရှောက်အံ့ဟုဆို၏၊ ဦးရီး ထိုသို့တပြီးကား စောင့် လော့ဟု ဆို၏၊ ထိုမြေခွေးသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထွက်သော ကာလ၌ တကောင်, နှစ်ကောင်, သုံးကောင် အစရှိသည်ဖြင့် ရေတွက်၍ ပြန်လာသော ကာလ၌လည်း ထိုအတူလျှင် ရေတွက်၍ အလုံးစုံသော ကြွက်တို့၏ နောက်ဖြစ် သော ကြွက်ကိုဖမ်း၍ စား၏၊ ကြွင်းသောစကားသည် ရှေးဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်

ကတည်း၊ ဤ အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇဇာတ်၌ကား ကြွက်မင်းသည် ပြန်၍တည်လျက် အိုအဂ္ဂိကဘာရဒွါဇ ကောင်းသောအကျင့်ရှိသည်၏ အဖြစ်အားဖြင့် သင်၏ထိပ်၌ ဤဦးစွန်းကို မထားအပ်၊ ဝမ်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်ကား ထားအပ်၏ ဟု ဆိုလို၍—

၁၂၉။ နာယံ သိခါ ပုညဟေတု၊ ဃာသဟေတု အယံ သိခါ။
နာဂုဋ္ဌိဂဏန်[၁] ယာတိ၊ အလံ တေ ဟောတု အဂ္ဂိက။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အဂ္ဂိက၊ အဂ္ဂိက။ ပုညဟေတု၊ ကောင်းမှု ဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ အယံ သိခါ၊ ဤဦးစွန်းကို။ န ဌပိတာ၊ မထားအပ်။ ဃာသဟေတု၊ အစာဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ အယံ သိခါ၊ ဤဦးစွန်းကို။ ဌပိတာ၊ ထားအပ်၏။ အယံ မူသိကဂဏော၊ ဤကြွက်အပေါင်းသည်။ အင်္ဂုဋ္ဌိဂဏန်၊ အမြီး ရေတွက်ခြင်းသို့။ န ယာတိ၊ မရောက်။ တေ၊ သင်အား။ ဧတ္တာဝတာ၊ ဤမျှဖြင့်သာ၊ အလံ ဟောတု၊ တန်သည်ဖြစ်စေလော။

ကြွင်းသော စကားသည် ရှေးဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဤရဟန်းသည် ထိုအခါ မြေခွေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည် လျှင် ထိုအခါ ကြွက်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အလိမ်အဝါ၊ ခဏသာ၊ ကြာလာဘေးဖြစ် ဇိဝိန်ပစ်]

ကိုးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အဂ္ဂိကဘာရဒွါဇဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၀—ကောသိယ ဇာတ်

နာဟန်ဆောင်၍ သယောက်လင်ထားသော မိန်းမ၏အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ယထာ ဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿု" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်

၁၊ နဂုဋ္ဌဂဏန် (သီ၊ သျာ) နာဂုဋ္ဌဂဏန် (က)

ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကောသိယဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်၌ "သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သော မာတုဂါမ"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် တယောက်သော သဒ္ဓါခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောသီတင်းသည် ဖြစ်သော ပုဏ္ဏား၏မယား ပုဏ္ဏေးမဖြစ်သတတ်၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် သီလမရှိ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိ၏၊ ညဉ့်၌ လွန်ကျူးသော အကျင့်ကိုကျင့်၏၊နေ့အခါ၌ တစုံတခုသောအမှုကိုမပြုမူ၍ နာဟန်ကိုပြု၍ညည်းညူလျက်အိပ်၏၊ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏေးမအား ပုဏ္ဏားသည် ရှင်မ ရှင်မအားအဘယ်မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်သနည်းဟု မေး၏၊ ငါ့အား လေသည် ထိုးကျင့်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ လေထိုးကျင့်သည်ရှိသော်အဘယ်ကိုရခြင်းငှါသင့်သနည်းဟုမေး၏၊ သိမ်မွေ့သော ပြေပြစ်ကုန်သော မြတ်ကုန်သော ယာဂု, ထမင်း, ဆီ အစရှိသည်တို့ကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ဆို၏၊ ပုဏ္ဏားသည် အကြင် အကြင် အာဟာရကို ပုဏ္ဏေးမသည် အလိုရှိ၏၊ ထိုထိုအာဟာရကိုဆောင်၍ပေး၏၊ ကျွန်ကဲ့သို့အလုံးစုံသော ကိစ္စကို ပြု၏၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည်ကား ပုဏ္ဏား၏ အိမ်သို့ ဝင်သောကာလ၌ အိပ်၏၊ အပသို့ ထွက်သောကာလ၌ သယောက်လင်တို့နှင့် တကွ ကာလကို လွန်စေ၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ဤပုဏ္ဏေးမ၏ကိုယ်၌ ထိုးကျင့်ကုန်သော လေတို့၏ အဆုံးသည်မထင်ဟုနှလုံးသွင်း၍ တနေ့သ၌နံ့သာအစရှိသည်တို့ကိုယူ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေ၏၊ ပုဏ္ဏား အဘယ့်ကြောင့် မထင်သနည်းဟု မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ပုဏ္ဏေးမ၏ကိုယ်၌လေတို့သည် ထိုးကျင့်ကုန်၏၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဏ္ဏေးမဘို့ ထောပတ်,ဆီ အစရှိသည်တို့ကိုရင်း,မွန်မြတ်ကုန်သော ဘောဇဉ်တို့ကိုရင်း ရှာရ၏၊ ထိုပုဏ္ဏေးမ၏ ကိုယ်သည်လည်း အထူးသဖြင့် ကြည်လင်သောအဆင်း,အသားအရေ ရှိသည်ဖြစ်၏၊ လေနာ၏အဆုံးသည်ကား မထင်၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဏ္ဏေးမကို လုပ်ကျွေးရသည်ဖြစ်၍လျှင် အထံတော်သို့ လာခြင်း၏ အခွင့်ကို မရဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏေးမ၏ ယုတ်မာသော အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ ပုဏ္ဏား ဤသို့အိပ်သော မာတုဂါမ၏ ရောဂါသည် မငြိမ်းသည်ရှိသော် ဆေးကို ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ရှေး၌လည်း

သင့်အား ပညာရှိတို့သည် ဆိုအပ်သောစကားကို ဘဝဖုံးလွှမ်းသည် ဖြစ်သော ကြောင့် သင်မမှတ်နိုင်၊ဤသို့ မိန့်ခတော်မူ၍ ထိုပုဏ္ဏားသည်တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားသူကြွယ်မျိုး၌ ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၏၊ တရာ့တပါးကုန်သော မင်းနေပြည်တို့မှ မင်းသား ပုဏ္ဏားသားတို့သည် များသောအားဖြင့် ထိုဘုရားလောင်း အထံ၌ အတတ်သင်ကုန်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော ဇနပုဒ်၌နေသော ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း၏ အထံ၌ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုရင်း, တဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကိုရင်း သင်၍ ဗာရာဏသီပြည်၌လျှင် ဥစ္စာကို ဖြစ်စေ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဘုရားလောင်းအထံသို့ လာ၏၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ ပုဏ္ဏေးမသည် သီလမရှိသည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသည် ဖြစ်၏။

ဤသို့ အစရှိကုန်သော အလုံးစုံသော စကားသည် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

ဘုရားလောင်းသည်ကား ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် အဆုံးအမကို ခံလို၍ လာအံ့သော၄ါ အခွင့်ကို မရဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏေးမယ်သည် ဤပုဏ္ဏားကို လှည့်စား၍ အိပ်၏ဟု သိ၍ ထိုပုဏ္ဏေးမ၏ ရောဂါအားလျော်သော ဆေးကို ကြားအံ့ဆို၍ အမောင်သည် ဤနေ့မှစ၍ ထောပတ်အရသာ နို့ချည်အရသာ အစရှိသည်တို့ကိုမပေးလင့်၊ နွားကျင်ငယ်၌ ငါးပါးကုန်သော အရွက်တို့ကိုရင်း, စိုသော သစ်သီးအစရှိသည်တို့ကိုရင်း ထည့်၍ ထောင်း၍ အသစ်ဖြစ်သော ကြေးနီခွက်၌ထည့်၍ ကြေးနီနံ့ကို ယူစေ၍ ကြိုးကိုရင်း လွန်ကိုရင်း သစ်ခက်ကိုရင်းကိုင်၍ ဤဆေးသည်သင်၏ရောဂါအား လျော်သောဆေးတည်း၊ ဤဆေးကိုမူလည်း သောက်လော့၊ ထ၍ သင်သည် စားသော ထမင်းအား လျော်သော အမှုကိုမူလည်း ပြုလော့၊ ဤသို့ ဆိုလေလော့၊ ဆေးကို အကယ်၍ မသောက်အံ့၊ ထိုပုဏ္ဏေးမကို ကြိုးဖြင့်ရင်း, လွန်ဖြင့်ရင်း, သစ်ခက်ဖြင့်ရင်း ငင်၍ ရိုက်ခတ်ကောင်းသော အရာ၌ ရိုက်ခတ်၍ ဆံတို့၌ ဆွဲငင်၍ တတောင်ဖြင့်

ထောင်းလေလော့၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် ထိုခဏ၌လျှင် ထ၍ အမှုကိုပြုလတ္တံ့ဟု ဆိုလိုက်၏၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဆရာမှာလိုက်သော နည်းဖြင့်လျှင် ဆေးကိုပြု၍ ရှင်မ ဤဆေးကိုသောက်လော့ဟု ဆို၏၊ သင့်အား အဘယ်သူသည် ဤဆေးကို ပြောသနည်းဟုမေး၏၊ ရှင်မ ဆရာပြော၏ဟုဆို၏၊ ထိုဆေးကို ပယ်ဘိလော့ မသောက်အံ့ဟု ဆို၏၊ လုလင်သည်မိမိ၏အလိုအားဖြင့် မသောက်လတ္တံ့ဟု ကြိုးကိုကိုင်၍ မိမိရောဂါအား လျောက်ပတ်သော ဆေးကို မူလည်းသောက်လော့၊ ယာဂုထမင်းအားလျော်သော အမှုကိုလည်း ပြုလော့ဟု ဆိုလို၍—

၁၃၀၊ ယထာ ဝါစာ စ ဘုဉ္ဇဿု၊ ယထာဘုတ္တဉ္စ ဗျာဟရ။
ဥဘယံ တေ န သမေတိ၊ ဝါစာ ဘုတ္တဉ္စ ကောသိယေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ကောသိယေ၊ ကောသိယ အနွယ်၌ဖြစ်သော ပုဏ္ဏေးမ။ ယထာ ဝါစာ စ၊ ဆိုသော စကားနှင့် အညီလည်း။ ဘုဉ္ဇဿု၊ စားလော့။ ယထာဘုတ္တဉ္စ၊ စားသည်နှင့် ညီစွာလည်း။ ဗျာဟရ၊ အိမ်၌ အမှုကိုပြုလော့။ တေ၊ သင်၏။ ဝါစာ စ၊ စကားသည်ရင်း။ ဘုတ္တဉ္စ၊ အစားသည်ရင်း။ ဥဘယံ၊ နှစ်ပါးစုံသည်။ န သမေတိ၊ မညီ။

ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ကောသိယပုဏ္ဏား၏သမီးသည် ဆရာသည်ကြားသော ထာလမှစ၍ ငါသည် ဤပုဏ္ဏားကို လှည့်စားခြင်းငှါ မဘတ်နိုင်၊ ထ၍ အမှုကို ပြုအံ့ဟု ထ၍ အမှုကိုပြု၏၊ ဆရာသည် ငါ၏ သီလမရှိသောအဖြစ်ကို သိအပ်ပြီ၊ ယခု ဤနေ့မှစ၍ ဤသို့ သဘောရှိသောအမှုကို ပြုအံ့သော်ငှါ မတတ်ကောင်းဟု ဆရာသည် ကဲ့ရဲ့အပ်သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် မကောင်းမှုကိုလည်း ကြဉ်၍ သီလရှိသည် ဖြစ်၏၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော်မူ အပ်သည် ဖြစ်သတတ်ဟု မြတ်စွာဘုရား၌ ရိုသေသဖြင့် တဖန် လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို မကျင့်ခြင်းကို ပြု၏။

ဇာတ်ပေါင်း....သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ လင်မယားတို့သည် ထိုအခါ လင်မယား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မာယာဟန်ဆောင်၊ သယောက်ထောင်၊ အနှောင် မထားရာ]

ဆယ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကောသိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄—အသမ္ပဒါနဝဂ် ၁၃၁—အသမ္ပဒါနဇာတ်

ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော သူဌေး အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အသမ္ပဒါနေ နိတရိတာရဿ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအသမ္ပဒါနဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးကိုမသိတတ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို မသိဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခု ငါလာတော်မူသော အခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသော အခါ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ တယောက်သော မဂဓရာဇ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏လျှင် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးဖြစ်၏၊ အမည်အားဖြင့် သင်္ခ ဟူသော အမည်ရှိ၏၊ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသည်လျှင်ဖြစ်သော ပီဠိယမည်သော သူဌေးသည် ဖြစ်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူဌေးတို့သည်

အချင်းချင်း အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ထိုသူဌေးတို့တွင် ဗာရာဏသီပြည်၌ ပိဋ္ဌိယသူဌေးအား တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် ကြီးစွာသော ဘေးသည် ဖြစ်၏၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာသည် ယုတ်၏၊ ထိုပိဋ္ဌိယသူဌေးသည် ဆင်းရဲသည် ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ မယားကိုခေါ်၍ သခ်သူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ ခြေဖြင့်သာလျှင် ထွက်ခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထိုသခ်သူဌေး အိမ်သို့ သွား၏၊ ထိုသခ်သူဌေးသည် ထိုပိဋ္ဌိယသူဌေးကိုမြင်၍ ငါ၏ အဆွေခင် ပွန်းသည် လာ၏ဟု နှစ်သက်၍ ပူဇော်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းကို ပြု၍ နှစ်ရက်သုံးရက် ကို လွန်စေ၍ တနေ့သ၌ အဆွေ အဘယ်ကိစ္စကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်း ဟု မေး၏၊ အဆွေ ငါ့အား ဘေးဖြစ်၏၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာသည်ကုန်၏၊ ငါ့ အား ထောက်ပံ့ပါလောဟု ဆို၏၊ အဆွေ ကောင်းပြီ မကြောက်လင့်ဟု ဆို၍ ဘဏ္ဍာဥစ္စာကို အလယ်၌ခွဲ၍ ထက်ဝက်လျှင် ပေး၏။

ထိုပိဋ္ဌိယသူဌေးသည် ထိုထိုစည်းစိမ်ကို ယူ၍ ဗာရာဏသီသို့သွား၍ နေခြင်း ကိုပြု၏၊ နောက်အဘို့၌ သခ်သူဌေးအားလည်း ထိုသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သောဘေးသည် ဖြစ်၏၊ ထိုသခ်သူဌေးသည် မိမိ၏ ကိုးကွယ်ရာကို စုံစမ်းသည် ရှိသော် ငါသည် အဆွေခင်ပွန်းအား ကျေးဇူးပြုအပ်၏၊ ထက်ဝက်သော စည်းစိမ်ကို ပေးအပ်၏၊ ထိုသူဌေးသည် ငါ့ကိုမြင်၍ မစွန့်လတ္တံ့၊ ထိုသူဌေး၏ အထံသို့ သွားအံ့ဟု ကြံပြီးသော် မယားကို ခေါ်၍ ခြေဖြင့်သာလျှင် ဗာရာဏသီ သို့သွား၍ မယားကို ရှင်မ သင့်အား ငါနှင့်တကွ ခရီးအလယ်၌ သွားခြင်းမည် သည် မသင့်၊ ငါသည် စေအပ်သော ယာဉ်ကိုစီး၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် နောက်မှ လာရလတ္တံ့၊ အကြင်မျှလောက် ယာဉ်ကို မစေသေး၊ ထိုမျှလောက် ဤစရပ်၌ နေလော့ဟု ဆို၍ မယားကို စရပ်၌ ထားခဲ့၍ မိမိသည် မြို့သို့ဝင်၍ သူဌေးအိမ်သို့ သွား၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သင်တို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော သခ် မည်သော သူဌေးသည် လာ၏ဟု ကြားစေ၏၊ ထိုပိဋ္ဌိယသူဌေးသည် လာစေ သတည်းဟု ခေါ်စေ၍ ထိုသခ်သူဌေးကို မြင်၍ နေရာမှမထ၊ ပျူငှာ လောက ဝတ်ကို မပြု၊ သက်သက် အဘယ်အကျိုးငှါ လာသနည်းဟု မေး၏၊ သင်တို့ကို ဖူးမြင်အံ့သောငှါ လာ၏ဟု ဆို၏၊ နေရာကို သင်သည် အဘယ်မှာ ယူအပ်

သနည်းဟု မေး၏၊ သူဌေး ရှေးဦးစွာ နေရာအရပ်သည် မရှိသေး၊ သူဌေးမကို လည်း စရပ်၌ ထားခဲ့၍လျှင် လာ၏ဟု ဆို၏၊ ဤအိမ်၌ သင်တို့အား နေရာအရပ် သည် မရှိ၊ ရိက္ခာကိုယူ၍ တခုသောအရပ်၌ ချက်စားကုန်၍ သွားကြကုန်လော့၊ တဖန် ငါတို့၏ အိမ်သို့ မဝင်လာကြကုန်လင့်ဟုဆို၍ ငါ့အဆွေခင်ပွန်း၏ ပုဆိုး စွန်း၌ ဖွဲ၍ တတုမ္ဗမျှသော ဖွဲကို ပေးလော့ဟု ကျွန်ကိုဆိုစေ၏။

ထိုနေ့၌ ပိဠိယသူဌေးသည် နီသော သလေးတို့ကိုခါ၍ လှေ့၍ လှည်း တထောင်တိုက်မျှ ကျီကို ပြည့်စေ၏၊ ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာကိုယူ၍ လာ သော ကျေးဇူးကိုမသိသော ခိုးသူကြီးသည် တတုမ္ဗမျှသောဖွဲကို အဆွေခင်ပွန်း အား ပေးစေ၏၊ ကျွန်သည် တောင်း၌ တတုမ္ဗမျှသောဖွဲကို ထည့်၍ ဘုရား လောင်း၏အထံသို့ သွား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤသူယုတ်သည် ငါ့အထံမှ ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာကိုရ၍ ယခုအခါ၌ တတုမ္ဗမျှသော ဖွဲကိုပေးစေ၏၊ ယူရအံ့လော မယူရအံ့လောဟု ကြံ၏၊ ထိုသခ်သူဌေးအား ဤသို့သော အကြံ သည် ဖြစ်၏၊ ဤသူဌေးသည် ရှေးဦးစွာ ကျေးဇူးကိုမသိ၊ အဆွေခင်ပွန်းအား ပြစ်မှားသည်ကို ပြုခြင်း အဆွေခင်ပွန်း ဖျက်ဆီးခြင်း ပြုဘူးသော ကျေးဇူးကို ဖျက်ခြင်းအားဖြင့် ငါနှင့်တကွ ချစ်ခြင်းကို ဖျက်၏၊ ငါသည် ထိုပိဠိယသူဌေး သည် ပေးအပ်သော တတုမ္ဗမျှသော ဖွဲကို ယုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အကယ် ၍ မယူအံ့၊ ငါသည် ချစ်သည်၏အဖြစ်ကို ဖျက်အံ့၊ အလွန်မိုက်ကုန်သော သူတို့ သည် အနည်းငယ်ကို ရကုန်၍ မယူကုန်ဘဲ အဆွေခင်ပွန်းကို ဖျက်ဆီးကုန်၏၊ ငါသည်ကား ထိုပိဠိယသူဌေးသည် ပေးအပ်သော တတုမ္ဗမျှသော ဖွဲကိုယူ၍ ငါ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ချစ်သည်၏ အဖြစ်ကို တည်စေအံ့၊ ဤသို့သော အကြံ သည် ဖြစ်၏၊ ထိုသခ်သူဌေးသည် တတုမ္ဗမျှသော ဖွဲကို ပုဆိုးစွန်း၌ဖွဲ၍ ပြာသာဒ် မှ သက်ခဲ့၍ စရပ်သို့ လာ၏။

ထိုအခါ ထိုသခ်သူဌေးကို မယားသည် အရှင် အရှင်သည် အဘယ်ကို ရခဲ့ သနည်းဟု မေး၏၊ ရှင်မ ငါတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပိဠိယ သူဌေးသည် တတုမ္ဗမျှသော ဖွဲကိုပေး၍ ငါတို့ကို ယနေ့လျှင် လွှတ်လိုက်၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသူဌေး မသည် အရှင် အဘယ်အကျိုးငှါ ယူခဲ့သနည်း၊ ဤဖွဲသည် ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာအား လျော်ကပတ်သလောဟုဆို၍ ငိုအံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ဘုရား

၅၅၀-ပ၊ အသမ္ပဒါနဇာတ်

ကုဋေလေးဆယ် ကျေးဇူးရှင်အား ဖွဲတစ်ပြည်ပြန်ပေးနေပုံ

လောင်းသည် ရှင်မ မငိုလင့်၊ ငါသည် ထိုသူဌေးနှင့်တကွ အချစ်ပျက်အံ့သော အဖြစ်မှ ကြောက်လေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငါ၏အစွမ်းအားဖြင့် ချစ်သည်၏ အဖြစ်ကို တည်စိမ့်သောငှါ ယူ၏၊ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် စိုးရိမ်သနည်းဟု ဆိုလို၍—

၁၃၁၊ အသမ္ဗဒါနေနိတရီတရဿ၊ ဗာလဿ မိတ္တာနိ ကလီ ဘဝန္တိ။
တသ္မာ ဟရာမိ ဘုသံ အစ္စမာနံ၊ မာ မေ မိတ္တိ ဇီယိတ္ထ သဿတာယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အသမ္ဗဒါနေန၊ မယူခြင်းကြောင့်။ ဣတရီတရဿ၊ အမှတ်မဲ့ယုတ်မာသော။ ဗာလဿ၊ သူမိုက်အား။ မိတ္တာနိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ ကလီ၊ ပျက်စီးကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မေ၊ ငါ့အား။ မိတ္တိ၊ ချစ်ခြင်းသည်။ မာ ဇီယိတ္ထ၊ မပျက်စီးစေသတည်း။ အယံ၊ ဤချစ်ခြင်းသည်။ သဿတော၊ မြဲစေသတည်းဟု။ အစ္စမာနံ၊ တတုမ္ဗမျှသော။ ဘုသံ၊ ဖွဲကို။ ဟရာမိ၊ ယူခဲ့၏။

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း သူဌေးမယားသည် ငိုသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုခဏ၌ သခ်သူဌေးသည် ပိဋ္ဌိယသူဌေးအား ပေးအပ်သော အမှုလုပ်ကျွန်သည် စရပ်တံခါးဖြင့် လာသည်ရှိသော် သူဌေးမယား၏ ငိုသံကို ကြား၍ စရပ်သို့ဝင်၍ မိမိ၏သခင်တို့ကို မြင်၍ ခြေတို့၌ဝပ်၍ ငိုလျက် သခင်တို့ ဤအရပ်သို့ အဘယ် အကျိုးငှါ လာကြကုန်သနည်းဟု မေး၏၊ သူဌေးသည် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြား၏၊ အမှုလုပ်ကျွန်သည် သခင်တို့ ဤသို့ဖြစ်စေ မကြံကြကုန်လင့်ဟု နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ကို နှစ်သိမ့်စေ၍ မိမိအိမ်သို့ ဆောင်၍ နံ့သာရေဖြင့် ရေချိုးစေ၍ စားစေ၍ သင်တို့၏ သခင်တို့သည် လာကြကုန်၏ဟု ကြွင်းသောသူတို့ကိုလည်း စည်းဝေးစေ၍ နှစ်ရက် သုံးရက်ကိုလွန်စေ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော ကျွန်တို့ကိုယူ၍ မင်းယင်ပြင်သို့ သွား၍ ဟစ်ကြွေးခြင်းကို ပြုကုန်၏၊ မင်းသည်လည်း ထိုသူတို့ကို ခေါ်စေ၍ ဤ ဟစ်ကြွေးခြင်းသည် အသို့နည်းဟု မေး၏၊ထိုကျွန်တို့သည်လည်း အလုံးစုံသောအကြောင်းကို မင်းအားကြားကုန်၏၊

မင်းသည် ထိုကျွန်တို့၏ စကားကိုကြားလျှင် နှစ်ယောက်ကုန်သော သူဌေးတို့ကို ခေါ်စေ၍ သခ်သူဌေးကို သူဌေးကြီး သင်သည် ပိင်္ဂိယသူဌေးအား ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာတို့ကို ပေးသတတ် ဟူသည် မှန်သလောဟု မေး၏။

မြတ်သောမင်းကြီး မှန်ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်ကိုကြံ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာသော အကျွန်ုပ်၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သောသူဌေးအား သက်သက်ဥစ္စာကိုသာ ပေးအပ်သည်မဟုတ်သေး၊ အလုံးစုံသော အသက်ရှိသော စည်းစိမ်, အသက် မရှိသော စည်းစိမ်ကို နှစ်စုတို့ကိုပြု၍ ညီမျှသော အဘို့ကိုပေး၏ဟု လျှောက်၏၊ မင်းသည် ထိုသခ်သူဌေး ဆိုသော စကားသည် မှန်သလောဟု ပိင်္ဂိယသူဌေးကို မေး၏၊ ရှင်မင်းကြီး မှန်ပေ၏ဟု ဆို၏၊ သင့်ကိုလျှင် ကြံ၍ လာသော သခ်သူဌေးအား သင်သည်ပြုအပ်သော တစုံတခုသောပူဇော်ခြင်းသည်ရင်း,မြတ်နိုးခြင်းသည်ရင်း ရှိသလောဟု မေး၏၊ ထိုပိင်္ဂိယသူဌေးသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ သင်သည် ထိုသခ်သူဌေး၏ ပုဆိုးစွန်း၌ထည့်၍ ပေးအပ်သော တတုမ္ဘမျှသောဖွဲသည် ရှိသလောဟု မေး၏၊ ထိုစကားကို ကြား၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသည် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ မင်းသည် အသို့ ပြုအပ်သနည်းဟု အမတ်တို့နှင့်တကွတိုင်ပင်၍ ဆိုပိင်္ဂိယသူဌေးကိုရေရွတ်၍ သွားကြကုန်၊ ပိင်္ဂိယသူဌေးအိမ်၌ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကို သခ်သူဌေးအား ပေးကြကုန်လောဟုဆို၏၊ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောမင်းကြီး အကျွန်ုပ်အား သူတပါးဥစ္စာဖြင့် အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်သည် ပေးအပ်သော ဥစ္စာကိုသာလျှင် ပေးစေကုန်လောဟု ဆို၏၊ မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ ဥစ္စာကို ပေးစေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော မိမိသည် ပေးအပ်သော စည်းစိမ်ကိုရ၍ ကျွန်အပေါင်း ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့လျှင်သွား၍ ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၍ အလှူ အစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ပိင်္ဂိယသူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သခ်သူဌေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ကျေးဇူးမသိ၊ လူတိုးတိ၊ ဒဏ်ထိ လေတော့တာ]

ရှေးဦးစွာသော အသမ္ပဒါနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၂—ဘီရုကဇာတ်

ကိလေသာဖြင့် ဖြားယောင်းသည်ကို စောင်းလှည့်၍ မကြည့်ခြင်းကြောင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သော အကြောင်း

ပဉ္စဂရုပွနိဝတ္တု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ကုသလူပဒေသေ ဓိတိယာ ဒဠှာယ စ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဘီရုကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "အဇပါလညောင်ပင်ရင်း၌ မာရ်မင်းသမီးတို့၏ ဖြားယောင်းသည်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဤသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အစမှစ၍—

ဒဒ္ဒလ္လမာနာ အာဂဉ္ဆုံ၊ တဏှာ စ အရတီ ရဂါ။
တာ တတ္ထ ပနုဒီ သတ္ထာ၊ တူလံ ဘဋ္ဌံဝ မာလုတော။

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

တတ္ထ၊ ထိုအဇပါလ ညောင်ပင်ရင်း၌။ တဏှာ စ၊ တဏှာမည်သောနတ်သမီးသည်ရင်း။ အရတီ စ၊ အရတီမည်သော နတ်သမီးသည်ရင်း။ ရာဂါ စ၊ ရာဂါမည်သော နတ်သမီးသည်ရင်း။ ဒဒ္ဒလ္လမာနာ၊ ထွန်းပလျက်။ အာဂဉ္ဆုံ၊ လာကုန်၏။ မာလုတော၊ လေသည်။ ဘဋ္ဌံ၊ ကျသော။ တူလံ၊ လဲဝါဂွမ်းကို။ ပနုဒီ ဣဝ၊ လွင့်သကဲ့သို့။ သတ္ထာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ တာ၊ ထိုမာရ်မင်းသမီးသုံးယောက်တို့ကို။ ပနုဒီ၊ ပယ်တော်မူ၏။

ဤသို့ အဆုံးတိုင်အောင် ထိုသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူသော ကာလ၌ တရားသဘင်၌ စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် မာရ်မင်းသမီးတို့သည် များစွာကုန်သော နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော အဆင်းတို့ကို ဖန်ဆင်း၍ ဖြားယောင်းအံ့သောငှါ ကပ်လာကုန်သည်တို့ကို မျက်စိတော်တို့ကိုလည်း ဖွင့်၍ ကြည့်တော်မမူ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အစွမ်းတော်မည်သည် အံ့ဘွယ်ရှိစွ၊ ဤသို့ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်သည် ဟု နား

တော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ ခပ်သိမ်းသော အာသဝေါ တို့ကို ကုန်စေ၍ သဗ္ဗညုအဖြစ်သို့ ရောက်သော ငါဘုရားသည် မာရ်မင်းသမီးတို့ ကို မကြည့်ခြင်းမည်သည်ကား အံ့ဘွယ်မရှိသေး၊ ငါသည် ရှေး၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ကိုရှာစဉ် ကိလေသာနှင့်ယှဉ်သော ကာလ၌လည်း ဖန်ဆင်းအပ်သော နတ်၌ ဖြစ်သော အဆင်းကို ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မကြည့် မူ၍သာလျှင် သွား၍ မြတ်သောမင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် အစ်ကို တထောင်တို့ ၏ ညီအငယ် ဖြစ်၏။

> ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော စကားကို အောက် တေလပတ္တ ဇာတ် * ၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် ခွဲအပ်၏။

ထိုအခါ၌ကား တက္ကသိုလ်ပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့သည် မြို့ပစရပ်၌ ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်ပြီးသည်ရှိသော် တောင်းပန်၍ မင်းအဖြစ်ကို အပ်နှင်း၍ အဘိသိက်သွန်ခြင်းကို ပြု၍ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ နေကုန်သော လူတို့သည် မြို့ကို လည်း နတ်ပြည်ကဲ့သို့ မင်း၏ နန်းတော်ကိုလည်း သိကြားနတ်မင်း၏ နန်း တော်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ကုန်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မြို့သို့ဝင်၍ မင်း ၏ နန်းတော်ဖြစ်သော ပြာသာဒ် မြတ်သော အပြင်၌ ကောင်းစွာဆောက်အပ် သော ထီးဖြူရှိသော မြတ်သော ရတနာပလ္လင်သို့ တက်၍ သိကြားနတ်မင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် နေ၏၊ အမတ် ပုဏ္ဏား သူကြွယ် တို့သည်ရင်း မင်းသားတို့သည်ရင်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာဖြင့် ဆင်ကုန်လျက် ခြံရံ၍ တည်ကုန်၏။

နတ်သမီးနှင့် တူကုန်သော ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်း၌ လိမ္မာကုန်သော မြတ်သော တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော တသောင်း ခြောက်ထောင် ကုန်သော ကချေသည် မိန်းမတို့သည် ကခြင်း, သီခြင်း, တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကို

---

* ကေကနိပါတ် ၉၆-ဝတ္ထုတွင် ကြည့်ပါ။

ဖြစ်စေကုန်၏၊ သီချင်းသံ တီးမှုတ်သံဖြင့် မင်း၏နန်းတော်သည် မိုဃ်း၏ထစ်ကြိုး သံဖြင့် ပြည့်သော မဟာသမုဒ္ဒရာဝမ်းကဲ့သို့ တပြိုင်နက် တချက်တည်း အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏အသရေ တင့်တယ်ခြင်းအစုကို ကြည့်လျက်လျှင် ငါသည် ထိုဘီလူးမတို့သည် ဖန်ဆင်းအပ်သော နတ်၌ဖြစ် သောအဆင်းကို အကယ်၍ ကြည့်ငြားအံ့ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ် ရာ၏၊ ဤတင့်တယ်ခြင်း အသရေအစုကို မမြင်ရရာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အဆုံး အမ၌ တည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငါသည် ဤမင်းအဖြစ်ကို ရအပ်၏ဟု ကြံ၏၊ ဤသို့ ကြံပြီး၍ ဥဒါန်းကို ကျူးလိုရကား—

၁၃၂၊ ကုသလူပဒေသေ ဓိတိယာ ဒဠှာယ စ၊
အနိဝတ္တိတတ္တာ ဘယဘီရုတာယ စ[၁] ။
န ရက္ခသီနံ ဝသမာဂမိမှသေ၊
သ သောတ္ထိဘာဝေါ မဟတာ ဘယေန မေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ကုသလူပဒေသေ၊ လိမ္မာကုန်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အဆုံးအမ၌။ ဒဠှာယ၊ မြဲသောအားဖြင့်။ ဓိတိယာ စ၊ လုံ့လပြုခြင်းကြောင့်ရင်း။ ဘယဘီရု တာယ၊ စိတ်၏ထိတ်လန့်ခြင်း ကိုယ်၏တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့်။ အနိဝတ္တိတတ္တာ စ၊ မဆုတ်မနစ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်ရင်း။ ရက္ခသီနံ၊ ဘီလူးမတို့၏။ ဝသံ၊နိုင်ငံသို့။ န အာဂမိမှသေ၊ မလိုက်ကုန်။ မေ၊ ငါ့အား။ မဟတာ၊ကြီးစွာသော။ ဘယေ န၊ ဘေးမှ။ သ သောတ္ထိဘာဝေါ၊ ထိုချမ်းသာခြင်းသည်။ ဇာတော ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် တရားဟော၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု၍ အလှူအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ မင်းအဖြစ် သို့ရောက်သော မင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ငြားဃောင်းကိလေ၊ မကြည့်ပေ၊ မသွေမင်းဖြစ် စည်းစိမ်သစ်]

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဘိရှကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၊ အဝတ္တိထတ္တာ ဘယဘီရုတာယ စ (သီ၊ သျာ၊ ဣ)

၁၃၃—ဃတာသနဇာတ်

မလျောက်ပတ်သော နေရာမှ စွန့်ခွါပြောင်းအပ်သည်၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ခေမံ ယဟိံ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဃတာသနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍ တခုသော ပစ္စန္တရစ် ရွာငယ်ကို အမှီပြု၍ တောကျောင်း၌ ဝါသို့ကပ်၏၊ ထိုရဟန်းအား ရှေးဦးစွာသော ကာလ၌လျှင် ဆွမ်းအလို့ငှါ ရွာသို့ဝင်စဉ် ကျောင်းကို မီးလောင်၏၊ ထိုရဟန်းသည် နေရာမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ဒါယကာတို့အား ကြား၏၊ ဒါယကာတို့သည် အရှင်ဘုရား ဤသို့ဖြစ်စေ ကျောင်းဆောက်ပါကုန်အံ့၊ ရှေးဦးစွာ ထွန်ကုန်အံ့၊ ရှေးဦးစွာ ကြဲကုန်အံ့၊ ဤသို့ အစရှိသည်တို့ကို ဆိုကုန်လျက် ဝါတွင်းသုံးလကို လွန်စေကုန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ကျောင်း မလျောက်ပတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အပြီးသို့ ရောက်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် နိမိတ်မျှကိုလည်း မဖြစ်စေနိုင်၍ ဝါကျွတ်သည်ရှိသော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းနှင့်တကွ ပျူငှါ လောကဝတ်ကိုပြု၍ ရဟန်း သင့်အား ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် လျောက်ပတ်သည် ဖြစ်ပြီလောဟု မေးတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းသည် အစမှစ၍ မလျောက်ပတ်သည်၏အဖြစ်ကို လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ရှေး၌ တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း မိမိ၏ လျောက်ပတ်သည် မလျောက်ပတ်သည်ကို သိ၍ လျောက်ပတ်သော ကာလ၌ နေ၍ မလျောက်ပတ်သော ကာလ၌ နေရာအရပ်ကို စွန့်၍ တပါးသော အရပ်သို့ သွားကုန်၏၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိ၏ လျောက်ပတ်သည် မလျောက်ပတ်သည်ကို မသိသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ငှက်အမျိုး၌ဖြစ်၍ လိမ်မာသောအဖြစ်သို့ ရောက်၍ တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သော ငှက်မင်းဖြစ်၍ ကခုသော တောအရပ်၌ ဇာတဿရအိုင်နား၌ အခက်အရွက်နှင့် ပြည့်စုံသော ထူသော အရွက်ကြီးငယ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးကိုမှီ၍ အခြွေအရံနှင့်တကွနေ၏၊ များစွာကုန်သော ငှက်တို့သည် သစ်ပင်၏ ရေအထက်၌ ဖြန့်သောအခက်တို့၌ နေလျက် ကိုယ်မှဖြစ်သော အညစ်အကြေးကို ရေ၌ ကျစေကုန်၏၊ ထိုဇာတဿရအိုင်၌လည်း ကြမ်းသောနဂါးမင်းသည်နေ၏၊ ထိုနဂါးမင်းအား ဤငှက်တို့သည် ငါ၏နေရာဖြစ်သော ဇာတဿရအိုင်၌ ကိုယ်မှဖြစ်သော အညစ်အကြေးကိုချကုန်၏၊ ငါသည် ရေမှ မီးကို ထစေ၍ သစ်ပင်ကို လောင်စေ၍ ထိုငှက်တို့ကို အကယ်၍ ပြေးစေရမူကား ကောင်းစွဟု အကြံဖြစ်၏၊ ကြံပြီး၍ နဂါးမင်းသည် အမျက်ထွက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ညဉ့်အဘို့၌ ခပ်သိမ်းကုန်သောငှက်တို့သည်စည်းဝေး၍ သစ်ခက်တို့၌အိပ်သောကာလတို့၌ ရှေးဦးစွာလျှင် ခံလောက်၌ တင်အပ်သော ရေကဲ့သို့ ကျိုက်ကျိုက် ဆူစေ၍ နှစ်ကြိမ်မြောက်၌ အခိုးကိုထစေ၍ သုံးကြိမ်မြောက်၌ ထန်းလုံးပမာဏရှိသော မီးလျှံကိုထစေ၍ ဘုရားလောင်းသည် ရေမှထသောမီးလျှံကိုမြင်၍ အိုငှက်တို့ မီးလောင်ခြင်း မည်သည်ကို ရေဖြင့် ငြိမ်းစေကုန်၏၊ ယခုအခါ၌ကား ရေကိုပင်လျှင် မီးလောင်၏၊ ငါတို့သည် ဤသစ်ပင်၌ နေခြင်းငှါမဟုတ်ကောင်းကုန်၊ တပါးသောသစ်ပင်သို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု ဆိုလို၍—

၁၃၃၊ ခေမံ ယဟိံ တတ္ထ အရီ ဥဒီရိတော၊
ဒကဿ မဇ္ဈေ ဇလတေ ဃတာသနော။

န အဇ္ဇ ဝါသော မဟိယာ မဟီရုဟေ၊
ဒိသာ ဘဇဝှော သရဏာဇ္ဇ နော ဘယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘော သကုဏာ၊ အိုငှက်တို့။ ယဟိံ၊ အကြင်ရေ၌။ ခေမံ၊ ဘေးမရှိ။ တတ္ထ၊ ထိုရေ၌။ အရီ၊ မီးဟူသော ရန်သူသည်။ ဥဒီရိတော၊ ထ၏။ ဒကဿ၊ ရေ၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဃတာသနော၊ မီးသည်။ ဇလတေ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်၏။

အဇ္ဇ၊ ယခု။ နော၊ ငါတို့အား။ မဟိယာ၊မြေမှ။ ဇာတော၊ဖြစ်သော။မဟိရုဟော၊ ဤသစ်ပင်၌။ ဝါသော၊ နေရခြင်းသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ နော၊ ငါတို့အား။ သရဏာ၊ ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ဘေးဖြစ်၏။ ဒိသာ၊အရပ်မျက်နှာ တို့သို့။ ဘဇဝ္ဟော၊ ပျံကြကုန်အံ့။

ဤသို့ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် မိမိစကားကို လိုက်နာကုန်သော ငှက်တို့ကို ခေါ်၍ တပါးသော အရပ်သို့ သွား၏၊ ဘုရားလောင်း၏ စကားကို မယူမူ၍ နေကုန်သော ငှက်တို့သည်ကား အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌တည်လေ၏၊ သစ္စာကိုပြပြီး၍ ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏စကားကို လိုက်နာကုန်သော သူတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန် ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ငှက်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လျှောက်ပတ်ကနေ၊ မလျှောက်ပေ၊ ထွက်လေတပါးရပ်]

သုံးခုတို၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဿထာသနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၄–ဈာနသောဓနဇာတ်

မြတ်စွာဘုရား၏ အကျဉ်းပြဿနာကို အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အကျယ်ဖြေသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ယေ သညီနော" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဈာနသောဓနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည် တံခါး၌ ကိုယ်တော်သည် အကျဉ်း အားဖြင့် မေးတော်မူသော ပြဿနာကို အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် "အကျယ် အားဖြင့် ဖြေခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အတိတ်ဝတ္ထုတည်း။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တောကျောင်း၌ စုတေသည်ရှိသော် တပည့်တို့သည် မေးအပ်သည်ဖြစ်၍ နေဝသညီ နာသညီ-ဟု ဆို၏၊ ရသေ့တို့သည် တပည့်ကြီး၏ စကားကို မယုံကြည်ကုန်၊ ဘုရားလောင်းသည် အာဘဿရဘုံမှ လာ၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်၍—

၁၃၄၊ ယေ သညိနော တေပိ ဒုဂ္ဂတာ၊
ယေပိ အသညိနော တေပိ ဒုဂ္ဂတာ။
ဧတံ ဥဘယံ ဝိဝဇ္ဇယ၊
တံ သမာပတ္တိသုခံ အနင်္ဂဏံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ယေ သတ္တာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ သညိနော၊ သညာရှိကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုသတ္တဝါ တို့သည်လည်း။ ဒုဂ္ဂတာ၊ ဆင်းရဲကုန်၏။ ယေ သတ္တာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ အသညိနော၊ သညာမရှိကုန်။ တေပိ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည် လည်း။ ဒုဂ္ဂတာ၊ ဆင်းရဲကုန်၏။ ဧတံ ဥဘယံ၊ ထိုနှစ်ပါးသော သညီဘဝ, အသညီဘဝကို။ ဝိဝဇ္ဇယ၊ ကြဉ်လော့။ တံ သမာပတ္တိသုခံ၊ ထိုနေဝသညာ နာသညာယတန ဈာန်ချမ်းသာသည်။ အနင်္ဂဏံ၊ အပြစ်မရှိ။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် တရားဟော၍ တပည့်ကြီး၏ ကျေးဇူးကို ဆို၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ သွား၏၊ ထိုအခါ ကြွင်းကုန်သော ရသေ့တို့သည် တပည့်ကြီး၏ စကားကို ယုံကြည်ကြကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် ထိုအခါ တပည့်ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗြဟ္မာကြီးဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အကျဉ်းမေးပေ၊ အကျယ်ဖြေ၊ တော်ပေတပည့် ထေရ်သာရိ]

လေးခုတိုက် ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဈာနသောဓနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၅—စန္ဒာဘဇာတ်

အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏အလောင်း ဖြေသော ပြဿနာ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "စန္ဒာဘံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သော ဤ စန္ဒာဘဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူစဉ် "သင်္ကဿနဂိုရ်ပြည်တံခါး၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏သာလျှင်ပြဿနာဖြေခြင်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တောကျောင်း၌ စုတေသည်ရှိသော် တပည့်ကြီးတို့သည် မေးအပ်သည်ဖြစ်၍ "စန္ဒာဘံ သူရိယာ ဘံ"ဟု ဆို၍ အာဘဿရဘုံ၌ဖြစ်၏၊ ရသေ့တို့သည် တပည့်ကြီး၏စကားကို မယုံ ကြည်ကြကုန်၊ ဘုရားလောင်းသည် လာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက်လျှင်—

၁၃၅၊ စန္ဒာဘံ သူရိယာဘဉ္စ၊ ယောဓ ပညာယ ဂါဓတိ။
အဝိတက္ကေန ဈာနေန၊ ဟောတိ အာဘဿရူပဂေါ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စန္ဒာဘဉ္စ၊ လရောင် ဟူသော ဩဒါတကသိုဏ်းကိုရင်း။ သူရိယာဘဉ္စ၊ နေရောင်ဟူသော ပီတကသိုဏ်းကိုရင်း။ ပညာယ၊ ပညာဖြင့်။ ဂါဓတိ၊ သက်၏။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ တထာ ကတွာ၊ ထိုသို့ပြု၍။ ပဋိလဒ္ဓေန၊ ရအပ်သော။ အဝိ တက္ကေန ဈာနေန၊ ဒုတိယဈာန်ဖြင့်။ အာဘဿရူပဂေါ၊ အာဘဿရ ဗြဟ္မာ့ ပြည်သို့ လားသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့တို့ကို သိစေ၍ တပည့်ကြီး၏ ကျေးဇူးကို ဆို၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ တပည့်ကြီးဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ ဗြဟ္မာကြီး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[အံမြောက်ချမ်းကျင်၊ လ,နေသွင်၊ ထေရ်ရှင် ပုဏ္ဏရာ]

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စန္ဒာသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၆—သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်

အလိုကြီး၍ ပျက်စီးသောမိန်းမ၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော လဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ" အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သုဝဏ္ဏဟံသဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ထုလ္လနန္ဒာ အမည်ရှိသော ရဟန်းမိန်းမ" ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကိုခွဲ့ဦးအံ့၊သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက် သော သီတင်းသည်သည် ဘိက္ခုနီသံဃာကို ကြက်သွန်ဖြင့်ဘိတ်၍ ယာခင်းစောင့် ကို ရဟန်းမိန်းမတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ တယောက်သော ရဟန်းမိန်းမ အား နှစ်ခု, သုံးခုကုန်သော အပ၌ အစေ့ရှိကုန်သော ကြက်သွန်ကိုလှူလောဟု စေ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ထိုသူ၏အိမ်သို့ရင်း, ယာခင်းသို့ရင်း ကြက်သွန် အကျိုးငှါ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ တခုသော ပွဲသဘင်ရှိသော နေ့၌ ထိုသီတင်းသည်၏ အိမ်၌ ကြက်သွန်သည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ထုလ္လနန္ဒာ ဘိက္ခုနီမသည် [illegible]အရံနှင့် တကွ အိမ်သို့ သွား၍ ဒါယကာ ကြက်သွန်အလိုရှိ၏ဟု ဆို၏၊ ရှင်မ ကြက်သွန် သည် မရှိ၊ ဆောင်ခဲ့သော ကြက်သွန်သည်ကုန်၏၊ ယာခင်းသို့သွားလေလောဟု ဆို၏၊ ယာခင်းသို့ သွား၍ အတိုင်းအရှည်ကို မသိမူ၍ ကြက်သွန်ကိုနုတ်ယူစေ၏၊ ယာခင်းစောင့်သည် အဘယ့်ကြောင့်လျှင် ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် အတိုင်း အရှည်ကိုမသိမူ၍ ကြက်သွန်ကို နုတ်ယူကုန်ဘိသနည်းဟု ကဲ့ရဲ့၏၊ ထိုယာခင်း စောင့် စကားကို ကြား၍ အကြင် ရဟန်းမိန်းမတို့သည် အလိုနည်းကုန်၏၊

ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည်လည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့၏ စကားကိုကြား ကုန်၍ ရဟန်းယောကျ်ားတို့ သည်လည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏၊ ကဲ့ရဲ့ကုန်ပြီး၍လည်း မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထုလ္လနန္ဒာမည်သော ရဟန်းမိန်းမကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ အလိုကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်မည်သည်ကို ဖွားသော အမိသော်လည်း မနှစ်သက်သည် ဖြစ်၏၊ မကြည်ညိုကုန်သေးသော သူတို့ကိုလည်း ကြည်ညိုစိမ့်သောငှါ ကြည်ညိုပြီးသောသူတို့အားလည်း အတိုင်းထက်အလွန်ကြည်ညိုခြင်းကို ဖြစ်စိမ့်သောငှါ မဖြစ်သေးသော လာဘ်ကိုလည်း ဖြစ်စိမ့်သောငှါ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော လာဘ်ကိုလည်း အမြဲတည်ခြင်းကို ပြုအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ အလိုနည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား မကြည်ညိုကုန်သေးသော သူတို့ကို ကြည်ညိုစိမ့်သောငှါ ကြည်ညိုကုန်ပြီးသော သူတို့ကိုလည်း အတိုင်းထက် အလွန်ကြည်ညိုစိမ့်သောငှါ မဖြစ်သေးသော လာဘ်ကိုလည်း ဖြစ်စိမ့်သောငှါ ဖြစ်ပြီးသော လာဘ်ကိုလည်း အမြဲတည်စိမ့်သောငှါ တတ်နိုင်၏၊ ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် ရဟန်းတို့အား အမှုအားလျော်စွာ တရားဟော၍ ရဟန်းတို့ ဤထုလ္လနန္ဒာသည် ယခုအခါ၌သာ အလိုကြီးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အလိုကြီးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တဦးသောပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ အရွယ်သို့ ရောက်သော် ထိုဘုရားလောင်းအား တူသော ဇာတ်ရှိသော အမျိုးမှ မယားကိုဆောင်ကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းအား နန္ဒာလည်းတယောက်, နန္ဒာဝတီလည်း တယောက်, သုန္ဒရီနန္ဒာလည်း တယောက် ဤသုံးယောက်ကုန်သော သမီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသုံးယောက်ကုန်သော သမီးတို့သည် လင်အိမ်သို့ မရောက်မီလျှင် ဘုရားလောင်းသည် စုတေ၍ ရွှေဟင်္သာအမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ရွှေဟင်္သာအား ဇာတိဿရဉာဏ်သည် ဖြစ်၏၊ ရွှေဟင်္သာသည် အရွယ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ရွှေအတောင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သော အတ္တဘောကိုမြင်၍ ငါသည် အဘယ်မှစုတေ၍လျှင် ဤရွှေဟင်္သာ အဖြစ်၌ ဖြစ်သနည်းဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် လူ့ပြည်မှလာ၍ ဖြစ်၏ဟု သိ၍

တဖန် အသို့လျှင် ငါ၏ ပုဏ္ဏေးမသည်ရင်း, သမီးသုံးယောက်တို့သည်ရင်း အသက်မွေးကုန်သနည်းဟု ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် သူတပါးတို့၏ အခစားပြု၍ ငြိုငြင်သဖြင့် အသက်မွေး၏ဟု သိ၍ ငါ၏ကိုယ်၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသော အတောင်တို့သည် ထုခြင်းခတ်ခြင်းငှါ ခံ့ကုန်၏၊ဤကိုယ်မှဖြစ်သော အတောင်တို့ကို ထိုပုဏ္ဏေးမနှင့် သမီးသုံးယောက်တို့အား တယောက် တတောင်စီကို ပေးအံ့၊ ထိုရွှေအတောင်ဖြင့် ငါ၏ မယားသည်ရင်း, သမီးသုံးယောက်တို့သည်ရင်း ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးရကုန်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ ရွှေဟသ်ာမင်းသည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ခေါင်အုပ်ဝါးစွန်း၌ နား၏။

ပုဏ္ဏေးမသည်ရင်း, သမီးသုံးယောက်တို့သည်ရင်း ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ အသျှင် အဘယ်မှ လာသနည်းဟု မေးကြကုန်၏၊ ငါသည် သင်တို့၏ အဘတည်း၊ စုတေ၍ ရွှေဟသ်ာအမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ သင်တို့ကို ရှုအံ့သောငှါ ဤအရပ်သို့ လာ၏၊ ဤအခါမှစ၍ သင်တို့အား သူတပါးတို့၏အခစားကိုပြု၍ ဆင်းရဲသဖြင့် အသက်မွေးရခြင်းကိစ္စသည် မရှိပြီ၊ ငါသည် သင်တို့အား အတောင် တတောင်စီ ပေးအံ့၊ ထိုအတောင်ကို ရောင်းချ၍ ချမ်းသာသဖြင့် အသက်မွေးကုန်လောဟု ဆို၍ တတောင်စီပေး၍ သွား၏၊ ထိုရွှေဟသ်ာမင်းသည် ဤသို့သော နည်းဖြင့်လျှင် ရံခါ ရံခါ လာလတ်၍ တတောင်စီ တတောင်စီပေး၏၊ ပုဏ္ဏေးမသည်ရင်း သမီးသုံးယောက်တို့သည်ရင်း ကြွယ်ဝချမ်းသာကုန်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုနောင်မှ တနေ့သ၌ ပုဏ္ဏေးမသည် သမီးတို့ကို ချစ်သမီးတို့ တိရစ္ဆာန်တို့၏ စိတ်မည်သည် သိနိုင်ခဲ၏၊ ရံခါ သင်တို့၏အဘသည် ဤအရပ်သို့ မလာအံ့၊ အသို့ ပြုကြကုန်အံ့နည်း၊ ယခုအခါ ထိုရွှေဟသ်ာ၏ လာသောကာလ၌ အလုံးစုံသော အတောင်တို့ကို အကုန်နုတ်၍ ယူကုန်အံ့ဟု တိုင်ပင်၏၊ ထိုသမီးသုံးယောက်တို့သည် ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် ငါတို့၏အဘသည် ပင်ပန်းလတ္တံ့ဟု ဝန်မခံကုန်၊ ပုဏ္ဏေးမသည် အလိုကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် တဖန် တနေ့သ၌ ရွှေဟသ်ာမင်း၏ လာသောကာလ၌ သခင် ရှေးဦးစွာ လာလော့ဟု ဆို၍ မိမိအထံသို့ ကပ်လာသော ရွှေဟသ်ာမင်းကို လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် ကိုင်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော အတောင်တို့ကို နုတ်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ အလိုမှကင်း၍ နိုင်ထက်မူသာဖြင့် ယူအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အလုံးစုံကုန်သော အတောင်တို့သည် ဗျိုင်းတောင်နှင့် တူသည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အတောင်တို့ကိုဖြန့်၍ သွားအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်။

ထိုအခါ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းကို ပုဏ္ဏေးမသည် အိုးစရည်းကြီး၌ ထည့်၍မွေး၏၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းအား တဖန် ပေါက်သော အတောင်တို့သည်လည်း ဖြူသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ အတောင် ပေါက်သည်ရှိသော် မိမိနေရာအရပ်သို့ သွား၍သာလျှင် တဖန် မလာပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ဝတ္ထုကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ထုလ္လနန္ဒာသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် အလိုကြီးသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အလိုကြီးသည် သာလျှင်တည်း၊ အလိုကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား ရွှေမှယုတ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ၌လည်း မိမိ၏ အလိုကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လျှင် ကြက်သွန်မှလည်း ယုတ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဤအခါမှစ၍ ဤကြက်သွန်ကို စားခြင်းငှါ မရလတ္တံ့၊ ထုလ္လနန္ဒာကဲ့သို့လည်း ထို့အတူ ထုလ္လနန္ဒာကိုမှီ၍ ကြွင်းသော ရဟန်းမိန်းမတို့သည်လည်း ကြက်သွန်ကို စားခြင်းငှါ မရကုန်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် များစွာကုန်သော ဝတ္ထုကိုရ၍ အတိုင်းအရှည်ကိုလျှင် သိအပ်၏၊ နည်းသော ဝတ္ထုကို ရ၍ကား ရတိုင်းသာလျှင် ရောင့်ရဲခြင်းကို ပြုအပ်၏၊ အလွန်ကို မတောင့်တအပ်ဟု မိန့်တော်မူလို၍—

၁၃၆၊ ယံ လဒ္ဓံ တေန တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊ အတိလောဘော ဟိ ပါပကော။
ဟံသရာဇံ ဂဟေတွာန၊ သုဝဏ္ဏာ ပရိဟာယထ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ယံ၊ အကြင်ဝတ္ထုကို။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်၏။ တေန၊ ထိုဝတ္ထုဖြင့်။ တုဋ္ဌဗ္ဗံ၊ ရောင့်ရဲအပ်၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အတိလောဘော၊ အလွန်လောဘကြီးသောသူသည်။ ပါပကော၊ ယုတ်မာ၏။ ဟံသရာဇံ၊ ဟင်္သာမင်းကို။ ဂဟေတွာန၊ ဖမ်း၍။ သုဝဏ္ဏာ၊ ရွှေမှ။ ပရိဟာယထ၊ ယုတ်ဘူးပြီ။

ဇာတ်ပေါင်း....ဤဝတ္ထုကို ဟောတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောအကြောင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ အကြင်ရဟန်းမိန်းမသည် ကြက်သွန်ကိုစားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းမိန်းမအား ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏ဟု သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၍ ယခုအခါ ထုလ္လနန္ဒာသည် ထိုအခါ ပုဏ္ဏေးမ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ညီအစ်မ သုံးယောက်တို့သည်လျှင် ထိုအခါ သမီးသုံးယောက်တို့ ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊

ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရွှေဟသ်ာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အလိုလောဘ၊ ကြီးလွန်းက၊ လာဘ်မှ ယုတ်သည်သာ]

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုဝဏ္ဏတံသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၇—ဗဗ္ဗုဇာတ်

ပေးသောအစာကို စား၍ ထိုပေးသောသူအား နှလုံးမသာဘွယ်ကို ပြုသောအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။—နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ယတ္ထေကော လဘတေ ဗဗ္ဗု” အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ ဗဗ္ဗုဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် “ကာဏမာတာ သိက္ခာပုဒ်” ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ သမီး၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကာဏမာတာ မည်သော သောတာပန် ဖြစ်သော ဘုရားတပည့် ဖြစ်သော သီတင်းသည်မသည် ဖြစ်၏၊ ထိုကာဏမာတာသည် သမီးဖြစ်သော ကာဏာ ကို တခုသော ရွာငယ်၌ အမျိုးတူ ဖြစ်သော ယောကျ်ားအား ပေး၏၊ ကာဏာသည် တစုံတခုသော ပြုဘွယ်ကိစ္စကြောင့် အမိအိမ်သို့ လာ၏၊ ထိုအခါ ထိုကာဏာ၏ လင်သည် နှစ်ရက်,သုံးရက်လွန်သဖြင့် ကာဏာသည်လာလော၊ ကာဏာ၏ လာခြင်းကို ငါသည် အလိုရှိ၏ဟု တမန်ကို စေ၏၊ ကာဏာသည် တမန်၏စကားကို ကြား၍ မိခင် သွားအံ့ဟု အမိအားခွင့်ပန်၏၊ ကာဏမာတာ သည် ဤမျှသော ကာလတိုင်အောင် နေ၍ လက်ချည်း အဘယ်ကြောင့် သွားအံ့နည်းဟု ဆို၍ မုံ့ကို ကြော်၏၊ ထိုခဏ၌လျှင် တယောက်သော ဆွမ်းခံ သွားသော ရဟန်းသည် ထိုကာဏမာတာ၏ အိမ်သို့ရောက်၏၊ သီတင်းသည် မကြီးသည် ထိုရဟန်းကို နေစေ၍ သပိတ်ပြည့်အောင် မုံ့ကို လှူစေ၏၊ ထိုရဟန်း သည် ထွက်၍ တပါးသော ရဟန်းအား ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအားလည်း ထို့ အတူလျှင် လှူစေ၏၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထွက်၍ တပါးသော ရဟန်းအား ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအားလည်း ထို့အတူလျှင် လှူစေ၏၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း

ထွက်၍ တပါးသော ရဟန်းအား ကြား၏၊ ထိုရဟန်းအားလည်း ထို့အတူ လျှင် လှူစေ၏၊ ဤသို့ လေးပါးကုန်သော ရဟန်းတို့အား လှူစေ၏၊ လုပ်ရင်း တိုင်းဖြစ်သော မုံ့သည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ကာဏာ၏ သွားခြင်းသည် မပြည့်စုံ။

ထိုအခါ ထိုကာဏာ၏ လင်သည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တမန်ကို စေ၏၊ သုံးကြိမ်မြောက် စေသည်ရှိသော် ကာဏာသည် အကယ်၍ မလာအံ့ ငါသည် တပါးသော မယားကို ဆောင်အံ့ဟု စေ၏၊ သုံးကြိမ်တိုင်အောင်လည်း သွားခြင်းသည် မပြည့်စုံ၊ ကာဏာ၏ လင်သည် တပါးသောမယားကိုဆောင်၏၊ ကာဏာသည် အကြောင်းကို ကြား၍ ငိုလျက် နေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ နေတော်မူ၍ ကာဏာ၏အမိကို ဤကာဏာသည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်းဟုမေးတော်မူ၏၊ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ငို၏ဟု လျှောက်၏၊ ထိုစကားကို ကြားတော် မူ၍ ကာဏာ၏ အမိကို နှစ်သိမ့်စေ၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ နေရာမှ ထ၍ ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏၊ ထိုအခါ လေးယောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် စီရင်သော မုံ့ကိုယူ၍ ကာဏာ၏ သွားခြင်း၏ ပျက်သော အဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှား၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ လေးပါး ကုန်သော ရဟန်းတို့စင်လျက် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ကာဏာမာတာ၏ မုံ့ကိုစား၍ ကာဏာ၏ သွားခြင်း အန္တရာယ်ကိုပြု၍ လင်သည် စွန့်အပ်သော သမီးကိုမှီ၍ သီတင်းသည်မကြီး၏ နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေအပ်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေ ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ် မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြ ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤ မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် ထိုလေးယောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကာဏာမာတာ၏ ဥစ္စာကို စား၍ ထိုကာဏာမာတာအား နှလုံး မသာခြင်းကို

ဖြစ်စေကုန်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဖြစ်စေဘူးကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကျောက်သွေးအမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် အပြီးတိုင်အောင်သော အတတ်ရှိ၏၊ကာသိတိုင်း၌ တခုသောနိဂုံး၌ ကုဋေ ယောက်သော များစွာသော စည်းစိမ်ရှိသောသူဌေးသည် ဖြစ်၏၊ ထိုသူဌေးအား မြှုပ်၍ ထားအပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ကုဋေလေးဆယ်သော ရွှေတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ သူဌေး၏ မယားသည် သေ၍ ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောသဖြင့် ဥစ္စာ၏အပေါ်၌ ကြွက်မ၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ဤသို့ အစဉ်သဖြင့် ထိုအမျိုးသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏၊ အနွယ်သည် ပြတ်၏၊ ထိုရွာသည်လည်း စွန့်အပ်သည်ဖြစ်၏၊ မထင်ရှားသော အဖြစ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရွာဟောင်းအရပ်၌ ကျောက်တို့ကို ဖော်ထုတ်၍ သွေး၏၊ ထိုအခါ ကြွက်မသည် အစာရှာ သွားသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းကို အဖန်တလဲလဲမြင်၍ ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ငါ့အား ဥစ္စာများ၏ အကြောင်းမရှိသဖြင့် ပျက်စီး၏၊ ဤသူနှင့် တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ ဤဥစ္စာကိုပေး၍ အသားကို ဝယ်စေ၍ စားအံ့ဟု ထိုကြွက်မသည် တနေ့သ၌ တသပြာကို နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်၍ ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့ လာ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုကြွက်မကိုမြင်၍ ချစ်ဘွယ်သောစကားဖြင့် ပြောဆိုလျက် မိခင် အဘယ့်ကြောင့် အသပြာကို ယူ၍ လာသနည်းဟု ဆို၏၊ သခင် ဤအသပြာကိုယူ၍ ကိုယ်လည်းသုံးလော့၊ ငါ့ဘို့လည်း အသားကို ဆောင်ခဲ့လောဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ အသပြာကိုယူ၍ အိမ်သို့သွား၍ တပဲဖြင့် အသားကိုဝယ်၍ ဆောင်ခဲ့၍ ထိုကြွက်မအား ပေး၏၊ ထိုကြွက်မသည် ထိုအသားကိုယူ၍ မိမိနေရာအရပ်သို့ သွား၍ အလိုအတိုင်းစား၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ဤနည်းဖြင့် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဘုရားလောင်းအား တသပြာကို ပေး၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုကြွက်မဘို့ အသားကို ဆောင်ခဲ့၏၊ထိုအခါ တနေ့သ၌ ထိုကြွက်မကို ကြောင်သည် ဖမ်းမိ၏၊ ထိုအခါ ကြွက်မသည် ကြောင်ကို အဆွေ ငါ့အား မသတ်ပါလင့်ဟု ဆို၏၊ အဘယ့်ကြောင့် မသတ်ရအံ့နည်း၊

အကြင်အကြောင်းကြောင့် ငါသည် ဆာမွတ်၏၊ အသားကို စားလို၏၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် မသတ်အံ့သော်ငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏၊ သင်သည် ယနေ့သာလျှင် အသားကို စားလိုသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား အခါခပ်သိမ်း စားလိုသလောဟု မေး၏၊ ရသည်ရှိသော် အခါခပ်သိမ်း စားလို၏ဟု ဆို၏၊ အခါခပ်သိမ်း စားလိုသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ဤသို့ စားလိုသည်ရှိသော် ငါသည် သင့်အား အခါခပ်သိမ်း အသားကို ပေးအံ့၊ ငါ့ကို လွှတ်လောဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကြွက်မကို ကြောင်သည် ထိုသို့ကာပြီးကား မမေ့မလျော့ ဖြစ်လောဟုဆို၍ လွှတ်လိုက်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ကြွက်မသည် မိမိဘို့ ဆောင်ခဲ့သော အမဲကို နှစ်စုတို့ကိုပြု၍ တစုကို ထိုကြောင်အားပေး၏၊ တစုကို မိမိသည်စား၏၊ ထိုအခါ ကြွက်မကို တနေ့သ၌ တခုသောကြောင်သည် ဖမ်းမိပြန်၏၊ ထိုကြောင်ကိုလည်း ထို့အတူ သိစေ၍ မိမိကို လွှတ်စေ၏၊ထိုအခါမှစ၍ ဤသို့ မိမိဘို့ ဆောင်ခဲ့သော အမဲကို သုံးစုတို့ကိုပြု၍ စားကုန်၏၊ တဖန် ကြောင်တခုသည် ဖမ်းမိပြန်၏၊ ထိုကြောင်ကိုလည်း ထိုအတူလျှင် သိစေ၍ မိမိကိုယ်ကို လွှတ်စေ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ လေးစုတို့ကိုပြု၍ စားကုန်၏၊ တဖန် တခုသောကြောင်သည် ဖမ်းမိပြန်၏၊ ထိုကြောင်ကိုလည်း ထိုအတူလျှင် သိစေ၍ မိမိကိုယ်ကို လွှတ်စေ၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ငါးစုတို့ကိုပြု၍ စားကုန်၏၊ ထိုကြွက်မသည် ငါးခုမြောက်သော အစုကို စားရသည်ဖြစ်၍ နည်းသော အာဟာရရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ကြုံလှီသည် ဖြစ်၏၊ နည်းသော အသား အသွေးရှိသည် ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုကြွက်မကိုမြင်၍ မိခင် အဘယ့်ကြောင့် ညှိုးသနည်းဟုဆို၏၊ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ညှိုး၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် သင်သည် ဤမျှလောက်သော ကာလတိုင်အောင် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့အားမကြားသနည်း ဤအရာ၌ ပြုအပ်သည်ကို ငါသည် သိအံ့ဟု ထိုကြွက်မကို နှစ်သိမ့်စေ၍ သက်သက်သော ဖလ်ကျောက်ဖြင့် ဂူကိုပြု၍ ဆောင်ခဲ့၍ မိခင် သင်သည် ဤဖလ်ဂူသို့ဝင်ပြီးလျှင် လာတိုင်း လာတိုင်းကုန်သော ကြောင်တို့ကို ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော စကားတို့ဖြင့် ခြိမ်းချောက်ကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုကြွက်မသည် ဖလ်ဂူ၌ဝင်၍ နေ၏၊ ထိုအခါ တခုသောကြောင်သည် လာလတ်၍ ငါ့အားအသားကို ပေးလောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ကြောင်ကို ကြွက်မသည် ဟယ် ကြောင်ပျက်

ငါသည် သင်၏ အမဲဆောင်လော၊ မိမိသားသမီးတို့၏ အသားကို စားလောဟု ခြိမ်းခြောက်၏၊ ကြောင်သည် ဖလ်ဂူ၌ နေသည်ကို မသိ၍ အမျက်၏ အစွမ်း အားဖြင့် ကြွက်မကိုယူအံ့ဟု အဆောတလျင် ပြေး၍ ရင်ဖြင့် ဖလ်ဂူကို ခတ်မိ၍ ထိုခဏ၌လျှင် ထိုကြောင်၏ ရင်သည် ကွဲ၏၊ မျက်စိတို့သည် ထွက်သော အခြင်း အရာသို့ ရောက်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုကြောင်သည် ထိုခဏ၌လျှင် အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၍ တင့်အပ်သော ဖုံးကွယ်ရာ အရပ်၌လည်း၏၊ ဤနည်းဖြင့် နောက် ကြောင်သုံးကောင်သည်လည်း အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏၊ ဤသို့ လျှင် လေးခုကုန်သော ကြောင်တို့သည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ကြွက်မသည် ဘေးမရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နှစ်သပြာ သုံးသပြာတို့ကို ပေး၏၊ ဤသို့ အစဉ်သဖြင့် အလုံးစုံသော ဥစ္စာသည် ဘုရားလောင်း၏ဥစ္စာ ဖြစ်၏၊ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး ချစ်ခြင်းကိုမပျက်စေမူ၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍—

၁၃၇၊ ယတ္ထေကော လဘတေ ဗဗ္ဗု၊ ဒုတိယော တတ္ထ ဇာယတိ။
တတိယော စ စတုတ္ထော စ၊ ဣဒံ တေ ဗဗ္ဗုကာ ဗိလံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ယတ္ထ၊ အကြင် အရပ်၌။ ဧကော ဗဗ္ဗု၊ တခုသော ကြောင်သည်။ မူသိကံ ဝါ၊ ကြွက်မကိုရင်း။ မံသံ ဝါ၊ အသားကိုရင်း။ လဘတေ၊ ရ၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ ဒုတိယော၊ နှစ်ခုမြောက်သော ကြောင်သည်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ တတိယော စ၊ သုံးခုမြောက်သော ကြောင်သည်လည်း။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ စတုတ္ထော စ၊ လေးခုမြောက်သော ကြောင်သည်လည်း။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ တေ ဗဗ္ဗုကာ၊ ထိုကြောင်တို့သည်။ ဣဒံ ဗိလံ၊ ဤဖလ်ဂူကို။ ဥရေန၊ ရင်ဖြင့်။ ပဟရိတွာ၊ ခတ်မိ၍။ ဇီဝိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း…မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ လေးယောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုအခါ ကြောင် လေး ကောင်တို့ ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ကာဏမာတာသည် ထိုအခါ ကြွက်မ

ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကျောက်သွေးသော ရွှေသွား ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သုံ့ဥစ္စာခိုး၊ သူတပါး၊ စိတ်အား နှောက်ရှက်ပြု]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗဗ္ဗုဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၈—ဂေါဓဇာတ်

အဲ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ကိံ တေ ဇဋာဟိ ဒုမ္မေဓ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဓဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "အံ့ဘွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော တယောက်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဖွတ်အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေ ယူ၏၊ ထိုအခါ တဦးသော ငါးပါးသောအဘိညာဉ်ရှိသော ခြိုးခြံသောအကျင့် ရှိသော ရသေ့သည် တခုသော ပစ္စန္တရစ်ရွာကိုအမှီပြု၍ တောအရပ်၌ သစ်ရွက် မိုးသော ကျောင်း၌ နေ၏၊ ရွာ၌နေသော လူတို့သည် ရသေ့ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးကုန်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရသေ့၏စင်္ကြံဦး၌ တခုသောတောင်ပို့၌ နေ၏၊ နေသော ဘုရားလောင်းသည်လည်း နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နှစ်ကြိမ်, သုံးကြိမ် ဆည်းကပ်၍ အကြောင်းအကျိုးနှင့်စပ်သော စကားကိုနာ၍ ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ မိမိနေရာအရပ်သို့ ပြန်သွား၏၊ နောက်အဘို့ကာလ၌ ရသေ့သည် ရွာ၌နေသော သူတို့ကို ပန်ကြား၍ ဖဲ၏၊ သီလအကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသော ထိုရသေ့သည် ဖဲသည် ရှိသော် တယောက်သော ကောက်ကျစ်သော ရသေ့သည် လာလတ်၍ ထိုကျောင်း၌နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဤရသေ့သည်လည်း သီလရှိ၏ဟု မှတ်၍ ရှေးနည်းဖြင့်လျှင် ထိုရသေ့အထံသို့ လာ၏။

ထိုအခါ နွေကာလ၌ အကာလမိုးသည် ရွာသည်ရှိသော် တောင်ပို့တို့မှ ယင်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုယင်တို့ကို စားအံ့သောငှါ ဖွတ်တို့သည် လှည့်လည်ကုန်၏၊ ရွာ၌နေကုန်သော သူတို့သည် ရွာမှထွက်၍ များစွာကုန်သော ဖွတ်တို့ကို ဖမ်း၍ ဖွတ်သားတို့ကို ပြေပြစ်သော အဆောက်အဦနှင့်ယှဉ်လျက် အချဉ်အချို ချက်၍ ရသေ့အားလှူ၏၊ ရသေ့သည် ဖွတ်သားကိုစား၍ ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့သည်ဖြစ်၍ ဤအသားသည် အလွန်ကောင်း၏၊ အဘယ်မည်သော သတ္တဝါ၏ အသားနည်းဟု မေး၍ ဖွတ်သားဟုကြား၍ ငါ့အထံ၌ဖွတ်ကြီးသည် လာ၏၊ ထိုဖွတ်ကြီးကို သတ်၍ အသားကို စားအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ အိုးကိုရင်း ချဉ်ဆား အစရှိသည်ကိုရင်း ဆောင်စေ၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ ထား၍ ဆောက်ပုတ်ကိုယူ၍ သင်္ကန်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ကျောင်းတံခါး၌ ဘုရားလောင်း၏ လာခြင်းကို ကြည့်လျက် အလွန်ငြိမ်သက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ညချမ်းအခါ၌ ရသေ့အထံသို့ သွားအံ့ဟု ထွက်၍ ကပ်သည်ရှိသော် ထိုရသေ့၏ ဣန္ဒြေဖောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်၍ ရသေ့သည် တပါးသော နေ့တို့၌ နေသော အခြင်းအရာဖြင့် မနေ၊ ယနေ့ ရသေ့သည် ငါ့ကိုကြည့်ငြားသော်လည်း ပျက်သောဣန္ဒြေရှိသည်ဖြစ်၍ကြည့်၏၊ ထိုရသေ့ကို စုံစမ်းအံ့ဟု ဘုရားလောင်းသည် ရသေ့၏ လေအောက်၌ နေ၍ ဖွတ်သားနံ့ နံ၍ ဤကောက်ကျစ်သော ရသေ့သည် ယနေ့ ဖွတ်သားကို စားသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ထိုရသေ့အား ရသတဏှာသည် နှောင်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ ယနေ့ မိမိအထံသို့ ကပ်သော ငါ့ကို ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ရိုက်၍ အသားကို ချက်၍ စားလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုရသေ့ အထံသို့ မကပ်မူ၍ ဖဲ၍သွား၏၊ ရသေ့သည် ဘုရားလောင်း၏ မလာသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ဤရသေ့သည် ငါ့ကိုသတ်လို၏ဟု ဤဖွတ်သည် သိအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် မလာငြားသော်လည်း ထိုဖွတ်အား အဘယ်မှာ လွတ်ရအံ့နည်းဟု ဆောက်ပုတ်ကို ထုတ်၍ပစ်၏၊ ထိုဆောက်ပုတ်သည် ဘုရားလောင်း၏ အမြီး အဖျားကိုလျှင် ခတ်မိ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် လျင်စွာတောင်ပို့သို့ဝင်၍ တပါးသောအပေါက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဖော်၍ အို-ကောက်ကျစ်သောရသေ့ ငါသည် သင်၏အထံသို့ ကပ်သည်ရှိသော် သီလရှိ၏ဟု မှတ်ထင်၍ ကပ်၏၊ ယခုအခါ၌ ငါသည်

သင်၏ ကောက်ကျစ်သောအဖြစ်ကို သိရပြီ၊ ထိုသို့သဘောရှိသောခိုးသူကြီးအား ဤရဟန်းအသွင်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဆိုလို၍—

၁၃၈၊ ကိံ တေ ဇဋာဟိ ဒုမ္မေဓ၊ ကိံ တေ အဇိနသာဋိယာ။
အဗ္ဘန္တရံ တေ ဂဟနံ၊ ဗာဟိရံ ပရိမဇ္ဇသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဒုမ္မေဓ၊ ရသေ့မိုက်။ တေ၊ သင့်အား။ ဇဋာဟိ၊ ဆံကျစ်တို့ဖြင့်။ ကိံ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ တေ၊ သင့်အား။ အဇိနသာဋိယာ၊ သစ်နက်ရေဖြင့်။ ကိံ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ တေ၊ သင်၏။ အဗ္ဘန္တရံ၊ ကိုယ်တွင်းနှလုံးသည်။ ဂဟနံ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ကိလေသာ တောအုပ်ရှိ၏။ ဗာဟိရံ၊ အပကာသာ။ ပရိမဇ္ဇတိ၊ ပြေပြစ်၏။

ခိုးသူဖြစ်သော သင်သည် ဤအရပ်၌ နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လျင်စွာ ဤအရပ်မှ ပြေးလေလော၊ အကယ်၍ မပြေးအံ့၊ သင့်အား ရွာ၌ နေသော လူတို့အား ကြား၍ နှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုအံ့၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကောက်ကျစ်သောရသေ့ကို ခြိမ်းချောက်၍ တောင်ပို့သို့လျှင် ဝင်၏၊ ကောက်ကျစ်သော ရသေ့သည်လည်း ထိုအရပ်မှ ဖဲလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ၌ အံ့ဘွယ်သရဲကိုဖြစ်စေတတ်သောရဟန်းသည် ထိုအခါ ကောက်ကျစ်သော ရသေ့ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါရှေ့ဦးစွာနေသော သီလရှိသော ရသေ့ကြီး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဖွတ်ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အပပြေပြစ်၊ အတွင်းညစ်၊ ကောက်ကျစ်သူအား သတိထား]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဂေါဓာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃၉—ဥဘတောဘဋ္ဌဇာတ်

နှစ်ပါးစုံသောအကျိုးမှ ရှုံးခြင်းအကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အက္ခီ ဘိန္နာ ပဋော နဋ္ဌော" အစရှိသော ဂါထာ

ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဥဘတောဘဋ္ဌဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ထိုအခါ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့သျှင်တို့ နှစ်ဘက်မှ ပြောင်ပြောင်တောက်သော အလယ်၌ မစင်အလိမ်းလိမ်းကပ်သော သုသာန်၌ စွန့်အပ်သော ထင်းသည် တော၌လည်း ထင်းကိစ္စကို မပြီးစေနိုင်၊ ရွာ၌လည်း ထင်းကိစ္စကို မပြီးစေနိုင်၊ ထို့အတူလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဝဋ္ဋဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော သာသနာ၌ ရဟန်းပြု၍ နှစ်ပါးစုံမှ ရှုံး၏၊ နှစ်ပါးစုံမှယုတ်၏၊ လူတို့၏စည်းစိမ်မှုလည်း ယုတ်၏၊ ရဟန်းအကျိုးကိုလည်း မပြီးစေနိုင်၊ ဤသို့လျှင် စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော် မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် နှစ်ပါးစုံမှ ရှုံးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း နှစ်ပါးစုံမှ ရှုံးဘူးသလျှင်ကာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရုက္ခဇိုဝ်းနတ်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ...ခုသောရွာငယ်၌ တံငါတို့သည် နေကုန်၏၊ ထိုအခါ တယောက်သော တံငါသည် ငါးမျှားချိတ်ကိုယူ၍ သားငယ်နှင့်တကွ အကြင်ထုံးအိုင်၌ ပကတိအားဖြင့်လည်း တံငါတို့သည် ငါးတို့ကို ဖမ်းယူကြကုန်၏၊ ထိုထုံးအိုင်သို့ သွား၍ ငါးမျှားချိတ်ကို ပစ်၏၊ ငါးမျှားချိတ်သည် ရေဖုံးလွှမ်းသော တခုသော သစ်ငုတ်၌ ငြိ၏၊ ထိုအခါ တံငါသည် ငါးမျှားချိတ်ကို ငင်အံ့သော၄ါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဤငါးမျှားချိတ်သည် ငါးကြီး၌ ငြိသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သားငယ်ကို အမိအထံသို့စေ၍ အိမ်နီးချင်းတို့နှင့်တကွ ခိုက်ရန်ကိုဖြစ်စေအံ့၊ ဤသို့ ခိုက်ရန်ပြုသည်ရှိသော် တစုံတယောက်သော အိမ်နီးချင်းသည် ဤငါးမှအစုကို မတောင်းလတ္တံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီးသည်ရှိသော် အမောင် သွားချေ ငါတို့သည် ငါးကြီးကို ရအပ်သည်၏ အဖြစ်ကို အမိအား ကြားချေ ...လော့ အိမ်နီးချင်းတို့နှင့်တကွ ခိုက်ရန်ကို ပြုလောဟု ဆိုချေလော့ဟု ဆို၏။

ထိုတံငါသည် သားငယ်ကို စေ၍ ငါးမျှားချိတ်ကို ငင်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကြိုးပြတ်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် အပေါ်ရုံ ပုဆိုးကို ကြည်း၌ထား၍ ရေသို့သက်၍ ငါး၌ တပ်မက်မောခြင်းကြောင့် ငါးကိုစမ်းသည်ရှိသော် သစ်ငုတ်တို့ဖြင့် ခတ်မိ၍ မျက်စိနှစ်လုံးတို့သည်လည်း ပေါက်ကုန်၏၊ ထိုတံငါ၏ ကြည်း၌ထားသော ပုဆိုးကိုလည်း ခိုးသူခိုး၏၊ ထိုတံငါသည် ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မျက်စိတို့ကို လက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် မ,၍ ရေမှတက်၏၊ တုန်လှုပ်လျက် ပုဆိုးကို ရှာ၏၊ ထိုတံငါ၏ မယားသည်လည်း ခိုက်ရန်ကိုပြု၍ တစုံတယောက်သော သူ၏ ငါးအစုကို မတောင်းသည်၏ အဖြစ်ကို ပြုအံ့ဟု နားတဘက်၌ ထန်းရွက်နားဒေါင်း ဝတ်၍ မျက်လုံးတဘက်၌ ထမင်းအိုးမင်ဖြင့် ကွက်၍ ခွေးငယ်ကို ရင်ဖြင့်ပိုက်၍ အိမ်နီးချင်းအိမ်သို့ သွား၏။

ထိုအခါ ထိုတံငါ၏ မယားကို တယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းမသည် သင်၏ နားတဘက်၌လျှင် ထန်းရွက်နားဒေါင်းကိုဝတ်၏၊ မျက်လုံးတဘက်၌ ထမင်းအိုးမင်ဖြင့် ကွက်၏၊ ချစ်လှစွာသော သားကိုကဲ့သို့ ခွေးငယ်ကို ရင်ဖြင့်ပိုက်၍ တအိမ်မှ တအိမ်သို့ သွား၏၊ သင်သည် ရူးသလောဟု ဆို၏၊ ငါသည် မရူး သင်သည်ကား ငါ့ကို အကြောင်းမရှိဘဲလျက် ဆဲရေး၏၊ ရေရွတ်၏၊ ယခု သင့်ကို ရွာစားအထံသို့ သွား၍ ရှစ်သပြာတို့ကို လျော်စေအံ့ဟု ဤသို့ ငြင်းခုံခြင်းကို ပြု၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော မိန်းမတို့သည် ရွာစားအထံသို့ သွားကြကုန်၏၊ ထိုမိန်းမတို့၏ ငြင်းခုံခြင်းကို စီစစ်သည်ရှိသော် ထိုတံငါမယား၏ အထက်၌သာလျှင် လျော်ဒဏ်သည် ကျ၏၊ ထိုအခါ တံငါးမယားကို နှောင်ဖွဲ့၍ ဒဏ်ကို ပေးလော့ဟု ပုတ်ခတ်အံ့သောငှါ အားထုတ်ကုန်၏၊ ရက္ခဇိုဝ်းနတ်သည် ရွာ၌ ထိုတံငါမယား၏ ဤအကြောင်းကိုရင်း, တော၌ ထိုမိန်းမ၏ လင်၏ ပျက်စီးခြင်းကိုရင်း မြင်၍ သစ်ခွကြား၌ ရပ်လျက် အို ယောကျ်ား သင်၏ အမှုသည် ရေ၌လည်း ပျက်စီး၏- ကြည်း၌လည်း ပျက်စီး၏၊ နှစ်ပါးစုံမှ ရှုံး၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၃၉၊ အက္ခီ ဘိန္နာ ပဋော နဋ္ဌော၊ သခီ ဂေဟေ စ ဘဏ္ဍနံ။
ဥဘတော ပဒုဋ္ဌာ ကမ္မန္တာ [၁]၊ ဥဒကမှိ ထလမှိ စ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၊ ပဒုဋ္ဌကမ္မန္တော (သီ)၊ ပဒုဋ္ဌော ကမ္မန္တော (ဇူ)

ဘော ပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ တေ၊သင်၏။ အက္ခိ၊ မျက်စိတို့သည်။ ဘိန္နာ၊ ပေါက်ကုန်၏။ ပဠေ၊ ပုဆိုးသည်။ နဋ္ဌော၊ ပျောက်၏။ ဂေဟေ စ၊ အိမ်၌လည်း။ သခိ၊ မယားသည်။ ဘဏ္ဍနံ၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။ ဥဒကမှိ စ၊ ရေ၌ရင်း။ ထလမှိ စ၊ ကြည်း၌ရင်း။ ဥဘတော၊ နှစ်ပါးစုံမှ။ ကမ္မန္တာ၊ အမှုတို့သည်။ ပဒုဋ္ဌာ၊ ပျက်စီးကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ တံငါ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရုက္ခစိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[နှစ်ဘက်အကျိုး၊ ဆုတ်ယုတ်ညှိုး၊ ကိုယ်ဆိုးလို့သာမှတ်]

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥဘတောဘဋ္ဌ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၀—ကာကဇာတ်

ပုဏ္ဏားဏ်အပေါ်၌ ကျီးမစင်စွန့်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂ ဟဒယာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကာကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးငှါ ကျင့်ခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ဒွါဒသကနိပါတ် ဘဒ္ဒသာလဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကျီးအမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မင်း၏ ပုရောဟိတ်သည် မြို့ပမြစ်နား၌ ရေချိုးပြီးလျှင် နံ့သာတို့ဖြင့် လိမ်း၍ ပန်းပန်၍ မြတ်သောအဝတ်ကို ကောင်းစွာဝတ်လျက် မြို့သို့ဝင်၏၊ မြို့တံခါးဝယ် တံခါးတိုင်ဖျား၌ နှစ်ခုကုန်သော ကျီးတို့သည် နားကုန်၏၊ ထိုကျီးတို့တွင် တခုသောကျီးသည် တခုသောကျီးကို အဆွေ ငါသည် ဤပုဏ္ဏား၏

အပေါ်၌ မစင်ကို ချအံ့ဟု ဆို၏၊ တခုသော ကျီးသည် သင်သည် ဤအမှုကို မနှစ်သက်လင့်၊ ဤပုဏ္ဏားသည် အစိုးရ၏၊ အစိုးရသောသူနှင့်တကွ ရန်ပြုခြင်း မည်သည် ယုတ်မာ၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤပုဏ္ဏားသည် အမျက်ထွက်သည် ရှိသော် အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော ကျီးတို့ကို ဖျက်ဆီးရာ၏ဟု ဆို၏၊ ငါသည် မပြုအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား အမှန်ပင်လျှင် ဘေးဖြစ် လတ္တံ့ဟု ဆို၍ တခုသောကျီးသည် ပျံ၏၊ ထိုကျီးသည် ပုဏ္ဏားသည် တံခါးတိုင် အောက်အဘို့သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တွဲလျားဆွဲသော ဝတ္ထုကို ချွတ်သကဲ့သို့ ပုဏ္ဏား၏ ဦးခေါင်း၌ မစင်ကိုချ၏၊ ပုဏ္ဏားသည် အမျက်ထွက်၍ ကျီးတို့၌ ရန်ငြိုး ဖွဲ့၏။

ထိုအခါ တယောက်သော အခစား စပါးထောင်းသော ကျွန်မသည် ကောက်ကို အိမ်တံခါး၌ နေပူ၌ဖြန့်၍ ထိုင်လျက်လျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက် ၏၊ ထိုကျွန်မ၏ မေ့လျော့ခြင်းကိုသိ၍ ရှည်သော အမွေးရှိသော တခုသောဆိတ် သည် လာလတ်၍ ကောက်ကိုစား၏၊ကျွန်မသည် နိုးသည်ရှိသော် ထိုဆိတ်ကိုမြင် ၍ ပြေးစေ၍ ထိုဆိတ်သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဌင်း သုံးကြိမ်မြောက်ဌင်း ထိုကျွန် မ၏ ထို့အတူလျှင် အိပ်ပျော်သောကာလ၌ ကောက်ကိုစား၏၊ ထိုကျွန်မသည် လည်း ထိုဆိတ်ကို သုံးကြိမ်ပြေးစေ၍ ထိုဆိတ်သည် အဖန်တလဲလဲ စားသည်ရှိ သော် ထက်ဝက်သော ကောက်ကို စားလတ္တံ့၊ ငါ့အား များစွာသော ဥစ္စာ ယုတ်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ ထိုဆိတ်၏ မလာခြင်းအကြောင်းကို ပြုအံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ မီးစကိုကိုင်၍ အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ ထိုင်၍ ကောက်ကို စားအံ့သောဆိတ်သည် ရောက်သည်ရှိသော် ထ၍ မီးစဖြင့် ဆိတ်ကို ခတ်၏၊ အမွေးတို့ကို မီးလောင်ကုန်၏၊ ဆိတ်သည် ကိုယ်ကို မီးလောင်သည်ရှိသော် မီးကို ငြိမ်းစေအံ့ဟု လျှင်စွာသွား၍ ဆင်တင်းကုပ်၏ အနီး၌ တခုသော မြက်တင်းကုပ်၌ ကိုယ်ကို ပွတ်၏၊ ထိုတင်းကုပ်ကို မီးလောင်၏၊ ထိုမြက် တင်းကုပ်မှထသော မီးလျှံသည် ဆင်တင်းကုပ်ကိုစွဲ၏၊ ဆင်တင်းကုပ်ကို မီး လောင်ကုန်သည်ရှိသော် ဆင်ကျောက်ကုန်းတို့ကို လောင်ကုန်၏၊ များစွာကုန် သော ဆင်တို့သည် ကိုယ်၌ မီးလောင်မှာရှိကုန်၏၊ ဆေးသမားတို့သည် ဆင်တို့ကို အနာမရှိသည်တို့ကို ပြုအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မင်းအား ကြား ကုန်၏။

မင်းသည် ပုရောဟိတ်ကို ဆရာ ဆင်တို့ကို ဆေးသွားတို့သည် ဆေးကုအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန် တစုံတခုသောဆေးကို သင်သည် သိသလောဟုမေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး သိ၏ဟု ဆို၏၊ အဘယ်ကို ရအံ့သောငှါ သင့်သနည်းဟု မေး၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ကျီးဆီကို ရခြင်းငှါ သင့်၏ဟုဆို၏၊ ထိုသို့တပြီးကား ကျီးတို့ကို သတ်၍ အဆီကို ဆောင်ကုန်လောဟု ဆို၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ကျီးတို့ကို သတ်၍ အဆီကိုမရ၍ ထိုထိုအရပ်၌လျှင် အစုကိုပြုကုန်၏၊ ကျီးတို့အား ကြီးစွာသောဘေးသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ကျီးရှစ်သောင်း အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ သုသာန်၌ နေ၏၊ တခုသော ကျီးသည် သွား၍ ကျီးတို့အား ဖြစ်သောဘေးကို ဘုရားလောင်းအား ကြား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါ့ကို ထား၍ ငါမှတပါးသော ငါ၏ အဆွေအမျိုးတို့အား ဘေးကို ပယ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ ထိုဘေးကိုပယ်အံ့ဟု ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်၍ မေတ္တာပါရမီကို ရှေ့သွားပြု၍ တဟုန်တည်းဖြင့် ပျံ၍ ဖွင့်အပ်သော လေသွန်တံခါးမဖြင့် ဝင်၍ မင်း၏နေရာ အောက်သို့ ဝင်၏။

ထိုအခါ ထိုကျီးကို တယောက်သောသူသည် ဖမ်းလိုသည်ဖြစ်၏၊ မင်းသည် ဘေးလွတ်ရာသို့ ဝင်၏၊ မဖမ်းလင့်ဟု မြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် အတန်ငယ် အပင်အပန်းဖြေ၍ မေတ္တာပါရမီကိုဆင်ခြင်၍ နေရာအောက်မှထွက်၍ မင်းကို မြတ်သော မင်းကြီး မင်းမည်သည် ဆန္ဒ အစရှိသည်၏ အစွမ်း အားဖြင့် မလားမူ၍ မင်းပြုအံ့သောငှါ သင့်၏၊ အကြင်အမှုကို ပြုအပ်၏၊ ထိုအမှုကို စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုခြင်းငှါ သင့်၏၊ ပြုအပ်သော အကြင်အမှုသည် ပြီး၏၊ ထိုအမှုကိုသာလျှင် ပြုခြင်းငှါ သင့်၏၊ ဤမှတပါးသော အမှုကို မပြုအပ်၊ ပြုအပ်သော အကြင် အမှုသည် မပြီး၊ ထိုအမှုကို မင်းတို့သည် အကယ်၍ ပြုကုန်အံ့၊ လူအများအား သေဘေး အဆုံးရှိသော ကြီးစွာသော ဘေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပုရောဟိတ်သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့သည်ဖြစ်၍ မုသားဆိုခြင်းကို ပြု၏၊ ကျီးတို့အား အဆီမည်သည် မရှိဟု ဆို၏၊ ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းကို ရွှေအင်းပျဉ်၌ နေစေ၍ ထိုရွှေအင်းပျဉ်၌နေသော ဘုရားလောင်း၏ အတောင်ကြားတို့ကို အကြိမ်တရာ အကြိမ်တထောင် ချက်အပ်သော ဆီတို့ဖြင့် လိမ်း၍ ရွှေခွက်ငယ်နှင့် မင်းအား

ထိုက်သော ကောင်းသော ဘောဇဉ်ကို ပေးစေ၍ ဝသော ကင်းသော ပူပန်ခြင်း ရှိသော ဘုရားလောင်းကို ပညာရှိ သင်သည် ကျီးတို့အား အဆီမည်သည် မရှိဟု ဆို၏၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကျီးတို့အား အဆီမရှိသနည်းဟု မေး၏၊ ထိုအခါ မင်းကို ဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကြောင့်ငင်း,ဤအကြောင်း ကြောင့်ငင်း အဆီမရှိဟု အလုံးစုံသော မင်းအိမ်ကို တစပ်တည်းသော အသံ ရှိသည်ကိုပြု၍ တရားဟောလိုရကား—

၁၄၀၊ နိစ္စံ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာ၊ သဗ္ဗလောကဝိဟေသကာ။
တသ္မာ နေသံ ဝသာ နတ္ထိ၊ ကာကာနမှာက ဉာတိနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ကာကာ နာမ၊ ကျီးတို့မည်သည်ကား။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဥဗ္ဗိဂ္ဂဟဒယာ၊ ထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိကုန်၏။ သဗ္ဗလောကဝိဟေသကာ၊ ခပ်သိမ်းသော လူတို့ကို ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ ဉာတိနံ၊ အဆွေအမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ နေသံ ကာကာနံ၊ ထိုကျီးတို့အား။ ဝသာ၊ အဆီသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

လွန်လေပြီးသောအခါကလည်းမဖြစ်စဘူး နောင်အခါ၌လည်းမဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကို ထင်စွာပြု၍ မြတ်သောမင်းကြီး မင်းမည်သည် မစုံစမ်း မဆင်ခြင်မူ၍ မပြုအပ်ဟု မင်းကို သိစေ၏၊ မင်းသည် လည်း နှစ်သက်၍ ဘုရားလောင်းအား မင်းအဖြစ်ဖြင့် ပူဇော်၏၊ ဘုရားလောင်း သည် မင်းအဖြစ်ကို ခံ၍ မင်းအား အပ်နှင်း၏၊ မင်းကို ငါးပါးကုန်သော သီလတို့၌ တည်စေ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ကိုတောင်း၏၊ မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ ဒေသနာကို နာရ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေး၍ ကျီးတို့အား အမြဲဖြစ်သော အလှူဝတ်ကို တည်စေ၏၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တဆယ့်တစိတ်သော ဆန်ကို ထမင်းချက်စေ၍ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာဖြင့် နယ်၍ ကျီးတို့အား လှူ၏၊ ဘုရား လောင်းအားကား မင်း၏ ဘောဇဉ်ကိုလျှင် လှူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါ ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကျီးမင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆွေမျိုးအကျိုး၊ ဆောင်သည်ပိုး၊ ဘေးမျိုးရန်ကွာ စည်းစိမ်ဖြာ]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကာကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၅—ကကဏ္ဍကဝဂ် ၁၄၁—ဂေါဓဇာတ်

ဆန့်ကျင်ဘက် အဆွေခင်ပွန်းနှင့် မပေါင်းအပ်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "န ပါပဇနသံသေဝီ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂေါဓဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ဆန့်ကျင်ဘက် အဆွေခင်ပွန်းကို ပေါင်းဘော်သော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ (ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုသည် မဟိဠာမုခ ဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသည်နှင့် တူသလျှင်ကတည်း)။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဖွတ်အမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေ နေ၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် မြစ်နား၌ တွင်းကြီး၌ အရာမကသော ဖွတ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် နေ၏ ထိုဖွတ်မင်း၏ သား ဖြစ်သော ဖွတ်ငယ်သည် တခုသောပုတ်သင်နှင့်တကွ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့ခြင်းကိုပြု၍ ထိုပုတ်သင်နှင့်တကွ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနေလျက် ပုတ်သင်ကို ဘက်အံ့ဟု ဖိ၏၊ ထိုဖွတ်ကို ထိုပုတ်သင်နှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ဖွတ်မင်းအား ကြားကုန်၏၊ ဖွတ်မင်းသည် သားကို ခေါ်စေ၍ အမောင် သင်သည် အရာမဟုတ်သည်၌ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို ပြု၏၊ ပုတ်သင်တို့မည်သည် ယုတ်သောအမျိုးရှိကုန်၏၊ ထိုပုတ်သင်နှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို မပြုအပ်၊ သင်သည် ထိုပုတ်သင်နှင့် တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို အကယ်၍ ပြုလတ္တံ့၊ ထိုပုတ်သင်ကိုမှီ၍ အလုံးစုံ

လည်းဖြစ်သော ဖွတ်အမျိုးသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ဤနေ့မှစ၍ ထိုပုတ်သင်နှင့် တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို မပြုလင့်ဟု ဆို၏၊ ထိုဖွတ်ငယ်သည် ပြုသည်သာလျှင်တည်း။

ဘုရားလောင်းသည် အဖန်တလဲလဲ ဆိုငြားသော်လည်း ထိုဖွတ်ငယ်အား ထိုပုတ်သင်နှင့် တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို မြစ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ငါတို့အား ထိုပုတ်သင်ကိုမှီ၍ ဘေးဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုဘေးဖြစ်သည်ရှိသော် ပြေးရာခရီးကို ပြည့်စုံစေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု နံပါးတဘက်၌ ကယ်ပေါက်ကို ပြုစေ၏၊ ဖွတ်မင်း၏သားသည်လည်း အစဉ်သဖြင့် ကြီးသောကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၏၊ ပုတ်သင်သည်ကား ရှေးပမာဏရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ဖွတ်သည် ပုတ်သင်ကို ဘက်အံ့ဟု ရံခါ ဖိသလျှင်ကတည်း၊ ပုတ်သင်အား တောင်ထွဋ်ဖြင့် ဖိသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ထိုပုတ်သင်သည် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ဤဖွတ်သည် နှစ်ရက် သုံးရက်တို့ပတ်လုံး ငါ့ကို ဤသို့ ဘက်လတ္တံ့၊ ငါ၏အသက်သည် မရှိပြီ၊ တယောက်သော မုဆိုးနှင့်တကွ ပေါင်းသည်ကိုပြု၍ ဤဖွတ်အမျိုးကို ဖျက်အံ့ဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုနောင်မှ တနေ့သ၌ နွေအခါ၌ မိုဃ်းရွာသည်ရှိသော် တောင်ပို့မှ ယင်တို့သည် ထွက်ကုန်၏၊ ထိုထိုအရပ်မှ ဖွတ်တို့သည် ထွက်ကုန်၍ ယင်တို့ကို စားကုန်၏။

တယောက်သောဖွတ်မုဆိုးသည် ဖွတ်တွင်းကို ဖျက်အံ့ဟု ပေါက်တူးကိုကိုင်၍ ခွေးတို့နှင့်တကွ တောသို့ဝင်၏၊ ပုတ်သင်သည် ထိုမုဆိုးကိုမြင်၍ ငါ၏ နှလုံးအလိုကို ဖြည့်အံ့ဟု မုဆိုးအထံသို့ ကပ်၍ အိုယောကျ်ား အဘယ့်ကြောင့် တော၌ လှည့်လည်သနည်းဟု မေး၏၊ ဖွတ်တို့၏အကျိုးငှါ လှည့်လည်၏ဟု ဆို၏၊ ငါသည် များစွာသော ဖွတ်တို့၏နေရာကို သိ၏၊ ထိုနေရာကို ပြအံ့၊ မီးကိုရင်း ကောက်ရိုးကိုရင်း ယူ၍ လာလောဟု ဆို၏၊ ထိုမုဆိုးကို ထိုအရပ်သို့ ပို့ဆောင်၍ တောင်ပို့ကိုပြ၍ အိုယောကျ်ား သင်သည် ဤတောင်ပို့၌ ကောက်ရိုးကိုထည့်၍ မီးကိုတိုက်ပြီးလျှင် အခိုးကိုလွှတ်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခွေးတို့ကို ထား၍ မိမိသည် ဆောက်ပုတ်ကြီးကို ကိုင်၍ ထွက်တိုင်း ထွက်တိုင်းကုန်သော ဖွတ်တို့ကို ရိုက်သတ်၍ အစုကို ပြုလော၊ ဤသို့လည်း ဆို၍ ယနေ့ ရန်သူ၏ ပျက်စီးခြင်းကို မြင်ရလတ္တံ့ဟု တခုသောအရပ်၌ ဦးခေါင်းကိုထောင်၍ အိပ်၏။

မူဆိုးသည်လည်း ကောက်ရိုးမီးခိုးကို လွှတ်၏၊ အခိုးသည် တွင်းဝသို့ဝင်၏၊ ဖွတ်တို့သည် အခိုးသင့်ကုန်၍ သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်ရကား ထွက်၍ပြေးအံ့ သော်ငှါ အားထုတ်ကုန်၏၊ မူဆိုးသည်လည်း ထွက်တိုင်း ထွက်တိုင်းကုန်သော ဖွတ်တို့ကို ရိုက်သတ်၏၊ မူဆိုးလက်မှ လွတ်တိုင်း လွတ်တိုင်းကုန်သော ဖွတ်တို့ကို ခွေးတို့သည် ဖမ်းကုန်၏၊ ဖွတ်တို့အား ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ပုတ်သင်ကို မှီ၍ ဘေးဖြစ်၏ဟု သိ၍ ယုတ်မာသော ယောကျ်ားနှင့် ပေါင်းဘော်ခြင်းမည်သည်ကို မပြုအပ်၊ ယုတ်မာသော သူတို့ကို မှီ၍ စီးပွားချမ်းသာ မည်သည် မရှိ၊ ထိုယုတ်မာသော ပုတ်သင်၏ အစွမ်း အားဖြင့် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဖွတ်တို့၏ ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု ကယ်ပေါက်ဖြင့် ပြေး၍—

၁၄၁၊ **န** ပါပဇန သံသေဝိ၊ အစ္စန္တ သုခမေဓတိ။
ဂေါဓာကုလံ ကကဏ္ဍာဝ၊ ကလိံ ပါပေတိ အတ္တနံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဂေါဓာကုလံ၊ ဖွတ်မျိုးသည်။ ကကဏ္ဍာ၊ ပုတ်သင်မှ။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ **န** ဧဓတိ ဣဝ၊ မရသကဲ့သို့။ ပါပဇနသံသေဝိ၊ ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဘော်သော သူသည်။ အစ္စန္တသုခံ၊ စင်စစ် ချမ်းသာကို။ န ဧဓတိ၊ မရ။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ ကလိံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပေတိ၊ ရောက်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ပုတ်သင်ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ဆန့်ကျင်ဘက် အဆွေခင်ပွန်းကို ပေါင်းဘော်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ သားဖြစ်သော ဖွတ်ငယ် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဖွတ်မင်း ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[ဆန့်ကျင်ဘက်သား၊ မိတ်ဆွေထား၊ အမျှား ပျက်စီးမည်]

ရှေးဦးစွာသော ဂေါဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၂—သိဂ်ါလဇာတ်

ဒေဝဒတ်အလောင်းသည် ဘုရားလောင်းအား သတ်ခြင်းငှါ လုံ့လပြုသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဧတံ ဟိ တေ ဒုရာဇာနံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသိဂ်ါလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်၏ သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြုခြင်း" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ခွဲ့ဦးအံ့၊ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြာတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားအား သတ်ခြင်းငှါလုံ့လပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သတ်အံ့သောငှါ လုံ့လပြုဘူးသလျှင် ကတည်း၊ ထိုသို့ ပြုငြား သော်လည်း ငါဘုရားကို သတ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ မိမိသည်သာလျှင် ပင်ပန်း၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို မဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မြေခွေးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူသဖြင့် မြေခွေးမင်းဖြစ်၍ မြေခွေးအပေါင်းခြံရံလျက် သုသာန်တော၌နေ၏၊ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပွဲသဘင်ဖြစ်၏၊ များသောအားဖြင့် လူတို့သည် သေသောက်ကုန်၏၊ဤပွဲသည် သေသောက်သော ပွဲသည်သာလျှင် ဖြစ်သတတ်၊ ဤပွဲ၌ များစွာသော သေသောက်ကြူးတို့သည် များစွာသော သေကိုရင်း အမဲကိုရင်း ဆောင်ခဲ့စေ၍ တန်ဆာဖြင့် ဆင်ယင်ကုန်လျက် သီ၍ သီ၍ သေကိုလည်း သောက်ကုန်၏၊ အမဲကိုလည်း စားကုန်၏၊ ထိုသေသောက်ကြူးတို့အား ပဌမယာမ်၏ အဆုံး၌လျှင် အမဲသည် ကုန်၏၊ သေသည်ကား များသေးသလျှင် ကတည်း။

ထိုအခါ တယောက်သော သေသောက်ကြူးသည် အမဲတို့ကို ပေးလော့ဟု ဆို၏၊ အမဲသည် ကုန်ပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော် ငါသည် ထင်ရှားရှိစဉ် အမဲ၏ ကုန်ခြင်းမည်သည် မရှိဟု ဆို၍ အစိမ်းပစ်ရာ သုသာန်၌ လူသေ၏ အသားကို စားအံ့သောငှါ လာသော မြေခွေးကို သတ်၍ အသားကို ဆောင်အံ့ဟု

ဆောက်ပုတ်ကို ကိုင်၍ ပြွန်ပေါက်ခရီးဖြင့် မြို့မှထွက်၍ သုသာန်သို့ သွား၍ ဆောက်ပုတ်ကို ကိုင်၍ ထိုခဏ၌ သူသေကဲ့သို့ ပက်လက်အိပ်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မြေခွေးအပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုသုသာန်သို့ သွား၏၊ ထိုသေသောက်ကြူးကိုမြင်၍ ဤသူသည် မသေဟု သိ၍လည်း အတိုင်းထက် အလွန် စုံစမ်းဦးအံ့ဟု ထိုသေသောက်ကြူး၏ လေအောက်၌ ရပ်၍ ကိုယ်နံ့ကို နမ်း၍ အဟုတ်အမှန် သေသောက်ကြူး၏ မသေသောအဖြစ်ကို သိ၍ ထိုသေသောက်ကြူးကို ရှက်စေ၍ လွှတ်လိုက်အံ့ဟု သွား၍ ဆောက်ပုတ်စွန်း၌ ကိုက်၍ ငင်၏၊ သေသောက်ကြူးသည် ဆောက်ပုတ်ကို မလွှတ်ဘဲ ကပ်လာသောမြေခွေးကိုကား ကြည့်လျက် သာလျှင် မြဲစွာကိုင်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဖဲ၍ အို ယောကျ်ား သင်သည် သေသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါသည် ဆောက်ပုတ်ကို ငင်သည်ရှိသော် အတိုင်းထက်အလွန် မြဲစွာမကိုင်ရာ၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် သေသောအဖြစ်ကိုရင်း မသေသော အဖြစ်ကိုရင်း သိနိုင်ခဲ၏ဟု ဆိုလို၍—

> ၁၄၂၊ တေ ဟိ တေ ဒုရာဇာနံ၊ ယံ သေသိ မတသာယိတံ။
> ယဿ တေ ကဍ္ဍမာနဿ၊ ဟတ္ထာ ဒဏ္ဍော န မုစ္စတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘော ပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ တွံ၊ သင်သည်။ ယံ-ယေန ကာရဏေန၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့်။ မတသာယိတံ၊ သူသေကဲ့သို့သော အိပ်ခြင်းကို။ သေသိ၊ အိပ်၏။ ကဍ္ဍမာနဿ၊ ငင်အပ်သော။ ယဿ တေ၊ အကြင် သင်၏။ ဟတ္ထာ၊ လက်မှ။ ဒဏ္ဍော၊ ဆောက်ပုတ်သည်။ န မုစ္စတိ၊ မလွှတ်။ တေ၊ သင်၏။ တေ ကာရဏံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ဒုရာဇာနံ၊ သိနိုင်ခဲ၏။

ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသေသောက်ကြူးသည် ထိုမြေခွေးသည် ငါ၏ မသေသောအဖြစ်ကို သိ၏ဟု ထ၍ ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ပစ်၏၊ ဆောက်ပုတ်သည် ချွတ်ယွင်း၏၊ သေသောက်ကြူးသည် ယခု ငါသည် ချွတ်ယွင်းသည် ဖြစ်၏၊ သင်သည် သွားလေလော့ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ပြန်၍ အို ယောကျ်ား သင်သည် ငါ့ကိုကား ချွတ်ယွင်း၏၊ ရှစ်ထပ်သော ငရဲကြီးတို့ကိုရင်း, တဆယ့်ခြောက်ထပ်သော ဥဿဒငရဲငယ်တို့ကိုရင်း မချွတ်ယွင်းသည်သာလျှင်တည်း

ဟုဆို၍ ဖဲလေ၏၊ သေသောက်ကြူးသည် တစုံတခုကို မရမူ၍ သုသာန်မှထွက်၍ ကျုံး၌ ရေချိုး၍ လာသော ခရီးဖြင့်သာလျှင် မြို့သို့ ဝင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ သေသောက်ကြူး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မြေခွေး ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[သူတပါးကို၊ သေစေလို၊ ကိုယ်ကိုပင်ပန်း ကျိုးမလန်း]

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သိင်္ဂါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၃—ဝိရောစဇာတ်

မတုပအပ်သည်ကို တုပသောကြောင့် ကြီးစွာပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "လသီ စ တေ နိပ္ဖလိတာ"အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဝိရောစဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ဒေဝဒတ်သည် ဂယာသီသ၌ မြတ်စွာဘုရား အတုပြုသည်၏အဖြစ်" ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ဒေဝဒတ်သည် ယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ယုတ်သော လာဘ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တခုသောအကြောင်းသည် ရှိ၏ဟုကြံ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ငါးပါးသောဝတ္ထုဘိုကိုတောင်း၍ မရသည်ရှိသော် နှစ်ပါးစုံသော အဂ္ဂသာဝကတို့၏ အတူနေဘပည့်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းသစ်ဖြစ်ကုန်သော ဓမ္မဝိနယ၌ မလိမ္မာကုန်သော ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုခေါ်၍ ဂယာသီသသို့သွား၍ သံဃာကိုခွဲ၍ တသိမ်တည်း၌ အသီးသီးသော သံဃာကံကိုပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ ဉာဏ်ရင့်သော ကာလကို သိ၍ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို စေ၏၊ ထိုအဂ္ဂသာဝကတို့ကို မြင်၍ ဒေဝဒတ်သည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ညဉ့်အခါ၌ တရားကို ဟောလတ်သည်ရှိသော် ဘုရား၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းကို ပြုအံ့ဟု မြတ်စွာဘုရား၏အတုကိုပြုလို၍ငါ့သျှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန်းသံဃာသည်

ကင်းသော ထိနမိဒ္ဓ ရှိ၏၊ သင်သည် ရဟန်းတို့အား တရားဟော ပါလော့၊ ငါ၏ ကျောက်သည် ညောင်းညာ၏၊ ငါသည် ထိုကျောက်ကို ဆန့်ဦးအံ့ဟု ဆို၍ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၍ နှစ်ပါး ကုန်သော အဂ္ဂသာဝက တို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား တရားဟော၍ အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် နိုးစေ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ယူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ သာလျှင် ပြန်ကုန်၏။

ကောကာလိကသည် အချည်းနှီးသော ကျောင်းကို မြင်၍ ဒေဝဒတ်၏ အထံသို့ သွား၍ ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် သင်၏ပရိသတ်ကိုဖျက်၍ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့သည် ကျောင်းကို အချည်းနှီးပြု၍ သွားကုန်၏၊ သင်သည်ကား အိပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု ဆို၍ ထိုဒေဝဒတ်၏ ကိုယ်ဝတ်သက်န်းကို ပယ်၍ နံရံ၌ ကျောက်တိုင်ဖြင့် ကြိတ်သကဲ့သို့ ဒေဝဒတ်ကို ဖနောင့်ဖြင့် ရင်၌ဆောင့်၏၊ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ထိုဒေဝဒတ်၏ခံတွင်းမှသွေးအန်၏၊ ထိုဒေဝဒတ်သည်ထိုအခါမှ စ၍ နာသည်ဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာမထေရ်ကို သာရိပုတ္တရာ သင်တို့၏ သွားသောကာလ၌ ဒေဝဒတ်သည် အသို့ပြုသနည်းဟု မေးတော်မူ၏၊ အရှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်၍ ဘုရား၏ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းကို ပြုအံ့ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ အတုကိုပြု၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု လျှောက်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာ ဒေဝဒတ်သည် ယခုသာလျှင် ငါ၏အတုကိုပြု၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရောက်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၏၊ သာရိပုတ္တရာ မထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည်မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကေသရရာဇာခြင်္သေ့ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ ရွှေဂူ၌ နေ၏၊ ထိုကေသရရာဇာ ခြင်္သေ့သည် တနေ့သ၌ ဂူမှထွက်၍ အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်၍ ခြင်္သေ့သံကို ဟောက်၍ အစာရှာအံ့သောငှါ သွားသည်ရှိသော် ကျွဲကြီးကိုသတ်၍မြတ်သောအသားကိုစားပြီးသည်ရှိသော် တခုသော အိုင်သို့သက်၍ ပတ္တမြားအဆင်းနှင့်တူသော ရေဖြင့် ဝမ်းကို ပြည့်စေ၍ လိုဏ်ကိုရည်၍ သွား၏၊ ထိုအခါ တခုသော မြေခွေးသည် အစာရှာသွားသည်ရှိသော် အဆောတလျင် ခြင်္သေ့ကိုမြင်၍ ပြေးအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်

သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခြသေ့်၏ ရှေ့မှ လက်တို့ဖြင့် ရှိခိုး၍ ဝပ်၏၊ မြေခွေး အသို့ပြုသနည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် အရှင် အကျွန်ုပ်သည် အရှင်၏ ခြေရင်း၌ လုပ်ကျွေးလို၏ဟုဆို၏၊ ခြသေ့်သည် ကောင်းပြီ လာလော့ ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးလော့၊ သင့်ကို မြတ်သော အသားကို စားစေအံ့ဟုဆို၍ မြေခွေးကို ခေါ်၍ ရွှေဂူသို့ သွား၏၊ မြေခွေးသည် ထိုအခါမှစ၍ ခြသေ့်၏စားကြွင်းကိုစား၏၊ ထိုမြေခွေးသည် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့်လျှင် ဝသောကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုမြေခွေးကို တနေ့သ၌ ဂူ၌အိပ်လျက်လျှင် ခြသေ့်သည် မြေခွေး သွားချေ တောင်ထိပ်၌ရပ်၍ တောင်ခြေရင်း၌ လှည့်လည်ကုန်သော ဆင်,မြင်း, ကျွဲအစရှိသည် တို့တွင် အကြင် သား၏ အသားကို စားလို၏၊ ထိုသားကို ကြည့်ပြီးလျှင် လာလတ်၍ ဤမည်သော သား၏ အသားကို စားလို၏ဟု ဆို၍ ငါ့ကို ရှိခိုး၍ အရှင် ထွန်းပလောဟုဆိုလော့၊ ငါသည် ထိုသားကိုသတ်၍ မြတ်သော အသားကို စား၍ သင့်အားလည်း ပေးအံ့ဟု ဆို၏၊ မြေခွေးသည် တောင်ထိပ်သို့ တက်၍ အထူးထူး အပြားပြားရှိကုန်သော သားတို့ကိုကြည့်၍ အကြင် သား၏ အသားကိုလျှင် စားလို၏၊ ရွှေဂူသို့ဝင်၍ ထိုသားကိုလျှင် ခြသေ့်အား ကြား၍ အရှင် ထွန်းပလောဟု ဆို၏၊ ခြသေ့်သည် လျင်စွာ ပြေး၍ အမုန်ယစ်သော မြတ်သော ဆင်သည်လည်း အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ ထိုအရပ် ၌လျှင် ထိုဆင်ကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ မိမိသည်လည်း မြတ်သော အသားကို စား၏၊ မြေခွေးအားလည်း ပေး၏၊ မြေခွေးသည် ဝမ်းပြည့်အောင် အသားကို စား၍ ဂူသို့ဝင်၍ အိပ်၏။

ထိုမြေခွေးသည်ကာလရှည်သည်ရှိသော် ငါသည်လည်း အခြေလေးချောင်း ရှိသလျှင်ကတည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် သူတပါးတို့သည် မွေးကျွေးအပ်သည်ဖြစ်၍ နေအံ့နည်း ဤနေ့မှစ၍ ငါသည်လည်း ဆင်အစရှိသည်တို့ကိုသတ်၍ အသားကို စားအံ့၊ သားတို့၏ မင်းဖြစ်သော ခြသေ့်သည် အရှင် ထွန်းပလောဟု ဆိုသော စကားကိုလျှင် မှီ၍ ဆင်တို့ကို သတ်၏၊ ငါသည်လည်း ခြသေ့်ကို ဇမ္ဗုက ထွန်းပ လောဟု ဆိုစေ၍ တခုသော ဆင်ကို သတ်၍ အသားကို စားအံ့ဟု မာနကို ပွားစေ၏၊ ထိုမြေခွေးသည် ခြသေ့်သို့ ကပ်၍ အရှင် ငါသည် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အရှင်တို့သည် သတ်အပ်သော ဆင်တို့၏ အသားကို စားအပ်၏၊

၅၅၀–ပ၊ ဝိရောစဇာတ်

စိတ်ကြီးဝင်၍ ဆင်ကြီးကို တုပသောမြေခွေး ဆင်နင်းခံရပုံ

အကျွန်ုပ်သည်လည်း တခုသောဆင်ကိုသတ်၍ အသားကိုစားလို၏၊ ထိုကြောင့် သင်တို့၏ အိပ်ရာရွှေဂူ၌ အိပ်အံ့၊ သင်တို့သည် တောင်ခြေရင်း၌ သွားသော ဆင်ကိုကြည့်၍ ငါ၏အထံသို့ လာ၍ ဇမ္ဗုက ထွန်းပလော့ဟု ဆိုကုန်လော့၊ ဤမျှ၌ ဝန်တိုခြင်းကို မပြုပါကုန်လင့်ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ထိုမြေခွေးကို ခြင်္သေ့သည် မြေခွေး သင်သည် ဆင်တို့ကို သတ်အံ့ သောငှါ မစွမ်းနိုင်၊ ခြင်္သေ့အမျိုး၌ဖြစ်သော ဆင်ကို သတ်၍ အသားကိုစားအံ့ သောငှါ စွမ်းနိုင်သော မြေခွေးမည်သည် လောက၌ မရှိ၊ သင်သည် ထိုအမှုကို မနှစ်သက်လင့်၊ ငါသည် သတ်အပ်သော ဆင်တို့၏သာလျှင် အသားကို စား၍ နေလော့ဟု ဆို၏၊ မြေခွေးသည် ဤသို့ ဆိုငြားသော်လည်း ကြဉ်အံ့သောငှါ အလိုမရှိ၊ အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သလျှင်ကတည်း၊ ခြင်္သေ့သည် ထိုမြေခွေးကို မြစ်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဝန်ခံ၏၊ ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏နေရာ အရပ်သို့ ဝင်၍ အိပ်လော့ဟု မြေခွေးကို ရွှေဂူ၌ အိပ်စေ၍ တောင်ခြေရင်း၌ အမုန်ယစ်သော ဆင်ကိုကြည့်၍ ရွှေဂူတံခါးသို့ သွား၍ မြေခွေး ထွန်းပလော့ဟု ဆို၏၊ မြေခွေးသည် ရွှေဂူလိုဏ်မှထွက်၍ အရပ်လေးမျက်နှာကိုကြည့်၍ သုံးကြိမ် ဟောင်၍ အမုန်ယစ်သော မြတ်သော ဆင်၏ဦးကင်း၌ ကျအံ့ဟု ပြေး၍ ဆင် ခြေရင်း၌ ကျ၏၊ ဆင်သည် လက်ျာခြေကို ချီ၍ မြေခွေး၏ ဦးခေါင်းကိုနင်း၏၊ ဦးခေါင်းရိုးတို့သည် မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေကုန်၏၊ ထို့နောင်မှ ထိုမြေခွေး၏ ကိုယ်ကို ဆင်သည် ခြေဖြင့်ခွေ၍ အစုကိုပြု၍ အထက်၌ မစင်ကိုချ၍ ကြိုးကြာသံ ကဲ့သို့သောအသံကိုမြည်၍ တောသို့ဝင်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဤအကြောင်းကို မြင်၍ ယခုအခါ၌ မြေခွေး ထွန်းပလော့ဟု ဆို၍—

၁၄၃၊ လသီ စ တေ နိပ္ဖလိဘာ၊ မတ္ထကော စ ပဒါလိတော။
သဗ္ဗာ တေ ဖာသုကာ ဘဂ္ဂါ၊ အဇ္ဇ ခေါ တွံ ဝိရောစသိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဇမ္ဗုက၊ မြေခွေး။ တေ၊ သင်၏။ လသီ စ၊ ဦးနှောက်သည်လည်း။ နိပ္ဖလိတာ၊ ထွက်၏။ မတ္ထကော စ၊ ဦးခေါင်းသည်လည်း။ ပဒါလိတော၊ ကွဲ၏။ တေ၊ သင်၏။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဖာသုကာ၊ နံရိုးတို့သည်။ ဘဂ္ဂါ၊ ကျိုးကုန်ပြီ။ အဇ္ဇ ခေါ၊ ယခုလျှင်။ တွံ၊ သင်သည်။ ဝိရောစသိ၊ ထွန်းပလော့။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကိုဆို၍ အသက်ထက်ဆုံးတည်၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မြေခွေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် သာလျှင် ထိုအခါ ကေသရရာဇာခြင်္သေ့ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[မတူတဲ့ဟာ၊ မတုရာ၊ ကိုယ်သာ ပျက်စီးမည်]

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိရောစဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၄—နင်္ဂုဋ္ဌဇာတ်

ဘုရားလောင်းသည် မိစ္ဆာအယူကို ကျင့်ပြီးမှ ပယ်စွန့်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဗဟုမ္ပေတံ အသဗ္ဘိ ဇာတဝေဒ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ နင်္ဂုဋ္ဌဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် “တက္ကတွန်းတို့၏ မိစ္ဆာအကျင့်” ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ထိုအခါ ထိုတက္ကတွန်းတို့သည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏နောက်အပြင်၌ အထူးထူးအပြားပြားရှိသော မိစ္ဆာအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သတတ်၊ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုတက္ကတွန်းတို့၏ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လုံ့လပြုခြင်း,လင်းနို့ကဲ့သို့ တွဲလျားဆွဲ၍ ကျင့်ခြင်း, ဆူးပေါ်၌ အိပ်ခြင်း ပဉ္စာတပ အစရှိသည် အပြားရှိသော မိစ္ဆာအကျင့်ကိုမြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို အရှင်ဘုရား မိစ္ဆာအကျင့်ကိုမှီ၍ တစုံတခုသော ကုသိုလ်သည်ရှင်း, အစီးအပွားသည်ရှင်း ရှိပါသလောဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ ဤသို့သဘောရှိသော မိစ္ဆာအကျင့်ကိုမှီ၍ ကုသိုလ်သည်ရှင်း, အစီးအပွားသည်ပင်းမရှိ၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော မိစ္ဆာအကျင့်ကိုမှီ၍ ကုသိုလ်သည်ရှင်း, အစီးအပွားသည်ရှင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟူသော အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖွားသောနေ့၌ ယူအပ်သောမီးကို ယူ၍ တောသို့

ဝင်၍ မီးပူဇော်ခြင်း အစရှိသည်၏အစွမ်းအားဖြင့် တစုံတခုသော အစီးအပွားကို မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မီးကို ရေဖြင့်ငြိမ်းစေ၍ ကသိုဏ်းပရိကံကိုပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း, သမာပတ်တို့ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကုန်၏ဟု ဟောတော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏၊ ဘုရားလောင်း၏ ဖွားသောနေ့၌ မိဘတို့သည် ဖွားသောနေ့မီးကို ယူ၍ ထားကုန်၏၊ ထိုအခါ ထိုဘုရားလောင်းကို တဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော အခါ၌ ချစ်သား ငါတို့သည် သင်၏ ဖွားသောနေ့၌ မီးကိုယူကုန်ပြီ၊ အိမ်၌ အကယ်၍နေလိုငြားအံ့၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုသင်လော့၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ အကယ်၍လားလိုငြားအံ့၊ မီးကို ယူပြီးလျှင် တောသို့ဝင်၍ မီးကိုလုပ်ကျွေးလျက် ဗြဟ္မာကြီးတို့အား နှစ်သက်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားလေလော့၊ ဤသို့သော စကားကို ဆိုကုန်၏၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် အိမ်၌ နေသဖြင့် ငါ့အား အလိုမရှိဟု မီးကိုယူ၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် ကျောင်းဖန်ဆင်း၍ မီးကိုလုပ်ကျွေးလျက် တော၌နေ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် တနေ့သ၌ ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ နွားအလှူကိုရ၍ ထိုနွားကို ကျောင်းသို့ဆောင်၍ ဘုန်းရှိသောမီးကို နွားသားကိုစားစေအံ့ဟုကြံ၏၊ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ဤအရပ်၌ ဆားသည် မရှိ၊ ဘုန်းရှိသောမီးသည် ဆားမရှိသော အမဲကို စားအံ့သော်ငါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ရွာမှ ဆားကို ဆောင်၍ ဘုန်းရှိသောမီးကို ဆားနှင့်တကွသော အမဲကို စားစေအံ့ဟု ကြံ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုနွားကို ထိုကျောင်း၌လျှင် နှောင်ဖွဲ့၍ ဆားအကျိုးငှါ ရွာသို့သွား၏၊ ဘုရားလောင်းသည် သွားသည်ရှိသော် များစွာကုန်သော မုဆိုးတို့သည် ထိုအရပ်သို့ လာကုန်၍ နွားကို မြင်သည်ရှိသော် သတ်၍ ချက်ပြီးလျှင် စား၍ အမြီးကိုရင်း, ခြေရိုးကိုရင်း, အရေကိုရင်း ထိုအရပ်၌ စွန့်၍ ကြွင်းသော အသားကို ယူ၍ သွားကြကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် လာလတ်၍ အမြီးအစရှိသည်မျှကိုမြင်၍ ဘုန်းရှိသော ဤမီးသည် မိမိဥစ္စာကိုလည်း စောင့်အံ့ သော်ငါ မတတ်နိုင်၊ ငါ့ကိုကား အဘယ်အခါ၌ စောင့်လတ္တံ့နည်း၊ဤမီးကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် အကျိုးမရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤမီးကို လုပ်ကျွေးခြင်း

ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကုသိုလ်သည်ရှင်း, အစီးအပွားသည်ရှင်း မရှိဟု ကြံ၏၊ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် မီးကို လုပ်ကျွေးခြင်း၌ ကင်းသော ဆန္ဒရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုန်းရှိသော အိုမီး သင်သည် မိမိ၏ ဥစ္စာကိုလည်း စောင့် အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ငါ့ကို အဘယ်အခါ၌ စောင့်လတ္တံ့နည်း၊ အမဲသည် မရှိ၊ ဤမျှဖြင့် နှစ်သက်လော့ဟု အမြီးအစရှိသည်တို့ကို မီး၌ ထည့်လျက်—

၁၄၄၊ ဗဟုမ္ပေတံ အသဗ္ဘိ ဇာတဝေဒ၊ ယံ တံ ဝါလဓိနာဘိပူဇယာမ။
မံသာရဟဿ နတ္ထဇ္ဇ မံသံ၊ နင်္ဂုဋ္ဌမ္ပိ ဘဝံ ပဋိဂ္ဂဟာတု။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အသဗ္ဘိ၊ ယုတ်မာသော။ ဇာတဝေဒ၊ မီး။ ယံ-ယေန ကာရဏေန၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဝါလဓိနာ၊ နွားမြီးဖြင့်။ အဘိပူဇယာမ၊ ပူဇော်ကုန်၏။ ဧတံ၊ ထိုနွားမြီးသည်။ ဗဟုံ၊ များ၏။ မံသာ ရဟဿ၊ အမဲဖြင့် ပူဇော်ထိုက်သော သင့်အား။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ မံသံ၊ ပူဇော်ဘွယ် အမဲသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘဝံ၊ အရှင်သည်။ နင်္ဂုဋ္ဌမ္ပိ၊ နွားမြီးကိုလည်း။ ပဋိဂ္ဂဟာတု၊ ခံလော့။

ဤသို့ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် မီးကို ရေဖြင့်ငြိမ်းစေ၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကိုရှင်း, သမာပတ်တို့ကိုရှင်း ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မီးကိုငြိမ်းစေသောရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိစ္ဆာအကျင့်၊ ကျိုးမဆင့်၊ အသင့် နှလုံးသွင်း]

လေးခုတ္တိ၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နင်္ဂုဋ္ဌဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၅—ရာဓဇာတ်

မိန်းမတို့အား စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "န တွံ ရာဓ ဝိဇာနာသိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤရာဇောဝါဒကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် "မယားယောင်း ဖြားယောင်းသော ရဟန်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုသည် ဣန္ဒြိယဇာတ် * ၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အထူးကား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်း မာတုဂါမမည်သည် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ အစောင့်အရှောက်ကို ထား၍ စောင့်ရှောက် ကုန်သော်လည်း စောင့်ရှောက် အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ သင်သည်လည်း ရှေး၌ ထိုမိန်းမကို အစောင့်အရှောက်ထား၍ စောင့်ရှောက် အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ယခုအခါ၌ အသို့စောင့်ရှောက်လတ္တံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကျေးအမျိုး၌ဖြစ်၏၊ ကာသိတိုင်း၌ တယောက်သောပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်းကိုင်း, ဘုရားလောင်း၏ညီကိုင်း သားအရာ၌ ထား၍ မွေးမြူ၏၊ ထိုနှစ်ခုကုန်သော ကျေးတို့တွင် ဘုရားလောင်းအား ပေါဋ္ဌပါဒဟူသောအမည်သည်ဖြစ်၏၊ ညီငယ်အား ရာဓဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုပုဏ္ဏား၏ မယားသည်ကား လွန်ကျူးသော အကျင့်ရှိ၏၊ သီလမရှိ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကုန်သွယ်အံ့သောငှါ သွားသည်ရှိသော် နှစ်ခုကုန်သော ကျေးသားညီနောင်တို့ကိုလည်း အမောင်တို့ သင်တို့၏ အမိဖြစ်သော ပုဏ္ဏေးမသည် လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို အကယ်၍ကျင့်အံ့၊ ထိုပုဏ္ဏေးမကို မြစ်ရစ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ဘခင်ကောင်းပြီ မြစ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်သည် ရှိသော် မြစ်ကုန်အံ့၊ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်သည် ဖြစ်ကုန်အံ့ဟု ဆို၏၊ ဤသို့ ပုဏ္ဏားသည် ပုဏ္ဏေးမကို ကျေးသားတို့အား အပ်နှင်း၍ ကုန်သွယ်အံ့သောငှါ သွား၏။

ထိုပုဏ္ဏား၏ သွားသောနေ့မှစ၍ လွန်ကျူးသောအကျင့်ကိုကျင့်အံ့သောငှါ အားထုတ်၏၊ ဝင်ကုန်သောသူတို့၏ငှင်း, ထွက်ကုန်သောသူတို့၏ငှင်း အဆုံးသည်မရှိ၊ ထိုပုဏ္ဏေးမ၏ အမူအရာကို မြင်၍ ရာဓသည် ဘုရားလောင်းကို အစ်ကိုကြီးငါတို့၏အဘသည် သင်တို့၏အမိသည် လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို အကယ်၍

---

* ဣန္ဒြိယဇာတ် သတ္တကနိပါတ်မှာ ပါသည်။

ကျင့်အံ့ တားမြစ်ရစ်ကုန်လော့ဟု ဆို၍ သွား၏၊ ယခု ပုဏ္ဏေးမသည် လွန်ကျူး သောအကျင့်ကို ကျင့်၏၊ ထိုပုဏ္ဏေးမကို မြစ်ကုန်အံ့ဟုဆို၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ညီထွေး သင်သည် မလိမ်မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မိုက်သည်၏ အဖြစ်ဖြင့် ဟာလျှင် ဆို၏၊ မာတုဂါမ မည်သည်ကို ချီ၍ ရွက်၍ သွားကုန်သော သူတို့ သည်လည်း စောင့်ရှောက်အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ အကြင်အမှုကို ပြုအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ ထိုအမှုကို ပြုခြင်းသည် မသင့်ဟု ဆိုလို၍—

၁၄၅၊ န တွံ ရာဓ ဝိဇာနာသိ၊ အဍ္ဎရတ္တေ အနာဂတေ။
အဗျယတံ[၁] ဝိလပသိ၊ ဝိရတ္တော ကောသိယာယနေ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ရာဓ၊ ရာဓ။ တွံ၊ သင်သည်။ န ဝိဇာနာသိ၊ မသိ။ အဍ္ဎရတ္တေ၊ သန်းခေါင် အခါသည်။ အနာဂတေ၊မရောက်မီ။ တွေကာ၊ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော။ ဇနာ၊ လူတို့သည်။ အာဂတာ၊ လာကုန်၏။ ကောသိယာယနေ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သောပုဏ္ဏေးမသည်။ ဝိရတ္တော-ဝိရတ္တာ၊ လင်ပုဏ္ဏားသို့တပ်ခြင်းကင်း၏။ တွံ၊ သင်သည်။ အဗျယတံ၊ မလိမ်မာသော စကားကို။ ဝိလပသိ၊ ပြောဆို၏။

ဤသို့ပြပြီး၍ကား ပုဏ္ဏေးမနှင့်တကွ ရာဓအား စကား ဆိုခြင်းငှါခွင့်မပေး၊ ထိုပုဏ္ဏေးမသည်လည်း အကြင် မျှလောက် ပုဏ္ဏား၏ မလာခြင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုမျှလောက် အလိုရှိတိုင်း ကျင့်၏၊ ပုဏ္ဏားသည် လာလတ်၍ ပေါဋ္ဌပါဒကို အမောင် သင်၏အမိသည် အသို့ သဘောရှိသနည်းဟု မေး၏၊ ဘုရားလောင်း သည် ပုဏ္ဏားအား အလုံးစုံကို အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် ဆို၍ ဘခင် သင့်အား ဤသို့ သဘောရှိသော သီလမရှိသော ပုဏ္ဏေးမဖြင့် အဘယ် ပြုအံ့နည်းဟု ဆို၍ ဘခင် ငါတို့သည် အမိ၏ အပြစ်ကို ဆိုသော ကာလမှစ၍ ဤအိမ်၌ နေခြင်းငှါ မသင့်ဟု ဆို၍ ပုဏ္ဏား၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ရာဓနှင့်တကွပျံ၍ တောသို့ သွား၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ လေးပါး ကုန်သော သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏၊ သစ္စာကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့ သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

၁၊ အဗျာယတံ (သီ၊ သျာ၊ ဣ)

ဇာတ်ပေါင်း....ယခုအခါ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော လင်မယားတို့သည် ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည်ရင်း, ပုဏ္ဏေးမသည်ရင်း ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ရာဇ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပေါဋ္ဌပါဒ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မာထုဂါမ၊ ဟ္မတုံကာ၊ စေဝင့်ရခဲယဥ်းပေ]

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ရာဇဇာတ်သည် ပြီး၏၊

၁၄၆—သမုဒ္ဒကာကဇာတ်

သမုဒ္ဒရာ၌ ကျီးမတစ်ခုသေသော် သမုဒ္ဒရာရေကို ပြောင်းသော ကျီးတို့၏ အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "အပိ နု ဟနုကာ သန္တာ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သမုဒ္ဒကာကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "များစွာကုန်သော အသက်ကြီးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို" အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် လူဖြစ်သော ကာလ၌ သာဝတ္ထိပြည်၌ သူကြွယ်ဖြစ်ကုန်သတတ်၊ ကြွယ်ဝကုန်၏၊ များသော ဥစ္စာ ရှိကုန်၏၊ အချင်းချင်း အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်၏၊ တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကိုနာ၍ ငါတို့သည် အသက်ကြီးကုန်ပြီ၊ ငါတို့အား အိမ်၌နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဆင်းရဲ၏အဆုံးကို ပြုကုန်အံ့ဟုဆို၍ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို သားသမီးတို့အားပေး၍ မျက်ရည်ဖြင့်ပြည့်သော မျက်နှာရှိသော ဆွေမျိုးတို့ကိုစွန့်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်၍ ရဟန်းပြုကုန်၏၊ ရဟန်းပြုကုန်ပြီး၍လည်း ရဟန်းအားလျော်စွာ ရဟန်းတရားကို မပြုကုန်၊ အသက်ကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သုတ်, အဘိဓမ္မာ, ဝိနည်းကို မသင်ကုန်၊ လူဖြစ်သောကာလကဲ့သို့ ရဟန်းဖြစ်သော ကာလ၌လည်း ကျောင်းစွန်၌ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကို ဆောက်စေ၍ တပေါင်းတည်း နေကုန်၏၊ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားကုန်သော်

လည်း တပါးသော အရပ်သို့ မသွားမူကုန်၍ များသောအားဖြင့် မိမိတို့ သား မယားအိမ်တို့သို့သာလျှင် သွား၍ စားကုန်၏။

ထိုရဟန်းကြီးတို့တွင် တယောက်သော ရဟန်းကြီး၏ မယားဟောင်းသည် ခပ်သိမ်းသော မထေရ်ကြီးတို့အား ကျေးဇူးပြုသည် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ကြွင်းကုန်သော မထေရ်ကြီးတို့သည်လည်း မိမိတို့သည် ရအပ်သော အာဟာရ ကိုယူ၍ ထိုမိန်းမ၏ အိမ်၌လျှင်နေ၍ စားကုန်၏၊ ထိုမိန်းမသည်လည်း ထိုရဟန်း ကြီးတို့အား စီရင်မြဲတိုင်းသော ဟင်းလျာကို လှူ၏၊ ထိုမိန်းမသည် အမှတ်မရှိ သောအနာသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ သေ၏၊ ထိုအခါ အသက်ကြီးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းသို့သွားကုန်၍ အချင်းချင်း လည်ကို ဘက်ကုန်၍ ချို သော လက်အရသာရှိသော သီတင်းသည်မကြီးသည် သေခဲ့ပြီဟု ကျောင်းစွန်၌ ငိုလျက် သွားကုန်၏၊ ထိုရဟန်းကြီးတို့၏ အသံကို ကြားကုန်၍ ထိုမှဤမှလည်း ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ ငါ့သျှင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြကုန်သနည်း ဟု မေးကုန်၏၊ ထိုရဟန်းကြီးတို့သည် ငါတို့၏ အဘော်ရဟန်း၏ ချိုသော လက်အရသာရှိသော မယားဟောင်းသည် သေခဲ့၏၊ ငါတို့အား အလွန်လျှင် ကျေးဇူးပြုပေ၏၊ ယခုအခါ၌ အဘယ်မှာ ထိုသို့သဘောရှိသော သီတင်းသည်မ ကို ရကုန်လတ္တံ့နည်း၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ငိုကြကုန်သတည်းဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းကြီးတို့၏ ဖောက်ပြန်သော အခြင်းအရာကိုမြင်၍ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် အသက်ကြီးကုန် သော မထေရ်တို့သည် အချင်းချင်း လည်ဘက်ကုန်၍ ကျောင်းစွန်၌ငိုကုန်လျက် သွားကုန်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ် ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း ဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နား တော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုရဟန်းကြီးတို့ သည် ထိုမိန်းမ၏ သေသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ငိုကုန်လျက် သွားကုန်သည် မဟုတ် သေး၊ ရှေး၌လည်း ထိုရဟန်းကြီးတို့သည် ကျီးအမျိုး၌ဖြစ်၍ သမုဒ္ဒရာ၌သေသော ဤမိန်းမကိုမှီ၍ သမုဒ္ဒရာရေကို တပါးသို့ပြောင်း၍ ထိုကျီးမကို ထုတ်ယူအံ့ဟု

လုံ့လပြုလျက် ပညာရှိတို့ကို မှီ၍ အသက်ကို ရဘူးကုန်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သမုဒ္ဒြာစောင့်နတ်ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ တခုသောကျီးသည် မိမိမယားဖြစ်သော ကျီးမကိုခေါ်၍ အစာရှာသွားသည်ရှိသော် သမုဒ္ဒြာနားသို့ ရောက်၏၊ ထိုကာလ၌ လူတို့သည် သမုဒ္ဒြာနား၌ နို့ဃနာ, ငါး, အမဲ, သုရာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် နဂါးအား ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၍ သွားကုန်၏၊ ကျီးသည် ပူဇော်ရာအရပ်သို့ သွား၍ နို့ဃနာ အစရှိသည်တို့ကို မြင်၍ ကျီးမနှင့်တကွ နို့ရည်, ဃနာ, ငါး, အမဲ အစရှိသည်တို့ကိုစား၍ များစွာသော သုရာကို သောက်၏၊ ထိုကျီးလင်မယားတို့သည်လည်း သုရာယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သမုဒ္ဒြာ၌ ကစားခြင်းကို ကစားကုန်အံ့ဟု ကမ်းနား၌ နား၍ ရေချိုးအံ့သောငှါ အားထုတ်ကုန်၏၊ ထိုအခါ တခုသော လှိုင်းတံပိုးသည် လာလတ်၍ ကျီးမကို ယူ၍ သမုဒ္ဒြာသို့ သွင်း၏၊ ထိုကျီးမကို တခုသော ငါးသည် စား၍ မျို၏၊ ကျီးဖိုသည် ငါ၏မယားသည် သေခဲ့၏ဟု ငို၏ အဖန်တလဲလဲငို၏၊ ထိုကျီးဖို၏ ငိုသံကို ကြားကုန်၍ များစွာသော ကျီးတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်းဟု မေးကုန်၏၊ ကမ်းနား၌ ရေချိုးသော သင်တို့၏ အဆွေခင်ပွန်းမကို လှိုင်းတံပိုးသည် ယူအပ်သည်ဟု ဆို၏၊ ထိုအလုံးစုံသော ကျီးတို့သည်လည်း တပြိုင်နက်သော အသံကို မြည်ကုန်လျက် ငိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုကျီးတို့အား ဤသမုဒ္ဒြာရေမည်သည်ကား ငါတို့အား အဘယ်မှာယူလောက်လတ္တံ့နည်း၊ ရေကို တပါးသို့ပြောင်း၍ သမုဒ္ဒြာကို အချည်းနှီးပြု၍ အဆွေခင်ပွန်းမကို ထုတ်ကြကုန်အံ့၊ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုကျီးတို့သည် ခံတွင်းကိုပြည့်စေ၍ ရေကို အပ၌ စွန့်ကုန်၏၊ ဆားငန်ရေကြောင့် လည်သည် ခြောက်သည်ရှိသော် ထ၍ ထ၍ ကြည်းသို့ သွားကုန်၍ အပင်အပန်းဖြေကုန်၏၊ ထိုကျီးတို့သည် မေးတို့သည် ညောင်းကုန်သည်ရှိသော် ခံတွင်းတို့သည် ခြောက်ကုန်သည်ရှိသော် မျက်စိတို့သည် နီကုန်သည်ရှိသော် အိပ်ချင်ကုန်သည် ပင်ပန်းကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၍ အချင်းချင်း ခေါ်ကုန်၍ ဗိုအချင်းတို့ ငါတို့

သည် သမုဒ္ဒရာမှ ရေကိုယူ၍ အပဒ္ဒ ကျစေကုန်၏၊ ယူရာအရပ်ကို တဖန် ရေဖြင့် ပြည့်စေ၏၊ သမုဒ္ဒရာကို အချည်းနှီးပြုအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့ဟု ဆိုလို၍—

၁၄၆၊ အပိ နု ဟနုကာ သန္တာ၊ မုခဥ္စ ပရိသုဿတိ။
ဩရမာမ န ပါရေမ၊ ပူရတေဝ မဟောဒဓိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အမ္ဘော၊ အို ကျီးတို့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဗလေန၊ အစွမ်းဖြင့်။ မဟာသမုဒ္ဒါ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာမှ။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ ဩရမာမ၊ ထုတ်ကုန်၏။ န ပါရေမ၊ အပြီးသို့ရောက်အောင် မတတ်နိုင်။ အပိ၊စင်စစ်။ နု-နော၊ ငါတို့၏။ ဟနုကာ၊ မေးတို့သည်။ သန္တာ၊ ညောင်းကုန်၏။ မုခဥ္စ၊ ခံတွင်းသည်လည်း။ ပရိသုဿတိ၊ ခြောက်၏။ မဟောဒဓိ၊ သမုဒ္ဒရာရေသည်။ ပူရတေဝ၊ ပြည့်မြဲ ပြည့်သလျှင်ကတည်း၊

ဤသို့ဆို၍လည်း အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော ထိုကျီးတို့သည် ထိုကျီးမအား ဤသို့သဘောရှိသော နှုတ်သီးသည် ဖြစ်၏၊ လုံးသော မျက်စိတို့သည် ဤသို့သဘောရှိကုန်၏၊အဆင်းသဏ္ဌာန်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိကုန်၏၊သာယာသော အသံသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏၊ ငါတို့၏ ထိုကျီးမသည် ဤခိုးသူ သမုဒ္ဒရာကိုမှီ၍ ပျက်စီးခဲ့၏ဟု များစွာ မြည်တမ်းကုန်၏၊ ဤသို့ မြည်တမ်းကုန်သည် ရှိသော် ထိုကျီးတို့ကို သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်သည် ကြောက်မက်ဘွယ်သော အဆင်းကိုပြ၍ ပြေးစေ၏၊ ဤသို့ ပြေးစေသဖြင့် ထိုကျီးတို့အား ချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ မယားဟောင်းသည် ထိုအခါ ကျီးမ ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အသက်ကြီးရဟန်းသည် ထိုအခါ ကျီးဖို ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ကြွင်းကုန်သော အသက်ကြီးရဟန်းတို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းကုန်သော ကျီးတို့သည် ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[အရာမဟုတ်၊ လုံ့လထုတ်၍၊ ဆုတ်ယုတ်နီးပြီ၊ နတ်ကိုမှီ၊ သက်ရှည် ချမ်းသာကြောင်း]

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သမုဒ္ဒကာကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၇—ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်

မိန်းမကိုမှီ၍ တံကျင်လျှိုခံရပြီးမှ ငရဲသို့ကျသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု....နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "န ယိဒံ ဒုက္ခံ အဒုံ ဒုက္ခံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤပုပ္ဖရတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "တယောက်သော ငြီးငွေ့သော ရဟန်း" ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ထိုစကားကိုချဲ့ဦးအံ့၊ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်း သင်သည် ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည်မှန်သလောဟု မေးတော်မူသည် ရှိသော် အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏ဟု နားတော်လျှောက်၏၊ အဘယ်သူသည် ငြီး ငွေ့စေအပ်သနည်းဟု မေးတော်မူသည် ရှိသော် မယားဟောင်းသည် ငြီးငွေ့ စေအပ်သည်ဟု နားတော်လျှောက်၍ အရှင်ဘုရား ထိုမိန်းမသည် ချိုသော လက်ရှိ၏၊ ထိုမိန်းမနှင့် ကင်း၍ နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ဟု လျှောက်၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း ဤမိန်းမသည် သင့်အား အကျိုးမရှိ သည်ကိုပြု၏၊ ရှေး၌လည်း သင်သည် ထိုမိန်းမကိုမှီ၍ တံကျင်၌ လျှိုအပ်လျက် ထိုမိန်းမကိုလျှင် တောင့်တလျက် သေ၍ ငရဲ၌ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ အဘယ့်ကြောင့် တဖန် တောင့်တပြန်သနည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သော မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် အာကာသစိုဝ်းနတ် ဖြစ်၏၊ ထိုအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်ဝယ် တန်ဆောင်မုန်းလ ညဉ့်၌ လှည့်လည် သော ပွဲသဘင်သည် ဖြစ်၏၊ မြို့ကို နတ်မြို့ကိုကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ကုန်၏၊ အလုံး စုံသော လူသည် ပွဲသဘင် ကစားခြင်းကို မှီသည်ဖြစ်၏၊ တယောက်သော သူဆင်းရဲအားကား တခုသာလျှင်ဖြစ်သော တခဲနက်သောပုဆိုးစုံသည်ရှိသည် ဖြစ်၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ပုဆိုးစုံကို ကောင်းစွာ ဖွပ်ခြင်းဖြင့် ဖွပ်စေ၍ ခေါက်စေ၍ အတွန့်တရာ အတွန့်တထောင်ကို ပြုစေ၍ ထား၏၊ ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားကို မယားသည် အရှင် ငါသည် တထည်သော ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကို ဝတ်၍ တထည်သော ဝတ်ပန်းဆိုး ပုဆိုးကိုရုံ၍ သင်၏လည်၌ဘက်၍

တန်ဆောင်မုန်းလ ညဥ့်အခါ၌ လှည့်လည်ခြင်းကို လှည့်လည်အံ့သောငှါ အလိုရှိ၏ဟု ဆို၏။

ရှင်မ အဘယ်မှာ ဆင်းရဲကုန်သော ငါတို့အား ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကို ရတုံအံ့နည်း ဖြူစင်သော အဝတ်ကို ဝတ်၍ ကစားလော့ဟု ဆို၏၊ ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကို မရသည်ရှိသော် ပွဲသဘင် ကစားခြင်းကို မကစားအံ့၊ သင်သည် တပါးသော မိန်းမကို ခေါ်၍ ကစားလေလေလော့ဟု ဆို၏၊ ရှင်မ အဘယ့်ကြောင့် နှိပ်စက်ဘိသနည်း၊ အဘယ်မှာ ငါတို့အား ဝတ်ပန်းဆိုး ပုဆိုးအဝတ်ကို ရတုံအံ့နည်းဟု ဆို၏၊ အရှင် ယောကျ်ားအား အလိုရှိသည်ရှိသော် အဘယ်မှာ မရရှိတုံအံ့နည်း၊ မင်း၏ ဝတ်ပန်းခင်း၌ များစွာသော ဝတ်ပန်းသည် ရှိသည် မဟုတ်လောဟု ဆို၏၊ ရှင်မ ထိုအရပ်သည် ရက္ခိုသ်သိမ်းဆည်းသော ရေကန်နှင့်တူ၏၊ များသော အစောင့် အရှောက် ရှိ၏၊ ကပ်အံ့သောငှါ မတတ်ကောင်း၊ သင်သည် ထိုအမှုကို မနှစ်သက်လင့်၊ ရတိုင်းသော အဝတ်ဖြင့်လျှင် ရောင့်ရဲလောဟု ဆို၏၊ အရှင် ညဥ့်အဘို့၌ အမိုက်သည် ရှိခဲ့သော် ယောကျ်ား၏မရောက်ရာ အရပ်မည်သည် မရှိဟု ဆို၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုမိန်းမသည် အဖန်တလဲလဲ ဆိုသည်ရှိသော် ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ထိုမိန်းမ၏ စကားကို လိုက်နာ၍ ရှင်မ ဤသို့ ဖြစ်စေ မကြံလင့်ဟု ထိုမယားကို နှစ်သိမ့်စေ၍ ညဥ့်အဘို့၌ အသက်ကို စွန့်၍ မြို့မှထွက်၍ မင်း၏ ဝတ်ပန်းခင်းသို့ သွား၍ စောင်ရန်းကို နင်း၍ ယာတွင်းသို့ ဝင်၏။

စောင့်ရှောက်ကုန်သော သူတို့သည် စောင်ရန်းသံကို ကြား၍ ခိုးသူ ခိုးသူဟု ခြံရံကုန်ပြီးသည် ရှိသော် ဖမ်းကုန်၍ ရေရွတ်ထောင်းခတ် နှောင်ဖွဲ့၍ ညဥ့်သည် လင်းသည်ရှိသော် မင်းအား ပြကုန်၏၊ မင်းသည် သွားကြကုန်၊ ထိုသူခိုးကို တံကျင်ဖြင့် လျှိုလေကုန်ဟု ဆို၏၊ ထိုအခါ ထိုခိုးသူကို လက်ပြန်ဖွဲ့၍ သူသတ် စည်ကြီးကို တီးလျက် မြို့မှ ထွက်၍ တံကျင်လျှိုကုန်၏၊ ပြင်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ကျီးတို့သည် ဦးခေါင်း၌ နားကုန်၍ သံတံကျင်နှင့်တူကုန်သော နှုတ်သီးတို့ဖြင့် မျက်စိတို့ကို ထိုးကုန်၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုသို့သောဆင်းရဲကို နှလုံးမသွင်းမူ၍ ထိုမိန်းမကိုသာလျှင် အောက်မေ့၍ တခဲနက်သော ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကို ဝတ်လျက် လည်၍ ဘက်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော

မောင်နှံ အစုံရှိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော မိန်းမနှင့် တကွ တန်ဆောင်မုန်းလ ညဉ့်၌ လှည့်လည်ခြင်းမှ ငါသည် ယုတ်၏ဟု ဆိုလို၍—

၁၄၇၊ နယိဒံ ဒုက္ခံ အဒုံ ဒုက္ခံ၊ ယံ မံ တုဒတိ ဝါယသော။
ယံ သာမာ ပုပ္ဖရတ္တေန၊ ကတ္တိကံ နာနုဘောဿတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဝါယသော၊ ကျီးသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယံ တုဒတိ၊ အကြင် သံတံကျင်နှင့်တူသော နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဣဒံ၊ ဤထိုးခြင်းသည်။ န ဒုက္ခံ၊ ငါ့အား မဆင်းရဲ။ သာမာ၊ ရွှေသော အဆင်းရှိသော မိန်းမသည်။ ပုပ္ဖရတ္တေန၊ ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ဖြင့်။ ကတ္တိကံ၊ တန်ဆောင်မုန်းလ ပွဲသဘင်ကို။ ယံ နာနုဘောဿတိ၊ အကြင် မခံစားရခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အဒုံ၊ ထိုမောင်နှံ တွဲ၍ ပွဲသဘင် မခံစားရဘဲ အလွဲကြီးလွဲသော ဆင်းရဲသည်သာလျှင်။ ဒုက္ခံ၊ ငါ့အား ဆင်းရဲ၏။

ထိုယောကျ်ားသည် ဤသို့ မာတုဂါမကို အာရုံပြု၍ မြည်တမ်းလျက်လျှင် သေ၍ ငရဲ၌ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ လင်မယားတို့သည် ထိုအခါ လင်မယား ဖြစ်ဘူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ထိုအကြောင်းကို မျက်မှောက်ပြု၍ တည်သော အာကာသစိုဝ်းနတ် ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မိန်းမကိုမှီ၊ တံကျင်သီ၊ သေပြီ ငရဲရောက်]

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပုပ္ဖရတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၈—သိင်္ဂါလဇာတ်

လောဘ ကိလေသာကို နှိပ်နင်းခြင်းအကြောင်း

ပဋိပ္ပန္နဝတ္ထု....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "နာဟံ ပုန် န စ ပုန်" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်

တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသိင်္ဂါလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "ကိလေသာ နှိပ်နင်းခြင်း" ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာစည်းစိမ်ရှိကုန်သော သူဌေးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို နာရ၍ သာသနာတော်၌ အသက်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြု၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏ အစွန်ဖြစ်သော ကျောင်းရံတွင်း၌ နေကုန်သတတ်၊ ထိုအခါ ညဉ့်သန်းခေါင်၌ ထိုငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့အား ကိလေသာကို မှီသောအကြံ ရှိသည်ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ငြီးငွေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့သည် စွန့်အပ်ကုန်သော ကိလေသာတို့ကို တဖန် ယူအံ့သောငှါ စိတ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သန်းခေါင်ယာမ် အခြားမဲ့၌ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ဘည်းဟူသော တိုင်နှင့်တကွသော ဆီမီးကိုချီ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတို့သည် အဘယ်မှေ့လျော်ခြင်းဖြင့် နေကြကုန်သနည်းဟု ရဟန်းတို့၏အလိုကို ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကာမရာဂနှင့်ယှဉ်သော အကြံ ဖြစ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိတော်မူ၏၊

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း တယောက်သော သားရှိသော မိန်းမသည် မိမိ၏သားကို စောင့်သကဲ့သို့ရင်း, မျက်စိတဘက်သာရှိသော ယောကျ်ားသည် တဘက်သော မျက်စိကို စောင့်သကဲ့သို့ရင်း ကိုယ်တော်၏ တပည့်တို့ကိုစောင့်၏၊ နံနက် အစရှိသည်တို့တွင် အကြင် အကြင် အခါ၌ အကြင် ရဟန်းတို့အား ကိလေသာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုရဟန်းတို့အား ထိုကိလေသာတို့ကို ထို့ထက် အလွန်ပွားစိမ့်သောငှါ မပေးမူ၍ ထိုထိုဖြစ်သောအခါ၌လျှင် နှိပ်၏၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား စကြဝတေးမင်း၏ မြို့တွင်း၌သာလျှင် ခိုးသူတို့၏ ဖြစ်သော ကာလကဲ့သို့ ဤကိလေသာသည် ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌သာလျှင် ထိုရဟန်းတို့အား ဤမေ့ဒေသနာကိုပြု၍ ကိလေသာတို့ကို နှိပ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးအံ့ ဤသို့သော အကြံတော်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် မွှေးကြိုင်လှစွာသော ဂန္ဓကုဋီမှ ထွက်တော်မူ၍ သာယာသော အသံတော်ဖြင့် အာနန္ဒာဟု တရားဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၏၊ အရှင် အာနန္ဒာ မထေရ်သည် အရှင်ဘုရား အဘယ်နည်းဟု လာလတ်၍ ရှိခိုး၍ တည်၏၊ အာနန္ဒာ

အကြင်မျှလောက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အစွန်ဖြစ်သော ကျောင်းရံတွင်း၌ နေကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုလျှင် ဂန္ဓကုဋိပရိဝုဏ်၌ စည်းဝေးစေကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ငါသည် ထိုငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့ကိုလျှင် အကယ်၍ ခေါ်တော်မူအံ့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ ကိလေသာတို့၏ ဖြစ်သော အဖြစ်ကို သိအပ်ပြီဟု ထိတ်လန့်သော စိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဓမ္မဒေသနာကို ခံအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန် လတ္တံ့၊ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်တော်မူ၏၊ ထို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန်သော ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အာနန္ဒာမထေရ်သည် အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီဟု သံကောက်ကို ယူ၍ ပရိဝုဏ်တခုမှသည် ပရိဝုဏ်တခုသို့ လှည့်လည်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ဂန္ဓကုဋိပရိဝုဏ်၌ စည်းဝေးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ နေရာကို ခင်း၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်ပယ်ဖွဲ့၍ အထက် ကိုယ်တော်ကို ဖြောင့်စွာထား၍ ကျောက်မြေ၌ တည်သော မြင်းမိုရ်တောင်ကဲ့သို့ အသွယ်အသွယ် အစုံအစုံ ခြောက်သွယ်ကုန်သော တခဲနက်ကုန်သော ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်လျက် ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူ၏၊ ထို ရောင်ခြည်တော်တို့သည်လည်း ခွက် အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်လျက် ထီးအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်လျက် စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော အိမ်ဝန်း အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်လျက် ပြတ်ကုန်၍ ကောင်းကင်ပြင်၌ လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင်သို့ သွားကုန်၍ သမုဒြာငမ်းကို ချောက်ချားစေ၍ နေလုလင်ထွက်သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ရဟန်းသံဃာ သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုး၍ လေးမြတ်သောစိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ ကမ္ဗလာနီ တင်းတိမ်ဖြင့် ရံဘိသကဲ့သို့ ခြံရံ၍နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဗြဟ္မာမင်း၏အသံနှင့်တူသောအသံတော်ကို မြွက်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းမည်သည် ကာမဝိတက်, ဗျာပါဒဝိတက်, ဝိဟိံသာဝိတက် ဤသုံးပါးကုန်သော အကုသလဝိတက်တို့ကို ကြံခြင်းငှါမသင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အတွင်း၌ဖြစ်သောကိလေသာကို အနည်းငယ်ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် အောက်မေ့ခြင်းငှါ မသင့်၊ ကိလေသာမည်သည် ရန်သူနှင့် တူ၏၊ ရန်သူသည်လည်း ငယ်သော မည်သည် မရှိ၊ အခွင့်ရသည် ရှိသော် ပျက်စီးခြင်းသို့

ရောက်စေ၏၊ ဤအတူသာလျှင် အနည်းငယ်ဖြစ်သော ကိလေသာသည် ဖြစ်၍ ပွားခြင်းငှါရသည်ရှိသော် ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်စေ၏၊ ဤကိလေသာမည်သည် လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်နှင့် တူ၏၊ အသားအရေ၌ ဖြစ်သော အိုင်းအမာနှင့် တူ၏၊ လျှင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေနှင့် တူ၏၊ မိုးကြိုး လောင်မီးနှင့် တူ၏၊ ကပ်ငြိစေခြင်းငှါ မသင့်၊ ရွံရှာအပ်၏၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သော ခဏော၌ပင်လျှင် ပညာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဘာဝနာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် စွန့်အပ်သည်ရှိသော် တခဏမျှလည်း နှလုံး၌ မတည်မူ၍ ပဒုမာကြာရွက်၌ ရေပေါက်ကဲ့သို့ လျှောကျ၏၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် စွန့်အပ်၏၊ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း အနည်းငယ်သော ကိလေသာကို ကဲ့ရဲ့၍ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် တဖန် ကိုယ်တွင်း၌ မဖြစ်၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည် သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မြေခွေးအမျိုး၌ ပဋိ သန္ဓေယူ၍ တောဝယ် မြစ်နား၌ နေ၏၊ ထိုအခါ တခုသော ဆင်အိုသည် ဂင်္ဂါ မြစ်နား၌သေ၏၊ မြေခွေးသည်အစာရှာသွားသည်ရှိသော် ထိုဆင်သေကောင်ကို မြင်၍ ငါ့အား များစွာသော အစာသည် ဖြစ်၏ဟု ဆို၍ ထိုဆင်သေကို နှာ မောင်း၌ကိုက်၏၊ထွန်တုံးထွန်သံ၌ကိုက်သော ကာလကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ဆိုမြေခွေးသည် ဤနှာမောင်း၌ စားအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော အသားသည် မရှိဟု အစွယ်တို့၌ ကိုက်၏၊ အရိုး၌ ကိုက်သောကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ နားတို့၌ ကိုက်၏၊ စကောစွန်း၌ ကိုက်သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ဝမ်း၌ ကိုက်၏၊ ကျီ၌ ကိုက်သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ခြေ၌ ကိုက်၏၊ ဆုံ၌ ကိုက်သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ အရိုး၌ ကိုက်၏၊ ကျည်ပွေ့၌ ကိုက်သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ မြေခွေးသည် ဤအမဲ၌ စားအပ် သည်နှင့်ယှဉ်သော အသားသည် မရှိဟု အလုံးစုံသော အရပ်၌ သာယာခြင်းကို မရ၍ ဝစ္စမဂ်၌ ကိုက်၏၊ နူးညံ့သော မုံ့၌ ကိုက်သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထိုမြေခွေးသည် ယခု ငါသည် ဤဆင်သေကောင်၌ နူးညံ့သော စားအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော အရပ်ကို ရပြီဟု ထိုဝစ္စမဂ်မှစ၍ စားလျက် ဝမ်းတွင်းသို့ ဝင်၍

အညှိုနှလုံး အစရှိသည်တို့ကိုစား၍ ရေငတ်သော ကာလ၌ သွေးကို သောက်၏၊ အိပ်သောကာလ၌ ဝမ်းရေကိုဖြန့်၍ အိပ်၏။

ထိုအခါ ထိုမြေခွေးအား ဤဆင်သေကောင်သည် ငါ့အား နေခြင်းငှါ ချမ်းသာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အိမ်နှင့်တူ၏၊ စားလိုသည်ရှိသော် အသားသည် များ၏၊ ယခု ငါ့အား တပါးသောအရပ်သို့ သွားခြင်းအမှုသည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်းဟု ထိုမြေခွေးသည် တပါးသောအရပ်သို့ မသွားမူ၍ ဆင်ဝမ်း၌သာလျှင် အသားကိုစား၍ နေ၏၊ ရှည်သော ကာလသည် တိုင်ရောက်သည်ရှိသော် နွေအခါ လေအတွေ့ကြောင့်ရင်း, နေပူခြင်းကြောင့်ရင်း ထိုဆင်သေကောင်သည် ခြောက်၍ အတွန့်တို့ကို ယူ၏၊ မြေခွေး၏ ဝင်ရာတံခါးသည် ပိတ်၏၊ ဝမ်းတွင်း၌ အမိုက်သည် ဖြစ်၏၊ ထိုမြေခွေးအား လောကန္တရက်၌ နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ဆင်သေကောင် ခြောက်သည်ရှိသော် အသားသည်လည်း ခြောက်၏၊ သွေးသည်လည်း ပြတ်၏၊ ထိုမြေခွေးသည် ထွက်ရာတံခါးကို မရသည်ရှိသော် ဘေးသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပြေးလျက် ထိုမှဤမှ တိုးဝှေ့၍ ထွက်ရာတံခါးကို ရှာလျက် သွား၏၊ ထိုမြေခွေးသည် ထမင်းအိုး၌ မုံ့လုံးကဲ့သို့ သွားသည်ရှိသော် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သဖြင့် မိုဃ်းကြီး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။

ထိုအခါ ထိုဆင်သေကောင်သည် မိုဃ်းစွတ်သည်ရှိသော် ထ၍ ပကတိသဏ္ဌာန်ဖြင့် တည်၏၊ ဝစ္စမဂ်သည် ပွင့်သည်ဖြစ်၍ ကြယ်ကဲ့သို့ ထင်၏၊ မြေခွေးသည် ထို အပေါက်ကိုမြင်၍ ငါ့အား ယခုအခါ၌ အသက်ကို ရအပ်ပြီဟု ဆင်ဦးခေါင်း တိုင်အောင် နောက်သို့ ဆုတ်ပြီးလျှင် လျင်စွာအဟုန်ဖြင့် ပြေး၍ ဝစ္စမဂ်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် တိုးဝှေ့၍ ထွက်၏၊ မြေခွေး၏ ထက်ဝန်းကျင် ပြတ်သော ကိုယ် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အလုံးစုံသော အမွေးတို့သည် ဝစ္စမဂ်၌သာလျှင် ငြိကုန်၏၊ မြေခွေးသည် ထန်းတုံးနှင့်တူသော အမွေးရှိသော ကိုယ်ဖြင့် ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ် ပြေးပြီးလျှင် ပြန်၍ဆိုင်လျက် ကိုယ်ကို ကြည့်၍ ငါ့အား ဤဆင်းရဲကို တပါးသောသူသည် မပြုအပ်၊ လောဘ၏ အကြောင်းကြောင့်ကား လောဘကိုမှီ၍ ငါသည် ထိုဆင်းရဲကို ပြုအပ်၏၊

ဤနေ့မှစ၍ကား လောဘအလိုသို့ လိုက်သည် မဖြစ်အံ့၊ တဖန် ဆင်ကောင်၏ ကိုယ်သို့ မဝင်အံ့ဟု ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍—

၁၄၈၊ နာဟံ ပုန် နစ ပုနံ၊ န စာပိ အပုနပ္ပုနံ။
ဟတ္ထိဗောန္ဒိံ ပဝေက္ခာမိ၊ တထာ ဟိ ဘာယိတဗ္ဗိတော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အဟံ ငါသည်။ ဠမသ္မိံ ယေဝ ပဝေသနေ၊ ဤဆင်ကောင်၌ ဝင်ခြင်းကြောင့်။ ဘာယိတဗ္ဗိတော၊ သေဘေးမှ ထိတ်လန့်ရ၏။ တထာ ဟိ-တတောဝေ၊ထို့ကြောင့် သာလျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုန၊ တဖန်။ ဠတော၊ ဤအခါမှ။ ဟတ္ထိဗောန္ဒိံ၊ ဆင်ကောင်သို့။ န ပဝေက္ခာမိ၊ မဝင်အံ့။ တတော၊ထိုအခါမှ၊ ပုန၊တဖန်လည်း။ ဟတ္ထိဗောန္ဒိံ၊ ဆင်ကောင်သို့။ န ပဝေက္ခာမိ၊ မဝင်အံ့၊ ပုနပ္ပုနံ စာပိ၊ ဤမှထိုမှ အဖန်တလဲလဲလည်း။ ဟတ္ထိဗောန္ဒိ၊ ဆင်ကောင်သို့။ န ပဝေက္ခာမိ၊ မဝင်အံ့။

ဤသို့ ဆို၍လည်း ထိုအရပ်မှ ပြေးလေ၏၊ တဖန် ဆင်ကောင်ကိုပြန်၍လည်း မကြည့်၊ ထိုအခါမှစ၍ လောဘအလိုသို့ လိုက်သည် မဖြစ်။

ဇာတ်ပေါင်း....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ အတွင်း၌ဖြစ်သော ကိလေသာ မည်သည်ကို ပွားစိမ့်သောငှါမပေးမူ၍ ထိုထိုဖြစ်ရာ အရပ်၌သာလျှင် နှိပ်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏၊ သစ္စာကို ပြသည်၏အဆုံး၌ ငါးရာကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏၊ ကြွင်းကုန်သော ရဟန်း တို့တွင် အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သကဒါဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏၊ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အနာဂါမ် ဖြစ်ကုန်၏၊ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မြေခွေး ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[လောဘကိလေ၊ ဖြစ်ခဲ့ပေ၊ ဖြစ်လေရာရပ် သေဇာင်သတ်]

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သိင်္ဂါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄၉–ကေပဏ္ဏဇာတ်

မာန်မာန ခက်ထန်သော မင်းသားကို ဘုရားထောင်း ဆုံးမသော အကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။...နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ကေပဏ္ဏော အယံ ရုက္ခော" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကေပဏ္ဏဇာတ်ကို ဝေသာလီပြည်ကို မှီ၍ မဟာဝုန်၌ စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ် ဝေသာလီပြည်၌ "ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသား"ကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအခါ ဝေသာလီမြို့သည် တဂါဝုတ် တဂါဝုတ် အတွင်း၌ တံတိုင်းသုံးထပ် တို့သည် ခြံရံကုန်၏၊ သုံးဌာနတို့၌ တံခါးပစ္စင်နှင့် ယှဉ်၏၊ တင့်တယ်ခြင်း အစုသို့ ရောက်၏၊ ထိုဝေသာလီပြည်၌ အခါခပ်သိမ်း မင်းပြု၍ နေကုန်သော သူတို့၏ ခုနစ်ထောင်တို့သည်၎င်း၊ ခုနစ်ရာတို့သည်၎င်း၊ ခုနစ်ယောက်သော မင်းတို့သည်၎င်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော အိမ်ရှေ့မင်း တို့သည်၎င်း၊ ထိုမျှအတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ဘဏ္ဍာစိုးတို့သည်၎င်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုမင်းသားတို့၏အတွင်း၌ တယောက်သောဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသား မည်သည်ဖြစ်၏၊ အမျက်ကြီး၏၊ ရှန့်ရင်း၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊ လှံကန်ဖြင့် ခတ်သော မြွေဟောက် ကဲ့သို့ အမြဲ အမျက်ထွက်၏၊ အမျက်ကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိ မင်းသား၏ ရှေ့၌ နှစ်ခွန်း သုံးခွန်းသော စကားတို့ကို ဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိ မင်းသားကို မိဘတို့သည် ဆုံးမ အံ့သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်း နှလုံးအကျွမ်းဝင်ကုန်သော သူတို့ သည် ဆုံးမခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်။

ထိုအခါ ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသား၏ မိဘတို့သည် ဤမင်းသားသည် အလွန် ကြမ်းကြုတ်၏၊ နိုင်ထက်ကလူ ပြုတတ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားကိုထား၍ တပါးသော မင်းသားကို ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် မရှိ၊ ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသား သည် ဘုရား ဆုံးမအပ်သော သူသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်၏၊ ကြံပြီး၍ ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသားကို အမိအဘတို့သည် ခေါ်၍ မြတ်စွာ ဘုရားအထံတော်သို့ သွား၍ ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား ဤ မင်းသားသည်ကား

ရှုန့်ရင်း ကြမ်းကြုတ်၏၊ အမျက်ထွက်တတ်သော အားဖြင့် ထင်ရှား၏၊ ဤ မင်းသားအား အရှင်ဘုရားတို့သည် အဆုံးအမကို ပေးတော်မူပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမင်းသားကို ဆုံးမလိုသည် ဖြစ်၍ မင်းသား ဤမည်သော သတ္တဝါတို့၌ သင်သည် ရှုန့်ရင်း ကြမ်းကြုတ်သည် နှိုင်ထက်ကလူ မူတတ်သည် ညှဉ်းဆဲတတ်သော သဘောရှိသည် မဖြစ်ရာ၊ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ဆိုသောသူမည်သည်ကား မွေးသော အမိသည်ရင်း၊ အဘသည်ရင်း၊ သားမယားသည်ရင်း၊ အစ်ကို ညီ နှမ တို့သည်ရင်း၊ သားသမီး တို့သည်ရင်း၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်ရင်း မချစ် မနှစ်သက် အပ်သည် ဖြစ်၏၊ ကိုက်ခြင်းငှါ လာသော မြွေကဲ့သို့ရင်း၊ တောအရပ်၌ ထသော ခိုးသူကဲ့သို့ရင်း၊ စားအံ့သောငှါ လာသော ဘီလူးကဲ့သို့ရင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်သော စိတ်၏ ဝါရန္ဓ ငရဲ အစရှိသည်တို့၌ ဖြစ်၏၊ မျက်မှောက် သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌လျှင် အမျက်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အထူးထူးသော တန်ဆာဖြင့် ဆင်အပ်ငြားသော်လည်း အဆင်းမလှသည် သာလျှင် ဖြစ်၏၊ ထိုအမျက်ကြီးသောသူ၏ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော မျက်နှာသည်လည်း မီးလျှံသည်ခတ်အပ်သော ပဒုမာကဲ့သို့ရင်း၊ အညစ်အကြေးကပ်သော ရွှေကြေးမုံ ဝန်းကဲ့သို့ရင်း အဆင်းမလှသည် ဖြစ်၏။

ထိုစကားသည် မှန်၏၊ အဆင်းမလှသည်ကို ပြုတတ်သော အမျက်ကိုမှီ၍ သတ္တဝါတို့သည် လက်နက်ကိုယူ၍ မိမိသည်သာလျှင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ကုန်၏၊ အဆိပ်ကို စားကုန်၏၊ ကြိုးဖြင့် သေဆွဲမူကုန်၏၊ ကမ်းပါးပြတ်သို့ ဆင်းကုန်၏၊ ဤသို့ အမျက်၏ အစွမ်းအားဖြင့် သေ၍ ငရဲ အစရှိသည်တို့၌ ဖြစ်ကုန်၏၊ ညှဉ်းဆဲတတ်သော သဘောရှိကုန်သော သူတို့သည်လည်း မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌ပင်လျှင် ကဲ့ရဲ့ခြင်းသို့ရောက်၍ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ နောက်၌ ငရဲအစရှိသည်တို့၌ ဖြစ်ကုန်၏၊ တဖန် လူ့အဖြစ်ကိုရ၍လည်း ဖွားသောကာလမှ စ၍ ရောဂါများသည် သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ မျက်စိအနာ, နားအနာ ဤသို့ အစရှိကုန်သော အနာတို့တွင် တခုခုသောအနာ၌ တပြိုင်နက်ထ၍ ကျကုန်၏၊ ရောဂါမှ မလွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍လျှင် အမြဲဆင်းရဲသည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန်သောသတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည် အစီးအပွားကို

အလိုရှိသော စိတ်ရှိသည် နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော အမျက်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ငရဲအစရှိသော ဘေးမှ မလွတ်ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏၊ ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီ မင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမကိုနာရ၍ တကြိမ်သော အဆုံးအမဖြင့်လျှင် ကင်းသော မာနရှိသည် ယဉ်ကျေးသည် မာနမရှိသည် မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည် နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏၊ တပါးသောသူတို့ ဆဲရေးသော်ငြားလည်း၊ ပုတ်ခတ်သော်ငြား ပြန်၍လည်းမကြည့်၊ နုတ်အပ်ပြီးသော အစွယ်ရှိသော မြွေကဲ့သို့ငြား၊ ဖြတ်အပ်ပြီးသော လက်မရှိသော ဗုဇ္ဇိန်ကဲ့သို့ငြား၊ ဖြတ်အပ်ပြီးသော ဦးချိုရှိသော နွားကဲ့သို့ငြား ဖြစ်၏၊ ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီ မင်းသား၏ အကြောင်းကို သိ၍ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီ မင်းသားကို အလွန်ကြာမြင့်စွာ ဆုံးမကုန်၍ မိဘတို့သည်ငြား၊ အဆွေအမျိုး အစရှိကုန်သော သူတို့သည်ငြား ဆုံးမအံ့သော ငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထိုဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို တကြိမ်သောဆုံးမခြင်းဖြင့်လျှင် ဆုံးမ၍ မာန်မရှိသည်ဖြစ်၍ အမုန်ယစ်သော မြတ်သော ဆင်ကဲ့သို့ ကောင်းစွာ ချီးမြှောက်ခြင်းတို့၏ အကြောင်းကို ပြုတော်မူ၏၊ ဤမြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်သည် အလွန်လျှင် ကောင်းသော စကားတော်တည်း။

ရဟန်းတို့ ဆင်ကို ဆုံးမတတ်သော ဆရာသည် ဆုံးမအပ်ပြီးသော ဆင်သည် ပြေးသည်ရှိသော် အရှေ့အရပ်မျက်နှာ တခုသို့သာလျှင်ငြား၊ အနောက် အရပ်မျက်နှာ တခုသို့ သာလျှင်ငြား၊ မြောက်အရပ်မျက်နှာ တခုသို့သာလျှင်ငြား၊ တောင်အရပ်မျက်နှာ တခုသို့သာလျှင်ငြား ပြေး၏၊ ရဟန်းတို့ ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံတော်မူထိုက်သော မဘောက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမအပ်ပြီးသော ယောကျ်ားသည် ပြေးသည်ရှိသော် ရှစ်ပါးသော အရပ်တို့သို့ ပြေး၏၊ ရူပဈာန်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် နတ်၌ဖြစ်သော ရူပါရုံကို မြင်၏၊ ဤသည်ကား တခုသော အရပ်တည်း၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ဆရာကို ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ အတုမရှိ ဆုံးမအပ်သော ယောကျ်ားတို့ကို ဆုံးမတတ်သော ဆရာဟူ၍ ဆိုအပ်၏၊ ဤသို့ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ပြတော်မူ၏၊ ငါ့သျှင်တို့ ဘုရားနှင့်တူ

သော ဆုံးမအပ်သော ယောကျ်ားတို့ကို ဆုံးမတတ်သော ဆရာမည်သည် မရှိ၊ ဤသို့သော စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝိမင်းသားကို ငါသည် တကြိမ်သော ဆုံးမခြင်းဖြင့်သာလျှင်ဆုံးမအပ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါသည် တကြိမ်သော ဆုံးမခြင်းဖြင့်သာလျှင် ဆုံးမဘူးပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဥဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုရင်း,ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကိုရင်း သင်၍ အနည်းငယ်သော ကာလ၌သာ အိမ်၌နေ၍ အမိအဘ လွန်သဖြင့် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကိုရင်း, သမာပတ်တို့ကိုရင်း ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာ၌ နေ၏၊ ထိုဟိမဝန္တာ၌ ကြာမြင့်စွာနေ၍ ချဉ်ဆား မှီဝဲအံ့သောငှါ ဇနပုဒ်သို့လာ၍ ဗာရာဏသီသို့ ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌နေ၍ နက်ဖြန်နေ့၌ ကောင်းစွာ ဝတ်ရုံလျက် ရသေ့အသွင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံအံ့သောငှါ မြို့သို့ဝင်၍ မင်းယင်ပြင်သို့ ရောက်၏၊ မင်းသည် ခြသေ့ခံသော လေသာပြူတင်းဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညို၍ ရသေ့သည် ငြိမ်သက်သောဣန္ဒြေရှိ၏၊ငြိမ်သက်သောစိတ်ရှိ၏၊ ထမ်းပိုးတလံမျှ ကြည့်၏၊ ဘဝါးလှမ်းတိုင်း ဘဝါးလှမ်းတိုင်း တထောင်သော ဥစ္စာထုပ်ကို ထားဘိသကဲ့သို့ ခြသေ့မင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကဲ့သို့သော တင့်တယ် ခြင်းဖြင့် လာ၏၊ တခုသော သူတော်ကောင်း တရားမည်သည် အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ဤသူ၏ အတွင်း၌ ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံ၍ တယောက်သော အမတ်ကို ကြည့်၏။

ထိုအမတ်သည် ရှင်မင်းကြီး အသို့ပြုရအံ့နည်းဟု လျှောက်၏၊ ထိုရသေ့ကို ပင့်ချေလောဟု ဆို၏၊ ရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီဟု ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်၍

ရှိခိုး၍ လက်မှ သပိတ်ကို ယူ၍ ဘုန်းရှိသော ဒါယကာ အသို့နည်းဟု မေးသည် ရှိသော် အရှင်ဘုရား မင်းသည် ပင့်ခေါ်၏ဟု လျှောက်၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ငါတို့သည် မင်းဆရာမဟုတ်ကုန် ဟိမဝန္တာ၌နေသော ရသေ့ဖြစ်ကုန်၏ဟုဆို၏၊ အမတ်သည် သွား၍ ထိုအကြောင်းကို မင်းအားကြား၏၊ မင်းသည် ငါတို့အား တပါးသော ဆရာသည် မရှိ၊ ထိုရသေ့ကိုပင့်ခဲ့လော့ဟုဆို၏၊ အမတ်သည်သွား၍ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ တောင်းပန်၍ မင်းအိမ်သို့ သွင်း၏၊ မင်းသည် ကောင်းစွာစိုက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော ရွှေပလ္လင်၌ နေစေ၍ မိမိဘို့စီရင်သော အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ဘုဉ်းပေးစေ၍ အရှင်ဘုရား အဘယ်မှာနေကုန်သနည်းဟုလျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး ငါတို့သည် ဟိမဝန္တာ၌ နေကုန်၏ဟု ဆို၏၊ ယခု အဘယ်သို့သွားကုန်အံ့နည်းဟုလျှောက်၏၊ မြတ်သောမင်းကြီး မိုဃ်းကာလအား လျှောက်ပတ်သော ကျောင်းကို ရှာ၏ဟု ဆို၏၊ အရှင်ဘုရား ထိုသို့တပြီးကား အကျွန်ုပ်၏ ဉယျာဉ်၌ နေကုန်လောဟု ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍ မိမိသည်လည်း စား၍ ဘုရားလောင်းကို ပင့်၍ ဉယျာဉ်သို့ သွား၍ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို ဆောက်စေ၍ ညဉ့်သန့်စရာ နေ့သန့်စရာ အရပ်တို့ကိုပြု၍ ရဟန်း၏ ပရိက္ခရာတို့ကို လှူ၍ ဉယျာဉ်စောင့်ကို အပ်နှင်း၍ မြို့သို့ဝင်၏၊ ထိုအခါမှစ၍ ဘုရားလောင်းသည် ဉယျာဉ်၌ နေ၏။

မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်းအား နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ခစားအံ့သောငှါ သွား၏၊ ထိုမင်းအားကား ဒုဋ္ဌကုမာရမည်သော သားသည် ဖြစ်၏၊ ရှန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်၏၊ မင်းသည် ဆုံးမအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သလျှင်ကတည်း၊ ကြွင်းကုန်သော ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း ဆုံးမအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်သလျှင်ကတည်း၊ အမတ်တို့သည်ရင်း, ပုဏ္ဏားတို့သည်ရင်း တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍ အရှင် ဤသို့ မပြုလင့်၊ ဤသို့ ပြုခြင်းငှါ မရအပ်၊ ဤသို့ အမျက်ထွက်ဟန်ပြု၍ ဆိုကုန်သော်လည်း စကားကို ယူစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ မင်းသည် ငါ့အရှင်ဖြစ်သော သီလရှိသော ရသေ့ကို ထား၍ တပါးသော ဤမင်းသားကို ဆုံးမခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ ထိုရသေ့သည် သာလျှင် ထိုမင်းသားကို ဆုံးမနိုင်လတ္တံ့ဟု ထိုမင်းသားကို ခေါ်၍ ဘုရားလောင်းထံသို့ သွား၍ အရှင်ဘုရား ဤ ဒုဋ္ဌကုမာရ မင်းသားသည် ရှန့်ရင်း

ကြမ်းကြုတ်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆုံးမအံ့သော်ငါ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် ထိုမင်းသားကို တခုသော အကြောင်းဖြင့် ဆုံးမပါကုန်လောဟု မင်းသားကို ဘုရားလောင်းအား အပ်နှင်းခဲ့၍ ဖဲ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် မင်းသားကို ခေါ်၍ ဥယျာဉ်၌ လည်သည်ရှိသော် နံပါးတဘက်မှ တရွက်ဖြင့် နံပါးတဘက်မှ တရွက်ဖြင့် ဤသို့ နှစ်ခုကုန်သော အရွက်ဖြင့်သာလျှင်ဖြစ်သော တမာပင်ငယ်ကို မြင်၍ မင်းသားကို မင်းသား ဤတမာပင်ငယ်၏ အရွက်ကို ရှေးဦးစွာ စား၍ အရသာကို သိအောင် ပြုလော့ဟု ဆို၏၊ ထိုမင်းသားသည် တခုသော အရွက်ကို စား၍ အရသာကို သိ၍ ထွီဟု တံတွေးနှင့်တကွ မြေ၌ ထွေး၏၊ မင်းသား ဤအမှုသည် အသို့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား ဤသစ်ပင်ငယ်သည် ယခုပင်လျှင် လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်နှင့်တူ၏၊ ကြီးသည်ရှိသော်ကား များစွာကုန်သော လူတို့ကို သတ်လတ္တံ့ဟု ဆို၍ ထိုတမာပင်ငယ်ကို နုတ်၍ လက်တို့ဖြင့် နယ်၍—

၁၄၉၊ ဧကပဏ္ဏော အယံ ရုက္ခော၊ န ဘူမျာ စတုရင်္ဂုလော။
ဖလေန ဝိသကပ္ပေန၊ မဟာယံ ကိံ ဘဝိဿတိ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘော တာပသ၊ အို ရှင်ရသေ့။ အယံ ရုက္ခော၊ ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။ ဧကပဏ္ဏော၊ နံပါးတဘက်၌ တရွက် တရွက်စီသာ ရှိသေး၏။ အယံ၊ ဤသစ်ပင်ငယ်သည်။ ဘူမျာ၊ မြေမှ။ န စတုရင်္ဂုလော၊လက်လေးသစ်မျှမရှိသေး။ မဟာ၊ ကြီးသည်ရှိသော်။ ကိံ ဘဝိဿတိ၊ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။ ဖလေန၊ အသီး၏ အရသာသည်။ ဝိသကပ္ပေန၊ လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်နှင့် တူသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုအခါ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားကို ဘုရားလောင်းသည် မင်းသား သင်သည် ဤ တမာပင်ငယ်သည် ယခုကပင်လျှင် ဤသို့ ခါး၏၊ ကြီးသော ကာလ၌ ဤတမာပင်ကိုမှီ၍ အဘယ်မှာ စီးပွားဖြစ်နိုင်အံ့နည်းဟု နုတ်၍ နယ်၍ စွန့်၏၊ သင်သည် ထိုတမာပင်၌ ကျင့်သကဲ့သို့ ထိုအတူလျှင် သင့်ကို တိုင်း၌နေကုန်သော သူတို့သည် ဤမင်းသားသည် ငယ်သော ကာလ၌လျှင် ဤသို့ ရုန့်ရင်း ကြမ်းကြုတ်၏၊ ကြီးသော ကာလ၌ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍ အဘယ်မည်သည်ကို

ပြုလတ္တံ့နည်း၊ ဤမင်းသားကိုမှီ၍ ငါတို့အား အဘယ်မှာ စီးပွား ဖြစ်နိုင်အံ့နည်းဟု သင့်အား အမျိုး၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ပြည်ကိုမပေးမူ၍ သင့်ကို တမာပင်ယယ်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ ပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုက်သော အမှုကို ပြုကုန်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် တမာပင်ယယ်နှင့် တူသော သဘောကိုစွန့်၍ ဤနေ့မှစ၍ ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်လော့ဟု ဆို၏၊ ထိုဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် ထိုအခါမှစ၍ ကင်းသော မာနရှိသည်ဖြစ်၍ ခန္တီ, မေတ္တာ, ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ အဘလွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍ အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း၊... မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို ငါဆုံးမသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤဒုဋ္ဌလိစ္ဆဝီမင်းသားကို ငါဆုံးမဘူးသလျှင်ကတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းသားသည် ထိုအခါ ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသား ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်း ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဆုံးမသော ရသေ့ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[ပြောဆိုဆုံးမ၊ နာလွယ်က၊ ဘဝ ကောင်းကျိုးစည်]

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကေပဏ္ဏဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၅၀—သဥ္စိဝဇာတ်

သူတော်မဟုတ် သူယုတ်ကို ချီးမြှောက်၍ စီးပွားချမ်းသာ ပျက်စီးကြောင်း

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊....နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "အသန္တံ ယော ပဂ္ဂဏှာတိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သဥ္စိဝဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် "အဇာတသတ်မင်း၏ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်ကို ချီးမြှောက်ခြင်း"ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏၊ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် ဘုရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော သီလမရှိသော

ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော ဒေဝဒတ်၌ ကြည်ညို၍ သူတော်မဟုတ်သော ထိုဒေဝဒတ်ကို ချီးမြှောက်၍ ထိုဒေဝဒတ်အား ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုအံ့ဟု များစွာသောဥစ္စာကို စွန့်၍ ဂယာသီသ၌ ကျောင်းဆောက်၍ ထိုဒေဝဒတ်စကားကို လျှင် ယူ၍ တရားစောင့်သော သောတာပန်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သော အဘဖြစ်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုသတ်၍ မိမိ၏ သောတာပတ္တိမဂ်၏ ဥပနိဿယကို ဖျက်ဆီး၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏၊ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဒေဝဒတ်ကို မြေမျိုပြီဟု ကြား၍ အသို့နည်း၊ ငါ့ကိုလည်း မြေမျိုရာ သလောဟု ထိတ်လန့်၍ မင်း၏ချမ်းသာကို မရ၊ အိပ်ရာ၌ ချမ်းသာကိုမရ၊ ထက်စွာသောလှံဖြင့် ထိုးအပ်သော ပြိတ္တာကဲ့သို့ တုန်လှုပ်လျက် သွား၏၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် မြေပြိုသကဲ့သို့ရင်း, အဝီစိမီးလျှံသည် ထွက်လာဘိသကဲ့သို့ ရင်း,မြေသည် မိမိကို မျိုသကဲ့သို့ရင်း,ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံမြေ၌ ပက်လက် အိပ်စေ၍ သံတံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးဘိသကဲ့သို့ရင်း ထင်၏၊ ထို့ကြောင့် အဇာတသတ်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုသည် ကန်တော့လိုသည် ပြဿနာ မေးလိုသည် ဖြစ်၏၊ မိမိကား အပြစ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဆည်းကပ်အံ့ သောငှါ မတတ်နိုင်။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ည ပွဲသဘင်ခံသော အလှည့်သည် ရောက်သည်ရှိသော် နတ်ပြည်ကိုကဲ့သို့ တန်ဆာ ဆင်ပြီးသည် ရှိသော် မြတ်သောအပြင်၌ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် ရွှေနေရာ၌နေသော အဇာတသတ်မင်းအား အဘယမင်းသားသည် မွေးအပ်သော အနီး၌နေသော ဇီဝကကို မြင်သည်ရှိသော် ဇီဝကကိုခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားအံ့၊ အရှယ်တူ ဇီဝက ငါသည် ကိုယ်တိုင် သွားအံ့သောငှါ မတတ်နိုင်၊ လာလော့ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆောင်လော့ဟု ငါသည် ဖြောင့်ဖြောင့် ဆိုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း၊ ပရိယာယ်အားဖြင့်ကား ညဉ့်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ချီးမွမ်း၍ ယနေ့ အကြင် ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသောသူ, အပပြု အပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသောသူသို့ ဆည်းကပ်ကုန်သော ငါတို့၏ စိတ်သည် ကြည်ရာ၏၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော အဘယ် ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော မကောင်းမှု ရှိသောသူသို့ရင်း, အဘယ် အပပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသော သူသို့ရင်း

ဆည်းကပ်ကုန်ရအံ့နည်းဟု ဆိုအံ့၊ ထိုစကားကို ကြားကုန်၍ အမတ်တို့သည် မိမိ,မိမိတို့၏ ဆရာတို့ ကျေးဇူးကိုဆိုကုန်လတ္တံ့၊ ဇီဝကသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ကျေးဇူးကို ဆိုလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ဇီဝကကို ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ သွားအံ့၊ ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏၊ ကြံပြီး၍ ထိုအဇာတသတ် မင်းသည် ငါးပုဒ်တို့ဖြင့် ညဉ့်ကို ချီးမွမ်း၏။

အိုအမတ်တို့ အပြစ်ကင်းသောညဉ့်သည် မှတ်ဘွယ်ရှိစွတကား၊ အိုအမတ်တို့ အပြစ်ကင်းသော ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဘွယ်ရှိစွတကား၊ အိုအမတ်တို့ အပြစ် ကင်းသောညဉ့်သည် ရှုဘွယ်ရှိစွတကား၊အိုအမတ်တို့ အပြစ်ကင်းသောညဉ့်သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိစွတကား၊ အိုအမတ်တို့ အပြစ်ကင်းသော,ညဉ့်သည် ကြည်ညို ဘွယ်ရှိစွ တကား၊ ယနေ့အခါ အကြင် ငြိမ်းစေ အပ်ပြီးသော မကောင်းမှု ရှိသောသူ,အပပြုအပ်ပြီးသောမကောင်းမှုရှိသောသူသို့ ဆည်းကပ်သောငါတို့၏ စိတ်သည် ကြည်ရာ၏၊ ထိုသို့သဘောရှိသော အဘယ် ငြိမ်းစေအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသော သူသို့ရင်း, အဘယ်အပပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသော သူသို့ရင်း ကပ်ရကုန်အံ့နည်းဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ ဆိုသောအခါ၌ တယောက်သော အမတ်သည် ပူရဏကဿပ၏ ကျေးဇူးကို ဆို၏၊ တယောက်သော အမတ်သည် မက္ခလိဂေါသာလ၏ ကျေးဇူးကို ဆို၏၊ တယောက်သော အမတ်သည် အဇိတ ကေသကမ္ဗလ၏ ကျေးဇူးကို ဆို၏၊ တယောက်သော အမတ်သည် ပကုဓကစ္စာ ယန၏ ကျေးဇူးကို ဆို၏၊ တယောက်သော အမတ်သည် သဥ္စယဗေလဋ္ဌပုတ္တ၏ ကျေးဇူးကို ဆို၏၊ တယောက်သောအမတ်သည် နာဋပုတ္တနိဂဏ္ဌ၏ ကျေးဇူးကို ဆို၏၊ မင်းသည် ထိုအမတ်တို့၏,စကားကိုကြား၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် အမတ်ကြီး ဖြစ်သော ဇီဝက၏သာလျှင် စကားကို တောင့်တ၏၊ ဇီဝကသည်လည်း မင်းသည် ငါ့ကို အကြောင်းပြု၍ ဆိုသော်သာလျှင် သိအံ့ဟု အနီး၌ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏၊ ထိုအခါ ဇီဝကကို မင်းသည် အချယ်တူ ဇီဝက သင်သည်ကား အဘယ့်ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေသနည်းဟု ဆို၏၊ ထိုခဏ၌ ဇီဝကသည် နေရာမှထ၍ အကြင်အရပ်၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့လက်အုပ်ကိုညွတ်၍ ရှင်မင်းကြီး ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံတော်မူထိုက်သော မဖောက်မပြန် အလိုလိုသာလျှင် ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို

သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တထောင့် နှစ်ရာ ငါးကျိပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ အကျွန်ုပ်တို့၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုအရှင်ဂေါတမ၏ ကျော်စောသော အသံသည် ဤသို့ နှံ့၍ တက်၏ဟု ကိုးပါးသော "အရဟံ" အစရှိသော ကျေးဇူးတို့ကိုဆို၍ ပဋိသန္ဓေမှစ၍ ပုဗ္ဗနိမိတ် အစရှိသည် အပြားရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ အာနုဘော်ကို ပြ၍ ရှင်မင်းကြီးသည် ထိုမြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်တော်မူပါလော့၊ တရားတော်ကို နာတော်မူပါလော့၊ ပြဿနာကိုမေးတော်မူပါလော့ဟုလျှောက်၏၊မင်းသည် ပြည့်သော နှလုံး အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ အရွယ်တူဇီဝက ထိုသို့တပြီးကား ဆင်ယာဉ် အစရှိသည် တို့ကို က,လော့ဟု ဆို၍ အဇာတသတ် မင်းသည် ယာဉ်တို့ကို က,စေ၍ ကြီးစွာသော မင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့် ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ထိုဥယျာဉ်၌ တခုသော အထွဋ်ဖြင့်ဆောက်အပ်သော ကျောင်း၌ ရဟန်းသံဃာ ခြံရံသော မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ အလယ်၌ ငြိမ်သက်သော လှိုင်းတံပိုးရှိသော သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ထိုမှဤမှကြည့်၍ ဤသို့ သဘောရှိသော ပရိသတ်ကို ငါသည် မမြင်စဘူးဟု ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညို၍ အဇာတသတ်မင်းသည် သံဃာအား လက်အုပ်ချီ၍ ချီးမွမ်း၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလျက် ရဟန်း၏အကျိုးဖြစ်သော ပြဿနာကို လျှောက်၏၊ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းအား မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ဘာဏဝါရတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သာမညဖလသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းသည် သုတ္တန်အဆုံး၌ နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ လက်ျာရစ်လှည့်၍ ဖဲ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းဖဲ၍ မကြာမြင့်မီလျှင် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ ဤအဇာတသတ်မင်းသည် ပျက်စီး၏၊ ရဟန်းတို့ ဤအဇာတသတ်မင်းသည် စည်းစိမ်၏ အကြောင်းကြောင့် တရားစောင့်သော တရားသဖြင့် မင်းပြုသော အဘကို ဇီဝိတိန္ဒြေမှ အကယ်၍ မချွတ်ငြားအံ့၊ ထိုအဇာတသတ်မင်းအား ဤနေရာ၌လျှင် ကင်းသောကိလေသာဟူသောမြူရှိသော ကင်းသော ကိလေသာဟူသော အညစ်အကြေး ရှိသော သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဒေဝဒတ်ကိုမှီ၍ကား သူတော်မဟုတ်သော သူကို ချီးမြှောက်ခြင်းကို

ပြု၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်မှ ယုတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ နက်ဖြန်နေ့၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့သျှင်တို့ အဇာတသတ်မင်းသည် သူတော်မဟုတ်သော သူကို ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြု၍ သီလမရှိသော ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသော ဒေဝဒတ်ကိုမှီ၍ ပိတုဃာတကကံကို ပြုသည်၏အဖြစ်ကြောင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်မှ ယုတ်၏၊ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းကို ဖျက်ဆီး၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေး ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ အဇာတသတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သူ့တော်မဟုတ်သောသူကို ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြု၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အဇာတသတ်သည် သူတော် မဟုတ်သောသူကို ချီးမြှောက်၍ မိမိကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးဘူး၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု....လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သောမင်းသည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် များစွာသော စည်းစိမ်ရှိသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်၍ ငါးရာကုန်သော လုလင်တို့ကို အတတ်သင်စေ၏၊ ထိုလုလင်တို့တွင် တယောက်သော သဉ္ဇိဝ အမည်ရှိသော လုလင်သည်ရှိ၏၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသဉ္ဇိဝ လုလင်အား သူသေကို ထစေတတ်သော မန္တရားကို ပေး၏၊ ထိုသဉ္ဇိဝလုလင်သည် ထစေတတ်သော မန္တရားကိုသာလျှင် သင်၍ တားမြစ်တတ်သော မန္တရားကို မသင်မူ၍ တနေ့သ၌ ငါးရာကုန်သော လုလင်တို့နှင့်တကွ ထင်းအကျိုးငှါ တောသို့ သွားသည်ရှိသော် တခုသော ကျားသေကို မြင်၍ လုလင်တို့ကို အို လုလင်တို့ ဤကျားသေကို ထစေအံ့ဟု ဆို၏၊ ထိုလုလင်တို့သည် မတတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၏၊ သင်တို့၏ မြင်စဉ်ပင်လျှင် ထစေအံ့ဟု ဆို၏၊ အကယ်၍ တတ်နိုင်အံ့ ထပါစေလောဟု ဆိုကုန်၏၊ ဤသို့ ဆိုပြီး၍လည်း ထိုလုလင်တို့သည် သစ်ပင်သို့ တက်ကြကုန်၏၊ သဉ္ဇိဝလုလင်သည် မန္တရားကို သရဇ္ဈာယ်၍ ကျားသေကို ကျောက်စရစ်ဖြင့် ပစ်၏၊ ကျားသည် ထ၍ လျင်သော အဟုန်ဖြင့်လာ၍

သဋ္ဌိဝလုလင်၏ ရေမျိုးကိုကိုက်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ ထိုအရပ်၌ လျှင်လည်း၏၊ သဋ္ဌိဝလုလင်သည်လည်း ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် လည်း၏၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် သေ၍ အိပ်ကုန်၏၊ လုလင်တို့သည် ထင်းကို ယူပြီးလျှင် လာကုန်၍ ထိုအကြောင်းကို ဆရာအား ကြားကုန်၏၊ ဆရာသည် လုလင်တို့ကို ခေါ်၍ အမောင်တို့ သူတော် မဟုတ်သောသူကို ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုကုန်သော သူတို့မည်သည် မသင့်ရာအရပ်၌ ပူဇော်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုကုန်ရကား ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ခံရကုန်သလျှင် ကတည်းဟု ဆိုလို၍—

၁၅၀၊ အသန္တံ ယော ပဂ္ဂဏှာတိ၊ အသန္တံ စူပသေဝတိ၊
တမေဝ ဃာသံ ကုရုတေ၊ ဗျဂ္ဃော သဋ္ဌိဝကော ယထာ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

သဋ္ဌိဝကော၊ သဋ္ဌိဝလုလင်သည် ထစေအပ်သော။ ဗျဂ္ဃော၊ ကျားသည်။ သဋ္ဌိဝမေဝ၊ သဋ္ဌိဝကိုသာလျှင်။ ဇီဝိတာ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ။ ဝေါရောပေတိယထာ၊ ချသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အသန္တံ၊ သူတော် မဟုတ်သောသူကို။ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ချီးမြှောက်၏။ အသန္တံ စ၊ သူတော်မဟုတ်သော သူယုတ်ကိုလည်း။ ဥပသေဝတိ၊ ဆည်းကပ်၏။ တမေဝ၊ ထိုချီးမြှောက် ဆည်းကပ်သော သူကိုသာလျှင်။ သော ဒုဿီလော၊ ထို သူတော်မဟုတ်သော သူသည်။ ဃာသံ၊ စားခြင်းကို။ ကုရုတေ၊ ပြု၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် လုလင်တို့အား တရားဟော၍ အလှူ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ ....မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ အဇာတသတ်သည် ထိုအခါ ကျားသေကို ထစေသော သဋ္ဌိဝလုလင် ဖြစ်ဘူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်ဘူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

[မချီးမြှောက်ထိုက်၊ ချီးမြှောက်ထိုက်၊ သူမိုက် ကိုယ့်ကိုသတ်]

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သဋ္ဌိဝဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်သော ဆင်ဖြူမျှားရှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှါ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိ ဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာ အရပ်၌ မဟာဥပရာဇ် မယ်တော် အသျှင်မိဖုယားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန် ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော "ကောကနိပါတ်ဇာတ်"၌ တဆယ့်ငါးခု တို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကကဏ္ဍကဝဂ်သည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ် အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်ပြီ။

တ္တောဝတာ—

မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိချေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမ္မေ။
ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တာဂန္ထော ဂတော နိဋ္ဌံ။

တ္တောဝတာ၊ ဤမျှသော စကား၏ အစဉ်ဖြင့်။ ရမ္မေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိချေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပုရမြို့တည် နန်းတည် ဆင်ဖြူမျှားရှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုယားမြတ်သည် ဆောက်လှူအပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံး နေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တာဂန္ထော၊ ဆိုအပ်သော ပဏ္ဏာသသုံးပါး,တဆယ့်ငါးဝဂ်,ဇာတ်တရာ့ငါးဆယ် အတိုင်း အရှည်ရှိသော"ကောကနိပါတ်ကျမ်း"သည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ကောကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထု ဤတွင် ပြီး၏။

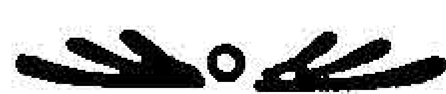

သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်အား ခွမ်း ၃-ပါး

၁။ သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၂။ သိသည့်တရား၊ များအပြား၌၊ ဟောထားစဖွယ်၊
နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၃။ ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ဣန္ဒြေစရိုက်၊
သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗဉ်ဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)

ဤစာအုပ်တွင်-

၁။ အထက်ပါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းသုံးပါးတွင် သိထိုက်သော အရာဟူသမျှကို သိတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အကြောင်းအရာများ၏အခြေအမြစ်များကို အတိတ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ဆက်စပ်၍သိတော်မူသဖြင့်-

၂။ ဟောကြားသင့်ပုံ အတိတ်ဖြစ်ရပ်အစုံတို့ကို ဇာတိဿရ-ဉာဏ်တော်မြတ်ဖြင့် ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေပြီးလျှင် ထိုက်သင့်ရာရာ ဖြစ်တော်စဉ် ဇာတ်တော်များဖြင့် အတင့်အတယ် ခြယ်လှယ် တန်ဆာဆင်လျက်-

၃။ မူရင်းဇာတ်ဆောင်တို့၏ အဇ္ဈာသယ, ဣန္ဒြေနှင့်, အကျင့်စရိုက်တို့အား ထိုက်တန်သော, လိုက်လျောသော, အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သော, တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်သော ဝေးကွာလှသော ကမ္ဘာကမ္ဘာ ဘဝပေါင်းများစွာမှ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြင့် စပ်ဟပ်ဖော်ဆောင်ကာ သစ္စာကိုပါပြလျက် ချွတ်ချွေတော်မူပုံအစုံစုံကို အာရုံယူမှတ်သား၍ စိတ်ထားပြုပြင်နိုင်ရုံတွင်မက ဗဟုသုတများနှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်ပြီး နည်းယူမှတ်သားဖွယ်တို့ကိုပါ တွေ့ရှိခံစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။